

KARL MAY

POKLAD V STRIEBORNOM JAZERE

MLADÉ LETÁ

Karl May

Poklad v Striebornom jazere

PRVÁ KAPITOLA

Čierny leopard

Jedného veľmi horúceho júlového dňa okolo poludnia rozrážali hladinu rieky Arkansas obrovské lopatkovité kolesá parníka *Žralok.* Bol to jeden z najväčších osobných a nákladných parníkov na tejto rieke. *Žralok* vyplával zavčas ráno z Little Rocku a čoskoro dorazí na zastávku Lewisburg, kde pristane, ak bude treba zobrať nových cestujúcich alebo ďalší náklad.

Veľká horúčava zahnala zámožnejších cestujúcich do kajút a kabín. Väčšina z tých, čo mali iba palubný lístok, sa utiahla za sudy, debny a rozličnú batožinu, kde bol aspoň aký-taký tieň. Pre týchto cestujúcich dal kapitán postaviť pod natiahnutou plachtou výčapný pult s množstvom pohárikov a fliaš. Boli tam samé ostré liehoviny, vonkoncom nevhodné pre tých, čo mali príliš chúlostivý jazyk a hrdlo. Za pultom sedel čašník so zažmúrenými očami, zmorený horúčavou. Hlava mu pokyvkávala sem a tam. Kedykoľvek zdvihol viečka, vždy potichu zahromžil alebo si uľavil nejakou nadávkou. Mrzel sa na skupinu asi dvadsiatich chlapov, ktorí sedeli na palube rovno pred pultom a z ruky do ruky si podávali pohárik s kockami. Hrali takzvaný drink. Kto prehral, musel všetkým spoluhráčom, keď sa kolo hry skončilo, zaplatiť po pohári brandy. A pravdaže, zakaždým vyrušili čašníka, ktorý by si bol tak rád podriemal.

Títo muži sa iste nezoznámili teraz na parníku, lebo sa správali k sebe veľmi dôverne a podľa niektorých viet sa dalo uhádnuť, že sa veľmi dobre poznajú. No aj keď sa všetci voči sebe správali kamarátsky, jednému predsa len preukazovali akúsi úctu. Volali ho Cornel.

Bol to vysoký a chudý muž; tvár ostrých, výrazných čŕt mal nahladko oholenú a lemovanú tenkým pásom takzvanej námornickej briadky, v ktorej sa ježili ryšavé chlpy. Keď si posunul do tyla starý, zodratý plstený klobúk, bolo vidieť, že aj jeho nakrátko ostrihané vlasy sú ryšavé ako líščia srsť. Na nohách mal ťažké kožené topánky podbité klincami. Nohavice ako aj krátku kazajku mal zo žltej bavlnenej látky. Pod kazajkou nemal vestu, ale iba nevyhladenú

špinavú košeľu s rozopätým golierom. Pretože okolo hrdla nemal šatku, aká sa tu zvyčajne nosievala, bolo mu vidieť holú, slnkom opálenú hruď. Okolo pása mal ovinutú červenú šatku so strapcami, spoza ktorej vytŕčala rúčka noža a rukoväti dvoch pištolí. Za ním ležala pomerne nová puška a plátenný vak s dvoma popruhmi, aby sa dal nosiť aj na chrbte.

Aj ostatní chlapi boli tak isto nedbanlivo oblečení a špinaví, ale zato veľmi dobre ozbrojení. Nebol medzi nimi ani jeden, ktorému by človek bol mohol na prvý pohľad dôverovať. Hrali kocky naozaj vášnivo a neraz použili aj hrubé výrazy, takže slušnejší človek by pri nich neostal ani minútu. Už mali za sebou nejedno kolo hry, a teda aj nejeden pohárik. Ich tváre rozpaľovalo nielen slnko, ale predovšetkým brandy. Chlapi už boli silne pod vplyvom alkoholu.

Kapitán zostúpil z veliteľského mostíka a zamieril na zadnú palubu ku kormidelníkovi, aby mu udelil niekoľko potrebných pokynov. Keď to vybavil, kormidelník mu povedal:

- Pán kapitán, čo poviete na tých mužov, ktorí tam vpredu hrajú kocky? Zdá sa mi, že sú to oplani, akých neradi vidíme na lodi.

- Aj ja si to myslím, - prisvedčil kapitán. - Tvrdili mi, že sú harvesteri a že cestujú na západ, pohľadať si na farmách dajakú robotu. Ale nechcel by som byť farmárom, ktorému sa ponúknu do práce.

- Well, sir. Pokiaľ ide o mňa, pokladám ich za ozajstných trampov. Dúfajme, že aspoň tu na lodi nebudú robiť výtržnosti.

- Ani by som im neradil, aby nás veľmi obťažovali. Máme tu dosť lodníkov, ktorí ich pohádžu do Arkansasu ako mačatá. Ostatne, pripravte sa na pristátie. O desať minút bude na dohľad Lewisburg.

Kapitán sa vrátil na veliteľský mostík, aby stadiaľ dával potrebné rozkazy pri pristávaní. Čoskoro sa ukázali domy spomínanej osady. Píšťala parníka začala ťahavo hvízdať akoby na pozdrav. Z prístavného mostíka pri brehu dávali lodi znamenie, že tu má prevziať náklad i cestujúcich. Z kajút pod hornou palubou sa začali hrnúť cestujúci, aby aspoň na chvíľu pri tejto krátkej zastávke zahnali nudu jednotvárnej plavby.

Pravda, nejakú veľmi zaujímavú vyhliadku nemali. Osada vtedy ešte ani zďaleka nemala taký význam ako teraz. Na prístavisku stálo iba niekoľko povaľačov. Loď prevzala zopár debien a na palubu vystúpili len traja cestujúci. Lodný dôstojník, u ktorého si zakúpili

cestovné lístky, ich veru nepokladal za gentlemanov a podľa toho sa voči nim aj správal.

Jeden z nich bol vysoký, mimoriadne silný beloch. Bol taký zarastený, že mu z tváre bolo vidieť len oči, nos a hornú časť líc; hustá brada i veľké fúziská boli čierne. Na hlave mal starú čiapku z bobrej kožušiny, ale už takmer lysú, lebo za mnohé roky vypĺzla. Nikto by nebol uhádol, aký tvar mala čiapka pôvodne. Pravdepodobne mala už všetky možné i nemožné tvary. Muž mal na sebe nohavice a kazajku z pevného sivého plátna. Spoza širokého opaska mu vytŕčali dva revolvery, nôž a niekoľko menších predmetov, ktoré zálesák stále potrebuje. Okrem toho mal cez plece prevesenú ťažkú dvojhlavňovú pušku, na kolbe ktorej bola priviazaná sekera s dlhým poriskom.

Keď si muž kúpil lodný lístok, hodil skúmavý pohľad na palubu. Pekne oblečení cestujúci z kajút ho málo zaujímali. Väčšmi si všímal chlapov, ktorí prestali hádzať kocky a vstávali, aby si prezreli nových cestujúcich. Čierny zarastený muž zbadal zrazu Cornela. Hneď však od neho odvrátil oči, akoby ho ani nebol videl. Zohol sa k vysokým rybárskym čižmám a začal si vyhŕňať na mohutné stehná zhrnuté gumené sáry. Pritom si ticho zahundral do fúzov:

- Behold! Ak to nie je Ryšavý Cornel, dám sa vyúdiť a zjesť ako údenáč aj s čižmami! Dúfam, že ma nespoznal!

Ale aj Cornel sa zarazil, keď uvidel vysokého muža s čiernou bradou. Hneď sa obrátil k svojim druhom a ticho povedal:

- Dobre si všimnite toho čierneho chlapa! Pozná ho niekto z vás?

Ani jeden sa nehlásil, že ho pozná.

- Niekde som toho človeka rozhodne už videl, a to za okolností, ktoré mi neboli príliš príjemné. Nie a nie sa na to lepšie rozpamätať!

- Ale to by ťa aj on musel poznať, - poznamenal ktorýsi z Cornelových druhov. - Díval sa na nás, a pritom si ťa ani nevšimol.

- Hm, možno sa neskôr predsa len naňho rozpamätám. Alebo hádam bude ešte lepšie, keď sa ho priamo spýtam na meno. Keď sa dozviem, ako sa volá, hneď budem vedieť, na čom som. Vypijeme si s ním.

- A čo ak odmietne?

- Všetci dobre viete, že by to bola hanebná urážka. Muž, ktorému niekto odmietne drink, má tu na západe právo odpovedať nožom

alebo pištoľou. A keby dotyčného aj zabil, to by bolo toľko, ako keď pes lapí muchu.

- Ale veru tento človek nevyzerá na to, že by si dal niečo nanútiť proti svojej vôli.

- Pshaw! O čo sa stavíš, že si s nami vypije?

- Áno, stavte sa, stavte sa! - znelo dookola. - Kto prehrá, zaplatí každému po tri poháriky brandy!

- Súhlasím, - prikývol Cornel.

- Aj ja! - vyhlásil druhý. - Ale jedna stávka, to je málo. Musíš si nájsť troch mužov, ktorí si s nami vypijú, a potom tie tri poháriky každému z nás platím ja.

- Komu mám teda ponúknuť pohárik?

- Najprv tomu bradáčovi, o ktorom tvrdíš, že by si ho mal poznať, ale nemôžeš sa rozpamätať, kto je. Potom niektorému z tých gentlemanov, čo tu hľadia na breh. Napríklad tomu dlháňovi, ktorý sa medzi nimi týči ako obor medzi trpaslíkmi. No a napokon ponúkneš pohárik tamtomu Indiánovi, ktorý teraz vstúpil i so svojím synom na loď. Alebo si azda naňho netrúfaš?

Po týchto slovách sa všetci rozrehotali. Cornel pohŕdavo odvetil:

- Ja že by som si netrúfal na tohto červenokožieho škriatka? Pshaw! To by som sa skôr obával tamtoho obra, na ktorého ma huckáš. All devils! To musí byť silný človek! Ale práve takí obri mávajú často najmenej odvahy. Pozrite, aké má pekné a čistulinké šaty! Iste sa vie lepšie pohybovať v salónoch než medzi našincami! V poriadku, stávku teda prijímam! Bude drink; každý z tých troch mužov si musí s nami vypiť pohárik brandy. A teraz začnime!

Posledné tri vety povedal tak nahlas, že ich museli počuť všetci cestujúci, čo boli nablízku. Každý Američan a zálesák pozná význam slova drink, najmä keď ho niekto vyriekne tak nahlas a tak hrozivo ako teraz Cornel. Preto sa oči všetkých obrátili k nemu. Povšimli si, že on i jeho kompáni sú podnapití, ale nikto sa nepoberal preč, každý očakával, čo teraz bude. Všetci boli zvedaví, kto sú tí traja muži, ktorým povaľači chcú ponúknuť drink.

Cornel rozkázal naliať sebe i svojim druhom. Potom vzal do ruky pohárik, zamieril k mužovi s čiernou bradou a povedal:

- Good day, sir! Rád by som vám ponúkol tento pohárik. Prirodzene, pokladám vás za gentlemana, lebo ja a moji druhovia si

pripíjame iba s gentlemanmi. Dúfam teda, že vyprázdnite pohárik na moje zdravie.

Medzi bradou a fúziskami vysokého muža sa ukázala polmesiačikovitá štrbina a potom zase zmizla. To bol znak, že muž sa radostne usmial.

- Well, - odvetil. - Urobím vám tú radosť, ale najprv by som chcel vedieť, kto mi preukazuje túto nečakanú poctu.

- Správne, sir. Vždy musíme vedieť, s kým si pripíjame. Ja som Brinkley, Cornel Brinkley, prosím pekne. A vy?

- Volám sa Grosser, Thomas Grosser, ak nemáte nič proti tomu. Teda na vaše zdravie, Cornel!

Vyprázdnil pohárik. Zároveň vypili aj všetci Cornelovi druhovia. Potom bradáč podal pohárik Brinkleymu. Ten sa už cítil víťazom. Takmer urážlivým pohľadom si premeral Grossera od hlavy až po päty a spýtal sa ho:

- Zdá sa mi, že máte nemecké meno. Ste teda prekliaty Nemčisko, he?

- Nie som Nemčisko, sir, ale Nemec, - odvetil bradáč priateľsky. Ani trochu sa nedal touto urážkou vyviesť z rovnováhy. - Keď chcete niekoho napáliť nadávkou „prekliaty Nemčisko", to si musíte vybrať iného človeka. U mňa nepochodíte. Ďakujem vám teda za drink a porúčam sa!

Prudko sa zvrtol na opätkoch a rýchlo odchádzal. Pritom si tíško pohundrával:

„Teda predsa je to Brinkley! Ten chlap má zase dačo zlé za lubom! Budem mať oči otvorené!"

Cornel síce vyhral prvú časť stávky, ale z očí mu nežiarila veľká radosť z víťazstva. Bolo mu vidieť na tvári, že ho čosi mrzí. Čakal, že sa Grosser bude zdráhať a že len vyhrážkami ho donúti vypiť brandy. Ale ten človek bol múdrejší. Vypil a potom celkom otvorene povedal, že sa nemieni púšťať do šarvátky. Cornela to hnevalo. Dal si opäť naliať a už aj kráčal ku svojej druhej obeti, k Indiánovi.

S Grosserom totiž vystúpili na parník dvaja Indiáni, jeden starší a druhý mladší. Mládenec mohol mať asi pätnásť rokov. Veľmi sa na seba ponášali, a tak každý mohol uhádnuť, že je to otec a syn. Boli aj rovnako oblečení. Syn bol teda verným obrazom otca z mladých čias.

Obaja mali kožené nohavice, takzvané legíny, so strapcami po bokoch a žlté mokasíny. Loveckú košeľu alebo kabátec nebolo

vidieť, lebo celú hornú časť tela im zahaľovala pestrá zunijská prikrývka, aké sa predávajú po šesťdesiat i viac dolárov. Čierne vlasy mali hladko sčesané dozadu a splývali im až na plecia ako ženám. V plných okrúhlych tvárach sa zračil výraz veľkej dobromyseľnosti. Líca mali rumelkou nafarbené na červeno. Zdalo sa, že pušky, ktoré držali v rukách, nemajú cenu ani pol dolára. Obaja vyzerali takí neškodní a dokonca čudácki, že podnapití vagabundi hľadeli na nich s posmechom, ako sme to už spomenuli. Utiahli sa nabok, akoby sa báli ľudí, a opreli sa chrbtami o vysokú a širokú debnu. Stáli tam ľahostajní ku všetkému a ani vtedy, keď sa k nim Cornel blížil, nezdvihli oči. Urobili tak až potom, keď zastal tesne pred nimi a povedal:

- Ale je dnes horúco, však? No nemám pravdu, červenokožci? Dúšok brandy by nezaškodil. Tu máš starý, vyslop to!

Indián pokojne odvetil lámanou angličtinou:

- Not to drink. Nepiť.

- Čo, ty nechceš? - vzkypel ryšavec. - To je drink, rozumieš, drink! Kto odmietne drink, do krvi urazí pravého gentlemana, akým som aj ja. A na takúto urážku sa odpovedá nožom! Ako sa voláš?

- Nintropan Hói, - odvetil starý Indián pokojne a skromne.

- Ku ktorému kmeňu patríš?

- K Tonkóom.

- Teda k tým červenokožím oplanom, ktorí sa boja každej mačky? Ba dokonca aj najmenšieho mačaťa! Nebudem sa tu s tebou dlho naťahovať. Tak budeš piť, alebo nie?

- Ja nepiť ohnivá voda.

Aj teraz to povedal tak pokojne ako predtým, hoci sa mu Cornel vyhrážal. V nasledujúcej chvíľke sa ryšavec zahnal a dal Indiánovi zaucho, len tak pleslo.

- Tu máš odmenu, ty červenokoží zbabelec! - skríkol pritom. - Nechcem sa inakšie pomstiť, lebo nie si ani toľko hoden, aby som si o teba otrel zablatenú čižmu.

Sotva pleslo zaucho, mladý Indián siahol rukou pod prikrývku, zrejme po zbraň. No zároveň pozrel na otca, lebo čakal, čo ten urobí a povie.

Tvár starého Indiána sa zmenila takmer na nepoznanie. Vztýčil sa, akoby naraz o kus vyrástol, v očiach sa mu zablyslo a črty tváre sa prudko stiahli v živom napätí. Ale práve tak rýchlo mu viečka

opäť klesli, svaly tela povolili a na tvári sa odzrkadlil predošlý pokorný výraz.

- No čo povieš na to? - posmešne sa spytoval Cornel.

- Nintropan Hói ďakovať.

- Tak sa ti páčilo zaucho, že zaň ešte i ďakuješ? Tu máš teda ešte jedno!

Opäť sa rozohnal. No tentoraz Indián bleskurýchlo uhol hlavou. Ryšavcova ruka dopadla na debnu, o ktorú sa obaja Indiáni opierali, až to zadunelo. Tu sa z debny ozvalo najprv krátke, zlostné zavrčanie a zafŕkanie, ktoré sa čoskoro zmenilo na divý, hrozný rev, a ten zase prešiel do ručania takého ohlušujúceho ako rachot hromu. Všetkým sa zdalo, že od tých hroznych zvukov sa trasie celá loď.

Brinkley odskočil na niekoľko krokov dozadu, pohárik mu vypadol od rozčúlenia na palubu a vyľakane, prenikavo zakričal:

- Heavens! Čo je to? Aká beštia sa skrýva v tej debne? Smie sa také čosi na lodi prevážať? Div som neumrel od ľaknutia.

Hrôza sa zmocnila aj ostatných cestujúcich. Len štyria z nich nepohli ani brvou: čierny bradáč, ktorý sedel na prednej časti paluby, muž obrovskej postavy, ktorému Cornel chcel ponúknuť tretí drink, a konečne obaja Indiáni. Títo štyria netušili, ako ani ostatní, že v debne na palube je divé zviera. No dlhý cvik v sebaovládaní im teraz pomohol, že svoje prekvapenie vedeli skryť.

Ručanie bolo počuť aj v kajutách pod hornou palubou. S prenikavým krikom sem pribehli viaceré dámy. Spytovali sa, aké nebezpečenstvo im hrozí.

- Ladies a meššurs, to je nič, nebojte sa! - volal pekne oblečený pán, ktorý práve vyšiel zo svojej kajuty . - To je iba leopardík, malý leopardíček, nič viac. Vedecky ho nazývajú Felis pardus a je to milé zvieratko. Je celé čierne, meššurs, celkom čiernučké.

- Čože? Čierny leopard? - zhíkol malý chlapík s hrubými okuliarmi. Nebolo ťažké uhádnuť, že sa s divými zvermi nikdy v živote nestretol a že ich pozná iba zo zoologických kníh. - Veď čierny leopard je najnebezpečnejšia šelma na svete! Je väčší a silnejší než lev alebo tiger! Vraždí z čírej krvilačnosti, a nie z hladu. Aký je starý?

- Len tri rôčky má, sir, nie viac.

- Len? Tomu hovoríte „len"? Veď to už musí byť poriadne vyrastený! Bože môj! A takúto beštiu máme tu na lodi! Kto za to zodpovedá?

- Ja, sir, ja! - odvetil elegantný cudzinec a ukláňal sa dámam i pánom. - Dovoľte mi, myladies and gentlemen, aby som sa predstavil. Som slávny majiteľ zverinca Jonathan Boyler a od istého času sa zdržujem so svojou spoločnosťou vo Van Barune. Pretože mi tohto čierneho leoparda dodali do New Orleansu, zašiel som si ta poň so svojím najskúsenejším krotiteľom. Kapitán tejto dobrej lode mi dovolil za vysoký poplatok, aby som zviera naložil na palubu. Pritom si však kládol podmienku, že cestujúci sa podľa možnosti nesmú dozvedieť, akého spoločníka majú na lodi. Preto som kŕmieval leoparda iba v noci a dával som mu, či mi už veríte, alebo nie, vždy celé teľa, len aby sa dobre nasýtil, aby sa potom celý deň nemohol ani hýbať a aby spal. Pravda, keď mu niekto tlčie päsťou do debny, musí sa prebudiť a trochu si zarevať. Veľactené dámy a páni mi iste nebudú zazlievať, že je tu tento leopardík, ktorý predsa nikoho na lodi nevyrušuje.

- Čo? - ozval sa človiečik s okuliarmi. Hlas mu až preskakoval, keď pokračoval: - Že vraj nikoho nevyrušuje? Že vám to nemáme zazlievať? Tisíc rohatých, musím povedať, že s takouto bezočivou žiadosťou sa na mňa ešte nikto neobrátil! Mojím spolucestujúcim na tejto lodi má byť čierny leopard? Nech visím, ak také čosi strpím. Alebo musí preč leopard, alebo odídem ja! Hoďte tú beštiu do rieky! Alebo vyložte debnu na breh!

- Ale, sir, naozaj vám nehrozí ani len najmenšie nebezpečenstvo, - uisťoval majiteľ zverinca. - Len pozrite na tú silnú debnu a...

- Dajsamisvete, - prerušil ho malý človiečik, - takúto debnu rozlámem aj ja. O čo ľahšie to urobí taký leopard!

- Prosím, dovoľte mi poznamenať, že v tejto debne je silná železná klietka, ktorú nerozláme ani desať levov alebo leopardov.

- Je to pravda? Ukážte nám tú klietku! Musím sa presvedčiť.

- Áno, ukážte nám klietku, ukážte nám klietku! - volalo najprv desať, potom vari dvadsať a napokon už asi tridsať hlasov. - Chceme vedieť, či hovoríte pravdu!

Majiteľ zverinca bol Yankee a rozhodol sa využiť dobrú príležitosť, ktorá sa mu núkala. Keď si to všetci prajú, nech platia!

- Rád, veľmi rád vám vyhoviem! - odvetil. - Lenže, myladies and gentlemen, iste mi uznáte, že nikto sa nemôže dívať na klietku tak, aby zároveň nepozeral aj na leoparda. A za to predsa treba platiť! Uzriete neobyčajné divadlo! Aby som jeho príťažlivosť ešte zvýšil, nariadim hneď, aby zviera nakŕmili. Budeme tu mať tri miesta: prvé za dolár, druhé za pol dolára a tretie za štvrť dolára. No pretože sú tu samé ladies a gentlemani, som toho názoru, že druhé a tretie miesto môžeme hneď vynechať. Alebo azda je tu niekto, kto by chcel platiť iba pol dolára alebo dokonca štvrť?

Pravdaže, nikto sa nehlásil.

- Nuž tak máme iba prvé miesto. Prosím teda myladies and mylords, dolár za osobu!

Sňal z hlavy klobúk a vyberal doláre. Medzitým už zavolali aj krotiteľa, ktorý začal robiť prípravy na predstavenie.

Cestujúci boli väčšinou Yankeeovia a ako takí celkom súhlasili s týmto obratom veci. Väčšina z nich sa len pred chvíľou rozčuľovala, že kapitán dovolil vziať na loď takého nebezpečného dravca, no teraz sa všetci utíšili. Veď budú mať vítanú zmenu na nudnej plavbe! Dokonca aj malý učený človiečik premohol strach a napäto očakával predstavenie.

Cornel využil príležitosť a predostrel svojim kompánom

nový návrh.

- Počujte, boys, - povedal im. - Jednu stávku som vyhral a druhú prehral, lebo ten červenokoží lotor nechcel piť. To sa teda vyrovná. Teraz však urobíme malú zmenu: kto prehrá, nemusí zaplatiť každému po tri poháriky brandy, ale radšej dolár vstupného. Súhlasíte?

Pravdaže, jeho druhovia návrh prijali. Boli presvedčení, že Cornel prehrá. Obor veru nevyzeral na to, že by si dal od hocikoho nahnať strach.

- V poriadku, - riekol Cornel, ktorý už bol poriadne podgurážený a pokladal svoje víťazstvo za isté. - Uvidíte, ako ochotne a rýchlo si so mnou tento Goliáš pripije!

Dal si naplniť pohárik a vykročil k mocnému chlapovi. Veru to bol priam obor. Bol ešte vyšší a zavalitejší ako bradatý Grosser. Mohol mať asi štyridsať rokov. Jeho tvár, hladko oholená, bola opálená a v jej mužných, pekných črtách sa zračila smelosť. Belasé oči mali zvláštny, neopísateľný výraz, aký vídame v pohľade

námorníkov, obyvateľov púští alebo zálesákov, teda ľudí, ktorí väčšinu života prežili na šíravách mora, na nekonečných pustatinách alebo prériách. Muž mal na sebe pekný cestovný oblek. Ozbrojený nebol. Vedľa neho stál kapitán, ktorý sem prišiel z veliteľského mostíka, aby sa aj on mohol dívať na predstavenie s leopardom.

Vzápätí sa k obom mužom priblížil Cornel. Naširoko sa rozkročil pred svojou treťou vyhliadnutou obeťou a energicky spustil:

- Sir, dovoľujem si ponúknuť vám drink. Dúfam, že ma pokladáte za ozajstného gentlemana a že mi poviete, kto ste.

Obor zadivene naňho pozrel a potom sa odvrátil, aby pokračoval v prerušenom rozhovore s kapitánom.

- Pooh! - zvolal Cornel. - Vari ste hluchý? Alebo ma náročky nechcete počuť? To by som vám neradil, lebo so mnou nie sú žarty, keď mi voľakto odmietne drink! Radím vám, aby ste sa poučili na príklade tamtoho Indiána!

Obor, ktorého Cornel takto obťažoval, iba pohodil ledabolo plecami a spýtal sa kapitána:

- Počuli ste, čo mi tento dotieravec povedal?

- Yes, sir, každé slovo, - odvetil kapitán.

- Well, teda ste mi svedkom, že som ho sem nevolal.

- Čo? - vzkypel Cornel. - Nazvali ste ma dotieravcom? Odmietate drink? Chcete, aby sa vám povodilo ako tomu Indiánovi, ktorému som strelil za...

Ďalej sa nedostal, lebo v tej sekunde mu obor vylepil také zaucho, že zletel na palubu, skrútil sa ako červík a niekoľko ráz sa ešte aj prekoprcol. Chvíľku ležal ako meravý. Potom sa však spamätal a vyskočil; vytiahol nôž, rozohnal sa a rútil sa na obra.

Ten mal obe ruky vo vreckách nohavíc a stál tu tak pokojne, akoby mu nehrozilo ani najmenšie nebezpečenstvo, akoby tu Cornela ani nebolo.

- Pes, ty si sa opovážil dať mi zaucho? - reval ryšavec. - To mi zaplatíš vlastnou krvou!

Viacerí muži a aj kapitán sa chceli medzi nich zamiešať, ale obor im energickým pokrútením hlavy naznačil, že si to neželá. Keď bol Cornel už len na dva kroky od neho, naraz ho len pravou nohou kopol tak silne do žalúdka, že ryšavec znovu padol na palubu a poriadny kus sa po nej kotúľal.

- A teraz už dosť, lebo... - zvolal výhražne Goliáš. Cornel však znovu vyskočil, zastrčil nôž za opasok

a vytiahol pištoľ. Pritom až ručal od zúrivosti. No prv ako stačil namieriť, obor vytiahol z vrecka ruku, v ktorej držal revolver.

- Preč s tou pištoľou! - rozkázal a hlaveň jeho maličkej zbrane už mierila na protivníkovu ruku.

Cornel však neposlúchol a zdvihol pištoľ. Revolver sucho, prenikavo tresol, trikrát po sebe... Cornel vykríkol a pištoľ mu vypadla z ruky.

- Tak ti treba, oplan, - povedal obor. - Teraz už nejaký čas nebudeš môcť rozdávať zauchá, keď niekto odmietne piť z pohárika, v ktorom si si predtým omáčal svoju veľkú papuľu. Ak chceš vedieť, kto som, tak ti to...

- Nepotrebujem vedieť tvoje prekliate meno! - reval Cornel. - Nechcem ho počuť. Stačí mi, keď ťa položím! Hurá, chlapi, naňho sa! Go on!

Teraz sa ukázalo, že oplani tvoria ozajstnú bandu a že stoja všetci za jedného a jeden za všetkých. Vytrhli spoza opaskov nože a rútili sa na obra. Ten iba pokročil jednou nohou vpred, zdvihol obe ruky a zvolal:

- No len poďte! Som zvedavý, kto z vás sa opováži začať si niečo s Old Firehandom!

Len čo obor vyslovil svoje meno, ihneď sa ukázal účinok. Cornel, ktorý v nezranenej ľavej ruke zvieral nôž, naľakane vykríkol:

- Old Firehand! Tisíc rohatých, kto by si to bol pomyslel! Prečo ste to hneď nepovedali!

- Či azda len slávne meno má ochraňovať gentlemana pred vašimi výčinmi? Practe sa stadiaľto, zalezte niekam do kúta a neukazujte sa mi viac na oči, lebo vás všetkých do jedného postrieľam ako štence.

- Well, veď sa porozprávame neskoršie! - zasyčal Cornel.

Obrátil sa a odchádzal; krvácajúcu ruku držal natrčenú pred sebou. Jeho druhovia ho nasledovali ako zbití psi. Posadali si v ústraní, obviazali svojmu vodcovi ruku a dačo si šepkali. Pritom vrhali na slávneho lovca kradmé a veru vôbec nie prívetivé pohľady. Ľahko sa dalo vybadať, že sa ho náramne boja.

Toto slávne meno vzbudilo ohlas nielen medzi bandou oplanov, ale aj medzi cestujúcimi. Veď sotva by sa bol medzi nimi našiel

človek, čo by nebol už počul o tomto smelom mužovi, ktorého celý život bol vyplnený nebezpečnými podujatiami a dobrodružstvami. Všetci úctivo od neho poodstúpili a dôkladnejšie si prezerali jeho vysokú súmernú postavu, ktorá už predtým vzbudila ich pozornosť. Kapitán mu podal ruku a povedal s najväčšou prívetivosťou, akej je Yankee schopný:

- Ach, sir, škoda, že som nevedel, kto ste. Bol by som vám prepustil vlastnú kajutu. Tisíc hrmených, vecí to je pre *Žralok* veľká česť, že ste na jeho palube! Prečo ste udali iné meno?

- Povedal som vám svoje skutočné meno. To len traperi ma nazývajú Old Firehand čiže Stará ohnivá ruka. Keď raz vyšľahne oheň z pušky, ktorú drží moja ruka, je to oheň smrtonosný; guľka nikdy nechybí cieľ.

- Áno, počul som, že vždy trafíte.

- Pshaw! Každý dobrý zálesák dokáže v streľbe to isté čo ja. Teraz ste sa sám presvedčili, aká je to výhoda, keď má človek slávne bojové meno. Keby som ho nemal, rozhodne by bolo prišlo k boju.

- A tej presile by ste boli podľahli.

- Myslíte? - spýtal sa Old Firehand a na tvári mu zaihral ľahký úsmev. - Pokým ma ohrozujú iba nože, nenaľakám sa. Iste by som sa bol mohol brániť až dovtedy, kým by mi vaši ľudia neprišli na pomoc.

- Pravdaže, tí by sa už boli poponáhľali. Ale čo urobíme s tými lotrami? Na tejto lodi som pánom i sudcom ja. Mám ich dať do okov a potom poslať do väzenia?

-Nie.

- Alebo ich mám azda vysadiť na breh?

- Ani to nie.

- Ale nejako ich predsa musím potrestať.

- Radím vám, aby ste to nerobili. Nechcete predsa, aby toto bola vaša posledná plavba?

- To veru nechcem. Rád by som sa ešte roky a roky plavil po našom Arkansase hore i dolu prúdom.

- Teda si dávajte pozor, aby ste v tých ľuďoch neprebudili pomstychtivosť. Mohli by sa ukryť dakde na brehu a vyparatiť vám taký kúsok, že by ste prišli nielen o loď, ale aj o život.

- Nech sa len opovážia robiť mi úklady!

- Opovážia sa. Prečo nie? Veď pre nich to nebude znamenať nijaké nebezpečenstvo. Všetko urobia potajomky, takže im nikto nebude môcť nič dokázať.

Old Firehand si zrazu povšimol bradáča, ktorý sa práve priblížil a zastal. Upieral na lovca oči, akoby čosi od neho čakal. Old Firehand pristúpil k nemu a spýtal sa:

- Chceli by ste azda so mnou hovoriť, sir? Môžem vám preukázať nejakú službu?

- Veľkú, - odvetil Nemec.

- Nože, von s tým! Akú?

- Sir, dovoľte mi, aby som vám stisol ruku. To je všetko, o čo vás prosím. Potom budem spokojný a nebudem vás viac obťažovať. Ale na túto hodinu budem po celý život spomínať s radosťou.

Podľa prívetivého výrazu jeho očí a teplého hlasu dalo sa ľahko uhádnuť, že tieto slová sú naozaj úprimné. Old Firehand mu podal pravicu a spýtal sa:

- Ako ďaleko cestujete?

- Na tomto parníku idem len po Port Gibson.

- To je dosť ďaleko.

- Oho, odtiaľ potom ešte ďalej, a to v člne. Mrzí ma len jedno: neviem, či ma azda nepokladáte za zbabelca.

- Prečo?

- Keď som prijal drink od toho lotra Cornela.

- Ó, nie. Môžem vás len pochváliť, že ste si počínali rozumne. Ale keď ten vagabund dal Indiánovi zaucho, zaumienil som si dať mu príučku. A to som aj urobil.

- Dúfajme, že si vašu príučku vezme k srdcu. Ostatne, ak ste mu azda prestrelili hybné nervy a prsty mu ostanú meravé, zálesákom už nebude. Neviem však, čo si myslieť o tom Indiánovi.

- Prečo?

- Správal sa ako ozajstný zbabelec, ale ani najmenej sa nezľakol, keď sa rozreval leopard. To si nijako neviem vysvetliť.

- Ja vám pomôžem. Pôjde to celkom ľahko.

- Poznáte toho Indiána?

- Nikdy som ho nevidel. Teraz som počul, keď vyslovil svoje meno, ale je to také slovo, že by si človek na ňom jazyk polámal. Vylúčené, aby som si ho mohol zapamätať.

- Povedal to vo svojej materinskej reči. Akiste preto, aby Cornel nevedel, s kým vlastne má do činenia. Volá sa Nintropan Hói, čo znamená Veľký medveď. A jeho syn sa zas volá Nintropan Homoš čiže Malý medveď.

- Je to možné? Pravdaže, o týchto dvoch Indiánoch som už počul. Tonkóovia sú kmeň takmer už vyhynutý, bez najmenšieho bojového zápalu. Len títo dvaja Nintropanovia zdedili bojového ducha svojich predkov a potulujú sa po horách a prériách.

- Áno, sú to dvaja statoční Indiáni. A teraz si azda budete myslieť, že Cornelovi len zo zbabelosti neodpovedali, ako sa patrilo.

- Iný Indián na ich mieste by bol toho chlapa hneď zahlušil.

- Možno. Ale či ste si nevšimli, ako rýchlo syn siahol pod prikrývku? Akiste chcel vytiahnuť nôž alebo tomahavk. No keď videl, že otec nepohol ani brvou, ovládal sa aj on a nepomstil sa hneď za urážku. Veru, toľko vám poviem: títo Indiáni sa často dorozumievajú jediným pohľadom. Belosi by na ich mieste museli viesť dlhé reči. V tej chvíli, keď Cornel dal Indiánovi zaucho, akoby bol vyriekol sám nad sebou ortieľ smrti. Obaja ho teraz budú sledovať tak dlho, kým ho neznesú zo sveta. Počujte, keď ste tomu lotrovi povedali svoje meno, hneď som si všimol, že je nemecké. Sme teda krajania.

- Akože, sir, aj vy ste Nemec? - začudoval sa Grosser.

- Pravdaže. Moje pravé meno je Winter. Aj ja cestujem touto loďou ešte hodný kus, nuž zaiste budeme mať ešte príležitosť porozprávať sa.

- To bude pre mňa česť, sir.

- Len mi nepoklonkujte! Som zálesák ako vy, nič viac.

- Áno, aj generál je to isté ako ucháň, totiž vojak.

- Naozaj sa chcete prirovnávať k ucháňovi? To by ste museli byť tu na západe len krátky čas.

- No, - skromne odvetil bradáč, - som tu už trochu dlhšie. Volám sa Thomas Grosser. Tu sa však priezvisko zvyčajne nepoužíva. Ostáva mi teda iba krstné meno; ale namiesto Thomas ma volajú Tom. A keďže nosím hustú, čiernu bradu, nazývajú ma Čierny Tom.

- Ako? Čože? - zvolal Old Firehand. - Vy ste Čierny Tom, ten slávny rafter?

- Čierny Tom je moje meno, aj rafter som, ale či slávny, o tom by som si dovolil pochybovať.

- Ste aj slávny, sir, veru ste. Ručím vám za to svojím čestným slovom.

- Len nie príliš nahlas, sir, -vystríhal ho Tom. - Cornel nesmie počuť moje meno.

- Prečo?

- Lebo by ma podľa neho spoznal.

- Teda ste s ním mali už do činenia?

- Tak trochu. Veď vám o tom budem ešte rozprávať. Nepoznáte ho?

- Dnes som ho videl prvý raz.

- Dobre si všimnite jeho ryšavú bradu a vlasy a ľahko si ho zapamätáte. Volá sa Brinkley.

- Čo nepoviete! Tak to je teda Ryšavý Brinkley, ktorý popáchal už množstvo všelijakých zločineckých kúskov, ale tak rafinovane, že mu ani jeden nemohli dokázať.

- Je to on, sir. Spoznal som ho.

- No, však sa mu lepšie pozriem na prsty, ak ostane dlhšie na lodi. Ale aj s vami by som sa chcel bližšie zoznámiť; mohli by sme byť dobrými priateľmi. Ak nemáte už nejaké iné záväzky, mal by som pre vás robotu.

- Nuž teda pracovať pre vás, to by bola pre mňa česť, -riekol Tom a zamyslene hľadel na palubu. - Uzavrel som už síce dohodu s inými raftermi, ktorí si ma zvolili dokonca za vodcu, no keď mi doprajete trochu času, aby som sa s nimi mohol porozprávať, všetko sa dá ľahko zariadiť...

- Dobre. Lenže musíte si vziať kajutu, aby sme mohli bývať neďaleko seba. Rád vám nahradím, čo budete doplácať.

- Ďakujem, sir. Aj my rafteri si môžeme zarobiť dosť peňazí, ak sme čo len trochu usilovní. Aj teraz napríklad mám plné vrecká peňazí. Prichádzam z Vicksburgu a nesiem práve výplatu pre seba i svojich druhov. Môžem si teda kajutu aj sám zaplatiť. Ale pozrite sa! Zdá sa mi, že predstavenie sa už začína.

Majiteľ zverinca dal poukladať debny a balíky tak, aby tvorili niekoľko radov sedadiel, a potom kvetnatými slovami vyzval obecenstvo, aby sa pousádzalo. To sa aj stalo. Na predstavenie smeli prísť aj lodní zamestnanci, ktorí práve nemali službu. Cornel so svojimi ľuďmi neprišiel, akiste mu už prešla chuť.

Indiánov sa nikto nepýtal, či chcú vidieť predstavenie. Majiteľ zverinca nechcel, aby mu dámy a páni, ktorí platili dolár za osobu, vyhadzovali na oči, že pripustil medzi nich aj dvoch červenokožcov. Indiáni stáli teda obďaleč a zdalo sa, že nemajú nijaký záujem ani o klietku, ani o divákov, hoci ich bystrým, kradmým pohľadom neušla ani maličkosť.

Debna, pod ktorou obecenstvo sedelo, bola ešte zatvorená. Väčšina divákov nemala ani poňatia, aký nebezpečný je čierny leopard. Americké mačkovité šelmy sú menšie a menej nebezpečné ako mačkovité šelmy ostatných svetadielov. Tak napríklad gaučo, juhoamerický pastier dobytka, chytá jaguára, ktorého nazývajú aj americkým tigrom, celkom pokojne lasom a potom ho za sebou vláči. Veru s bengálskym kráľovským tigrom by sa neodvážil také čosi robiť! A puma, americký lev, uteká pred človekom aj vtedy, keď jej v črevách škŕka od hladu. A tak väčšina divákov čakala, že uzrú pol metra vysokého dravca nie veľmi hrozného výzoru.

Veľké bolo teda všeobecné prekvapenie, keď majiteľ zverinca odsunul prednú dosku debny a diváci zazreli mohutného leoparda.

Počas celej plavby z New Orleansu odpočíval dravec v tme. Debnu otvárali len v noci. Teraz šelma po prvý raz uzrela denné svetlo, a preto nie div, že ju oslepovalo. Prižmúrila oči a ležala dlhú chvíľu pohodlne natiahnutá. Potom ich trochu pootvorila, zažmurkala, a tu spozorovala sediace obecenstvo. V momente leopard vyskočil a zareval tak hrozne, že väčšina divákov vyskočila a chcela ujsť.

Áno, bol to čierny leopard, nádherný, urastený kus, vysoký prinajmenej meter a bez chvosta dvakrát taký dlhý. Prednými labami schytil železné tyčky klietky a tak prudko nimi lomcoval, že sa otriasala celá debna. Pritom hrozivo ceril zubiská. Čierna farba srsti len zvyšovala hrôzostrašný dojem.

- Myladies and gentlemen, - začal vysvetľovať majiteľ zverinca, - čierny leopard je najväčšmi rozšírený na Sundských ostrovoch. No druh, ktorý tam žije, je menšieho vzrastu. Pravý čierny leopard, ktorý však je veľmi zriedkavý, sa vyskytuje len v severnej Afrike, na okraji Sahary. Je taký silný ako lev, ba je ešte nebezpečnejší a v papuli odnesie odrastené tela. Aké mocné má zubiská, to uvidíte pri kŕmení.

Krotiteľ priniesol polovicu ovce a položil ju pred klietku. Keď leopard zbadal mäso, správal sa ako zmyslov zbavený. Skákal sem a ta, fučal a reval, takže bojazlivejší diváci ešte väčšmi cúvli.

Černoch pracujúci pri lodnom stroji nevedel odolať zvedavosti a prikradol sa na predstavenie. Kapitán ho však zbadal a rozkázal mu, aby sa hneď vrátil k robote. Pretože černoch zaraz neposlúchol, kapitán chytil koniec lana a niekoľko ráz ho plesol po chrbte. Černoch sa rýchlo pobral preč, ale pri vchode do strojovne ešte zastal, nenávistne pozrel na kapitána a pohrozil mu päsťami. Keďže diváci hľadeli iba na leoparda, nikto si to nevšimol. Cornel to však videl a povedal svojim druhom:

- Ako sa zdá, tento neger nemá kapitána príliš v láske. To by sme mohli využiť. Pár dolárov by mohlo mať podivuhodný účinok.

Teraz vopchal silný krotiteľ mäso cez mreže do klietky. Skúmavým pohľadom sa poobzeral po divákoch a čosi zašepkal svojmu pánovi. Ten však odmietavo pokrútil hlavou. No keď mu krotiteľ ďalej čosi rozprával, zdalo sa, že jeho obavy miznú, až napokon prikývol a obrátil sa k obecenstvu.

- Myladies and meššurs, - začal hlasne, - musím vám povedať, že máte výnimočné šťastie. Ešte nikto nevidel skroteného čierneho leoparda, aspoň nie v Spojených štátoch. Môj krotiteľ bol teraz tri týždne v New Orleanse a po celý ten čas šelmu cvičil. Teraz vyhlasuje, že dnes po prvý raz vstúpi do klietky pred obecenstvom a sadne si vedľa leoparda, ak za to dostane primeranú odmenu.

Krotiteľ bol silný, svalnatý chlap s neobyčajne sebavedomým výrazom v tvári. Bol si úplne istý, že sa mu kúsok podarí. Táto sebadôvera z neho priam vyžarovala.

Leopard zatiaľ hltal mäso. Silnými zubiskami drúzgal kosti na kašu. Zdalo sa, že nemá o nič iné záujem, iba o svoju žranicu, a každý si teda mohol myslieť, že teraz vojsť do klietky nie je také nebezpečné. A kto sa ozval prvý? Práve ten bojazlivý učenec nadšene

zvolal:

- Sir, to je naozaj vynikajúca myšlienka! Za taký fantastický kúsok by sme už všetci dačo zaplatili. Koľko si žiada ten smelý človek?

- Sto dolárov.

- Hm! Nie je to priveľa?

- Nie, sir, ba dokonca je to málo. Hrozí mu nemalé nebezpečenstvo, lebo leopard nie je ešte ani spolovice skrotený.

- Dobre. Nie som síce boháč, ale päť dolárov na to obetujem. Meššurs, kto dá ešte?

Hlásili sa toľkí, že sto dolárov bolo čoskoro pohromade. Keď už predstavenie, tak nech to stojí za to! Aj sám kapitán sa rozohnil a ponúkol stávky.

- Sir, - vystríhal ho Old Firehand, - dajte si pozor! Radil by som vám, aby ste tento výstup nedovolili. Práve preto, že krotiteľ sa nemôže celkom spoľahnúť na dravca, vašou povinnosťou je zakročiť.

- Zakročiť? - smial sa kapitán. - Pshaw! Vari som krotiteľovi otcom, alebo matkou? V Spojených štátoch má každý právo predať hoci i vlastnú kožu. Ak krotiteľa šelma zožerie, prosím, je to jeho vec a prípadne vec toho leoparda, ale nie moja! Teda, gentlemani, tvrdím, že ten človek nevyjde nezranený z klietky, a stavím sa o to s hocikým o sto dolárov. Kto prijme moju ponuku? Desať percent z výhry pripadne krotiteľovi.

Kapitánov príklad akoby bol ostatných elektrizoval. Uzavierali sa stávky na veľké sumy a napokon sa ukázalo, že tých desať percent bude pre krotiteľa znamenať peknú sumu: tristo dolárov. Pravda, ak vyjde z klietky živý.

Neustanovili, či smie byť krotiteľ ozbrojený, keď vojde k šelme, alebo nie. Vzal si iba dlhý bič, ktorý mal na konci rukoväte výbušnú guľu. Keby ho zviera napadlo, stačí úder touto rukoväťou a leopard je na mieste mŕtvy.

- Nedôverujem ani biču s výbušnou guľou, - povedal Old Firehand Čiernemu Tomovi. - Lepšie by tu poslúžil poplašný ohňomet, ktorý by dravca vyľakal, ale nezabil. Pochválim krotiteľa za jeho smelosť, ale až potom, keď sa mu kúsok podarí.

Krotiteľ prehovoril stručne k obecenstvu a potom sa obrátil ku klietke. Odsunul ťažké závory a potom odtiahol husté železné mreže, ktoré tvorili dvierka vysoké asi pol druha metra. Ak chcel vojsť, musel sa zohnúť. Keď však odsúval dvere, musel použiť obe ruky a tak isto, keď ich chcel zdnu zase zasunúť. Preto si dal bič medzi zuby a v tej chvíli, aj keď to trvalo veľmi krátko, bol bezbranný. Bol už predtým síce často v klietke, ale bolo to vždy za iných okolností. Leopard nebol predtým tak dlho celé dni potme a nablízku nebolo

také množstvo ľudí. A okrem toho nebolo počuť hukot parného stroja ani špľachot lodných kolies. Ale ani majiteľ zverinca, ani krotiteľ nevenovali pozornosť týmto novým okolnostiam. A následky sa čoskoro ukázali.

Len čo leopard začul škripot mrežových dvierok, obrátil sa. Krotiteľ sa práve zohol a pchal do klietky hlavu. V tej chvíli sa dravcova papuľa mihla rýchlo ako myšlienka a vzápätí sa mykla. Krotiteľova hlava, ktorej z úst vypadol bič, bola už v leopardovej papuli, kde ju silné zubiská raz-dva rozdrúzgali na kašu.

Krik, ktorý sa strhol v tejto chvíli pred klietkou, nemožno opísať. Všetci povyskakovali a s hrôzou bežali preč. Len traja tu ostali: majiteľ zverinca, Old Firehand a Čierny Tom. Majiteľ zverinca sa pokúšal zatisnúť dvierka klietky, ale nešlo to, lebo krotiteľova mŕtvola ležala čiastočne vonku a čiastočne v klietke. Preto sa majiteľ zverinca rozhodol, že chytí bezduché telo za nohy a odtiahne ho.

- Preboha, len to nie! - zvolal Old Firehand. - Leopard by vybehol za mŕtvolou. Len ju zatisnite dnu! Veď to už nie je živý človek! Potom sa dajú zatisnúť aj dvierka.

Leopard ležal pred bezhlavou mŕtvolou. Z papule, v ktorej ešte stále chrúmal lebečné kosti neboráka, odfrkovali kusy peny a krv. Pritom hľadel iskriacimi očami na svojho pána. Zdalo sa, akoby uhádol jeho zámer, lebo zlostne zavrčal a už začal liezť po mŕtvole. Pretože ju zaťažoval váhou svojho tela, majiteľ zverinca ju už nemohol zatisnúť do klietky. Leopardova hlava bola už len niekoľko centimetrov od východu klietky!

- Preč, preč! Leopard vychádza! - kričal Old Firehand. - Tom, pušku! Pušku! Revolverom by sme ho len podráždili.

Čierny Tom utekal po pušku.

Odvtedy, ako krotiteľ vstúpil do klietky, uplynulo sotva desať sekúnd. Ľudia pobehávali po palube v nesmiernom zmätku a od strachu kričali. Dvere vedúce ku kajutám a do podpalubia boli úzke, toľký nával ľudí sa nemohol naraz cez ne dostať. Mnohí sa pričupili za sudmi a debnami, ale potom zase vyskakovali, lebo sa tam necítili dosť bezpeční.

Kapitán utekal na veliteľský mostík a bral po tri, štyri schody naraz. Old Firehand bežal za ním. Majiteľ zverinca sa ukryl za zadnú stenu klietky. Čierny Tom utekal po pušku. Cestou mu však prišlo na

um, že ju nebude môcť hneď použiť, lebo na hlaveň priviazal sekeru. Vytrhol teda pušku z rúk starého Indiána.

- Ja sám streliť, - povedal Indián a natrčil ruky za svojou zbraňou.

- Nechaj ma! - osopil sa naňho bradáč. - Rozhodne strieľam lepšie než ty.

Obrátil sa ku klietke. Leopard, ktorý z nej vyšiel, zdvihol hlavu a zareval. Čierny Tom namieril, stisol kohútik. Výstrel zahučal, ale guľka netrafila. Tom rýchlo vytrhol aj mladému Indiánovi pušku z rúk a vypálil na dravca - ale zase netrafil.

- Zle strieľať. Nepoznať zbraň, - povedal Starý medveď tak pokojne, akoby sedel vo svojom bezpečnom vigvame pri voňavej pečienke.

Nemec si jeho slová nevšímal. Odhodil pušku a bežal na prednú časť paluby, kde ležali zbrane Cornelových ľudí. Títo gentlemani veru nemali chuť pustiť sa do boja s dravcom a rýchlo odtiaľto zdúchli.

Vtom zaznel blízko veliteľského mostíka srdcervúci výkrik. Akási pani chcela tadiaľto ujsť. No leopard ju zbadal a už sa aj hnal dlhými skokmi za ňou. Bola ešte dolu, kým Old Firehand bol už jednou nohou na piatom a druhou na šiestom schodíku. V momente ju schytil, vyzdvihol a mocnými rukami ju podal nad hlavou kapitánovi. To všetko hádam netrvalo viacej ako dve sedundy, ale leopard bol už pri veliteľskom mostíku. Položil predné laby na schodíky a prikrčil sa. Chystal sa skočiť na Old Firehanda. Obor ho z celej sily kopol do pysku a vpálil mu do hlavy tri posledné náboje, ktoré mal ešte v revolveri.

Pravdaže, bola to smiešna obrana. Kopancom a guľkami z revolvera, veľkými ako hrach, sa čierny leopard nedá zahnať. No Old Firehand nemal poruke nijakú účinnejšiu zbraň. Bol presvedčený, že ho dravec teraz napadne. Ale nestalo sa tak. Leopard sa oprel labami o schodíky a náhle obrátil hlavu nabok, akoby sa chcel poobzerať po lepšej koristi. Možno že guľky vystrelené z takej blízkosti predsa sa mu na nejakých pár milimetrov zavŕtali do lebky a trochu ho omráčili. Alebo sa mu azda nepáčil prudký kopanec do citlivého pysku. Skrátka, odvrátil oči od Old Firehanda na prednú časť paluby, kde stálo asi trinásťročné dievčatko. Od strachu sa nevládalo ani pohnúť, len túžobne vystieralo ruky k veliteľskému mostíku. Bola to

dcérka panej, ktorú Old Firehand pred chvíľou zachránil. Dievča utekalo, ale zbadalo matku v nebezpečenstve a od ľaku akoby bolo skamenelo. Jeho biele, zďaleka viditeľné šaty padli leopardovi do očí. Odtiahol laby zo schodov, obrátil sa a štvormetrovými skokmi sa hnal k dievčaťu, ktoré od hrôzy stálo ako meravé a nemohlo vydať zo seba ani hláska.

- Moja dcérka, moja dcérka! - zhíkla pani.

Všetci, ktorí to videli, začali kričať a bedákať s ňou, ale pomôcť nemohol nikto. Naozaj nikto? A predsa sa ktosi našiel, a to mladý Indián, od ktorého by nikto nebol čakal toľko smelosti a duchaprítomnosti.

Stál s otcom asi na desať krokov od dievčaťa. Keď spozoroval, v akom hroznom nebezpečenstve sa dievča ocitlo, zahoreli mu oči. Obzrel sa napravo i naľavo, akoby skúmal, kade by sa pred dravcom dalo najlepšie ujsť. Potom zhodil zunijskú prikrývku z pliec a povedal otcovi v reči Tonkóov:

- Tiakaitat! Šaj šojana! Ostaň tu! Budem plávať! Dvoma skokmi sa ocitol pri dievčati. Chytil ho okolo

pása a rýchlo s ním vyskočil na palubné zábradlie. Tu na chvíľu zastal, aby sa poobzeral. Leopard sa hnal za ním a už sa chystal na posledný skok. No len čo sa jeho laby odrazili od paluby, mladý Indián skočil do rieky, a to šikmo, aby sa vo vode neocitol veľa dravca. Voda sa nad ním i nad jeho bremenom zavrela. Hneď nato preletel ponad zábradlie aj leopard. Vyskočil tak prudko, že už nemohol zastať, a ponoril sa do vĺn.

- Stop, stop! - duchaprítomne zakričal kapitán hlásnou rúrou do strojovne.

Strojník dal spätnú paru a parník zastal, kolesá sa krútili len natoľko, aby prekonali silu prúdu.

Pretože nebezpečenstvo pre cestujúcich už pominulo, všetci vychádzali z najrozličnejších úkrytov a náhlili sa k palubnému zábradliu. Matka dievčaťa upadla do mdlôb a otec kričal mohutným hlasom:

- Tisíc dolárov dostane ten, kto mi zachráni dcéru. Ba dám viacej, dám dvetisíc, tritisíc, päťtisíc!

Ale nikto ho nepočúval. Všetci sa nahýnali cez zábradlie, aby videli, čo sa deje v rieke. Leopard bol výborným plavcom. Hravo sa

udržoval na hladine a obzeral sa za korisťou, ale - márne. Indiána a dievča nebolo vidieť.

- Utopili sa! Dostali sa pod kolesá, - bedákal otec a oboma rukami si trhal vlasy.

Ale v tom sa z druhej strany paluby ozval prenikavý hlas starého Indiána:

- Nintropan Homoš byť múdry. Preplávať pod parníkom, aby leopard nevidieť. Tu dolu byť!

Všetko sa teraz hnalo na kormu a kapitán hneď rozkázal hodiť záchranné laná. Naozaj, pri zadnej stene lode pomaly plával na chrbte Malý medveď. Dievča, ktoré medzitým omdlelo, si uložil krížom cez hruď. Lodníci mali raz-dva záchranné laná v rukách a už ich aj spúšťali. Mladík rýchlo ovinul jedno popod pazuchy dievčaťa a po druhom vyliezol šikovne na palubu.

Privítali ho s búrlivým jasotom, ale on kráčal ďalej nevšímavo, bez jediného slova. Len keď šiel vedia Cornela, ktorý sa tiež prizeral, zastal a riekol tak hlasne, že to každý počul:

- No, bojí sa Tonkó malej prašivej mačky? Cornel sa skryl i so všetkými svojimi hrdinami. Tonkó sa však vystavil veľkému nebezpečenstvu, len aby zachránil dievča a ostatných cestujúcich. Cornel onedlho počuje o Tonkóovi viacej!

Zachránené dievča vytiahli na palubu a odniesli ho do kajuty. Tu kormidelník ukázal ponad bočné zábradlie lode a zvolal:

- Pozrite, k leopardovi sa blíži plť!

Všetci sa teraz hnali v tú stranu, kde uzreli strhujúci výjav. Doteraz nikto nezbadal na rieke plť zhotovenú z konárov a trstiny. Sedeli na nej dve osoby. Zrejme odrazili od pravého brehu rieky a chceli sa dostať na parník. Namiesto vesiel mali iba silné konáre. Jedna z osôb bol chlapec a druhá vyzerala ako slúžka, lenže akosi čudne oblečená. Možno nejaká cudzinka. Hlavu jej pokrývalo čosi podobné prastarému, predpotopnému čepcu. Pod týmto čepcom žiarila usmiata tučná tvár s červenými líčiskami a s malými očkami. Ostatné telo trčalo v akomsi širokom vreci, alebo aspoň sa to vrecu podobalo. Strih a či fazónu tohto čudáckeho oblečenia nebolo možné zistiť, lebo osoba nestála, ale sedela. Čierny Tom, ktorý sa opieral o palubné zábradlie vedľa Old Firehanda, sa spýtal:

- Sir, poznáte tú paniu?

- Nie. Je azda taká slávna, že by som ju mal poznať?

- Pravdaže. Totiž - nie je to žena, ale muž. Prériový lovec a stavač pascí. Ale plť sa pomaly blíži k leopardovi! Teraz uvidíte, čo dokáže táto žena, ktorá je vlastne mužom!

Naklonil sa cez zábradlie a zvolal:

- Haló, tetka Drollová, pozor! Tamtá potvora by si na vás rada pochutila!

Plť bola od parníka vzdialená už len na nejakých päťdesiat krokov. Leopard ešte stále pátral po zmiznutej koristi, a preto sa držal pri boku lode. Naraz zbadal plť a už sa aj hnal k nej. Domnelá žena na plti sa zadívala na palubu a hneď spoznala muža, ktorý ju oslovil. Odpovedala mu tenkým, naozaj akoby ženským hlasom:

- Good lack, to ste vy, Tom? Teší ma, že vás zase vidím, ak je to vôbec potrebné. Čo je to za zviera?

- Čierny leopard. Zoskočil z paluby. Veslujte preč od neho, ale rýchlo, rýchlo!

- Óhó! Tetka Drollová neutečie pred nikým, a teda ani pred leopardom, nech už je čierny alebo zelený. Môžem tú potvoru zastreliť?

- Pravdaže. Lenže sa vám to asi nepodarí. Viezli ju do zverinca. Je to najnebezpečnejšia šelma na svete. Plávajte radšej k druhej strane lode.

Zdalo sa, že táto čudná osoba má radosť, keď sa môže hrať s dravcom na chytačku. Priam majstrovsky narábala biednym veslom, takže plť ušla leopardovi vždy pred nosom.

- Počuješ, Tom, - volal čudácky tvor, - nebojím sa tej ohavy. Kam jej mám streliť, ak je to vôbec potrebné?

- Do oka! - odvetil Old Firehand namiesto Toma.

- Well! Tak pripustíme tohto vodného potkana bližšie k našej plti.

Položil veslo pred seba a siahol po puške, ktorá ležala vedľa neho. Leopard sa rýchlo blížil k plti. Vyvalenými očami hľadel na nepriateľa. Ten si medzitým priložil pušku k lícu, krátko zamieril a dvakrát vypálil. Potom rýchlo odložil zbraň, schytil veslo a vo chvíľočke plť kúsok odplávala. Leopard zmizol vo vlnách. Tam, kde ho videli naposledy, bola už len krútňava, naznačujúca miesto jeho smrteľného zápasu. Netrvalo dlho a zazreli ho zase na hladine. Bolo to kus nižšie po prúde. No už sa nehýbal, bol mŕtvy. Niekoľko sekúnd ho prúd niesol, ale potom ho znovu stiahlo do hlbiny.

- To bol majstrovský výstrel! - zvolal Tom z paluby a cestujúci mu nadšene prisviedčali. Len majiteľ zverinca nebol nadšený. Veď prišiel o vzácneho leoparda a okrem toho mu zahynul aj krotiteľ.

- To boli dva výstrely, - odvetila čudácka osoba z plte. - Do každého očka jeden. Kam pláva tento parník, ak je to vôbec potrebné?

- Tak ďaleko, kým bude dosť vody, - odvetil kapitán.

- My by sme sa naň chceli dostať, a preto sme si na brehu zhotovili plť. Vezmete nás?

- A môžete si zaplatiť cestovné, milá madam, alebo vlastne sir? Veď naozaj neviem, či mám pred sebou muža, alebo ženu.

- Tetku, sir. Som totiž tetka Drollová, aby sme si rozumeli, ak je to vôbec potrebné. A čo sa cestovného týka, platím peniazmi, pravda, nie falošnými, alebo dokonca nugetmi.

- Tak vám spustíme povrazový rebrík! Poďte na palubu! Ale rýchlo, aby sme sa čo najskôr dostali z tohto nešťastného miesta.

Spustili povrazový rebrík. Najprv vyšiel chlapec. Aj ten bol ozbrojený puškou. Jeho spoločník si prehodil pušku cez plece, vstal a chytil sa rebríka. Odkopol šikovne plť a zručne ako veverica vyliezol na palubu. Cestujúci sa naňho dívali vyvalenými, udivenými očami.

DRUHÁ KAPITOLA

Trampi

„Spojené štáty severoamerické sú známe svojím slobodomyseľným zriadením. Ale i pri tomto zriadení, alebo lepšie povedané práve následkom tohto zriadenia, sú Spojené štáty pareniskom všelijakých sociálnych neduhov, ktoré by v európskom štáte nemohli jestvovať."

To je výrok istého skúseného zemepisca. Ten, kto pozná pomery v Spojených štátoch, musí pripustiť, že je to výrok opodstatnený. Neduhy, o ktorých vedec hovorí, by sme mohli rozdeliť na chronické a akútne. Ku chronickým treba predovšetkým počítať loaferov a rowdyov, tulákov a bitkárov, živiacich sa všelijakými podozrivými obchodmi, a potom runnerov, podvodníkov, ktorí sa zamerali predovšetkým na okrádanie prisťahovalcov. Tieto tri druhy vagabundov zapustili v Amerike hlboké korene a podľa všetkého sa udržia ešte celé desaťročia. Inak je to s akútnymi neduhmi. Tie rýchlo vznikajú, ale nemajú dlhé trvanie. Medzi také neduhy patril napríklad bezprávny stav na Divokom západe, počas ktorého vznikali bandy lúpežníkov a vrahov a mohli sa vykynožiť len neúprosným lynčovaním. Ďalej tu treba spomenúť ku-klux-klancov, ktorí šarapatili najmä za občianskej vojny a taktiež po nej. Ale najhoršou a najnebezpečnejšou pliagou Spojených štátov sa stali takzvaní trampi, najsurovejší a najzvrhlejší druh amerických vagabundov.

Keď sa v istom období dostal americký priemysel a obchod do ťažkého položenia, keď tisíce tovární zastavili činnosť a desaťtisíce robotníkov boli bez zamestnania, vydali sa nezamestnaní na potulky za robotou. Hrnuli sa väčšinou na západ. Doslova zaplavili štáty za riekou Mississippi. A tam nastalo triedenie: statoční ľudia sa chopili každej práce, aká sa naskytla, aj keď bola slabo platená a namáhavá. Pracovali väčšinou na farmách, kde vypomáhali pri žatvách, a preto ich volali harvesteri čiže žatevní robotníci.

Živly vyhýbajúce sa práci zoskupovali sa do báND, ktoré sa živili lúpežami, vraždením a podpaľačstvom. Títo ľudia čoskoro poklesli

na najnižší stupeň mravnej skazenosti a ich vodcami boli muži, po ktorých sa dychtivo vystierala ruka spravodlivosti.

Trampi sa zjavovali vo väčších skupinách, obyčajne po tristo i viac mužov. Nenapádali len osamelé farmy, ale aj menšie mestečká, aby ich vyplienili. Ba niekedy sa zmocnili dokonca i vlakov. Železničných zriadencov zviazali a vlaky potom používali na to, aby sa rýchlo dostali z jedného kraja do druhého, kde mohli svoje zločiny opakovať. Bandy takýchto vagabundov sa natoľko rozrástli a páchali toľko zla, že guvernéri niektorých štátov museli zmobilizovať vojsko, ktoré potom viedlo s trampmi priam vojnu.

Kapitán a kormidelník *Žraloka* pokladali za takýchto trampov aj Cornela Brinkleyho a jeho kompánov. Táto spoločnosť mala len zo dvadsať mužov, a teda si nemohla trúfať pustiť sa do ostatných cestujúcich alebo do lodného mužstva, ale kapitán si bol vedomý, že opatrnosť a bdelosť sú veľmi potrebné a nemôžu zaškodiť.

Pravdaže, aj Cornel si dobre všimol čudácku osobu, ktorá plávala k parníku na biednej plti a tak zručne a ľahko zastrelila mohutného dravca. Cornel sa musel smiať, keď počul Toma vysloviť tetka Droľlová. No teraz, keď táto osoba vystúpila na palubu a videl jej zreteľne do tváre, stiahol obrvy a kývol svojim ľuďom, aby šli za ním. Odviedol ich na prednú časť paluby, a keď sa ho spytovali, prečo to urobil, odvetil im:

- Tento človek ani zďaleka nie je taký smiešny, akým sa robí. Ba dokonca vás upozorňujem, že si pred ním musíme dávať pozor.

- Prečo? - spytoval sa ktorýsi. - Poznáš ho? Je to muž, či žena?

- Rozumie sa, že muž.

- Načo potom tá maškaráda?

- To nie je maškaráda. Ten chlapík vždy nosí takéto čudácke oblečenie. Je to figúra, aká sa len tak ľahko nenájde. A pritom je to veľmi nebezpečný policajný špehúň, že mu nieto páru.

- Pshaw! Tetka Drollová a policajný špehúň! Všetko ti uverím, čo mi o tomto chlapíkovi povieš, len to nie, že je to detektív.

- A predsa ním je! Počul som už o ňom. Je to vraj akýsi poloblázniv stavač pascí, ktorý má veľmi veselú povahu a je obľúbený u všetkých indiánskych kmeňov. Teraz, keď si ho môžem lepšie prezrieť, ani sa nečudujem, že je taký obľúbený. Hovorím vám, tento tučný chlapík je detektív, na to môžete vziať jed. Stretol som sa s ním hore vo Fort Sully pri Missouri, kde priamo zo stredu

našej bandy odviedol jedného nášho kamaráta rovno na šibenicu. Bol iba sám a nás bolo vyše štyridsať.

- To nie je možné. Veď ste mu mohli navŕtať do tela najmenej štyridsať dier.

- Nie, nemohli sme. Pracuje väčšmi prefíkanosťou než silou. Len si dobre všimnite, aké má ľstivé krtie očká. Tie zbadajú aj mravčeka v najhustejšej tráve. Pristúpi k svojej obeti s veľkou, priam neodolateľnou prívetivosťou a sklapne pascu skôr, než by si človek stihol uvedomiť svoje nemilé prekvapenie.

- Teda ťa pozná?

- Nie, rozhodne nie. Vtedy si ma nemohol lepšie všimnúť. Okrem toho uplynulo odvtedy hodne času a medzitým som sa veľmi zmenil. Predsa som však toho názoru, že by sme sa mali správať ticho a nenápadne, aby sme nevzbudili jeho pozornosť. Myslím, že by sa nám tu mohol podariť pekný kúsok, a nebol by som rád, keby nám pritom tento chlapík stál v ceste. Old Firehand a Old Shatterhand patria k najslávnejším zálesákom západu. Aj Čierny Tom je nebezpečný človek, s ktorým treba rátať. Ale oveľa nebezpečnejšia než všetci títo traja je tetka Drollová. Majte sa pred ňou na pozore a radšej sa tvárte, že si ju vôbec nevšímate.

Veru tetka Drollová nevyzerala na takého nebezpečného muža, ako ho Cornel opisoval. Ba naopak: všetci cestujúci sa museli v jeho prítomnosti namáhať, aby potlačili smiech a neurazili ho. Ako teraz stál na palube, bolo dobre vidieť jeho zvláštne oblečenie.

To, čo mal na hlave, nebol ani klobúk, ani čiapka, ale ani čepiec, a predsa sa to mohlo pomenovať hociktorým týmto slovom. Táto nevídaná prikrývka hlavy sa skladala z piatich kusov kože rozličného tvaru. Prostredný kus, ktorý pokrýval temeno, mal podobu prevrátenej misky. Zadný kus chránil tylo a predný zatieňoval čelo ako štítok na čiapke alebo strieška na klobúku. Štvrtý a piaty kus boli dve veľké chlopne, prikrývajúce uši.

Kabát mal náramne dlhý a mimoriadne široký. Skladal sa zo samých kožených záplat, poprišívaných jedna na druhú. Ale nenašli sa ani dve záplaty, čo by boli rovnaké. Bolo vidieť, že pribúdali na kabát postupne a v rozličných obdobiach. Namiesto chýbajúcich gombíkov boli na okrajoch kabáta remienky, ktoré sa dali zviazať. Keďže sa mu v tomto dlhom a širokom kabátisku nemotorne chodilo, majiteľ si pomohol. Od dolného okraja až po brucho ho rozstrihol, a

to vpredu i vzadu, a obe polovice potom okrútil okolo nôh, takže sa zdalo, akoby mal oblečené pumpky. Preto chôdza tetky Drollovej vyzerala veľmi smiešne. Tieto pumpky siahali až po členky. Celé toto neobyčajné oblečenie dopĺňali kožené topánky. Rukávy kabáta boli taktiež nadmieru široké a pridlhé. Tetka Drollová si však pomohla. Vpredu si ich zašila a vzadu urobila na nich dve diery, kadiaľ si prestrčila ruky. A tak rukávy tvorili dve visiace kožené kapsy, do ktorých sa všeličo dalo uschovať.

Nie div, že tetka Drollová vyzerala v takomto oblečení ako strašiak do maku. A jej bucľatá, červenolíca tvár len zvyšovala smiešny dojem. Malé očká jej ani na sekundu nezastali, jednostaj šibali sem a ta, aby im len nič neušlo.

Takéto zjavy nie sú na západe zvláštnosťou. Kto sa roky potuluje v divočine, nemá ani čas, ani príležitosť a ani peniaze, aby si dokúpil roztrhané súčiastky odevu, a tak si ich pláta, ako môže. Veru, ďaleko od civilizácie sa to inakšie nedá, každý nosí to, čo mu príde pod ruku. Neraz sa stáva, že človek tu stretne preslávených ľudí v takom oblečení, že u nás by za nimi utekali deti s krikom a smiechom.

Čudácky človiečik držal v ruke dvojhlavňovú pušku, ktorej vek musel byť už úctyhodný. Či mal ešte okrem pušky nejakú zbraň, to sa dalo iba tušiť, ale nie vidieť, lebo širokánsky kabát mu visel na tele ako podviazané vrece, v ktorom sa všeličo mohlo ukrývať.

Chlapec, ktorý prišiel s týmto čudáckym človiečikom, mohol mať asi šestnásť rokov. Bol plavovlasý, kostnatý a díval sa vážne a smelo, akoby každému chcel dať najavo, že si už sám vie kliesniť cestu životom. Mal na sebe klobúk, poľovnícku košeľu, nohavice, pančuchy, topánky, všetko kožené. Okrem pušky mal ešte nôž a revolver.

Keď tetka Drollová vystúpila na palubu, podala ruku Čiernemu Tomovi a zvolala vysokým, tenkým hlasom:

- Welcome, starý Tom! Aké prekvapenie! Celú večnosť sme sa už nevideli, veru. Kamže idete a skadiaľ?

Srdečne si potriasli ruky a Tom odvetil:

- Od Mississippi a chcem sa dostať do Kansasu, kde mám v horách svojich raftérov.

- Well, tak to je v poriadku. Aj ja cestujem tým smerom a chcem ísť ešte ďalej. Nejaký čas budeme teda spolu. Ale najprv musím

zaplatiť cestovné. Sir, čo platíme, totiž ja a tento junák, ak je to vôbec potrebné?

S touto poslednou otázkou sa tetka Drollová obrátila na kapitána.

- To závisí od toho, ako ďaleko s nami pocestujete a ktorú triedu si zvolíte, - odvetil kapitán.

- Triedu? Tetka Drollová cestuje vždy prvou triedou. Teda kajutu, sir. A ako ďaleko? Povedzme až k Fort Gibsonu. Veď laso môžeme hocikedy natiahnuť i ďalej. Vezmete nugety?

- Áno, veľmi rád.

- Ale čo vaše vážky na zlato? Sú spoľahlivé? Alebo si na nich občas aj trochu privyrobíte?

Otázky vyslovil žartovným tónom a človek sa nemohol naňho hnevať, najmä keď pozrel do jeho malých, šelmovsky žmurkajúcich očiek. Kapitán sa však predsa tváril, akoby sa urazil, a zahrmel:

- Neklaďte mi také otázky, lebo vás hodím do vody.

- Oho! Myslíte si, že tetku Drollovú len tak ľahko dostanete do vody? Pokúste sa!

- No, - odvetil kapitán, - voči dámam musíme byť zdvorilí. Keďže ste tetka, patríte teda aj vy ku krásnemu pohlaviu. Nebudem vám vaše otázky zazlievať. Ostatne, s platením cestovného nie je naponáhlo.

- Nie, nie! Ja nechcem byť dlžníkom ani len minútu. To je moja zásada, ak je to vôbec potrebné.

- Well! Tak poďte so mnou k pokladnici.

Obaja sa vzdialili. Ostatní si navzájom vymieňali názory o tomto čudáckom človeku. Kapitán sa vrátil rýchlejšie než tetka Drollová. Udivene povedal:

- Meššurs, mali ste vidieť tie nugety! To boli nugety! Siahol si jednou rukou do rukáva, a keď ju vytiahol z diery, držal v nej množstvo zlatých hrudiek veľkých ako hrášok, ako lieskovec, ba aj väčšie. - Tento chlap musel dakde objaviť bonanzu a vyťažiť z nej hromadu zlata! Stavil by som sa neviem o čo, že je oveľa bohatší, než vyzerá.

Čudácky človiečik, ktorého prezývali tetka Drollová, zatiaľ zaplatil pri pokladnici a potom sa začal obzerať okolo seba. Ponajprv si všimol Cornelových ľudí. Pomaly a nenápadne sa priblížil k prednej časti paluby a obzeral si ich. Najmä na Cornela sa díval dlhšie; napokon pristúpil k nemu a spýtal sa ho:

- Prepáčte, sir, nevideli sme sa my už niekedy?

- Veru sa nepamätám, - odvetil Cornel.

- Ale mne sa veru zdá, že sme sa už kdesi stretli. Boli ste dakedy pri Missouri?

-Nie.

- Ani vo Fort Sully nie?

- Veď ani neviem, že Fort Sully jestvuje.

- Hm! Mohli by ste mi povedať vaše meno?

- Prečo to chcete vedieť?

- Pretože sa mi páčite, sir. Ak sa mi niekto páči, nemám pokoj, kým sa nedozviem, ako sa volá.

- Čo sa toho týka, aj vy sa mi páčite, - odsekol Cornel ostro, - a predsa nie som taký nezdvorilý, aby som sa spytoval na vaše meno.

- Prečo? Nepokladám to za nezdvorilosť a hneď by som vám na otázku odpovedal. Nemám dôvod zatajovať svoje meno. Len ten nechce prezradiť, ako sa volá, kto nemá čisté svedomie.

- To má byť urážka, sir?

- Ale kdeže! Nikdy nikoho neurazím, ani vtedy, ak je to potrebné. Do videnia, sir, a nechajte si svoje meno pre seba! Nepotrebujem ho.

Obrátil sa a odchádzal.

- Také čosi sa opovážil povedať mne, mne, - pritlmene precedil ryšavec pomedzi zuby. - A musím to zhltnúť!

- Prečo by si musel? - zasmial sa jeden z jeho ľudí. - Ja by som bol tomu koženému vrecu odpovedal päsťou.

- A bol by si na to škaredo doplatil.

- Pshaw! Tá ropucha nevyzerá na to, že by mala zvlášť veľkú telesnú silu.

- Pozor! Nemôžeme podceňovať človeka, ktorý dovolil čiernemu leopardovi priblížiť sa takmer na dosah ruky a potom ho chladnokrvne zastrelil, akoby to bolo prériové kura. Ostatne, nejde tu len oňho. Čoskoro by sme mali na krku aj iných a my sa musíme chrániť všetkého, čo by vzbudilo ich pozornosť.

Človiečik opäť odišiel na zadnú časť paluby a tu zbadal oboch Indiánov, sediacich na bale tabaku. Na chvíľu zastal, potom sa k nim rýchlo priblížil a zvolal:

- Mira, el Oso Grande y el Oso Chiko! Pozrimeže, Veľký a Malý medveď!

- Qué sorpresa, la tía Droll! Aké prekvapenie, tetka Drollová! - odvetil starší Indián.

- Čo robíte tu na východe a na tejto lodi? - spýtala sa tetka Drollová a podávala obom ruku.

- Boli sme ešte s niekoľkými červenými bratmi nakupovať rozličné potrebné veci v New Orleanse a teraz sme na ceste domov. Ostatní s nákupom cestujú za nami. Mnoho ráz už zapadol mesiac odvtedy, čo sme nevideli tetku Drollovú.

- Áno, Malý medveď vyrástol odvtedy do dvojnásobnej výšky. Žijú moji červení bratia v mieri so svojimi susedmi?

- Zakopali sme vojnové sekery do zeme a neprajeme si, aby sme ich museli vykopať.

- Kedy sa dostanete k ľuďom vášho kmeňa?

- To neviem. Mysleli sme, že kým sa mesiac do polovice naplní, budeme doma, ale teraz to bude trvať dlhšie.

- Ale teraz? Čo majú tie dve slová znamenať?

- To, že Veľký medveď sa nevráti domov, kým nenamočí svoj nôž v krvi muža, ktorý ho urazil.

- Kto je tým mužom?

- Tamten biely pes s červenými vlasmi. Jeho ruka udrela Veľkého medveďa do tváre.

- Tisíc hrmených! Vari ten chlap stratil rozum? Musí predsa vedieť, aká potupa je to pre Indiána, keď ho niekto udrie do tváre. A to sa odvážil urobiť Veľkému medveďovi?

- Nevie, kto som. Povedal som svoje meno v reči svojho ľudu a prosím svojho bieleho brata, aby o tom mlčal.

- Môžeš sa na mňa spoľahnúť! Teraz musím ísť k ľuďom, ktorí by sa chceli so mnou rozprávať. Veď k vám ešte prídem, a to neraz.

Pobral sa na zadnú časť paluby. Tam práve vyšiel z kajuty otec zachráneného dievčaťa a oznamoval okolostojacim, že jeho dcéra sa už prebrala z mdloby, že sa cíti pomerne dobre a že potrebuje len pokoj, aby sa úplne zotavila. Potom sa ponáhľal k Indiánom, aby smelému mladíkovi poďakoval za jeho hrdinský čin. Tetka Drollová začula jeho slová a vypytovala sa, čo sa vlastne stalo. Keď mu Tom všetko rozpovedal, nadšene riekla:

- Áno, od toho chlapca sa to dalo čakať. Nie je to už dieťa, ale dokonalý mladý muž.

- Poznáte ho? A poznáte aj jeho otca? Videl som, že ste sa s nimi rozprávali.

- Niekoľko ráz som sa s nimi stretol.

- Stretli ste sa s nimi? Starý Indián vyhlásil, že je z kmeňa Tonkóov. Je to takmer vymretý kmeň a už nekočuje. Usadil sa v údolí Rio Grande a tam živorí vo svojich biednych rezerváciách.

- Veľký medveď sa však neusadil v týchto rezerváciách, ale ostal verný zvykom svojich predkov. Chodí sem a ta po prériách a lesoch ako náčelník Apačov Winnetou. Svoje sídlo utajuje. Občas hovorí o „svojich ľuďoch", ale kto sú títo ľudia a kde sú, to som sa nemohol dozvedieť. Aj teraz k nim chcel ísť, ale nemôže, kým sa nepomstí Cornelovi.

- Hovoril o tom?

- Áno. Vraj si nevydýchne, kým pomstu nevykoná. Podľa mňa Cornelovi už akoby odzvonili.

- To som aj ja povedal, - poznamenal Old Firehand. - Poznám Indiánov a viem, že Veľký medveď nie zo zbabelosti strpel to zaucho.

- Tak? - spýtal sa človiečik a skúmavo si prezrel obra. -Teda aj vy poznáte trochu Indiánov, ak je to vôbec potrebné? Ale nikto by o vás nepovedal, že máte nejaké skúsenosti s Indiánmi, aj keď vyzeráte ako Goliáš. Myslím, že by ste sa hodili skôr niekam do salónu než do prérie.

- Ach, beda, tetka! - smial sa Tom. - Teraz ste strelili veľkého capa! Hádajte, kto je tento pán!

- Ani mi na um nepríde hádať. Azda budete takí láskaví a hneď mi to prezradíte.

- Nie, nie, tak rýchlo to nepôjde. Toľko vám však poviem, tetka: tento muž je jeden z našich najslávnejších zálesákov.

- Tak? A to ani nie jeden zo slávnych, ale dokonca jeden z najslávnejších?

- Áno.

- Podľa mojej mienky jestvujú len dvaja takí zálesáci. Na chvíľu sa odmlčal. Jedno oko privrel a druhým za-

žmurkal na Old Firehanda. Potom sa krátko zasmial, akoby niekto fúkal do klarinetu „hihihi", a hneď nato pokračoval:

- Tí dvaja sú Old Shatterhand a Old Firehand. Prvého poznám, ak je to vôbec potrebné, takže tento pán nemôže byť nikto iný ako Old Firehand. Uhádol som?

- Áno, som to ja, - prisvedčil obor.

- Tisíc hrmených! -zhíkol človiečik a cúvol o dva kroky. Opäť sa jedným otvoreným okom díval na Old Firehanda. - Naozaj ste to vy? Áno, postavu máte celkom takú, ako mi ju opísali, ale ... Hádam predsa len žartujete!

- Hneď sa presvedčíte, či žartujem, alebo nie, - odvetil Old Firehand a už zdrapil pravou rukou tetku Drollovú za golier kabáta. Vyzdvihol ju do vzduchu, trikrát ňou zakrútil okolo seba a potom ju posadil na blízku debnu.

Človiečik očervenel ako paprika. Lapal vzduch a pritom úryvkovite volal:

- Zounds... sir, vari si... och, myslíte, že... som hodinové kyvadlo alebo plechový kohút na komíne, ktorý sa krúti podľa vetra? Či som na to prišiel na svet, aby som tancoval v povetrí okolo Old Firehanda? Veľké šťastie, že môj spací vak je zo silnej kože, inak by sa už bol roztrhol a ja by som bol čľapol do rieky. Ale tá skúška ma presvedčila, sir. Vidím, že ste naozaj Old Firehand. Musím to uveriť; keby som sa zdráhal, ešte raz by ste na mne týmto gentlemanom ukázali, ako obieha Mesiac okolo Zeme. Keď som počul o vás hovoriť, neraz som si pomyslel, že by ma nadmieru tešilo zoznámiť sa s vami. Nože, tu je moja ruka! Veľmi by ma zarmútilo, keby ste ju odmietli stisnúť.

- Ale vôbec neodmietnem. Rád stisnem ruku každému statočnému človeku, a tým skôr mužovi, ktorý sa nám tak skvele predstavil.

- Predstavil? A to ako?

- Tým, že ste zastrelili leoparda.

- Ach tak! Ale veď to nestojí ani za reč! Tomu mačaťu bolo príjemné pľačkať sa vo vode, nuž som mu pomohol.

- To bolo od vás múdre. Leopard sa vody nebojí, je dobrý plavec a iste by sa bol ľahko dostal na breh. Aké nešťastie, keby sa mu to bolo podarilo! Rozhodne ste zachránili život mnohým ľuďom. Stískam vám za to srdečne ruku a želám si, aby sme sa spriatelili.

- To je aj moja túžba, sir. A teraz navrhujem, aby sme toto naše zoznámenie zapili. Neprišiel som na tento parník zahynúť smädom. Poďme teda do salónu!

Old Firehand a okolostojaci prijali tento návrh. Keď gentlemani zmizli z paluby, vyšiel zo strojovne černoch, ktorému kapitán nedovolil prizerať sa na predstavenie s leopardom. Teraz, keď ho v robote vystriedal iný, hľadal si tienistý kútik, kde by si mohol trochu zdriemnuť. Pomaly a namrzene kráčal na prednú časť paluby a na tvári mu bolo vidieť, že nemá dobrú náladu. Cornel to hneď spozoroval. Zakričal na černocha a kývol mu, aby prišiel bližšie.

- Čo je, sir? - spýtal sa černoch, keď zastal pred Cornelom. - Ak niečo potrebujete, obráťte sa na stewarda. Mojou povinnosťou nie je obsluhovať cestujúcich.

Hovoril veľmi dobre po anglicky.

- To viem, - odvetil Cornel. - Chcel som sa vás len spýtať, či by ste si s nami nevypili pohárik brandy.

- Ach, keď len o to ide, veľmi rád. Dolu v kotolni človeku vyschne nielen hrdlo, ale aj dreň v kostiach. Ale tu nevidím nikde ani kvapku brandy!

- Tu máte dolár! Prineste z výčapu, čo len chcete, a sadnite si k nám!

Z černochovej tváre raz-dva zmizol roztrpčený výraz. Čoskoro priniesol dve plné fľaše s niekoľkými pohárikmi. Cornel sa ochotne posunul, aby urobil novému hosťovi miesto. Černoch si sadol a rýchlo, dychtivo vypil dva poháriky. Nato povedal:

- To už je občerstvenie, sir! Našinec si to len zriedkakedy môže dovoliť. Ale ako vám prišlo na um počastovať ma? Vy bieli predsa nebývate príliš láskaví k nám černochom.

- U mňa a mojich priateľov je černoch práve toľko hoden ako beloch. Všimol som si, že pracujete pri kotloch ako kurič. Je to ťažká robota a vysušuje svaly i kosti. A pretože som si myslel, že vás kapitán nevypláca stodolárovými bankovkami, povedal som si, že by vám iste prišlo vhod trochu si prepláchnuť hrdlo.

- To ste mali naozaj veľmi dobrú myšlienku. Veru, kapitán nás zle platí. Človek si nemôže dopriať ani len pohárik. Zálohu kapitán nedá, aspoň mne nie, až na konci plavby, aby ho parom skáral!

- Asi vás nemá veľmi v láske.

- Veru nie.

- Prečo?

- Hovorí, že mi príliš rýchlo vysychá v hrdle. Iných vypláca denne, ale mňa nie. Potom nie div, že môj smäd stále rastie.

- No, to záleží len na vás, či smäd dnes zahasíte, alebo nie.

- Ako mám tomu rozumieť?

- Som ochotný dať vám niekoľko dolárov, ak mi preukážete malú službičku.

- Niekoľko dolárov? Za to dostanem niekoľko fliaš! Vravte, sir, čo žiadate! Vašu žiadosť veľmi rád splním.

- Nie je to také jednoduché. Neviem, či som trafil na pravého muža.

- Sir, ak ide o to, zarobiť si na fľašu brandy, tak ste naozaj trafili na pravého muža.

- Možno. Ale musíte na to ísť prefikane.

- Prefikane? Azda len to nie je nejaká vec, za ktorú by mi kapitán zmastil chrbát korbáčom? Nestrpí na lodi nijaké neprístojnosti.

- Nebojte sa! Nejde tu o nič zlé. Chcel by som, aby ste si trochu pocvičili sluch, aby ste odpočúvali istých ľudí.

- Kde? Koho?

- V salóne.

- Ták? Hm, - zahundral černoch. - A načo vlastne, sir?

- Načo... načo... Nuž, poviem vám to otvorene. - Posunul pred neho plný pohárik a dôverne pokračoval: - Je tu vysoký urastený muž, priam obor. Volajú ho Old Firehand. Ďalej jeden chlapík s hustou čiernou bradou, ktorého nazývajú Tom. A napokon je tu tučný človek, čo vyzerá ako maškara z fašiangovej zábavy. Nosí dlhý kožený kabát a nazývajú ho tetka Drollová. Ten Old Firehand je bohatý farmár a tí druhí dvaja sú jeho hostia, ktorých si vedie domov. Náhodou aj my ideme práve na tú istú farmu, aby sme tam vypomáhali pri žatve. Preto by sme radi vedieť, čo sú to za ľudia, u ktorých budeme pracovať. Iste sa budú rozprávať o svojich záležitostiach. Ak čo len trochu natrčíte uši, nebude vám ťažko dozvedieť sa niečo, čím by ste sa nám zavďačili. Vidíte sám, že nežiadam od vás nič nečestné ani protizákonné.

- Celkom správne, sir. Niet zákona, ktorý by mi zakazoval načúvať, keď sa iní rozprávajú. Nasledujúcich šesť hodín patrí mne, som voľný a môžem robiť, čo sa mi zapáči. Budem teda v strehu.

- Ale ako sa do toho pustíte?

- Práve nad tým rozmýšľam.

- Smiete chodiť do salónu?

- Zakázať mi to priam nezakázali, ale nemám tam čo robiť.

- Tak si nájdete nejakú zámienku.

- Ale akú! Mohol by som tam prípadne niečo doniesť alebo odniesť. Ale tak by som tam bol iba chvíľku a veľa by som nepočul.

- A nemohli by ste si tam nájsť nejakú robotu, aby ste tam mohli dlhšie ostať? .

- Nie... Ba predsa! Čosi mi prišlo na um. Sú tam špinavé okná, mohol by som ich poumývať.

- Nebude to nápadné?

- Nie. Pretože v salóne sú stále hostia, tú robotu možno vykonať hocikedy a netreba čakať, až keď bude miestnosť prázdna.

- Lenže to nie je vlastne vaša robota.

- Na tom nezáleží. Umývať okná je vlastne stewardova povinnosť. Keď to urobím namiesto neho, bude sa veľmi tešiť.

- Ale mohol by vás podozrievať.

- Nie. Dobre vie, že si rád vypijem pohárik brandy a že nemám peňazí. Poviem mu, že mi veľmi vyschlo v hrdle a že vyčistím namiesto neho okná, ak mi dá na pohárik brandy. Nemusíte sa obávať, sir, rozhodne sa mi to podarí. Koľko dolárov mi teda sľúbite?

- Zaplatím vám podľa toho, aká cenná bude správa, ktorú prinesiete. Najmenej to však budú tri doláre.

- All right. Urobím to. Ešte raz mi nalejte a idem. Keď černoch odišiel, kompáni sa Cornela spýtali, čo

vlastne chce docieliť. Odvetil im:

- Sme chudobní trampi a musíme sa poriadne poobzerať na všetky strany, ak chceme zohnať nejaký ten cent na životobytie. Tu sme museli zaplatiť cestovné. Preto sa chcem pokúsiť nejakým spôsobom si tento výdavok nahradiť. Musíme sa dobre vychystať na dlhú cestu, ktorú máme pred sebou, a viete, že naše vrecká sú prázdne.

- Ale veď si ich naplníme zo železničnej pokladnice.

- A viete to iste, že sa nám plán podarí? Ak už tu môžeme prísť k peniazom, urobili by sme najväčšiu hlúposť, keby sme príležitosť nevyužili.

- Ach, to máme už tu na lodi kradnúť? - ozval sa jeden z bandy. - Áno, kradnúť, pomenujem to pravým slovom. To je nebezpečné podujatie. Keď dotyčný objaví škodu, vznikne veľký rozruch. Nato prehliadnu všetkých cestujúcich a prehľadajú všetky kúty na lodi. Práve na nás padne najväčšie podozrenie.

- Namojpravdu, ty máš rozum ako malé decko. Také podujatie je alebo nie je nebezpečné podľa toho, z ktorého konca to chytíme. A ja nepatrím medzi ľudí, ktorí veci chytajú z nesprávneho konca. Keď ma vo všetkom poslúchnete, musí sa nám všetko podariť, aj neskôr náš posledný veľký zámer.

- Tam pri Striebornom jazere? Hm! A čo ak ťa niekto iba vodí za nos?

- Pshaw! Viem, čo viem! Ani na um mi nepríde, aby som vám už teraz všetko povedal po lopate. Keď budeme na mieste, všetko sa dozviete. Ale dovtedy mi musíte dôverovať. Verte mi, je tam toľko bohatstva, že každý z nás bude mať dosť až do smrti. Teraz už prestaňme tárať, nemá to predsa význam, a radšej pokojne vyčkávajme, aké správy nám prinesie ten hlúpy neger.

Oprel sa o palubné zábradlie a privrel oči na znamenie, že viac už nechce nič počuť a ani nemieni o tom ďalej hovoriť. Aj ostatní sa pohodlne pousádzali alebo dokonca rozvalili na palube. Podaktorí sa namáhali i zaspať, ale nedarilo sa im to. Iní sa zase pošepky zhovárali o veľkom pláne, pre ktorý sa spolčili na život i na smrť.

„Hlúpy neger", ako sa zdalo, predsa len bol šikovný. Keby sa mu bola do cesty postavila nejaká neprekonateľná prekážka, iste by im to bol prišiel oznámiť. Ponajprv sa odobral do miestnosti lodných zamestnancov, aby sa pozhováral so stewardom. Potom zmizol vo dverách salónu a dlhý čas sa neukazoval. Prešlo vyše hodiny, kým sa konečne zjavil na palube. V ruke držal niekoľko handier. Odniesol ich preč a potom sa vrátil k spoločnosti trampov, ktorí sa razom popreberali z driemot. Černoch si k nim sadol, ale nevšimol si, že ako jeho, tak aj trampov pozorujú dva páry bystrých očí. Tieto dva páry očí patrili dvom Indiánom: Veľkému a Malému medveďovi.

- No čo je? - spýtal sa Cornel napäto. - Ako ste vykonali úlohu, ktorú som vám zveril?

Černoch odvetil namrzene:

- Urobil som všetko, čo bolo v mojich silách, no nemyslím, že by som za svoje správy dostal viac než sľúbené tri doláre.

- Prečo?

- Lebo moja námaha bola zbytočná. Zmýlili ste sa totiž, sir!

- V čom?

- Ten obor sa síce volá Old Firehand, ale vôbec nie je farmárom, a teda si nemohol pozvať na návštevu ani Toma, ani tetku Drollovú.

- No, ale toto! - zhíkol Cornel a zatváril sa sklamane.

- Áno, je to tak, - uisťoval ho černoch. - Obor je preslávený lovec a chce sa dostať do hôr.

- Do ktorých?

- To nepovedal. Všetko som vypočul a neušlo mi ani jediné slovko z celého rozhovoru. Títo traja muži sedeli bokom od ostatných aj s otcom dievčaťa, ktoré chcel zožrať leopard.

- A ten obor chce sám ísť do hôr?

- Nie. Otec dievčaťa sa volá Butler a je inžinierom. Aj on chce ísť s nimi.

- Inžinier? A čo chcú tí dvaja v horách?

- Azda tam našli nejakú baňu, ktorú má Butler preskúmať.

- Nie. V tom sa Old Firehand vyzná lepšie než najmúdrejší inžinier.

- Ponajprv však chcú vyhľadať Butlerovho brata, ktorý má v Kansase veľkú farmu. Musí byť veľký boháč. Dodával do New Orleansu dobytok a obilie a inžinier za to vyberal peniaze. Teraz mu ich nesie.

Cornelovi sa zaligotalo v očiach. Ale ani on, ani nikto z ostatných trampov neprezradil najmenším pohybom, najmenšou zmenou výrazu, aká je táto správa dôležitá.

- Áno, v Kansase sú veľmi bohatí farmári, - ľahostajne poznamenal Cornel. - Ale tento inžinier je neopatrný človek. Je to veľká suma?

- Deväťtisíc dolárov v bankovkách. To iba pošepkal svojim druhom, no ja som to predsa začul.

- Toľkú sumu nemá nikto nosiť so sebou. Načo sú banky? Keby sa dostal do rúk trampom, má po peniazoch.

- Nie, nenašli by ich.

- Oho, to sú vybíjaní chlapíci!

- Ale tam, kde ich má, by ich rozhodne nehľadali.

- Viete aj to, kde ich skrýva?

- Áno. Ukázal to ostatným. Počínal si pritom veľmi opatrne, lebo som stál dosť blízko. Obrátil som sa k nim chrbtom, ale zabudli na zrkadlo, do ktorého som sa díval a v ktorom som mohol všetko pozorovať.

- Hm, lenže zrkadlo je klamlivé. Ten, kto pred ním stojí, vidí svoju pravú stranu ako ľavú a naopak.

- To som si doteraz nevšimol a ani tomu nerozumiem. Ale čo som videl, to som videl. Inžinier má starý zálesácky nôž s dutou rúčkou a v nej má schované bankovky. Keby ho prepadli trampi, obrali by ho iste o všetko, ale o ten nôž nie. Veď ani najhorší zločinec by nezobral svojej obeti starý vyštrbený nôž, ktorý by mu predsa nebol na nič. Nechal by jej aspoň akú-takú zbraň a nástroj. Bez toho by bol každý na Divokom západe úplne stratený.

- Dobre si to ten inžinier vymyslel. A kde vlastne má ten nôž? Veď nenosí ani lovecký oblek, ani opasok.

- Opasok má pod vestou. A na ľavom boku má zavesené kožené puzdro s nožom.

- Tak? Nuž to nás, pravdaže, ani najmenej nezaujíma. Nie sme trampi, ale statoční žatevní robotníci. Mrzí ma, že som si toho obra poplietol s inou osobou. Veľmi sa podobá farmárovi, na ktorého som myslel, aj meno má také isté.

- Možno je to jeho brat. Ostatne, nielen inžinier má veľa peňazí. Aj ten s čiernou bradou spomenul, že nesie veľkú sumu, ktorú má rozdeliť medzi rafterov.

- A kde sú rafteri?

- Stínajú stromy pri rieke Black Bear. Kde to je, to veru neviem.

- Ale ja viem. Tá rieka sa vlieva pri Tuley do Arkansasu. A koľko je tých rafterov?

- Asi dvadsať a vraj sú to všetko dobrí chlapi. A ten smiešny panák v koženom župane má pri sebe množstvo nugetov. Aj on chce ísť na západ. Rád by som vedel, načo mu je to zlato. S takým pokladom sa predsa nikto nemá v divočine potulovať.

- Prečo nie? Aj na Divokom západe človek všeličo potrebuje. Sú tu pevnôstky, obchody a rozliční potulní kramári, u ktorých môže človek nechať hodne peňazí i nugetov. Nuž teda, títo ľudia sú mi celkom ľahostajní. Len tomu nerozumiem, prečo inžinier berie so sebou do Skalnatých hôr aj to dievčatko.

- Je to jeho jediné dieťa. Dcérka ho má veľmi rada a nechcela sa od neho odlúčiť. A pretože inžinier má ostať vo vrchoch veľmi dlho - dokonca tam bude treba postaviť aj zruby - odhodlal sa napokon vziať so sebou aj dcérku a manželku.

- Zruby? Tak povedal?

- Áno.

_ Ale veď preňho a pre jeho rodinu by stačil jeden zrub. Možno teda predpokladať, že tam nebudú sami. Rád by som vedel, aké vlastne majú plány.

- Na to sa vypytoval aj ten s čiernou bradou, ale Old Firehand mu povedal, že sa to dozvie neskôr.

- Teda to tají. Akiste predsa len ide o bonanzu, bohatú žilu zlata alebo striebra, ktorú chcú potajomky preskúmať a potom ju vyťažiť. Rád by som vedel, kde leží to miesto.

- Žiaľ, to nespomínal. Podľa všetkého chcú vziať so sebou aj toho s čiernou bradou a tetku Drollovú. Tak sa spriatelili, že spia v susedných kajutách.

- V ktorých? Viete to?

- Áno, lebo o tom hlasno hovorili. Inžinier spí v kajute číslo jeden, Old Firehand má číslo dva, Tom číslo tri, tetka Drollová číslo štyri a malý Fred má číslo päť.

- A to je kto?

- Chlapec, ktorého tetka Drollová priviedla so sebou.

- Je to azda tetkin syn?

- Nakoľko som mohol vypozorovať, nie je.

- Aké je jeho priezvisko? A prečo chodí s tetkou Drollovou?

- O tom nepadlo ani slovko.

- Kajuty číslo jeden až päť sú vpravo, či vľavo?

- Vľavo na zadnej časti paluby. Pravda, inžinierova dcérka a jej matka spia v dámskej kajute. Ale načo vlastne o tom hovoríme, veď vás to aj tak nezaujíma!

- Naozaj nie. Poplietol som si tých ľudí s inými, a teda je mi ľahostajné, ako sú ubytovaní. Ani im nezávidím ich úzke kajuty, veď sa v nich v tejto horúčave môžu zadusiť. My tu na palube máme aspoň nadostač čerstvého vzduchu.

- Well! Ale aj tí, čo sú ubytovaní v kajutách, majú predsa dobrý vzduch. Veď okienka sa môžu vyňať a namiesto nich možno vložiť rámy so sieťovinou. Pravda, najhoršie sme na tom my zamestnanci.

Ak nemáme službu aj v noci, spíme tu dolu. - Pri tých slovách ukázal na otvor vedúci do podpalubia. - Ak nám dôstojník niekedy láskavo nedovolí spať tu hore pri cestujúcich. Cez úzky otvor nepreniká dolu nijaký vzduch a zospodu zase vystupuje nepríjemný pach plesniny z kýlového priestoru. Najmä v horúcich dňoch je nám na zadusenie.

- Teda miestnosť, v ktorej spíte, súvisí s kýlovým priestorom? - spýtal sa Cornel len akoby mimochodom.

- Áno. Vedú tam schody.

- A nemôžete ich zamknúť?

- Nie. Nechcú tam dať dvierka, lebo by veľmi prekážali.

- To ste teda naozaj na poľutovanie. Ale dosť už bolo rečí. Veď tu vo fľaši máme ešte brandy!

- Správne, sir! Hrdlo vysychá aj od rečnenia. Ešte raz si poriadne glgnem a potom sa uložím dakde do tieňa, aby som si trochu zdriemol. Keď prejde mojich šesť voľných hodín, opäť musím ku kotlom. Ako to bude s mojimi dolármi?

- Dodržím slovo, aj keď tie peniaze vyhadzujem celkom zbytočne. No je to moja chyba, že som si pomýlil osoby, a vy za to nemôžete. Tu sú teda tri doláre. Viacej nesmiete požadovať, lebo vaša ochota mi nič nepomohla.

- Veď ja ani nežiadam viacej, sir. Za tie tri doláre dostanem toľko brandy, že sa v nej môžem utopiť. Ste gentleman. Keď budete zasa niečo potrebovať, obráťte sa len na mňa. Nie aby ste si vyhliadli niekoho iného. Na mňa sa môžete spoľahnúť.

Vypil ešte jeden pohárik a potom sa utiahol do tieňa veľkého balíka. Trampi zvedavo hľadeli na svojho vodcu. V podstate vedeli, o čo mu išlo, ale predsa len nechápali zmysel niektorých jeho otázok.

- Viem, prečo sa tak na mňa dívate, - povedal a na tvári mu zaihral povýšený, samoľúby úsmev. - Chcete odo mňa vysvetlenie. Deväťtisíc dolárov v bankovkách, teda peniaze v hotovosti, a nijaké šeky alebo azda zmenky, ktoré by sme museli predložiť v banke a pritom sa vystavovali nebezpečenstvu, že nás capnú. To je pekná sumička a bude nám vítaná!

- Je však otázka, či ju dostaneme do rúk, - ozval sa muž, ktorý obyčajne hovorieval za ostatných.

- Už akoby sme tie peniaze mali.

- Netáraj!

- Oho! Je to tak, ako ti vravím.

- No ako sa ich zmocníme? Ako dostaneme do rúk nôž?

- Ja sám ho prinesiem.

- Z kajuty?

- Áno.

- Ty sám?

- Pravdaže. Takú robotu neprenechám nikomu inému.

- A čo keď ťa pritom chytia?

- Kdežeby! Už som si vyhútal plán a podarí sa.

- Tešilo by ma, keby to naozaj tak bolo. Ale inžinier zbadá, že mu chýba nôž, hneď ako sa prebudí. Potom bude na lodi hotové peklo.

- Áno, bude. Lenže my tu už nebudeme. Ujdeme.

- A kam?

- To je otázka! Predsa na breh!

- Azda ta preplávame?

- Nie. To by sa nepodarilo ani vám, ani mne. Nie som síce zlý plavec, ale v noci by som nechcel plávať v tejto širokej rieke, ktorej brehy ledva dovidíme.

- Myslíš teda, že by sme sa mali zmocniť niektorého z dvoch členov, čo sú tu na lodi?

- Ani to nie. Aj to by sa síce dalo urobiť tak, že by nás nezbadali. No nebudeme sa spoliehať na náhodu. Nechcem, aby nám nejaký neočakávaný vrtoch osudu pokazil celý plán. Istota je istota.

- Naozaj nechápem, ako sa môžeme dostať na suchú zem prv, než objavia krádež.

- To je práve dôkaz, že nevieš pohnúť rozumom. Prečo som sa vypytoval na kýlový priestor?

- Neviem.

- Vedieť to nemusíš, ale uhádnuť to môžeš. Obzri sa! Čo je tam vedľa kotvového lana?

- Vyzerá to ako debnička s nejakými nástrojmi.

- Správne. Videl som v nej kladivá, pilníky, kliešte a vrtáky. Jeden z nich mal závity o priemere dákych päť centimetrov. A teraz si to v duchu spoj: kýlový priestor nad dnom lode a - vrták!

- Thunder-storm! Azda chceš loď navŕtať? - zhrozil sa druhý.

- Pravdaže chcem!

- Veď sa všetci utopíme!

- Pshaw! Nebuď smiešny! O tom nemôže byť ani reči! Prinútim kapitána, aby pristál pri brehu.

- Ach tak? Ale podarí sa to ?

- Rozhodne. Ak vniká do lode voda, značí to, že musí mať v stene dieru. A keď je v lodi diera, treba plávať k brehu, aby sa predišlo nebezpečenstvu a aby loď mohli pohodlne prezrieť.

- Ale čo ak to zbadajú neskoro?

- Nebuď taký bojko! Keď sa loď ponára a deje sa to veľmi pomaly, čiara ponoru vystupuje. To musí kapitán alebo kormidelník spozorovať, ak len nie je slepý. Pravdaže, hneď vypukne poplach a zdesenie a inžinier si ani len nespomenie na svoj nôž. Keď konečne spozoruje, že sa mu stratil, budeme už dávno preč.

- A keď si predsa na nôž spomenie a nikomu nedovolia vystúpiť na breh, keď pristaneme? Treba myslieť na všetko.

- Ani tak nič nenájdu. Priviažeme nôž na šnúru, spustíme ho do vody a druhý koniec šnúry pripevníme zvonku na loď. Kto by ho našiel, musel by byť vševedúci.

- Nie je to zlá myšlienka. Ale čo podnikneme potom, keď ujdeme z lode? Chceli sme predsa plávať čo najďalej.

- Za deväťtisíc dolárov sa už vyplatí prejsť kus cesty pešo. Keď si ich rozdelíme, dostane každý z nás vyše štyristo dolárov. Ostatne, nebude potrebné, aby sme si pridlho namáhali nohy. Myslím, že čoskoro prídeme k nejakej farme alebo k indiánskemu táboru, kde sa nám podarí kúpiť kone za päť prstov a šiestu dlaň.

- To by som schvaľoval. A kam sa pustíme potom?

- Najprv k rieke Black Bear.

- Azda k rafterom, o ktorých hovoril neger?

- Áno. Ľahko vypátrame ich tábor. Pravdaže, neukážeme sa im na oči, ale vyčkáme, kým príde bradáč, a vezmeme mu peniaze. Keď to urobíme, budeme mať dosť peňazí, aby sme sa mohli vydať na našu ďalekú cestu.

- A železničnej pokladnice sa zriekneme?

- Vôbec nie. Sú v nej ťažké tisíce a musíme sa ich zmocniť. Boli by sme predsa blázni, keby sme odišli a nevzali si, čo môžeme. Tak, teraz už viete, na čom sme. Dnes večer sa teda pustíme do roboty a na spánok nemôžeme ani pomyslieť. Preto si ľahnite teraz. Musíte si dobre oddýchnuť, aby ste potom mohli rezko pochodovať.

Poslúchli jeho radu. Keďže bola veľká horúčava, na lodi vládlo neobyčajné ticho a pokoj. Krajina na pravom i ľavom brehu bola jednotvárna, ničím nelákala pozornosť cestujúcich. A tak všetci spali alebo upadli do polosnenia, do stavu medzi spánkom a bdením, ktorý však neosviežil ani telo, ani ducha.

Až pred večerom, keď sa slnko skláňalo k západu, nastal na palube opäť ruch. Horúčava povolila a zavial chladnejší vánok. Dámy a páni vychádzali z kajút, aby sa na sviežom večernom vzduchu trochu občerstvili. Aj inžinier bol medzi nimi. Vyšiel na palubu aj s manželkou a dcérkou, ktorá sa už celkom zotavila zo strachu i nedobrovoľného kúpeľa. Všetci traja zamierili k Indiánom, lebo dámy sa im doteraz ešte nepoďakovali.

Celé popoludnie presedeli Veľký a Malý medveď s pravým indiánskym pokojom a nehybnosťou na tej istej debne, na ktorej odpočívali aj vtedy, keď ich pozdravila tetka Drollová.

- He, elbakh šä-bakh ko-ta nešekh-omeon. Teraz nám budú ponúkať peniaze, - povedal otec v tonkóskej reči synovi, keď videl prichádzať inžiniera s manželkou a dcérkou.

Tvár sa mu zachmúrila, lebo takýmto spôsobom prejavená vďačnosť je pre Indiána urážkou. Ale syn vystrel pravú ruku obrátenú dlaňou nadol a potom ju rýchlo zase spustil, čo znamenalo toľko, že je inej mienky. Jeho oči s úľubou spočinuli na dievčati, ktoré zachránil. Dievča rýchle pristúpilo k nemu, vzalo do oboch dlaní jeho ruku, srdečne ju stislo a povedalo:

- Si dobrý a smelý chlapec. Škoda, že nebývame blízko seba. Mala by som ťa rada.

Chlapec vážne pozrel do jej ružovej tváričky a odvetil:

- Môj život tebe patriť. Veľký duch počuť tieto slová a vedieť, že sú pravdivé.

- Rada by som ti aspoň dala niečo na pamiatku, aby si na mňa nezabudol. Smiem?

Prikývol. Stiahla z prsta tenký zlatý prstienok a nastokla mu ho na malíček ľavej ruky, kam práve pasoval. Malý medveď pozrel na prstienok, potom na dievča a siahol pod zunijskú prikrývku, ktorú mal prehodenú cez hruď. Odviazal si čosi z krku a podal to dievčaťu. Bol to malý štvorhranný kúsok silnej kože, do biela vyrobenej a hladkej. Boli v nej vyryté akési značky.

- Aj ja tebe dať niečo na pamiatku, - povedal. - To byť totem Nintropana Homoša. Iba koža, nijaké zlato. Ale keď sa ty ocitnúť v nebezpečenstve medzi Indiánmi, ty ukázať tento kúsok kože a hneď nebezpečenstvo preč. Všetci Indiáni poznať Nintropana Homoša a poslúchnuť jeho totem.

Dievča nevedelo, čo je totem a akú veľkú cenu môže mať za istých okolností. Videlo len to, že mladý Indián mu dáva za prstienok kúsok kože. Ale nebolo sklamané. Bolo to dobrosrdečné a láskavé dievča a nebolo by nikoho na svete urazilo odmietnutím darčeka, čo by bol aký úbohý. Zavesilo si totem okolo hrdla. Oči mladého Indiána zaiskrili radosťou.

- Ďakujem ti, - rieklo. - Teraz ja mám niečo od teba a ty zase odo mňa. Máme teda obidvaja radosť, hoci by sme na seba nezabudli ani bez týchto darčekov.

Potom sa aj matka poďakovala mladému Indiánovi, a to jednoduchým stisnutím ruky. Napokon otec povedal:

- Ako mám odmeniť skutok Malého medveďa? Nie som chudobný. Ale keby som mu dal všetko, čo mám, nestačilo by ho to odmeniť za to, čo mi zachránil. Ostávam jeho dlžníkom. Predsa však by som mu chcel dať malú pamiatku, ktorá mu umožní obrániť sa pred nepriateľmi, ako obránil moju dcérku pred leopardom. Prijme Malý medveď tieto zbrane? Prosím ho, aby ich prijal.

Vytiahol z vrecka dva nové, veľmi pekné revolvery, ktorých rukoväti boli vykladané perleťou, a podával ich mladému Indiánovi. Ten neváhal ani chvíľku, čo má urobiť.

O krok cúvol, vyrovnal sa ako svieca a povedal:

- Biely muž mi ponúknuť zbrane. To pre mňa veľká česť, lebo zbrane dostávať len muži. Ja ich teda prijať, ale používať ich iba vtedy, keď brániť dobrých ľudí pred zlými. Howgh!

Vzal revolvery a zastrčil si ich za opasok pod prikrývku. Teraz sa už ani jeho otec nemohol zdržať. Bolo mu vidieť na tvári, že sa márne namáha potlačiť pohnutie.

- Aj ja ďakovať bielemu mužovi, - riekol Butlerovi. - On nedávať peniaze ako otrokom alebo ľuďom, ktorí nemať česť. Takto to byť veľký dar, na ktorý my nikdy nezabudnúť. My stále priatelia bieleho muža, jeho squaw i jeho dcéry. Nech on dobre opatrovať totem Malého medveďa. To byť zároveň aj môj totem. Nech mu Veľký duch stále posiela slnko a radosť.

Ďakovná návšteva sa skončila. Ešte raz si všetci podali ruky a rozlúčili sa. Obaja Indiáni si opäť sadli na debnu.

- Enokh-šákinbakh-en. Dobrí ľudia, - poznamenal otec.

- Enokh-akh-šákinbakh-en. Veľmi dobrí ľudia, - prisvedčil syn.

To boli jediné prejavy dojatia, ktoré im ich indiánska zdržanlivosť dovoľovala. Nebola to inžinierova zásluha, že sa mu podarilo prejaviť vďačnosť podľa indiánskych pojmov tak jemne a taktne. Nepoznal dobre indiánske spôsoby a požiadal o radu Old Firehanda a ten mu ochotne dal potrebné pokyny. Teraz sa inžinier vrátil k Old Firehandovi, ktorý sedel pred kajutou s Tomom a tetkou Drollovou, a vyrozprával mu, ako Indiáni prijali dary. Keď spomenul aj totem, podľa ľahostajného tónu všetci ľahko uhádli, že si jeho význam nevie dostatočne oceniť. Preto sa ho Old Firehand spýtal:

- Sir, viete, čo je totem?

- Áno. Je to vlastnoručná kresba nejakého Indiána a znamená asi toľko, čo u nás pečiatka. Môže byť na akejkoľvek látke a môže predstavovať najrozličnejšie predmety.

- Toto vysvetlenie je síce správne, ale nedostačujúce. Nie každý Indián smie totem mať, iba náčelníci. A keď ten mladík už má totem, to značí, že vykonal činy, ktoré aj Indiáni uznali za neobyčajné. Sú rozličné totemy, podľa toho, na aký účel slúžia. Istý druh sa používa na legitimačné alebo potvrdzovacie účely, teda je to čosi podobné ako u nás pečiatka alebo podpis. Pre nás belochov je najdôležitejší ten druh totemov, ktorý slúži ako odporúčanie tomu, kto ho dostal. Aj takéto totemy sú ešte rozdielne, lebo aj odporúčanie na nich môže byť srdečnejšie alebo menej srdečné. Nože mi ukážte ten kúsok kože!

Dievča mu ho podalo a Old Firehand si kresbu dôkladne prezeral.

- Sir, viete rozlúštiť tie značky? - spýtal sa Butler.

- Áno, - prikývol Old Firehand. - Často a dlho som sa zdržiaval u rozličných indiánskych kmeňov, a preto nielen rozprávam ich nárečiami, ale poznám aj ich písmo. Tento totem je veľmi cenný a len zriedkavo ho Indián niekomu daruje. Písmo na ňom je v reči Tonkóov. Prečítam vám to: „Šake-i-elatan šake-i-šakin, henšon-elatan henšon-šakin, katepanon." Tieto slová v presnom preklade znamenajú: „Jeho tieň je mojím tieňom, jeho krv je mojou krvou; je to môj starší brat."

A pod tým je značka Malého medveďa. Výraz „starší brat" je ešte úctivejší než výraz „brat". Totem obsahuje také srdečné odporúčanie, že srdečnejšie už ani nemôže byť. Kto by ublížil majiteľovi tohto totemu, môže očakávať najhroznejšiu pomstu Veľkého i Malého medveďa a všetkých ich priateľov. Dobre si skrúťte ten totem, sir, aby na ňom nevybledla červená farba značiek. Neviete, akú službu vám môže preukázať. Veď cestujeme do kraja, kde bývajú spojenci Tonkóov. Tento kúsok kožky môže zachrániť životy mnohých ľudí.

Popoludní parník minul Ozark, Fort Smith a Van Buren. Dostal sa k miestu, kde sa Arkansas náhle obracia na sever. Kapitán oznámil, že asi o druhej hodine po polnoci dorazia k Fort Gibsonu. Cestujúci chceli vstať ešte pred pristátím, a aby potom neboli ospanliví, väčšina si šla ľahnúť veľmi zavčasu. Vo Fort Gibsone aj tak už nepôjdu spať. Z paluby zmizli všetci, čo mali kajuty, a aj v salóne ostali len tí, čo hrali šachy alebo boli pohrúžení do nejakej hry. V susednej fajčiarskej miestnosti ostali len tri osoby: Old Firehand, Tom a tetka Drollová. Rozprávali si svoje dobrodružné zážitky. Tom a tetka Drollová sa dívali na Old Firehanda takmer s posvätnou úctou. A slávny zálesák a lovec sa zase živo zaujímal o osudy svojich dvoch priateľov, najmä o tetku Drollovú. Bol zvedavý na život tohto čudného človiečika a na jeho plány do budúcnosti. Medzi iným sa ho spýtal, ako mu prischlo také čudné pomenovanie: tetka. Ten odvetil: - Veď viete, sir, že zálesáci zvyčajne každému dávajú alebo nejakú posmešnú prezývku, alebo bojové meno. Ja vo svojom spacom vaku vyzerám trochu ako žena a k tomu mám ešte aj taký hlas. Prv som mal hlboký mužský hlas, ale po veľkom prechladnutí a vážnej chorobe hrdla sa mi premenil na tenký a piskľavý. Okrem toho sa ujímam každého statočného človeka tak milo ako dobrá matka alebo tetka. To už mám taký vrodený zvyk. Nuž nie div, že ma pomenovali tetka Drollová.

- Voláte sa Droll?

- Ale kdeže! Droll v angličtine znamená čudácky, zvláštny a drollig v nemčine znamená žartovný, veselý. A tak sa to meno na mňa hodí z každej stránky.

- A čo vaše pravé meno? To azda nesmieme počuť? Ja sa volám Winter a Tom zase Grosser. Už ste počuli, že sme Nemci. Zdá sa

však, že vy zahaľujete svoje pravé meno a svoj pravý pôvod do temného rúška tajomstva.

- Mám dôvody, aby som nehovoril o svojom pôvode a mene. Ale nie že by som sa azda hanbil. Sú to dôvody viac-menej - obchodného rázu.

- Obchodného? Ako tomu mám rozumieť?

- O tom azda neskôr. Viem dobre, že by ste odo mňa chceli počuť, prečo sa potĺkam po Divokom západe a vláčim so sebou šestnásťročného chlapca. No príde čas, keď vám to prezradím. Čo sa týka môjho mena, básnik by sa ho iste zľakol. Je totiž náramne neľubozvučné.

- Na tom nezáleží. Nikto predsa nemôže za svoje meno. Nože, von s ním!

Tetka Drollová prižmúrila oko, preglgla a zamračila sa, akoby jej čosi zavadzalo v hrdle, a napokon vyrazila zo seba:

- Volám sa Pamprcampel.

- Čože? Pamprcampel? - smial sa Old Firehand. - To naozaj nie je básnické meno. Smejem sa ani nie tak vášmu menu, ale skôr výrazu vašej tváre. Veď tuším treba rušeň s výkonom sto konských síl, aby z vás človek toto meno vytiahol. Ostatne, to priezvisko nie je ani také zriedkavé. Poznal som istého vysokého úradníka, ktorý sa volal tak isto. A všetci si ho veľmi vážili. Bol to Nemec. Aj vy ste azda nemeckého pôvodu?

- Áno.

- A narodili ste sa v Spojených štátoch?

Tetka Drollová alebo radšej Droll sa veselo, šelmovsky usmial a odvetil altenburským nárečím:

- Nee, das is mer damals gar nich eingefalle; ich habe mer e deutsches Elternpaar herausgesucht! Nie, to mi vtedy ani na um neprišlo; ja som si vybral nemeckých rodičov!

- Čože? Teda rodený Nemec, krajan? - zvolal Old Firehand. - Kto by si to bol myslel!

- A to ste sa nevedeli dovtípiť? Ja som si myslel, že každý, kto len na mňa pozrie, hneď pozná vo mne potomka prastarých Germánov. Uhádli by ste, kde som si natiahol a zodral prvé detské topánky?

- Pravdaže! Veď vaše nárečie to prezrádza.

- Naozaj? To ma náramne teší, lebo ja som si tak obľúbil naše krásne nárečie, že som si nemohol od neho ani odvyknúť. A to mi vám pokazilo celú školskú kariéru, celé moje štúdium, ak to vôbec bolo potrebné. Nu also, sage Se mal, wo bin ich denn gebore? Tak teda, povedzte, kde som sa narodil?

- V krásnom kniežatstve Altenburg, kde vyrábajú najlepšie smradľavé kvargle.

- Správne, v kniežatstve Altenburg. Hneď ste to uhádli. Aj s tými kvargľami je to pravda. Ja vám poviem, to sú kvargličky, akých niet v celom Nemecku! A okrem toho tam dorábajú aj jedinečný kozí syr. Viete, chcel som vás prekvapiť, a preto som vám hneď nepovedal, že som váš krajan. Ale teraz, keď tak pekne spolu sedíme, vykĺzlo mi to z úst. Nuž pohovorme si trochu o našej milej vlasti, ktorú mám stále na mysli, hoci som tu za morom už veľmi dlho.

Zdalo sa, že sa teraz rozprúdi medzi nimi živý rozhovor o vzdialenej vlasti. No nestalo sa tak. Niekoľkí páni v salóne už zunovali hru a prišli do fajčiarne zafajčiť si. Hneď sa začali zhovárať s prítomnými, takže sa rozhovor teraz začal uberať celkom iným smerom. Keď sa neskôr všetci rozchádzali spať, tetka Drollová povedala na rozlúčku Old Firehandovi:

- Škoda, preškoda, že sme nemohli pokračovať v rozhovore. Ale aj zajtra je deň, môžeme si to vynahradiť. Dobrú noc, milý krajan! Spite dobre, ale ponáhľajte sa pritom, lebo po polnoci musíme byť už na nohách.

Teraz už všetci, čo mali kajuty, boli dnu. V salóne zahasili lampy.

Na palube horeli len dve predpísané svetlá, jedno vpredu a druhé vzadu. Predné osvetľovalo rieku tak jasne a tak ďaleko, že lodník stojaci na pozorovateľskom mostíku zavčasu mohol zbadať a hlásiť prípadnú prekážku vo vode. Pri kormidle stál kormidelník a na zadnej časti paluby sa prechádzal dôstojník. Zdalo sa, že okrem týchto troch mužov a okrem ľudí v strojovni všetko na lodi spí.

Aj trampi sa tvárili, že spia. Pravda, ľahli si čo najďalej od námorníkov, ktorí sa uložili spať na palube, lebo dolu vládla náramná horúčava. Cornel z prefíkanosti rozložil svojich ľudí pri vchode do podpalubia, takže nikto tadiaľ nemohol prejsť, aby ho trampi nezbadali.

- Tisíc rohatých! - zašepkal Cornel mužovi vedľa seba. - Nemyslel som na to, že v noci tu bude stáť stráž pozorujúca rieku. Ten chlap nám bude prekážať.

- Hádam ani nie natoľko, ako si myslíš. V tomto prítmí predsa nedovidí až ku vchodu do podpalubia. Noc je tmavá, na oblohe nesvieti jediná hviezda. A okrem toho ten chlap pozerá do svetelného kruhu, ktorý vrhá lampa, a keby sa aj obrátil, nezbadal by nás, lebo jeho oči by najprv museli privyknúť tme. Kedy začneme?

- Hneď. Nemôžeme strácať čas, lebo musíme byť hotoví skôr, než doplávame k Fort Gibsonu.

- Ale najprv predsa prinesieš peniaze.

- Nie. To by bola hlúposť. Keby sa inžinier náhodou prebudil skôr, než by na lodi zavládol zmätok, a spozoroval by krádež, mohlo by nám to zle vypáliť. No keby sme pristáli pri brehu a nemali by sme ešte peniaze, nič by sa vlastne nestalo. V zmätku a zhone by sme mu mohli nôž veľmi ľahko ukradnúť a zdúchnuť. Vrták už mám. Teraz zostúpim. Keby si ma musel vystríhať, hlasne zakašli! Počujem to.

Pod ochranným rúškom tmy sa zakradol až k otvoru do podpalubia a vkročil na úzke schodisko. Desať schodíkov mal rýchlo za sebou. Teraz musel hmatať po dlážke, kým našiel otvor vedúci ďalej. Podarilo sa mu to a už aj zostupoval po druhom schodisku. Tu bolo viacej schodíkov ako na hornom. Keď sa dostal do kýlového priestoru, zažal zápalku, aby videl okolo seba. Pravda, aby sa mohol lepšie orientovať, musel pokročiť ďalej a zapáliť niekoľko zápaliek.

Priestor, v ktorom sa ocitol, bol vyšší než mužská postava. Priehradok tu nebolo, a Cornel teda zreteľne videl ľavú i pravú stenu lode. Ležalo tu niekoľko menších balíkov.

Cornel pristúpil k ľavej stene lode a priložil k nej vrták; pravdaže, pod čiarou ponoru. Mocnou rukou otáčal nástrojom, ktorý rýchlo vnikal do dreva. Zrazu však vrták narazil na prekážku; bol to plech, ktorým bola obitá časť lode ponorená pod vodou. Vrták bude musieť preraziť aj plech. Lenže diery musia byť aspoň dve, aby sa kýlový priestor rýchlejšie naplňoval. Cornel teda vyvŕtal ešte jednu dieru, taktiež až po plech. Potom zdvihol jeden z kameňov, ktoré tu ležali ako lodná záťaž, a tak dlho ním udieral na rúčku vrtáka, kým jeho hrot neprenikol cez plech. Hneď sa predrala dnu voda a postriekala mu ruku. Len čo namáhavo vytiahol nástroj, zasiahol ho

mocný prúd vody, takže musel rýchlo ustúpiť. Keď tĺkol kameňom do vrtáka, robil to bez obáv, že ho niekto počuje, veď hukot lodného stroja pohlcoval každý iný zvuk. Teraz Cornel prerazil aj plech na prvej diere, ktorá bola bližšie ku schodisku, a pobral sa hore na palubu. Keď už mal vystupovať na druhú časť schodiska, spamätal sa, že ešte drží vrták v ruke. Odhodil ho. Načo by ho bral so sebou?

Keď prišiel k svojim kompánom, ticho sa ho spýtali, či sa mu všetko podarilo. Prikývol a doložil, že hneď teraz sa ide prikradnúť ku kajute číslo jeden.

Salón a fajčiareň, ktorá s ním susedila, boli na zadnej časti paluby a po stranách stáli kajuty. Každá kajuta mala osobitné dvierka, ktoré viedli do salónu. Vonkajšie steny kajút boli z tenkých drevených dosiek. Okienka boli pomerne veľké a teraz namiesto skla boli v nich sieťové vložky. Medzi kajutami a palubným zábradlím viedla úzka ulička.

Cornel sa mal teda zakrádať dozadu k uličke na ľavej strane. Kajuta číslo jeden bola prvá, teda stála na rohu. Vodca trampov si ľahol a opatrne liezol na zadnú časť paluby tesne popri zábradlí, aby ho nespozoroval dôstojník, ktorý sa prechádzal sem a ta. Podarilo sa mu šťastne dostať k cieľu. Cez sieťovinu prvého okienka sa preciedzal matný svit. V kajute teda horí svetlo. Butler je ešte hore? Azda číta?

Cornel sa však čoskoro presvedčil, že aj v ostatných kajutách horí svetlo, a upokojil sa. Hádam práve toto slabé osvetlenie mu pomôže pri práci. Vytiahol nôž a tíško rozrezal sieťovinu zhora až nadol. Záclona mu prekážala nazrieť do kajuty. Opatrne ju odsunul nabok a div neskríkol od radosti nad pohľadom, ktorý sa mu teraz naskytol.

Na ľavej stene bola nad lôžkom zavesená malá nočná lampa, odspodu zastretá, aby nesvietila na spiaceho. Inžinier ležal obrátený tvárou ku stene a spal. Na stoličke boli prehodené časti obleku, pri pravej stene na stolíku ležali hodinky, peňaženka a - nôž, ktorý zvonku mohol človek ľahko dočiahnuť rukou. Cornel hneď strčil ruku dnu a schmatol nôž. Hodinky a peňaženku nechal tam. Vytiahol nôž z pošvy a prezeral si rúčku. Vrch z nej sa dal odkrútiť. Cornel viac už neskúmal, to mu stačilo.

- Tisíc rohatých, - vydýchol si. - Som rád, že to šlo tak ľahko. Inak by som bol musel vojsť dnu a inžiniera hádam zahrdúsiť.

Nikto nevidel jeho čin. Okienko bolo obrátené dozadu nad vodu. Cornel hodil puzdro do rieky, zastrčil nôž za opasok a zase si ľahol na palubu, aby sa doplazil k svojim ľuďom. Podarilo sa mu šťastne prekĺznuť povedľa dôstojníka. Prešiel ešte niekoľko metrov a tu sa mu pozdalo, že vľavo zbadal dva matne svetielkujúce body, ktoré však hneď zmizli. Vedel, že to boli oči. Na kus sa odplazil dopredu čo možno najrýchlejšie, ale pritom ticho a potom sa zrazu odkotúľal nabok. Nemýlil sa. Z miesta, kde pred chvíľkou videl oči, zaznel šuchot nôh, akoby sa ktosi chystal vrhnúť na nepriateľa. Aj dôstojník to počul a raz-dva bol tam.

- Kto je tu? - spýtal sa.

- Ja, Nintropan Hói, - znela odpoveď.

- Ach, Indián! Choď spať!

- Tu sa plaziť muž. Iste urobiť niečo zlé. Ja ho zazrieť, ale on rýchlo preč.

- Kam ušiel?

- Smerom dopredu, kde ležať Cornel. Možno to byť on sám.

- Pshaw! Neviem, čo by kto z toho mal, keby sa tu plazil. Spi a nevyrušuj ostatných!

- Ja ísť spať, ale potom ja nebyť vinný, keď sa niečo zlé stať!

Dôstojník sa obrátil dopredu a načúval. No keď nepočul ani najslabší zvuk, uspokojil sa. Bol presvedčený, že Indián sa zmýlil.

Uplynulo niekoľko hodín. Tu ho z pozorovateľského mostíka odvolal strážca na prednej časti paluby.

- Sir, - oznamoval strážca, - neviem si to vysvetliť, ale čiara ponoru sa rýchlo vynára. Loď klesá.

- Nezmysel, - zasmial sa dôstojník.

- Poďte sem a presvedčte sa!

Dôstojník poslúchol a pozrel dolu. Bez slovka sa obrátil už aj letel do kapitánovej kajuty. Po dvoch minútach sa obaja vyrútili na palubu. Mali so sebou aj lampáš a zasvietili cez zábradlie na lodnú stenu. Priniesli si ešte jeden lampáš. Potom dôstojník zostúpil cez predný a kapitán cez zadný otvor do kýlového priestoru. Pravdaže, trampi sa zatiaľ odpratali od predného vchodu. O chvíľku kapitán vyšiel zase na palubu a rýchlymi krokmi sa pustil ku kormidelníkovi.

- Nechce urobiť poplach, - zašepkal Cornel svojim ľuďom. - Ale uvidíte, kormidelník zamieri k brehu!

Mal pravdu. Kapitán dal potichu prebudiť všetkých lodníkov i zamestnancov. Loď zmenila smer. Ale to všetko sa nemohlo vykonať bez akého-takého ruchu. Cestujúci, ktorí spali na palube, sa zobudili a z kajút tiež začali vychádzať rozospatí ľudia.

- Nič sa nestalo, meššurs, nehrozí nám nijaké nebezpečenstvo, - volal na nich kapitán. - Nabralo sa nám do lode trochu vody, musíme ju vypumpovať. Pristaneme k brehu a kto sa bojí, môže zatiaľ vystúpiť.

Chcel cestujúcich upokojiť, ale dosiahol pravý opak. Nastal krik a zmätok. Cestujúci volali, aby im dali záchranné pásy. Všetci, čo boli v kajutách, vyrútili sa na palubu. Tu vznikla hrozná panika, ľudia behali sem a ta ako bezhlaví. Naraz svetlo lampy, zavesenej vpredu nad čeleňom lode, ožiarilo vysoký breh. Loď sa obrátila, aby sa dostala k brehu bokom, a potom spustili kotvu. Obidva lodné mostíky dosiahli na breh. Len čo ich pristavili, bojazlivejší sa už aj na ne hrnuli. Pravda, prví boli na súši trampi a čoskoro zmizli v nočnej temnote.

Okrem posádky ostali na parníku len Old Firehand, Tom, tetka Drollová a Veľký medveď. Old Firehand zostúpil do kýlového priestoru. Keď sa vrátil na palubu, v pravej ruke držal lampáš a v ľavej - vrták. Zašiel ku kapitánovi, ktorý dozeral na rozmiestnenie čerpadiel, a spýtal sa ho:

- Sir, kde má ležať tento vrták?

- Tam, v debničke na nástroje, - odvetil jeden z lodníkov. - Ešte popoludní tam bol.

- Našiel som ho v medzipalubí. Hrot je ohnutý; akiste sa ohol na plechových platniach, ktorými je obitá lodná stena. Stavím sa neviem o čo, že loď niekto navŕtal.

Jeho mienku čoskoro potvrdil ďalší objav.

Inžinier odviedol na breh svoju manželku i dcéru. Potom sa vrátil na loď, aby sa lepšie obliekol. Naraz však vybehol z kajuty a zvolal tak hlasne, že to všetci počuli:

- Okradli ma! Deväťtisíc dolárov! Nejaký zlodej rozrezal sieťovinu v okne a vzal mi peniaze zo stolíka!

A tu zvolal Veľký medveď ešte hlasnejšie:

- Ja vedieť, kto! Cornel ukradnúť peniaze a navŕtať loď. Ja ho vidieť, ale dôstojník mi neveriť. Kapitán sa spýtať čierneho kuriča.

Ten piť s Cornelom. Potom odísť do salónu a utierať okná. Vrátiť sa na palubu a znovu piť. Černoch musieť všetko povedať!

Kapitán, dôstojník, kormidelník a Nemci sa hneď zhrčili okolo Indiána a inžiniera, aby ich dôkladnejšie vypočuli. Tu z brehu poniže zakotvenej lode zaznel výkrik.

- To byť Malý medveď, - zvolal Indián. - Ja ho poslať za Cornelom, ktorý rýchlo bežať na breh. Syn mi povedať, kde Cornel byť.

Malý medveď prebehol cez lodný mostík na palubu. Ukázal na rieku, ktorú teraz osvetľovali mnohé lodné svetlá a lampáše, a vykríkol:

- Tam veslovať! Ja hneď nenájsť Cornela, ale potom zbadať veľký čln. Cornelovi ľudia ho ukradnúť a teraz v ňom plávať k druhému brehu.

Teda prípad bol už objasnený, aj keď ešte nie celkom podrobne. Všetci uvideli vzďaľujúci sa čln. Trampi v ňom jasali a posmešne vykrikovali. Lodníci a veľká časť cestujúcich sa im s hnevom vyhrážali. Vo všeobecnom rozčúlení si nikto nevšimol, že obaja Indiáni zrazu zmizli. Konečne mocný hlas Old Firehanda akosi utíšil ostatných, a tu bolo počuť zdola smerom od rieky hlas starého Indiána:

- Veľký medveď si vypožičať tento menší čln. Musieť ísť za Cornelom pomstiť sa. Nechať malý čln na druhom brehu. Náčelník Tonkóov nedovoliť Cornelovi ujsť. Veľký a Malý medveď chcieť jeho krv. Howgh!

Obaja Indiáni si vzali čln z provy a už sa aj hnali za utečencami. Kapitán nadával, až sa hory zelenali, ale nadarmo.

Zatiaľ čo lodníci a zamestnanci odčerpali v podpalubí vodu, kapitán zavolal čierneho kuriča na výsluch. Old Firehand zahnal černocha paľbou otázok do slepej uličky, až sa ku všetkému priznal a vyzradil do posledného slova, o čom sa s Cornelom zhováral. Teraz sa všetko vysvetlilo. Cornel bol zlodejom. On navŕtal aj loď, aby sa i so svojimi ľuďmi mohol dostať na breh, skôr než krádež vyjde najavo. Černoch musel za svoju zradu pykať. Zviazali ho, aby mu na druhý deň ráno vyplatili toľko úderov, koľko určí kapitán. Pravdaže, pred súd ho za to nemohli postaviť.

Čoskoro sa ukázalo, že čerpadlá ľahko vypumpujú vodu a že loď nie je v nebezpečenstve. Teda v plavbe môžu onedlho pokračovať.

Cestujúci sa vrátili z nehostinného brehu na palubu a pohodlne sa usadili alebo si políhali. Nemrzela ich strata času, ba mnohí si ešte pochvaľovali, že na tejto jednotvárnej plavbe zažili aj napínavé dobrodružstvo.

Pravda, tomuto dobrodružstvu sa najmenej tešil inžinier. Veď mu ukradli veľkú sumu, ktorú bude musieť bratovi nahradiť. Old Firehand ho utešoval:

- Ešte máte nádej, že peniaze dostanete. Nuž v mene božom plávajte len ďalej s manželkou i dcérkou! U vášho brata sa opäť s vami stretnem.

- Čože? Vy ma chcete opustiť?

- Áno. Chcem sa pustiť za Cornelom a vziať mu korisť.

- Ale to je veľmi nebezpečné!

- Pshaw! Ja sa takých vagabundov nebojím.

- A predsa vás prosím, aby ste od toho zámeru upustili. Radšej sa tej sumy dobrovoľne zriekam.

- Sir, nejde mi len o vašich deväťtisíc dolárov, ale aj o čosi iné. Trampi sa od černocha dozvedeli, že aj Tom má pri sebe peniaze a že ho pri rieke Black Bear čakajú jeho ľudia. Zaiste sa nemýlim, keď predpokladám, že trampi sa teraz obrátia v tú stranu, aby vykonali nový zločin. Sú hotoví preliať aj ľudskú krv. Obaja Tonkóovia sa ženú za banditmi ako skvelí poľovnícki psi a my hneď na úsvite vyrazíme po ich stope. Pod slovom my rozumiem seba, Toma, tetku Drollovú a jeho sprievodcu, chlapca Freda. Pôjdete so mnou, však, meššurs?

- Áno, - stručne a vážne odvetil Tom.

- Pravdaže pôjdeme, - súhlasil aj Droll. - Cornela musíme dolapiť, aby nemohol stvárať ďalšie neplechy. A keď ho dostaneme do rúk, nemilosrdne s ním zatočíme, ak je to vôbec potrebné.

TRETIA KAPITOLA

Nočný boj

Na strmom brehu rieky Black Bear horela vatra. Mesiac síce žiaril na oblohe, ale jeho svetlo neprenikalo cez husté koruny stromov. Keby tu nehorela vatra, vládla by všade naokolo hustá temnota. Plamene ožarovali akýsi zrub, ktorý však nebol postavený z vodorovne ležiacich kmeňov, ale podľa iného spôsobu. Štyrom stromom, ktoré stáli do štvorca, odpílili koruny a na kmene potom pripevnili krížom brvná i so strechou. Strechu pokrývali takzvané clap-boards, šindle, ktoré sa štiepajú z hladkých kmeňov cyprusov alebo červených dubov. Na prednej stene boli tri otvory: väčší slúžil ako dvere a dva menšie po stranách ako obloky. Spomenutá vatra horela priamo pred týmto zrubom a okolo nej ležali dvadsiati chlapi divého zovňajšku. Zrejme už dávno neprišli do styku s civilizáciou. Šaty mali dotrhané. Ich tváre, opálené od slnka do bronzova a ošľahané od vetra a nepohody, pripomínali dobre spracovanú kožu, ktorá práve vyšla z rúk garbiara. Okrem nožov nemali pri sebe iné zbrane. Ostatnú výzbroj mali akiste v zrube.

Nad vatrou visel na mocnom konári veľký železný kotol, v ktorom sa varili kusiská mäsa. Vedľa vatry stáli dve obrovské vyškrabané tekvice s vykvasenou medovou vodou čiže medovinou. Komu sa zachcelo, načrel si nápoja z tekvíc alebo si nabral z kotla za hrnček hustej mäsovej polievky.

Pritom sa chlapi živo zhovárali. Zrejme sa všetci cítili veľmi bezpeční, lebo nikto sa nenamáhal hovoriť ticho. Keby boli predpokladali, že nablízku môže byť nepriateľ, neboli by si založili vatru, ale menší ohník na indiánsky spôsob, aby jeho svetlo bolo slabé a neprenikalo ďaleko. O stenu domu sa opierali sekery, tešly, veľké píly a rozličné iné nástroje, podľa ktorých sa ľahko dalo uhádnuť, že títo chlapi sú rafteri čiže drevorubači a pltníci.

Rafteri sú zvláštny druh zálesákov. Mohli by sme povedať, že je to spoločenská trieda stojaca medzi farmármi a stavačmi pascí, trapermi. Kým farmár príde častejšie do styku s civilizáciou a žije ako usadlík na jednom mieste, stavač pascí čiže traper vedie potulný

život vo voľnej prírode ako Indiáni. Ani rafteri nie sú viazaní k jednému miestu a žijú si voľne, samostatne. Prechádzajú si slobodne z jedného štátu alebo kraja do druhého. Neradi vyhľadávajú ľudí a ich príbytky, lebo sa vlastne živia nezákonným remeslom. Hora, v ktorej rúbu drevo, nie je ich majetkom. Ani na um im nepríde spytovať sa, čia je. Ak nájdu vhodnú horu a v blízkosti nejaký potôčik, pustia sa do roboty a nestarajú sa, či pozemok, na ktorom pracujú, patrí štátu, alebo nejakému súkromníkovi. Vytínajú stromy, pília a čistia kmene a pritom si, pravdaže, vyberajú najlepšie stromy. Kmene zväzujú do pltí, potom ich spúšťajú dolu prúdom, aby drevo dakde dobre predali.

Rafterov nemajú nikde príliš radi. Je síce pravda, že nejeden nový osadník sa dosť nalopotí s hustou horou a bol by rád, keby mu ju voľakto pomohol prerieďť. Ale rafteri to nerobia. Ako sme už spomínali, vyberú si najkrajšie stromy a obrúbu im všetky konáre. Kmene potom vezmú, ale konáre nechajú tam. Pod odťatými vrcholcami a haluzami, aj medzi nimi začnú vyrastať nové výhonky, divá réva a iné popínavé rastliny a utvoria takú hustú spleť, že ju nemožno odstrániť ani sekerou, ani ohňom.

Predsa však rafterov obyčajne necháva každý na pokoji, lebo sú to mocní a odvážni chlapi, s ktorými sa nehodno ťahať za prsty v lesnej divočine, kde človeku nikto nepríde na pomoc. Obyčajne sa spoja štyria, ôsmi, desiati rafteri do skupiny. Ba neraz je ich aj viac a vtedy sa rafteri cítia veľmi bezpeční, lebo s toľkými chlapmi sa ani jeden farmár nepustí do škriepky. Veď pre jeden strom nebude zbytočne vystavovať život nebezpečenstvu.

Pravda, rafteri vedú tvrdý, lopotný život, plný odriekania. Zarobia si však pekné peniaze, lebo za vyťaté stromy nikomu neplatia. Kým ostatní pracujú, jeden z nich alebo prípadne dvaja i viacerí, podľa toho, aká veľká je skupina, starajú sa o výživu. To sú poľovníci, ktorí sa celé dni, ba často aj celé noci potulujú po horách za zverou, aby mali mäso do kotla. V krajoch, kde je hojnosť diviny, to nie je ťažká úloha. Keď je však zveri málo, poľovníci sa veru musia dobre obracať a neostáva im čas hľadať lesný med a iné pochúťky. Rafteri sa musia vtedy uspokojiť aj s takým mäsom, aké by inokedy odhodili, ba dokonca musia jesť aj vnútornosti.

Rafterská spoločnosť pri rieke Black Bear netrpela núdzu, ako sa dalo usudzovať podľa plného kotla. Preto mali všetci dobrú náladu a

po tvrdej dennej robote veľa žartovali. Rozprávali si veselé alebo pútavé príhody zo života v divočine.

- Doprial by som vám, aby ste raz uvideli chlapíka, s ktorým som sa stretol vo Fort Niobrare, - rozprával starý rafter so sivou bradou. - Bol to muž, a predsa ho volali tetkou.

- Myslíš azda tetku Drollovú? - spýtal sa jeden.

- Áno, tú. Hádam si sa aj ty s ňou už dakde stretol?

- Áno, raz. Bolo to v hostinci v Des Moines. Všetci si so záujmom obzerali čudného chlapíka a smiali sa z neho. Najmä jeden chlapík stále doňho zapáral, až ho napokon tetka Drollová schmatla okolo pása a vyhodila ho oblokom. Ten chlapík sa už dnu nevrátil.

- Áno, to vám verím, také čosi tetka Drollová mohla vykonať. Rada žartuje a znesie, keď sa ostatní na nej smejú. Ale keď už posmeškári prekročia určitú hranicu, vycerí zuby. Ostatne i ja sám by som každého zrazil na zem, kto by tohoto čudného človiečika chcel vážne uraziť.

- Ty, Blenter? A prečo?

- Pretože mi zachránil život. Obaja sme boli v zajatí u Siouxov. Veru, poviem vám len toľko, že bez jeho pomoci by ma už Siouxovia boli poslali do večných lovísk. Nie som človek, ktorý by sa zľakol niekoľkých Indiánov, ani nebedákam, keď je so mnou zle. No vtedy som už nemal ani najmenšiu iskierku nádeje na záchranu a naozaj som nevedel, ako sa z tej kaše dostanem. Ale on, to vám je fifik! Prešiel Indiánom cez rozum, že neskôr len oči otvárali. Ušli sme im.

- Ako to bolo? Ako sa to stalo? Rozprávaj!

- Či ti je to po vôli, alebo nie, radšej o tom pomlčím. Veď nie je potešenie rozprávať udalosť, v ktorej človek nehrá slávnu úlohu. Poviem vám iba toľko: tetke Drollovej môžem ďakovať, že tu dnes sedím a pochutnávam si na srňacine.

- To si teda musel byť v poriadnej kaši. Všetci dobre vieme, že starý Missouri Blenter je šikovný zálesák, ktorý len tak ľahko nepredá svoju kožu a nájde východisko z každej galiby.

- Ale vtedy som ho nevedel nájsť. Už som sa videl priviazaný k mučiarskemu kolu.

- Naozaj? To už teda muselo byť s tebou veľmi zle. Ten mučiarsky kôl je veru čertovský výmysel. Keď naň pomyslím, dvojnásobne nenávidím tých červenokožích lotrov.

- Nevieš, čo robíš a čo hovoríš. Kto nenávidí Indiánov, zle ich posudzuje a neuvážil si, koľko museli vytrpieť. Keby teraz niekto prišiel a chcel by nás odtiaľto odohnať, čo by si urobil?

- Bránil by som sa zo všetkých síl.

- A je azda toto územie tvojím majetkom?

- Ani tušenia nemám, komu patrí. Toľko však viem, že ja som zaň nikomu neplatil.

- No vidíš. Indiánom patrí všetka táto zem. My sme im ju vzali, a keď sa bránia, odsudzuješ ich, hoci majú na obranu väčšie právo než ty.

- Hm... Povedal si to dobre, ale červenokožci musia vyhynúť, to je nevyhnutné.

- Áno, aj vyhynú, lebo ich vraždíme. Hovorí sa, že Indiáni nie sú kultúrni, a preto musia zmiznúť z povrchu zeme. Ale kultúru si ani jeden národ neosvojí za jeden deň. Na to treba čas, mnoho času. Nerozumiem sa do toho, ale myslím, že na to treba celé storočia. A vari poskytujeme Indiánom čas? Predstav si, že by niekto poslal do školy šesťročného chlapca, a keby sa za štvrťhodinku nestal z neho profesor, začal by ho tĺcť po hlave. Tak to robíme s Indiánmi. Nechcem ich brániť, čože by som z toho mal. No musím povedať, že som medzi nimi našiel toľko dobrých ľudí ako aj medzi belochmi, ba dokonca ešte viac. Komu sa môžem poďakovať za to, že nemám domov ani rodinu a že sa musím ponevierať tu po Divokom západe, ja, starý šedivý chlap? Komu, Indiánom, či belochom?

- To nemôžem vedieť. Nikdy si o tom nehovoril.

- Poriadny človek si radšej také veci uschová až na dno srdca a nebude o nich reči šíriť. Rád by som však dostal do rúk ešte jedného, toho posledného, ktorý mi ušiel. Ostal z nich iba jediný, ale bol z nich najhorší.

Starý rafter preciedzal tieto slová len pomaly cez zuby, akoby každé slovo chcel veľmi zdôrazniť. Tým sa záujem ostatných len zvýšil. Posunuli sa bližšie k nemu. Nevraveli nič, ale oči im priam horeli zvedavosťou. Starý rafter hľadel chvíľu uprene do vatry, postrčil nohou horiace poleno do ohňa a pokračoval akoby sám pre seba:

- Nepostrieľal som ich, ani nedopichal nožom, ale došľahal som ich až na smrť, jedného po druhom. Musel som ich dostať živých, aby umreli celkom tak ako moja rodina, moja žena a dvaja synovia.

Tí lotri boli šiesti. Piatich som už poslal na druhý svet, a to v krátkom čase, ale šiesty mi ušiel. Naháňal som ho po všetkých severoamerických štátoch, no napokon sa mu podarilo bez stopy zmiznúť. Viem však, že žije, lebo bol mladý, oveľa mladší než ja, a preto sa domnievam, že ho moje staré oči uvidia skôr, než ich smrť naposledy zatvorí.

Nastalo hlboké ticho. Všetci si uvedomili, že tu ide o mimoriadnu udalosť. Len po dlhom mlčaní sa ktorýsi z rafterov odvážil spýtať:

- Blenter, kto bol ten chlap?

Starec sa prebral z pochmúrneho zadumania a povedal:

- Kto bol ten chlap? Veru nie Indián, ale beloch, ohava, aká sa medzi červenokožcami nenájde. Áno, chlapi, poviem vám i to, že dokonca to bol rafter ako vy všetci alebo ako i ja.

- Čože? Rafteri ti vyvraždili rodinu?

- Áno, rafteri! Teda sa nemôžete veľmi pýšiť svojím remeslom a nemôžete si namýšľať, že ste lepší než Indiáni. Tak ako tu sedíme, všetci sme zlodeji a oplani.

Pravdaže, toto tvrdenie vyvolalo prudký odpor. Ale Blenter si nevšímal námietky a pokračoval:

- Táto rieka, pri ktorej sedíme, táto hora, ktorej stromy stíname a predávame, nie sú naším vlastníctvom. Berieme si teda to, čo patrí štátu alebo azda nejakej súkromnej osobe. A predsa by sme zastrelili každého, kto by nás chcel stadiaľto zahnať, hoci aj samého právoplatného majiteľa. Či to nie je krádež? A dokonca veľká krádež?

Pozeral sa dookola, a keďže nedostal hneď odpoveď, pokračoval:

- A s takýmito zlodejmi som mal vtedy do činenia. Prišiel som od Missouri a mal som v rukách právoplatnú listinu o kúpe. Bola so mnou aj moja žena a moji synovia. Mali sme kravy, voly, niekoľko koní, svine a veľký voz hospodárskeho náradia. Vedzte, že som bol zámožný človek. Nablízko nás nebol nijaký osadník, ale ani sme ho nepotrebovali; mali sme predsa štyri páry mocných usilovných rúk. V krátkom čase sme si postavili zrub. Vyklčovali sme a vypálili hodný kus hory, rozorali ho a začali sme siať. Jedného pekného dňa sa nám stratila krava. Išiel som ju do hory hľadať. Tu som počul údery sekerou. Šiel som smerom, skadiaľ zvuk prichádzal. Našiel

som tam šiestich rafterov. Stínali moje stromy. A neďaleko nich ležala moja krava. Zastrelili ju, aby mali mäso. Nože, meššurs, čo by ste boli robili na mojom mieste?

- Bol by som tých lotrov postrieľal! - zvolal jeden z počúvajúcich. - A postrieľal plným právom. Podľa zákonov západu každý, kto ukradne koňa alebo kus rožného dobytka, zasluhuje smrť!

- To je pravda. No ja som ich predsa nepostrieľal. Pekne po priateľsky som sa tým ľuďom prihovoril a žiadal som od nich len toľko, aby odišli z môjho pozemku a zaplatili mi za kravu. Žiadal som azda priveľa?

- Nie, nie! - ozvalo sa dookola. - A pristúpili na to?

- Nie. Vysmiali ma. Na druhý deň mi zmizla ďalšia krava. Aj túto ukradli rafteri. Keď som k nim opäť prišiel, bola už rozrezaná a rafteri práve rozvešiavali mäso po stromoch, aby sa vysušilo a mohli si pripraviť pemikan. Vyhrážal som sa im, že ich oznámim súdu, a žiadal som, aby mi škodu zaplatili. Tu jeden z nich, akiste to bol ich vodca, namieril na mňa pušku. No ja som bol rýchlejší. Vystrelil som a zbraň sa mu rozletela na kusy. Nechcel som ho zraniť, mieril som len na jeho pušku. Potom som bežal domov, aby som priviedol synov. Hoci sme boli iba traja, nebáli sme sa tých šiestich lotrov. No keď sme prišli na to miesto, už nebolo po nich ani stopy. Pravdaže, teraz sme museli byť veľmi opatrní a niekoľko dní sme sa takmer neodvážili vykročiť zo zrubu. No keď sme už nemali čo jesť, vybral som sa so starším synom na poľovačku. Samozrejme, obzerali sme sa, ale po rafteroch nebolo ani chýru. Ako sa tak pomaly a opatrne zakrádame horou, vzdialení od seba nejakých dvadsať krokov, naraz len som zbadal za jedným stromom stáť vodcu tých lotrov. Nevidel ma, ale zato spozoroval môjho syna a už aj naňho zamieril pušku. Nikdy by som nevedel bez vážnej príčiny zabiť človeka. A tak ani teraz som to nechcel urobiť; priskočil som k vodcovi rafterov, vytrhol som mu z ruky pušku a spoza opaska nôž a pištoľ. A potom som mu zo všetkých síl vylepil také zaucho, že sa hneď zrútil na zem. Ale on ani na chvíľku nestratil duchaprítomnosť, ba dokonca bol rýchlejší než ja. V momente vyskočil, a prv než by som bol stihol vystrieť za ním ruku, ušiel.

- Tisíc rohatých! Na túto hlúposť si neskôr iste doplatil! -zvolal ktorýsi z jeho druhov. - Je nad slnko jasnejšie, že sa ti za to zaucho chcel pomstiť!

- Áno, aj sa pomstil, - prikývol starý rafter.

Vstal a niekoľko ráz sa prešiel okolo vatry. Už nemohol ovládnuť vzrušenie. Až po hodnej chvíli si znovu sadol a pokračoval:

- Šťastie nám prialo, poľovačka sa vydarila. Keď sme sa vrátili, šiel som za zrub uložiť korisť. Zdalo sa mi, akoby som bol počul vyľakaný výkrik svojho syna. No myslel som si, že som sa iste zmýlil a že to hádam spískol nejaký zver v lese. Ako som vstúpil do izby, zbadal som ženu i synov ležať poviazaných pri kozube. V ústach mali šatky, aby nemohli kričať. Nestihol som sa spamätať z úžasu. Hneď ma zdrapli mocné ruky a strhli na zem. Kým som bol so synom preč, rafteri prišli na moju farmu, sputnali moju ženu i mladšieho syna a potom vyčkávali nás. Môj starší syn vošiel do izby skôr než ja. Vrhli sa naňho a poviazali ho, no ešte stihol vykríknuť, aby mi dal výstrahu. Ale mne sa povodilo práve tak isto ako aj ostatným. Lotri ma prekvapili a rýchlo ma zdrapli. Prv než som mohol čo len pomyslieť na obranu, už som bol zviazaný. Potom aj mne vopchali do úst handru, aby som nemohol kričať.

- Sám si si na vine. Prečo si nebol opatrnejší? Kto si znepriateľí rafterov, a najmä niektorého z nich udrie, musí sa mať na pozore.

- To je pravda. No vtedy som ešte nemal tie skúsenosti, čo mám teraz. Ale pokračujme! Rozpoviem všetko stručne. Čo potom nasledovalo, to sa slovami ani nedá opísať. Začali nás súdiť. Nado mnou vyniesli ortieľ smrti, lebo som sa opovážil vystreliť na ich vodcu, čím som vraj spáchal veľký zločin. Lotri objavili moju zásobu brandy a tak sa napili, že ani nevyzerali ako ľudia. Rozhodli, že všetci musíme umrieť. No ich vodca žiadal za zaucho, ktoré som mu bol strelil, zvláštny trest. Korbáčom nás došľahajú na smrť. Dvaja s ním súhlasili, traja boli proti tomu, ale on presadil svoju vôľu. Zviazaných nás vyvliekli na dvor k plotu. Najprv prišla na rad moja žena. Priviazali ju pevne k plotu a potom ju šľahali korbáčmi zo všetkých síl. Napokon sa však ktorýsi z nich zľutoval a strelil jej do hlavy. Tak skončila moja žena.

Synom sa povodilo horšie ako jej. Ubičovali ich na smrť v pravom zmysle slova. Ja som ležal vedľa a musel som sa tomu všetkému prizerať. Nechávali si ma naostatok. Ľudia, hovorím vám, tá štvrťhodinka bola pre mňa večnosťou. Zmocňovala sa ma priam šialená zúrivosť, a nemohol som sa ani pohnúť. Konečne som prišiel na rad. Postavili ma a priviazali k plotu. Šľahy korbáčov, ktoré sa na

mňa len tak sypali, som tuším ani necítil. Bol som už v takom hroznom duševnom stave, keď sa už telesná bolesť takmer ani nevníma. Len toľko viem, že z kukuričného poľa sa ozval prenikavý výkrik, a keď si to rafteri zaraz nevšimli, nasledoval výstrel. Ja som v tej chvíli omdlel.

- Prišli ľudia a zachránili ťa?

- Ľudia? Nie, prišiel iba jeden človek. Už z diaľky videl, ako mi odkvätla hlava. Pochopil, že môj život nestojí za deravý groš, ak hneď nezasiahne. Preto vykríkol a strelil. Vystrelil len do vzduchu na výstrahu, lebo nemyslel, že má pred sebou vrahov. Keď potom pribehol bližšie, jeden z lotrov ho spoznal a preľaknutý vyslovil jeho meno. Vedeli zbabelo vraždiť, ale pustiť sa do boja čo len s jedným mužom, na to nemali odvahu. Utiekli za zrub, aby boli krytí pred guľkami, a potom upaľovali k lesu.

- Muž, ktorý ich tak vyľakal, bol iste preslávený a obávaný zálesák.

- Zálesák? Pshaw! Indián to bol. Áno, chlapi, opakujem: Indián ma zachránil!

- Indián? A pred tým že by od strachu ušli šiesti rafteri? To je nemožné.

- Ver mi! Aj ty by si pred ním ušiel, keby si mal zlé svedomie. Bol to Winnetou.

- Winnetou, náčelník Apačov? Good lack! Áno, potom verím. Ale bol už vtedy taký slávny?

- Vtedy bol, pravdaže, iba na začiatku svojej slávy. Ale ten rafter, ktorý vyslovil jeho meno a potom hneď vzal nohy na plecia, iste sa s ním už niekde zoznámil a neželal si ešte raz prísť s ním do bližšieho styku. Okrem toho Winnetou mocne pôsobí už len svojím zjavom; kto ho len raz videl, dá mi za pravdu.

- A tých lotrov nechal ujsť?

- Áno, ale iba do času. A vari ty by si to bol inakšie urobil? Až potom pochopil, že musia mať zlé svedomie, keď tak bezhlavo utekali. Pravda, nevedel, čo vykonali. Keď prišiel bližšie, spozoroval na zemi mŕtvoly. Prirodzene, potom už vedel, že sa tu stal zločin. Ale ani teraz sa nemohol pustiť za lotrami, lebo sa predovšetkým musel postarať o mňa. Keď som sa prebral, kľačal vedľa mňa ako milosrdný samaritán. Prerezal mi putá a vytiahol mi z úst šatku. Naozaj som necítil nijaké bolesti a chcel som ísť hneď za vrahmi a

pomstiť sa. Ale Winnetou mi to nedovolil. Odniesol mŕtvoly do zrubu a potom i mňa, lebo tam som sa mohol ľahko ubrániť, keby tým lotrom prišlo azda na um vrátiť sa. Potom odcválal k najbližšiemu susedovi, aby ma prišiel ošetrovať a pomôcť mi. Musím vám ešte raz pripomenúť, že môj najbližší sused býval vo vzdialenosti päťdesiat kilometrov! Winnetou nikdy predtým nebol v tom kraji. No predsa suseda našiel. Dorazil k nemu večer a priviedol ho ku mne i so sluhom už na druhý deň ráno. Potom ma nechal na starosť susedovi a jeho sluhovi a sám sa vybral vystopovať vrahov. Bol týždeň preč. Medzitým som pochoval manželku i synov a poveril som suseda, aby predal môj statok. Rany od korbáčov sa mi ešte nezahojili, ale už som sa nemohol dočkať, kedy sa vráti mladý náčelník Apačov. Konečne prišiel; oznámil mi, že vystopoval rafterov, večer ich dokonca aj vypočul a dozvedel sa, že sa stroja do Fort Smoky-Hillu. Neukázal sa im, ani im neublížil, veď pomsta patrila mne. Keď sa so mnou rozlúčil, vzal som pušku, vysadol som na koňa a odcválal. Ostatné už viete alebo si domyslíte.

- Nie, nevieme a ani si to nedomyslíme. Rozprávaj ďalej, rozprávaj! Prečo nešiel Winnetou s tebou?

- Zaiste preto, lebo mal lepšiu robotu. A či vari neurobil pre mňa dosť? Ďalej nebudem rozprávať. Mali by ste sa dovtípiť, že to pre mňa nie je potešenie hovoriť o tých veciach. Tých piatich som odbavil, jedného po druhom. Šiesty, najhorší zo všetkých, mi utiekol. Bol rafterom a možno je ním ešte stále. Preto som sa aj ja stal rafterom. Dúfam totiž, že takýmto spôsobom ho najskôr nájdem. A teraz... behold! Ktože to sem prichádza?

Vyskočil a tak isto urobili aj ostatní. Z tmavého lesa práve vkročili do osvetleného kruhu vatry dve postavy, zahalené pestrými prikrývkami. Boli to Indiáni, starý a mladý. Starý zdvihol priateľsky ruku a riekol:

- Nebáť sa, my nie nepriatelia! Pracovať tu rafteri, ktorí poznať Čierneho Toma?

- Áno, poznáme ho, - odvetil starý Blenter.

- On od vás preč, aby priniesť peniaze?

- Áno. Odišiel vybrať peniaze. O taký týždeň by už mohol byť nazad.

- On prísť ešte skôr. Teda my dobre potrafiť, my byť pri rafteroch, ktorých hľadať. Ale oheň zmenšiť, lebo ho vidieť zďaleka. A ticho rozprávať, aby nikto nepočul.

Zhodil prikrývku a pristúpil so synom k vatre. Rozhodili horiace polená a pozhášali ich. Keď boli hotoví, starý Indián nazrel do kotla, sadol si a povedal:

- Dať nám kus mäsa. My zďaleka pricválať a nič nejesť.

Pravdaže, rafteri sa čudovali, že si Indiáni počínajú, akoby boli doma. Missouri Blenter sa podráždene osopil na starého Indiána:

- Ale, človeče, ako si to vlastne predstavuješ? Prídeš medzi nás a správaš sa tak panovačne, akoby toto územie len tebe patrilo.

- My nie panovační, - odvetil starý Indián. - Červený človek nie zlý človek. Červený človek dobrý človek. Bledá tvár sa to hneď dozvedieť.

- Ale kto si? Ako vidím, nepatríš k nijakému poriečnemu ani prériovému kmeňu. Podľa tvojho výzoru by som usudzoval, že prichádzaš z Nového Mexika a že si azda pueblový Indián.

- Z Nového Mexika prichádzať, ale nebyť pueblový Indián. Ja byť náčelník Tonkóov, volať sa Veľký medveď a toto môj syn.

- Čože? Veľký medveď? - zvolali viacerí rafteri a Missouri Blenter doložil:

- Teda tento šuhaj je Malý medveď?

- Správne, - prikývol starý Indián.

- No to už je čosi iné! Veľký a Malý medveď z kmeňa Tonkóov sú všade vítaní. Zoberte si mäso a vypite si medoviny, koľko sa vám len páči. Ostaňte medzi nami, dokiaľ len chcete. Ale čo vás vlastne priviedlo do tohto kraja?

- My prísť rafterov vystríhať pred nebezpečenstvom.

- Ale? Vari nám hrozí nejaké nebezpečenstvo?

- Veľké nebezpečenstvo.

- Aké? Hovor!

- Tonkó najprv jesť a priviesť kone, až potom hovoriť. Kývol synovi a ten hneď odišiel do lesa. Veľký medveď

si potom vzal z kotla kus mäsa a začal ho jesť tak pokojne, akoby sedel vo svojom bezpečnom vigvame.

- Prišli ste na koňoch? - žasol starý Blenter. - V takej tme cez horu? Hľadali ste nás a naozaj našli! To je teda majstrovský kúsok!

- Tonkó mať oči a uši. Vedieť, že rafteri sa obyčajne zdržovať pri rieke. Vy boli hovoriť veľmi hlasne a aj veľký oheň zapáliť, ktorý my z veľkej diaľky vidieť a ešte z väčšej diaľky ho zaňuchať. Rafteri nebyť dosť opatrní a nepriateľ ich ľahko nájsť.

- Tu niet nijakých nepriateľov. V celom širom kraji sme tu iba my a okrem toho je nás dosť, aby sme sa vedeli obrániť, keby sa nejakí nepriatelia predsa len ukázali.

- Missouri Blenter sa mýliť.

- Čože? Ty vieš moje meno?

- Tonkó stáť dlhý čas tu za stromom a počuť všetko, čo bledé tváre hovoriť. Teda bol počuť aj tvoje meno. Ak tu nepriatelia ešte nebyť, hádam čoskoro budú prísť. Ak rafteri nepozorní, zvíťaziť nad nimi aj málo nepriateľov.

V tej chvíli bolo počuť dupot konských kopýt na mäkkej pôde. Malý medveď priviedol dva kone a priviazal ich

o strom. Potom si vzal z kotla kus mäsa, sadol si vedľa otca a začal jesť. Starý Indián sa už najedol, zastrčil nôž za opasok a povedal:

- Teraz Tonkó hovoriť a rafteri si s ním potom vyfajčiť fajku mieru. Čierny Tom mať veľa peňazí. Prísť trampi, vystriehnuť ho a peniaze mu vziať.

- Trampi? Tu pri rieke Black Bear? To sa hádam mýliš!

- Tonkó sa nemýliť, ale vedieť iste, a preto vám o tom rozprávať.

Lámanou angličtinou vyrozprával, čo sa stalo na parníku, ale pritom zo skromnosti zamlčal hrdinský čin svojho syna. Prirodzene, všetci ho napäto počúvali. Rozprával

i to, ako sa pustil za trampmi. Onedlho po nich dorazil aj on so synom v malom člne k druhému brehu Arkansasu. Tu ostali obaja až do svitania, lebo potme nemohli stopy trampov sledovať. Ráno videli stopy celkom zreteľne. Viedli na západ medzi riekami Canadian a Red Fork a okľukou sa vyhli Fort Gibsonu. Onedlho sa obrátili na sever. Jednu noc napadli trampi osadu poriečnych Indiánov a ukradli im kone. Na druhý deň napoludnie Tonkóovia stretli potulujúcich sa bojovníkov z kmeňa Čoktóov a kúpili si od nich dva kone. No kým odbavili obrady zaužívané pri kúpe koni, trampi získali náskok takmer jedného dňa. Podľa stôp Indiáni zistili, že trampi sa prebrodili cez Red Fork a potom cválali cez otvorenú prériu k rieke Black Bear.

Teraz táboria na malej čistinke pri brehu. Tonkóovia vyhľadali najprv rafterov, aby ich o všetkom upovedomili.

Slová Veľkého medveďa zaúčinkovali. Všetci sa už rozprávali potichu a oheň celkom zahasili.

- Ako ďaleko je tábor trampov? - spýtal sa Blenter.

- Možno ta prísť za čas, ktorý bledé tváre volať pol hodiny.

- Tisíc hrmených! Náš oheň síce z tej diaľky nevideli, ale mohli zacítiť dym. A odkedy tam táboria?

- Hodina pred večerom.

- Určite nás už hľadali. Nevieš nič o tom?

- Tonkó za bieleho dňa nemôcť trampov pozorovať. Hneď bežať sem a vystríhať rafterov, lebo...

Zarazil sa a načúval. Potom pokračoval ešte tichšie:

- Veľký medveď čosi vidieť, akoby voľakto ísť k rohu domu. Ticho sedieť a nehovoriť! Tonkó sa odplaziť a popozerať.

Ľahol si na zem a plazil sa ku zrubu. Pušku nechal pri synovi. Rafteri natrčili uši. Uplynulo asi desať minút, keď zrazu zaznel krátky výkrik, aký pozná každý zálesák: výkrik človeka, ktorý hladí do tváre istej smrti. Onedlho sa náčelník Tonkóov vrátil.

- Tam bol vyzvedač trampov, - oznamoval. - Tonkó ho umlčať nožom. Ale možno tu byť ešte jeden vyzvedač. Ten vrátiť k ostatným trampom a všetko im oznámiť. Ak bieli muži azda potajomky chcieť trampov vypočuť, nuž sa ta poponáhľať.

- Máš pravdu, - šeptom riekol Missouri Blenter. - Pôjdem s tebou. Poznáš miesto, kde táboria, nuž ma ta zavedieš. Teraz ešte netušia, že o nich vieme. Cítia sa bezpeční a iste sa budú zhovárať o svojich zámeroch. Ak hneď vyrazíme, azda sa dozvieme, čo majú za lubom.

- Áno, ale my musieť odísť celkom ticho a nenazdajky, aby druhý vyzvedač, ak tu byť niekde, nevidieť, že my odchádzať. A pušku my nebrať so sebou, len nôž. Pušky nám prekážať.

- A čo budú zatiaľ robiť ostatní?

- Vojsť do zrubu a ticho čakať, kým sa my vrátiť. Poslúchli jeho radu. Rafteri sa skryli do zrubu. Tu ich

nikto neuvidí. Missouri Blenter sa odplazil kus do lesa za náčelníkom Tonkóov. Až potom obaja vstali a išli po prúde, aby trampov vysliedili a podľa možnosti vypočuli.

Rieka Black Bear je akoby hranicou zvláštneho kopcovitého kraja, ktorý nazývajú Rolling prairie - Vlnitá préria. Dvíha sa tu kopec za kopcom a všetky sú takmer rovnaké. Oddeľujú ich dolinky a aj tie sa podobajú ako vajce vajcu. Taká je celá východná časť štátu Kansas. Na Vlnitej prérii je hodne vody i lesov. Keby sa niekto díval z výšky na tieto nekonečné kopce a dolinky, zdalo by sa mu, že sa pod ním valia vlny zeleného mora. Teda nie div, že prériu nazvali Vlnitou. Z toho vyplýva, že pod slovom préria netreba vždy rozumieť iba trávnatú rovinu. Rieka Black Bear si v mäkkej ílovitej pôde Vlnitej prérie vyhrýzla hlboké koryto, a tak jej brehy sú v týchto miestach strmé. Stromy na nich rastú až k samej vode. Tento kraj kedysi bol veľmi bohatý na zverinu, ale dnes je už pomerne husto obývaný a sviatoční poľovníci divinu vystrieľali.

Na mieste, kde rafteri stínali stromy a kde stál ich zrub, pôda sa prudko znižovala k rieke. Bola to výhoda, lebo rafteri si tu mohli vykopať žľaby, po ktorých potom spúšťali bez väčšej námahy kmene na vodu. Breh našťastie nebol porastený kríkmi a húštinami, ale aj tak nebolo ľahké kráčať tadiaľto potme. Missouri Blenter bol starý a skúsený zálesák, predsa však sa musel čudovať tonkóskemu náčelníkovi, ktorý ho vzal za ruku a tíško kráčal medzi stromami. Nenarazili ani do jedného, tak sa im vyhýbal, akoby bol biely deň. V šume rieky, ktorý sa niesol zdola, bol by zanikol aj hlasnejší zvuk ich krokov.

Blenter bol v tomto kraji už dlhšie. Nepracoval ako raf-ter, bol poľovníkom. Strieľal pre rafterov zverinu. Poznal okolie veľmi dobre. Vedel teda oceniť šikovnosť tohto Indiána, ktorý sa pohyboval s takou istotou, hoci tu bol prvý raz a k tomu ešte prišiel za súmraku.

Asi o štvrť hodiny zostúpili obaja do doliny, ktorá sa križovala s korytom rieky. Aj v tejto doline husto rástli stromy a na jej dne žblnkotal potôčik. Neďaleko miesta, kde sa potôčik vlieval do rieky, rozprestierala sa čistinka, porastená iba niekoľkými kríkmi. Tam si trampi rozložili tábor a zapálili oheň, ktorého žiaru obaja muži zbadali už vtedy, keď ešte kráčali pod klenbou lesa.

- Trampi práve takí neopatrní ako rafteri, - zašepkal tonkósky náčelník svojmu druhovi. - Založiť oheň, ani čo by piecť veľkého bizóna. Indiánski bojovníci zapáliť vždy len malý oheň. Svetlo

nevidieť ďaleko a vychádzať z neho celkom málo dymu. My sa k nim celkom ľahko priblížiť a oni nás nezbadať.

- Áno, priblížiť sa môžeme, - poznamenal Missouri Blenter, - ale či natoľko, aby sme počuli aj ich rozhovor, to už je iná otázka.

- My celkom blízko a budeme počuť. Ale jeden druhému pomáhať, keby nás trampi azda objaviť. Na útočníka nôž a hneď rýchlo do lesa.

Podišli až ku krajným stromom. Uzreli pred sebou oheň aj ľudí, ktorí pri ňom táborili. Pliagou každej riečnej oblasti v týchto krajoch sú komáre. No hore v tábore rafterov ich predsa len toľko nebolo ako tu. Akiste preto si trampi rozložili taký veľký oheň. Naboku stáli kone. Nebolo ich vidieť, ale Missouri Blenter počul ich dupot. A náčelník Tonkóov dokonca začul, ako sa oháňajú chvostami.

Teraz si Indián i rafter ľahli na zem a plazili sa k ohňu. Pritom sa kryli za kríčkami, ktoré na čistinke rástli. Trampi sedeli pri potoku, ktorého brehy boli porastené šašinou. Siahala až k táboru, a teda obaja vyzvedači sa v nej mohli dobre ukryť.

Indián, plaziaci sa popredku, počínal si priam majstrovsky. Bolo treba preniknúť pomedzi vysoké suché steblá, ale tak, aby nešuchotali. Okrem toho vrcholky šašiny sa nesmeli hýbať, lebo trampi by ich mohli ľahko objaviť. Veľký medveď si vedel rady. Jednoducho si cestu presekal ostrým nožom. Šašina pred ním pomaly padala. Tým, pravdaže, veľmi uľahčil priechod aj Missouri Blenterovi, ktorý sa plazil za ním. Indián rezal šašinu tak tíško, že ani starý rafter nič nepočul.

Čoraz väčšmi sa približovali k ohňu. Zastali až vtedy, keď boli tak blízko trampov, že mohli počuť ich rozhovor. Trampi sa ostatne ani nesnažili stíšiť hlas. Missouri Blenter prebehol pohľadom po sediacich mužoch a tíško povedal tonkóskemu náčelníkovi:

- Ukáž mi Cornela, o ktorom si nám rozprával.

- Cornel tu nebyť; on preč, - odvetil šeptom Indián.

- Akiste šiel k nám na výzvedy.

- Aj ja to isté myslieť.

- Tak to bol iste ten chlap, ktorého si prebodol.

- Nie, on to nebyť.

- Ale veď si ho nemohol vidieť!

- Bledé tváre vidieť len očami. Indián však cítiť aj rukami. Moje prsty by určite spoznať Cornela.

- Teda akiste nebol sám. Jeden z trampov ho sprevádzal a práve toho si prebodol.

- Tak to byť. My tu teraz čakať, kým sa Cornel vrátiť! Trampi sa zabávali živým rozhovorom. Tárali o všetkom

možnom, len nie o tom, čo by obidvoch vyzvedačov bolo zaujímalo. Až napokon jeden z nich povedal:

- Som zvedavý, či Cornel dobre hádal. Náramne by ma mrzelo, keby tu rafteri už neboli.

- Sú ešte tu, a to nablízku, - ohlásil sa iný. - Triesky, ktoré voda vyhodila na breh, sú celkom čerstvé. Odleteli do rieky včera alebo nanajvýš predvčerom.

- Ak je naozaj tak, musíme sa kúsok vrátiť, veď sme k tým chlapom tak blízko, že by nás mohli spozorovať. A oni nás nesmú zbadať! Čo nás po nich! Chceme lapiť len Čierneho Toma a obrať ho o peniaze.

- Ej, veru ich nedostaneme, - zapochyboval tretí.

- Prečo nie?

- Pretože sme to hlúpo začali. Nie je možné, aby sa to podarilo. Myslíte azda, že rafteri nič nespozorujú, keď sa na kus vrátime? Zanecháme tu stopy, zreteľné stopy! A keď sa rafteri dozvedia, že sme tu, náš plán je zmarený.

- Vôbec nie! Postrieľame tých chlapov!

- Azda sa nám postavia do radu a dajú sa pokojne postrieľať? Dal som Cornelovi dobrú radu, ale žiaľ, odmietol ju. Na východe vo veľkých mestách ide okradnutý na políciu a zverí na ňu vypátranie zlodeja. Tu na západe každý sa stará o svoju záležitosť sám. Som presvedčený, že nás sledovali, aspoň na kus cesty. A kto nás sledoval? Z cestujúcich iste len tí, čo sa do toho rozumejú, teda Old Firehand, Čierny Tom a prípadne aj ten čudácky chlapík tetka Drollová. Mali sme si pekne na nich počkať a Čiernemu Tomovi by sme boli ľahko vzali peniaze. Namiesto toho sme sa vydali na túto dlhú cestu a teraz tu sedíme na brehu rieky a nevieme, či sa nám podarí peniaze ulúpiť, alebo nie. A je hlúpe aj to, že Cornel celú noc behá po lese a chce vypočuť rafterov. Mohol dočkať do rána a...

Zarazil sa v ďalšom mudrovaní, lebo práve v tej chvíli muž, o ktorom hovorili, vyšiel z lesa a zamieril k ohňu. Keď videl, že všetci jeho kompáni zvedavo naňho pozerajú, zlostne strhol z hlavy klobúk, hodil ho na zem a povedal:

- Neprinášam dobré správy, chlapi! Máme smolu!

- Akú? Čo sa stalo? O čo ide? - sypali sa otázky zo všetkých strán. - Kde je Bruns? Prečo neprišiel s tebou?

- Bruns? - opakoval Cornel a sadol si. - Ten už nikdy nepríde; je mŕtvy.

- Mŕtvy? Dočerta, čo to hovoríš? Azda ho porazilo? Predsa nie je možné, aby ho voľakto zabil.

- Však si múdry, - odvetil vodca. - Vraj či ho porazilo! Nôž mu pichli do srdca!

Táto správa vyvolala veľké zdesenie. Každý chcel vedieť, kde a ako, a pre samé otázky sa Cornel nemohol ani k slovu dostať. Preto rozkázal, aby všetci stíchli. Keď poslúchli, začal vysvetľovať:

- Vzal som so sebou práve Brunsa a nikoho iného, lebo vedel nepriateľa veľmi dobre vypátrať. Neraz sa už v podobných okolnostiach veľmi dobre osvedčil. Aj teraz nás jeho nos zaviedol k rafterom.

- Jeho nos? - spýtal sa zase ten istý muž. Zrejme sa vždy vypytoval aj za ostatných.

- Áno, jeho nos. Tušili sme, že rafteri budú vyššie pri rieke, a pustili sme sa teda tým smerom. Museli sme byť veľmi opatrní, lebo nás mohli ľahko spozorovať. Preto sme napredovali len pomaly. Zatiaľ sa zotmelo. Chcel som sa vrátiť, ale Bruns trval na tom, aby sme len šli ďalej. Našli sme niekoľko stôp, podľa ktorých usudzoval, že nie sme ďaleko od miesta, kde rafteri pracujú. Poznamenal, že musíme zacítiť dym, lebo si vraj iste rozložili oheň, aby sa ochránili pred komármi. A mal pravdu, lebo o chvíľku najprv on a potom i ja som dym zacítil. Trochu povyše na brehu sme uzreli matný svit, ako keď oheň preniká cez stromy a húštie. Prikradli sme sa teda k ohňu. V jeho žiare sme uzreli zrub. Okolo ohňa sedeli rafteri; bolo ich práve toľko čo nás: dvadsať. Ja som si ľahol pod strom a Bruns sa odkradol k zrubu. Prv než by sme boli vypočuli, o čom sa rafteri zhovárajú, prišli k nim dvaja chlapi. Ale neboli to rafteri. Dočerta, viete, kto to bol? Tí dvaja Indiáni zo *Žraloka.*

Trampov táto správa ohromila. No žasli ešte väčšmi, keď sa dozvedeli, čo tonkósky náčelník rafterom rozprával. Cornel potom pokračoval:

- Zrazu som zbadal, že starý Indián i so synom rozdupal oheň a potom všetci hovorili tak ticho, že som nič nemohol rozumieť. Chcel

som sa hneď pobrať preč, ale musel som počkať na Brunsa. O chvíľku som počul výkrik, taký prenikavý a hrozný, až mi krv stuhla v žilách. Zaznel spoza zrubu, za ktorý sa uchýlil Bruns. Obával som sa oňho, preto som sa zakrádal okolo tábora k zrubu. Bola taká tma, že som si cestu pred sebou musel hmatať. A tu som sa rukou dotkol ľudského tela, ktoré ležalo v kaluži krvi. Podľa častí odevu, ktoré som nahmatal, som zistil, že je to Bruns. Hrozne som sa zľakol. V chrbte mal ranu, ktorá iste siahala až k srdcu. Čo som mal robiť? Vybral som všetko, čo mal vo vreckách, vzal som mu nôž i revolver a nechal ho tam ležať. Keď už som bol hodný kus odtiaľ, videl som, že rafteri sa utiahli do zrubu. Vzal som teda nohy na plecia a ponáhľal sa sem.

Trampi drsnými slovami vyjadrovali svoju ľútosť nad Brunsovou smrťou. Ale vodca ich prerušil:

- Teraz nefňukajte! Nemáme na to čas, hneď sa musíme stadiaľto pratať.

- Prečo? - spytovali sa všetci.

- Prečo? Či ste nepočuli, že obaja Indiáni vyňuchali náš tábor? Je isté, že nás budú chcieť prepadnúť. A možno prídu už čoskoro; domyslia si, že v nás skrsne podozrenie, keď sa náš vyzvedač nevráti. Ak sa dáme prekvapiť, sme stratení. Musíme hneď zdúchnuť.

- Ale kam?

- K pohoriu Eagle Tail.

- Aha, zbaliť železničnú pokladnicu! Peňazí rafterov sa teda musíme zrieknuť?

- Žiaľ, musíme. To bude najmúdrejšie a...

- Čo je? Čo sa ti robí? - spýtal sa ho jeden z trampov.

- Hovor ďalej!

Cornel bez slova vstal. Miesto, na ktorom doteraz sedel, bolo celkom blízko oboch vyzvedačov. Lenže tí už neležali vedľa seba ako prv. Len čo Missouri Blenter zbadal Cornela, zmocnilo sa ho neobyčajné rozčúlenie, ktoré sa ešte zväčšilo, keď počul jeho hlas. Starý rafter už nevydržal ďalej ležať, ale plazil sa šachorinou z jamôk. V tomto rozrušení zabudol na potrebnú opatrnosť. Ani si neuvedomil, že hlava mu celkom vyčnievala zo šašiny.

- Nedať sa vidieť! - zašepkal mu tonkósky náčelník a mykol ho za oblek, aby ho strhol nazad.

Ale už bolo neskoro, lebo Cornel hlavu spozoroval. Zarazil sa v reči a pomaly vstal. Ale pretože bol veľmi prefíkaný, povedal:

- Práve mi prišlo na um, že tam pri koňoch som čosi ešte... Ale veď poďte vy dvaja so mnou!

Kývol dvom chlapom, ktorí sedeli pri ňom, jeden sprava a druhý zľava. Keď obaja vstali, zašepkal im:

- Ja sa len pretvarujem. Tu za nami v šašine leží akýsi chlap, iste niektorý z rafterov. Keby spozoroval, že sa chystám naňho, ufujazdil by. Keď sa naňho vrhnem, ihneď ho zdrapnite aj vy! Ale tak pevne, aby sa nemohol brániť a aby ma neporanil. Teda... dopredu!

Posledné slovo vykríkol a hneď sa bleskurýchlo obrátil a skočil tým smerom, kde vytŕčala zo šašiny hlava.

Náčelník Tonkóov bol veľmi opatrný, skúsený a prezieravý muž. Videl, že Cornel vstal a čosi šepká svojim druhom. A zbadal tiež, že jeden z nich sa mimovoľne pohol smerom k šašine. Hoci to bol pohyb nepatrný, takmer nepozorovateľný, Veľký medveď hneď uhádol, o čo ide. Dotkol sa rukou starého raftera a zašepkal mu:

- Rýchlo preč! Cornel ťa zbadať a lapiť! Rýchlo, rýchlo! Sám sa hneď obrátil a odplazil sa za najbližšie krovisko.

Bolo to dielo nanajvýš dvoch sekúnd. Ale už počul Cornelovo „dopredu!", a keď sa obzrel, už sa ryšavý vodca trampov i so svojimi dvoma druhmi vrhol na Missouri Blentera. Hoci starý rafter bol inak duchaprítomný, teraz ho tento náhly útok poriadne prekvapil. Dvaja útočníci na ňom ležali a tretí kľačal. Pevne mu držali ruky i nohy, takže sa nemohol ani hnúť. Ostatní trampi hneď povyskakovali a hnali sa od ohňa do šachoriny. Indián za kríkom vytiahol nôž a chcel skočiť starému rafterovi na pomoc. No spamätal sa; pochopil, že proti presile by nič nezmohol. Nemohol nič robiť, iba sledovať, čo sa s Missouri Blenterom bude diať, aby to potom oznámil rafterom. No musel si dávať pozor, aby aj jeho neobjavili, a preto sa odplazil ešte ďalej od cestičky v šachorine. Bolo tu dosť húštin, kde sa mohol skryť.

Keď trampi uvideli zajatca, rozhulákali sa, ale Cornel ich zahriakol:

- Ticho! Nevieme, či tu nie je ešte jeden vyzvedač! Pevne ho držte! Ja sa poobzerám dookola.

Prehľadal okolie ohňa, ale nezbadal nikoho, a tak sa upokojil. Potom rozkázal, aby zajatca priviedli k ohňu. Ten sa zo všetkých síl

namáhal zbaviť pút, ale nadarmo. Usúdil, že sa musí podrobiť osudu. Dúfal však, že neobíde najhoršie, veď trampom doteraz neublížil. Aj myšlienka na Indiána ho potešovala. Ten iste odbehol privolať pomoc.

Kým štyria chlapi držali zajatca na zemi, Cornel sa mu zahľadel do tváre. Dlho, veľmi dlho hľadel, a to prenikavo, ostro. Napokon povedal:

- Človeče, teba musím poznať! Kde som ťa len videl? Starý rafter však mlčal. V hrudi mu priam vrela nenávisť,

ale ovládol sa a na tvári sa mu rozprestieral celkom ľahostajný výraz.

- Áno, musel som ťa niekde vidieť, - opakoval Cornel. - Kto si? Patríš k rafterom, ktorí tamhore pracujú?

- Áno, - odvetil Missouri Blenter.

- A čo si tu hľadal? Prečo si nás chcel vypočuť?

- Čudná otázka! Vari je tu na západe zakázané obzrieť si ľudí? Myslím, že by tak z obozretnosti mal robiť každý. Veď sa tu poneviera dosť ľudí, pred ktorými sa človek musí mať na pozore.

- Azda aj nás počítaš medzi takých ľudí?

- Medzi akých ľudí patríte, to sa ešte ukáže. Ja vás predsa nepoznám.

- Luháš. Vypočul si nás, keď sme sa rozprávali, a teda vieš, kto sme.

- Nič som nepočul. Bol som dolu pri rieke a šiel som do nášho tábora. Tu som zbadal váš oheň, nuž som sa priplazil bližšie, aby som sa podíval, kto tu táborí. Nestihol som vypočuť, o čom sa rozprávate, lebo som bol neopatrný a hneď ste ma zbadali.

Dúfal, že si ho Cornel nevšimol, keď bol na výzvedách hore pri ich zrube. No zmýlil sa. Ryšavý vodca trampov sa rozrehotal a povedal:

- To je bezočivá lož! Veď som ťa nielen videl sedieť medzi ostatnými raftermi, ale som ťa aj počul rozprávať. Ešte sa nepriznávaš?

- K čomu sa mám priznať? Povedal som pravdu.

- Bol si tu teda naozaj sám?

- Áno.

- A tvrdíš, že si skutočne nič nepočul z nášho rozhovoru?

- Ani slovko.

- Ako sa voláš?

- Adams, - odvetil Missouri Blenter. Mal dôvod, aby svoje pravé meno utajil.

- Adams, - opakoval Cornel zamyslene. - Adams! Nikdy som nepoznal človeka tohto mena! A predsa sa mi zdá, že som ťa už kdesi videl.

- Nie, - povedal starý rafter. - Ale teraz ma už pustite. Neublížil som vám predsa. Dúfam, že ste statoční zálesáci, ktorí iných statočných ľudí nechajú na pokoji.

- Áno, sme statoční ľudia, a dokonca veľmi statoční, -uškŕňal sa ryšavec. - Ale vy ste nám zavraždili kamaráta a podľa zákonov Divokého západu jeho krv volá po pomste. Krv za krv, život za život. Nech si ktokoľvek, už je s tebou koniec!

- Čože? Chcete ma zavraždiť?

- Áno, celkom tak, ako ste vy zavraždili nášho druha. Ide už len o to, či ťa máme prebodnúť nožom, ako ste to urobili jemu, alebo či ťa utopíme v rieke. Veľké ceremónie s tebou robiť nebudeme. Zaviažte mu ústa, aby nemohol kričať. Kto z vás je za to, aby sme ho hodili do vody, nech zdvihne ruku.

S týmito slovami sa obrátil na trampov. Väčšina z nich zdvihla ruku.

- Teda ho utopíme, - vyhlásil Cornel. - Zviažte mu ruky a nohy, aby nemohol plávať, a rýchlo s ním do vody. A potom zdupkáme, takže jeho kamaráti prídu neskoro.

Medzitým starého Blentera niekoľkí trampi pevne držali. Teraz mu išli zaviazať ústa. Dobre vedel, že Indián sa ešte nijako nemohol dostať k táboru rafterov a zavolať ich na pomoc. Teda nemohol dúfať v záchranu. No robil to, čo by na jeho mieste bol robil každý iný: bránil sa zo všetkých síl a kričal o pomoc. Jeho krik sa niesol doďaleka v nočnom tichu.

- Tisíc hrmených! - zúril ryšavec. - Nedovoľte mu tak revať. Ak si s ním neviete rady, ja sám ho umlčím. Pozrite!

Schytil pušku a rozohnal sa, aby starého raftera ovalil po hlave. Ale už to nestihol urobiť...

Krátko pred večerom štyria jazdci sledovali stopy trampov proti prúdu rieky. Bol to Old Firehand, Čierny Tom a tetka Drollová so

svojím chlapcom. Stopa viedla pod stromami. Ľahko ju bolo rozoznať, ale ťažko bolo z nej vyčítať, aká je stará. Konečne sa jazdci dostali na čistinku porastenú trávou. Tu zostúpil Old Firehand z koňa, aby si stopu prezrel. Podľa stebiel trávy totiž lepšie možno odhadnúť, aká je stopa stará. Čím sú vyrovnanejšie, tým je stopa staršia. V nízkom lesnom machu sa to tak nedá pozorovať. Keď si Old Firehand stopu prezrel povedal:

- Tí lotri už nie sú ďaleko pred nami; prešli tadiaľto ani nie pred polhodinou. Musíme lepšie popohnať kone.

- Prečo? - spýtal sa Tom.

- Aby sme sa k nim priblížili ešte pred súmrakom, lebo inak by sme nevedeli, kde sa utáboria.

- Nie je to nebezpečné? Iste rozložia tábor skôr, než sa zotmie, a teda musíme byť pripravení, že im vbehneme rovno do rúk.

- Toho sa nebojím. Prv než sa začne zmrákať, nijako ich nedohoníme. Podľa rozličných znakov usudzujem, že sme už neďaleko rafterov, ktorých máme vystríhať. Bude to pre nás veľká výhoda, ak budeme poznať miesto, kde trampi táboria. Musíme sa teda poponáhľať. Do rána by sa všeličo mohlo stať, čo by sme potom už nijako nemohli napraviť. Čo na to poviete, tetka Drollová?

Old Firehand i Čierny Tom hovorili po nemecky. Nuž aj tetka Drollová odpovedala svojím nárečím:

- Se habe da ganz meine eegene Meenung ausgespro-che. To ste vyslovili aj moju vlastnú mienku. Ak sa poponáhľame, dostihneme ich skôr. Ak pôjdeme pomalšie, aj tak ich dostihneme, ale neskôr. Teda, páni moji, pustíme sa do cvalu, až sa stromy budú triasť.

Keďže stromy tu nerástli, jazdci sa naozaj mohli pustiť do cvalu. Lenže aj trampi využili denné svetlo a zastavili sa až potom, keď ich k tomu prinútila tma. Keby sa Old Firehand nebol držal stopy trampov, ale bol by sa bral po brehu rieky, iste by bol spozoroval stopy oboch Indiánov, Tonkóov, ktorí mali pred ním len malý náskok.

Keď sa natoľko zotmelo, že odtlačky konských kopýt sa nedali zo sedla rozoznať, Old Firehand často zostupoval a skúmal ich. Po chvíli povedal:

- Uháňali sme, ako sa patrí, lenže ani trampi nezaháľali. Jednako sa ich však pokúsime dohoniť. Zostúpte zo sediel. Musíme ísť pešky. Kone povedieme za sebou.

Žiaľ, čoskoro sa natoľko zotmelo, že sa stopy nedali rozoznať. Všetci štyria zastali.

- Čo teraz? - spýtal sa Tom. - Ako sa zdá, ostaneme tu.

- Nie, - odvetil Droll. - Tu nezostaneme. Pobežíme pekne ďalej, až kým ich nájdeme.

- Ale veď začujú naše kroky! - namietol Tom.

- Budeme našľapovať tíško. Mňa nepočujú, ani ma nechytia. Čo poviete, pán Firehand?

- Súhlasím s vami, - odvetil obor. - Ale opatrnosť nám káže, aby sme nešli po stopách. Odbočme trochu napravo. Potom budú medzi nami a riekou a zbadáme ich oheň skôr, než by nás oni spozorovali.

- A čo keď nerozložia oheň? - staral sa Tom.

- V tom prípade zacítime pach ich koní, - odvetil Droll. - V lese skôr možno rozoznať pach koňa než vonku na šírej rovine. Môj nos ma v tejto veci ešte nikdy nesklamal. Poďme teda, odbočme napravo!

Old Firehand vzal koňa za uzdu a vykročil prvý. Ostatní ho nasledovali. Ale rieka tu vytvárala dosť veľkú zákrutu doľava. Tak sa stalo, že sa od nej vzdialili väčšmi, než zamýšľali. Pretože pôda už nebola taká vlhká, Old Firehand hneď spozoroval, čo je vo veci, a pustil sa trochu doľava. Zrazu zacítil dym a zastal. Droll, idúci za ním, začal ňuchať vo vzduchu a potom poznamenal:

- Je to dym a prichádza od rieky. Musíme sa teda pustiť tým smerom. Ale dávajte si pozor! Zdá sa mi, že je tam jasnejšie miesto. To je žiara ohňa.

Už chcel vykročiť ďalej, keď tu jeho bystrý sluch zachytil kroky. Aj Old Firehand ich počul a zároveň aj prudké dychčanie blížiaceho sa človeka. Pustil uzdu koňa a postúpil o niekoľko krokov dopredu, lebo podľa smeru krokov usudzoval, že neznámy musí prejsť popri nich. Z nočnej temnoty v lese, cez ktorú ani oko slávneho lovca nemohlo preniknúť, vynorila sa zrazu postava a náhlila sa ďalej. Old Firehand ju zdrapol oboma rukami.

- Stoj! - rozkázal jej tichým hlasom. - Kto si?

- Šaj nek-enokh, šai kopeja. Neviem, nikto, - odpovedal neznámy a chcel sa vytrhnúť lovcovi z rúk.

Aj najsmelší muž sa zľakne, keď ho v lese za nočnej tmy schytia nenazdajky dve mocné ruky. Ako by sa nezľakol, keď sa domnieval, že je tu celkom sám. V takýchto chvíľach náhleho preľaknutia každý

sa mimovoľne ozve vo svojej materčine. Tak aj muž, ktorého chytil Old Firehand. No lovec porozumel týmto slovám a prekvapene povedal:

- Veď to je tonkóske nárečie! Veľký a Malý medveď šli pred nami. Azda ty si... Vrav, kto si?

Teraz sa muž prestal brániť. Spoznal hlas slávneho lovca a náhlivo riekol lámanou angličtinou:

- Ja Nitropan Hói. Ty Old Firehand. To veľmi dobré, veľmi dobré. Ešte viac mužov pri tebe?

- Teda Veľký medveď! To je šťastná náhoda! Áno, ja som Old Firehand. Okrem mňa sú tu ešte traja chlapi a máme so sebou aj kone. Čo tu vlastne robíš? Nablízku sú trampi. Maj sa pred nimi na pozore!

- Ja ich vidieť. Oni zajať starého Missouri Blentera. Iste ho chcieť zabiť. Ja bežať k rafterom o pomoc, ale tu ma chytiť Old Firehand.

- Chcú zabiť jedného z rafterov? To im musíme prekaziť. Kde sú?

- Tam vzadu. Medzi stromami trochu presvitať žiara ohňa.

- Je medzi nimi aj Ryšavý Cornel?

- Áno, aj on tam byť.

- Kde majú kone?

- Keď Old Firehand ísť ta, kone zbadať na pravej strane, skôr než sa dostať k ohňu.

- A kde sú rafteri?

- Hore na vŕšku. Veľký medveď už byť u nich a aj hovoriť s nimi.

Napochytro porozprával, čo sa stalo. Na to Old Firehand povedal:

- Jedného z trampov teda stihol zaslúžený trest. No ostatní sa budú chcieť pomstiť a iste sa už chystajú Missouri Blentera zavraždiť. My štyria si priviažeme kone tu a čo najrýchlejšie sa vydáme k ohňu, aby sme zabránili vražde. Ty bež k rafterom a čo najrýchlejšie ich priveď sem! Nebojíme sa síce týchto vagabundov, ale ak rafteri rýchlo prídu, bude to lepšie.

Indián odbehol. Old Firehand a jeho traja druhovia si priviazali kone k stromom a ponáhľali sa k táboru trampov. Už o krátky čas

zbadali oheň medzi stromami. Na pravej strane uvideli čistinku a na nej kone.

Až doteraz sa veľmi neskrývali. Nebáli sa, že ich dakto uvidí alebo počuje. No teraz si všetci ľahli a plazili sa k oknu. Old Firehand sa naklonil k mladučkému Fredovi. Chcel mu povedať, aby sa vybral ku koňom a zastrelil každého trampa, ktorý by chcel vysadnúť do sedla a odcválať. No vypovedal iba prvé slovo, keď tu zaznel pred nimi prenikavý, srdcervúci výkrik. To skríkol o pomoc Missouri Blenter, ako sme už boli spomínali.

- Vraždia ho! - povedal Old Firehand, ale ešte stále pošepky. - Rýchlo, rýchlo, poďme, rovno do prostriedku medzi nich! Bez milosrdenstva zastreliť každého, kto sa postaví na odpor!

Vstal a dlhými skokmi sa hnal k ohňu. Vari štyroch trampov odsotil nabok, aby sa mohol čo najskôr dostať k Ryšavému Cornelovi, ktorý sa práve rozháňal kolbou na zajatca. Old Firehand prišiel ešte v pravý čas a ovalil Cornela kolbou po hlave. Tak isto zrazil aj troch trampov, ktorí práve zväzovali starému rafterovi ruky a nohy a pchali mu do úst handru, aby nemohol viac kričať. Potom Old Firehand odhodil pušku, z ktorej ešte nestihol ani vystreliť, vytrhol spoza opaska revolvery a spustil prudkú paľbu na ostatných nepriateľov. Pritom mu z úst nevykĺzlo jediné slovko. Jeho zvykom bolo bojovať mlčky. Iba vtedy sa ozval, keď musel vydávať rozkazy.

Zato tým väčšmi revali a kričali jeho traja druhovia. Čierny Tom sa prihnal na trampov ako hrozná búrka. Jedného za druhým zrážal kolbou a pritom vykrikoval ostré nadávky a posmešky a vyhrážal sa im naj ukrutnejšími trestami. Šestnásťročný Fred najprv vypálil všetky náboje z pušky a potom vytrhol revolvery. Strieľal ako divý a pritom reval z plných pľúc, len aby trampov čo najväčšmi vystrašil.

Najväčšmi sa však ozýval škrekľavý, tenký hlas tetky Drollovej. Tento čudácky lovec kričal a hromžil za tucet hrdiel. Zvŕtal sa tak šikovne a rýchlo, že ani jeden nepriateľ by nebol stihol naňho namieriť a vypáliť. Ostatne nebolo medzi nimi ani jedného, ktorý by bol zamýšľal strieľať. Tento nečakaný útok ich tak prekvapil, že ani nepomysleli na obranu, a keď sa konečne ako-tak spamätali, videli, že viacerí ich kamaráti ležia na zemi mŕtvi, poranení alebo omráčení. A tak pokladali za najmúdrejšie vziať nohy na plecia. Utekali ozlomkrky, lebo podľa hrozného revu sa domýšľali, že tu musí byť celá hromada nepriateľov. Najviac hrôzy im naháňal tenký vresk

tetky Drollovej. Od chvíle, ako Old Firehand ovalil Cornela, až do úteku nezranených trampov uplynula sotva minúta.

- Za nimi! - zvolal Old Firehand. - Ja budem dávať pozor tu! Nepustite ich ku koňom!

Tom, tetka Drollová a Fred už aj bežali s hrozným revom k miestu, kde videli kone. Niekoľkí trampi, ktorí sem zamierili a chceli vyskočiť do sedla, už to nestihli urobiť a ušli ďalej do lesa.

Zatiaľ rafteri hore vo svojom zrube očakávali návrat oboch vyzvedačov: Missouri Blentera a tonkóskeho náčelníka. Keď počuli streľbu pri rieke, zľakli sa, že ich priatelia sú v nebezpečenstve. Schytili pušky a bežali, nakoľko sa to len potme dalo, tým smerom, skadiaľ zaznievali výstrely. Pritom kričali z plných hrdiel, aby trampov zastrašili. Popredku uháňal Malý medveď, ktorý občas hlasne zavolal, aby rafteri vedeli, kadiaľ majú za ním utekať. Neboli ešte ani v polovici cesty, keď tu pred nimi zaznel hlas Veľkého medveďa:

- Rýchlo prísť! Old Firehand tu byť a strieľať na trampov. On mať len troch mužov. Rýchlo na pomoc!

Rafteri sa rozbehli ešte rýchlejšie do doliny. Streľba prestala a teraz nevedeli, ako sa vlastne veci majú. Keď utekajúci trampi počuli krik blížiacich sa rafterov, upaľovali ako diví. Pravda, aj rafteri dobre uháňali. Nejeden z nich vrazil do stromu, že mu na čele hneď navrela poriadna hrča, ale nik na to nedbal.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Útek pred pomstou

Keď rafteri dobehli k táboru trampov, sedeli Old Firehand, Tom, tetka Drollová, Missouri Blenter a Fred tak pokojne pri ohni, akoby si ho sami boli nakládli a akoby sa nič neobyčajné nebolo stalo. Na jednej strane ležali mŕtvoly zabitých trampov a na druhej zase poviazaní zajatci, väčšinou ranení. Tu ležal aj Ryšavý Cornel.

- Tisíc hrmených! - zvolal prvý z prichádzajúcich rafterov na starého Missouri Blentera. - My sme si mysleli, že ti hrozí nebezpečenstvo, a ty si tu zatiaľ sedíš ako v lone Abrahámovom.

- Veď mi už veľa nechýbalo, - odvetil starý rafter. - Len-len že ma naozaj neposlali do lona Abrahámovho. Kolba Cornelovej pušky už nado mnou tancovala. Ale tu prišli títo meššurs a zachránili ma. Urobili rýchlu a skvelú robotu. Veru, chlapi, mohli by ste si od nich vziať príklad!

- A... naozaj je tu aj Old Firehand?

- Áno, tu sedí. Dobre sa naňho pozrite a stisnite mu ruku! Zaslúži si to. Predstavte si, štyria muži sa vrhnú na dvadsiatich nepriateľov. Deviatich z nich zabijú, šiestich zajmú a im samým sa nič nestane, ani len kožku im nikto neoškúlil. A to už ani nepočítam, koľko úderov porozdávali a koľkými guľkami pošteklili tých pár lotrov, ktorým sa podarilo ujsť. Tí, čo toto všetko dokázali, vlastne ani neboli štyria muži, ale iba traja a jeden chlapec. No, počuli ste už také dačo?

Pri týchto slovách Old Firehand vstal od ohňa. Aj ostatní sa zdvihli. Rafteri úctivo zastali v neveľkej vzdialenosti a zízali na obrovskú postavu Old Firehanda. Slávny lovec ich hneď vyzval, aby pristúpili bližšie, a každému stisol ruku. Oboch Tonkóov privítal zvlášť srdečne a pred všetkými ich pochválil:

- Moji červení bratia vystopovali trampov ozaj majstrovsky, takže sme ich mohli veľmi ľahko nájsť.

-Chvála môjho bieleho brata väčšia, než ju my zaslúžiť, - skromne odvetil Veľký medveď. - Trampi zanechávať široké a

hlboké stopy ako črieda bizónov. Len slepý ju nevidieť. Ale kde byť Cornel? Aj on mŕtvy?

- Nie, žije. Omráčil som ho kolbou. Teraz prišiel k sebe, nuž sme ho zviazali. Tu leží.

Ukázal prstom na Cornela. Tonkó vytiahol nôž a riekol:

- Keď on neumrieť od kolby, umrieť od noža. On ma bol udrieť a teraz ja vziať jeho krv!

- Stoj! - zvolal Missouri Blenter a chytil náčelníkovu ruku, zvierajúcu nôž. - Tento muž nepatrí tebe, je môj!

Veľký medveď sa obrátil, pozrel starému rafterovi vážne do tváre a spýtal sa:

- Aj ty mať pomstu proti nemu?

- Áno, aj ja sa chcem pomstiť, a to hrozne!

- Ty mu vziať krv?

- Krv aj život.

- Odkedy sa ty chcieť pomstiť?

- Už roky, mnohé roky pasiem po tomto človekovi. Dal na smrť došľahať moju ženu a mojich dvoch synov.

- A nemýliť sa ty v osobe? - spýtal sa Indián, ktorému bolo ťažko zrieknuť sa pomsty, ktorú podľa zákonov prérie pokladal za svoju povinnosť.

- Nie, omyl je vylúčený. Hneď som toho chlapa spoznal. Na takú tvár nemožno zabudnúť!

- Teda ty ho zabiť?

- Áno, bez milosti a milosrdenstva.

- Tak ja ustúpiť tvojmu právu, ale nie celkom. On mne dať krv a tebe zaplatiť životom. Tonkó mu neodpustiť, že dostať od neho zaucho. Preto mu Tonkó vziať obe uši. Ty súhlasiť?

- Hm! A čo keď nebudem súhlasiť?

- Tak ho Tonkó hneď zabiť.

- V poriadku, tak mu odrež uši. Nie je to odo mňa síce kresťanské, keď k tomu privoľujem, ale keby bol niekto prežil strasti, ktoré mi spôsobil tento lotor, iste by sa tiež pridŕžal zákona savany, a nie zákona milosrdenstva. Veď tento človek je najhorší lotor.

- Kto chcieť ešte hovoriť s Tonkóom? - spýtal sa náčelník a poobzeral sa dookola. Keď sa nikto neozval, pokračoval: '

- Tak, uši teda byť moje a ja ich hneď odrezať. Kľakol si vedľa Cornela, aby svoj zámer vykonal. Keď

ryšavec videl, že to nie sú žarty, zvolal:

- Čo vám to prišlo na um, meššurs? Je to kresťanské? Čo som vám urobil, že dovoľujete tomuto červenému pohanovi dokaličiť ma?

- O tom, čím si ublížil mne, si pohovoríme neskôr, - odvetil Missouri Blenter chladne a vážne.

- A čo my ostatní proti tebe máme, to sa dozvieš zaraz, - doložil Old Firehand. - Ešte sme ti neprezreli vrecká. Hneď zistíme, čo v nich máš.

Kývol tetke Drollovej a tá vyprázdnila zajatcovi vrecká.

Okrem rozličných iných predmetov vytiahla aj Cornelovu peňaženku. Keď ju otvorili, našli v nej všetky inžinierove bankovky.

- Ach, teda si sa ešte nerozdelil so svojimi ľuďmi, - zasmial sa Old Firehand. - To je znak, že ti väčšmi dôverujú než my. Si zlodej a pravdepodobne ešte čosi horšie než zlodej. Nezasluhuješ si milosť. Veľký medveď teda môže s tebou robiť, čo chce.

Cornel od hrôzy zreval. Ale tonkósky náčelník si jeho krik nevšímal. Zdrapol ho za vlasy na temene hlavy a dvoma rýchlymi, istými rezmi mu odfikol obe uši.

- Tak, - vydýchol si, keď ich hodil do rieky, - Tonkó sa už pomstiť a teraz odcválať.

- Už teraz? - čudoval sa Old Firehand. - Nepôjdeš so mnou? Aspoň túto noc by si pri nás mohol ostať.

- Tonkóovi to celkom jedno, či deň, alebo noc. Jeho zrak dobrý, ale mať málo času. Stratiť mnoho dní, keď prenasledovať Cornela. Teraz Tonkó cválať dňom i nocou, aby prísť do svojho vigvamu. On priateľ bielych ľudí; on veľký priateľ a brat Old Firehanda. Veľký duch dať vždy veľa pušného prachu a mnoho mäsa bledým tvárám, ktoré byť k Tonkóovi veľmi láskavé. Howgh!

Prehodil si pušku cez plece a odchádzal. Aj jeho syn si vzal pušku a vykročil za ním do tmavého lesa.

- Kde majú kone? - spytoval sa Old Firehand.

- Hore, pri našom zrube, - odvetil Missouri Blenter.

- Zrejme si teraz idú po ne. Lenže či nájdu v noci cestu v tomto pralese? Pochybujem o tom, veď...

- Len sa nestarajte, - prerušil ho Old Firehand. - Dobre tí poznajú cestu, inak by boli ostali s nami. Nechajme ich teda, nech si idú, a my sa starajme o svoje záležitosti. Čo urobíme s mŕtvymi a zajatými?

- Mŕtvych pohádžeme do vody a ostatných budeme podľa starého zvyku súdiť. Najprv sa však musíme presvedčiť, či nám nehrozí nejaké nebezpečenstvo od tých, čo ušli.

- Tých je tak málo, že sa ich vôbec nemusíme obávať. Utiekli tak ďaleko, ako len mohli. Ostatne, môžeme postaviť stráže.

Cornel ležal pri ostatných poviazaných trampoch a skučal od bolesti. Nateraz sa však nikto s ním nezapodieval. Od rieky nepriatelia nemohli prísť a v ostatných smeroch rozostavili stráže. Old Firehand dal priviesť kone, ktoré nechali v lese, a „súd savany" sa mohol začať.

Najprv sa malo rozhodnúť o Cornelových druhoch.

Nikto im nemohol dokázať, že niekomu z prítomných ublížili. Za čin, ktorý sa chystali vykonať, ich vlastne už stihol trest: sú poranení a nedostanú svoje kone. Súd rozhodol, že do rána ostanú trampi ešte v zajatí, ale potom ich prepustia na slobodu. Rany si navzájom smeli poobvä-zovať.

Teraz prišiel rad na hlavného vinníka, Cornela. Ležal v tieni, ale teraz ho privliekli k ohňu. Sotvaže mu padol svit plameňov na tvár, malý Fred hlasne vykríkol. Priskočil k zajatcovi, sklonil sa nad ním a hľadel naňho tak uprene, ani čo by ho chcel očami prehltnúť. Potom sa obrátil k tetke Drollovej a zvolal:

- Je to on, je to on, vrah! Poznávam ho! Máme ho! Droll rýchlo priskočil a spýtal sa:

- Nemylíš sa? To predsa nemôže byť. Vylúčené, aby to bol on!

- Ba áno, je to on! Celkom iste je to on! - tvrdil chlapec.

- Len mu pozri do očí! Nezrkadlí sa v nich hrôza pred smrťou? Vytušil, že som ho spoznal, a vzdal sa už všetkej nádeje na záchranu.

- Ale keby to bol naozaj on, bol by si ho spoznal už na parníku.

- Tam som ho vôbec nevidel. Trampov áno, ale jeho nie. Zaiste si vždy sadol tak, aby ho ostatní zakryli.

- Áno, tak to asi bolo. Ale ešte čosi: spomínal si mi, že vrah mal čierne kučeravé vlasy. Cornel však má ryšavé vlasy a nie je kučeravý.

Chlapec chvíľu mlčal. Prešiel si rukou po čele, pokrútil hlavou, o krok ustúpil a neistým hlasom povedal:

- To je pravda. Tvár je celkom taká, akú mal ten vrah, no vlasy sú iné.

- To bude omyl, Fred. Stáva sa, že sa ľudia na seba veľmi ponášajú. Z čiernych vlasov sa však nikdy nestanú ryšavé.

- To síce nie, ale niekto si môže čierne vlasy dohola ostrihať a nosiť parochňu s ryšavými vlasmi, - ozval sa starý Missouri Blenter.

- Ach, že by to ten oplan bol tak... - vyhŕkol Droll, ale celú vetu ani nedopovedal.

- Pravdaže! Mňa nepomýlili jeho ryšavé vlasy, - tvrdil starý rafter. - Muž, ktorého som toľko hľadal a ktorý umučil moju ženu a dvoch synov, mal tiež čierne kučeravé vlasy. Tento lotor má ryšavé. No ja predsa tvrdím, že je to on. Má parochňu.

- Nemožné! - odporoval Droll. - Či ste nevideli, ako ho Indián zdrapol za vlasy, keď mu odrezával uši? Keby mal ten oplan parochňu, bola by mu vtedy skĺzla z hlavy.

- Pshaw! Asi je veľmi dobre zhotovená a tesne prilieha na hlavu. Hneď vám to dokážem.

Cornel ležal na zemi so zviazanými rukami a nohami. Z miest, kde mal predtým uši, mu ešte stále cícerkom tiekla krv. Muselo ho to veľmi bolieť. Ale on si to nevšímal. Všetku pozornosť sústredil na to, čo sa rozprávali Droll, Missouri Blenter a Fred. Doteraz hľadel celkom zúfale, no náhle sa výraz jeho tváre zmenil. Bolo vidieť, že sa už nebojí, ale že ho posilňuje akási nádej. Na nepriateľov už nehľadel vyľakane, ale posmešne. Už nebol malomyseľný, ale bol si istý víťazstvom. Starý Missouri Blenter bol presvedčený, že Cornel má na hlave falošné vlasy. Posadil ho, schytil ho za vlasy a ťahal z celej sily, aby mu parochňu strhol. Ale na jeho najväčší údiv - to nešlo. Vlasy držali pevne; boli naozaj pravé.

- All devils, ten oplan má na gebuli skutočné vlasy! -skríkol v úžase a pritom od údivu zabudol aj ústa zavrieť, takže ostatní by sa iste boli rozosmiali, keby položenie nebolo bývalo také vážne.

Cornel sa posmešne uškľabil a nenávistné zvolal:

- Nože, ty luhár a nactiutŕhač, kde je parochňa! Ľahko je niekoho krivo obviniť za to, že sa podobá inému človeku! Ale dokáž, že som ten, za koho ma pokladáš!

Starý rafter sa díval raz na Cornela, raz zase na Old Firehanda.

- Povedzte teda, sir, - povedal napokon rozpačito Old Firehandovi, - čo si o tom myslíte? Vrah, ktorého hľadám, mal čierne a kučeravé vlasy. Ale tento človek ich má ryšavé a rovné. A predsa

by som hoci aj tisíc ráz mohol odprisahať, že je to on. Moje oči ma neklamú.

- Pozor, môžete sa mýliť, - odvetil lovec. - Ako sa zdá, klame vás podobnosť.

- To by znamenalo, že už nesmiem veriť svojim starým očiam, ktoré mi doteraz tak dobre slúžili.

- Lepšie ich otvor! - rehúňal sa Cornel. - Nech ma čert uchytí, ak viem o tom, že voľakde zabili ženu s dvoma synmi. Ani som len nepočul, že by ich boli došľahali na smrť, ako ty tvrdíš.

- Ale veď ty ma poznáš! Sám si to povedal, keď ste ma zajali.

- To však neznamená, že som ten, za koho ma považuješ! Niekde som ťa videl, čo je na tom? Aj tento chlapec si ma s niekým poplietol. Obaja si ma mýlite s niekým iným, na koho sa azda ponášam. Ostatne, toho chlapca nepoznám a...

Naraz sa v reči zasekol, akoby sa bol dačoho zľakol alebo sa dačomu začudoval. No hneď sa spamätal a ľahostajne pokračoval:

- ... nikdy v živote som ho nevidel. Pre mňa za mňa si ma obviňujte, ale žiadam dôkazy. Ak ma chcete pre náhodnú podobnosť s niekým iným odsúdiť a zlynčovať, tak ste jednoducho vrahovia. Neverím, že by vrahom chcel byť aj Old Firehand, pod ktorého ochranu sa odovzdávam.

Nie bez príčiny sa Cornel pred chvíľkou zarazil uprostred vety. Ležal medzi mŕtvolami, a to tak, že hlavu mal na jednej z nich. Keď ho Missouri Blenter posadil, meravá mŕtvola sa na kúsok odkotúľala. Nikomu to nemohlo byť podozrivé, lebo stratil oporu; ryšavcova hlava ju už nepodpierala. Teraz ležala mŕtvola tesne za Cornelovým chrbtom, a to v tieni, lebo oheň bol práve naproti. Ale bola to len domnelá mŕtvola; chlap v skutočnosti nebol mŕtvy, ba ani len ranený. Patril k tým, ktorých Old Firehand zrazil kolbou. Krv kamarátov ho pofŕkala, a teda sa zdalo, že ho trafila guľka. Keď sa prebral z omráčenia, videl, že leží pod mŕtvolami. A práve vtedy im víťazi vyprázdňovali vrecká a odoberali zbrane. Chlap by bol najradšej vyskočil a ufujazdil, najmä keď videl, že nepriatelia sú iba štyria. No do rieky sa mu nechcelo a z druhej strany zase počul krik približujúcich sa rafterov. Preto sa rozhodol, že vyčká príhodnú chvíľu. Potajomky si vytiahol spoza opaska nôž a skryl si ho v rukáve. Keď k nemu starý Missouri Blenter pristúpil, pokladal ho za

mŕtveho. Obracal ho sem i ta, vzal, čo mu našiel vo vreckách a za opaskom, a odtiahol ho na miesto určené pre mŕtvoly.

Stadiaľto mohol tramp prižmúrenými očami všetko pozorovať. Nebol spútaný, a teda vo vhodnej chvíli mohol ľahko vyskočiť a ujsť. Ale vtedy privliekli Cornela a hlavu mu položili na domnelú mŕtvolu. Trampovi hneď blysla myšlienka, že by mohol oslobodiť aj svojho vodcu. Keď Missouri Blenter Cornela posadil, zdanlivo mŕtvy to využil. Skotúľal sa mu tesne k rukám, ktoré mal za chrbtom zviazané. Keď Cornel hovoril a pozornosť všetkých sa upierala naňho, zdanlivo mŕtvy tramp pomaly vytiahol z rukáva nôž a opatrne prerezal Cornelovi putá. Potom mu vtisol rúčku do hrsti, aby si v príhodnej chvíli mohol bleskurýchlo prerezať putá i na nohách a ujsť. Ryšavec v duchu zajasal, že mu ktosi rozrezal putá. A hneď potom pocítil aj rúčku noža, ktorú mu neznámy vtlačil do hrsti. To ho tak prekvapilo, že sa na chvíľku zarazil uprostred vety. Ale ozaj iba na chvíľku. Hneď pokračoval a nikto si nevšimol, že za Cornelovým chrbtom sa niečo deje. Pretože sa obvinený odvolával na Old Firehandovu spravodlivosť, slávny lovec mu odvetil:

- Buď si istý, že sa nestane vražda tam, kde i ja rozhodujem. Ale môžeš si byť istý aj v tom, že nenaletím na ryšavú farbu tvojich vlasov. Veď sú azda zafarbené.

- Oho! Vari možno čierne vlasy prefarbiť na ryšavé?

- Pravdaže, - prikývol lovec presvedčivo.

- Azda rukou? - spýtal sa Cornel so smiechom, ale bol to už smiech nútený. - To by vyzeralo!

- Len sa smej! - odvetil Old Firehand. - Dlho sa už smiať nebudeš. Iných by si mohol oklamať, ale mňa nie!

Prikročil ku zbraniam a predmetom, ktoré odňali zajatým trampom. Zohol sa, zdvihol kožené vrecúško, ktoré mal predtým Cornel zavesené na opasku, a pokojne povedal:

- Už som si prezrel obsah toho vrecúška a našiel som tam predmety, o ktorých som nevedel, na čo sú. Teraz však už chápem.

Rozviazal vrecúško a vytiahol z neho zazátkovanú fľaštičku, malý pilníček a kúsok vetvičky dlhý ako prst. Na vetvičke bola ešte kôra. Ukázal tieto predmety Cornelovi a spýtal sa ho:

- Načo nosíš tieto veci so sebou?

Cornel trochu zbledol, ale hneď sa spamätal a sebavedome odpovedal:

- To sa teda naozaj čudujem, že sa slávny Firehand zaoberá takýmito maličkosťami. Kto by si to bol pomyslel? Vo fľaške je liek, pilník je nevyhnutný nástroj každého zálesáka, no a kúsok vetvičky sa dostal do vrecúška iba náhodou, veď načo by mi bola? Ste teraz spokojný, sir?

Pri tejto otázke pozrel na lovca úzkostne a skúmavo, hoci sa usiloval, aby jeho pohľad bol posmešný. Lovec odvetil vážne a tvrdo:

- Áno, som spokojný, lenže nie s tvojou odpoveďou, ale so svojimi závermi. Tramp nepotrebuje pilník, najmä nie taký malý. V tejto fľaštičke sú jemné stružlinky, ktoré si z tejto vetvičky zodrel pilníčkom. Ako usudzujem podľa kôry, vetvička pochádza zo stromu nazývaného brestovec. Viem však veľmi dobre, že piliny alebo stružliny z tohto stromu, ak boli dlhšie namočené v liehu, môžu do ryšava zafarbiť aj najtmavšie vlasy. Z toho vyplýva... no, čo povieš na to?

- Len to, že z celej tej učenej prednášky nerozumiem a nechápem ani slovo, - odvetil zlostne Cornel. - Rád by som videl človeka, ktorý by si chcel krásne čierne vlasy zafarbiť na ryšavo. Ten chlap by musel mať naozaj čudný vkus.

- O vkus tu nejde, ale skôr o účel. Človek, ktorého prenasledujú pre nejaký veľký zločin, rád si prefarbí vlasy na ryšavo, ak si tým môže zachrániť život. Som presvedčený, že ty si vinník, ktorého hľadajú. Zajtra ráno, len čo sa rozvidní, dôkladne ti prezriem hlavu i vlasy.

- Tak dlho nemusíme čakať, - ozval sa Fred. - Vinník je poznamenaný. Keď ma zrazil na zem a šliapal po mne, prebodol som mu lýtko nožom, a to skrz-naskrz. Nech nám Cornel ukáže pravú nohu po koleno. Ak je zločincom, ktorého hľadáme, musí mať na lýtku dve jazvy.

Ryšavec sa v duchu nesmierne potešil, lebo tento návrh mu prišiel naozaj vhod. Ak sa mu chcú podívať na nohu, musia mu rozviazať putá a on sa nemusí namáhať, aby si ich prerezal. Preto rýchlo odvetil:

- Well, milý chlapče! Aspoň sa presvedčíš, že sa všetci mýlite. Čudujem sa však, že si taký bystroumný, a predsa žiadaš od spútaného človeka, aby si vyhrnul nohavice. Človek, ktorý má zviazané ruky aj nohy, to predsa nemôže urobiť.

- To viem. Preto ti ich vyhrniem sám.

Chlapec nedočkavo priskočil k zajatcovi. Kľakol si k nemu a odväzoval mu remene, ktorými mal spútané nohy. Keď sa mu konečne podarilo uzol rozviazať, začal Cornelovi vyhŕňať pravú nohavicu. Ale tu ho ryšavec zrazu tak prudko kopol, že Fred odletel na kus ďaleko. A vzápätí Cornel už uháňal preč.

- Majte sa dobre, meššurs! Ešte sa uvidíme! - zvolal a hrozivo sa pritom rozháňal nožom. Prefrkol medzi dvoma raftermi a už aj upaľoval čistinkou k lesu.

Nikto nečakal, že by mohol ujsť človek, o ktorom predpokladali, že má ruky pevne zviazané za chrbtom. Všetci tu stáli ako zmeravení, okrem Old Firehanda a tetky Drollovej. Old Firehand vedel zachovať duchaprítomnosť aj v najťažšom položení. A podobne aj Droll. Túto vlastnosť mali spoločnú, hoci ináč sa veľmi od seba líšili. Droll sa v mnohých veciach slávnemu lovcovi ani zďaleka nevyrovnal.

V tej chvíli, keď ryšavec vyskočil a zdvihol ruku s nožom, Old Firehand sa rozbehol k nemu. Ale narazil na neočakávanú prekážku. Zdanlivo mŕtvy chlap videl, že je vhodný čas ujsť. Keďže pozornosť všetkých bola obrátená ku Cornelovi, domnieval sa, že teraz môže ľahko zdúchnuť. Vyskočil a chcel preraziť kruh rafterov. Ale práve v tej chvíli preletel Old Firehand obrovským skokom cez oheň a zrazil sa s utekajúcim trampom. Chytiť ho, zdvihnúť do výšky a hodiť na zem, to všetko netrvalo Old Firehandovi dlhšie ako dve sekundy.

- Zviažte toho chlapa, ktorý sa pretvaroval, že je mŕtvy! -zvolal a uháňal ďalej za Cornelom, ktorý však zatiaľ získal toľko času, že unikol z táboriska. Old Firehand naňho namieril a chystal sa vystreliť.

No videl, že nemôže svoj zámer vykonať. Guľka by totiž bola zasiahla Drolla, ktorý sa hnal za utečencom a kryl ho.

Ryšavec upaľoval zo všetkých síl, veď mu išlo o život. Droll trielil za ním, ako len vládal. A bol by ho aj dohonil, keby nebol mal na sebe svoj slávny kožený „spací mech". Na takúto naháňačku to bol oblek príliš ťažký a nemotorný.

Old Firehand odhodil pušku a rozbehol sa dlhými leopardími skokmi za oboma mužmi.

- Stojte, Droll! - kričal pritom z plného hrdla.

Ale Droll nedbal o jeho krik a utekal ďalej. Cornel teraz už vybehol zo svetelného kruhu a zmizol v temnote pod stromami.

- Stojte, Droll! Hrom a blesky, stojte! - opäť zvolal Old Firehand, ale teraz už s hnevom. Bol už len zopár krokov za tetkou Drollovou.

- Musím ho dostať, musím ho dostať! -vzrušene odvetil Droll zvyčajným tenkým hlasom a vbehol pod stromy za Cornelom.

Ako dobre vycvičený kôň, ktorý aj v najrýchlejšom cvale zastane na najslabšie trhnutie uzdy, tak sa aj Old Firehand zarazil v najprudšom behu. Obrátil sa a pomaly, akoby sa vôbec nič nebolo stalo, vracal sa k ohňu. Ostatní tam stáli v skupinách a vzrušení hľadeli k lesu. Dychtivo čakali, ako sa honba skončí.

- No čo je? Len sám sa vraciate? - spýtal sa Old Firehanda starý Missouri Blenter.

- Ako vidíte, len sám, - odvetil lovec pokojne a mykol plecami.

- Nebolo možné dolapiť ho?

- Ale áno, a dokonca veľmi ľahko, keby sa mi do cesty nebol primotal ten naničhodný tramp.

- To je mrzuté, že nám ušiel práve najväčší lotor.

- Lenže vy, Missouri Blenter, máte sa najmenej čo rozčuľovať!

- Prečo?

- Veď vy ste vinný za to, že ušiel.

- Ja? - začudoval sa starý rafter. - To nechápem. Každé vaše slovo si vážim, sir, ale toto by ste mi mali predsa len vysvetliť.

- To je veľmi ľahké. Kto prehliadal zdanlivo mŕtveho trampa, ktorý náhle ožil?

- Prirodzene ja.

- A pokladali ste ho za mŕtveho! Ako sa také dačo môže pritrafiť skúsenému rafterovi a lovcovi, ako ste vy? A kto mu prezrel vrecká a odňal zbrane?

- Aj to som urobil ja.

- Ale nôž ste mu nechali!

- Nijaký nôž nemal!

- Mal, ibaže schovaný. Ležal za Cornelom a nielenže mu prerezal putá, ale podstrčil mu aj nôž.

- Naozaj to tak bolo, sir? - vyjachtal starý rafter.

- Spýtajte sa jeho samého! Veď tu leží!

Missouri Blenter zviazaného trampa vyhrážkami donútil, aby mu odpovedal. Dozvedel sa, že všetko sa stalo tak, ako to Old Firehand

predpokladal. Tu si vošiel oboma rukami do dlhých sivých vlasov, zlostne sa v nich začal prehrabávať a s hnevom zvolal:

- Najradšej by som si vylepil zopár zaúch. V celých Spojených štátoch doteraz ešte nikto neurobil takú veľkú hlúposť! Ja som na vine, ja sám! A stavil by som sa o vlastný život, že to bol chlap, ktorého som hľadal.

- Pravdaže to bol on, inak by predsa bol pokojne vyčkal, aby sme mu prezreli nohu. Keby sme na nej neboli našli tie dve jazvy, nič by sa mu nebolo stalo. Za to, že ukradol inžinierove peniaze, nemohli sme ho podľa zákona savany trestať, lebo okradnutý tu nie je.

Tu sa na čistinke ukázala tetka Drollová. Tento čudný človiečik sa vracal so sklonenou hlavou a skormútený. Bežal za utečencom hodný kus v lese, narazil do niekoľkých stromov a napokon, keď nepočul ani najmenší šuchot, bezradne zastal.

Old Firehand si toho čudáckeho chlapíka veľmi obľúbil a nechcel ho zahanbiť pred raftermi. Preto sa ho spýtal po nemecky:

- Ale, Droll, vari ste nepočuli, čo som na vás niekoľko ráz zakričal?

- Počul som všetko, čo ste kričali, - odvetila tetka Drollová.

- A prečo ste teda nezastali?

- Pretože som chcel toho chlapa chytiť.

- A preto ste za ním vbehli do lesa?

- A čo som mal robiť? Mal som azda čakať, až on pobeží za mnou?

- Pravdaže, to nie, - zasmial sa Old Firehand. - No keď chceme v lese chytiť človeka, musíme ho vidieť alebo aspoň počuť. Ak pritom sám bežíte, nepočujete zvuk jeho krokov. Chápete?

- Ako by som nechápal. Teda som mal zastať?

- Áno.

- Tisíc čertov rohatých a nohatých! Ktože by tomu rozumel? Ak zastanem, chlap mi ufujazdí a môžem na tom mieste čakať do súdneho dňa. Alebo si azda myslíte, že by sa bol vrátil a vrhol sa mi do náručia?

- To práve nie, ale stalo sa niečo podobné. Stavil by som sa o neviem čo, že ten chlap bol dosť prefíkaný a neutekal ďaleko. Vnikol iba na kúsok do lesa, stal si za strom a pokojne vyčkal, až ste prebehli pomimo.

- Čože? Akože? Vraj som prebehol pomimo? Keby to naozaj tak bolo, väčšia hanba ma už naozaj nemohla postihnúť.

- Je to už tak. Preto som za vami kričal, aby ste zastali. V tmavom lese by sme si boli ľahli na zem a počúvali. S uchom pritisnutým k zemi by sme boli jeho kroky dobre počuli, a tak by sme boli zistili smer, ktorým bežal. Keby bol zastal, boli by sme sa doplazili k nemu. A plaziť sa viete, to som presvedčený.

- To si myslím, - vypäl sa Droll, ktorému táto pochvala veľmi lichotila. - Keď o tom uvažujem, zdá sa mi, že veru máte pravdu. Počínal som si, nechcem povedať, že hlúpo, ale tak nejako. No hádam to napravím. Nemyslíte? Čo poviete? ,

- Chybu možno napraviť, ale nebude to pre nás také ľahké. Musíme čakať až do rána a potom nájsť jeho stopu. Vydáme sa po nej a môžeme dúfať, že ho dostihneme.

Old Firehand oznámil tento zámer aj ostatným a starý Missouri Blenter sa hneď ozval:

- Sir, pôjdem s vami. Ukoristili sme hodne koní a jedného si z nich môžem vziať. Ryšavý Cornel je práve ten muž, po ktorom pátram už mnoho rokov. Teraz sa pustím po jeho stope a kamaráti mi iste nebudú zazlievať, že ich opustím. Nestratím vlastne nič, lebo iba nedávno sme začali robotu.

- Vaše rozhodnutie ma teší, - odvetil Old Firehand. - Ostatne, aj ja mám pre vás všetkých návrh.

-Aký?

- O tom až neskoršie. Teraz máme pred sebou naliehavejšie veci. Musíme ísť hore k vášmu zrubu.

- Prečo by sme tu nemohli ostať až do rána, sir?

- Preto, lebo váš majetok je v nebezpečenstve. Od Cornela možno očakávať všetko. Ľahko by mu mohlo prísť na um, že si odskočí do vášho zrubu.

- Zounds! To by nám bolo osudné. Máme tam nástroje a rezervné zbrane, pušný prach i náboje. Rýchlo, musíme rýchlo nazad!

- Správne! Choďte popredku, Blenter, a vezmite si ešte dvoch chlapov! My ostatní pôjdeme s koňmi a zajatcami za vami. Na cestu si posvietime horiacimi konármi, ktoré si vezmeme tu z ohňa.

Bystroumný lovec uhádol Cornelove myšlienky. Len čo sa ryšavec dostal do lesa, skryl sa za strom. Počul, ako tetka Drollová

prebehla vedia neho, a videl aj Old Firehanda vracať sa k ohňu. A keďže tetka Drollová neutekala smerom k zrubu rafterov, Cornel sa rozhodol, že sa tíško vydá práve tým smerom. Aby nenarazil tvárou do stromov, držal stále ruky pred sebou. Smer veľmi ľahko uhádol, veď stačilo, aby kráčal stále hore briežkom.

Pri chôdzi sa už vopred tešil, že vyparatí rafterom pekný kúsok. Trafí ta, veď tam už raz bol. Rafteri majú zaiste v zrube väčšinu svojho majetku. Môže sa im teda pomstiť. Preto zrýchlil kroky, nakoľko mu to temnota dovoľovala.

Keď sa dostal hore na návršie, najprv zastal a načúval. Je predsa možné, že tu rafteri niekoho nechali. Pretože tu však vládlo hrobové ticho, pomaly sa pohol k zrubu. Ešte raz zastal a načúval. To už bol celkom pri dverách. Chcel práve nahmatať kľučku alebo závoru, keď tu ho zrazu niekoľko párov rúk zdraplo za hrdlo a zvalilo na zem. Vo chvíľočke kľačali na ňom viacerí muži.

- Aspoň jedného sme lapili! Ten si to odpyká aj za ostatných! - povedal ktorýsi z chlapov. Ryšavec spoznal ten hlas a zmocnil sa ho úžas i radosť zároveň. Vypäl všetky sily, až sa mu podarilo trochu si uvoľniť hrdlo. Priškrteným hlasom zvolal:

- Dočerta, Woodward, veď ma pusť!

Woodward bol podnáčelníkom trampov. Poznal ryšavcov hlas a hneď ho pustil. Odstrčil aj ostatných a zvolal:

- Cornel! Naozaj je to Cornel! Kde sa tu berieš? Mysleli sme, že ťa zajali.

- Veď ma aj zajali, - dychčal ryšavec a zbieral sa zo zeme. - No ušiel som im. Nemohli ste byť opatrnejší? Skoro ste ma zahrdúsili.

- Mysleli sme, že si rafter.

- Tak? A čo tu robíte?

- Čírou náhodou sme sa traja zišli dolu pod návrším. Kde sú ostaní, nevieme. Videli sme, že rafteri ostali pri ohni, nuž sme sa rozhodli zaskočiť sem a niečo im vyparatiť.

- Výborne! Aj mňa sem priviedla tá istá myšlienka. Najradšej by som im túto búdu podpálil.

- To sme aj my chceli, ale povedali sme si, že sa najprv pozrieme, čo majú dnu. Azda nájdeme niečo, čo by sa nám zišlo.

- Lenže na to potrebujeme svetlo. Tí lotri mi zobrali všetko, čo som mal vo vreckách. A v zrube môžeme neviem dokedy šmátrať a hľadať, kým sa nám podarí nájsť kresadlo alebo zápalky.

- Zabúdaš, že nám nevyprázdnili vrecká, a teda zápalky máme.

- Ach, to je pravda. A máte aj zbrane?

- Áno, všetci.

- A presvedčili ste sa, že tu naokolo nie je nikto skrytý?

- Niet tu ani živej duše. Dvere možno ľahko otvoriť, stačí odsunúť závoru. Práve sme chceli vojsť, keď si prišiel ty.

- Teda rýchlo do toho, skôr než tým chlapom príde na um vrátiť sa!

- Ale povedz nám aspoň, čo sa tamdolu stalo, keď sme ušli.

- Teraz nie, neskôr vám to porozprávam, keď budeme mať čas.

Woodward odtisol závoru a vstúpil. Keď zatvorili za sebou dvere, rozžali zápalky a osvietili izbu. Na doskách, ktoré boli pripevnené nad lôžkami ako police, stáli sviečky z jelenieho loja, aké si zálesáci sami lejú. Každý lotor si jednu vzal a už aj začali náhlivo pátrať po veciach, ktoré by sa im mohli zísť.

Bolo tu niekoľko pušiek, ďalej rohy naplnené pušným prachom, tešly, sekery, píly, nože, pušný prach, pásy s nábojmi, mäso a rozličné potraviny. Každý z trampov si vzal, čo potreboval alebo čo sa mu zapáčilo. Potom hodili zapálené sviečky do šašiny, ktorou boli vystlané lôžka. Ša-šina sa vo chvíľočke chytila a podpaľači sa hnali von. Dvere nechali otvorené, aby oheň mal ťah. Vonku trampi zastali a načúvali. Nebolo počuť ani hláska, len oheň praskotal a stromy občas zašumeli.

- Ešte nejdú, - poznamenal Woodward. - Čo urobíme?

- Zmizneme predsa, - odvetil Cornel.

- Kam? Nepoznáme tento kraj.

- Zajtra ráno budú hľadať naše stopy a pustili by sa po nich. Nesmieme teda nijaké zanechať.

- To by sme museli odplávať po rieke.

- Tak odplávame.

- Ale ako? Na čom?

- Predsa na člne. Či nevieš, že každá rafterská spoločnosť si zhotoví čln alebo i viac člnov? Potrebujú ich pri svojej práci veľmi často. Stavím sa, že člny majú rafteri na mieste, kde zväzujú brvná do pltí. Pozrite, tam je žľab, po ktorom spúšťajú kmene do rieky. Pozrieme sa, či by sme sa tadiaľ dostali dolu.

Plamene práve vyšľahli cez strechu a ožiarili celé okolie. Pozdĺž okraja lesa ťahal sa k rieke priesek. Trampi sa náhlili sem. Strmo nadol viedol tu rovný, úzky žľab a vedľa neho bol napätý povraz, ktorého sa človek mohol pridržiavať. Trampi začali zostupovať.

Keď sa dostali na breh, z diaľky začuli pokrikujúce hlasy, blížiace sa k zrubu.

- Už prichádzajú! - poznamenal Cornel. - Teraz musíme rýchlo nájsť čln.

Nemuseli ho dlho hľadať, lebo práve tam, kde stáli, boli priviazané tri dlhé člny. Boli to kanoe zhotovené podľa indiánskeho spôsobu z brezovej kôry a vymazané živicou. Každé bolo pre štyri osoby.

- Do jedného si sadneme a ostatné dve k nemu priviažeme, - rozkazoval ryšavec. - Musíme ich vziať so sebou a neskôr zničiť, aby nás nemohli na nich prenasledovať.

Urobili, ako rozkázal. Potom si všetci štyria sadli do prvého člna, vzali veslá, ktoré v ňom ležali, a odrazili od brehu. Cornel sedel vzadu a kormidloval. Jeden z jeho ľudí zabral veslom tak, akoby mali plávať proti prúdu.

- Zle! - vyčítal mu ryšavý náčelník. - Pôjdeme predsa dolu prúdom.

- Ale veď sme chceli ísť do Kansasu, aby sme sa dostali na veľké zhromaždište trampov, - odvetil muž.

- Áno. Lenže Old Firehand sa to dozvie, lebo to vytiahne zo zajatcov. Teda zajtra ráno nás bude hľadať smerom proti prúdu rieky. Preto musíme plávať dolu prúdom, aby sme ich pomýlili.

- Tým urobíme veľkú okľuku.

- Vôbec nie. Budeme plávať po najbližšiu préria, ku ktorej dorazíme ráno. Člny potopíme a tamojším Indiánom ukradneme kone. Potom sa pustíme čo najrýchlejšie na sever. Tak si veľmi ľahko nahradíme stratu jedného dňa. Zatiaľ budú rafteri zdĺhavo a namáhavo pátrať po našich stopách; pravdaže, bez výsledku.

Plávali v tieni brehu, aby ich nemohlo zasiahnuť svetlo blčiaceho požiaru. Keď už boli dosť ďaleko, Cornel zamieril do stredu rieky. Práve v tej chvíli dorazili rafteri i so zajatcami k horiacemu zrubu.

Prirodzene, rafteri začali bedákať, keď videli, ako ich majetok hynie v plameňoch. Nadávky a vyhrážky sa len tak sypali na hlavy podpaľačov. Old Firehand upokojoval nešťastných rafterov:

- Tušil som, že Cornel dačo také vykoná. Bohužiaľ, prišli sme neskoro. Ale nepripúšťajte si to k srdcu! Ak prijmete môj návrh, ľahko si vynahradíte všetku škodu.

- Ako? - spýtal sa Missouri Blenter.

- O tom neskoršie. Teraz musíme zistiť, či azda niektorý z tých lotrov nezostal dakde na okolí.

Čo najdôkladnejšie prehľadali celé okolie, ale nezbadali nič podozrivé. Potom si všetci posadali vo svetle požiaru k Old Firehandovi. Zajatcov odviedli trochu nabok, aby nemohli počúvať.

- Meššurs, - začal lovec, - najprv mi musíte sľúbiť, že neprezradíte, čo vám poviem, a to ani vtedy nie, keby ste na môj návrh nepristúpili. Viem, že všetci ste gentlemani, na ktorých slovo sa môžem spoľahnúť.

Všetci jednohlasne sľúbili, že nič neprezradia. Old Firehand potom pokračoval:

- Pozná niekto z vás veľké jazero medzi skaliskami tu v neďalekých horách, ktoré nazývajú Strieborné?

- Ja ho poznám, - ozval sa jediný z prítomných, a to tetka Drollová. - Meno síce pozná každý z nás, ale myslím, že okrem mňa tamhore ešte nikto nebol. Aspoň tak usudzujem podľa toho, že ostaní gentlemani mlčia.

- Well, - pokračoval Old Firehand. - Viem, že sú tam bohaté, veľmi bohaté bane, prastaré bane ešte z čias dávnych indiánskych pokolení, ktoré však toto prirodzené bohatstvo ani zďaleka nevyčerpali. Sú tam žily a ložiská drahých kovov. Poznám tam viacero takých žíl a ložísk a chcel by som sa ta vybrať s dobrým banským inžinierom. Preskúmame bane a zistíme, či by sa tam nedalo ťažiť vo veľkom. Hádam by sa pritom dala využiť aj vodná sila spomínaného jazera. Pravda, toto podujatie nie je bez nebezpečenstiev, a preto potrebujem oddiel smelých zálesákov, ktorí by nás sprevádzali. Nože, meššurs, zanechajte zatiaľ svoju robotu a poďte so mnou k Striebornému jazeru. Dobre vám zaplatím!

- To je už slovo, to už hej, také čosi radi počúvame! -zvolal nadšene starý Missouri Blenter. - Ja by som bol hneď za to, ale nemôžem ísť, lebo musím dostať toho lotra Cornela.

- A ja ho tiež musím dostať! - ozvala sa tetka Drollová. - Ako rád by som išiel k Striebornému jazeru! Ani nie tak pre peniaze, ale skôr pre dobrodružstvá a preto, že by som si pokladal za česť sprevádzať

Old Firehanda. Ale márne, nemôžem, lebo musím sledovať stopu toho ryšavého podliaka.

Old Firehand sa zľahka usmial a odvetil:

- Obaja máte to isté želanie, a verte mi, že najskôr sa vám splní, ak ostanete so mnou. Keď sme dolu pod návrším odišli od ohňa, aby sme vyšli sem k zrubu, i ja som viedol, ako aj ostaní, jedného zo zajatých trampov. Je z nich najmladší. Odvážil sa ma osloviť, a tak sa medzi nami rozpriadol rozhovor. Dozvedel som sa, že vlastne nepatrí medzi trampov. Veľmi ľutoval, že sa k nim pridružil. Urobil tak len kvôli svojmu bratovi, ktorý teraz leží dolu medzi mŕtvymi. Ten mladík mi sľúbil, že nám vyzradí Cornelove zámery, a prosil ma, aby som ho z ľudskosti a z vlastného prospechu neodmietal. Mám ho priviesť?

Všetci súhlasili. Old Firehand teda vstal, aby trampa priviedol. Bol to vyše dvadsaťročný mladík silnej postavy. Z tváre mu žiarila bystrosť. Old Firehand mu sňal putá a kývol mu, aby si sadol vedľa neho. Ostatní trampi nemohli svojho druha vidieť, lebo Old Firehand ho už predtým umiestil ďalej od nich. Teda neskôr nemohli povedať, čo sa s ich druhom stalo, a najmä nie, že ich a Cornela zradil.

- No vidíš, - povedal mu lovec, - som ochotný vyhovieť tvojmu želaniu. Na zlé chodníčky ťa zaviedol brat. Ak mi úprimne sľúbiš, že sa chceš stať statočným človekom, hneď od tejto chvíle budeš slobodný a pri mne sa z teba stane dobrý zálesák. Ako sa voláš?

- Moje meno je Nolley, sir, - odvetil mladík a z očí mu vyhŕkol prúd sĺz, keď mu Old Firehand podával ruku.

- Nebudem vás zbytočne unúvať rozprávaním o svojom doterajšom živote, - pokračoval Nolley. - Keď bude na to príležitosť, môžem vám všetko rozpovedať. Ale rozhodne budete so mnou spokojný. Až do smrti by som vám bol vďačný, keby ste mi vyplnili dve želania. Odpustite mi nielen navonok, ale aj v hĺbke duše, že ste ma našli v takej zlej spoločnosti, a dovoľte mi, aby som zajtra ráno mohol pochovať zastreleného brata. Bolelo by ma srdce, keby mal zhniť vo vode a stať sa pokrmom rýb.

- Podľa týchto želaní vidím, že som sa v tebe nezmýlil. Odteraz patríš k nám a budeš si dávať pozor, aby ťa tvoji kamaráti nezbadali. Nesmú vedieť, že sme ťa prijali medzi seba. Spomínal si Cornelove zámery. Poznáš ich?

- Áno. Dlho o nich mlčal, ale včera nám všetko povedal. Najprv sa chce zúčastniť na veľkom trampskom zhromaždení, ktoré sa má čoskoro začať.

- Heigh-day! - vykríkol Droll. - Teda moje správy boli dobré! Dozvedel som sa totiž, že stá a stá tých tulákov sa majú zísť kdesi za osadou Harper, aby sa poradili o svojich hromadných výpravách. Vieš, kde je to miesto?

- Áno, - prisvedčil Nolley. - To miesto naozaj leží za Harperom a volá sa Osage Nook.

- Také niečo som ešte nikdy nepočul. Zvláštne! Chcel som sa dostať na toto zhromaždenie, lebo som dúfal, že tam nájdem človeka, po ktorom pátram. Veru som netušil, že s ním cestujem na parníku! Teda Cornel chce ísť do Osage Nooku. Nuž tak sa vydáme za ním, však, master Blenter?

- Pravdaže, - prikývol starý rafter. - Nedá sa nič robiť, so sirom Firehandom sa musíme rozlúčiť.

- Nemusíme, - odvetil lovec. - Strojím sa najprv na Butlerovu farmu a to je neďaleko Osage Nooku. Farmár, ktorý ma už očakáva, je brat inžiniera Butlera. Teda aspoň potiaľ budeme cestovať spolu. Má Cornel aj nejaké iné zámery?

- Pravdaže, - prikývol Nolley. - Keď sa skončí zhromaždenie trampov, chystá sa k pohoriu Eagle Tail vylúpiť železničnú pokladnicu. Železničných zamestnancov a robotníkov, ktorí tam sú, čaká krutý boj.

- Dobre, že sme sa to dozvedeli. Ak ho nechytíme na zhromaždení, rozhodne ho potom nájdeme pri Eagle Taile.

- A keby vám aj tu nejako zdúchol, - pokračoval Nolley, - môžete ho neskoršie dolapiť pri Striebornom jazere.

Tieto slová všetkých nesmierne prekvapili. Aj sám Old Firehand užasol a rýchlo sa spýtal:

- Pri Striebornom jazere? Teda Cornel pozná to miesto? Čo tam chce robiť?

- Chce tam hľadať poklad.

- Poklad?

- Áno. Sú tam vraj v zemi zakopané alebo pod vodou ponorené nesmierne bohatstvá starých národov z dávnych čias. Má presnú mapu miesta, kde treba poklad hľadať.

- Videli ste tú mapu?

- Nie. Neukáže ju nikomu.

- Veď sme ho dobre prezreli a všetko sme mu vzali - ale mapu sme nenašli.

- Zaiste ju veľmi dobre schoval. Ba dokonca si myslím, že ju nenosí pri sebe. Raz sa trochu preriekol a vykĺzla mu poznámka, podľa ktorej by som usudzoval, že mapu voľakde zakopal.

Pozornosť všetkých bola obrátená na Nolleyho, a tak si nikto nevšímal Drolla a Freda. Obaja boli nadmieru vzrušení tým, čo práve počuli. Droll hľadel na trampa široko otvorenými očami. Len čo Nolley skončil, Fred zvolal:

- Cornel je to, Cornel! Tá mapa patrila môjmu otcovi. Teraz sa oči všetkých obrátili na chlapca. Obsypali ho

otázkami, ale Droll všetkých rázne odmietol so slovami:

- Teraz o tom nebudeme hovoriť, meššurs. Neskoršie sa dozviete všetko. Môžem vám povedať len toľko, že ja i Fred sa pridružujeme k Old Firehandovi a sme mu k službám.

- A ja tak isto, - radostne zvolal starý Missouri Blenter. - Zaplietli sme sa do siete všelijakých záhad a musíme sa poriadne namáhať, aby sme sa z nej šťastlivo vymotali. Aj vy pôjdete všetci s nami, však, kamaráti?

- Áno, áno, pravdaže! - ozývalo sa dookola z úst rafterov.

- Well, - povedal Old Firehand. - Teda zajtra zavčas ráno vyrazíme. Nemusíme sa starať o Cornelovu stopu, lebo vieme, kde ho máme hľadať. Budeme sa hnať za ním cez lesy a prérie, cez hory a doly a prípadne až hore k Striebornému jazeru. Očakáva nás život plný vzrušenia a dobrodružstiev. Meššurs, musíme byť teda všetci dobrými kamarátmi!

PIATA KAPITOLA

Majstrovský indiánsky výkon

Popoludňajšie slnko zalievalo ostrým jasom Vlnitú prériu. Jej hustá tráva sa pomaly hojdala v tichom vánku. Kopec sa tu týčil vedia kopca a préria vyzerala ako smaragdové more, ktorého vlny náhle stuhli v meravej nehybnosti. Všetky vlny tu boli rovnako dlhé i vysoké a mali aj rovnaký tvar. Keď človek prechádzal z jednej doliny do druhej, mohol si ich veľmi ľahko spliesť. Kto by sa tu neorientoval podľa kompasu alebo slnka, zablúdil by, tak, ako zablúdi neskúsený plavec v malom člnku, keď sa pustí na širošíre more.

Zdalo sa, že v tejto zelenej pustatine niet živej bytosti. Len vysoko vo vzduchu krúžili dva supy s krídlami takmer nehybne vystretými. Sú to naozaj jediné živé bytosti v tejto samote? Nie, lebo práve kdesi silne zafŕkal kôň a vtom sa už spoza jedného kopca vynoril jazdec. Bol vystrojený trochu neobyčajne.

Postavy bol prostrednej, ani veľmi vysoký, ani veľmi malý, ani veľmi tučný, ani veľmi chudý. No zdalo sa, že je dosť silný. Mal dlhé nohavice, vestu a krátku kazajku. Celý jeho odev bol zhotovený z nepremokavej gumenej látky. Na hlave mal korkovú prilbu so šatkou na tyle, akú nosievajú anglickí dôstojníci vo Východnej Indii a iných horúcich krajinách. Nohy mal obuté v indiánskych mokasínach.

Držanie tela prezrádzalo skúseného jazdca, ale jeho tvár bola veľmi čudná. Mala náramne hlúpy výraz. Čiastočne to spôsoboval nosisko, ktorý mal dve rozdielne strany. Na ľavej strane bol biely a trochu zakrivený ako obyčajný orlí nos. Na pravej strane bol akoby napuchnutý a mal akúsi čudnú farbu, ktorú nebolo možno nazvať ani červenou, ani zelenou, ani modrou. Tvár bola lemovaná úzkym pásom takzvanej námorníckej briadky a dlhé chlpy z nej trčali ako ihly. Bradu podopieral vysoký golier, ktorého lesk prezrádzal, že je z gumy, ako aj celý jazdcov oblek.

Na strmeňových remeňoch bola po pravej i ľavej strane priviazaná puška, ktorej hlaveň sa opierala o strmeň vedľa jazdcovej

nohy. Krížom pred sedlom bola pripevnená akási plechová rúra či puzdro, o ktorom by nikto nevedel povedať, načo je. Na chrbte mal jazdec koženú torbu strednej veľkosti a na nej niekoľko plechových nádob a železné drôty všelijako čudne pokrútené. Opasok mal široký a tiež kožený; iste bol vnútri dutý, takže sa mohol používať aj namiesto peňaženky, ako to tu bolo zvykom. Viseli na ňom všelijaké vrecúška. Vpredu z neho vytŕčali rukoväti noža a niekoľkých revolverov. Vzadu boli pripevnené dve tašky, akiste nábojnice. Kôň bol podradnej rasy, ale na štrapácie tu na západe celkom dobrý. Nebolo na ňom nič neobyčajné, iba to, že mal na chrbte pomerne drahú prikrývku.

Zdalo sa, že jazdec väčšmi dôveruje pudu svojho koňa než svojim znalostiam prérie. Nebolo totiž vidieť, že by mu bol uzdou určoval smer. Nechal ho ísť, kam sa mu chcelo. Kôň si kráčal po dolinách, potom vyšiel hore kopcom a klusom zase zbehol dolu. Občas sa sám od seba pustil do cvalu a potom si znovu vykračoval pomaly. Skrátka, zdalo sa, že jazdec s korkovou prilbou a s hlúpou tvárou nemá pred sebou nijaký cieľ, ale zato má veľa času.

Zrazu kôň zastal. Zastrihal ušami a jazdec sa trochu mykol, lebo pred ním zaznel ostrý, veliteľský hlas:

- Stop! Ani krok ďalej, lebo strieľam! Kto ste, master? Jazdec pozrel hore na kopec, potom pred seba, za seba,

napravo i naľavo, ale nikde nevidel živej duše. No neprekvapilo ho to, ani brvou nehol; zložil vrchnák z dlhého plechového puzdra, položeného vpredu krížom cez sedlo, a vybral ďalekohľad, ktorý hneď začal rozťahovať. Nástroj dosiahol dĺžku dobrého pol druha metra. Jazdec prižmúril ľavé oko, pridržal rúru ďalekohľadu pred pravým a zahľadel sa kamsi do oblohy. Díval sa hodnú chvíľu veľmi vážne a dôležito, až napokon sa ozval ten istý hlas, lenže teraz so smiechom:

- Len si pekne zasuňte rúry svojho hvezdárskeho aparátu, ako boli predtým. Nesedím na mesiaci, ale tu dolu na našej hrboľatej zemi. A teraz mi povedzte, skadiaľ prichádzate?

Jazdec poslušne poskladal ďalekohľad, vložil ho do puzdra a zase ho zatvoril vrchnákom. Robil to všetko veľmi starostlivo a pomaly, akoby mal času viac než nadostač. Potom ukázal rukou za seba a odvetil:

- Stadiaľ.

- To vidím aj sám, kamarát. A kam idete?

- Tam! - povedal jazdec a ukázal rukou zase dopredu.

- Vy ste naozaj skvelý chlapík, - zasmial sa neznámy, ktorého ešte stále nebolo vidieť. - No keď ste už raz na tejto šírej prérii, predpokladám, že poznáte aj obyčaje, ktoré sú tu zaužívané. Poneviera sa tu všelijaká naničhodná čeliadka, že statočný človek musí byť pri každom stretnutí čo naj opatrnejší. Ak chcete, v mene božom môžete sa vrátiť. Ale ak mienite pokračovať ďalej v ceste, a myslím, že mienite, tak mi musíte odpovedať na otázky, a to podľa pravdy. Teda pozor, začneme! Odkiaľ prichádzate?

- Z Castlepoolu, - odvetil jazdec ako žiačik, ktorý sa bojí prísnej tváre svojho učiteľa.

- To meno som ešte nikdy nepočul. Kde je to?

- Na mape Škótska, - odvetil jazdec a jeho tvár vyzerala ešte hlúpejšia než pred chvíľkou.

- Žasnem nad vašou duchaplnosťou, sir! Lenže čo ma je do vášho Škótska! A kam sa uberáte?

- Do Kalkaty.

- Ani to nepoznám. Kde to leží?

- Vo Východnej Indii.

- Lack-a-day! Teda vy sa chcete za tohto slnečného popoludnia dostať cez Spojené štáty do Východnej Indie?

- No, dnes sa ta ešte nedostanem.

- Pravdaže nie. Tak ľahko to nejde. Teda vy ste Angličan?

- Yes.

- Aké je vaše zamestnanie?

- Lord.

- Tisíc hrmených! Anglický lord s korkovým kastrólom na hlave! Musíme si vás lepšie obzrieť! Poď sem, Uncle, veď nás tento človek nepohryzie. Mám sto chutí veriť mu. Alebo mu v hlave preskakuje, alebo je to naozaj anglický lord s piatimi hektolitrami spleenu.

Na temene najbližšieho kopca sa ukázali dvaja muži, ktorí tam ležali v tráve. Jeden bol dlháň a druhý zase veľmi malý. Obaja boli rovnako oblečení, a to do kožených oblekov, ako sa na pravých zálesákov svedčí. Ešte aj klobúky so širokými strechami mali kožené. Dlháň stál na kopci rovno ako stĺp. Jeho malý druh bol hrbatý a nos mal na konci zahnutý ako jastrabí zobák. Zdalo sa, že

chrbát tohto nosa je ostrý ako čepeľ noža. Obaja boli ozbrojení prastarými dlhými puškami. Maličký hrbáč si pušku oprel kolbou

o zem. Jej hlaveň ho však prečnievala o niekoľko centimetrov. Pravdepodobne sa to pred chvíľou on vypytoval, lebo

i teraz pokračoval v rozhovore, kým dlháň stále a vytrvalo mlčal.

- Zostaňte na mieste, master, - volal hrbáčik, - lebo strelíme! Ešte sme neskončili.

- Uzavrieme stávku? - zvolal naňho Angličan. -Čo?

- Stavím desať dolárov alebo päťdesiat, alebo aj sto, ak chcete. Ba aj viac!

- O čo sa chcete staviť?

- O to, že vás skôr zastrelím ako vy mňa.

- To by ste prehrali.

- Myslíte? Well, tak sa stavme o sto dolárov.

Siahol za sedlo a schytil jednu z tašiek, o ktorých by sa každý domnieval, že sú v nich náboje. Otvoril ju a vyňal niekoľko bankoviek. Obaja muži na kopci hľadeli naňho s úžasom.

- Master, - zvolal maličký, - ako sa zdá, vláčite so sebou po prérii tašku plnú bankoviek.

- Vari by som mohol uzavrieť stávky, keby som nemal pri sebe peniaze? Teda hovoríte, že sa stavíme o sto dolárov? Alebo chcete vyššiu stávku?

- My nemáme peniaze.

- To nič. Požičiam vám. Až budete môcť, tak mi to zase vrátite.

Povedal to tak vážne, že dlháňovi sa od úžasu zasekol dych a hrbáč nemenej prekvapený zvolal:

- Nám požičať? Chcete čakať, až budeme môcť platiť? To ste si taký istý, že vyhráte?

- Som si tým celkom istý.

- Ale, master, aby ste vyhrali, museli by ste nás zastreliť skôr než my vás. A keď budeme mŕtvi, ako vám zaplatíme?

- Na tom nezáleží. Hlavná vec, že by som vyhral. Peňazí mám ako pliev a vašich sto dolárov nepotrebujem.

- Uncle, - povedal maličký dlháňovi a pokrútil hlavou, - takého chlapíka som ešte nikdy nevidel a nepočul. Musíme k nemu podísť bližšie, aby sme si ho lepšie obzreli.

Rýchlymi krokmi zbehol dolu. Dlháň sa uberal za ním meravý a rovný ako svieca, ani čo by bol prehltol chmeľovú tyč. Keď sa ocitli v doline, povedal hrbatý:

- Schovajte si peniaze. Zo stávky nebude nič. A prijmite moju radu: nikomu neukazujte tú tašku s bankovkami. Oľutovali by ste to a mohli by ste to aj životom zaplatiť. Naozaj neviem, čo si mám o vás myslieť a za koho vás mám pokladať. Zdá sa mi, že to v hlave nemáte celkom v poriadku. No veď my už zistíme, čo ste za vtáčika. Poďte s nami, len sem, o niekoľko krokov ďalej!

Natiahol ruku, aby chytil lordovho koňa za uzdu. Vtom sa však v Angličanových rukách zablysli dva revolvery.

- Preč s rukou, lebo strieľam! - zvolal lord úsečne a prísne.

Maličký vyľakane odskočil a chcel na neho zamieriť puškou.

- Skloňte pušku! Ani sa nehnite, lebo strieľam!

Držanie i tvár Angličana sa úplne zmenili. Teraz už nemal na nej onen hlúpy výraz, ba naopak: z očí mu žiarila inteligencia a rozhodnosť, takže dlháň i maličký sa nezmohli ani na slovo.

- Naozaj si myslíte, že mi v hlave preskakuje? - pokračoval Angličan. - A naozaj ma pokladáte za človeka, pred ktorým sa môžete tváriť, akoby vám patrila celá préria? To ste na omyle. Doteraz ste sa vy mňa vypytovali a ja som odpovedal. Teraz však aj ja chcem vedieť, s kým mám do činenia. Ako sa voláte a kto ste?

Tieto posledné dve otázky patrili maličkému. Ten sa zadíval do prenikavých, skúmavých lordových očí a naraz sa cítil akýsi stiesnený. Napoly zlostne a napoly rozpačito odvetil:

- Ste tu cudzincom, a preto neviete, kto sme. No od Mississippi až po Frisco nás poznajú ako statočných lovcov a traperov. Teraz sa práve uberáme do Bergenu, aby sme sa tam pridružili k istej spoločnosti lovcov bobrov.

- Well! A vaše mená?

- Naše skutočné mená by vám nič nepovedali. Tu ma nazývajú Humply Bill, Hrbatý Bill. Bohužiaľ, som hrbatý, ale veľmi sa tým netrápim. Tu môjho kamaráta poznajú všade pod menom Gunstick Uncle, ujo Železná tyč, lebo chodí po našej zemeguli meravo, akoby bol zhltol železnú tyč. Tak, teraz nás už poznáte a aj vy nám poviete pravdu o sebe a nebudete robiť hlúpe žarty.

Angličan pozrel na nich takým prenikavým pohľadom, akoby im chcel dovidieť až na dno duše. Potom sa mu na tvári rozprestrel

priateľský výraz. Vytiahol z náprsnej tašky akúsi listinu, rozvinul ju a podával ju obom zálesákom so slovami:

- Nežartujem. Pretože vás pokladám za statočných a poriadnych ľudí, môžete si prezrieť môj pas.

Dlháň i maličký hľadeli do papiera a čítali. Potom pozreli na seba. Dlháň vyvalil oči a od úžasu otvoril ústa. Nato malý riekol, ale tentoraz veľmi zdvorilo:

- Naozaj lord, lord z Castlepoolu. Ale, mylord, čo vlastne hľadáte v prérii? Život vám tu visí...

- Pshaw! - prerušil ho lord. - Čo tu hľadám? Prišiel som sem, aby som si prezrel prériu a Skalnaté hory. Potom sa chcem vydať do Frisca. Už som bol všelikde vo svete, len v Spojených štátoch amerických ešte nie. Ale poďme k vašim koňom! Myslím totiž, že tu máte kone, hoci som ich nevidel.

- Pravdaže máme. Sú tu za kopcom, kde sme zastali, aby sme si trochu odpočinuli.

- Poďme teda ta!

Angličan si teraz počínal tak, akoby im mohol rozkazovať. Zišiel z koňa a kráčal pred oboma zálesákmi. Za kopcom sa pásli dva kone, aké sa obyčajne označujú slovom mrcina. Lordov kôň klusal za svojím pánom ako verný pes. Keď sa k nemu chceli obidve mrciny pridružiť, zlostne zaerdžal a začal vyhadzovať kopytami, aby ich od seba odohnal.

- Ten je jedovatý! - poznamenal Humply Bill. - Zdá sa, že nemá rád spoločnosť.

- To zase nie, - ozval sa lord. - Môj kôň vie, že som sa s vami ešte nespriatelil, a preto zatiaľ nedôveruje ani vašim koňom.

- Že by bol taký múdry? Ani na to nevyzerá. Ba naopak, zdá sa, že je to obyčajný sedliacky kôň.

- Oho! Dovoľte, aby som vás opravil. Je to pravý kurdský huzán!

- Tak? Kde je tá krajina?

- Medzi Perziou a Tureckom. Osobne som tam to zviera kúpil a dopravil domov.

Povedal to tak ľahostajne, akoby to bola hračka dopraviť koňa - ako nejakého kanárika - z Kurdistanu do Anglicka a odtiaľ do Spojených štátov. Obaja lovci potajomky vrhali na seba významné pohľady. Lord sa však pohodlne a bezstarostne uvelebil v tráve, kde predtým odpočívali oni dvaja. Ležalo tam načaté srnčie stehno.

Angličan vytiahol nôž, odkrojil si poriadny kusisko a začal jesť, akoby mäso patrilo jemu, a nie tým dvom.

- Tak, to sa mi páči, - poznamenal hrbáčik. - V prérii netreba robiť okolky.

- Veď ich ani nerobím, - odvetil lord. - Ak ste sa včera postarali o divinu i pre mňa, urobím to dnes alebo zajtra ja pre vás.

- Tak? A myslíte si, mylord, že zajtra budeme ešte pospolu?

- Zajtra, aj pozajtra a ešte aj ďalej. Stavíme sa? Stavím sa o desať dolárov, aj o viac, ak chcete.

A už aj siahol po taške za sedlom.

- Len si peniaze nechajte tam, kde sú, - odvetil Humply Bill. - Nemáme chuť na stávky.

- Tak si sadnite sem ku mne. Vysvetlím vám to.

Sadli si naproti nemu. Lord si ich ešte raz prezrel ostrým pohľadom a potom povedal:

- Cestoval som parníkom hore Arkansasom a vystúpil som v Mulvane. Tam som si chcel najať jedného, prípadne dvoch sprievodcov. No nenašiel som takého, čo by sa mi bol páčil. Všetko to boli len samí oplani. Vyrazil som teda sám a povedal som si, že pravých zálesákov nájdem najskôr v prérii. Teraz som sa stretol s vami a celkom sa mi páčite. Chcete ísť so mnou?

- A kamže?

- Do Frisca.

- Hovoríte o tom tak ľahostajne, akoby šlo len o deň cesty.

- Hlavná vec, že budeme cestovať. Či už deň alebo rok, to je vedľajšie.

- Hm... povedzme. Ale máte aspoň aké-také tušenie, čo všetko by sa nám mohlo na takej ceste prihodiť?

- Ešte som nad tým nerozmýšľal. Dúfam, že sa to čoskoro dozviem.

- Len tak veľmi po tom netúžte! Ostatne, my nemôžeme ísť s vami. Nie sme boháči ako vy. Žijeme iba z lovu a nemôžeme podniknúť niekoľkomesačný výlet do Frisca.

- Dobre vám zaplatím.

- Tak? No, to už je reč, možno sa dohodneme.

- Viete strieľať?

Hrbáčik pozrel na lorda takmer súcitne a odvetil:

- Prériový lovec, a nevedieť strieľať! To akoby ste sa spýtali medveďa, či vie žrať. Streľba predsa patrí k zálesáckej činnosti ako hrb na môj chrbát.

- No rád by som sa o tom presvedčil. Mohli by ste zostreliť tamtie dva supy?

Humply Bill odhadol výšku, v ktorej sa vznášali oba vtáky, a odvetil:

- Prečo nie? Vy by ste to, pravdaže, nedokázali ani obidvoma svojimi sviatočnými puškami.

Pritom ukázal na guľovnice, pripevnené ku strmeňovým remeňom po bokoch lordovho koňa. Pušky boli krásne vyleštené, takže vyzerali ako celkom nové, a to nijaký pravý zálesák nemôže zniesť.

- Tak strieľajte! - povedal lord a vôbec si nevšímal poslednú hrbáčovu poznámku.

Humply Bill vstal, priložil pušku k lícu, krátko zamieril a vypálil.

Bolo zreteľne vidieť, ako sa jeden zo supov mykol. Prudko začal trepotať krídlami, aby sa udržal v povetrí, ale márne. Začal padať, najprv pomaly, potom rýchlejšie. Krídla mu klesli k bokom a dopadol na zem ako kameň.

- No, mylord, čo na to poviete? - spýtal sa strelec.

- Nebolo to zlé, - odvetil Angličan.

- Čo? Nebolo to zlé? Na taký strelecký výkon je to slabá pochvala; nezabúdajte, ako bol vták vysoko! A guľka ho zasiahla presne do hrude, takže na zem dopadol už mŕtvy. Každý znalec by povedal, že to bol majstrovský výkon.

- Well, a teraz vyskúšame druhého strelca, - kývol lord dlháňovi. Zrejme nepovažoval za potrebné zaoberať sa námietkami maličkého.

Gunstick Uncle meravo vstal, ľavou rukou sa oprel o svoju dlhú pušku a pravú zdvihol do výšky pôsobivým rečníckym gestom. Uprel oči k oblohe, kde sa vznášal druhý sup, a divadelne spustil:

Vznáša sa vo vzduchu supisko dravý,
pozerá na more zelenej trávy.
Po vôni zdochliny túži vták žravý.
Vánok ho zdraví, tichučký, hravý.
Zostrelím supa, ja - zálesák pravý.

Kým recitoval tieto verše, stál tak meravo a nepohnuto ako drevený panák. Doteraz ešte neprerieKol ani slovo, a preto čakal, že táto nádherná báseň musí tým väčšmi zapôsobiť. Zdvihnutú ruku pomaly spustil, obrátil sa k lordovi a pozrel naňho v hrdom očakávaní. Angličanova tvár už pred hodnou chvíľou nadobudla zase svoj hlúpy výzor, no teraz sa začala pomykávať, akoby na nej zápasil plač so smiechom.

- Počuli ste to, mylord? - spýtal sa hrbatý. - Veru, Gunstick Uncle je majstrom vo svojom odbore. Bol hercom, hrával vo veršovaných komédiách a drámach a ešte aj teraz má básnické črevo. Je veľmi skúpy na slovo, ale keď raz otvorí ústa, tak hovorí len v samých rýmoch.

- Well, - prikývol Angličan. - Ale či hovorí v rýmoch alebo v uhorkovom šaláte, to nie je moja vec, ale jeho. Ja som zvedavý, či vie strieľať.

Dlhý básnik sa usmial, no iba jedným kútikom, takže sa mu ústa natiahli takmer až po pravé ucho. Pritom zoširoka mával rukou, čo malo byť pohŕdavým gestom. Nato zdvihol svoju dlhú pušku a chcel namieriť, ale zasa ju sklonil. Prepásol už vhodnú chvíľku. Kým totiž chrlil zo seba básnické výlevy, supia samica, naľakaná smrťou svojho druha, odletela. A teraz už bola veľmi ďaleko mimo dostrelu.

- Vtáka už nemožno zasiahnuť, - poznamenal Humply Bill. - Nemám pravdu, Uncle?

Dlháň zdvihol obe ruky k oblohe, a to v tom smere, kde bolo vidieť letiaceho supa ako malú škvrnu, a odvetil mohutným, rozochveným hlasom, ktorý by bol aj mŕtveho zobudil:

Povetrím letí v oblúku,
na hory hľadí, na lúku.
Odlieta prudkou rýchlosťou,
žilky v ňom hrajú radosťou.
Na streľbu diaľka priveľká,
škoda, že nemám krídelká!

- Nezmysel! - zvolal lord. - Naozaj myslíte, že na streľbu je to priveľká diaľka?

- Áno, sir, - odvetil Humply. - Niet na svete zálesáka, ktorý by toho supa zostrelil. Nedokázal by to ani Winnetou, ani Old Shatterhand, ani Old Firehand. A to sú traja najlepší strelci na celom Divokom západe.

-Tak?

Pri tomto slove preletelo lordovou tvárou bleskurýchle trhnutie, akoby šibalský úsmev. Rýchlo pristúpil k svojmu koňovi a odviazal jednu z pušiek. Odistil ju, priložil k lícu, zamieril a vypálil. To všetko urobil v najkratšej chvíľke. Potom sklonil pušku, sadol si a vzal srnčie stehno. Keď si z neho odrezával, spýtal sa:

- No, bolo možné trafiť vtáka, alebo nie?

Na tvárach oboch lovcov sa odzrkadľovalo najväčšie prekvapenie, ba až obdiv. Guľka zasiahla vtáka, a to presne, lebo s rastúcou rýchlosťou padal vždy v užších a užších špirálach na zem.

- Wonderful! - zvolal Humply nadšene. - Mylord, ak to nebola náhoda...

Zasekol sa. Obzrel sa totiž za Angličanom a tu videl, že milý lord si sedí na zemi, a to chrbtom v tú stranu, kam pred chvíľkou tak majstrovsky vystrelil. Hrbatý nijako nevedel pochopiť jeho počínanie.

- Ale, mylord, - zvolal, - veď sa dívajte! Supa ste trafili, a to presne, lebo padol na zem.

- Viem, viem, - odvetil Angličan a pokojne si pchal do úst kusisko mäsa. Pritom sa ani neobrátil.

- Ale veď ste to nevideli!

- Netreba, viem to. Moja guľka vždy trafí cieľ.

- Teda čo sa streľby týka, ste majster, ktorý sa môže smelo porovnávať s našimi najslávnejšími zálesákmi, s Winnetouom, Old Firehandom a Old Shatterhandom. No nemám pravdu, Uncle?

Slávny Gunstick Uncle opäť zaujal rečnícky postoj, začal živo gestikulovať oboma rukami a prednášal:

Trafený sup už klesá
v zelenú náruč lesa.
Zásah to prečudesný,
na takú diaľku presný.
Už moja sláva hasne...

- Prestaňte smoliť básne, - vpadol mu do reči Angličan. - Načo tie veršovačky a všetok ten škrekot? Chcel som vedieť, či ste dobrými strelcami. Sadnite si teda znovu, aby sme sa mohli dojednať. Pôjdete so mnou a cestu vám zaplatím. Súhlasíte?

Obaja lovci pozreli na seba, navzájom si prikývli a potom spoločne vyhŕkli:

- Áno.

- Well! A koľko pýtate za cestu?

- Ach, mylord, touto otázkou nás privádzate do rozpakov. Doteraz sme neboli v ničích službách. A okrem toho potrebujete nás ako scoutov, teda sprievodcov a stopárov, nuž a za tieto služby by sme nechceli brať plat.

- All right! Páči sa mi, že ste takí šľachetní. Tu môže byť reč len o honorári, ku ktorému prípadne pridám ešte nejakú odmenu, ak budem s vami spokojný. Prišiel som sem preto, aby som niečo skúsil, aby som videl slávnych lovcov, a preto vám urobím takúto ponuku: za každé dobrodružstvo, ktoré zažijeme, zaplatím vám päťdesiat dolárov.

- Sir, - smial sa Humply, - to sa z nás čoskoro stanú boháči, pretože o dobrodružstvá tu nikdy nie je núdza. Zažiť ich môžeme, ale či ich prežijeme, to je iná otázka. O nás dvoch vlastne nejde, sme skúsení zálesáci, ale ide o vás. Pre cudzinca je lepšie, ak sa bude vyhýbať nebezpečenstvám, a nie ich vyhľadávať.

- Ale ja si ich prajem, rozumiete? A chcem sa stretnúť aj s vynikajúcimi lovcami. Pred chvíľou ste spomenuli troch slávnych zálesákov. Už som o nich veľa počul. Sú títo traja muži ešte na Divokom západe?

- To sa ma veľa spytujete. Títo slávni zálesáci sú všade a nikde. Možno ich nájsť iba náhodou. Aj keby ste sa azda s niektorým z nich stretli, je otázka, či by si vás taký kráľ zálesákov všimol a či by sa s vami rozprával.

- Mňa si musí všimnúť každý. Ja som lord z Castlepoolu, a keď raz niečo chcem, tak to chcem! Za každého z týchto troch lovcov, ak sa s nimi stretneme, zaplatím vám po sto dolároch.

- Tisíc rohatých! To máte pri sebe toľko peňazí, mylord?

- Mám toľko, koľko na ceste potrebujem. Ale peniaze dostanete až vo Friscu u môjho bankára. Súhlasíte?

- Áno, pravdaže. A teraz si na to stisnime ruky. Boli by sme predsa blázni, keby sme túto vašu ponuku odmietli.

Obaja mu podali pravice. Potom lord zobral tašku, pripevnenú vzadu za sedlom, ale nie tú, z ktorej pred chvíľou vyťahoval bankovky. Otvoril ju a vyňal z nej akúsi knihu.

- Toto je moja účtovnícka kniha, kde si zaznačujem všetky výdavky, - vysvetľoval. - Každému z vás v nej otvorím konto a na záhlaví budú vaše mená i s hlavami.

- I s hlavami? - žasol hrbáčik.

- Áno, i s hlavami. Len seďte nepohnuto!

Otvoril knihu a vzal do ruky ceruzku. Zbadali, že chvíľu hľadel na jedného, chvíľu na druhého, potom zase na papier a zároveň čosi ceruzkou čmáral. Po niekoľkých minútach im ukázal, čo nakreslil. Poznali svoje hlavy a pod každou bolo príslušné meno.

- Na tieto stránky budem zapisovať, čo vám mám zaplatiť, - vysvetľoval. - Keby sa mi stalo nešťastie, vezmete knihu so sebou do Frisca a ukážete ju bankárovi, ktorého meno sem vpíšem. Hneď a bez ťažkostí vám vyplatí príslušnú sumu.

- To ste nádherne premysleli, mylord, - nadchýnal sa Humply. - Neželám si, pravda, aby sa vám... Behold, Uncle, nože pozri na naše kone! Strihajú ušami a rozťahujú nozdry. Niekto musí byť nablízku. Vlnitá préria je nebezpečná. Ak človek vystúpi na kopec, nepriatelia ho zbadajú, ak ostane v doline, nemôže zasa spozorovať nepriateľov. Ale predsa vyleziem na temeno.

- Idem s vami, - vyhlásil lord.

- Radšej ostaňte dolu, sir. Mohli by ste mi všetko len pokaziť.

- Pshaw! Nič nepokazím!

Obaja začali vystupovať z doliny na temeno kopca. Keď už boli takmer hore, ľahli si na zem a obozretne sa plazili až na temeno. Tráva ich celkom zakrývala. Vystrčili z nej hlavy len natoľko, aby sa mohli rozhliadnuť.

- Hm... Ako nováčik nepočínali ste si zle, sir, - pochválil Humply lorda. - Ja sám by som to lepšie nebol urobil. Vidíte toho muža tam na kopci, práve naproti nám?

- Yes! Ako sa zdá, je to Indián.

- Áno, Indián. Keby som tu tak mal... ach, sir, buďte taký dobrý, zbehnite dolu po svoj ďalekohľad, aby som si mohol pozrieť tvár toho človeka.

Lord ochotne poslúchol a zbehol dolu kopcom.

Indián ležal na protiľahlom kopci v tráve a pozorne hľadel na východ, kde však nebolo vidieť nič pozoruhodné. Niekoľko ráz sa nadvihol do pol tela, aby ďalej dovidel, ale potom si rýchlo zasa ľahol. Ak niekoho očakával, tak iste len priateľa.

Lord sa vrátil i s ďalekohľadom. Roztiahol ho a podal ho hrbáčovi. Práve v tej chvíli sa Indián obzrel. Humply mohol teda cez ďalekohľad zreteľne vidieť jeho tvár. Hneď odložil nástroj a vztýčil sa, takže Indián ho mohol veľmi dobre vidieť. Potom hrbáčik priložil ruky k ústam a z plných pľúc zakričal:

- Menaka Tanka, Menaka Tanka! Nech príde môj brat k svojmu bielemu priateľovi!

Indián sa rýchlo obrátil. Spoznal volajúceho hrbáčika a už skĺzol z temena kopca do doliny.

- Tak, mylord, čoskoro nám musíte vyplatiť prvých päťdesiat dolárov, - povedal Humply Angličanovi a opäť si ľahol do trávy.

- Zažijeme nejaké dobrodružstvo?

- Pravdepodobne, pretože náčelník sa obzeral po nepriateľoch.

- To je náčelník?

- Áno. Skvelý chlapík. Je to náčelník kmeňa Osedžov.

- A vy ho poznáte?

- Nielenže ho poznáme, ale tuhľa Uncle i ja sme s ním vyfajčili fajku mieru a uzavreli sme s ním bratstvo. Sme teda povinní zakaždým mu pomáhať, ako aj on nám.

- Well, prajem si, aby očakával nie iba jedného nepriateľa, ale celý húf.

- Nemaľujte čerta na stenu! Takéto želania sú veľmi nebezpečné, lebo sa veľmi ľahko môžu splniť. Poďte so mnou dolu! Uncle bude mať radosť, ale zároveň sa prekvapí, že náčelník kmeňa Osedžov je v tomto kraji.

- Akým menom ste volali toho Indiána?

- V reči Osedžov znie jeho meno Menaka Tanka, čo znamená Dobré slnko. Je to udatný a skúsený bojovník a nie je nepriateľom belochov, hoci Osedžovia patria k veľkej vetve Siouxov, ktorí sú ešte diví.

Keď prišli dolu, uvideli Uncla v meravom divadelnom postoji. Všetko počul a postavil sa do pozoru, aby svojho červeného priateľa čo najúctivejšie privítal. Onedlho začali kone fŕkať a vzápätí prišiel

Indián. Bol to muž. stredných rokov. Mal na sebe zvyčajný kožený indiánsky oblek, na niekoľkých miestach roztrhnutý a na iných zase postriekaný krvou. Zbraň mu nebolo vidieť. Na každom líci mal vytetované slnko. Na oboch zápästiach mal kožu rozdria-panú; akiste bol zviazaný a putá roztrhol. Nebodaj bol na úteku a nepriatelia ho prenasledovali.

Indián však teraz nedbal na nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo a ktoré mohlo byť veľmi blízko; pomaly sa priblížil a podal obom lovcom ruku. Angličana si ani nevšimol.

- Poznal som svojho priateľa podľa hlasu i postavy, - vravel náčelník Osedžov plynnou angličtinou. - Teší ma, že som sa s vami stretol.

- Ver mi, - ozval sa Humply, - aj my sa tešíme, že ťa môžeme vidieť.

Dlhý Uncle vystrel obe ruky nad Indiánovu hlavu, akoby ho chcel požehnávať, a spustil z plného hrdla:

Vitaj v tomto kraji, brat,
vitaj, vitaj nastokrát!
Vitaj, poklad jediný
indiánskej dediny!
Sadni medzi priateľov,
mali sme dnes dobrý lov.
Do stehna, hľa, zahryzni,
nech ťa už hlad netrýzni.

Pritom ukázal do trávy, kde ležali ohlodané zvyšky srnčieho stehna, ako ich tu lord nechal. Bola to už len kosť s niekoľkými franforcami šliach, ktoré boli také pevné a húževnaté, že ich ani lordov nôž nemohol odrezať.

- Ticho, Uncle, - rozkazoval Humply, - teraz ozaj nie je vhodný čas na tvoje básne. Vari nevidíš, v akom stave k nám náčelník prichádza?

Dlháň odpovedal zase recitáciou:

Padol do rúk nepriateľ,
zviazali ho ako teľa,

ale strhol putá z tela,
ušiel z moci väzniteľa.

Hrbáč sa odvrátil od veršotepca, ukázal na lorda a povedal náčelníkovi Osedžov:

- Táto bledá tvár je majster v streľbe a náš nový priateľ. Odporúčam ho za priateľa aj tebe a tvojmu kmeňu.

Teraz podal Indián aj Angličanovi ruku a povedal:

- Som priateľom každého dobrého a statočného belocha. Ale zlodeji, vrahovia a tí, čo zohavujú mŕtvoly, nech zahynú pod ostrím tomahavku.

- Azda si sa stretol so zlými ľuďmi? - spýtal sa Humply náčelníka.

- Áno. Nech majú moji bratia pušky pripravené, lebo moji prenasledovatelia tu môžu byť každú chvíľu, aj keď som ich ešte nezbadal. Cválajú na koňoch, ja som však musel utekať pešky. Ale Dobré slnko vie bežať rýchlo a bystro ako jeleň, ktorého nijaký kôň nedohoní. Utekal som v oblúkoch a okľukami, ba neraz aj dozadu, aby som ich zmiatol. Chcú ma zabiť.

- To im teda neradím. Je ich veľa?

- Neviem, koľkí sa za mnou ženú. Keď sa pustili za mnou, už som bol dávno preč.

- Akíže ľudia sú to vlastne? Čo sú to za belochov, keď sa opovážia prenasledovať Dobré slnko, aby ho zabili?

- Je to mnoho, mnoho zlých chlapov. Sto a sto a ešte viac. Bledé tváre ich nazývajú trampmi.

- Kde by sa tu trampi vzali? Čo hľadajú v tomto odľahlom kraji? Kde sú vlastne?

- Sú na tom mieste hory, ktoré nazývajú Osage Nook a ktoré my voláme Kút vraždy, lebo tam zákerne zabili nášho najslávnejšieho náčelníka i s jeho udatnými bojovníkmi. Každý rok, keď sa mesiac po trinásty raz naplní, vyslanci nášho kmeňa navštívia to miesto, aby na hroboch padlých hrdinov zatancovali tanec smrti. Tak i ja som tohto roku odišiel i s dvanástimi bojovníkmi z našich pastvísk a vybral som sa do Osage Nooku. Dorazili sme ta predvčerom. Tábor sme si rozložili pri hroboch. Dnes sme začali slávnosť mŕtvych. Postavil som dvoch mužov na stráž, ale bledým tváram sa predsa podarilo doplaziť sa do našej blízkosti. Akiste si povšimli naše stopy,

ako i stopy našich koní, a práve keď sme tancovali, zrazu nás napadli. Dlho sme sa nebránili. Bolo ich niekoľko sto. Niekoľkých sme zabili. Oni zastrelili ôsmich našich bojovníkov. Mňa a ostatných štyroch chytili a zviazali. Počuli sme, ako sa o nás radili. Dnes večer nás chceli pri ohni mučiť a spáliť. Utáborili sa pri hroboch a mňa oddelili od mojich bojovníkov, aby som sa s nimi nemohol rozprávať. Priviazali ma o strom a postavili ku mne jednu bledú tvár ako stráž. No remene, ktorými ma pripútali k stromu, neboli dosť pevné. Pretrhol som ich. Vrezali sa mi síce hlboko do mäsa, no ako vravím, podarilo sa mi pretrhnúť ich. Využil som chvíľku, keď strážca na kúsok odo mňa odišiel, a potichu som sa odplazil.

- A čo tvoji štyria druhovia? - spýtal sa Bill.

- Ešte sú tam. Myslíš si azda, že som ich mal vyslobodiť?

- Nie. To by sa ti nebolo podarilo. Bol by si sa znovu dostal do zajatia.

- Môj brat hovorí pravdu. Nebol by som ich mohol zachrániť, ale bol by som zahynul aj ja s nimi. Rozhodol som sa teda, že pobežím na Butlerovu farmu a privolám pomoc. Butler je mojím priateľom.

Humply Bill pokrútil hlavou a povedal:

- To je takmer nemožné. Butlerova farma je od Osage Nooku na dobrých šesť hodín jazdy. A na horšom koni by cesta trvala ešte dlhšie. Ako by si sa teda mohol vrátiť do večera? A večer predsa už majú tvoji priatelia umrieť!

- Nohy Dobrého slnka sú práve také rýchle ako nohy koňa, - odvetil náčelník sebavedome. - Po mojom úteku iste odložia popravu a zo všetkých síl sa vynasnažia znovu ma chytiť. Pomoc príde v pravý čas.

- Možno, že popravu odložia, a možno nie. Dobre, že si na nás natrafil. Teraz už nemusíš uháňať na Butlerovu farmu. Pôjdeme s tebou vyslobodiť tvojich druhov.

- Naozaj tak urobia moji bieli bratia? - radostne sa spýtal Indián.

- Pravdaže! Ako inak? Osedžovia sú predsa naši priatelia. A s trampmi nebude držať ani jeden statočný človek.

- Lenže trampov je mnoho, veľmi mnoho, a my máme iba osem ramien a osem rúk.

- Pshaw! Ale máme štyri bystré hlavy! Nech je trampov hoci celý batalión, nejako sa k nim prikradneme a zajatcov, veď ich nie je

veľa, dajakým spôsobom už vyslobodíme. Čo na to povieš, milý Uncle?

Gunstick Uncle vystrel ruky, nadšene prižmúril oči a zvolal:

Radosť sa v hrudi rozprestrela,
poletím rýchlo ako strela,
zachránim z moci krutých pánov
červených bratov Indiánov.

- Krásne! A čo vy, mylord?

Angličan vytiahol zápisník, aby si zaznačil meno indiánskeho náčelníka. Potom zápisník opäť vložil do tašky a odvetil:

- Prirodzene, idem aj ja. Veď zažijeme dobrodružstvo.

- Ale nebezpečné dobrodružstvo, sir!

- Tým lepšie! Zaplatím o desať dolárov viacej, teda šesťdesiat. No keď chceme ísť na koňoch, musíme nejakého zaobstarať aj Dobrému slnku.

- Hm, to je pravda, - prikývol hrbatý a skúmavo pozrel na lorda. - Ale odkiaľ ho chcete vziať, he?

- Rozumie sa samosebou, že od jeho prenasledovateľov, ktorí pravdepodobne už nie sú ďaleko.

- Správne, výborne! Viete hýbať rozumom, sir, a už vidím, že sa pekne zohráme. Okrem toho náš červený priateľ bude potrebovať ešte nejakú zbraň.

- Požičiam mu jednu zo svojich pušiek. Hoci túto. Ukážem mu, ako s ňou narábať. Teraz však nestrácajme čas. Musíme sa rozostaviť, a to tak, aby sme mali prenasledovateľov obkľúčených zo všetkých strán, hneď ako k nám dorazia.

Na tvári maličkého sa zračil čoraz väčší údiv. Premeral si Angličana pátravým pohľadom a povedal:

- Sir, veď vy rozprávate ako starý skúsený zálesák. Ako to vlastne s tým obkľúčením myslíte? Ako to máme urobiť?

- Celkom jednoducho. Jeden z nás ostane na kopci, kde sme pred chvíľou boli my dvaja. Privíta tých lotrov celkom tak, ako ste ma vy privítali. Ostatní traja sa v oblúku rozostavia na susedných kopcoch. Keď tí naničhodníci prídu, ocitnú sa medzi štyrmi obsadenými

kopcami. Budú v pasci, lebo hore budeme krytí a môžeme ich postrieľať ako zajace, uvidia len dym našich pušiek, nič viac.

- Mylord, hovoríte, akoby z knihy čítal. Povedzte mi úprimne, naozaj ste iba prvý raz v prérii?

- Pravdaže. No bol som už v krajoch, kde si musí človek počínať rovnako opatrne ako tu. Veď sme už o tom hovorili.

- Well! Už vidím, že nebudeme mať s vami nijakú oštaru, a to ma nesmierne teší. Priznám sa vám, že som chcel navrhnúť ten istý plán. Súhlasíš aj ty, Uncle?

Gunstick Uncle zdvihol ruky celkom ako na javisku a odvetil:

Zo všetkých strán naše pušky zahrmia,
olovom tých lotrov podlých nakŕmia.

- No tak dobre. Ja ostanem tu, aby som ich oslovil, len čo sa ukážu. Mylord pôjde napravo; ty sa obrátiš naľavo a náčelník Osedžov sa uvelebí na protiľahlom kopci. Takýmto spôsobom ich obkľúčime tak, že si to ani neuvedomia. Či ich postrieľame, alebo nie, to bude závisieť od toho, ako sa budú správať.

- Nepostrieľajme ich, - ozval sa lord.

- Správne, sir. Aj ja som proti tomu. No tí lotri nezasluhujú, aby sme na nich brali ohľad. A keď ich ušetríme, čo potom s nimi? Máme ich vari vliecť so sebou? Nemožnosť. Ak ich pustíme na slobodu, prezradia nás. Budeme sa s nimi zhovárať tak hlasne, že budete počuť každé slovo, a tak budete vedieť, čo robiť. Ak jedného z nich odbachnem, bude to znamenie, aby ste pálili aj na ostatných. Nesmie ujsť ani jeden. Myslite na to, že tí lotri zavraždili ôsmich Osedžov, ktorí im vôbec neublížili. Ale šetrite kone, lebo ich budeme potrebovať. A teraz dopredu, meššurs! Myslím, že ďalej už nesmieme otáľať.

Vyšiel na najbližší kopec, z ktorého pred chvíľou i s Angličanom pozoroval Indiána. Tu si ľahol do trávy. Ostatní traja sa pobrali každý na svoje miesto. Kone nechali tam, kde stáli. Lord vzal aj ďalekohľad.

Prešlo asi štvrť hodiny a nikto sa neukázal. Zrazu však z kopca, na ktorom ležal Angličan, ozval sa výkrik:

- Pozor, už idú!

- Ticho! - napomínal hrbatý trochu stlmeným hlasom.

- Pshaw! Nemôžu nás počuť, veď sú ešte dobré dva kilometre ďaleko.

- Ktorým smerom?

- Rovno na východ. Zazrel som cez ďalekohľad dvoch chlapov. Stáli na jednom z kopcov a skúmavo prezerali kraj. Iste hľadali náčelníka. Kone si pravdepodobne nechali dolu pod kopcom.

- Tak dávajte dvojnásobný pozor, tie zvieratá nesmiete postrieľať. Budeme ich potrebovať.

Prešla hodná chvíľa a potom už bolo počuť dupot blížiacich sa koní. V doline rovno pred hrbáčikom ukázali sa dvaja jazdci, klusajúci vedľa seba. Obaja jazdci upierali oči k zemi a ustavične pozorovali stopy indiánskeho náčelníka, ktorého prenasledovali. Hneď za nimi sa vynorili ďalší dvaja a potom ešte jeden. Teda prenasledovateľov bolo päť. Keď sa dostali do stredu doliny a ocitli sa tak práve medzi štyrmi ukrytými, Humply Bill zvolal:

- Stop, meššurs! Ani o krok ďalej, lebo by ste sa museli zhovárať s mojou puškou.

Prekvapení jazdci zastali a pozerali hore, skadiaľ hlas znel, ale neuvideli nikoho, lebo hrbáčik ležal vo vysokej tráve. Poslúchli však rozkaz a prvý z nich povedal:

- Dočerta! Aký zbojník to tu číha? Ukážte sa predsa a povedzte nám, akým právom ste nás pristavili!

- Právom zálesáka, ktorý sa stretáva s cudzími ľuďmi.

- Aj my sme zálesáci. Ak ste poriadny človek, tak sa nám ukážte.

Všetci piati trampi vzali pušky do ruky. Bolo zrejmé, že majú nepriateľské úmysly, ale maličký sa predsa nenaľakal a odvetil:

- Som poriadny človek, a preto sa vám ukážem. Tu ma máte!

Vyskočil, takže trampi mohli dobre vidieť celú jeho postavu. Pritom ich však nespúšťal z očí a pozorne sledoval aj ich najmenší pohyb.

- Zounds! - zvolal jeden z nich. - Ak sa nemýlim, to je Humply Bill.

- Tak ma nazývajú.

- Ale to znamená, že aj Gunstick Uncle je tu nablízku, lebo tí dvaja chodia vždy spolu.

- Teda nás poznáte.

- Pravdaže. Máte u mňa čosi na rováši, ešte z minulosti.

- Ale ja vás nepoznám.

- Nie div, lebo ste ma videli iba zďaleka. Boys, tento chlap je nám v ceste. Ba dokonca si myslím, že sa spriatelil s Indiánom, ktorého prenasledujeme. Musíme ho stadiaľ zraziť.

Namieril na hrbatého a vystrelil. Bili sa bleskurýchlo zvalil do trávy, akoby ho guľka trafila.

- Heigh-day, to bola trefa! - zvolal strelec. - Teraz ešte toho Gun...

Bill sa náročky hodil do trávy, aby ho guľka nezasiahla. A teraz rýchlo vypálil z oboch hlavní pušky a súčasne zarachotili aj zbrane ostatných jeho troch druhov. Piati trampi strmhlav popadali z koní a štyria víťazi zbehli do doliny, aby zastavili splašené kone. Potom si prezreli zabitých trampov.

- Dobrá robota, - poznamenal Bill. - Každý výstrel zasiahol presne. Smrť nastala ihneď.

Náčelník Osedžov prezeral dvoch trampov, ktorým mieril do čela. Zistil, že guľka sa každému zavŕtala tesne nad koreňom nosa. Tu sa obrátil k lordovi:

- Zbraň môjho brata je malého kalibru, ale je to znamenitá puška a možno sa na ňu spoľahnúť.

- To si myslím, - prikývol Angličan. - Obe pušky som si dal zhotoviť špeciálne do prérie.

- Nech mi môj brat túto jednu predá. Dám mu za ňu sto bobrích koží.

- Nie je na predaj.

- Dám teda stopäťdesiat.

- Ani tak nie.

- Ani za dvesto?

- Nie, ba ani vtedy nie, keby tie bobrie kože boli desať ráz väčšie ako koža slona.

- Tak mu ponúknem najvyššiu cenu, akú môžem dať. Dám za pušku najlepšieho jazdeckého koňa Osedžov. Na tvári mu bolo vidieť, že ponúka čosi neslýchane vzácne, ale Angličan pokrútil hlavou a odvetil:

- Lord z Castlepoolu nevymieňa a nepredáva. Načo by mi bol tvoj kôň, keď aj môj je práve taký dobrý ako ten, ktorého mi ponúkaš!

- Na savanách niet koňa, ktorý by sa vyrovnal môjmu. Pretože však nemôžem svojho bieleho brata prinútiť, aby mi pušku predal, vraciam mu ju. Títo mŕtvi majú dosť zbraní, môžem si vybrať.

Vrátil lordovi pušku, ale na tvári mu zreteľne bolo vidieť, že tak urobil s ľútosťou. Mŕtvym trampom odobrali všetko, čo malo akú-takú cenu. Keď im prezerali vrecká, Bill poznamenal:

- Tento lotor ma poznal, hoci ja sa nemôžem rozpamätať, že by som ho bol voľakde videl. Možno som ho naozaj už videl, ale už som naňho zabudol. Ktovie, koľkým zločinom sme zabránili, keď sme ich nakŕmili olovenými pilulkami. Teraz už aj náčelník bude mať koňa a ešte nám ostanú štyri kone voľné. Tie budú práve pre štyroch Osedžov, ktorých chceme oslobodiť.

- Hneď teraz sa vydáme do tábora trampov? - spýtal sa lord.

- Pravdaže! Poznám tento kraj a viem, že do večera sa k Osage Nooku nedostaneme. Nemôžeme ta ísť totiž priamym smerom, ale okľukou, aby sme sa dostali do lesa za táborom.

- A čo s tými mŕtvolami?

- Jednoducho ich necháme tu. Azda by ste chceli tým oplanom usporiadať slávnostný pohreb alebo vystaviť im mauzóleum? Nech odpočívajú v žalúdkoch supov a kojotov. Nezaslúžia si nič lepšie.

Bola to hádam tvrdá, nekresťanská reč, ale jemnocit na Divokom západe nemá miesto. V kraji, kde hrozí záhuba a smrť na každom kroku, človek musí predovšetkým myslieť na seba a vyhýbať sa všetkému, čo ohrozuje jeho osobnú bezpečnosť. Keby sa títo štyria jazdci boli zdržali pri mŕtvolách, aby ich pochovali a pomodlili sa nad ich hrobmi, bola by to bývala pre nich strata času, ktorú ľahko mohli zaplatiť azda aj životom. A zajatí Osedžovia by zatiaľ boli celkom iste zahynuli.

Pripútali teda voľné kone k sebe, vysadli a odcválali. Najprv mierili na sever a potom obrátili svoje kone na východ.

Viedol ich náčelník. Celé popoludnie sa uberali Vlnitou prériou. Keď sa slnko skláňalo za obzor a v diaľke uvideli tmavý pás lesa, náčelník Osedžov vysvetľoval:

- To je zadná strana lesa. Predná je zahnutá dovnútra a tvorí tak roh alebo kút, ktorý my nazývame Kút vraždy. Tam sú hroby našich zabitých hrdinov.

- Ako dlho musíme ísť potom cez les, aby sme sa ta dostali? - spýtal sa lord.

- Keď vkročíme do lesa, musíme ešte štvrťhodinu ísť pešky, aby sme dorazili k táboru trampov.

Bill zrazu zastavil koňa, zostúpil z neho a bez jediného slova si sadol do trávy. Uncle a Indián nasledovali jeho príklad, akoby to bolo celkom samozrejmé. Angličan teda zostúpil tiež, ale neodpustil si otázku.

- Myslím, že by sme nemali márniť čas. Ako môžeme oslobodiť Osedžov, keď sa uvelebíme tu v tráve a ruky zložíme do lona?

- Veľmi zlá otázka, sir, - poznamenal hrbáčik. - Radšej by ste sa mali spýtať: Ako oslobodíme Osedžov, keď budeme hore bradou?

- Čo tým chcete povedať?

- To, že by nás mohli postrieľať!

- Kto? Ako?

- Myslíte, že trampi pokojne sedia v tábore?

- Sotva.

- Rozhodne nie. Musia jesť, a teda musia aj poľovať. Zaiste sa ponevierajú po lese. Na tom mieste, kde chceme doň vstúpiť, je les široký asi len na štvrťhodinu cesty. Teda je pravdepodobné, že by nás trampi veľmi ľahko spozorovali. Musíme tu vyčkať, kým sa zvečerí. Vtedy sa tí lotri utiahnu všetci do tábora, a tak sa môžeme nepozorovane prikradnúť k lesu. Mám pravdu, či nie?

- Well, - prikývol lord a teraz si už aj on sadol medzi ostatných. - Nevedel som, že som ešte taký hlúpy.

- Veru, boli by ste vbehli tým oplanom rovno do rúk a Uncle i ja by sme nadarmo cestovali s vašou účtovnou knihou až do Frisca, nedostali by sme nič.

- Nedostali nič? Prečo?

- Veď sme nepreżili ani jedno dobrodružstvo.

- Ba prežili! Už ho máme za sebou a zaznačil som si ho aj do účtovnej knihy. Stretli sme sa s indiánskym náčelníkom práve za päťdesiat dolárov. Už to mám tak v účtovnej knihe. Oslobodenie Osedžov je nové dobrodružstvo.

- Aj to za päťdesiat dolárov?

- Yes, - prikývol lord.

- Tak len značte ďalej, sir, - smial sa Bill. - Keď každú príhodu, ktorú zažijeme, rozdelíte na viacero dobrodružstiev, budete nám musieť vo Friscu zaplatiť toľko peňazí, že nebudete vedieť, odkiaľ ich vziať.

Lord sa usmial a odvetil:

- Nerobte si starosti. Zaplatím vám do posledného centa a pritom nebudem musieť predať zámok Castlepool. Stavme sa! Aspoň o desať dolárov! Kto sa chce staviť?

- Sir, ja teda nie, - odvetil Bill. - Keby som sa vždy stavil, keď si to želáte, onedlho by som všetko prehral, čo som si u vás zarobil. A jediný synovec môjho ujka nie je taký hlúpy.

Slnko zapadlo a večerné tiene sa rozprestreli najprv v dolinách, potom sa ťahali vyššie a vyššie, zaľahli na temená kopcov a napokon celý kraj zahalili čiernym plášťom. Aj obloha bola tmavá, nebolo na nej vidieť jedinú hviezdu.

Vysadli na kone, ale nepriblížili sa tesne k lesu. V istej vzdialenosti od neho zastali. Opatrnosť im kázala, aby kone nechali na voľnom priestranstve. Každý zálesák má so sebou drevené kolíky, ktoré v prípade potreby zatlčie do zeme a liacami priviaže k nim kone. Takto to urobili s koňmi aj naši štyria zálesáci a potom sa pustili husím pochodom k lesu.

Indián išiel popredku. Kráčal tak tíško, že ho nebolo vôbec počuť. Aj lord, ktorý sa uberal za ním, sa usiloval kráčať čo najtichšie. A tak dookola nebolo počuť nič, iba vánok, ktorý tíško šumel vo vrchovcoch stromov.

Náčelník Osedžov chytil Angličana za ruku a zašepkal mu:

- Nech môj biely brat chytí ruku toho, kto ide za ním. Tri bledé tváre utvoria reťaz, ktorú ja povediem, a nikto nenarazí do stromu.

Potom Indián vystrel dopredu pravú ruku, aby ňou hmatal pred sebou cestu, a ľavou ťahal za sebou ostatných. Lordovi sa zdalo, že kráčajú lesom už náramne dlho. Nie div, v takomto položení sa minúty zdajú hodinami.

Konečne náčelník postál a zašepkal:

- Nech moji bratia napnú sluch. Počul som hlasy trampov.

Natrčili uši. Počuli hovor, ale zďaleka, takže slovám nemohli rozumieť. Po niekoľkých krokoch zbadali pred sebou prebleskovať medzi stromami matnú žiaru.

- Nech moji bratia počkajú tu, kým sa vrátim, -povedal náčelník Osedžov.

A v tej chvíľke už aj zmizol medzi stromami. Uplynulo asi pol hodiny, kým sa vrátil. Nevideli, ani nepočuli ho prichádzať. Naraz sa len zjavil pred nimi, akoby bol zo zeme vyrástol.

- No čo je? - spýtal sa Bill. - Akú správu nesieš?

- Prišli ta ďalší trampi. Je ich už veľmi mnoho.

- Tisíc hrmených! Azda sa tí oplani sem schádzajú na nejaké zhromaždenie? V tom prípade by bolo beda farmárom, ktorí bývajú v tomto kraji. Počul si, o čom sa rozprávali?

- Horelo tam viacero vatier, ktoré osvecovali celý tábor. Všetci trampi sedeli vo veľkom kruhu a akási bledá tvár s ryšavými vlasmi im veľmi dlho rečnila.

- O čom hovoril ten človek? Rozumel si mu?

- Rozumel som veľmi dobre, lebo priam reval. No všetku pozornosť som sústredil na to, aby som vypátral svojich červených bratov, a preto som si zapamätal málo z toho, čo ryšavec hovoril.

- Povedz nám teda aspoň to málo! Čo to bolo?

- Vysvetľoval, že štát nemá právo od občanov vyberať dane, a preto treba vziať všetky peniaze, ktoré má v pokladniciach. Zdôrazňoval, že všetci trampi sú bratia a veľmi ľahko môžu zbohatnúť, ak budú konať podľa jeho návrhov.

- Ďalej! Čo ešte hovoril?

- Viacej som ho nepočúval. Hovoril ešte o akejsi veľkej železničnej pokladnici, ktorá je vraj plná peňazí a ktorú treba vylúpiť. No ja som už úplne prestal dávať pozor na jeho slová, lebo som konečne zbadal svojich červených bratov.

- Kde si ich zbadal?

- Blízko menšieho ohňa, pri ktorom nikto nesedel. Tam stáli priviazaní k stromom a pri každom sedel tramp, ktorý ich strážil.

- Teda ťažko bude prikradnúť sa k nim?

- Ani nie. Ja sám som im mohol poprerezávať putá, ale chcel som, aby pri tom boli aj moji bieli bratia. Keby sa pri oslobodzovaní pritrafila nejaká nehoda, bude lepšie, keď budeme viacerí. K jednému môjmu bojovníkovi som sa priplazil celkom blízko a zašepkal som mu, že ich čoskoro oslobodíme.

- To si veľmi dobre urobil. Teraz budú aspoň pripravení, a keď sa k nim priblížime, nemusíme sa báť, že nás azda prezradia neopatrným zhíknutím alebo náhlym pohybom, ako by sa to pri nečakanom, radostnom prekvapení ľahko mohlo stať. Títo trampi zrejme nie sú skúsenými zálesákmi. Urobili veľkú hlúposť, že zajatcov neumiestnili v prostriedku tábora. Zaveď nás k ohňu, kde nájdeme svojich červených bratov.

Náčelník zase šiel popredku. Všetci štyria sa zakrádali od stromu k stromu, vždy bližšie k táboru a snažili sa ostať v tieni stromov. Takýmto spôsobom sa pomerne rýchlo dostali k táboru. Narátali tu osem vatier. Najmenší oheň blkotal na mieste, kde sa stretali dve strany lesa a vytvárali tak roh, ako sme to už spomínali. Sem zamieril náčelník Osedžov. Zrazu zastal a pošepkal svojim trom priateľom belochom:

Teraz sedí pri tom ohníku niekoľko bledých tvárí. Vtedy tam nikto nesedel. Je tam aj chlap s ryšavými vlasmi. Zdá sa, že tí, čo sedia pri tomto ohníku, sú. vodcami ostatných. Vidíte.. .tam, o niekoľko krokov ďalej, sú moji bojovníci, Osedžovia, priviazaní k stromom!

- Vidíme, - odvetil hrbáčik. - Ryšavec už skončil reč a teraz sa vodcovia tých lotrov utiahli sem nabok, aby sa o dačom poradili. Iste to musí byť dačo dôležité. Ej, keby sme sa tak mohli dozvedieť, o čo ide! Toľko trampov by sa sem nebolo zišlo pre nejakú maličkosť! Našťastie je tam pod stromami niekoľko kríkov. Priplazím sa ta a vypočujem, o čom rozprávajú.

- Nech sa o to môj biely brat radšej nepokúša, - vystríhal ho náčelník.

- Prečo nie? Myslíš si azda, že ma chytia?

- Nie. Viem, že môj biely brat je v plazení veľmi šikovný. No predsa len by ho mohli zbadať.

- Zbadať by ho mohli, ale nie chytiť.

- Áno, môj brat má bystré nohy a rýchlo by ušiel, ale potom by sme nemohli oslobodiť zajatých Osedžov.

- Prečo nie? Vo chvíľočke by sme postrieľali strážcov a zajatcom prerezali putá. Potom by sme rýchlo prebehli lesom a raz-dva by sme boli pri našich koňoch. Rád by som videl trampa, ktorý by mi v tom chcel zabrániť. Teda priplazím sa k vodcom tých lotrov; musím sa dozvedieť, o čom sa radia. Keby ma spozorovali, rýchlo skočíte k zajatcom. Nič sa nám nemôže stať. Tu je moja puška, Uncle!

Podal zbraň svojmu druhoví, ľahol si na zem a už sa aj plazil k ohňu. Jeho úloha bola ľahšia, než sa nazdával. Trampi sa zhovárali tak hlasne, že takmer na polceste už mohol zastať, lebo počul každé slovo.

Náčelník Osedžov sa nemýlil, keď sa domnieval, že muži pri tomto ohni sú vodcami trampov. Jeden z nich - ten s ryšavými vlasmi

- bol Cornel Brinkley, ktorý sem dorazil tohto večera. Prišiel i s niekoľkými svojimi druhmi, ktorí unikli rafterom. A teraz, keď Humply Bill začal načúvať, Cornel práve hovoril:

- Môžem vám teda zaručiť veľký úspech, lebo tam je hlavná pokladnica. Súhlasíte s mojím návrhom?

- Áno, áno, - odpovedali ostatní traja.

- A čo Butlerova farma? Chcete sa aj vy zúčastniť na tom podujatí? Alebo to mám vykonať na vlastnú päsť a najať si na to polovicu vašich ľudí?

- Pustíme sa do toho spolu s tebou, - vyhlásil jeden z vodcov. - Neviem, prečo by si si len ty mal naplniť vrecká. Ide len o to, či sú už peniaze tam?

- Ešte nie. Rafteri si nemohli hneď zaobstarať kone, no ja som si ráno zadovážil skvelého behúňa. Teda ešte nemôžu byť na farme. Ale Butler je aj tak veľmi bohatý, kým neprídu rafteri a tí oplani, ktorí im požičiavajú rozum.

- Vieš iste, že prídu?

- Celkom iste. Old Firehand ta musí prísť, čaká ho istý inžinier.

- Aký inžinier? Čo chce od neho?

- Nič. Ide o vec, ktorá vám môže byť celkom ľahostajná. Azda vám to vyrozprávam neskôr. Alebo si vás prizvem za pomocníkov ešte k inému podujatiu, pri ktorom by vám peniaze priam pršali.

- Rozprávaš v hádankách. Aby som bol úprimný, s Old Firehandom by som si radšej nezačínal. Už som o ňom všeličo počul.

- Azda sa bojíš? - posmešne sa spýtal ryšavec.

- Nebojím, len sa trochu nepríjemne cítim. Takých ľudí, ako je Old Firehand, by som radšej nechal na pokoji.

- Nezmysel! Čo zmôže proti nám? Uvedom si, že tu máme štyristo chlapov, hotových pustiť sa za pasy hoci aj s čertom.

- A všetci naši chlapi pôjdu na Butlerovu farmu?

- Pravdaže! Tým smerom vedie predsa naša plánová cesta. Alebo sa azda máme k nej vrátiť druhý raz?

- Nie, nie! Len poďme na farmu! Kedy vyrazíme?

- Zajtra popoludní, takže k farme dorazíme pred večerom. Je veľká a bude to pekný ohníček, že by sme si pri ňom mohli upiecť nejednu pečienku.

Humply Bill počul už dosť. Odplazil sa naspäť k svojim druhom a vyzval ich, aby začali s oslobodzovaním zajatcov. Navrhoval, aby

sa každý priplazil k jednému zajatcovi a prerezal mu remene, ktorými je priviazaný k stromu. Ale tu mu náčelník Osedžov skočil do reči:

- To, čo teraz ideme podniknúť, nie je vec bledých tvárí, ale červených mužov. Pôjdem sám a moji bratia mi až potom priskočia na pomoc, keď trampi zbadajú, čo robím.

A už sa aj odplazil po zemi ako had.

- Čo zamýšľa? - spýtal sa Angličan potichu.

- Chce urobiť nejaký majstrovský kúsok, - odvetil Bill. - Len pozorne hľaďte k miestu, kde stoja zajatci. Keby ho azda spozorovali, hneď ta priskočíme a pomôžeme mu. Stačí rýchlo rozrezať zajatcom remene a potom uháňať k našim koňom.

Lord sa uprene zahľadel k zajatcom. Oheň, pri ktorom sedeli vodcovia trampov, bol od okraja lesa hádam na desať krokov. Tu na okraji lesa boli zajatci priviazaní k stromom. Remene sa im vinuli okolo nôh a rúk. Vedľa každého zajatca sedel alebo ležal ozbrojený strážca. Angličan napínal oči, či nezbadá indiánskeho náčelníka, ale nadarmo. Postrehol iba toľko, že jeden zo strážcov, ktorý sedel, naraz len si ľahol na zem, a to tak rýchlo, akoby ho bolo dačo zrazilo. Aj ostatní strážcovia si takýmto čudným spôsobom políhali. Zvláštne bolo, že ich hlavy sa dostali práve do tieňa stromov. Pritom nebolo počuť ani hláska, nezaznel najslabší šuchot.

Prešla ešte chvíľka a naraz len lord zbadal indiánskeho náčelníka ležať medzi sebou a Billom.

- Hotovo? - spýtal sa hrbáčik.

- Áno, - odvetil náčelník.

- Ale veď tvoji Osedžovia sú ešte spútaní, -zašepkal mu lord.

- Nie. Stoja pri stromoch a čakajú, až im dám povel na útek. Môj tomahavk plochou stranou trafil strážcov rovno do tyla a omráčil ich. Teraz sa ta opäť priplazím a pôjdem so svojimi červenými bratmi na miesto, kde majú trampi kone. Tam sú totiž aj tie, ktoré ukoristili mne a mojim bojovníkom. Keďže sa všetko tak dobre vydarilo, neodídem so svojimi bojovníkmi len tak naprázdno; vezmeme si aj naše kone.

- Ale načo by ste sa mali vystavovať ešte aj tomuto nebezpečenstvu? - znepokojoval sa Bill.

- Môj biely brat sa mýli. Už nám nehrozí nijaké nebezpečenstvo. Len čo zbadáte, že Osedžovia už nestoja priviazaní pri stromoch,

môžete aj vy odísť. Čoskoro budete počuť dupot koní a pokrik trampov, ktorí tam strážia. Odtiaľ sa pustíme rovno k miestu, kde sme zostúpili zo sediel. Howgh!

Týmto posledným slovom chcel dať na vedomie, že každá námietka je zbytočná. A už aj zmizol v tme. Lord zase pozeral na zajatcov. Stáli meravo vystretí pri stromoch, ale v malej chvíľočke zrazu zmizli, akoby ich bola zem pohltila.

- Wonderful! - nadšene zašepkal Angličan hrbatému.

- Celkom tak, ako to človek čítava v románoch.

- Hm! - zafufnal maličký. - U nás zažijete ešte nejedno románové dobrodružstvo. Pravda, čítať ho je oveľa ľahšie než prežívať.

- Pôjdeme už?

- Ešte nie. Rád by som videl, ako sa budú tí lotri tváriť, keď nastane poplach. Počkajte ešte chvíľu.

Nemuseli dlho čakať; zrazu na druhej strane tábora ktosi prenikavo, vyľakane skríkol. Odvetil mu druhý výkrik. Nato nasledovalo vysoké jačanie, aké sa môže vydrať len z indiánskeho hrdla. Vzápätí bolo počuť fŕkanie a erdžanie koni a dupot kopýt, takže sa zdalo, akoby bolo nastalo zemetrasenie.

Trampi vyskočili zo svojich miest. Každý volal, kričal a spytoval sa, čo sa stalo. A vtom zahrmel hlas Ryšavého Cornela:

- Osedžovia ušli! Dočerta, kto ich...

Uprostred vety sa zrazu zarazil. Ešte kým hovoril, rozbehol sa ku strážcom, jedného z nich zdrapil a chcel ho postaviť na nohy. Ale tu zbadal, že muž je omráčený. Schmatol druhého, tretieho a napokon i štvrtého. Zavliekol ich o kus ďalej, aby ich osvietil plameň ohňa, a zdesený skríkol:

- Omráčení! Všetci štyria! A Osedžovia sú preč! Kam zmizli?

- Indiáni! Indiáni! - ozývali sa výkriky z miesta, kde boli priviazané kone.

- Berte zbrane a ku koňom! - ryčal Cornel. - Prepadli nás. Chcú nám ukradnúť kone!

Nastal neopísateľný zmätok. Trampi behali sem a ta, vrážali do seba, ale nepriateľov nebolo a nebolo. Až keď sa všetci trochu utíšili, vysvitlo, že chýbajú len indiánske kone. Hneď prehľadali celé okolie tábora, ale bezvýsledne. Vysvetlili si to tak, že v lese boli ešte iní Osedžovia a tí sa teraz sem prikradli a oslobodili svojich druhov. Strážcov omráčili úderom tomahavku do tyla a odviedli si svoje

kone. Trampi nevedeli pochopiť len to, ako sa mohli dať strážcovia natoľko prekvapiť, že nestihli vydať ani hláska. Ako by sa však boli čudovali, keby boli vedeli, že tento majstrovský kúsok vykonal iba jediný Indián! Omráčení strážcovia sa po jednom pomaly preberali z mrákot, ale ani jeden nevedel povedať, ako sa to všetko stalo.

Keď vodcovia trampov opäť zasadli k ohňu, Cornel povedal:

- Táto príhoda nie je síce pre nás veľkým nešťastím, ale núti nás zmeniť zajtrajší plán. Musíme stadiaľto vyraziť už zavčas ráno.

- Prečo? - spytovali sa ho.

- Pretože Osedžovia počuli všetko, o čom sme sa zhovárali. Naozaj je veľké šťastie, že sa nedozvedeli o našom zámere vylúpiť pokladnicu pri pohorí Eagle Tail, lebo o tom sme sa nerozprávali tu, ale pri druhom ohni. No myslím si, že vedia celkom určite, že sa chystáme na Butlerovu farmu.

- A myslíš, že nás prezradia?

- Pravdaže.

- Sú azda títo indiánski lotri spriatelení s Butlerom?

- Či sú spriatelení, alebo nie, na tom nezáleží. Istotne mu to oznámia, aby sa nám pomstili a aby nám farmár prichystal horúce privítanie.

- Máš pravdu, iste tak urobia. Preto sa musíme poponáhľať. Rád by som však vedel, kde sú naši piati chlapi, ktorí sa vybrali chytiť indiánskeho náčelníka.

- Na to som aj ja zvedavý. Keby bol utiekol do lesa, bolo by ťažké alebo aj nemožné nájsť ho. No jeho stopa viedla do širej prérie a nemal koňa. Museli ho predsa už chytiť.

- Zaiste. Ale na spiatočnej ceste ich možno zastihla noc a zablúdili. Alebo sa niekde utáborili, aby nezablúdili, a ráno k nám dorazia. Zajtra celkom iste uvidíme ich stopy, lebo máme ísť tým smerom, ktorým šli aj oni.

Ale chlap sa veľmi mýlil, keď sa domnieval, že na druhý deň uvidia stopy svojich druhov. Obloha sa zatiahla cez noc mrákavami a niekoľko hodín nepretržite pršalo. Dážď zotrel všetky stopy ľudských nôh i konských kopýt.

ŠIESTA KAPITOLA

Cvalom v nočných temnotách

Bill, Uncle a Angličan sa ponáhľali cez les k svojim koňom, nakoľko sa to potme dalo. Len vycvičenému orientačnému zmyslu oboch zálesákov mohli ďakovať, že nestratili smer. Lord by bol rozhodne poblúdil, lebo v noci každá dolina a každý kopec Vlnitej prérie boli si ešte podobnejšie. Odviazali kone a vysadli. Liace voľných koni pozväzovali, aby ich mohli viesť.

Sotvaže boli so všetkým hotoví, prišli piati Indiáni. Náčelník sa tu potme vyznal práve tak ako za bieleho dňa.

- Títo trampi sú slepí a hluchí, - povedal Dobré slnko. - Mnohí z nich sa odsťahujú do večných lovísk, aby tam posluhovali dušiam Osedžov.

- Chceš sa pomstiť? - spýtal sa Bill.

- Prečo sa môj biely brat takto spytuje? Či nepadlo dnes osem Osedžov? Musím sa pomstiť. A či nechceli aj nás ostatných umučiť a povraždiť? Pôjdeme k vigvamom Osedžov a privedieme mnoho bojovníkov. Potom budeme sledovať stopu týchto bledých tvárí a pobijeme všetkých, ktorých nám Manitou vydá do rúk.

- Kde teraz pasú Osedžovia svoje stáda?

- Na západ odtiaľto.

- Teda cesta vás povedie popri Butlerovej farme?

- Áno.

- Ako ďaleko je od Butlerovej farmy k tvojim ľuďom?

- Ak má niekto dobrého koňa a rýchlo na ňom uháňa, môže sa dostať k prvým čriedam už za pol dňa.

- To je veľmi dobre! Musíme sa poponáhľať, aby sme zachránili Butlerovu farmu.

- Čo to vraví môj brat? Butler je priateľom a ochrancom Osedžov. Hrozí mu nešťastie?

- Áno. Ale najprv musíme stadiaľto odísť, čím ďalej od trampov. Títo lotri chcú ráno napadnúť farmu a musíme farmára vystríhať.

- Uff! Nech moji bieli bratia odovzdajú voľné kone mojim červeným bojovníkom a budú môcť rýchlejšie cválať za mnou.

Indiáni hneď vzali ukoristené voľné kone k svojim. Potom všetci pohnali tátoše do cvalu medzi nízkymi kopcami, a to po stope, ktorú za sebou zanechal dnes ráno náčelník Osedžov a popoludní zase jeho prenasledovatelia. Viedla smerom, ako ležala Butlerova farma, na ktorú sa náčelník Osedžov chcel dostať.

Cvalom! A v takej tme! Aj skúsený zálesák, ktorý tento kraj dobre poznal, mohol sa vo Vlnitej prérii vyznať iba za denného svetla. No nepoblúdiť tu za tmavej noci, to by bol hotový div. Angličan to spomenul malému Billovi, ktorý cválal vedľa neho. Bili mu odvetil:

- Máte pravdu, sir. Už som zbadal, že veru nie ste vrecom udretý. Ale tu ešte uvidíte, počujete a zažijete všeličo také, čo by ste predtým neboli pokladali za možné.

- Teda ani vy by ste tu nezablúdili?

- Ja? Hm! Aby som bol úprimný, musím povedať, že by mi ani len na um neprišlo uháňať medzi týmito rozvlnenými kopcami. Išiel by som pekne pomaly a dôkladne by som preskúmal každú dolinu a zákrutu, cez ktorú by som mal ísť. Ale tak by som ráno nebol na mieste, kam máme doraziť.

- A to isté sa môže prihodiť aj náčelníkovi.

- Nie. Indián vám smer i cestu priam vyňuchá. A čo je najhlavnejšie, teraz znovu sedí na vlastnom koni. Toto zviera sa ani na krok neodchýli od stopy, ktorú dnes ráno zanechal jeho pán. Obloha je čierna ako smola a nevidím ani na piaď pred seba. A predsa cválame akoby za denného svetla a akoby po rovnej hradskej. Stavím sa neviem o čo, že o šesť hodín stojíme pred bránou Butlerovej farmy.

- Čo? Ako? - natešene zvolal Angličan. - Vy sa chcete staviť? To je nádherné! Teda vy tvrdíte, že o šesť hodín stojíme pred Butlerovou farmou. Nuž, ja tvrdím pravý opak. A stavím päť dolárov alebo aj desať. Alebo chcete ešte vyššiu stávku?

- Ďakujem, mylord. S tou stávkou som to nemyslel naozaj , to bol iba taký rečový zvrat. Opakujem vám, ja neuzavieram stávky. Nechajte si svoje peniaze! Zídu sa vám ešte! Pomyslite si, koľko máte platiť mne a Unclovi len za dnešok!

- Sto dolárov. Päťdesiat za dobrodružstvo s piatimi trampmi, ktorých sme poslali na druhý svet, a päťdesiat dolárov za dobrodružstvo s Osedžmi, ktorých sme oslobodili.

- A čoskoro bude toho ešte viac.

- Pravdaže. Útok na farmu, ktorý prekazíme, to bude ďalšie dobrodružstvo a ďalších päťdesiat dolárov.

- Nie je také isté, že útok prekazíme. To si len vy myslíte. Ale počkajte, ako to vlastne je s Old Shatterhandom, Winnetouom a Old Firehandom? Koľko chcete zaplatiť, ak sa s niektorým z nich stretneme?

- Sto dolárov.

- Je pravdepodobné, že zajtra alebo pozajtra stretneme slávneho lovca Old Firehanda. Aj on totiž príde na Butlerovu farmu.

Náčelník Dobré slnko, cválajúci popredku, počul tieto slová. Obrátil sa, ale tak, že ani trochu nezadržal koňa v behu, a povedal:

- Príde ta aj Old Firehand, tá slávna biela tvár?

- Áno. Ryšavý Cornel to povedal.

- Ten muž s ryšavými vlasmi, ktorý tak dlho rečnil? Odkiaľ to vie? Azda videl veľkého lovca, alebo s ním dokonca hovoril?

Bill mu za prudkého cvalu porozprával, čo počul.

- Uff! - zvolal náčelník. - Farma je teda zachránená. Táto jediná bledá tvár znamená v boji viacej než zbrane tisícich trampov. Ako sa teším, že uvidím toho slávneho lovca!

- Azda ho už poznáš?

- Všetci indiánski náčelníci na Divokom západe ho poznajú a vyfajčili s ním fajku mieru. Prečo by som ho ja nemal poznať? Pozri, začína pršať! To je dobre. V daždi sa pošliapaná tráva osvieži, takže sa čoskoro znovu narovná. Teda trampi zajtra ráno nenájdu našu stopu.

Rozhovor prestal. Cválali veľmi rýchlo a všetku pozornosť museli sústrediť na cestu pred sebou, takže sa nemohli ktovieako rozprávať. Ostatne, aj dážď, ktorý ich šibal, nedodával im náladu na besedovanie.

Jazda vôbec nebola namáhavá. Koňom neprekážali kamene, jamy ani hrbolce. Doliny boli také široké, že mohlo tadiaľ pohodlne bežať vedľa seba niekoľko koni. Všade na prérii rástla mäkká tráva. Prekážala jedine temnota.

Aby sa kone veľmi nevyčerpali, jazdci ich občas nechali ísť voľným krokom. Väčšinou cválali alebo klusali. Po niekoľkých hodinách Billova dôvera predsa len trochu ochabla, lebo sa spýtal náčelníka:

- Je môj brat presvedčený, že ideme správnym smerom?

- Nech si môj biely brat nerobí starosti, - odvetil Indián. - Dobre sme uháňali a čoskoro budeme na mieste, kde som sa dnes stretol s tebou a Gunstick Unclom.

Bol to cvik alebo vrodený pud, že to Indián mohol povedať s takou istotou? Bill ani nechcel veriť, že už prešli taký kus cesty. Ale zároveň s dažďom prihnal sa silný vietor, ktorý dul jazdcom do chrbta a veľmi uľahčoval koňom beh.

O krátky čas náčelníkov kôň prešiel z cvalu do pomalého kroku. Ba čoskoro zastal, hoci ho jazdec nezadržal, a potichu zafŕkal.

- Uff! - vykĺzlo ticho náčelníkovi. - Pred nami musia byť ľudia. Nech moji bratia dobre načúvajú. Nech sa ani nepohnú a nech do seba hlboko vťahujú nosom vzduch.

Skupinka ticho stála. Bolo počuť, ako náčelník čosi ovoniava v povetrí.

- Oheň! -zašepkal.

- Ale veď nevidíme ani najslabšiu žiaru! - namietal Bill.

- No ja cítim dym. Zdá sa mi, že prichádza z najbližšieho kopca. Nech môj brat zostúpi. Pôjdeme spolu na ten kopec.

Obaja nechali kone pri ostatných jazdcoch a zamierili k vŕšku. Neurobili hádam ani desať krokov, keď zrazu dve silné ruky prudko schmatli Indiána za hrdlo a strhli ho na zem. Márne kopal okolo seba a hádzal rukami. Útočník mu tak silne stískal hrdlo, že nemohol vydať ani hláska. A v tej istej chvíli iný pár rúk zdrapil zase hrbáčika okolo krku a aj toho strhol na zem.

- Držíte ho pevne? - spýtal sa ten, čo schmatol Indiána. Spýtal sa to pošepky a v nemeckej reči.

- Áno, - odvetil aj druhý celkom ticho. - Tak pevne, že nemôže ani hovoriť.

- Teda rýchlo za kopec. Musíme vedieť, koho sme to lapili. Je vám azda ťažký?

- Kdeže! Ten chlapík je taký ľahký ako mucha, ktorá tri týždne nič nejedia a nepila. Ach, prepánajána, zdá sa mi, že má na chrbte batoh. Ba nie, to je hrb! Hádam len to nie je...?

- Dopovedz predsa!

- Hádam len to nie je môj priateľ Humply Bill?

- To uvidíme pri ohni. Na nejaký čas sme si istí, že nás nikto nebude sledovať. Ostatní sa ani nepohnú, lebo budú čakať na návrat svojich dvoch druhov.

Toto všetko sa stalo tak rýchlo a potichu, že spoločníci oboch zajatcov vôbec netušili, čo sa neďaleko nich deje. Old Firehand - lebo to bol on - vzal svojho zajatca do náručia a Droll vliekol zase svojho po tráve. Za kopcom ležali unavené kone. Horel tam neveľký oheň a v jeho svetle bolo vidieť asi dvadsiatich chlapov. Stáli tu s pripravenými puškami, aby mohli nepriateľa, keby sa tu nejaký ukázal, privítať záplavou guliek.

Keď obaja muži priniesli zajatcov k ohňu, zhíkli od prekvapenia.

- Tisíc hrmených! - zvolal Old Firehand. - Kohože som to zajal? Veď je to Dobré slnko, náčelník Osedžov. Toho sa veru nemusíme obávať!

- Prepánakráľa! - zvrieskol aj Droll. - Naozaj je to Bill, Humply Bill. Kamarát, priateľ môj drahý, zlato moje, to si mi nemohol povedať, že si to ty, keď som ťa išiel chmatnúť za hrdlo? Teraz mi tu ležíš ako ryba na suchu, len lapáš vzduch a nemôžeš vydať ani hláska. Vstaň a vrhni sa mi do náručia, sem na moje bratské srdce! Ach, veď on nerozumie po nemecky! Azda mi len neumrie? Nože už voľačo povedz, poklad môj jediný! Naozaj som ťa nechcel zahrdúsiť, ak je to vôbec potrebné.

Statočný Droll teraz väčšmi tŕpol než jeho prihrdúsená obeť. Bill tu ležal s privretými očami a dychtivo lapal vzduch. Konečne otvoril oči. Pohľadom, ktorý sa čoraz väčšmi zjasňoval, zadíval sa hrbáčik na sklonenéhо Drolla a potom sa chrapľavo spýtal:

- Je to možné? Tetka Drollová!

- Hurá, to som rád, nezadrhol som ťa, žiješ! - zajasal Droll. - Pravdaže som to ja. - Prirodzene, teraz už hovoril po anglicky.

- Tak prudko si ma zdrapil, že som... Hrom a blesky, Old Firehand.

Neďaleko zazrel obrovského lovca a toto nové prekvapenie ním tak otriaslo, že sa mu do údov zaraz vrátila sila. Pomaly vstal.

No Old Firehand svojmu zajatcovi stisol krk silnejšie než tetka Drollová. Náčelník Osedžov ležal na zemi so zavretými očami a nehybne.

- Je azda mŕtvy? - zľakol sa Bill.

- Nie, - odvetil obor Firehand a podával mu ruku. - Je len v bezvedomí, no čoskoro sa preberie. Vitajte, Bill! To je radostné prekvapenie. Ako ste sa dostali do spoločnosti náčelníka Osedžov?

- Poznám ho už dlhé roky.

- Tak? A kto je to s vami? Akiste Indiáni z toho istého kmeňa ako náčelník, teda Osedžovia, však?

- Áno, štyria Osedžovia.

- Len? Tak máte so sebou aj voľné kone?

- Pravdaže. Okrem toho je s nami aj Gunstick Uncle a istý anglický lord.

- Lord? No to teda bude vzácne stretnutie! Priveď tých ľudí sem!

Bill odbehol. Ale na polceste už radostne zvolal:

- Uncle, poď sem aj s ostatnými! Sme medzi priateľmi! Je tu Old Firehand a tetka Drollová.

Dlhočizný básnik ochotne poslúchol túto výzvu. Hneď sa vybral za hrbáčikom aj s ostatnými. Rafteri povstávali ztrávy, aby privítali prichádzajúcich. Aké bolo prekvapenie Indiánov, keď tu zbadali svojho náčelníka ležať v bezvedomí a keď sa dozvedeli, čo sa stalo. Zosadli z koní a z úctivej vzdialenosti hľadeli na slávneho lovca. Lord vyvalil oči a pomaly kráčal k Old Firehandovi. Pritom mal na tvári taký hlúpy výraz, že by sa všetci boli najradšej rozosmiali. Nos, napuchnutý na jednej strane, mu tiež nedodával na vážnosti. Old Firehand podal Angličanovi ruku a povedal:

- Vítam vás, mylord. Boli ste v Turecku, Indii alebo hádam aj v Afrike?

- Odkiaľ to viete, sir? - žasol Angličan.

- Domnievam sa, že je to tak, lebo nosíte na nose ešte i teraz zvyšok Alepovej hrče, vredu, ktorý sa vyskytuje väčšinou u Orientálcov. Kto prekonal také cesty, nestratí sa ani tu, lenže...

Zasekol sa, lebo si všimol Angličanov výstroj, najmä rozličné náčinie na pečenie a varenie, ktoré mal priviazané k torbe. Old Firehand sa nezdržal úsmevu. Práve v tejto chvíli sa prebral náčelník Osedžov. Otvoril oči, zhlboka vdýchol a už aj vyskočil a vytasil nôž. Tu však zbadal lovca. Spustil ruku s nožom a zvolal:

- Old Firehand! To ty si ma zdrapil za krk?

- Áno. Bola taká tma, že som svojho červeného brata nespoznal.

- To som rád. Keď ma premohol Old Firehand, to nie je hanba. Môj biely brat chce ísť na Butlerovu farmu?

- Áno, odkiaľ to vieš?

- Bledé tváre to vraveli.

- Na farmu chcem ísť neskoršie. Teraz sa chystám do Osage Nooku.

- Koho tam chce môj biely brat hľadať?

- Belocha, ktorý sa volá Cornel Brinkley, a jeho druhov, trampov.

- Tak môže môj brat spokojne ísť na farmu s nami, lebo Ryšavý Cornel ta ráno príde, aby ju prepadol a vylúpil.

- Skadiaľ to vieš?

- On sám to povedal a Bill to počul. Trampi dnes ráno prepadli mňa a mojich bojovníkov. Ôsmich zabili a ostatných i so mnou zajali. Ušiel som im a s Billom, Unclom a týmto Angličanom sme mojich červených bratov vyslobodili.

- Až potiaľto ťa prenasledovali piati trampi?

- Áno.

- Bill a Uncle odpočívali na tomto mieste?

- Tak je.

- Angličan sa tu s nimi stretol krátko predtým, ako si ty prišiel?

- Tak je, ako vravíš. Ale odkiaľ to vieš?

- Išli sme proti prúdu rieky Black Bear a ráno sme od nej odbočili, aby sme sa dostali k Osage Nooku. Našli sme tu mŕtvoly piatich trampov a...

- Sir, - prerušil ho Humply Bill, - odkiaľ viete, že títo chlapi boli trampi?

- Tento kus papiera mi to prezradil, - odvetil Old Firehand. - Prezreli ste tým chlapom vrecká, ale tento zdrap papieru ste si nevšimli.

Vytiahol odtrhnutý kus novín, pridržal si ho tak, aby mu naň svietil oheň, a čítal:

Komisár Zememeračského úradu Spojených štátov objavil nedávno zaujímavý omyl, ktorý vznikol akiste zo zábudlivosti alebo nedbanlivosti a ktorý znie takmer neuveriteľne. Spomínaný komisár upozornil vládu na prekvapujúcu vec: že totiž na území Spojených štátov je veľké územie, väčšie než nejeden americký štát, ktoré nepodlieha nijakej správe ani vláde. Tento neobyčajný kus zeme je obrovský obdĺžnik 40 míľ široký, 150 míľ dlhý a obsahuje asi 4 mili-

óny akrov pôdy. Leží medzi indiánskym teritóriom a Novým Mexikom, severne od Texasu a južne od Kansasu a Colorada. Ako teraz vysvitlo, pri úradnom rozmeriavaní toto územie prehliadli. Určili hranice susedných štátov a na tento obdĺžnik pôdy pritom zabudli. Preto toto územie nepodlieha nijakému štátu ani teritóriu, nemá nijakú vládu a správu. Zákon, právo a dane sú tam neznámymi pojmami. Podľa komisárovej správy je toto územie najkrajším a najúrodnejším krajom na celom západe. Hodí sa najmä na chov dobytka a poľnohospodárstvo. Tých niekoľko tisíc "slobodných Američanov", ktorí tu bývajú, nie sú pokojní roľníci alebo pastieri, ale bandy všelijakých oplanov, pozháňaných zo všetkých kútov sveta. Sú to trampi, zlodeji koní, najposlednejší lotri, všelijakí zločinci, ktorí sem ušli pred rukou spravodlivosti. Tieto bandy sú postrachom susedných štátov, kam chodia kradnúť najmä dobytok farmárom. Občania všetkých susedných štátov naliehavo žiadajú, aby Spojené štáty už konečne zamedzili vyčíňanie tejto slobodnej zbojníckej krajiny a aby v nej zriadili vládu a vrchnosť, ktorá opäť nastolí poriadok.

Indiáni si vypočuli túto správu ľahostajne, bez záujmu, ale belosi udivene na seba pozerali.

- Je to pravda? Je to možné? - spytoval sa lord.

- Myslím, že je to pravda, - odvetil Old Firehand. - Ostatne, je vedľajšie, či je to pravda, alebo nie. Hlavná vec je, že len tramp mohol mať kus novín s touto správou tak dlho pri sebe. Ktože iný by to bol nosil po prérii? Teda na základe tohto papiera som pokladal tých piatich mužov za trampov. Keď sme sem dorazili a zbadali sme ich mŕtvoly, prirodzene, hneď sme pochopili, že tu prebiehal boj. Prehliadli sme mŕtvoly a všetky stopy na okolí. Podľa toho sme si utvorili takýto obraz o udalosti, ktorá sa tu odohrala: táborili tu dvaja belosi, jeden dlhý a druhý malý. Potom prišiel tretí beloch. Pridružil sa k tým dvom a zjedol zvyšky srnčieho stehna, ktoré im ostali od obeda. Potom si spravili skúšku v streľbe, pri ktorej padli dva supy. Tretí beloch dokázal, že je skvelý strelec, a tak ho tí dvaja prijali do spolku. Tu k nim pribehol Indián, ktorého od Osage Nooku prenasledovali piati trampi. Belosi mu pomohli. Zastrelili piatich prenasledovateľov a vysadli aj s Indiánom na kone. Akiste sa chceli dostať k Osage Nooku, aby prepadli trampov. Rozhodol som sa, že

im pomôžem. Zatiaľ sa však zotmelo, a pretože som potme nemohol ísť po stopách, čakal som na úsvit.

- Prečo nás môj biely brat prepadol? - spýtal sa náčelník Dobré slnko.

- Pokladal som vás za trampov.

- Prečo?

- Vedel som, že pri Osage Nooku je mnoho trampov. Piati z nich odcválali, aby prenasledovali Indiána. No na tomto mieste padli, a teda do tábora sa už nevrátili. Pravdaže, to muselo u ostatných vzbudiť starosti a obavy. Dalo sa teda predpokladať, že im pošlú pomoc. Nuž som postavil stráže a tie mi neskôr oznámili, že sa blíži skupina jazdcov. Pretože vietor vial smerom od Osage Nooku, museli sme váš príchod čoskoro spozorovať. Rozkázal som svojim ľuďom, aby si pripravili pušky, a my dvaja s Drollom sme sa zakrádali oproti vám. Spozorovali sme, že dvaja z jazdcov zosadli z koní a chcú sa tajne prikradnúť k nášmu táboru. Ostatné už viete.

- Môj brat opäť dokázal, že je najslávnejším zálesákom medzi bledými tvárami. Čo mieni teraz urobiť? Sú trampi jeho osobnými nepriateľmi?

- Áno. Prenasledujem Ryšavého Cornela a chcem ho dolapiť. Čo urobím teraz, to ešte sám neviem. Najprv sa totiž musím dozvedieť, ako to vyzerá pri Osage Nooku a čo sa tam stalo. Povedali by ste mi to, Bill?

Humply Bill mu všetko obšírne porozprával a skončil týmito slovami:

- Ako vidíte, sir, musíme konať rýchlo. Pôjdete hneď s nami na farmu?

- Nie. To neurobím.

- Prečo? Azda chcete trampov zastaviť na ceste a pustiť sa s nimi do boja?

- Ani mi na um nepríde. Ostanem tu, aj keď viem, že Butlerovi hrozí oveľa väčšie nebezpečenstvo, než sa domnievate.

- Oveľa väčšie? Ako to?

- Myslíte si, že tí lotri vyrazia z tábora až popoludní?

- Áno.

- Ja vám však tvrdím, že vyrazia skoro ráno!

- Ale Cornel vravel, že sa pohnú až popoludní.

- Medzitým si to rozmyslel, verte mi, Bill. Kde boli priviazaní Osedžovia?

- Neďaleko ohňa, pri ktorom sedel Ryšavý Cornel.

- Počuli, že trampi majú zaútočiť na Butlerovu farmu?

- Áno.

- No a teraz ušli. Cornelovi hneď musí prísť na um, že Indiáni sa poponáhľajú k Butlerovi, aby ho upovedomili o nebezpečenstve.

- Dočerta, to je pravda! To sa rozumie samosebou.

- Pravdaže! Aby sa Butler nestihol pripraviť, vyrazia čo najskôr. Stavím sa, že sa rozhodli odcválať skoro ráno.

- Stavíte sa? - zvolal lord. - Well, ste človek, akého hľadám, sir. Teda sa stavíte, že vyrazia skoro ráno? Dobre, naproti tomu ja tvrdím, že odídu z Osage Nooku až zajtra večer. Stavím sa o desať dolárov, prípadne aj o dvadsať alebo tridsať. Alebo si prajete azda päťdesiat dolárov?

Vzal jednu z tašiek, čo mu viseli za sedlom, a roztvoril ju, aby z nej vytiahol peniaze. Keď sa Angličan nedíval, Humply Bill významne žmurkol na Old Firehanda a ten hneď pochopil, že má pred sebou človeka oddaného bláznivej náruživosti uzavierať stávky. Preto odvetil:

- Len si tašku pokojne zase zatvorte, sir! Ani na um mi nepríde, aby som sa s vami stavil. A najmä nie teraz, keď ide o také vážne veci, ktoré vôbec nie sú vhodné, aby sa stali predmetom stávky.

- Ale ja veľmi rád uzavieram stávky.

- Ja zase nie.

- To je škoda, veľká škoda! Počul som o vás už mnoho dobrého a pekného. Pravý gentleman, ako ste vy, by predsa mal holdovať stávkam. Ak sa nestavíte so mnou, budem prinútený zmeniť dobrú mienku, ktorú o vás mám.

- Urobte si, ako sa vám páči. Raz príde čas, že sa znovu k tejto dobrej mienke o mne vrátite. Teraz však máme na starosti oveľa dôležitejšie veci než uzavierať stávky. Ide o majetok a život mnohých ľudí a našou povinnosťou je odvrátiť od nich nešťastie. Keď uzavriem stávku, to nám nijako nepomôže.

- Celkom správne, sir. Uzavierať stávky, to je moje vedľajšie zamestnanie, nie hlavné. Keď príde k činom, uvidíte, že budem stáť na svojom mieste práve tak pevne a pokojne ako vy na svojom. Telesná sila nie je ešte všetko! To si zapamätajte!

Lord hovoril tieto slová s rastúcim hnevom a lovcovu herkulovskú postavu premeriaval takmer urážlivým pohľadom. Old Firehand na chvíľu nevedel, čo si má o Angličanovi myslieť. Tvár sa mu zachmúrila, no hneď sa zase vyjasnila a odvetil:

- Len pomaly, sir! Ešte sa ani dobre nepoznáme, a už by sme sa mali navzájom častovať hrubými urážkami a nadávkami? Vidím, že ste na Divokom západe nováčikom.

Slovo „nováčik" lorda bodlo ako nôž. Ešte podráždenejšie ako predtým zvolal:

- Kto vám to povedal? Vyzerám azda sviatočne? Som vystrojený tak, ako si to préria vyžaduje. No keď sa človek pozrie na vás, má dojem, že ste práve prišli z posedenia v zábavnom klube alebo z dámskej spoločnosti!

A veru bolo naozaj tak. Old Firehand stále mal na sebe ten istý sviatočný oblek ako na parníku. Doteraz ho ešte nemohol zmeniť, lebo jeho lovecký oblek i výstroj boli na Butlerovej farme. Pravda, cestou k rafterom a nazad sa sviatočný oblek trochu zašpinil a pokrčil, ale pri svetle neveľkého ohňa, priduseného dažďom, vyzeral ako nový. Angličanovi sa teda slávny lovec nepozdával, bol príliš sviatočne oblečený.

Old Firehand pokýval hlavou a s úsmevom povedal:

- Musím vám tak trochu dať za pravdu, sir. Ale veď sa ešte obrúsim a prispôsobím požiadavkám Divokého západu. Rozhodne však budeme dobrými priateľmi.

- Ak to myslíte vážne, tak nenadávajte na tých, čo majú radi stávky. Len podľa toho, koľko kto staví, sa poznáva pravý gentleman. Ostatne nechápem, prečo chcete ostať tu. Mali by ste predsa ísť s nami na farmu.

- Mám na to vážny dôvod.

- Mohol by mi môj biely brat prezradiť ten dôvod? - spýtal sa náčelník Osedžov.

- Áno. Postačí, keď ty sám pôjdeš na farmu, aby si Butlera vystríhal. On už zariadi všetko, čo bude na obranu treba. Ja tu ostanem s raftermi a budem trampov držať v šachu. Budeme postupovať len pomaly. Keď sa dostanú k farme, bude už na ich privítanie všetko prichystané.

- Môj brat máva vždy dobré myšlienky. Lenže Butler nie je vo svojom vigvame.

- Nie? - prekvapene sa spýtal Old Firehand.

- Veru nie. Keď som sa uberal do Osage Nooku, cesta ma viedla popri farme. Vošiel som, aby som so svojím bielym bratom vyfajčil fajku mieru. Ale nezastihol som ho doma. Prišiel totiž k nemu na návštevu brat i s dcérkou a Butler sa s nimi vybral do Fort Dodge, aby dievčatku kúpil šaty.

- Teda Butlerov brat už prišiel! Nevieš, ako dlho Butler ostane vo Fort Dodge?

- Ešte niekoľko dní.

- A kedy si bol na farme?

- Predvčerom ráno.

- Tak musím ísť bezpodmienečne i ja na farmu, - zvolal Old Firehand a vyskočil. - Ako dlho by trvalo, kým by si priviedol na pomoc svojich Osedžov?

- Keby som hneď vyrazil, zajtra o polnoci sme na farme.

- To je neskoro. Žijú Osedžovia v mieri s kmeňom Čejenov a Arapahov?

- Áno. Zakopali sme vojnovú sekeru hlboko do zeme.

- Tieto kmene majú teraz svoje sídla za riekou a možno sa k nim dostať za štyri hodiny. Chcel by môj brat hneď vyraziť na cestu a priniesť im odkaz odo mňa?

Náčelník bez jediného slova pristúpil k svojmu koňovi a vyšvihol sa do sedla.

- Choď ta, - pokračoval Old Firehand, - povedz obom náčelníkom, že ich prosím, aby každý vzal so sebou sto chlapov a čo najrýchlejšie prišiel na Butlerovu farmu.

- To je všetko, čo im mám povedať?

- Áno.

Náčelník Osedžov mľaskol jazykom, pobodol koňa a už aj zmizol v nočnej temnote. Lord hľadel na to všetko s otvorenými ústami. Ako to, že taký veľký bojovník bez jediného slova slepo poslúchol toho človeka v salónnom obleku?

Ale vtom sa už aj Old Firehand vyhupol do sedla.

- Meššurs, - povedal, - nesmieme strácať ani chvíľku. Kone sú síce unavené, ale po farmu musia vydržať. Ideme!

Zo začiatku napredovali pomaly, potom klusom, a keď si oči po táborovom ohni zvykli na tmu, pustili sa cvalom. Lord sa obrátil k Billovi a spýtal sa:

- Nezmýli si Old Firehand cestu?

- Ak si ju nezmýli náčelník Osedžov, tak si ju nezmýli ani Old Firehand. Dokonca tvrdia, že vidí v noci ako mačka.

- A má na sebe pekný spoločenský oblek. Čudný človek!

- Počkajte len, keď ho uvidíte v jeho kabáte z bizónej kože! Až potom vynikne jeho postava!

- Tá vyniká už teraz! Ale povedzte mi, kto je tá dáma, čo vás tak silne zdrapia za krk?

- Dáma? To nie je žena, to je muž!

- Ale veď jej hovoria tetka!

- To len zo žartu, lebo má tenký hlas a čudne, takmer po žensky sa oblieka. Volá sa tetka Drollová a je to statočný zálesák, a dokonca veľmi slávny. Ale nechajme teraz všetky reči! Pri takejto jazde človek musí mať oči a uši na stopkách.

Mal pravdu. Old Firehand uháňal popredku ako vietor a ostatní hneď za ním. Lord bol síce náruživým dostihovým jazdcom a neraz si už mal krk zlomiť pri odvážnej jazde, ale tak ako teraz necválal ešte nikdy. Dookola hustá tma ako v neosvetlenom tuneli. Zdalo sa, že kone uháňajú v nekonečnom dlhom tmavom potrubí, a predsa ani raz sa nepošmykli a nepotkli. Kôň cválal priamo za koňom a všetko teda záviselo len od Old Firehanda. Jeho kôň ešte nikdy nebol v tomto kraji a pochádzal z podradnej rasy, ale Old Firehand si nemohol pomôcť a musel si vziať takého, aký bol poruke. Lord cítil čoraz väčšiu úctu k tomuto slávnemu lovcovi.

Takto uháňali pol hodiny, hodinu, dve hodiny a len kedy-tedy zastali, aby si kone trochu oddýchli. Pršalo, ale bol to slabý a mierny dáždik, ktorý otužilým mužom neprekážal. Vtom spredu zaznel hlas Old Firehanda:

Pozor, meššurs! Je tu svah a potom brod, ale voda bude siahať koňom iba po bruchá.

Pridržali uzdami kone, aby zmiernili ich beh. Bolo počuť šumenie rieky. I v tejto hroznej tme uzreli jazdci blyskotavý povrch vody. Nohy sa im máčali v prúde, ale čoskoro sa dostali všetci na druhý breh. Cválali potom ešte asi minútu. Zrazu zastali. Vtom zaznel prenikavý hlas zvonca. Lord mal pred očami čiernu tmu ako predtým, nevidel vôbec nič.

- Čo je to? - spýtal sa Humply Billa. - Kto to zvoní a kde sme to?

- Pred bránou Butlerovej farmy, - odvetil Bill.

- Azda vidíte čo len kúsok z tejto farmy?

- Nie. No poďte niekoľko krokov bližšie, nahmatáte murovanú ohradu.

Psi sa rozbrechali. Podľa hlbokého, drsného brechotu ľahko sa dalo uhádnuť, že sú to poriadne psiská. Potom sa ktosi ozval spoza múra:

- Kto to zvoní?

- Vrátil sa už master Butler? - spýtal sa Old Firehand. - Nie.

- Tak prineste kľúč od panej a povedzte jej, že prišiel Old Firehand.

- Old Firehand! Well, sir, hneď utekám. Madam ešte nespí a všetci sme hore. Náčelník Osedžov išiel popri našej farme a oznámil nám, že prídete.

„To sú naozaj neobyčajní ľudia!" žasol v duchu lord. „Teda náčelník uháňal ešte rýchlejšie než my!"

O chvíľu bolo počuť, ako zaháňajú psov. Potom zaštrkotal v zámke kľúč, zavŕzgali drevené závory, zaškrípali pánty a lord konečne uzrel niekoľko lampášov. No ich svetlo nemohlo nijako osvietiť nesmierne veľký dvor, ba naopak, tma bola tým černejšia. Pribehli sluhovia a prevzali od jazdcov kone. Potom zaviedli hostí do vysokého domu, ktorého všetky okná boli zatemnené. Ktorási zo slúžok poprosila Old Firehanda, aby šiel k madam. Ostatných zaviedli do veľkej začmudenej miestnosti v prízemí. Z povaly visela ťažká petrolejová lampa. Bolo tu niekoľko väčších i menších stolov, lavíc a stoličiek. Muži sa teda mohli pohodlne pousádzať. Na stoloch stáli hromady jedla, fľaše a poháre. Bolo vidieť, že náčelník Osedžov nezabudol pripomenúť, koľko hostí príde.

Rafteri a Osedžovia sa usalašili za dvoma veľkými stolmi a hneď sa s chuťou pustili do jedla. Zálesák nerád rozpráva a počúva dlhé reči. Sadol si aj lord a kývol Humply Billovi a Gunstick Unclovi, aby si prisadli k nemu. Potom sa k nim pridružil aj Droll, mladučký Fred Engel a Čierny Tom. Napokon si ta sadol aj Missouri Blenter.

Všetci jedli bez okúňania, ako doma. Zdalo sa, že aj lord sa chce správať podľa porekadla: „Kto chce s vlkmi byť, musí s nimi vyť." Zabudol na všetky lordské spôsoby a napchával sa bez okolkov ako tí, čo sedeli s ním.

Neskôr prišiel aj Old Firehand s domácou paňou, ktorá čo naj srdečnejšie privítala hostí. Old Firehand oznámil svojim druhom, že

môžu ísť pokojne spať, aby ráno mohli byť čerství a prichystaní do boja. V dome je vraj dosť sluhov a pastierov, ktorí mu pomôžu porobiť všetky prípravy na obranu.

Lord nemohol spustiť oči z Old Firehanda, ktorý sa zatiaľ preobliekol do loveckých šiat. Mal na sebe legíny, kožené nohavice, po bokoch bohato vyšívané a zdobené strapcami. Siahali mu len po kolená. Ich okraje boli zastrčené v kožených čižmách, takzvaných vyhrnovačkách. Tak sa volali preto, lebo ich bolo možno vyhrnúť až na stehno. Na hrudi mal lovec vestu z mäkkej, do biela vyrobenej srnčej kože, krátku loveckú kazajku z jelenice a na nej hrubý kabát z bizónej kože. Okolo mocných bokov sa mu vinul široký kožený opasok, spoza ktorého vytŕčali hlavne pištolí a rukoväť noža. Hlavu mu pokrýval klobúk z bobrej kože so širokou strieškou a s bobrím chvostom splývajúcim na tylo. Okolo krku mu visela reťaz zo zubov sivého medveďa a na nej fajka mieru. Hlavica fajky bola majstrovsky vyrezaná z posvätnej hliny. Všetky švy kabáta boli lemované pazúrmi grizlyho. Keďže lovec, ako bol Old Firehand, by sa iste nechválil cudzou korisťou, podľa množstva medvedích pazúrov na kabáte sa dalo usúdiť, že nemálo týchto hrozných dravcov padlo pod jeho puškou alebo nožom. Keď potom Old Firehand i domáca pani odišli, Angličan povedal ostatným:

- Teraz už rád verím všetko, čo mi o ňom rozprávali. Je to hotový obor!

- Pshaw! - odvetil Droll. - Zálesáka nemožno posudzovať iba podľa postavy. Duch má oveľa väčšiu cenu. Len zriedkakedy sa stáva, že taký obor má aj smelého ducha. Pravdaže, Old Firehand ho má. Je to obor telom i duchom. Old Shatterhand nie je taký vysoký, ani taký svalnatý, a Winnetou, náčelník Apačov, je ešte menší a útlejší. Ale obaja sa mu z každej stránky vyrovnajú.

- Aj čo do telesnej sily?

- Áno. Zálesákove svaly postupne stvrdnú ako železo a šľachy mu spevnejú, akoby boli z ocele, takže ani nepotrebuje, aby mal postavu obra.

- Hádam aj vy ste zo železa a ocele, master Droll?

V jeho hlase znel posmešný tón, ale bruchatý Droll odvetil so srdečným úsmevom:

- Chcete sa o tom azda presvedčiť, sir?

- Yes, veľmi rád.

- Ako sa mi vidí, pochybujete o tom, čo som vravel.

- Pravdaže! Tetka, a aby mala oceľové svaly a šľachy! Stavme sa!

- O čo a ako?

- Stavme sa o to, kto je silnejší, či ja, alebo vy!

- Prečo nie?

Konečne Angličan našiel človeka, ktorý neodmietol jeho ponuku na stávku. Natešene vyskočil a zvolal:

- Ale, tetka Drollová, ja som už hodil o zem aj takých, čo by sa museli zohnúť, keby vás chceli vidieť! Naozaj sa odvážite prijať stávku?

- Pravdaže!

- O päť dolárov?

- Well.

- Požičiam vám ich. .

- Ďakujem. Tetka Drollová si nikdy nevypožičiava.

- Teda máte peniaze?

- Toľko, koľko chcete vyhrať, sir, iste mám.

- Aj o desať dolárov by ste sa stavili?

- Nedbám.

- Alebo azda aj o dvadsať?

- Prečo nie?

- Hádam dokonca až o päťdesiat? - zvolal lord takmer bez seba od radosti.

- Súhlasím. Ale o viacej už nie, lebo vás nechcem obrať o peniaze.

- Ako? Čože? Lorda Castlepoola obrať o peniaze? Vari sa vám rozum čistí, tetka? Sem s peniazmi! Tu je päťdesiat dolárov!

Posunul si pred brucho jednu z kožených tašiek, ktoré mu viseli vzadu na opasku, vyňal z nej desať päťdolárových bankoviek a položil ich na stôl. Droll zase siahol do zašitého rukáva svojho spacieho vreca a vytiahol vrecúško. Keď ho otvoril, zablysli sa zlaté nugety, ktorými bolo napchaté. Boli veľké ako lieskovce. Päť z nich položil na stôl, opäť zastrčil vrecúško do rukáva a povedal:

- Vy máte papiere, mylord? Fuj! Tetka Drollová platí vždy rýdzim zlatom. Tieto nugety majú väčšiu cenu než päťdesiat dolárov. Tak, a teraz môžeme začať. Lenže ako?

- Urobte niečo a ja to zopakujem za vami. Potom zase naopak, ja niečo urobím a vy to musíte zopakovať za mnou.

- Nie. Ja som len obyčajná tetka, ale vy ste lord. Teda máte prednosť.

- Dobre! Stojte teda pevne a bráňte sa! Ja vás zdvihnem na stôl!

- Nože, pokúste sa o to!

Droll poskladal zo stola taniere, fľaše a poháre na zem a potom sa naširoko rozkročil. Lord ho schytil okolo pása, aby ho vyzdvihol. Ale Drollove nohy sa od dlážky nechceli odlepiť. Zdalo sa, že brucháč je uliaty z olova. Angličan sa nadarmo pachtil a napokon musel priznať, že túto úlohu nezvládne. No chcel potešiť sám seba, a preto povedal:

- Keď som nezdvihol ja vás, nezdvihnete ani vy mňa!

- Uvidíme, - zasmial sa Droll a vrhol pohľad k povale, z ktorej práve nad stolom vyčnieval silný železný hák na druhú lampu. Ostatní, ktorí tento pohľad spozorovali, sa potajomky štuchali. Dobre poznali žartovnú tetku a vedeli, že má neobyčajnú telesnú silu.

- Nože začnime, - naliehal lord.

- Teda iba na stôl? - spýtal sa Droll.

- Chceli by ste ma azda zdvihnúť ešte vyššie?

- Tak vysoko, ako je to len možné. Dávajte pozor, sir! Hoci sa Droll vo svojom obleku mohol iba nemotorne

pohybovať, jediným skokom sa ocitol na stole a schytil lorda pod pazuchami Raz-dva ho vyzdvihol vysoko nad stôl a v nasledujúcej chvíľke visel už milý Angličan na háku za opasok. Droll zoskočil zo stola a spýtal sa so smiechom:

- No, ste hore, sir, alebo nie?

Angličan hádzal okolo seba rukami i nohami a reval:

- Thunder-storm! Kde som to? Woe to me! Beda mi! Visím na povale! Zveste ma, hneď ma zveste! Keď sa hák vytrhne, zlámem si väzy!

- Najprv povedzte, kto vyhral!

- Predsa vy, vy!

- A čo bude s druhou časťou stávky? Teraz ja mám dačo urobiť a vy to budete po mne opakovať.

- Nie, nie, nemusíte už nič robiť, vyhrali ste! Len ma zložte! Rýchlo, rýchlo!

Droll opäť vystúpil na stôl, oboma rukami chytil Angličana okolo pása a vyzdvihol ho, takže sa remeň skĺzol z háka. Nato zložil milého lorda najprv na stôl a potom na dlážku. Napokon aj sám zoskočil zo stola. Položil Angličanovi ruku na plece a spýtal sa:

- No, sir, ako sa vám páči tetka Drollová?

- Much, how much, too much! Veľmi, nesmierne, je úžasná, - odvetil lord zronene.

- Tak si teda môžem zobrať tieto papieriky, - povedal Droll a už si aj strkal do vrecúška bankovky i so svojimi nugetmi. Potom s úškľabkom pokračoval:

- Ak sa ešte niekedy budete chcieť staviť, mylord, obráťte sa len láskavo na mňa. Som vám k službám!

Znovu pokládol taniere, fľaše a poháre na stôl. Zo všetkých strán sa naňho sypali pochvaly. Lord si sadol a ohmatával si ruky, nohy a boky, akoby sa chcel presvedčiť, či mu azda nevypadla z nich nejaká skrutka. Keď sa ubezpečil, že je celý, podal tetke Drollovej ruku a so spokojným úsmevom povedal:

- Skvelá stávka! Či nie je tak? Zálesáci sú predsa len vybíjaní chlapci! Nech sa len nikto nedíva na nich zvysoka.

- Lebo by sa pritom mohol vytrhnúť hák, však, sir? -zasmial sa Droll.

- Máte pravdu! Ste vy ale kujon, tetka Drollová! Taký šikovný chlapík ako vy môže pochádzať len z Anglicka. Vy ste Angličan, pravda?

- Ó nie, sir. Som Nemec, - skromne odvetil Droll.

- Nemec? Iste z Pomoranska?

- Zle hádate. Z Altenburgu.

- Hm. To je nejaké zastrčené hniezdo.

- To nehovorte, sir. Stadiaľ pochádza najlepší kozí syr.

- Ešte som ho nejedol.

- Môžete ľutovať.

- Dojímate ma až k slzám. No ste statočný chlapík, Droll. Zaujímate ma. Čím ste boli prv? Azda len nie vždy zálesákom? Alebo aj tam v Altenburgu sú zálesáci?

- Keď som tam ja žil, ešte neboli. Možno sa tam teraz už zahniezdili.

- Čím bol váš otec a prečo ste prišli do Spojených štátov?

- Môj otec nebol lordom, ale čímsi oveľa viac.

- Pshaw! To nie je možné!

- Ba je! Vy ste iba lord a pravdepodobne nič viac. No môj otec mal všelijaké hodnosti.

- Aké? - naliehavo sa spytoval lord.

- Bol pytačom pri svadbách, vinšovníkom pri krsteniach, odobierkárom pri pohreboch, zvonárom, kostolníkom, kľučiarom vínnej pivnice, hrobárom, brusičom kôs, hájnikom ovocných záhrad a zároveň zástupcom veliteľa hasičov. Nie je to dosť?

- Well, viac než dosť!

- Dobre. Ak sa mám však vyjadriť stručnejšie, poviem len toľko, že to bol statočný človek.

- Už zomrel?

- Dávno. Nemám nijakých príbuzných.

- A preto ste sa zo žiaľu vybrali za more?

- Nie zo žiaľu. Ale pre nárečie.

- Pre nárečie? Je to možné? Tomu nerozumiem.

- Ale ja rozumiem, -ozval sa Čierny Tom. -Tetka Drollová totiž hovorí takou hroznou nemčinou, že sa to ani počúvať nedá.

- Nech sa teda naučí lepšie rozprávať.

- To nejde. Droll sa potuloval po rozličných krajoch Nemecka a z každého nárečia si dačo osvojil. Teraz hovorí hatlaninou, až človeku vstávajú vlasy na hlave. Ale rozprávajme sa radšej o inom. Túto tému Droll nemá rád.

Vtom sa vrátil Old Firehand a po druhý raz všetkých upozornil, že by si mali ísť ľahnúť, lebo zajtra musia zavčasu vstať. Poslúchli ho bez slova a odobrali sa do inej miestnosti, kde bolo mnoho drevených rámov s napätými kožami, ktoré mohli slúžiť ako lôžka alebo ako pohovky. Aby sa na lôžkach lepšie spalo, boli na nich prestreté mäkké podložky a prikrývky. Na Divoký západ to bolo až priveľké pohodlie a chlapi spali ako v oleji.

SIEDMA KAPITOLA

Boj o Butlerovu farmu

Obrancov farmy zobudili zavčas ráno. Podľa jasnej oblohy sa dalo usudzovať, že deň bude slnečný, veľmi teplý, ba až horúci. V jasnom rannom svetle vyzerala budova farmy celkom inakšie, už nepôsobila takým pochmúrnym dojmom ako v noci. Bola zariadená pre množstvo obyvateľov. Steny boli z pálených tehál. Bolo to stavisko značne dlhé a široké. Malo prízemie a jedno poschodie. Strecha bola plochá. Okná boli veľmi vysoké, ale pritom také úzke, že sa človek cez ne nemohol pretiahnuť. Toto opatrenie bolo nutné, lebo v tomto kraji sa potulovali lúpežívé hordy Indiánov. Neraz sa podobná osamelá farma musela viacej dní brániť, keď ju obliehali lúpeživí divosi. Tak isto prezieravo bol postavený aj rozsiahly dvor, obkľúčený múrom, v ktorom sa černeli otvory strieľní. Medzi strieľňami boli široké murované výstupky, na ktoré si obrancovia farmy mohli stať, ak bolo treba strieľať ponad múr.

Neďaleko budovy sa hadila rieka, cez ktorú sa zálesáci a rafteri včera prebrodili. Miesto, kde ležal brod, mohli spoza murovanej ohrady ľahko ostreľovať. Na rozkaz Old Firehanda ešte v noci zatarasili cestu k brodu zásekmi. Lovec urobil i druhé a veľmi potrebné bezpečnostné opatrenie. Ešte v noci nariadil, aby Butlerove čriedy zahnali na pastviny najbližších susedov. Napokon Old Firehand vyslal k Fort Dodge posla, ktorý mal oboch bratov Butlerovcov vystríhať pred trampmi. Veď by sa mohlo stať, že by na spiatočnej ceste vbehli tým lotrom rovno do rúk.

Old Firehand zaviedol svojich druhov na plochú strechu budovy, odkiaľ bol dobrý výhľad. Na východe a na severe sa vlnila trávnatá préria, na juhu a na západe sa rozprestierali nedozerné kukuričné a iné polia, veľmi dobre obrobené.

- Kedy asi prídu Osedžovia? - spýtal sa Droll.

- Podľa toho, čo náčelník včera povedal, mali by tu už čoskoro byť, - odvetil Old Firehand.

- Nespolieham sa na to. Niekedy indiánskych bojovníkov zvolávajú z veľkej diaľky. A okrem toho sa nevydajú na vojnovú

výpravu, kým najprv neodbavia všelijaké ceremónie podľa svojich starých zvykov. Môžeme byť radi, ak sem dorazia napoludnie. Lenže v tom čase môžu byť nablízku aj trampi. Nedôverujem veľmi týmto Čejenom a Arapahom!

- Ani ja, - prisvedčil Bill. - Oba kmene nie sú príliš početné a už veľmi dlho nemali v rukách vojnovú sekeru. Nemôžeme sa na ne spoľahnúť. Silnejších susedov tu nemáme, a tak sa môžeme tešiť na dlhé obliehanie.

- Nemusíme sa báť obliehania, lebo v pivniciach sú bohaté zásoby, - oznamoval Old Firehand.

- Ale čo voda? To je predsa hlavná vec! - ozval sa Droll. - Ak budú vonku striehnuť trampi, nemôžeme predsa ísť k rieke a načerpať si vody!

- To ani nebude treba. V pivnici je studňa s dobrou pitnou vodou. Z rieky zas vedie kanál, aby sme mohli aj zvieratá napájať.

- Je tu kanál?

- Áno. Všetko je zariadené pre prípad, že by farmu obliehali nepriatelia. Za budovou sú drevené padacie dvierka. Ak ich otvoríme, uvidíme schody vedúce pod klenbou kanála, ktorý je spojený s riekou.

- Je hlboký?

- Má asi výšku chlapa. Voda v ňom siaha človeku po hruď.

- A jeho ústie do rieky je odkryté?

- Nie. Nepriateľ predsa nesmie otvor zbadať. Preto nasadili okolo veľa krov a popínavých rastlín.

Droll nemal nijaký tajný zámer, keď sa vypytoval na kanál. Robil tak iba zo zvedavosti. No neskôr mu veľmi pomohlo, že o kanáli všetko vedel.

Väčšie i menšie stoly, stoličky, lavice, ktoré im poslúžili pri včerajšej večeri, teraz povynášali na dvor, aby sa mohli naraňajkovať pod šírym nebom. Potom priniesli i zbrane a všetku zásobu streliva z domu.

Neskoršie Old Firehand s pani Butlerovou a jej švagrinou vyšli na plochú strechu farmy. Dlho hľadeli smerom na juh, skadiaľ mali prísť očakávaní Indiáni. Napokon -bolo práve po poludní - ukázal sa v diaľke dlhočizný rad červených bojovníkov. Išli za sebou husím pochodom. Boli to Indiáni, ktorých čakali. Dobré slnko šiel na ich čele na koni.

Keď prechádzali bránou, Old Firehand napočítal vyše dvesto mužov. Bohužiaľ, iba niektorí z nich boli dobre ozbrojení. Väčšina z nich nemala ani kone a tí, ktorí ich doma mali, zdráhali sa vziať ich so sebou. Radšej chceli, aby guľka poranila alebo dokonca zabila ich, než aby sa to stalo ich koňom.

Kedysi to boli hrdí bojovníci, no dnes už boli na úpadku. Old Firehand ich rozdelil na dve skupinky. Menšia mala ostať na farme a väčšia pod vodcovstvom náčelníka Dobré slnko sa mala rozostaviť na pomedzí susednej farmy, na ktorej pastviny zahnali Butlerov dobytok. Skupina mala za úlohu odraziť trampov, keby sa azda pokúsili o útok na farmu z tejto strany. Old Firehand chcel týchto ľudí povzbudiť k väčšej bdelosti a udatnosti a prisľúbil im v mene pani Butlerovej značnú odmenu. Potom náčelník Dobré slnko i so svojím oddielom vyrazili na označené miesto.

Na farme bolo teraz vyše päťdesiat Indiánov, dvadsať rafterov a štyria zálesáci. No proti veľkému počtu trampov to zaiste nebolo mnoho. Ale jediný zálesák alebo rafter vyvážil viacej trampov a ochrana, ktorú poskytovala murovaná ohrada a dom, tiež čosi znamenala. Nejaké zvláštne rozkazy sa ešte nemohli vydávať, lebo nikto nevedel, akým spôsobom trampi zaútočia.

Nedalo sa nič robiť, len čakať, až lotri prídu. Veľkým šťastím bolo, že pani Butlerová hľadela celkom pokojne v ústrety nebezpečenstvu. Uvedomovala si, že bedákaním by svojich ľudí len zastrašila. Namiesto nariekania dala si ich zavolať a sľúbila im značnú odmenu, ak sa budú smelo správať a vytrvajú v obrane. Okrem toho bolo tu asi desať cowboyov, ktorý vedeli narábať so strelnou zbraňou, a tak Old Firehand sa na nich mohol spoľahnúť.

Keď už všetko pripravili, lovec sedel i s dámami a s lordom zase na plochej streche. Pozerali cez lordov ďalekohľad tým smerom, kde sa mali trampi ukázať. Po dlhom bezvýslednom pozorovaní napokon zbadal troch mužov. Nemali kone, kráčali k farme pešky.

- Hádam sú to vyzvedači, ktorých trampi vyslali napred, - poznamenal Old Firehand. - Požiadajú nás, aby sme ich vpustili na farmu.

- Ani sa mi nechce veriť, že trampi by mali toľko smelosti a prišli by na farmu, - ozval sa lord.

- Prečo nie? - odvetil Old Firehand. - Vyslali troch chlapov, ktorých tu nikto nepozná. Prídu s nejakou zámienkou a dostanú sa

tak do budovy. Kto im môže čo vyčítať? Poďme dolu, aby nás nezbadali na streche. Môžeme ich pozorovať ďalekohľadom aj oblokom.

Privedené kone stáli za budovou, a tak pri chodiaci ich nemohli zbadať. Všetci obrancovia sa museli utiahnuť dnu. Keby sa vyzvedači trampov dostali na dvor, nech si myslia, že je tu málo ľudí.

Len s námahou prešli traja oplani k brodu, veď cesta tu bola zatarasená zásekmi. Nemálo sa čudovali tomuto opatreniu. Pomaly sa priblížili k murovanej ohrade. Tu Old Firehand spozoroval, že jedného ostatní dvaja nadvihli, aby strieľňou nazrel do dvora. Lovec rýchlo zbehol na dvor. Ale to už počul zacilingať zvonec. Išiel teda k bráne a spýtal sa:

- Kto je? A čo si prajete?

- Je farmár doma? - ozval sa jeden z chlapov.

- Nie, odcestoval, - odvetil Old Firehand.

- Chceli sme požiadať o prácu. Nepotrebuje azda cowboyov alebo sluhov?

-Nie.

- Tak by sme prosili, aby ste nám dali niečo zjesť. Prichádzame zďaleka a sme hladní. Pekne vás prosíme, pustite nás dnu.

Chlap vyslovil svoju prosbu žalostným tónom. Na celom západe by sa nenašiel farmár, ktorý by odohnal hladného človeka. U všetkých primitívnych národov a vo všetkých krajoch, kde niet hotelov a hostincov, vládne krásny zvyk pohostinstva. Tak je to aj na Divokom západe. Odmietnuť prístrešie príchodziemu sa pokladá za nemilosrdný skutok a zároveň je to pre dotyčnú farmu a jej majiteľa hanba.

Old Firehand teda vpustil troch trampov. Zavrel za nimi bránu na závoru a potom ich odviedol k lavičkám, stolom a stoličkám vedľa domu, kde obrancovia nedávno raňajkovali, a ponúkol ich, aby si sadli. No hneď bolo vidieť, že čosi im nie je po chuti. Pretvarovali sa síce, že sú ku všetkému ľahostajní, ale pritom si potajomky prezerali skúmavými pohľadmi dom i okolie a občas na seba významne žmurkli. Jeden z nich povedal:

- Sme chudobní, skromní ľudia a neradi by sme vás obťažovali. Dovoľte, aby sme si mohli posedieť tam pri bráne. Je tam viacej tieňa než tu. Aj stôl si tam prenesieme.

Old Firehand vyhovel ich žiadosti, aj keď to bola od nich zákernosť. Len preto chceli byť pri bráne, aby ju potom v príhodnej chvíli mohli otvoriť svojim druhom. Preniesli si sem stôl a niekoľko stoličiek a slúžka čoskoro položila pred nich výdatné jedlo. Keď sa slúžka vzdialila, traja chlapi tu boli celkom sami.

Domnelí cowboyi sa tomu veľmi tešili. Old Firehand, ktorý ich pozorne sledoval z okna, to ľahko vybadal z ich tvárí. Začali sa o čomsi potichu radiť a pritom živo posunkovali. Po nejakom čase jeden z nich vstal a zdanlivo len tak ledabolo podišiel k strieľni a vyzrel do diaľky. To sa neskôr viac ráz opakovalo. Bol to istý znak, že lotri očakávajú príchod svojich druhov.

Old Firehand stál hore pri okne a ďalekohľadom skúmal kraj v tom smere, skadiaľ mali trampi prísť. Keď vyslali svojich špehúňov, sami sa hneď stiahli, aby ich z farmy nikto nezbadal. No teraz sa k nej hnali plným cvalom.

Bolo zrejmé, že sú medzi nimi ľudia, ktorí sa v tomto kraji dobre vyznajú, lebo uháňali priamo k brodu. Keď sa však k nemu priblížili a videli, že cesta je tu zatarasená vyrúbanými stromami, zastavili sa, aby si miesto prezreli. Old Firehand videl, že je najvyšší čas konať. Zišiel dolu k bráne. Zase jeden z trampov stál pri strieľni a vyzeral svojich druhov. Navidomoči sa preľakol, keď zbadal, že ho Old Firehand pozoruje, a rýchlo sa vrátil na svoje predchádzajúce miesto.

- Čo si robil pri strieľni? - drsne sa naňho oboril Old Firehand. - Čo si tam hľadal?

Tramp v rozpakoch hľadel na lovcovu obrovskú postavu a potom vyjachtal:

- Ja... ja... som chcel... iba pozrieť... kam stadiaľto pôjdeme.

- Neluhaj! Dobre viete, kam máte stadiaľto ísť. K ľuďom, ktorí sú tam pri rieke!

- Akých ľudí máte na mysli, sir? - spýtal sa chlap s predstieraným údivom. - Nikoho som nevidel.

- Keby to naozaj bola pravda, tak by si bol slepý. Musel si predsa vidieť jazdcov.

- Ani jediného. Akých jazdcov?

- Zbytočne sa pretvaruješ, škoda námahy! Všetci traja patríte k trampom, ktorí sa zišli v Osage Nooku a teraz chcú prepadnúť farmu.

Chlapík sa zatváril urazene a rozhorčene spustil:

- Čo? My že sme trampi? Sir, my sme čestní a usilovní ľudia a s takými vagabundmi, keby sa tu azda vyskytli, nemáme nič spoločné. Hľadáme zamestnanie, a keďže u vás sme nič nenašli, poberieme sa ďalej. No ak nás rátate medzi takú luzu, ako sú trampi, to je pre nás urážka. Dobre o tom porozmýšľajte! Keby vás trampi chceli prepadnúť a keby sme k nim naozaj patrili, aký účel by malo, aby sme najprv my traja prišli k vám? To by bola opovážlivosť, na ktorú by sme mohli škaredo doplatiť.

- Veď to má svoj účel! Naša murovaná ohrada je vysoká. Ťažko sa cez ňu dostať. Prišli ste sem pod zámienkou, že hľadáte prácu, no v skutočnosti by ste chceli svojim kompánom otvoriť bránu. Len preto ste si sadli na toto miesto.

- Sir! - precedil cez zuby a siahol do vrecka.

Ale Old Firehand už držal revolver v ruke a zvolal:

- Neopovážte sa vytiahnuť zbraň! Ak sa o to ešte raz pokúsite, hneď strelím. Bola to od vás priveľká smelosť, že ste prišli sem, lebo by som vás mohol teraz zajať a potrestať. No ani za mak sa vás nebojíme, a preto vás nechám ujsť. Choďte a povedzte tej zberbe, že každého, kto prekročí rieku, nakŕmime olovom. Practe sa!

Otvoril bránu. Chlapi ani nemukli, báli sa hrozivo natrčeného revolvera. No keď už boli vonku a závora za nimi zaškrípala, jeden z nich posmešne zakričal:

- Hlupák! Prečo si nás pustil, keď sme trampi? Len pozri, koľko je nás pri rieke! S tvojimi ľuďmi rýchlo skoncujeme; nebudeme s nimi robiť nijaké okolky. Ó štvrť hodinu budú všetci visieť.

- Netrep do vetra! - zvolal za ním Old Firehand, ktorý začul trampove slová. - Vy traja budete prví, čo okúsia naše olovo!

Potom kývol rukou. To bolo dohovorené znamenie. Hneď sa vyrojili spoza domu obrancovia, ktorých doteraz nebolo vidieť, a postavili sa k strieľňam, aby spolu s Old Firehandom sledovali každé hnutie nepriateľa.

Traja vyzvedači zatiaľ došli k rieke a čosi kričali na svojich druhov na druhom brehu, ale tu pri murovanej ohrade ich nebolo rozumieť. Trampi teda odcválali kúsok nižšie po prúde a vohnali zvieratá do vody.

- Vezmite si hneď na mušku troch vyzvedačov, aby neušli zaslúženej odplate, - nariadil Old Firehand Čiernemu Tomovi, Missouri Blenterovi a Humply Billovi, ktorí stáli blízko neho. - Ja si

beriem na starosť prvých dvoch, ktorí vystúpia na breh. Po mne strieľa Uncle, tetka Drollová, lord a po nich ostatní, ako stoja v rade. Takto sa vyhneme tomu, aby sme dvaja alebo viacerí strieľali na toho istého trampa. Načo by sme zbytočne plytvali strelivom?

- Takto to bude najlepšie, - prikyvoval Humply Bill. - Už akoby som svojho chlapa videl pred hlavňou!

A jeho nerozlučný druh Gunstick Uncle hneď spustil v básnickom nadšení:

Len čo prejdú cez rieku,
padať budú v náreku.
Pušky oheň vykašlú,
do pekla ich odpošlú.

Prvý jazdec vyšiel z rieky a hneď za ním druhý. Tam, kde dosiahli breh, stáli traja vyzvedači. Old Firehand kývol. Takmer súčasne zarachotilo päť výstrelov. Obaja jazdci zleteli z koní a zároveň aj traja vyzvedači klesli na zem. Trampi sa zúrivo rozrevali a popchli kone, aby čím skôr preplávali rieku. No hnali sa v ústrety istej záhube. Len čo niektorý z trampov vyšiel s koňom z vody, už ho zrazila zo sedla guľka, ktorá priletela od farmy. Neuplynuli ani dve minúty, a na brehu poskakovalo už zo tridsať koní bez jazdca.

Takéto privítanie trampi veru nečakali. Keď pred chvíľou vyzvedači volali na nich cez rieku, iste im oznamovali, že vo farme je málo obrancov. A teraz výstrel za výstrelom rachotí zo strieľní a každá guľka trafí. Rozzúrený rev sa čoskoro zmenil na krik zúfalstva a strachu. Tu sa ozval akýsi veliteľský hlas a všetci jazdci, čo boli v rieke, obrátili kone, aby sa hnali nazad na druhý breh.

- Odrazili sme ich, - povedal Missouri Blenter. - Som zvedavý, čo teraz podniknú.

- To nie je ťažko uhádnuť. Preplávajú rieku na takom mieste, kde naše guľky nedoletia, - odvetil Old Firehand.

- A potom?

- Potom? To je ťažko povedať. Ak múdro zaútočia, budeme mať veru ťažkú robotu.

- Čo myslíte pod slovami „múdro zaútočiť"?

- Múdro zaútočia vtedy, ak sa nevyrútia proti nám hromadne a iba z jednej strany, ale rozptýlene. Ak si nechajú kone vzadu a

rozbehnú sa k murovanej ohrade zároveň zo všetkých štyroch strán, neodrazíme ich, je nás na to málo. Pod múrom už budú chránení. Museli by sme sa rozdeliť na štyri oddiely. Keby sa potom trampi naraz stiahli na jedno miesto pod múrom, hádam by sa im podarilo preniknúť do dvora.

- To je pravda, ale kým by také čosi uskutočnili, poriadne by sme ich preriedili. Prirodzene, v tom prípade ani my by sme neboli bezpečne krytí pred ich puškami.

- Pshaw! Stiahneme sa do domu. Ľahko ich zaženieme za ohradu, je nás dosť. Šťastie, že dvor je taký veľký a že dom stojí práve uprostred neho. Nebojím sa ani trochu. Vyčkajme, čo urobia.

Trampi sa zhrčili do húfu, z ktorého sa onedlho štyria oddelili. To boli akiste vodcovia. Nebolo im vidieť do tvárí, ale podľa živých posunkov sa ľahko dalo uhádnuť, že sa o čomsi radia. Potom kývli ostatným a celý oddiel vyrazil proti prúdu rieky, teda na sever, a to tak ďaleko, že ich guľky z farmy nemohli dosiahnuť. Preplávali na koňoch k druhému brehu a zoradili sa do šíku, obráteného smerom k bráne. Až dosiaľ obrancovia farmy museli brániť iba východnú stranu. Old Firehand hlasne zavelil:

- Všetci rýchlo na severnú stranu! Chcú zaútočiť na bránu.

- Ale veď cez ňu neprejdú, - poznamenal Missouri Blenter.

- To nie, ale keď k nej pricválajú, môžu sa vyšvihnúť zo sedla na múr a potom skočia do dvora. Takýmto spôsobom by sme ich tu mali toľko, že by nás zadlávili.

- Ale predtým by nejeden zahryzol do zeme.

- Lenže by ich ešte vždy ostalo veľa. Nestrieľajte skôr, kým nezavelím, ale potom všetci naraz a rovno do stredu útočníkov.

Obrancovia chytro obsadili severnú stranu farmy. Niektorí si stali k strieľňam a iní zase na výstupky medzi strieľňami, aby mohli páliť ponad múr. Tí, čo stáli na výstupkoch, museli sa prikrčiť, aby ich útočníci privčas nespozorovali.

Teraz sa ukázalo, že Old Firehand uhádol úmysel trampov. Ich oddiel vyrazil cvalom priamo proti bráne. Keď boli od nej vzdialení už len asi osemdesiat krokov, Old Firehand dal povel k paľbe. Zarachotili dve salvy, rýchlo za sebou a presne podľa povelu, takže sa zdalo, akoby to boli zahrmeli dva obrovské výbuchy. Ich účinok bol taký, ako Old Firehand očakával. Zdalo sa, že trampom ktosi natiahol cez cestu lano, aby zastavil ich cval. Bolo vidieť obrovské

živé klbko, ktoré sa nijako nemohlo rozmotať. Obrancovia mali dosť času ponabíjať pušky a strieľali do zmätených nepriateľov už aj bez povelu a bez prestávky. Pravdaže, takejto paľbe trampi nemohli odolať. Rozutekali sa a zanechali na bojisku všetkých mŕtvych i ranených. Kone bez jazdcov pudovo uháňali k budove. Obrancovia farmy im hneď otvorili bránu a vpustili ich do dvora. Neskôr sa trampi pokúsili odniesť ranených. Nepadol ani jediný výstrel. Obrancovia im nechceli prekážať, lebo v tom videli čin ľudskosti. Trampi odnášali ranených pod neďalekú skupinu stromov, aby ich tam ošetrili a obviazali, nakoľko sa to za týchto okolností dalo.

Prišlo poludnie. Udatným obrancom priniesli jedlo a nápoje. Čoskoro stráže oznámili, že trampi vyrazili smerom na západ a ranených nechali pod stromami.

- Azda sa už poberajú preč? - spýtal sa Humply Bill. - Dostali poriadnu príučku a bolo by od nich len múdre, keby si ju vzali k srdcu.

- To im ani na um nepríde, - odvetil Droll. - Keby naozaj odchádzali, neboli by tu nechali ranených. Myslím, že sa teraz pokúsia ukradnúť čriedy dobytka patriace farme. Pozrite tamhore na plochú strechu! Vidíte, Old Firehand tam už stojí s ďalekohľadom v ruke. Pozoruje tých lotrov a som presvedčený, že čoskoro dostaneme ďalší rozkaz. -Aký?

- Ponáhľať sa na pomoc cowboyom a Indiánom. Ukázalo sa, že Drollov predpoklad bol správny. Trampi

boli už ďaleko. Od ohrady ich vôbec nebolo vidieť. No Old Firehand ich nespúšťal z očí. Naraz zvolal zo strechy:

- Rýchlo osedlať kone! Trampi zahli na juh a zrazia sa s Dobrým slnkom a jeho ľuďmi.

Neprešlo ani päť minút a kone už boli osedlané. Všetci obrancovia sa vyšvihli do sediel. Iba niekoľko sluhov ostalo na dvore, aby v prípade potreby mohli vracajúcim sa rýchlo otvoriť bránu. Oddiel s Old Firehandom na čele prešiel cez bránu, zahol za najbližší roh murovanej ohrady a obrátil sa smerom na juh. Najprv cválali medzi poľami a potom sa dostali na préria, šíre zelené pastvisko, na ktorom kde-tu stáli ojedinelé kríky.

Ani teraz ešte nebolo trampov vidieť. Old Firehand mal však so sebou ďalekohľad a stále trampov pozoroval. Tak mohli postupovať rovnobežne s útočníkmi, ktorí ich nemohli vidieť. Asi o štvrťhodinu

Old Firehand zastavil koňa, lebo aj trampi zastali. Práve sa dostali na pomedzie susednej farmy a tam zbadali nielen pasúci sa dobytok, ale aj jeho ozbrojených strážcov.

Old Firehand sa rozhliadol po okolí; videl, že je tu hodne kríkov, za ktorými sa môže i so svojimi ľuďmi dobre kryť. Jazdci teda zostúpili zo sediel, priviazali kone ku kríkom a skrčení sa zakrádali ďalej. Tak sa dostali až k širokému pásu krovísk, ku ktorému sa počas boja iste priblížia trampi, aspoň sa tak dalo predpokladať. Stadiaľto už aj bez ďalekohľadu bolo vidieť trampov, ako i cowboyov a Indiánov.

Trampov navidomoči prekvapilo, že je tu toľko Indiánov, prichystaných brániť čriedy dobytka. Ako sa to mohlo stať, že si farmár najal na stráženie čried Indiánov, a to ešte také množstvo? Trampov to zmiatlo. No čoskoro spozorovali, že Indiáni sú nedostatočne vyzbrojení. Nemajú strelné zbrane. Trampi sa teda upokojili. Ich vodcovia sa napochytro poradili a potom vydali rozkaz zaútočiť. Podľa toho, ako sa trampi rozbehli proti nepriateľovi, ľahko sa dalo vybadať, že sa nebudú zdržovať bojom z diaľky, ale že by chceli Indiánov rozmliaždiť kopytami koní. Jazdci sa hrčili do tesného šíku a už sa aj hnali rovno na Indiánov.

Teraz sa ukázalo, že Dobré slnko je priam rodený vojvodca. Na jeho hlasný povel sa všetci Indiáni, ktorí doteraz stáli husto pri sebe, naraz rozptýlili, takže o pošliapaní konskými kopytami nemohlo byť ani reči. Trampi to hneď pochopili, a preto sa skrútili, aby sa dostali k pravému krídlu indiánskych bojovníkov a zrazili ho k ľavému. Náčelník Dobré slnko zaraz postrehol, o čo nepriateľom ide. Znovu zaznel jeho hlasný povel. Indiáni sa hneď zhŕkli a vytvorili zdanlivo obrovské, zmotané klbko, ale o chvíľočku sa znovu rozptýlili. Tým sa postavenie indiánskeho šíku zmenilo. Predtým bol obrátený smerom západovýchodným, teraz severojužným. Náčelník Osedžov neurobil tento manéver azda preto, aby sa dostal bližšie k svojim spojencom, veď ani nevedel, že sú tu. Počínal si celkom prirodzene, ako keď sa napadnutý bizón obráti proti nepriateľovi nie bokom, ale čelom a rohami. Už sám obrat celého oddielu bol majstrovským vojenským ťahom, no mal ešte aj iný, netušený výsledok. Trampi sa takto ocitli zrazu medzi Indiánmi a belochmi poskrývanými za pásom krovísk. Videli, že ich úmysel je zmarený, a preto na chvíľu zastali. To však bola neopatrnosť, za ktorú museli hneď pykať.

Domnievali sa, že sú už mimo dostrelu indiánskych šípov. Cítili sa bezpeční. Jeden z ich vodcov čosi vykladal druhému, akiste o novom bojovom pláne. Túto prestávku v boji náčelník Osedžov rýchlo využil. Opäť zaznel jeho hlasný povel a vtom sa už Indiáni rozbehli dopredu. Zrazu zastali, vystrelili šípy a potom sa rýchlo zase stiahli. Strely neminuli cieľ. Zabili a zranili nielen mnoho ľudí, ale aj koní. Zvieratá sa vzpínali, plašili, chceli ujsť a jazdci ich len s námahou mohli zadržať. A práve tento zmätok chcel Old Firehand využiť.

- Na nich! - zavelil. - Ale strieľajte iba na jazdcov, nie na kone!

Zarachotili pušky a guľky sa len tak sypali do húfu trampov, ktorí sa od strachu rozvrieskali.

- Preč! - zaryčal ktorýsi z nich. - Sme obkľúčení. Prerazme líniu Indiánov!

Trampi poslúchli. Nestarali sa už ani o ranených a mŕtvych a popohnali kone rovno proti Indiánom. Tí im celkom ochotne uvoľnili cestu a sprevádzali ich útek víťazným revom.

- Ale uháňajú! - smial sa starý Missouri Blenter. - Veru sa viac nevrátia. Viete, kto ich to vyzval, aby ušli?

- Pravdaže vieme, - odvetil Čierny Tom. - Ten hlas poznáme veľmi dobre. Bol to Ryšavý Cornel. Zdá sa, akoby ho sám satan bol chránil pred našimi guľkami. Nepustíme sa za tými lotrami, sir?

Pri posledných slovách sa obrátil k Old Firehandovi.

- Nie, - odvetil lovec. - Je nás málo, aby sme sa mohli pustiť s nimi do boja zblízka. Ostatne, ľahko sa dovtípia, že sme tu pôvodne neboli, ale že sme prišli z farmy na pomoc Indiánom. V tom prípade sa iste pokúsia vniknúť do farmy za našej neprítomnosti. Musíme teda čo najrýchlejšie nazad.

- A čo bude s ranenými trampmi a s koňmi, ktoré tu pobehúvajú bez jazdcov?

- To musíme ponechať na starosť Indiánom. Ale teraz už nesmieme strácať čas, rýchlo do sediel!

Chlapi zdvihli klobúky a zavolali Indiánom hurá. Títo zas odvetili prenikavým víťazným pokrikom. Nato belosi vysadli na kone a pustili sa cvalom k farme. Len čo dorazili na dvor, Old Firehand hneď vyšiel na plochú strechu, aby sa ďalekohľadom poobzeral dookola.

Sedela tam pani Butlerová, veľmi skľúčená obavami. Teraz sa na svoju nesmiernu radosť dozvedela o víťazstve.

- Teda už sme zachránení? - spýtala sa a zhlboka si vydýchla. - Trampi utrpeli ťažké straty. Môžeme dúfať, že im už prešla chuť na ďalšie útoky?

- Môžeme dúfať, ale lepšie, keď nebudeme.

- A prečo?

- Bohužiaľ, je to tak, ako vravím. Na čriedy dobytka sa už neodvážia, lebo sa presvedčili, že ich nestrážia iba Indiáni, ale aj značný počet belochov. Ale inak je to s touto budovou. Tí lotri síce nahliadli, že za dňa sa im nepodarí vniknúť dnu, ale môžu sa o to pokúsiť za nočnej tmy. Musíme sa pripraviť na to, že nás v noci napadnú.

- Ale vo dne sa iste neukážu.

- Ba áno. Tam pod stromami ležia ich ranení. Nemôžu ich tam nechať. Som presvedčený, že čoskoro ich uvidíme. Odcválali na západ a z tej strany aj prídu.

Pozrel ďalekohľadom tým smerom a o krátky čas zvolal:

- Áno, tam sú! Urobili veľký oblúk a teraz sa vracajú k raneným. Možno že aj...

Zarazil sa. Pri reči stále pozeral ďalekohľadom a teraz ním mieril na sever.

- Čo je? - spýtala sa pani Butlerová. - Prečo ste sa zasekli, sir? Prečo ste sa zrazu tak zamračili?

Old Firehand ešte chvíľu pozeral cez ďalekohľad, potom ho odložil a povedal:

- Zamračil som sa, lebo teraz sa stane dačo nedobré. Naše položenie sa tým len zhorší.

- Čo tým chcete povedať? - zľakla sa domáca pani. - Čo sa má stať?

Rozmýšľal, či jej povedať pravdu. Našťastie práve v tej chvíli vyšiel na strechu lord a spýtal sa, či vedieť trampov. Old Firehand sa rýchlo spamätal a povedal:

- Nič to nie je, madam, nemusíte sa znepokojovať. Môžete bez starosti zísť dolu a rozkázať, aby ľuďom dali nejaké občerstvenie.

Domácu paniu lovcove slová upokojili. Vstala a už aj schádzala dolu, aby urobila podľa rady Old Firehanda. Len čo zmizla, lovec povedal lordovi, ktorý práve rozťahoval svoj obrovský ďalekohľad:

- Mal som vážny dôvod, keď som poslal domácu paniu preč. Namierte ďalekohľadom rovno na západ, mylord, a povedzte mi, čo vidíte!

Angličan poslúchol a potom odvetil:

- Sú tam trampi. Vidím ich zreteľne. Približujú sa.

- Naozaj sa približujú?

- Pravdaže! Čo iné by mali robiť?

- Podľa toho by bol môj ďalekohľad lepší než váš, hoci je menší. Naozaj vidíte, ako trampi prichádzajú k nám?

- Ba nie. Stoja.

- Ktorým smerom sú obrátení tvárami?

- Na sever.

- Nože zamierte ďalekohľadom tým smerom. Azda niečo uvidíte a zistíte, prečo sa tí lotri zastavili.

- Well, sir, pozriem sa...! Zo severu prichádzajú traja jazdci. Trampov zrejme nevidia.

- Jazdci? Naozaj?

- Yes. Ba nie! Všetci nie sú jazdci. Zdá sa, že je tam aj jedna jazdkyňa, je tam aj dáma! Vidím zreteľne jej jazdecký oblek a závojček povievajúci za ňou.

- A viete, kto sú tí traja ľudia?

- Nie. Ako by som to mohol vedieť...? Heigh-ho, azda len to nie sú...

- Ba veru sú! - povedal Old Firehand a vážne pokýval hlavou. - Je to farmár so svojím bratom a dcérou. Posol, ktorého sme za nimi vyslali, zrejme sa s nimi nestretol.

Lord zasunul dlhé rúry ďalekohľadu jednu do druhej a zvolal:

- Musíme teda rýchlo na kone a cválať k nim, lebo inak sa dostanú do rúk trampov.

Chcel odbehnúť. Ale lovec ho chytil za rukáv a povedal:

- Len zostaňte tu, sir, a nerobte poplach! Domáca pani sa nemusí zatiaľ nič dozvedieť. Nemôžeme tých ľudí ani vystríhať, ani im pomôcť, lebo už je neskoro. Pozrite sa, pozrite sa!

Lord si opäť priložil k očiam ďalekohľad, a tu videl, že trampi sa pustili cválať k prichádzajúcim.

- All devils! - zvolal. - Zabijú ich!

- Ani im na um nepríde! Trampi dobre vedia, akú výhodu môžu získať, keď tých troch lapia. Čo by z toho mali, keby ich zabili?

Vôbec nič. Len by si tým zhoršili svoje postavenie, lebo by sme tým ostrejšie proti nim útočili. Keď ich však nechajú nažive, môžu ich použiť ako rukojemníkov a môžu od nás žiadať výkupné alebo nejaké ústupky. Pozrite! Už ich obkľúčili. Aj keby sme im boli vyrazili na pomoc, nič by sme neboli mohli urobiť. Neboli by sme stihli dobehnúť a okrem toho na otvorenom bojisku by sme boli proti trampom prislabí. Je ich predsa len trochu veľa.

- Well, máte pravdu, sir, - priznával lord. - Ale máme dovoliť, aby od nás žiadali výkupné alebo nejaké ústupky? Veď by sme sa museli hanbiť za to, že vyjednávame s takými lotrami!

Old Firehand iba mykol plecom. Ľahký úsmev mu zaihral okolo pier, keď odpovedal:

- Nechajte to už na mňa, sir! Ešte som nikdy neurobil nič také, za čo by som sa musel hanbiť. Keď vám tvrdím, že tým trom osobám, ktoré trampi práve zajali, nehrozí nateraz nijaké nebezpečenstvo, môžete mi veriť. Len o to vás prosím, aby ste domácej panej nezradili, čo sa stalo. V prvej chvíli prekvapenia som jej to skoro vybľafol, no nič by jej to nepomohlo, keby sa to dozvedela. Zbytočne by sa trápila.

- Okrem nás dvoch to nikto iný nesmie vedieť?

- Iba našim najdôvernejším priateľom to môžeme povedať, aby aspoň oni vedeli, o čo ide. Ak im to chcete oznámiť, môžete zísť dolu, ale povedzte im, nech to ďalej nerozširujú. Ja budem stadiaľto ďalej pozorovať tých lotrov a potom sa zariadime podľa toho, čo podniknú.

Lord zostúpil na dvor. Old Firehand zamieril ďalekohľadom na trampov, ktorí sa medzitým zhrčili okolo zajatcov a už ich aj odvádzali k neďalekej skupine stromov. Tam zostúpili z koní a posadali si na trávu. Lovec pozoroval, že sa medzi nimi rozprúdil rozhovor, lebo živo gestikulovali. Iste to bola porada. Dovtípil sa, o čom sa zhovárajú, a rozmýšľal, ako sa teraz zachovať. Z rozvažovania ho zrazu vyrušil Droll, ktorý sem pribehol celý zadychčaný.

- Je to pravda, čo nám povedal lord? - spýtal sa Old Firehanda po nemecky. - Vraj tí lotri chytili oboch bratov Butlerovcov a ešte k tomu i slečnu?

- Veru, to je pravda, - prikývol Old Firehand.

- Ej, nebol by som si myslel, že také čosi je vôbec možné. Teraz len ožijú trampom mušky! Prídu k nám a budú mať veľké požiadavky. A my? Čo im odpovieme?

- No a čo radíte? - spýtal sa Old Firehand a veselým, spýtavým pohľadom pozrel na bruchatú tetku Drollovú.

-Ako sa môžete takto spytovať?! - vybuchol Droll. - Ani v najmenšom im neustúpime. Alebo im azda chcete dať výkupné?

- Veď nemáme iné východisko!

- Nedáme im výkupné, nie a ešte raz nie! Veď tí lotri koniec koncov sú bezmocní. Čo môžu robiť? Zabiť zajatcov? To si dobre rozmyslia, lebo by sa potom museli obávať našej pomsty. Budú sa tým vyhrážať, ale my im neuveríme a ešte ich aj vysmejeme.

- Aj keby boli vaše predpoklady správne, Droll, aj v tom prípade by sme museli mať ohľad na zajatcov. Ich položenie veru nie je závideniahodné. Aj keď ich nezabijú, budú ich všelijako znepokojovať a vyhrážať sa im.

- To im nezaškodí, musia to vydržať. Načo tak slepo vbehli trampom do rúk? Aspoň budú mať pre budúcnosť príučku. Ostatne, ich útrapy nepotrvajú dlho. Ešte sme tu my a veru by v tom musel mať sám rohatý prsty, keby sme im nejako nepomohli z kaše.

- Ako si to predstavujete? Máte nejaký plán?

- Nie ešte nie. Ani to nie je potrebné. Najprv musíme vyčkať, ako sa veci vyvinú. Až potom môžeme konať. Nerobím si ani najmenšie starosti. Poznám sa a dobre viem, že sa nemusím o nejaký plán veľmi znepokojovať. Keď príde pravá chvíľa, naraz sa mi v makovici rozjasní a hneď budem vedieť, čo a ako. Len pekne-krásne pokojne vyčkajme noc a dávajme dobrý pozor, kde sa trampi utáboria. Priplazím sa k nim ako had a zajatcov im pekne-rúče odvediem.

- Rád verím, že by sa vám také čosi podarilo. Ale je to priveľmi nebezpečné podujatie.

- Dajsamisvete! My dvaja sme už neraz vykonali inakšie kúsky. Nie sme predsa vrecom udretí! Myslím že... oho! - prerušil sa. - Pozor! Práve prichádzajú. Sú dvaja, idú rovno k domu. Majú v rukách šatky a mávajú nimi, aby sme hneď videli, že prichádzajú ako vyslanci, voči ktorým treba zachovať rešpekt. Pustíte sa s nimi do reči?

- Pravdaže! Už z ohľadu na zajatcov musíme vedieť, čo od nás požadujú. Poďte!

Obaja zostúpili na dvor, kde celá posádka farmy stála pri strieľňach a dívala sa na dvoch prichádzajúcich trampov, ktorí zastali v bezpečnej vzdialenosti, kde ich guľky nemohli dosiahnuť, a mávali šatkami. Old Firehand otvoril bránu, vyšiel pred ňu a zakýval vyjednávačom, aby prišli k nemu. Poslúchli ho, a keď sa k nemu priblížili, zdvorilo ho pozdravili. Pritom sa usilovali, aby mali na tvárach dôveryhodný výraz.

- Sir, prichádzame ako vyslanci, aby sme vám oznámili svoje požiadavky, - ozval sa jeden z nich.

- Tak? - posmešne sa spýtal lovec. - Odkedy sa opovažujú prériové zajace ku grizlymu, aby mu rozkazovali?

To prirovnanie nebolo zlé. Stál pred nimi naozaj ako vzpriamený grizly: vysoký, širokoplecí, mohutný a z jeho očí sršali priam blesky hnevu, takže trampi nevdojak o krok cúvli.

- My nie sme zajace, sir! - ohradzoval sa ten, čo pred chvíľou hovoril.

- Nie? Tak ste teda zbabelé kojoty, ktoré sa uspokoja so zdochlinami! Vravíte, že ste vyslanci. Ste zbojníci, ste zlodeji a vrahovia, stojaci mimo zákona, na ktorých každý statočný človek môže strieľať, kedykoľvek sa mu len naskytne príležitosť.

- Sir, - vzkypel jeden z trampov, - takéto urážky nemôžem ...

- Čuš, lotor! - zahrmel naňho Old Firehand. - Len preto som vám dovolil prísť bližšie, lebo som sa chcel presvedčiť, kam až siaha bezočivosť takejto zberby. Teraz počúvajte, čo vravím, a neotvárajte zobák! Ak poviete ešte čo len jediné slovo, ktoré sa mi nebude páčiť, hneď vás zrazím na zem. Viete, kto som?

- Nie, - odvetil tramp vyľakane.

- Volajú ma Old Firehand. Povedzte to tým, ktorí vás sem poslali. Iste budú vedieť, že som človek, s ktorým sa nemožno zahrávať. To skúsili už dnes, a to na vlastnej koži. A teraz krátko, čo mi máte povedať?

- Máme vám oznámiť, že farmár, jeho brat a neter padli do našich rúk.

- To už viem.

- Všetci traja musia umrieť...

- Pshaw! - prerušil ho lovec posmešne.

- ... ak nepristúpite na naše podmienky, - pokračoval vyjednávač.

- Old Firehand si nedá predpisovať podmienky. A najmä nie od takých ľudí, ako ste vy. Okrem toho ste porazení, a teda nemáte čo predpisovať podmienky. To môžeme robiť my.

- Ale, sir, ak ma nevypočujete, tak čoskoro uvidíte zajatcov visieť tam na tých stromoch rovno pred vašimi očami.

- Len to urobte! Tu na farme máme dosť povrazov aj pre vás.

Takú odpoveď tramp neočakával. Dobre vedel, že hovoril iba do vetra a že jeho druhovia sa len tak ľahko neodvážia uskutočniť, čím sa vyhrážali. V rozpakoch hľadel pred seba na zem a potom povedal:

- Ale uvážte, sir, tri ľudské životy!

- To som si už dávno uvážil. Len tri ľudské životy, ale za ne pohlušíme vás všetkých do jedného. Teda výhoda je na našej strane.

- Ale veď by ste tak ľahko mohli zabrániť, aby vašich priateľov obesili.

-Ako?

- Tak, že stadiaľto odtiahnete a vydáte nám farmu.

Tu Old Firehand položil chlapovi na plece svoju ťažkú päsť, takže trampovi sa až kolená podlomili.

- Človeče, - zahrmel lovec, - ty si tuším rozum potratil. Máš mi ešte dačo povedať?

- Nie.

- Tak sa už aj ber stadiaľto! Ak nepôjdeš, budem ťa pokladať za blázna a podľa toho s tebou aj zatočím.

- Myslíte to vážne, sir?

- Čo najvážnejšie. Practe sa obaja, lebo bude s vami zle! Vytiahol revolver. Obaja trampi sa zvrtli a už aj fujazdili,

len sa tak za nimi prášilo. No jeden z nich, keď už bol dosť ďaleko, sa obrátil a spýtal:

- A môžeme prísť, keď nás pošlú s inými podmienkami? -Nie.

- Odmietate akékoľvek rokovanie?

- Áno. Som ochotný zhovárať sa iba s Ryšavým Cornelom, ale aj to len chvíľku.

- A sľúbite, že sa môže bez prekážky vrátiť k nám?

- Áno, ak ma neurazí.

- Poviem mu to.

Nato obaja trampi upaľovali, len sa im tak nohy mihali. Bolo vidieť, že chcú byť čo naj ďalej od slávneho lovca. Old Firehand sa

však nevrátil do dvora, ale vykročil smerom k trampom. Prešiel asi polovicu cesty. Tam zastal a sadol si na kameň, aby vyčkal Ryšavého Cornela. Bol si istý, že vodca trampov príde.

Kto nepoznal Old Firehanda, iste by si bol myslel, že bola od neho opovážlivosť odísť tak ďaleko od svojich ľudí, a k tomu bez pušky. No Old Firehand veľmi dobre vedel, čo robí.

Čoskoro sa ukázalo, že sa vo svojom očakávaní nemýlil. Kruh trampov sa naraz roztvoril a vyšiel z neho Cornel. Pomaly sa približoval k miestu, kde sedel Old Firehand. Keď ta prišiel, nemotorne sa mu uklonil a povedal:

- Good day, sir. Želali ste si zhovárať sa so mnou?

- O tom nič neviem, - odvetil zálesák. - Povedal som len toľko, že okrem vás sa nebudem s nikým rozprávať. Najradšej by som bol, keby som ani vás nevidel pred sebou.

- Master, hovoríte trochu povýšenecky.

- Veď mám na to príčinu. No vám by som neradil, aby ste hovorili povýšenecky.

Ich pohľady sa skrížili. Cornel prvý sklopil oči a len s námahou potlačil hnev, keď povedal:

- Stojíme tu ako rovný s rovným.

- Tramp pred čestným zálesákom, porazený pred víťazom! Tomu hovoríte rovný s rovným?

- Ešte sa necítim porazený. Záleží len na nás, a všetko sa zvrtne.

- Pokúste sa teda! - pohŕdavo sa zasmial Old Firehand. Tramp už nevládal dusiť v sebe hnev a podráždene vyhŕkol:

- Stačí, keď využijeme vašu neopatrnosť.

- Ale? A to už ako? Akú neopatrnosť som urobil?

- Prišli ste z farmy až sem. Keby sme chceli, mohli by sme vás zajať. A bez vás, to ochotne priznám, tí za murovanou ohradou by nám starosti nerobili, ľahko by sme ich premohli.

Na Old Firehandovej tvári sa mihol úsmev. Asi taký, aký zaihrá na tvári dobráckeho ujka, keď nejaké chlapčisko vytresne pred ním náramnú hlúposť.

- Ale veď vy sám neveríte tomu, čo vravíte, - odvetil. - Vy by ste si trúfali mňa zajať? Prečo ste to teda neurobili? Keďže ste sa o to ani len nepokúsili, to je najlepší dôkaz, že neveríte v úspech takého podujatia.

- Oho, len pomaly! Vieme, že ste skvelý zálesák. Ale nie ste nepremožiteľný, za akého vás pokladajú. Ste práve uprostred cesty medzi nami a farmou. Stačí, aby pár našich ľudí sadlo na kone a odrezalo vám cestu k farme. Stali by ste sa naším zajatcom.

- Myslíte to vážne?

- Áno. Keby ste aj boli neviem akým vynikajúcim bežcom, kôň je predsa len rýchlejší. To musíte priznať. Obkľúčili by sme vás skôr, než by ste sa dostali k domu.

- Vaše úvahy sú správne, ale zabudli ste na jednu vec. Neuvedomili ste si, že trampi, ktorí by ma chceli chytiť, dostali by sa na dostrel pušiek z farmy. Moji ľudia by všetkých, čo by ma chceli obkľúčiť, postrieľali ako vrabce. Ale nie o tom sa chceme zhovárať.

- Nie, sir, o tom nie. Prišiel som k vám preto, aby som vám poskytol príležitosť zachrániť život troch zajatcov.

- Tak ste sa namáhali zbytočne, lebo život týchto troch ľudí nie je ohrozený.

- Že nie? - zlovestne sa uškľabil Cornel. - To sa veľmi mýlite, sir. Ak nepristúpite na naše podmienky, obesíme ich.

- Už som vám odkázal, že v tom prípade povešiame aj my vás, a to všetkých do jedného.

- Smiešne! Porátali ste, koľko nás je?

- Vieme veľmi dobre, koľko vás je. Lenže je otázka, či aj vy viete, koľkých mužov môžem postaviť proti vám?

- Vieme to presne.

- Pshaw! Nemohli ste nás spočítať.

- To nie je potrebné. Vieme, koľko sluhov a cowboyov môže byť na takej farme, ako je Butlerova. K tomu treba ešte pripočítať rafterov, ktorých ste sem priviedli od rieky Black Bear.

Skúmavo pozrel zboku na lovca, lebo naozaj nevedel, koľko mužov môže byť na farme. Old Firehand iba hodil rukou a odvetil:

- Porátajte si svojich mŕtvych a ranených, a potom mi poviete, či by to mohla vykonať hŕstka rafterov. Ostatne, videli ste aj mojich Indiánov a tiež druhý oddiel belochov, ktorý na vás zaútočil od chrbta.

- Druhý oddiel belochov? - zasmial sa tramp. - Ale veď to nebol druhý oddiel, to boli tí istí rafteri z farmy! Musím priznať, že ste nám prešli cez rozum. Pribehli ste z farmy na pomoc Indiánom. Škoda, neskoro som sa dovtípil. Mali sme sa hneď obrátiť a zaútočiť na

farmu; teraz by už bola v našich rukách. Nie, sir, nenaľakáme sa, že vás je primnoho. Ak zajatcov odpravíme, nebudete sa môcť pomstiť.

Cornel opäť vrhol ukradomky na Old Firehanda skúmavý pohľad. No lovec iba pohŕdavo mykol plecami a povedal:

- Načo by sme sa zbytočne škriepili. Aj keby nás bolo tak málo, ako mylne predpokladáte, boli by sme v prevahe. Trampi, trampi, čo sú to za ľudia? Do ničoho sa im nechce, sú to vagabundi, tuláci! Ale tam dnu, za murovanou ohradou, stoja najslávnejší lovci a scouti Divokého západu. Jediný z nich zaváži najmenej za desiatich trampov. Keby nás tam nebolo viacej ako dvadsať, aj tak by sme sa pustili za vami v tom prípade, keby ste zajatcov usmrtili. Týždne a mesiace by sme sa hnali po vašej stope, kým by sme vás nevyhubili do posledného muža. To viete veľmi dobre, a preto sa neopovážite našim zajatcom ani len vlas na hlave skriviť.

Old Firehand to všetko povedal s takým dôrazom a tak sebavedome, že Cornel sklopil oči. Vodca trampov vedel, že slávny lovec by mohol uskutočniť, čo mu tu vravel. Neraz sa už prihodilo, že jediný odvážny muž prenasledoval celú bandu zločincov, aby ich potrestal, a postupne jedného po druhom ich odstreľoval. Old Firehand by vedel takéto dačo vykonať. Pravdaže, Cornel nedal najavo, že je o tom presvedčený. Posmešne pozrel lovcovi do tváre a povedal:

- No veď uvidíme, ako sa to všetko skončí. Keby ste si boli taký istý, nestáli by ste tu. Len obavy vás prinútili, že ste prišli na túto schôdzku.

- Netrepte dve na tri! Prišiel som sem pohovoriť si s vami, ale nie zo strachu, iba preto, aby som si vašu tvár a váš hlas dobre vštepil do pamäti. To je jediný dôvod, pre ktorý som prišiel. Odteraz si vás už budem dobre pamätať, a preto sa už môžeme rozlúčiť. Skončili sme.

- Ešte nie, sir! Chcem vám dať nový návrh. Vzdáme sa ďalších útokov na farmu...

- Ach, aká veľká milosť! A ďalej?

- Vydáte nám naše kone, ktoré ste vpustili do dvora farmy. K tomu ešte pridáte toľko kusov dobytka, aby sme boli dobre zásobení mäsom, a napokon nám vyplatíte dvadsaťtisíc dolárov. Toľko sa na farme iste nájde.

- Len toľko? Nič viacej nežiadate? Veľmi pekné! A čo nám za to ponúkate?

- Vydáme vám zajatcov a odtiahneme. Pravdaže, predtým nám musíte na svoju česť sľúbiť, že nás nebudete prenasledovať. Teraz už viete, aké sú naše podmienky, a prosím, aby ste sa k nim vyjadrili. Už sme tu dosť dlho a zbytočne tárali.

Povedal to tak panovačne, akoby mal najsvätejšie právo na takéto požiadavky. Old Firehand vytiahol revolver. Bez hnevu, celkom pokojne, s pohŕdavým úsmevom na perách odvetil:

- Áno, tárali ste tu už dosť dlho, a preto sa ihneď stadiaľto berte, lebo vám vpálim guľku do hlavy!

- Čože? Veď to je...

- Practe sa! A hneď! - prerušil ho lovec prísne a už aj namieril naňho hlaveň revolvera. - Raz... dva...

Tramp nevyčkal, kým Old Firehand naráta do troch. Obrátil sa, precedil cez zuby akúsi vyhrážku a už aj rýchlo odchádzal. Lovec hľadel za ním, a keď sa presvedčil, že ryšavec mu nemieni zákerne streliť do chrbta, obrátil sa aj on a vracal sa do farmy. Stadiaľ pozorovali schôdzku s veľkým záujmom. Len čo sa Old Firehand ocitol medzi svojimi, stručne vyrozprával obsah rozhovoru, ktorý mal s Ryšavým Cornelom.

- Konali ste správne, sir, - ohlásil sa lord. - Takým ľuďom neslobodno ustupovať ani v najmenšom. Boja sa a dva razy si to rozmyslia, kým by zajatcom ublížili. Čo myslíte, čo teraz podniknú?

-Hm... Slnko sa kloní k západu, - povedal lovec. - Myslím, že vyčkajú, keď sa zotmie, a potom sa ešte raz pokúsia preliezť cez ohradu. Ak sa im to nepodarí, ostanú im ešte zajatci a nádej, že predsa len dostanú za nich výkupné.

- Myslíte, že sa naozaj odvážia v noci zaútočiť?

- Pravdepodobne. Vedia, že ich je viacej než nás. Musíme sa prichystať na obranu. Opatrnosť nám káže, aby sme ich starostlivo pozorovali. Len čo sa nad kraj znesie noc, niektorí z nás musia ísť na výzvedy. Budú pozorovať trampov a upovedomia ma o každom ich kroku. Kto sa dobrovoľne hlási na túto nebezpečnú úlohu?

Hlásili sa všetci do jedného. Old Firehand si vybral troch, ktorí sa mu videli na to naj súcejší, a to tetku Drollovú, Humply Billa a Gunstick Uncla. Títo traja sa náramne tešili, že im slávny lovec tak dôveruje.

Slnko kleslo až k čiare obzoru. Tekuté zlato lúčov zaplavilo celú rovinu. Skupina trampov bola tak osvetlená, že bolo dobre rozoznať

každého jednotlivca. Nerobili prípravy ani na odchod, ani na prenocovanie. Z toho sa dalo usúdiť, že nemienia odísť, ale ani ostať na tom mieste, kde sú.

Old Firehand rozkázal priniesť ku každému rohu ohrady kôpku dreva a uhlia, ktorého je v Kansase mnoho, a preto je veľmi lacné. Ba ku každému rohu prigúľali ešte aj niekoľko súdkov petroleja. Keď sa celkom zotmelo, vyslali Drolla, Humply Billa a Gunstick Uncla na výzvedy. Aby sa každý z nich mohol pri návrate dostať čo najrýchlejšie na dvor, pripevnili na niektorých miestach na ohradu silné povrazy, a to zvonku. Povrazy siahali až na zem. Keby trampi azda prenasledovali vyzvedačov, títo nemusia čakať, až im otvoria bránu; rýchlo vylezú po povrazoch na múr a stadiaľ sa po tých istých povrazoch, ktoré prehodia na vnútornú stranu ohrady, spustia do dvora. Potom obrancovia obliali petrolejom niekoľko polien a cez strieľne ich vyhodili na kopy dreva a uhlia pri rohoch ohrady. Nahádzali tam ešte ďalšie drevo a uhlie, takže pri každom rohu ohrady čoskoro sa zvonku rozblčala vatra, osvetľujúca veľmi jasne múr i okolie. Keby sa približoval čo len jeden tramp, obrancovia by ho museli uzrieť. Cez strieľne mohli hádzať na oheň ďalšie palivo, takže nikto pritom nebol vystavený nepriateľovým guľkám.

Uplynulo vyše pol hodiny a vonku sa nič nehýbalo. Naraz však sa Gunstick Uncle prehupol cez múr, zošmykol sa po povraze na dvor a náhlil sa k Old Firehandovi. Keď ho našiel, hlásil mu výsledok svojho pátrania, pravdaže, vo veršoch:

Trampi nie sú tam, kde boli,
pod skupinou stromov v poli.
Keď noc plášť svoj roztiahla,
banda trampov odtiahlo.

- To som si myslel. Ale kam odtiahli? - spýtal sa lovec a zasmial sa Unclovmu veršovaniu.

Dlháň ukázal smerom napravo od brány a odvetil s neochvejnou vážnosťou:

Čupia v hustom krovisku
pri rieke tu nablízku.

- Tak blízko sa odvážili? Ale veď to by sme boli počuli dupot ich koní!

Zahnali ich na préria,
kde ich tône noci kryjú.
Určiť miesto ťažká vec,
nevzal som si kahanec.

- *A* kde je Bill a tetka Drollová?

Z neďalekej skrýše malej
pozorujú trampov ďalej.

- Pekne! A teraz musím presne vedieť, kam trampi pôjdu. Buďte taký dobrý a vráťte sa k Billovi a tetke Drollovej. Keby trampi zase odtiahli inam, hneď mi to príďte oznámiť. Tí lotri sa domnievajú, že si počínajú veľmi múdro, no zatiaľ vbehli do pasce, ktorú bude treba len pekne-krásne uzavrieť.

Uncle odišiel. Lord, ktorý vypočul jeho rozhovor s Old Firehandom, spýtal sa lovca, akú pascu to mal na mysli.

- Nepriateľ je pri rieke, - odvetil Old Firehand. - Má za sebou vodu a pred sebou múr. Ak uzavrieme ostatné dve strany, máme ho v klepci.

- Výborne! Ale ako ho chcete uzavrieť?

- Pošlem po Indiánov. Tí sa prikradnú z južnej strany a my potom zaútočíme zo severnej.

- A múr necháte bez obrany?

- Nie, veď farmárovi sluhovia ostanú na dvore. Pravda, keby boli trampi natoľko prefíkaní, že by všetci naraz zaútočili na ohradu, zle by sa nám povodilo. No nemyslím, že by mali toľko filipa. Ani na um im nepríde, že by sme sa mohli vzdialiť od ohrady. Musíme však vypátrať aj to, kde majú kone. Ak sa to dozvieme, iste nám nebude ťažko premôcť strážcov, veď ich nebude mnoho. Keď sa zmocníme koní, tí lotri sú odbavení. Vo dne môžeme prenasledovať všetkých, ktorí dnes vyviaznu.

- Well. Je to síce smelý, ale výborný plán. Naozaj, sir, ste jedinečný chlapík.

Čierny Tom a prefíkaný Missouri Blenter sa vybrali pátrať po koňoch. Okrem toho Old Firehand vyslal dvoch sluhov, ktorí dobre poznali kraj, k náčelníkovi Osedžov, aby ho oboznámili s vývojom situácie. Kým sa tí dvaja nevrátia, nemôžu nič podniknúť.

Uplynul dlhý čas, ale nevracal sa nikto. Až napokon prišli obaja sluhovia. Našli Indiánov a priviedli ich na určené miesto k farme. Bolo to iba na niekoľko sto krokov od trampov ukrytých pri rieke. Indiáni boli prichystaní vyraziť do boja hneď, ako padne prvý výstrel.

Onedlho sa vrátili aj tetka Drollová, Bill a Uncle.

- Všetci traja? - zachmúril sa Old Firehand. - Aspoň jeden z vás mal ostať vonku.

- Neviem, či by to vôbec bolo potrebné, - odvetil Droll, ktorý sa po dlhšom čase znovu rozpomenul na svoj obľúbený rečový zvrat. - A prečo vlastne mal jeden z nás ostať vonku?

- Predsa preto, aby pozoroval trampov.

- Ale to je zbytočné. Viem, na čom sme. Prikradol som sa k trampom tak blízko, že som počul dosť. Veľmi sa hnevajú na naše vatry, lebo nemôžu zaútočiť. Čakajú, až sa nám minie palivo. Domnievajú sa, že po niekoľkých hodinách nebudeme už mať čo prikladať, lebo vraj farmár iste nenazhromaždil toľko dreva, aby si celú noc mohol osvetľovať farmu vatrami. Potom chcú zaútočiť.

- To je pre nás priaznivá okolnosť, lebo tak získame dosť času, aby sme mohli pascu prichlopiť.

- Akú pascu?

Old Firehand mu vysvetlil, čo tým myslel.

- To je skvelé, hihihi! - chichúňal sa Droll polohlasne. Takto sa smial iba vtedy, keď mal mimoriadne dobrú náladu. - To sa nám musí podariť. Tí lotri sa totiž domnievajú, že sme nezbadali, keď odišli od skupiny stromov. Ale, sir, je tu ešte veľmi dôležitá vec, na ktorú nesmieme zabudnúť.

- O čo ide?

- Trampi majú troch našich ľudí. Bojím sa, že ich zabijú, ceď začneme boj.

- Myslíte, že som o tom neuvažoval? Traja z našich sa prikradnú k zajatcom, a len čo vyrazíme do boja, priskočia la ochranu oboch bratov Butlerovcov a mladej dámy. Sú zviazaní?

- Áno, ale nie veľmi silno.

- Nuž, naši ľudia ich v prvom rade zbavia pút a potom...

- A potom s nimi do vody! - prerušil ho Droll.

- Do vody? - žasol Old Firehand.

- Pravdaže.

- Ale, milá tetka, vy hádam žartujete?

- Žartujem? Ani mi na um nepríde.

Keď Droll uzrel začudované pohľady, s chichotom pokračoval:

- Áno, do vody s nimi, hihihi! To bude parádny kúsok. Aké tváre budú asi trampi strúhať! A ako si budú hlavy lámať!

- A budú mať na to čas? V bojovom hurhaji nebudú mať kedy hlavy si lámať. Ostatne, veď my ich už rozlámeme.

- To môžeme urobiť až neskôr.

- Neskôr? Ako to? Vari ich necháte ujsť?

- To nie, ale zajatcov im odvedieme ešte pred začiatkom boja.

- Pokladáte to za možné?

- Je to nielen možné, ale dokonca veľmi potrebné. Počas boja by bolo ťažké starať sa o bezpečnosť zajatcov. Už skôr ich musíme dostať na bezpečné miesto. A to ani nebude také ťažké.

- Nie? Ako si to vlastne predstavujete? Viem, že ste prefíkaný ako líška.

- Na to ani netreba priveľa rozumu. Čudujem sa, že ste už na to sám neprišli. Spomeňte si predsa na kanál, ktorý vedie z dvora farmy až k rieke! Vedie pod zemou a trampi nemajú o ňom ani len tušenia. Keď som pozoroval trampov, priplazil som sa až k rieke a aj v temnote som rozoznal miesto, kde do nej ústi kanál. Sú tam totiž balvany tvoriace akúsi hrádzu, ktorá vháňa do kanála vodu. A predstavte si, meššurs, trampi sa rozložili práve pri tom ústí. Utvorili na brehu polkruh, v ktorého strede sú zajatci. Domnievajú sa, že takto si ich dobre zaistili, a práve tým, že ich umiestnili neďaleko ústia kanála, nám umožnili odviesť ich.

- Aha, už chápem! - poznamenal Old Firehand. - Chcete na dvore vojsť do kanála a prejsť cezeň až k rieke.

- Áno. Lenže nie sám. Ešte dvaja musia ísť so mnou, aby na každého zajatca bol jeden záchranca.

- Hm! Je to naozaj skvelá myšlienka. No najprv musíme zistiť, či sa dá kanálom prejsť.

Old Firehand sa na to spýtal sluhu a na svoju veľkú radosť sa dozvedel, že kanál nie je zanesený bahnom a nie sú v ňom jedovaté bahnisté výpary. Možno cezeň vraj veľmi dobre prejsť. A pri ústí - naozaj šťastná okolnosť -je malý čln pre tri osoby. Skryli ho tam, lebo na rieke by ho iste bol ukradol nejaký Indián alebo cudzinec.

Obrancovia farmy dlho uvažovali o pláne ľstivej tetky Drollovej a napokon sa jednohlasne dohodli, že je naozaj výborný a že ho vykonajú traja - tetka, Humply Bill a Gunstick Uncle. Práve keď sa o všetkom dohovorili, vrátil sa Missouri Blenter a Čierny Tom. Prehľadali veľký úsek prérie, ale nezistili, kde sú kone. Trampi boli natoľko prefíkaní, že ich asi odviedli ďaleko od farmy.

Najprv Old Firehand i so sluhom prešiel cez múr k náčelníkovi Osedžov, aby sa sám presvedčil, či vie o všetkom, čo sa ide robiť. Keď sa Old Firehand vrátil, Droll, Bill a Uncle sa vyzliekli do spodnej bielizne a zostúpili do kanála. Pravdaže, vzali si aj lampáš. Ukázalo sa, že voda im siaha len po hruď. Pušky si prevesili cez plecia a nože, revolvery a vrecúška s pušným prachom si priviazali na krk. Dlhý Gunstick Uncle kráčal s lampášom v ruke popredku. Len čo zmizli v kanáli, Old Firehand vyrazil aj so svojimi ľuďmi z farmy.

Rozkázal, aby bránu tíško otvorili a potom ju iba privreli, aby v prípade potreby mohli vbehnúť do dvora. Postavili tam na stráž sluhu, ktorý mal bránu hneď zavrieť a zamknúť, keby sa blížili trampi. Ostatní sluhovia a slúžky stáli pri ohrade, a to na strane proti rieke. Keby trampi azda zaútočili, mali ich útok podľa možnosti odraziť.

Old Firehand viedol rafterov najprv oblúkom na sever, aby ich neosvecovala žiara ohňov. Keď sa dostali k rieke, zakrádali sa po brehu zasa na juh a zastali neďaleko miesta, kde boli trampi. Old Firehand sa sám plazil ešte ďalej. Mal veľmi bystré oči a v tme napokon rozoznal lotrov, ktorí tu v polkruhu odpočívali. Už vedel, ako zaútočiť, a vrátil sa k svojim. Teraz čakal na dohovorené znamenie, ktoré mu mal dať Droll a jeho spoločníci, len čo oslobodia zajatcov. Voda v kanáli nebola veľmi studená a traja muži bez prekážky prešli až k rieke. Tu neďaleko ústia bol v kanáli malý čln, priviazaný na železný hák. V člne ležali dve veslá. Uncle zahasil

lampáš a zavesil ho na hák. Droll nariadil svojim druhom, aby ho počkali. Chcel ísť najprv na výzvedy. Uplynulo vyše pol hodiny, kým sa vrátil.

- No čo je? - spýtal sa Humply Bill nedočkavo.

- Nebola to ľahká robota, - odvetil Droll. - Voda nám nebude na prekážku, lebo ani vonku nie je hlbšia ako tu. No medzi stromami a kríkmi je taká tma, že som si nedovidel ani na koniec nosa a musel som pred sebou hmatať.

- Ale veď si mohol dobre vidieť proti našim ohňom!

- Z brehu áno, ale nie z vody, veď jej hladina je nižšie. Trampi sa rozložili v polkruhu, ktorého priemer tvorí rieka. A v tomto polkruhu, neďaleko vody, sú aj naši traja zajatci.

- Aká neopatrnosť od trampov! Veď v tejto tme nemôžu na nich dovidieť! Čo keby sa zajatcom podarilo zbaviť sa pút? Ľahko by mohli skočiť do vody a ujsť.

- Nezmysel. Sedí pri nich jeden tramp ako strážca a starostlivo ich pozoruje.

- Hm! Toho teda musíme odstrániť. Ale ako?

- Nejako to už len urobíme.

- Máte nejaký plán?

- Áno. Zajatci nemusia vojsť do vody. Dopravíme čln k nim.

- Ale veď ho trampi zbadajú. Jeho obrysy sa budú odrážať na blyskotavej hladine.

- Kdeže! Vraj blyskotavá hladina! Po včerajšom daždi je voda taká kalná, že ju od pevnej zeme takmer ani nerozoznať, a najmä pod stromami. Dopravíme teda čln až ta a priviažeme ho. Vy ostanete pri ňom vo vode a ja zatiaľ vystúpim na breh, zneškodním strážcu a prerežem zajatcom putá. Potom ich privediem k vám. Oni odveslujú do kanála a my si celkom pokojne sadneme na miesto, kde sedeli zajatci. Len čo jeden z nás zaškrieka ako sup, naši druhovia na toto dohovorené znamenie zaútočia a tanec sa začne. Rozumeli ste mi?

- Well, lepšie to už nemôže ani byť.

- A čo na to vy, Uncle?

Urobíme, ako Droll velí,
vymyslel plán jedinečný, skvelý,

odvetil veršotepec.

- Pekne! Teda do roboty!

Odviazali čln a vytisli ho z kanála na rieku. Droll bol vodcom. Pomaly a obozretne tlačili čln ďalej a držali sa tesne pri brehu. Konečne Droll zastal. Jeho druhovia spozorovali, že priviazal plavidlo o strom.

- Sme na mieste, - zašepkal im. - Teraz musíte vyčkať, kým sa vrátim.

Breh tu nebol vysoký. Droll naň tíško vyliezol. Naproti za kroviskami horeli vatry pri dvoch rohoch budovy, takže Droll mohol dobre vidieť obrysy stromov, kríkov i ľudských postáv. Nanajvýš desať krokov od brehu sedeli štyri osoby: traja zajatci a jeden strážca. Ďalej vzadu odpočívali trampi; niektorí sa pohodlne vyvaľovali, iní sedeli. Droll neodložil pušku, ale plazil sa aj s ňou, hoci mu veľmi prekážala. Odložil ju, až keď sa ocitol tesne za strážcom. Z pošvy visiacej na opasku povytiahol do polovice nôž, aby ho v prípade potreby mal hneď poruke. Trampa treba zneškodniť tak, aby ani nemukol. Droll skrčil kolená pod seba a zrazu skočil odzadu na chlapa. Oboma rukami mu zovrel prudko hrdlo, že tramp bez jediného hláska padol ako kus dreva. Netrvalo dlho a Droll zistil, že prišKrtený tramp stráca vedomie. A na dôvažok Droll mu niekoľko ráz prudko udrel hlavu o kameň, ležiaci v tráve. Chlap omdlel. Teda nôž už ani nepotrebuje, strážca je neškodný. Stalo sa to tak rýchlo, že zajatci nič nespozorovali. Až po nejakom čase sa ozvalo dievča:

- Otecko, náš strážca zmizol!

- Naozaj? Ach, máš pravdu! To je čudné. Ale ostaňme sedieť! Zaiste nás chcel iba skúšať.

- Pst, ticho! - zašepkal im Droll. - Nesmiete ani len muknúť. Strážca je v bezvedomí a leží v tráve. Prišiel som vás zachrániť.

- Zachrániť? Heavens! Nemožné! Vy ste strážca!

- Nie, sir. Som vaším priateľom. Poznáte ma z Arkansasu. Som Droll a volajú ma tetka Drollová.

- Bože môj! Je to možné?

- Tichšie, sir, tichšie! Je tu aj Old Firehand, Čierny Tom a mnohí iní. Trampi chceli vyrabovať farmu, ale sme ich odrazili. Videli sme aj to, ako vás zajali. Ja i s dvoma smelými druhmi som sa prikradol sem, aby sme vás stadiaľto odviedli. A keď mi nedôverujete, pretože

nevidíte moju tvár, dokážem vám pravdivosť svojich slov tým, že vás oslobodím. Prerežem vám putá, natrčte ruky!

Niekoľko zárezov, a traja zajatci mali voľné ruky i nohy.

- Až teraz vám veríme, sir, že nás zachránite, - zašepkal farmár, ktorý dosiaľ mlčal. - Do smrti vám to nezabudnem. A teraz kam?

- Po tichučký vlezte sem do člna, - šepkal Droll. - Prišli sme cez kanál a pripravili sme vám aj čln. Nasadnite aj so slečnou a uchýľte sa do kanála. Tam počkajte, kým bude po tanci.

- Po tanci? Aký tanec bude?

- Tanec-harmatanec. Čoskoro sa začne. Na tejto strane majú trampi rieku a naproti zasa ohradu; to sú dve prekážky, cez ktoré sa len tak ľahko nedostanú. Napravo číha Old Firehand s mnohými raftermi a zálesákmi a naľavo je zase náčelník Osedžov Dobré slnko s celým šíkom Indiánov. Všetci čakajú iba na môj povel, aby zaútočili.

- Ach, tak je to teda! A my máme v člne odplávať do úkrytu?

- Áno. Oprávnene sme sa obávali, že tí lotri by vás usmrtili, len čo by sme na nich zaútočili. Preto sme vás najprv chceli oslobodiť.

- To je od vás šľachetné a smelé. Sme vám zaviazaní najväčšou vďačnosťou. Ale naozaj si myslíte, že sme zbabelci, ktorí zložia ruky do lona, zatiaľ čo iní vystavujú pre nich v nebezpečenstvo vlastný život? Nie, sir, v tom sa mýlite!

- Hm... pekne! Také slová rád počúvam. To znamená, že máme o dvoch bojovníkov viacej. Ale slečna tu nesmie ostať, lebo tu budú lietať guľky.

- Pravdaže nie. Buďte taký dobrý a odvezte ju na člne do kanála. Ale potrebovali by sme zbrane. Máte ich dosť? Mohli by ste nám dať aspoň revolver a nôž?

- Nemusíme vám nič dávať, sir. Čo máme, sami potrebujeme. Ale tu leží strážca, jeho výzbroj pre jedného z vás postačí. A postarám sa aj o výzbroj pre druhého. Prikradnem sa k inému trampovi a... pst, ticho, akýsi práve prichádza! Akiste to bude jeden z vodcov, ktorý sa chce presvedčiť, či ste dobre strážení. Nechajte ho na starosť mne!

Proti svetlu ohňa bolo vidieť muža, obchádzajúceho tábor. Iste sa chcel presvedčiť, či je všetko v poriadku. Kráčal pomaly, a keď prišiel k zajatcom, zastal a spýtal sa:

- No čo je, Collins? Nezbadal si nič podozrivé?

- Nie, - odvetil Droll zmeneným hlasom. Tramp ho zrejme pokladal za strážcu, veď inak to ani nemohlo byť.

- Well! Maj oči otvorené! Ak ti zajatci ujdú, prídeš o hlavu! Rozumel si?

- Yes. Ostatne, moja hlava sedí na krku pevnejšie než tvoja. Dávaj si pozor!

Droll náročky povedal také vyzývavé slová a náročky nezmenil hlas. Želal si, aby sa muž k nemu sklonil. A svoj cieľ aj dosiahol. Tramp pristúpil o krok bližšie, sklonil sa a povedal:

- Čo sa ti robí? Ako to myslíš? Čí je to hlas? Nie si azda Collins, ktorého som...

Nedohovoril, lebo Droll mu zrazu zovrel hrdlo a oboma rukami ako železnými kliešťami ho strhol k sebe. Škrtil ho čoraz pevnejšie. Bolo počuť, ako muž kope nohami. Droll mu niekoľko ráz prudko udrel hlavu o kameň v tráve ako pred chvíľou strážcovi a chlap ihneď prestal hádzať nohami.

- Tak, to bolo pekné od neho, že nám priniesol zbrane. Naozaj veľká pozornosť.

- Držíte ho pevne? - spýtal sa farmár.

- Ako sa to môžete pýtať? Omráčil som ho predsa. Vezmite si jeho zbrane a všetko, čo má pri sebe. Ja, zatiaľ odvediem slečnu k člnu.

Droll vstal, chytil Elien Butlerovú za ruku a prikrčený ju odviedol k rieke. Tam napochytro vysvetlil svojim druhom, ako sa veci majú. Bill a Uncle nasadli do člna a odviezli dievča do kanála. Potom čln pevne priviazali a brodili sa nazad, aby sa pridružili k tetke Drollovej a obom Butlerovcom. Bratia Butlerovci sa zatiaľ vyzbrojili zbraňami omráčených trampov.

- No, teraz sa to môže začať, - povedal Droll. - Pravda, tí lotri pobežia najprv sem, aby si zaistili zajatcov, a to by nám mohlo byť nebezpečné. Odkradnime sa teda na kus preč, hádam sem napravo, a tak sa nebezpečenstvu vyhneme.

Piati muži sa opatrne zakrádali po brehu, až si našli vhodné miesto.

Každý sa postavil za strom, aby bol za paľby krytý. Stáli v úplnej temnote, ale trampov proti ohňom videli celkom dobre, a tak mohli na nich presne mieriť. Tu priložil Droll ruku k ústam a ozval sa krátky, ospanlivý škrek supa, ktorý precitol na chvíľku zo spánku.

Tento zvuk, v prérii taký častý, nemohol byť trampom podozrivý, ba ani potom nie, keď sa ozval po druhý i tretí raz. Ešte nejakú chvíľku vládlo hlboké ticho. Zrazu však zaznel prenikaný hlas Old Firehanda.

Z pravej strany zarachotili pušky rafterov, ktorí sa priplazili tak blízko, že každý mohol presne zamieriť. Nato zľava zahučal ostrý, až do drene kostí prenikajúci bojový pokrik Indiánov, ktorí vystrelili na trampov najprv celý dážď šípov a potom sa na nich vrhli s tomahavkami.

- A teraz aj my! - zavelil Droll. - Najprv páliť a potom kolbami na nich!

Rozpútal sa pravý zálesácky boj. Trampi tu bezstarostne vylihovali a tento náhly útok ich nesmierne prekvapil a vyľakal. Ako zajace, nad ktorými už svištia perute orla, zhrčili sa náramne vyľakaní a neschopní obrany. Keď sa však medzi nimi začali mihať kolby, tomahavky a zálesácke nože a z revolverov začali do nich šibať guľky, spamätali sa z ochabnutosti a začali sa brániť. Nemohli zistiť, koľko je nepriateľov. Žiara ohňov z takej diaľky len matne prebleskovala v nočnej temnote, a tak trampom sa od strachu zdalo, že útočníkov je náramne veľa. Namiesto jedného videli pred sebou mihať sa dvoch alebo troch. Pravda, ešte väčšmi sa vyľakali a mali už len jedinú myšlienku: zachrániť sa útekom.

- Preč, preč, rýchlo ku koňom! - zvolal, alebo lepšie povedané zreval jeden z nich.

- To je Cornel! - zakričal Droll. - Vrhnite sa naňho! Nedovoľte mu ujsť!

Hneď skočil na miesto, skadiaľ hlas zaznel, a ostatní za ním, ale už bolo neskoro. Ryšavý Cornel bol natoľko prefíkaný, že hneď potom, ako dal rozkaz na útek, skočil do krovísk. Ako had sa plazil ďalej, od krovia ku kroviu, a vždy sa držal v najhlbšej tme, takže ho nemohol spozorovať ani naj bystrejší zrak. Víťazi sa snažili, aby im trampov ušlo čo najmenej. Tých lotrov bolo toľko, že by boli mohli ľahko preraziť líniu útočníkov, keby boli natoľko múdri a boli by sa držali pohromade. Trampi, ktorým sa podarilo ujsť, upaľovali smerom na sever.

- Stále za nimi! - zvolal Old Firehand. - Nedovoľte im vydýchnuť!

Chcel doraziť ku koňom zároveň s trampmi, ale čoskoro sa ukázalo, že je to nemožné. Čím ďalej boli od farmy, tým slabšia bola

aj žiara ohňov, a napokon všetkých obkľučovala taká tma, že nebolo možné rozoznať priateľa od nepriateľa. Ba útočníci vrážali do seba a tým sa prenasledovanie zdržovalo. Old Firehand videl, že treba mužov zvolať a zoradiť do šíku. To si vyžiadalo niekoľko minút. Zatiaľ však utekajúci získali veľký náskok, ktorý nebolo možné vyrovnať. Prenasledovatelia sa síce pustili ďalej za trampmi, ale čoskoro počuli ich posmešný vresk a rehot. O chvíľočku sa ozval dupot mnohých konských kopýt. Útočníci pochopili, že trampi už cválajú preč a že akékoľvek prenasledovanie by bolo márne.

- Nazad! - zavelil Old Firehand. - Teraz máme už len jednu úlohu: zabrániť raneným, aby sa poskrývali a ušli. Zajmerne ich a poženieme pred súd.

Keď potom zapálili vatry a porátali mŕtvych, vysvitlo, že na každého víťaza pripadajú dve mŕtvoly, ak počítali aj tých trampov, čo padli ešte vo dne. No počet tých, čo ušli, bol ešte i tak veľmi veľký. Víťazi si mohli len blahoželať, že tí lotri vzali nohy na plecia.

Pravda, Elien Butlerovú zaraz vyviedli z úkrytu. Dievča sa ani trochu nebálo, ba od samého začiatku, ako padlo do zajatia, bolo napodiv pokojné a rozvážne. Keď sa to Old Firehand dozvedel, povedal jej otcovi:

- Doteraz som si myslel, že by to bola priveľká opovážlivosť vziať s nami Elien k Striebornému jazeru. No teraz už nemám nič proti tomu. Som presvedčený, že by sme s ňou nemali veľké ťažkosti.

Pretože bolo takmer isté, že trampi sa nevrátia, zvyšok noci venovali oslave víťazstva. Vlastne len Indiáni tak urobili, taký bol ich zvyk. Dostali dva kusy dobytka. Hneď ich zabili a mäso rozdelili. Čoskoro sa nad ohňami vznášala vôňa pečenej hovädziny. Neskoršie sa rozdeľovala korisť z boja. Ulúpené zbrane ako i všetko, čo porazení mali na sebe, mohli si ponechať Indiáni. Pravdaže, tí boli priam nadšení. Odzneli dlhé reči, začali sa bojové aj iné tance a všetok jasot a vrava prestali až potom, keď svitlo nové ráno. Indiáni sa zahalili do prikrývok, aby si konečne trochu pospali.

Rafteri sa nezúčastnili na nočných oslavách. Našťastie nikto z nich nepadol, zato však mnohí boli ranení. Old Firehand sa chystal, že ráno s nimi vyrazí po stopách trampov, aby zistil, kam sa tí lotri obrátili. Preto sa všetci rafteri uložili na odpočinok, aby ráno mohli vstať posilnení a svieži. Keď sa potom vybrali za trampmi, zistili, že

ich stopy vedú zase k Osage Nooku. No keď ta prišli, nebolo tu nikoho! Old Firehand dôkladne preskúmal okolie. Zistil, že nedávno sem dorazili nové bandy trampov. Utečenci sa k nim pridružili a potom všetci vyrazili smerom na sever. Netušili, že Old Firehand pozná ich plán, ktorý teraz chceli uskutočniť.

ÔSMA KAPITOLA

Dráma v prérii

Pomaly a unavene kráčal po prérii chodec. Veru neobyčajný zjav v týchto končinách, kde aj najchudobnejší človek má akého-takého koníka. Ťažké by bolo hádať, k akému stavu chodec prináležal. Mal na sebe oblek, aký sa nosí v meste, ale už veľmi ošúchaný. Vyzeral v ňom pokojamilovne, aj keď tento dojem veľmi narúšala prastará dlhá puška, ktorú mal prevesenú cez plece. Tvár mal bledú a vpadnutú. Iste to bol následok dlhého namáhavého cestovania pešky.

Občas zastal, akoby si na chvíľu chcel oddýchnuť, ale nádej, že stretne ľudí, mu znovu vlievala silu do unavených nôh. Opäť a opäť skúmavo hľadel do diaľky, ale dlho nadarmo, až napokon sa mu oči rozžiarili. Uzrel muža, ktorý šiel tiež pešky. Prichádzal z pravej strany, a tak sa s ním musí stretnúť. Akoby sa mu do údov vliala nová sila; vykročil rýchlejšie a čoskoro spozoroval, že aj druhý ho zbadal, lebo zastal a čakal.

Tento druhý muž bol veľmi čudne oblečený. Mal na sebe modrý frak s červeným stojatým golierom a žltými gombíkmi. Nohavice boli z červeného zamatu a vysoké čižmy mali hornú časť zo žltej kože. Okolo krku mal ovinutú šatku z belasého hodvábu a pod ňou poblyskovala obrovská viazanka. Hlavu pokrýval slamený klobúk so širokou strechou. Na remeni prevesenom cez plece niesol skrinku z lakovaného dreva. Muž bol vysokej chudej postavy, tvár mal nahladko oholenú a ostrých čŕt. Kto naňho pozrel a všimol si najmä ľstivé očká, hneď mohol vedieť, že má pred sebou pravého Yankeeho, teda jedného z ľudí, ktorých prefikanosť sa stala príslovečnou.

Keď už obaja muži boli tak blízko seba, že sa mohli dobre počuť, Yankee nadvihol klobúk a pozdravil:

- Good day, kamarát. Odkiaľ, odkiaľ?
- Hen z Kinsley, - odvetil druhý a ukázal za seba. - A vy?
- Odvšadiaľ. Naposledy z farmy, tu za chrbtom.
- A kam sa poberáte?
- Všelikam. Ale najprv do farmy, tu pred nami.

- Je tu nejaká farma?

- Áno. Ani nie pol hodiny cesty.

- Chvalabohu. Už by som to ďalej nevydržal.

Pri tých slovách si zhlboka vzdychol. Pokročil ešte o kúsok dopredu a potom postál a zatackal sa.

- Nevydržal? A prečo?

- Od hladu ledva stojím na nohách.

- Tisíc hrmených! Od hladu? Je to možné? Počkajte, tomu sa dá odpomôcť. Sadnite si sem na moju skrinku. Hneď dostanete dačo pod zub.

Odložil skrinku, vtisol neznámeho na ňu a vytiahol z náprsného vrecka fraku dva obrovské krajce maslového chleba, z bočného vrecka zase kusisko šunky. Podal to všetko hladujúcemu neborákovi a povedal:

- Jedzte, kamarát! Nie sú to síce nijaké lahôdky, ale hladnému veru budú chutiť.

Chudý muž siahol rýchlo za jedlom. Bol taký vyhladovaný, že si chlieb už-už chcel vopchať do úst, ale v polovici cesty sa mu ruka zastavila.

- Ste veľmi dobrý, sir, - povedal. - Ale toto jedlo ste mali pre seba. Keď ho zjem, budete zasa vy hladovať.

- Ó, nie! Na najbližšej farme dostanem toľko jedla, koľko len budem chcieť.

- Máte tam známych?

- Nie. Ešte som nikdy nebol v tomto kraji. Ale teraz už nerozprávajte, radšej jedzte!

Hladný cestujúci sa nedal dva razy ponúkať a pustil sa do jedla. Yankee si sadol do trávy, prizeral sa mu a tešil sa, keď videl, ako rýchlo mizne šunka a chlieb za bielymi zubami jeho nového druha. A keď všetko jedlo zmizlo, prihovoril sa neborákovi:

- Dosýta ste sa síce nemohli najesť, ale myslím, že sa predsa len lepšie cítite.

- Sir, cítim sa ako znovuzrodený! Predstavte si, už tri dni cestujem a za celý ten čas som nemal nič v ústach.

- Je to možné? Od Kinsley až sem ste nič nejedli? Prečo? Nemohli ste si dačo vziať na cestu?

- Veru nie. Musel som odísť naponáhlo.

- A nemohli ste sa niekde zastaviť a kúpiť si alebo vypýtať jedlo?

- Musel som sa vyhýbať farmám.

- Ach tak! Ale veď máte so sebou pušku! Mohli ste si zastreliť nejakú zver.

- Och, sir, nie som strelcom. Keby mi pred nosom sedel pes, ani toho by som netrafil a guľka by letela dakde na mesiac.

- Načo potom máte pušku?

- Aby som vystrašil trampov, či už belochov alebo Indiánov, ktorí by mi chceli ublížiť.

Yankee naňho skúmavo pozrel a potom povedal:

- Počujte, master, s vami niečo nie je v poriadku. Utekáte pred niekým, ale pritom sa zdá, že ste neviniatko, ktoré by nevedelo ani muche ublížiť. Kam sa vlastne uberáte?

- Na železničnú stanicu do Sheridanu.

- Tak ďaleko idete, a bez potravín! Nepoznáme sa, ale keď človeka dačo tiesni, dobre je, keď sa môže dakomu zdôveriť. Povedzte mi teda, čo vás omína?

- To vám môžem vysvetliť niekoľkými slovami. Volám sa Halier. Moji rodičia boli Nemci. Vysťahovali sa sem za oceán, aby si dačo zarobili. No nemali úspech. Ani mne veru šťastie nežičilo. Skúšal som to i ono, až napokon pred dvoma rokmi som zakotvil pri železničnej správe ako pisár. Naposledy som bol zamestnaný v Kinsley. Sir, som dobrák od kosti a ani červíčka by som nevedel pristúpiť, ale keď ma niekto sústavne uráža, napokon aj vo mne vzkypí žič. Dostal som sa do sporu s tamojším redaktorom a došlo to tak ďaleko, že sa vec mala vyriešiť - súbojom. Predstavte si, mali sme na seba strieľať puškami! A ja som tento vražedný nástroj nikdy v živote nedržal v rukách! Mali sme na seba strieľať zo vzdialenosti tridsiatich krokov! Keď som sa to dopočul, hneď sa mi pred očami roztancovali žlté a belasé kruhy. No budem stručný. Prišla hodina súboja a postavili sme sa proti sebe. Sir, myslite si o mne, čo chcete, ale ja som pokojamilovný človek a nevedel by som sa stať vrahom. Už len pri myšlienke, že by som mohol protivníka zabiť, naskočila mi husia koža, že som bol ako živé strúhadlo. Preto som náročky mieril dobré tri metre povedľa. Vypálil som a môj sok tiež. Zato však moja guľka ho trafila rovno do srdca! Vyľakaný vzal som nohy na plecia a upaľoval som stadiaľ, že sa za mnou len tak prášilo. Pušku,

ktorá vlastne ani nebola moja, som zúfalo stískal v rukách. Som presvedčený, že musela mať krivú hlaveň! Guľka letela o celé tri metre naľavo! Najhoršie však bolo, že redaktor mal kopu priateľov, a to vplyvných, čo tu na západe veľa znamená. Musel som teda ujsť. Zdržal som sa iba natoľko, čo som sa rozlúčil s prednostom. Poradil mi, aby som sa vybral do Sheridanu, a dal mi aj otvorený odporúčajúci list pre tamojšieho inžiniera. Môžete si ho prečítať, aby ste sa presvedčili, že hovorím pravdu.

Vytiahol z vrecka list, rozložil ho a podal Yankeemu. Ten čítal:

Drahý Charoy,

posielam za tebou mastera Josepha Haliera, svojho doterajšieho pisára. Je nemeckého pôvodu a je to statočný, verný a usilovný človek, ale tu sa mu prihodilo nešťastie. Prvý raz vypálil z pušky, a hoci mieril vedľa, zastrelil svojho nepriateľa. Preto musí na nejaký čas stadiaľto zmiznúť. Urobíš mi veľkú láskavosť, ak ho zamestnáš vo svojej kancelárii dotiaľ, kým sa u nás na celú vec nezabudne.

Tvoj
Bent Norton

A pod podpisom bola - pre väčšiu vierohodnosť - ešte i pečiatka železničnej správy v Kinsley.

Yankee zložil list a odovzdal ho majiteľovi. Okolo úst mu zaihral napolo posmešný, napolo súcitný úsmev, keď vravel:

- Verím všetkému, čo ste mi povedali, master Halier, a bol by som vám veril, aj keby ste mi neboli ukázali tento list. Kto na vás pozrie a kto vás počuje hovoriť, hneď vie, že má pred sebou dobráka od kosti, ktorý by inému ani len vodu nevedel zamútiť. Pokiaľ ide o mňa, ani ja veru nie som nejaký dobrý poľovník alebo strelec. Ostatne, to nie je chyba, veď človek nežije len z toho, čo si zastrelí. No taký bojko ako vy by som zase nebol býval. Zdá sa mi, že ste sa dali väčšmi nastrašiť než treba.

- Ó, nie! Mal som tam naozaj horúcu pôdu pod nohami.

- Ste teda presvedčený, že vás prenasledujú?

- Celkom iste. Preto som doteraz obchádzal všetky farmy, aby nik nezistil, ktorým smerom som utekal.

- A ste si istý, že vás v Sheridane dobre prijmú a že tam dostanete zamestnanie?

- Áno, lebo Mr. Norton a Mr. Charoy, inžinier v Sheridane, sú veľmi dobrí priatelia.

- Čo myslíte, aký plat tam dostanete?

- Dostával som osem dolárov týždenne a dúfam, že toľko dostanem aj tam.

- Tak? Ja však viem o lepšom mieste pre vás, kde by ste dostali dvakrát toľko, teda šestnásť dolárov, a okrem toho stravu zadarmo.

-Čo? Naozaj? - zvolal pisár nadšene a vyskočil. - Šestnásť dolárov? Veď to by som sa onedlho stal boháčom! Kde je to miesto?

- U mňa.

- U... vás? - sklamane opakoval pisár.

- Áno. Ako sa zdá, nedôverujete mi.

- Hm... Nepoznám vás.

- Tomu ľahko odpomôžeme. Som magister doktor Jefferson Hartley, lekár i zverolekár v jednej osobe.

- Teda vy liečite človeka i koňa?

- Áno, som lekár pre ľudí i zvieratá, - prisvedčil Yankee. - Ak chcete, môžete sa stať mojím asistentom a dostanete spomenutý plat.

- Ale keď ja sa v medicíne ani trochu nevyznám, - skromne sa priznával Halier.

- Veď ani ja, - priznal sa magister.

- Nie? - žasol druhý. - Ale veď ste študovali medicínu!

- To mi ani na um neprišlo!

- Nuž ale keď ste magister a doktor...

- To som, to je pravda! Mám obidva tieto veľké tituly. To viem veľmi dobre, že ich mám, veď som si ich sám udelil!

- Vy... vy sám?

- Pravdaže! Som voči vám úprimný, lebo predpokladám, že prijmete moju ponuku. Moje pôvodné povolanie je vlastne krajčírstvo. No prešiel som k holičstvu a potom som sa stal učiteľom tanca. Neskôr som si založil vychovávateľský ústav pre mladé dievčatá. To som však čoskoro nechal, vzal som si naťahovaciu harmoniku a stal som sa potulným muzikantom. Odvtedy som vynikol ešte asi v dvadsiatich povolaniach. Spoznal som dobre život

i ľudí a všetko moje poznanie, ako i skúsenosti možno zhrnúť do jednej vety: kto chce byť šikovným chlapíkom, nesmie byť hlúpy. Ľudia sa chcú dať klamať, nuž najväčšie potešenie im urobíte a najväčšmi sa vám odvďačia, ak im viete maľovať straku na kole, ako sa vraví. Predovšetkým musíte vedieť lichotiť ich slabostiam - a tých majú dosť z telesnej i duševnej stránky. Ja som sa špecializoval hlavne na telesné biedy a stal som sa lekárom. Len si prezrite moju zaujímavú lekáreň!

Odomkol skrinku a nadvihol jej vrchnák. Vnútrajšok vyzeral veľmi elegantne. Bolo tu asi päťdesiat priehradiek vyložených zamatom a ozdobených zlatými pásikmi a arabeskami. V každej priehradke bola fľaštička s krásne zafarbenou tekutinou. Boli tu najrozličnejšie farby v rozmanitých odtieňoch.

- To je vaša lekáreň? - spýtal sa Halier. - A odkiaľ beriete lieky?

- Robím si ich sám.

- Ale veď ste pred chvíľkou povedali, že sa v medicíne nevyznáte.

- Oho, lieky vyrábať, to viem. Veď je to detská hračka! Všetko, čo tu vidíte, je len voda zafarbená rozličnými farbami. Áno, voda, ktorá sa po latinsky volá aqua. To je jediné slovo, ktoré z latiny viem. Ostatné názvy som si zosmolil sám. Povedal som si, že musia znieť čo možno najzvučnejšie. Len sa pozrite, aké názvy tu mám na fľaštičkách. Aqua salamandra, Aqua chimborassolaria, Aqua invocabulataria a iné. Ani by ste neverili, koľko ľudí som už týmito vodičkami vyliečil! A vlastne vám nezazlievam, keď tomu neveríte, lebo ani ja sám neverím, že som dakoho vyliečil. Viete, hlavná vec pri mojom remesle je: nečakať na výsledok, ale strčiť honorár do vrecka a zmiznúť ako gáfor. Spojené štáty sú rozsiahle územie. Kým ho celé pochodím, uplynú dlhé roky a zatiaľ zbohatnem. Strava ma nestojí nič. Kam len prídem, všade mi dajú viacej, než môžem zjesť, a keď odchádzam, napchajú mi potravinami vrecká. Indiánov sa báť nemusím, lebo medicinman je u nich osoba posvätná a nedotknuteľná. Súhlasíte teda? Stanete sa mojím asistentom?

- Hm, - zahundral Halier a poškrabal sa za uchom. - Tá vec sa mi akosi nepozdáva. Nie je čestná.

- Ale nebuďte smiešny! Všetko vykoná viera v moje vodičky. Pacienti veria, že im moje lieky pomôžu, a nie div, naozaj sa uzdravia. Je to azda podvod? Aspoň raz to so mnou skúste! Teraz vás

jedlo trochu posilnilo a farma, ku ktorej idem, leží v tom smere, ktorým sa uberáte aj vy. Teda nič nestratíte.

- No, skúsiť to môžem, keď už pre iné nie, tak aspoň z vďačnosti. Ale ja by som nevedel balamutiť ľudí, to vám hovorím vopred.

- To vôbec nie je potrebné. Nechajte to len na mňa! Vašou úlohou bude úctivo mlčať. Keď vám ukážem na niektorú fľaštičku v skrinke, podáte mi ju, a to bude celá vaša robota. Pravdaže, musíte pritom strpieť, že sa k vám budem správať odmerane. Teda dopredu! Ideme!

Zase si prehodil okolo krku remeň, na ktorom visela skrinka, a vykročil so svojím druhom k farme. Netrvalo ani pol hodiny a uzreli ju pred sebou. Zdalo sa, že nie je veľmi veľká. Teraz však musel skrinku niesť Halier, lebo sa nesvedčilo, aby sa s ňou vláčil slávny doktor a magister.

Hlavná budova farmy bola drevená. Vedľa nej a za ňou sa rozprestierala dobre pestovaná zeleninová a ovocná záhrada. Hospodárske staviská stáli trochu ďalej od obytnej budovy. Stáli tam tri priviazané kone, istý znak, že sú tu cudzinci. Sedeli v izbe a popíjali domáce pivo, ktoré farmár sám navaril. Cez oblok uzreli prichádzať mastičkára i s jeho pomocníkom.

- Thunder-storm! - zvolal jeden z nich. - Dobre vidím? Toho chlapa poznám! Ak ma oči neklamú, je to harmonikár Hartley!

- To je tvoj známy? - spýtal sa druhý. - Azda dobrý známy?

- Až veľmi dobrý! Ten chlapík robil skvelé obchody a mal vrecká plné dolárov. Ale aj ja som zarobil práve toľko čo on. V noci som mu totiž vyprázdnil vrecká a potom som zdúchol.

- Vie, že si to bol ty?

- Hm... pravdepodobne vie. Ako dobre, že som si včera ryšavé vlasy znovu prefarbil na čierne. Nevolajte ma Brinkleym, ani Cornelom! Ten chlapík by nám mohol urobiť čiaru cez rozpočet.

Áno, hovoriaci nebol nikto iný ako Ryšavý Cornel.

Mastičkár i s pomocníkom prišli zatiaľ k domu. Farmárova žena práve vychádzala zo stajne. Milo im odpovedala na pozdrav a spýtala sa ich, čo si želajú. Keď sa dozvedela, že pred ňou stojí lekár so svojím asistentom, veľmi sa zaradovala a pozvala oboch do izby.

- Meššurs, - hlásila dovnútra, - tu prichádza vysoko-učený lekár so svojím asistentom. Myslím, že vám ich spoločnosť nebude nepríjemná.

- Vysokoučený lekár? - zahundral si Cornel pod fúzy. - Bezočivé chlapisko! Rád by som ho naučil po kostole hvízdať!

Prichádzajúci pozdravili a bez okolkov si sadli za stôl. Cornel sa v duchu potešil, keď ho Hartley nepoznal. Vydával sa pred ním za trapera a povedal, že so svojimi druhmi ide hore do vrchov. Rozprúdil sa živý rozhovor. Farmárova žena sa zatiaľ krútila okolo sporáka. Keď bol obed hotový, vyšla pred dom a podľa tamojšej obyčaje zatrúbila na roh, aby zvolala domácich.

Čoskoro prišli. Boli iba štyria: farmár so synom a dcérou a sluha. Úprimne a srdečne potriasli ruku hosťom, najmä lekárovi, a sadli si za stôl. Pred obedom i po ňom sa pomodlili. Boli to jednoduchí, statoční, pobožní ľudia, ktorí, pravdaže, ani najmenej nepodozrievali Yankeeho z nejakej prefíkanosti.

Pri jedení farmár iba kedy-tedy utrúsil slovíčko. Potom si zapálil fajku, oprel lakeť o stôl a s dôverou povedal Hartleymu:

- Pán doktor, onedlho zase ideme na pole. Musíme sa teda pozhovárať teraz, keď teraz oddychujeme. Možno by som potreboval vašu pomoc. Ktoré choroby liečite?

- To je otázka! - odvetil mastičkár. - Som lekár a zverolekár, a teda liečim všetky choroby ľudí i zvierat.

- Well, tak ste práve človek, akého potrebujem. Dúfam, že nepatríte k podvodníkom, ktorí sa potulujú po svete, vyhlasujú o sebe, že sú lekármi, skúsili množstvo remesiel a sľubujú hory-doly, ale nič neštudovali.

- Vyzerám azda na takého oplana? - spýtal sa Hartley a hrdo sa udrel do pŕs. - Ako by som bol obstál pri doktorských a magisterských skúškach, keby som nebol študoval vysoké učenie? Tu sedí môj asistent. Len sa spýtajte, koľké tisíce ľudí, o zvieratách už ani nehovorím, mi ďakujú za zdravie a život!

- Verím vám sir, verím vám! Prišli ste práve ako na zavolanie. V maštali mi leží krava. Viete dobre, čo to znamená. V tomto čase nechajú u nás kravu v maštali iba vtedy, keď je ťažko chorá. Už dva dni nič nežrala a hlava jej visí takmer až po zem. Myslím, že zdochne.

- Pshaw! Dokiaľ dýcha, netreba sa vzdávať nádeje. Nech ma váš sluha k nej zavedie. Potom vám poviem, čo a ako.

Sluha ho teda odprevadil do maštale. Učený zverolekár dôkladne prehliadol kravu. Keď sa vrátil do izby, tváril sa veľmi vážne a povedal:

- Prišiel som práve v najvyšší čas, lebo dnes večer by krava zaručene zdochla. Nažrala sa blenu. Našťastie mám na to liek, ktorý nikdy nezlyhá. Zajtra ráno bude zdravá ako predtým. Nože mi prineste vedro vody. A ty, asistent, podaj mi Aqua sylevstropolia.

Halier otvoril skrinku a vytiahol fľaštičku so spomínaným nápisom. Hartley nalial niekoľko kvapiek do vedra, z ktorého krava mala dostávať vždy dva litre po troch hodinách.

Potom prišli na rad ľudia so svojimi chorobami. Farmárke sa začínal tvoriť hrvoľ; dostala Aqua sumatralia. Farmára trápil reumatizmus, dostal Aqua sensationa. Dcéra bola zdravá ako orech, no lekárovi sa veľmi ľahko podarilo nahovoriť ju, aby si vzala Aqua furonia proti niekoľkým pehám, ktoré mala na tváričke. Sluha trochu krívал od narodenia, no teraz mal príležitosť vyliečiť sa pomocou Aqua ministerialia. Napokon sa Hartley spýtal aj troch cudzincov, čím by im mohli poslúžiť. Cornel pokrútil hlavou a odvetil:

- Ďakujem, sir. Sme zdraví ako ryby. A keď sa niekedy zle cítim, pomôžem si podľa švédskej metódy.

- A to ako?

- No telocvikom. Dám si zahrať na harmonike nejaký rezký tanec a tancujem tak dlho, až sa spotím. Je to vyskúšaný prostriedok. Rozumeli ste?

Pritom významne pohodil hlavou. Vysokoučený lekár zarazene mlčal. Potom sa od neho odvrátil a spýtal sa farmára, ktorým smerom ležia susedné farmy. Najbližšia bola vzdialená dvanásť kilometrov na sever. Keď majster vyhlásil, že neodkladne musí odísť, a to na najbližšiu farmu ležiacu na západe, farmár sa ho spýtal, koľko mu je dlžný. Hartley žiadal päť dolárov a farmár mu ich ochotne vyplatil. Potom sa slávny lekár pobral preč i so svojím asistentom, ktorý si skrinku opäť prevesil okolo krku. Keď už boli tak ďaleko, že ich z farmy nemohli vidieť, Hartley povedal:

- Už sme dosť dlho kráčali na západ, teraz zamierime na sever. Ani na um mi nepríde, aby som šiel na najbližšiu farmu. Vyhľadáme radšej tú druhú. Krava bola už na zdochnutie, dlhšie ako hodinu

nevydrží. Keby farmárovi prišlo na um, že sa vydá na koni za mnou, veru zle by som obišiel. Ale dostať obed a k tomu ešte päť dolárov za niekoľko kvapiek anilínovej vodičky, nie je to lákavé? Dúfam, že uznáte tieto výhody a ostanete v mojich službách.

- Mýlite sa, sir, - odvetil Halier. - Ponúkate mi síce veľký zárobok, ale pritom by som musel na každom kroku rúhať. Nezazlievajte mi, ale som statočný človek a takým chcem aj ostať. Svedomie mi nedovolí prijať vašu ponuku.

Povedal to vážne a pevne, a tak magister nahliadol, že ďalšie dovrávanie by neviedlo k ničomu. Preto iba súcitne pokrútil hlavou a povedal:

- Myslel som to s vami dobre. Škoda, že máte také jemné svedomie.

- Ďakujem Hospodinovi, že mi nedal iné. Tu máte svoju skrinku. Rád by som sa vám odvďačil za to, čo ste pre mňa urobili, ale nemôžem vám ďalej pomáhať vo vašom remesle.

- Well, ako si kto postelie, tak bude ležať. Nebudem na vás ďalej naliehať. Ale to neznamená, že sa musíme hneď rozlúčiť. Mohli by sme ísť spolu aspoň na farmu, ku ktorej práve mierime.

Opäť si prevesil okolo krku svoju skrinku. Teraz však bol dlhý čas zamíknutý. Pisárova svedomitosť urobila zrejme naňho dojem. Kráčali ďalej a hľadeli iba dopredu, keď tu zrazu začuli za sebou dupot konských kopýt. Obrátili sa a uzreli troch mužov, s ktorými sa boli stretli na farme.

- Woe to me! Beda mi! - skríkol Hartley. - Zdá sa, že idú za mnou. Veď títo chlapi chceli ísť do vrchov! Prečo sa teda ženu na západ? Nedôverujem im. Nevyzerajú ako traperi, ale skôr ako trampi.

Čoskoro mal na svoj veľký žiaľ zistiť, že tušenie ho neklamalo. Jazdci ich čoskoro dohonili a tu sa Cornel obrátil k mastičkárovi a posmešne mu povedal:

- Master, prečo ste zmenili smer? Teraz vás farmár nenájde.

- Nenájde? - zmätene opakoval Yankee.

- Veru nie. Keď ste odišli, úprimne som mu povedal, ako to vlastne je s vašimi krásnymi titulmi. Hneď vyrazil za vami, aby ste mu vrátili peniaze.

- Nezmysel, sir.

- Nie je to nezmysel, ale pravda. Vybral sa na najbližšiu farmu, ktorú ste chceli obšťastniť svojou prítomnosťou. My sme však boli múdrejší než on. Vyrazili sme po vašich stopách, lebo vám chceme urobiť istý návrh.

- Ani len tušenia nemám, aký. Nepoznám vás a nemám s vami nič do činenia.

- Ale zato máme do činenia my s vami. Poznáme vás. Strpeli sme, aby ste tých statočných ľudí na farme oklamali, a takmer by som povedal, že sme sa stali vašimi spoluvinníkmi. Je teda spravodlivé a správne, aby ste nám dali časť honoráru. Vy ste dvaja a my traja. Máme teda právo žiadať tri pätiny. Vidíte, že s vami zaobchádzame spravodlivo a čestne. Keby ste azda nesúhlasili... no len pozrite tuto na mojich kamarátov!

Ukázal na ostatných dvoch, ktorí na Hartleyho namierili pušky. Mastičkár pochopil, že každá námietka by bola zbytočná. Bol presvedčený, že má do činenia s banditami, a v duchu sa utešoval, že vyviazne tak lacno. Vytiahol z vrecka tri doláre a podal ich Cornelovi so slovami:

- Zdá sa mi, že si ma pletiete s niekým iným. No podľa vášho oblečenia usudzujem, že ste v núdzi a že by sa vám podiel z môjho spravodlivo zaslúženého honoráru zišiel. Pokladám vašu žiadosť iba za malý žart, no predsa vám podľa vášho vymysleného výpočtu patria.

- Tri doláre? Vari vám preskočilo? - zasmial sa Cornel. - Myslíte si, že by sme cválali za vami pre takú maličkosť? Nieže tak, nie. Nemyslel som iba dnešný honorár. Žiadame podiel z celkového honoráru, ktorý ste až dodnes dostali. Predpokladám, že máte pri sebe peknú sumičku.

- Sir, veľmi sa mýlite! - naľakane zvolal Hartley.

- Uvidíme. Pretože zapierate, musím vás prehľadať. Myslím, že zachováte pritom pokoj, lebo moji kamaráti nedržia v rukách pušky iba zo žartu. Život potulného harmonikára nemá pre nás ani toľkú cenu ako deravý groš.

Zoskočil z koňa a pristúpil k Yankeemu. Ten namietal všetko možné, krútil sa a všelijako vyhováral, že nemá pri sebe peniaze, ale bolo to márne, pohromu nemohol odvrátiť. Oddal sa teda osudu a potajme dúfal, že Cornel nič nenájde, veď si peniažky dobre ukryl.

Na čierno prefarbený ryšavec prehľadal mastičkárovi všetky vrecká, ale našiel iba pár dolárov. Potom ohmatal každý centimeter jeho obleku, aby zistil, či v ňom nie je dačo zašité. No ani teraz nemal úspech. Hartley sa už domnieval, že vyviazol z nebezpečenstva, ale Cornel bol všetkými masťami mastený. Vysokoučený doktor mu musel otvoriť skrinku. Cornel si ju dôkladne prezeral.

- Hm, - zahundral. - Táto zamatová lekárnička je hodne hlboká a priehradky nesiahajú až na samé dno. Skúsime, či sa nedajú vytiahnuť.

Hartley zbledol, lebo lotor bol na dobrej stope. Cornel chytil oboma rukami spoločný rám priehradiek a - naozaj. Šlo to - rám i s priehradkami sa dal vytiahnuť! A na dne skrinky ležalo veľa obálok. Keď ich Cornel otvoril, v každej našiel bankovky.

- Aha, tu teda máme ten skrytý poklad, - rozrehotal sa.

- Len ho treba vyzdvihnúť. Myslel som si to. Muž, ktorý je lekárom i zverolekárom zároveň, iste zarába nekresťanské peniaze. Niekde teda musia byť.

A už aj si začal pchať bankovky do vreciek. Yankee sa hrozne rozzúril. Vrhol sa na zlodeja, aby mu peniaze zobral. Tu zarachotil výstrel. Guľka by bola nešťastnému mastičkárovi iste prevŕtala srdce, keby sa práve nebol zúrivo metal. Tak sa stalo, že mu vnikla iba do ramena a prevŕtala mu ramennú kosť. Ranený skríkol a zrútil sa do trávy.

- Dobre ti tak, naničhodník! - zvolal Cornel. - Opováž sa vstať alebo povedz ešte čo len slovo, a druhá guľka ťa trafí lepšie než prvá. No a teraz si prehliadneme ešte aj pána asistenta.

Popchal si obálky do vreciek a pristúpil k Hallerovi.

- Nie som jeho asistentom, -vyľakane objasňoval pisár.

- Stretol som sa s ním neďaleko farmy.

- Tak? A kto vlastne ste?

Halier odvetil na otázku podľa pravdy. Ba dokonca podal Cornelovi aj odporúčajúci list, aby potvrdil pravdivosť svojich slov. Cornel mu list vrátil a pohŕdavo povedal:

- Verím vám. Kto len na vás pozrie, na prvý pohľad musí spozorovať, že ste neviniatko, ktoré ani neprivoňalo k pušnému prachu. Len si bežte do Sheridanu! Čo ma je po vás!

Potom sa znovu obrátil k Yankeemu a s hnevom mu povedal:

- Žiadal som iba podiel z tvojho honoráru. Oklamal si nás, nuž si teraz nesťažuj, že sme to zobrali všetko. Len sa usiluj robiť dobré obchody aj v budúcnosti! Keď sa opäť stretneme, rozdelíme sa lepšie.

Hartley prosíkal, aby mu Cornel vrátil aspoň čiastku ukradnutej sumy. No ten sa mu iba vysmial. Potom vyskočil na koňa a odcválal s korisťou i so svojimi druhmi na sever. Tým vlastne sám dokázal, že nie je traper a že ani nebolo jeho úmyslom ísť na západ do vrchov.

Cestou sa všetci traja lotri zabávali na prežitom dobrodružstve, rehotali sa a dohodli sa, že si peniaze rozdelia medzi sebou a ostatným druhom nič nepovedia. Po dlhšom čase sa im konečne podarilo nájsť vhodné miesto, z ktorého mohli dobre vidieť okolitý kraj, ale ich samých tak ľahko nebolo možno zbadať. Zosadli teda z koní, aby si rozdelili lup. Keď si už každý vopchal podiel do vrecka, jeden z trampov povedal Cornelovi:

- Mal si dobre prehliadnuť aj toho druhého. Čudoval by som sa, keby nemal pri sebe peniaze.

- Pshaw! Čo môžeš nájsť u biedneho pisárika! Nanajvýš niekoľko dolárikov, a to nestojí za námahu.

- Ktovie, či naozaj hovoril pravdu a či je pisárom? Čo bolo v liste, ktorý ti podal?

- Bol to odporúčajúci list inžinierovi Charoyovi v Sheridane.

- Čože? Naozaj? - žasol tramp. - A ty si mu ho vrátil?

- Áno. Načo by nám bol ten papier?

- Veľkú službu by nám urobil, veľkú! Ty sa ešte spytuješ? To je predsa nad slnko jasnejšie, že pri uskutočňovaní plánu by nám ten list veľmi prospel. Nechali sme našich ľudí vzadu, aby sme najprv všetko preskúmali. Musíme poznať presnú polohu miesta, ako i to, kde je pokladnica a koľko je v nej peňazí. Toto všetko bude dosť ťažko zisťovať, lebo sa nesmieme prezradiť. Keby sme boli tomu človekovi odobrali odporúčajúci list, mohol sa jeden z nás vybrať do Sheridanu a vydávať sa za pisára. Iste by ho tam prijali do kancelárie. Možno už hneď prvý alebo druhý deň by nám bol oznámil, ako sa veci majú.

- Dočerta! - zahromžil Cornel. - To je pravda! Ako je to možné, že som na tú myšlienku neprišiel? Veď práve ty vieš dobre narábať perom a mohol si tú úlohu prevziať.

- A bol by som ju aj dobre zahral. Tým by sme sa boli zbavili všetkých ťažkostí. Ale hádam je ešte čas a mohli by sme vykonať, čo sme zameškali.

- Pravdaže! Veď to ešte môžeme urobiť! Vieme predsa, kam tí dvaja smerujú. Farmár im povedal, ako majú ísť, a cesta ich povedie tadiaľto. Stačí, aby sme ich tu počkali.

- Správne. Tak aj urobíme! Ale nepostačí, keď pisárovi odnímeme list. Ešte by šiel do Sheridanu a všetko by nám pokazil. Musíme ho odstrániť a toho mastičkára tiež.

- To sa rozumie samo sebou. Vpálime obidvom guľku do hlavy a zahrabeme ich do zeme. Ty sa potom vyberieš s listom do Sheridanu, vyzvieš sa všetko, čo potrebujeme vedieť, a podáš nám správu.

- Ale ako a kam?

- My dvaja sa vrátime a privedieme ostatných. Nájdeš nás potom v kraji, kde trať prechádza cez Eagle Tail. Nemôžem teraz ešte presne označiť miesto, ale vyšlem k Sheridanu hliadky, s ktorými sa rozhodne musíš stretnúť.

- V poriadku. Ale čo keď im bude podozrivé, že som tak náhle zmizol?

- Hm... Aj na to musíme byť pripravení. Vyriešime to najlepšie tak, že vezmeš so sebou aj Fallera. Budeš predstierať, že si ho stretol cestou, a Faller zase povie, že hľadá zamestnanie pri železnici.

- Výborne! - súhlasil tramp. - Prácu iste hneď dostanem, a ak nie, bude mi to ešte milšie. Veď potom by som ľahko mohol zaniesť správu k pohoriu Eagle Tail.

Radili sa ešte ďalej o tomto pláne a napokon vyhlásili, že je výborný a že ho musia uskutočniť. Potom čakali na príchod mastičkára a jeho pomocníka. Ale míňala sa hodina za hodinou a nikto sa neukazoval. Akiste obaja muži zmenili pôvodný smer, aby sa azda nestretli s trampmi. Preto sa lotri rozhodli, že pôjdu nazad a budú sledovať stopy.

Čo sa dialo s oboma mužmi, ktorým teraz hrozilo nové nebezpečenstvo? Keď trampi od nich odišli, Halier najprv obviazal svojho druha, ako sa dalo. Rana na ramene bola dosť veľká a bolo treba nájsť ľudí, ktorí by sa o nešťastníka starali a ošetrovali ho. Mysleli na farmu, ku ktorej zamierili. Keďže však trampi odcválali tým istým smerom, Yankee povedal:

- Veru by som sa nechcel ešte raz dostať do ich rúk! Musíme si všetko dobre rozmyslieť. Možno tí lotri už ľutujú, že nás nezahlušili. Ak sa s nami ešte raz stretnú, azda to urobia. Moje peniaze už majú, ale nechcel by som im k tomu pridať ešte i svoju kožu. Poďme radšej na inú farmu!

- Ktovie, za aký čas by sme sa k nejakej inej farme dostali, - namietal Halier. - Vydržíte ešte takú dlhú cestu?

- Trúfam si. Mám pevnú telesnú sústavu a myslím, že sa dostaneme k niektorej farme skôr, než by ma stihla zachvátiť ranová horúčka. Spolieham sa na vás, že ma neopustíte.

- Pravdaže nie. Keby ste cestou azda klesli, vyhľadám ľudí, ktorí by vás vzali k sebe. Ale teraz už nestrácajme čas! Kam sa obrátime?

- Pôjdeme na sever ako prv, ibaže väčšmi napravo. Tam sa na obzore čosi černie. Zdá sa, že tam bude les alebo nejaké kroviská. Kde sú stromy, tam je aj voda, ktorú tak veľmi potrebujem, aby som si ochladil páliacu ranu.

Halier si prevesil okolo krku skrinku a obaja odišli z nešťastného miesta. Yankeeho predpoklad bol správny. O nejaký čas sa dostali ku kroviskám, medzi ktorými tiekol jarček. Halier sňal obväz, namočil ho a znovu ho ovinul Hartleymu okolo ramena. Hartley vylial všetky zafarbené vodičky a namiesto nich si naplnil fľaštičky čistou vodou, aby si na ceste mohol obväz podľa potreby znovu namočiť. Potom pokračovali v chôdzi.

Prišli na prériu, kde bola taká nízka tráva, že stopy v nej sa ledva dali pozorovať. Len oko veľmi skúseného zálesáka mohlo zistiť, či tadiaľto prešiel jeden alebo dvaja muži. Po dlhšom čase opäť uvideli na obzore tmavý pás, znak, že pred nimi je zase nejaké miesto s krovinami alebo lesík. Yankee sa náhodou obzrel a tu zbadal v diaľke pohybujúce sa body. Boli práve tri. Hneď vedel, koľko udrelo. Trampi sa vracajú. Jeho i Halierov život visí teraz na vlásku. Každý iný by bol pisára upozornil na nebezpečenstvo. No Hartley to neurobil. Vykročil dvakrát rýchlejšie, a keď sa Halier začudoval, prečo sa tak rozbehol, vyhovoril sa mu, že ho rana veľmi páli a rád by bol čo najskôr pri studenej vode.

Z väčšej vzdialenosti možno jazdca skôr zbadať ako muža idúceho pešky, to je samozrejmé. Prenasledovatelia boli teraz ešte dosť ďaleko. Hartley teda predpokladal, že jazdci ich ešte nezbadali. Na tom založil plán svojej záchrany. Pochopil, že odpor by bol

márny. Ak ich dohonia, obaja sú stratení. Teraz však by sa jeden z nich mohol ešte zachrániť, no druhý by musel padnúť. A touto obeťou, ktorá padne, bude pisár. Nesmie sa dozvedieť, aké nebezpečenstvo mu hrozí. Preto prefíkaný Yankee mlčal.

Rýchlo sa uberal ďalej, až došli k hustým kroviskám, z ktorých vytŕčali koruny liesok, dubov, orechov a brestov. Pás krovísk nebol široký, ale ťahal sa hodne ďaleko smerom napravo. Keď ním prešli a dostali sa až k protiľahlému okraju, Yankee zastal a povedal:

- Master Halier, uvažoval som trochu a prišiel som na to, že som vám iba na ťarchu. Chcete sa dostať do Sheridanu a pre mňa ste odbočili z cesty. Ktovie, či naozaj nájdeme farmu v tom smere, ktorým sa uberáme? To by ste sa mohli lopotiť so mnou celé dni. A predsa je tu celkom jednoduché riešenie, ktoré by pomohlo vám i mne. Nechcel by som, aby ste pre mňa prinášali takú veľkú obeť.

- Aké riešenie? - spýtal sa Halier, ktorý nemal o hroziacom nebezpečenstve ani tušenia.

- Pôjdete pekne ďalej a ja sa vrátim na farmu, z ktorej som práve šiel, keď som sa stretol s vami.

- To nemôžem pripustiť. Je to pre vás veľmi ďaleko.

- Ale vôbec nie. Šiel som najprv na západ, ale keď som sa stretol s vami, odbočil som na sever v pravom uhle. Teraz môžem ísť priamo na farmu a to bude trvať necelé tri hodiny. To už celkom dobre vydržím.

- Myslíte? No dobre, ale idem s vami. Sľúbil som vám, že vás neopustím.

- Od toho sľubu vás oslobodzujem, lebo nemôžem od vás žiadať, aby ste sa pre mňa vystavovali nebezpečenstvu.

- Nebezpečenstvu?

- Áno. Farmárka je totiž, ako mi sama povedala, sestrou kinsleyského šerifa. No a práve z Kinsley sa za vami ženú prenasledovatelia. Stavím sto dolárov proti jednému, že šerif sa zastaví na tejto farme. Vbehli by ste mu priamo do rúk.

- To by som nechcel, - zľakol sa Halier. - Naozaj chcete ísť na tú farmu?

- Áno. Tak to bude najlepšie pre mňa i pre vás.

Mastičkár tak úprimne a presvedčivo vysvetľoval pisárovi výhody tohto riešenia, že ten napokon privolil na rozchod. Hartley si od neho zobral skrinku. Podali si ruky, zaželali si navzájom všetko

najlepšie a rozišli sa. Halier kráčal po širej prérii. Hartley sa za ním díval a zahundral si pod nos:

- Ľutujem ho, neboráka, ale inakšie to nejde. Keby sme ostali spolu, zahynul by tak či tak, lenže aj ja s ním. Teraz je však najvyšší čas, aby som zdúchol. Až ho dohonia, budú sa na mňa vypytovať. Povie im, že som odbočil napravo. Pustím sa teda doľava a vyhľadám si nejaký dobrý úkryt.

Hartley nebol lovcom ani stopárom, ale dobre vedel, že nesmie za sebou zanechať stopy. Ba zavše počul aj o tom, ako stopy po sebe zahladiť. Keď prechádzal cez krovie, vyhľadával miesta, kde stopy neostávali. A keď predsa nejaké ostali, obrátil sa a rukou ich roztieral. Pritom mu veľmi prekážalo zranenie a skrinka. Postupoval teda veľmi pomaly, ale našťastie čoskoro prišiel na miesto, kde bolo krovie veľmi husté, že tam oko nemohlo preniknúť. Vliezol ta, zložil skrinku a sadol si na ňu. Ešte si nestačil ani dobre vydýchnuť, už počul hlasy troch jazdcov a dupot konských kopýt. Precválali povedľa a nezbadali, že namiesto stôp dvoch mužov sledujú už iba stopu jedného.

Yankee trochu poodhrnul konáriky, aby mohol vyzrieť do prérie. Uvidel kráčajúceho Haliera. Ale už pisára zbadali aj trampi a cvalom sa hnali k nemu. Počul dupot koni, obrátil sa a od ľaku takmer zmeravel. Čoskoro ho dohonili. Čosi mu hovorili a on nato ukázal smerom na východ. Zrejme im vysvetľoval, že jeho druh sa tým smerom vrátil na farmu. Potom zahučal výstrel z pištole a Halier klesol na zem.

- Zastrelili ho! - zahundral si Hartley. - Len počkajte, lotri! Keď vás raz stretnem, za tento výstrel mi zaplatíte! Som zvedavý, čo teraz urobia.

Videl, že zosadli z koní a nakláňajú sa nad Halierom. Potom sa radili a o chvíľku vysadli na kone. Cornel si vyložil mŕtvolu na koňa krížom cez sedlo. Yankee sa nemálo začudoval, keď videl, že Cornel ide nazad, kým jeho druhovia pokračujú v ceste. Keď sa Cornel dostal ku kroviskám, donútil koňa, aby na kúsok vošiel do nich. Tam mŕtvolu zhodil. Ležala teraz v húštine, takže zvonku ju nikto nemohol zbadať. Nebola ďaleko od Hartleyho. Potom jazdec vyšiel i s koňom z húštia a odcválal. Kam, to Hartley nemohol vidieť. Ešte nejaký čas počul dupot konských kopýt. Napokon však všetko stíchlo.

Yankeeho premkla hrôza. Takmer už ľutoval, že pisára nevystríhal. Stal sa svedkom hrozného zločinu. Tu v jeho blízkosti leží mŕtvola. Ako rád by bol stadiaľto zutekal! No neodvážil sa, lebo predpokladal, že Cornel bude teraz pátrať po ňom. Uplynula štvrťhodina, potom druhá. Mastičkár sa napokon rozhodol odísť. Najprv však ešte raz vyzrel na préria. Ale tu sa zrazu mykol a rýchlo sa stiahol do krovísk. Z pravej strany cválal jazdec. Vedia koňa, na ktorom sedel, viedol ešte jedného. Natrafil na stopu oboch trampov, zastal a zoskočil zo sedla. Opatrne sa poobzeral na všetky strany a potom sa sklonil, aby si stopu prezrel. O chvíľu už sa poberal podľa stopy a oba kone šli poslušne za ním. Tak sa dostal až k miestu, kde sa stala vražda. Tu znova zastal a dôkladne si prezeral pôdu. Až po hodnej chvíli sa narovnal a postupoval ku kroviskám. S očami upretými na zem šiel po Cornelovej stope. Vo vzdialenosti asi päťdesiat krokov od húštiny sa zastavil a vykríkol zvláštnym hrdelným hlasom. Pritom ukázal rukou ku kroviskám. Bol to akiste pokyn jeho koňovi, lebo zviera sa v krátkom oblúku rozbehlo k húštine a onedlho zastalo pri nej s rozšírenými nozdrami. Keďže neprejavovalo známky nepokoja, jazdec sa cítil bezpečný a vydal sa za koňom k húštine.

Yankee teraz videl, že má pred sebou Indiána, oblečeného do legín a loveckej košele. Legíny mali na bokoch strapce a aj vyšívaná lovecká košeľa bola vo švíkoch ozdobená strapcami. Na malých nohách mal obuté mokasíny. Dlhé čierne vlasy mal spletené do chochola podobného prilbe, ale neboli ozdobené orlím perom. Okolo krku visela Indiánovi trojradová reťaz medvedích pazúrov, fajka mieru a vrecúško s medecínou. V ruke držal dvojhlavňovú pušku, ktorej pažba bola vybíjaná striebornými klincami. Jeho tvár jasnohnedej farby s ľahkým bronzovým nádychom mala takmer rímsky profil a len lícne kosti, trochu väčšmi vyčnievajúce, svedčili o indiánskom pôvode.

Hartley bol náramný bojko a stačilo mu už len pomyslenie, že nablízku je Indián, aby sa hrozne vyľakal. No čím ďalej hľadel do Indiánovej tváre, tým väčšmi sa mu zdalo, že tohto človeka sa nemusí báť. Indián sa k nemu priblížil už asi na dvadsať krokov. Jeho kôň popošiel ešte bližšie, zatiaľ čo druhý kôň kráčal za jazdcom. Kôň idúci popredku práve zdvihol prednú nohu s malým kopytom, že pokročí ďalej, keď tu zrazu zdvihol hlavu a s hlasitým,

nápadným zafŕkaním uskočil dozadu. Akiste zvetril mŕtvolu alebo Yankeeho. Indián priam leopardím skokom odskočil nabok a o chvíľočku ho už nebolo, zmizol aj s oboma koňmi.

Dlho, veľmi dlho ležal Hartley ticho a bez pohnutia, až počul, ako ktosi pridusene vyhŕkol:

- Uff!

Mastičkár obrátil hlavu tým smerom a uzrel Indiána kľačať pri pisárovej mŕtvole. Starostlivo ju prezeral a ohmatával. Potom sa Indián zase odplazil a neukázal sa dobrú štvrťhodinu. Naraz sa Yankee vyľakane mykol, lebo tesne vedľa neho ktosi povedal:

- Prečo tu sedí bledá tvár v úkryte? Prečo nevyjde stadiaľto a neukáže sa očiam červeného bojovníka? Nechce azda vyzradiť, kam ušli traja vrahovia druhej bledej tváre?

Keď Hartley obrátil hlavu, uzrel vedľa seba kľačať Indiána s ligotavým zálesáckym nožom v ruke. Podľa jeho slov sa dalo ľahko usúdiť, že správne čítal zo stôp a že si urobil bystré závery. Nepokladal Yankeeho za vraha. Hartley sa preto upokojil a odvetil:

- Ukryl som sa pred vrahmi. Dvaja sú preč, odcválali do prérie. Tretí zhodil mŕtvolu do krovia a ja som ostal tu v úkryte, lebo neviem, či už odišiel, alebo nie.

- Je preč. Jeho stopa vedie z krovia a potom na východ.

- Šiel teda na najbližšiu farmu, prenasleduje ma. Naozaj nie je tu?

- Nie. Tu je len môj biely brat a ja. Nech teda biely muž vyjde z krovia a porozpráva mi všetko, čo sa tu stalo.

Indián hovoril veľmi dobre po anglicky. Jeho reč i správanie vzbudzovali v Hartleym dôveru. Vyliezol z krovia a zbadal oba Indiánove kone, uviazané hodný kus bokom o kolíky. Indián sa zahľadel na Hartleyho pohľadom prenikajúcim až na dno duše a povedal:

- Od juhu prišli sem pešky dvaja muži. Jeden z nich sa ukryl, a to si bol ty. Druhý šiel ďalej do prérie. Tu pricválali traja jazdci a pustili sa rovno za ním. Pištoľou mu prestrelili hlavu. Dvaja odcválali. Tretí vzal mŕtvolu na koňa, vošiel s ňou do krovísk a tam ju zhodil. Potom odcválal na východ. Bolo to tak?

- Áno, celkom tak, - prisvedčil Hartley.

- Povedz mi teda, prečo tvojho bieleho brata zastrelili. Kto si čo robíš v tomto kraji? Kto ťa poranil na ramene, tí traja?

Indián sa vypytoval s prívetivým úsmevom a Yankee nadobudol presvedčenie, že ten človek mu nechce zle a že ho neupodozrieva. Ochotne odpovedal na všetky otázky. Indián sa pritom naňho nedíval. Zrazu však prenikavo uprel naňho oči a povedal:

- Tvoj druh musel obetovať život, aby si sa zachránil. Yankee sklopil oči a takmer zajakavo odvetil:

- Nie. Prosil som ho, aby sa skryl so mnou, ale on nechcel.

- Teda si mu povedal, že za chrbtom sa vám ženú vrahovia?

- Áno.

- A povedal si mu, že sa tu chceš skryť?

- Áno.

- Prečo teda lotrovi, ktorý sa spytoval na teba, ukazoval rukou na východ, kde leží farma?

- Chcel ho oklamať.

- Teda chcel ťa zachrániť a bol ti dobrým kamarátom. Len či si jeho priateľstva hoden? Iba veľký Manitou vie všetko. Moje oko neprenikne do tvojej duše. No keby mohlo preniknúť, azda by si sa musel červenať hanbou. Teraz už budem mlčať. Boh ťa bude súdiť. Poznáš ma?

- Nie, - odvetil Hartley skľúčene.

- Som Winnetou, náčelník Apačov. Moja ruka sa zdvíha proti všetkým zlým ľuďom a moje rameno bráni každého, kto má dobré svedomie. Prezriem tvoju ranu. Ale najprv mi povedz, prečo vás tí muži prenasledovali. Vieš to?

Hartley už veľa počul o Winnetouovi. Odvetil čo najzdvorilejšie:

- Veď som to už náčelníkovi Apačov povedal. Chceli nás odstrániť, aby sme nemohli prezradiť, že nás okradli.

- Nie. Keby im bolo šlo len o to, boli by vás zabili hneď na mieste. Musí v tom byť niečo iné. Až neskôr im to prišlo na um. Prehľadali ťa dôkladne?

- Áno.

- A vzali ti všetko? Aj tvojmu druhoví?

- Tomu nie. Povedal im, že je nešťastným utečencom, a na potvrdenie svojich slov im ukázal list.

- List? Nechali si ho?

- Nie. Dostal ho nazad.

- Kam si ho schoval?

- Do náprsného vrecka na kabáte.

- Tam nič nemá. Prezrel som mŕtvemu vrecká, ale nijaký list som nenašiel. Iste pre tento list sa pustili znovu za vami.

- Sotva, - poznamenal Hartley a nedôverčivo pokrútil hlavou.

Indián nepovedal nič. Vytiahol mŕtvolu z krovia a ešte raz prezrel všetky vrecká na jej obleku. Na mŕtveho bol hrozný pohľad. Nie azda pre ranu po guľke, ale preto, že tvár mu vrahovia krížom-krážom dorezali, aby ho nikto nemohol poznať. Vrecká boli prázdne. Prirodzene, lotri mu vzali aj pušku.

Indiánsky náčelník sa zamyslene zahľadel do diaľky. Potom povedal veľmi presvedčivo:

- Tvoj kamarát chcel ísť do Sheridanu. Dvaja vrahovia zamierili na sever, teda smerom k tejto osade. Prečo vzali zabitému list? Pretože ho potrebujú, poslúži im. Prečo zohavili tvár mŕtveho? Aby ho nikto nepoznal. Nikto nesmie vedieť, že Halier je mŕtvy. To preto, lebo jeden z vrahov sa chce vydávať za Haliera.

- Prečo by to robil?

- To ešte neviem, ale vypátram to.

- Teda chceš sa pustiť za nimi?

- Áno. Chystal som sa k rieke Smoky Hill, a Sheridan leží v jej blízkosti. Keď teda odbočím do Sheridanu, veľmi si tým nepredĺžim cestu. Tie bledé tváre iste majú dačo zlé za lubom. Možno sa mi podarí zmariť ich úmysly. Pôjde môj biely brat so mnou?

- Chcel som ísť na najbližšiu farmu, aby mi ošetrili zranenú ruku. Pravdaže, radšej by som šiel do Sheridanu. Azda by som tam dostal nazad peniaze, o ktoré ma okradli.

- Tak poď so mnou!

- Ale čo moja rana?

- Prezriem ju. Na farme by ju síce môjmu bratovi ošetrili, no lekára by tam nenašiel. Winnetou sa vyzná v ránhojičstve. Spojí dodrúzganú kosť tak, že pevne zrastie. A okrem toho pozná dobrý prostriedok proti ranovej horúčke. Ukáž mi rameno!

Už pisár bol rozpáral Yankeemu rukáv fraku. Hartley si teda ľahko mohol obnažiť rameno. Winnetou prezrel ranu a vyhlásil, že to nie je také zlé, ako by sa na prvý pohľad zdalo. Pretože guľku vystrelili z veľkej blízkosti, cez kosť iba hladko preletela a neroztrieštila ju. Indián priniesol zo sedlovej kapsy sušené liečivé byliny, namočil ich do vody v jarčeku a priložil na ranu. Odrezal dve

rovné vetvy a obviazal rameno tak šikovne, že ani ozajstný ránhojič by to nebol lepšie urobil. Potom povedal:

- Môj biely brat sa môže pokojne vydať na cestu so mnou. Horúčku nedostane, a keby predsa, tak až potom, keď už dávno budeme v Sheridane.

- Ale naj prv by sme hádam mali zistiť, kde je tretí vrah.

- Netreba. Pátra po tebe, no nenájde tvoje stopy, a preto odíde. Možno má aj iných spojencov a tých vyhľadá, aby sa s nimi vybral do Sheridanu. Prichádzam z obývaných krajov a dopočul som sa, že v Kansase sa zhromažďuje mnoho bledých tvárí, ktoré nazývajú trampmi. Možno, že vrahovia patria k týmto ľuďom a že trampi chcú v Sheridane spáchať nejaký zločin. Nesmieme strácať čas. Musíme sa ta dostať čo najskôr a vystríhať tamojších belochov.

- Ale keď sa ten tretí nepriateľ sem vráti a nájde naše stopy, bude vidieť, že sme šli za jeho druhmi. Neskrsne v ňom podozrenie?

- Nepôjdeme za nimi. Winnetou vie, kam vrahovia smerujú, a preto nemusí ísť po ich stopách. Pôjdeme inou cestou.

- A kedy dorazíme do Sheridanu?

- Neviem, akým jazdcom je môj brat.

- No, nejakým vynikajúcim jazdcom, pravdaže, nie som. Nemôžem povedať, že by som bol veľa času strávil v sedle. Ale zato sa zhodiť z koňa nedám.

- Nemôžeme teda uháňať veľmi rýchlo, ale zato pôjdeme vytrvalo. Hneď vyrazíme, pôjdeme celú noc a ráno budeme na mieste. Tí dvaja lotri, za ktorými ideme, iste budú v noci táboriť, a teda dorazia do Sheridanu neskôr.

- A čo bude s mŕtvolou nešťastného Haliera?

- Pochováme ho a môj brat sa nad jeho hrobom pomodlí.

Pôda tu bola mäkká, a tak čoskoro vykopali nožmi dosť hlbokú jamu. Uložili do nej mŕtveho a potom ho zasypali hlinou. Yankee sňal klobúk a zopäl ruky. Ktovie, či sa naozaj modlil. Mladý náčelník Apačov vážne hľadel k zapadajúcemu slnku. Zdalo sa, že jeho oči pozerajú ďaleko za obzor do večných lovísk. Potom odišli obaja ku koňom.

- Nech môj biely brat vysadne na môjho koňa, - povedal Winnetou. - Má rovnomerný krok, akoby kanoe plávalo po vode. Ja si vezmem druhého koňa.

Vyrazili najprv na západ, potom odbočili na sever. Kone zaiste už prekonali dlhú cestu, no zato šli tak rezko a rýchlo, akoby práve boli prišli z paše. Slnko sa skláňalo nižšie a nižšie, až napokon zmizlo za obzorom. Krátky súmrak sa čoskoro pominul a nad kraj sa zniesla hustá, nepreniknuteľná tma. Yankeeho sa zmocnila úzkosť.

- Nezablúdiš v tejto tme? - spýtal sa Indiána.

- Winnetou nezablúdi nikdy, ani vo dne, ani v noci. Je ako hviezda, ktorá sa pohybuje po oblohe vždy správnym smerom. Winnetou pozná každý kút tejto krajiny, tak, ako bledá tvár pozná miestnosti svojho domu.

- Ale sú všelijaké prekážky, ktoré potme nevidieť.

- Winnetouove oči vidia aj potme. A čo nezbadá on, to spozoruje jeho kôň. Môj brat teraz nejde vedia mňa, ale za mnou. Teda jeho kôň nemôže naraziť na nijakú prekážku.

Bolo naozaj obdivuhodné, s akou istotou si počínal kôň i jazdec. Hodina sa míňala za hodinou. Raz išli krokom, potom klusom, ba niekedy aj cvalom. Winnetouov kôň obišiel každú prekážku. Neraz sa museli vyhýbať močiarom, inokedy zase sa museli brodiť cez potoky. Prešli popri viacerých farmách. Winnetou vždy vedel, kde je, a nikdy ani len na chvíľu sa neocitol v rozpakoch, ako ďalej. Yankee sa v tomto ohľade celkom upokojil. Trápila ho len myšlienka na prestrelené rameno. Ale liečivé byliny mali neobyčajný účinok. Necítil nijakú bolesť a okrem toho sa nemohol sťažovať na to, že by sa za jazdy veľmi natriasal v sedle, ako to bývalo doteraz vždy, keď vysadol na koňa. Niekoľko ráz zastali, aby sa zvieratá napili. Winnetou pri tej príležitosti vždy namočil obväz do chladnej vody. Okolo polnoci vytiahol náčelník Apačov zo sedlovej kapsy kusisko mäsa a Hartley musel jesť. Inak nijaká prestávka -a keď im ranný chlad zvestoval, že sa čoskoro rozbrieždi, ranený vyhlásil, že vydrží v sedle i naďalej.

Na východe už svitalo, ale jazdci ešte nevideli dobre okolie, lebo nad krajom ležala hustá hmla.

- Táto hmla stúpa z rieky Smoky Hill, - vysvetľoval Winnetou. - Čoskoro k nej dorazíme.

Indián chcel ešte čosi povedať, ale zrazu zastavil koňa a natrčil ucho smerom naľavo, skadiaľ bolo počuť rovnomerný dupot približujúceho sa koňa. Bolo zrejmé, že jazdec uháňal veľkou rýchlosťou. A naozaj, raz-dva bol pri nich, ale už aj prefrkol povedľa

ako nejaký prízrak. Náčelník Apačov a Hartley nestihli zazrieť ani koňa, ani jazdca. Iba na chvíľočku uvideli v hustej hmle tmavý klobúk so šikmou strechou. O niekoľko sekúnd dupot konských kopýt zanikol v diaľke.

- Uff! - prekvapene zvolal Winnetou. - Bledá tvár! Tak ako uháňal tento muž, vie máloktorý beloch jazdiť. To dokáže len Old Shatterhand a Old Firehand. Old Shatterhand tu však nie je, lebo sa s ním mám stretnúť hore pri Striebornom jazere. Ale Old Firehand je predsa teraz v Kansase. Bol to azda on?

- Old Firehand? - spýtal sa Yankee. - To je ten slávny zálesák?

- Áno. On a Old Shatterhand, to sú najlepšie, najudatnejšie a najskúsenejšie bledé tváre, aké Winnetou pozná. Je ich priateľom.

- Ten muž mal veľmi naponáhlo. Kam asi uháňal?

- Do Sheridanu, veď cválal tým istým smerom ako my. Naľavo čnie pohorie Eagle Tail. Pred nami je brod cez rieku. Hneď k nemu dorazíme. V Sheridane sa dozvieme, kto bol ten jazdec.

Hmla sa začala rozplývať. Ranný vetrík ju rozohnal. Jazdci čoskoro uzreli pred sebou rieku Smoky Hill. Aj teraz sa ukázalo, že mladý náčelník Apačov sa v tomto kraji dobre vyzná. Dorazili k brehu práve na mieste, kde bol brod. Voda siahala koňom sotva po bruchá, takže ľahko a bezpečne prešli na druhý breh.

Tam prešli cez krovie, ťahajúce sa pozdĺž rieky, a potom už uháňali cez šíru trávnatú lúčinu, až konečne uzreli pred sebou cieľ svojej cesty: Sheridan.

DEVIATA KAPITOLA

Lesť proti ľsti

V čase, v ktorom sa dej nášho románu odohráva, Sheridan nebol mestom ani mestečkom, ale iba dočasnou osadou železničných robotníkov. Bolo tu veľa napochytro postavených chatrčí, či už z kameňov, hliny alebo z dreva, no nad dverami často bolo vidieť veľmi hrdé nápisy. Boli tu „hotely" a „saloony", v ktorých by sa v Európe neubytoval ani najposlednejší trhan. No stáli tu aj úhľadné drevené domčeky, ktoré mohli hocikedy rozobrať a postaviť na inom mieste. Najväčší z nich sa vypínal na nevysokom kopci a už aj zďaleka bolo na ňom vidieť nápis:

Charles Charoy, inžinier.

Ta zamieril mladý náčelník Apačov i s Hartleym. Zostúpili pred dverami, neďaleko ktorých bol priviazaný kôň s indiánskym postrojom.

- Uff! - zvolal Winnetou a oči sa mu rozžiarili obdivom. - Tento kôň je hoden dobrého jazdca! Zaiste patrí bledej tvári, ktorá nedávno precválala povedľa nás.

Priviazali si aj oni kone a obzerali sa po ľuďoch. No na okolí nebolo ani živej duše. Ba nielen naokolo, ale v celej osade nikoho nevideli. Nie div, bolo skoro ráno. Pretože dvere boli otvorené, vstúpili. Vyšiel im v ústrety mladý černoch a spýtal sa, čo si prajú. Ale skôr ako mohli odpovedať, vyšiel z domu mladý beloch. Prívetivo, ale zároveň prekvapene sa zahľadel na mladého náčelníka Apačov. Bol to inžinier. Podľa jeho mena, ako i podľa hnedého nádychu pleti a tmavých kučeravých vlasov sa dalo predpokladať, že pochádza pravdepodobne z niektorej francúzskej rodiny v južných štátoch.

- Koho hľadáte tak skoro ráno, meššurs? - spýtal sa a úctivo sa uklonil Indiánovi.

- Inžiniera Mr. Charoya, - odvetil Winnetou v plynulej angličtine a pritom aj francúzske meno správne vyslovil.

- Well, to som ja. Nech sa páči, vojdite!

A sám hneď vstúpil do izby, aby hostia mohli ísť za ním. Miestnosť bola malá a jednoducho zariadená. Listiny ležiace na stole nasvedčovali, že to je inžinierova kancelária. Inžinier hneď ponúkol hosťom stoličky a s očividným napätím očakával, čo mu povedia. Yankee si hneď sadol. Indián však ostal stáť, uklonil sa a povedal:

- Som Winnetou, náčelník Apačov...

- Viem už, viem... - prerušil ho inžinier.

- Vieš už? - čudoval sa Winnetou. - Teda si ma videl?

- Nie, ale je tu muž, ktorý ťa pozná a videl ťa cez oblok. Nesmierne sa teším, že sa môžem zoznámiť so slávnym Winnetouom. Sadni si a povedz, čo ťa ku mne privádza. Potom ťa požiadam, aby si u mňa nejaký čas ostal ako hosť.

Indián si sadol na stoličku a spýtal sa:

- Poznáš bledú tvár, ktorá býva v Kinsley a volá sa Bent Norton?

- Áno, veľmi dobre.. Je to jeden z mojich najlepších priateľov, - odvetil inžinier.

- A poznáš aj bledú tvár Haliera, jeho pisára?

- Nie. Odvtedy, ako sa môj priateľ usadil v Kinsley, ešte som uňho nebol.

- Tento pisár príde dnes k tebe ešte s jedným belochom, aby ti odovzdali odporúčajúci list od Nortona. Budú ťa žiadať, aby si jedného z nich zamestnal v kancelárii a druhého ako robotníka. No ak to urobíš, vystavíš sa veľkému nebezpečenstvu.

- Akému?

- To ešte neviem. Títo dvaja belosi sú - vrahovia! Ak si múdry, len čo s tebou prehovoria, hneď vybadáš, s akým úmyslom prichádzajú.

- Azda len nie preto, aby aj mňa zavraždili, - nedôverčivo sa usmial Charoy.

- Možno že áno, - vážne prikývol Winnetou. - A nielen teba, ale aj iných. Pokladám ich za trampov.

- Za trampov? - prekvapil sa inžinier. - Ach, to je niečo iné. Práve som sa dozvedel, že banda trampov sa chystá k pohoriu Eagle Tail a taktiež aj sem, aby nás olúpila. Tá zberba si ostrí zuby na našu pokladnicu.

- Od koho si sa to dozvedel?

- Od... no, najlepšie bude, keď vám toho muža nepomenujem, ale hneď vám ho ukážem.

Tvár mu žiarila radosťou, že môže Indiána milo prekvapiť. Otvoril dvere do susednej miestnosti, a tu z nej vyšiel - Old Firehand. Ak sa inžinier domnieval, že Indián od radosti zasype slávneho lovca prívalom slov, tak sa mýlil. Indiánske obyčaje nie sú také. Červený bojovník v prítomnosti iných osôb nikdy neprejaví nápadne radosť ani žiaľ. Winnetouove oči sa síce zaligotali, ale inak ostal pokojný. Pristúpil k lovcovi a podal mu ruku. Old Firehand ho hneď pritiahol na svoju širokú hruď, pobozkal ho na obe líca a povedal v radostnom dojatí:

- Milý priateľ, drahý brat môj, nevieš si ani predstaviť, ako som sa prekvapil a zaradoval, keď som ťa zazrel zostupovať z koňa. Ako dlho sme sa už nevideli!

- Ja som ťa videl dnes nad ránom, - odvetil Indián, - keď si v hmle pri rieke precválal povedľa nás.

- A nezavolal si na mňa!

- Hmla bola taká hustá, že som si nebol istý, a okrem toho si preletel popri nás ako víchor.

- Musel som sa ponáhľať, aby som sem dorazil skôr než trampi. Nikomu inému som nemohol zveriť túto úlohu, lebo to bolo veľmi dôležité. Tiahne sem vyše dvesto trampov.

- Teda som sa nemýlil. Vrahovia sú vyzvedačmi trampov a idú popredku.

- Môžem sa dozvedieť, o akých vyzvedačov ide?

- Náčelník Apačov nie je muž jazyka, ale činu. Tu stojí bledá tvár, ktorá môže všetko dopodrobna vyrozprávať.

Ukázal na Hartleyho, ktorý hneď vstal zo stoličky, len čo Old Firehand vstúpil, a odvtedy nemohol odtrhnúť oči od obrovskej lovcovej postavy. Veru, tento Old Firehand a Winnetou, to sú chlapi a hrdinovia! Yankee sa cítil pred nimi malý a úbohý a akiste aj inžinier mal podobný pocit, ako sa dalo predpokladať podľa výzoru jeho tváre a úctivého postoja.

Keď si posadali, Hartley vyrozprával svoje včerajšie príhody. Potom Old Firehand čo najstručnejšie rozpovedal, ako sa stretol s Cornelom na parníku, neskôr pri rafteroch a napokon na Butlerovej farme. Keď skončil, požiadal Hartleyho, aby mu opísal vodcu troch trampov, teda toho, ktorý zavraždil pisára a potom sa od ostatných

dvoch oddelil. Yankee mu teda pokiaľ možno podrobne rozpovedal, ako tramp vyzeral. Tu lovec zvolal:

- Stavil by som sa neviem o čo, že to bol Cornel! Zase si prefarbil vlasy na čierno. Dúfam, že ho napokon dostanem do rúk!

- Potom mu prejde chuť na lotroviny, - poznamenal inžinier. - Vyše dvesto trampov! Koľko by tu krvi preliali, koľko požiarov zapálili! Meššurs, ste naši záchrancovia a neviem, ako vám poďakovať. Tento Cornel sa akiste nejako dozvedel, že je tu pokladnica pre celú železnicu a že vyplácam všetkým zamestnancom platy. Teraz, keď ste ma už vystríhali, nech len príde aj so svojimi trampmi. Budeme ho očakávať so zbraňami v rukách, dostanú poriadnu príučku!

- Pozor, trúfate si priveľa, - schladzoval Old Firehand jeho nadšenie. - Dvesto lotrov na všetko odhodlaných, to už čosi znamená.

- Možno, ale ja môžem mať za niekoľko hodín tisíc železničných robotníkov pohromade.

- Dobre vyzbrojených?

- Každý má nejakú zbraň. Keď iné nie, tak aspoň nôž, rýľ alebo lopatu.

- Rýľmi a lopatami chcete bojovať proti mužom, ktorí sú vyzbrojení puškami? Veď by nám pripravili hrozný krvavý kúpeľ, za ktorý by som nechcel byť zodpovedný.

- Z pevnosti Wallace mi ochotne pošlú sto vojakov.

- Vaša odvaha, sir, je chvályhodná, no lesť je vždy lepšia než násilie. Ak môžem nepriateľa zneškodniť ľsťou, načo obetovať ľudské životy?

- Akú lesť mienite, sir? Ochotne urobím, čo mi poradíte. Ostatne, ak súhlasíte, hneď vám prepustím velenie nad týmto táborom, ako i nad ľuďmi.

- Nie tak rýchlo, sir. Musíme všetko rozvážiť. Trampi vôbec nevedia, že ste dostali výstrahu. Nesmú sa teda dozvedieť ani to, že sme tu. Ani naše kone nesmú uvidieť. Nemáte tu pre ne dajaký úkryt?

- Ale áno. Kone vám môžem dobre schovať.

- Lenže tak, aby sme ich mohli mať hocikedy poruke. Dá sa to tak zariadiť?

- Áno. Našťastie prišli ste skoro ráno, robotníci vás nevideli. Teda vyzvedači trampov sa od nich nič nedozvedia. Môj černoch je verný a mlčanlivý, ten kone zavedie do úkrytu a postará sa o ne.

- Dobre, dajte mu teda potrebné rozkazy. A vy sám sa ujmite mastera Hartleyho. Dajte mu nejaké lôžko, je poranený a musí ležať. Ale nikto nesmie vedieť, že je tu, nikto okrem vás, černocha a lekára. Je tu vlastne lekár?

- Pravdaže. Hneď poňho pošlem.

Inžinier odišiel i s Yankeem, ktorý sa už tešil na lôžko, lebo bol veľmi vyčerpaný. Netrvalo dlho a inžinier sa vrátil. Oznámil, že poranený muž odpočíva na lôžku a kone sú v úkryte, dobre a starostlivo obriadené. Tu Old Firehand povedal:

- Nechcel som veľa hovoriť v prítomnosti toho mastičkára, lebo mu nedôverujem. V jeho rozprávaní je istá temná škvrna. Som presvedčený, že neboráka pisára úmyselne poslal na smrť, aby sa sám zachránil. S takými ľuďmi nechcem mať nič do činenia.

- Teraz nám teda prezradíte svoj plán, pravda?

- Nie. Plán môžem urobiť až potom, keď sa dozviem, čo zamýšľajú trampi! A to sa dozvieme, keď prídu dvaja vyzvedači trampov a budú sa s vami rozprávať.

- Máte pravdu. Musíme teda trpezlivo vyčkávať.

Tu zdvihol Winnetou ruku na znamenie, že má iný názor, a povedal:

- Každý bojovník môže bojovať dvojakým spôsobom: alebo útočí, alebo sa bráni. Ak Winnetou nevie, či sa má brániť a ako sa má brániť, tak radšej zaútočí. Je to spôsob rýchlejší, istejší a hrdinskejší.

- Teda môj červený brat sa nechce nič dozvedieť o pláne trampov? - spýtal sa Old Firehand.

- Winnetou sa o ich pláne dozvie. Ale prečo by mal náčelník Apačov konať podľa plánu trampov, keď ich ľahko môže donútiť, aby oni konali podľa jeho plánu.

- Ach, teda máš už nejaký plán?

- Áno. Tí muži nie sú bojovníkmi, s ktorými treba čestne bojovať. Sú to prašiví psi, ktorých treba zahnať palicou. Prečo mám čakať, až ma taký pes pohryzie, keď ho môžem zahlušiť silným úderom alebo lapiť do pasce?

- Vieš o nejakej pasci, do ktorej by sme trampov mohli lapiť?

- Áno. Nachystáme ju. Títo kojoti prídu, aby sa zmocnili pokladnice. Ak bude pokladnica tu, prídu sem. Ak bude na inom mieste, vyberú sa zase ta, a ak bude v ohnivom plamennom voze, vojdú doň, a to v ústrety vlastnej záhube, a pritom mužom, ktorí tu bývajú, neskrivia ani vlások na hlave.

- Aha, už začínam chápať! - zvolal Old Firehand. - Aký plán! Myslíš, že by sme tých chlapov mali vlákať do vlaku.

- Áno. Winnetou nerozumie ohnivému koňovi a nevie ho viesť. No nadhodil túto myšlienku a bieli muži nech teraz o nej uvažujú.

- Vlákať ich do vlaku? - čudoval sa inžinier. - A načo? Môžeme ich predsa očakávať tu a z úkrytov ich postrieľame.

- Lenže pritom by aj mnohí z nás museli umrieť, - odvetil Old Firehand. - No ak trampi nastúpia do vlaku, môžeme ich odviezť na také miesto, kde sa musia vzdať a kde nám nebudú môcť ublížiť.

- Ani na um im nepríde, aby nastúpili do vlaku!

- Nastúpia, ak použijeme pokladnicu ako vnadidlo.

- Teda mám pokladnicu uložiť do vlaku?

Takúto otázku by nikto nebol od bystrého inžiniera čakal. Winnetou iba hodil odmietavo rukou. Old Firehand odvetil:

- A kto vám to káže? Trampi musia byť presvedčení, že peniaze sú vo vlaku. Prijmete vyzvedača trampov za svojho pisára a budete predstierať, že mu úplne dôverujete. Poviete mu, že tu zastane vlak, v ktorom je veľké množstvo peňazí. Trampi iste prídu a nahrnú sa do vozňov. Keď budú dnu, vlak s nimi ujde.

- To znie síce pekne, sir, ale tak ľahko to nepôjde.

- Tak? A prečo by nešlo? Azda tu nemáte vlakovú súpravu, ktorú by ste na to mohli použiť?

- Ó, vozňov máme, koľko len chcete! Aj zodpovednosť za to by som rád prevzal, keby som len trochu mohol veriť v úspech celého podujatia. Ale sú tu ešte aj iné otázky. Kto bude viesť vlak? Je takmer isté, že strojvodcu a kuriča trampi odstrelia.

- Pshaw! Strojvodca sa nájde a kuričom budem ja! O podrobnostiach sa ešte poradíme. Predpokladám, že trampi dnes prídu k Eagle Tailu, lebo ponajprv sa chceli dostať ta. Teda zajtra v noci by sme im mohli vyparatiť kúsok, ktorý plánujeme. No musíme si vyvoliť miesto, kam tých lotrov zavezieme. To by sme museli urobiť už predpoludním, lebo vyzvedači prídu pravdepodobne popoludní. Máte železničnú drezinu, sir?

- Pravdaže.

- No tak si na nej obaja vyjdeme. Winnetou s nami ísť nemôže. Keby sa trampi dozvedeli, že je tu náčelník Apačov, hneď by v nich skrslo podozrenie a pokazil by sa celý náš plán. Ani mňa nesmie nikto poznať. Už vopred som myslel na to a priniesol som si tento plátenný oblek.

Inžinier ešte stále váhal a napokon poznamenal:

- Sir, hovoríte o tom tak samozrejme, ako by ryba rozprávala o plávaní, keby vedela hovoriť. No mne sa to nezdá také ľahké a jednoduché. Ako podáme trampom správu? Ako ich prinútime, aby prišli k vlaku?

- To sú otázky! Nový pisár bude len uši natŕčať a čo mu narozprávate, to hneď oznámi svojim druhom ako hodnovernú správu.

- No dobre. Ale čo keď sa rozhodnú, že do vlaku nenastúpia? Čo keby si zmysleli, že radšej vytrhajú dakde koľajnice, aby sa vlak vykoľajil?

- Tomu sa dá ľahko zabrániť. Jednoducho poviete pisárovi, že pred každým vlakom, ktorý vezie peniaze, pošlú najprv skúšobný rušeň. Potom dajú koľajniciam pokoj. Ak si budete počínať múdro, všetko sa hladko podarí. Pisára si musíte získať prívetivosťou a zamestnajte ho až do poslednej chvíľky pred spaním, aby nemohol vyjsť z domu a nemohol sa s nikým rozprávať. Potom mu dáte izbu na poschodí, tú s jedným oblokom. Všimol som si, že plochá strecha je len štvrť metra nad oblokom. Vystúpim na ňu, ľahnem si tam a vypočujem každé slovo.

- Myslíte, že pisár bude rozprávať cez oblok?

- Pravdaže. Domnelý Halier má u vás vyzvedať a ten druhý, ktorý s ním príde, má správu odniesť trampom. Inak to ani nemôže byť. Aj ten druhý, aby tu smel ostať, bude žiadať prácu, ale z nejakého predstieraného dôvodu ju nenastúpi, aby mohol slobodne odísť. Pokúsi sa hovoriť s pisárom, aby sa od neho dozvedel výsledok pátrania. No nepodarí sa mu hovoriť s ním prv, kým sa všetci v dome neuložia spať. Tramp teda bude sliediť okolo domu. Pisár otvorí oblok a ja budem ležať na streche, takže všetko vypočujem. Pravda, teraz sa vám to všetko vidí ťažké a dobrodružné, lebo nie ste zálesákom. No keď sa s chuťou do toho pustíte, pochopíte, že je to celkom samozrejmé.

- Howgh! - prisvedčil Indián. - Nech moji bieli bratia teraz vyhľadajú miesto, kde by pasca mohla sklapnúť. Keď sa vrátia, odídem, lebo tu nechcem nečinne mrhať čas.

- A kam mieni zatiaľ ísť môj brat?

- Winnetou je všade doma, v lese i v prérii.

- To viem veľmi dobre, - odvetil Old Firehand. - Ak chce mať náčelník Apačov spoločnosť, môže vyhľadať mojich rafterov a lovcov. Poslal som ich na miesto vzdialené asi na hodinu jazdy južne od Eagle Tailu. Tam majú pozorovať trampov. Je s nimi aj tetka Drollová.

- Uff! - vyhŕkol náčelník Apačov a jeho tvár, inokedy taká vážna, sa rozžiarila radosťou. - Tetka Drollová je statočná, udatná a múdra bledá tvár. Winnetou pôjde k nej.

- To ma teší. Môj červený brat tam nájde aj iných udatných mužov. Je tam Čierny Tom, Humply Bill, Gunstick Uncle, všetko slávne mená, ktoré Winnetou iste už počul. Zatiaľ nech sa odoberie do mojej izby a tam vyčká, kým sa vrátime.

Ešte predtým, než prišiel náčelník Apačov s Hartleym, pridelil inžinier slávnemu lovcovi neveľkú izbietku. Tam teraz zaviedol Old Firehand Winnetoua a tu si hneď vyzliekol lovecké šaty a vzal si namiesto nich obyčajný plátenný oblek v ktorom ho železniční robotníci budú pokladať za nového druha, práve prijatého do práce. Drezina bola raz-dva pripravená na cestu. Old Firehand a inžinier si sadli dopredu a dvaja robotníci zaujali sedadlá nad kolesami, skadiaľ mohli narábať hybnými pákami. Vozidlo zarachotilo a už aj uháňalo okolo usilovne pracujúcich robotníkov a potom vyšlo na voľnú trať, vedúcu až do Kit Carsonu.

Náčelník Apačov využil voľnú chvíľu, aby si trochu pospal. Keď sa Old Firehand s inžinierom vrátili, zobudili ho. Oznámili mu, že Old Firehand našiel výborné miesto, Winnetou spokojne pokyvoval hlavou a povedal:

- Veľmi dobre. Tí psi sa budú chvieť od strachu a zavýjať od hrôzy. Winnetou teraz odíde k tetke Drollovej, aby jej i rafterom povedal, že majú byť pripravení.

Po tých slovách sa odkradol z domu rovno k úkrytu, kde stáli kone.

Bystrý náčelník sa nemýlil, keď čakal, že čochvíľa prídu obaja vyzvedači. Sotvaže prešla poludňajšia prestávka, bolo vidieť dvoch

jazdcov, blížiacich sa smerom od rieky. Podľa toho, ako Yankee opísal dvoch vyzvedačov trampov, ľahko sa dalo spoznať, že sú to oni.

Old Firehand sa rýchlo pobral za Hartleym. Ten síce spal, no keď sa zobudil, bol hneď hotový pozrieť, či to azda nie sú iní muži. Hneď na prvý pohľad zistil, že sú to oni. Old Firehand sa potom utiahol do izby vedľa kancelárie. Cez dvere, ktoré nechal iba privreté, vypočuje celý rozhovor. Za cesty na drezine úplne získal inžiniera pre svoj plán. Dokonale mu ho vysvetlil i s podrobnosťami, takže sa vôbec nebál, že by sa inžinier mohol dopustiť nejakej chyby.

Keď obaja muži vstúpili, inžinier sedel pokojne vo svojej kancelárii. Vyzvedači ho zdvorilo pozdravili a jeden z nich mu hneď podal odporúčajúci list, hoci sa ešte ani slovom nezmienil o účele svojej návštevy. Inžinier list prečítal a potom sa prívetivo spýtal:

- Teda vy ste boli zamestnaný u môjho priateľa Nortona? Ako sa má?

Nasledovali zvyčajné odpovede a ďalšie otázky, ako to už pri podobných príležitostiach býva. Napokon sa inžinier spýtal pisára, prečo odišiel z Kinsley. Muž rozprával dojímavý príbeh, ktorý sa síce zhodoval s obsahom listu, ale iste si ho sám vymyslel. Inžinier pozorne počúval a potom poznamenal:

- Je to ozaj smutný prípad a veľmi s vami cítim. Zaujímam sa o vás už aj preto, lebo môj priateľ Norton, ako sa dozvedám z listu, bol vám priateľsky naklonený a úplne vám dôveroval. Preto je len samozrejmé, že vaša žiadosť o miesto nie je márna. Mám síce pisára, ale už dosť dlho sa zháňam po človekovi, ktorému by som mohol zveriť do pera aj dôverné a dôležité veci. Myslíte, že by som to s vami mohol skúsiť?

- Sir, - odvetil natešený domnelý Halier, - len to so mnou skúste! Som presvedčený, že budete s mojou prácou spokojný.

- Well, skúsime to. O plate zatiaľ nebudeme hovoriť, lebo najprv musím zistiť, čo viete. A zistím to za niekoľko dní. Čím budete usilovnejší, tým väčší plat dostanete. Teraz mám veľa práce. Poobzerajte si zatiaľ našu osadu a hláste sa u mňa o piatej. Dovtedy vám prichystám nejakú prácu. Budete bývať v mojom dome, jesť pri mojom stole, ale musíte zachovať domáci poriadok. Neprajem si, aby ste sa stýkali s robotníkmi. Presne o deviatej sa dom zatvára.

- V poriadku, sir. Som na také dačo zvyknutý, lebo doteraz som chodieval domov vždy pred desiatou.

Muž bol veľmi natešený, že dostal prácu, a táto radosť sa dala vycítiť aj z jeho hlasu. Potom ešte doložil:

- A teraz by som mal k vám ešte jednu prosbu, týkajúcu sa môjho spolucestujúceho. Mali by ste azda aj preňho nejakú robotu?

-Akú?

- Hocijakú, - odvetil druhý skromne. - Som rád, keď vôbec nájdem nejaké zamestnanie.

- Ako sa voláte?

- Faller. Cestou som sa stretol s masterom Halierom a pridružil som sa k nemu, keď som sa dozvedel, že tu na trati sa pracuje.

- Halier a Faller. To je zaujímavá zhoda mien. Možno sa s tým človekom zhodujete aj v dačom inom, nie? A čo ste robili doteraz, Mr. Faller?

- Dlhší čas som bol cowboyom na istej farme pri Las Animas. Bol to biedny život, ktorý som už nemohol vydržať, a tak som odišiel. Okrem toho posledný deň som sa dostal do škriepky s istým cowboyom, zúrivým bitkárom. Pichol mi do dlane nôž. Rana sa mi ešte celkom nezahojila. No dúfam, že o dva-tri dni by som už mohol pracovať, keby ste mi nejakú prácu dali.

- Nuž čo sa týka roboty, môžete ju dostať hocikedy. Ostaňte zatiaľ tu, ošetrujte si ruku, a keď sa rana zahojí, hláste sa. Môžete ísť.

Obaja trampi vyšli z kancelárie. Inžinier vstúpil do susednej izby k Old Firehandovi a povedal:

- Máte pravdu, sir. Tento Faller sa už postaral, aby nemusel robiť a získal čas na cestu k Eagle Tailu. Obviazal si ruku.

- Celkom iste je úplne zdravá. Prečo ste kázali pisárovi, aby sa hlásil až o piatej?

- Pretože ho chcem zamestnať až od poslednej večernej hodiny. Keby som mu dal prácu hneď teraz, za ten dlhý čas by sa unavil, a ja tiež, lebo by som mu musel všeličo vysvetľovať.

- Správne. Od piatej do desiatej je aj tak päť hodín. Aj to je dosť dlhý čas a musíte pritom dávať dobrý pozor, aby sa nedostal do styku s robotníkmi, prípadne so svojím druhom.

Tak sa skončila prvá časť príprav. K druhej časti mohli prikročiť až potom, keď Old Firehand vypočuje rozhovor oboch vyzvedačov. Dovtedy mali ešte dosť času a Old Firehand ho využil na to, aby si

pospal. Keď sa zobudil, bolo už tma a černoch mu práve priniesol večeru. Okolo desiatej hodiny prišiel inžinier a oznámil mu, že pisár sa už navečeral a teraz sa chystá do svojej izby.

Old Firehand vystúpil teda na pôjd a cez štvorcový otvor, prichlopený malými dvierkami, dostal sa na plochú strechu. Tam si ľahol a potom sa plazil až k okraju, pod ktorým bol oblok pisárovej izby.

Ako tu ležal a vyčkával, čo sa bude diať, naraz počul dolu vrznúť dvere. K obloku sa približovali kroky. Z pisárovej izby prenikalo matné svetlo. Strecha bola z tenkých dosák, obitých zinkovaným plechom. Tak ako Old Firehand počul zdola kroky, aj pisár mohol počuť jeho, keby čo len trochu väčšmi zašramotil. Musel byť teda nanajvýš opatrný.

Lovec veľmi napínal zrak, ale márne, v nočnej temnote nemohol nič uvidieť. Naraz však v páse svetla, vychádzajúceho z obloka, sa ukázala dolu postava. Potom zarinčalo okno. Pisár ho otvoril.

- Somár! - ozval sa zdola pridusený, nahnevaný hlas. - Postav tú lampu dakde do kúta! Svetlo padá práve na mňa.

- Ty si somár! - odvetil pisár. - Prečo prichádzaš tak skoro? V dome ešte nespia. Príď o hodinu!

- Dobre. Ale povedz mi aspoň, či máš nejakú správu!

- Mám, a ešte akú!

- Dobrú?

- Ohromnú! Oveľa lepšiu, než sme mohli tušiť. Ale teraz už choď! Mohol by ťa niekto spozorovať.

Okno sa zavrelo a postava zmizla. Old Firehand teraz musel čakať hodinu, ba vyše hodiny, a to pokiaľ možno nehybne. Čas sa vliekol náramne pomaly. Dolu v domcoch i chatách sa ešte svietilo, ale tu hore pri inžinierovom obydlí všade vládla hlboká tma. Old Firehand počul, že okno sa znova otvorilo. Teraz už lampa v izbe nehorela. Pisár očakával svojho druha. Nemusel dlho čakať. Čoskoro bolo počuť tiché kroky.

- To si ty, Faller? - zašepkal pisár z okna.

- Áno, - odvetil vyzvedač.

- Kde stojíš? Nevidím ťa.

- Celkom pri stene, práve pod tvojím oknom.

- Je všade v dome tma?

- Všade. Už som ho dva razy obišiel. Ani jediný človek nie je hore. Čo mi chceš povedať?

- Čo sa týka tunajšej pokladnice, z toho nebude nič. Mzda sa vypláca každé dva týždne a práve včera bola výplata. Museli by sme teda celé dva týždne čakať, a to je nemožné. V pokladnici je dohromady len tristo dolárov. To nestojí za námahu.

- A to si pred chvíľou nazval ohromnou a jedinečnou správou? Truľo!

- Čuš! S pokladnicou, ako som povedal, nebude nič. Ale zajtra v noci prejde tadiaľto vlak, v ktorom bude vyše štyristotisíc dolárov!

- Nezmysel!

- Čistá pravda! Na vlastné oči som sa presvedčil, že je tak, ako vravím. Vlak ide z Kansas City a mieri do Kit Carsonu, kde bude pokladnica pre novú trať.

- Vieš to určite?

- Áno. Čítal som o tom list aj telegram. Tento hlúpy inžinier mi verí ako sebe samému.

- Čo nám to pomôže? Vlak tadiaľto iba prejde.

- Somár! Stojí tu celých päť minút.

- Hrom a blesky!

- My dvaja sa povezieme na rušni.

- Doparoma! Veď ty blúzniš!

- Kdeže! S vlakom musí cestovať zvláštny dozorca, zodpovedný za zásielku peňazí. Ten, čo nastúpi v Kansas City, zíde v Carlyle a namiesto neho nastúpi iný, ktorý pôjde cez Sheridan až do pevnosti Wallace. Tam odovzdá zásielku zase ďalšiemu dozorcovi.

- A tým dozorcom, ktorý tu nastúpi, budeš práve ty?

- Áno. A ty máš ísť so mnou, lepšie povedané smieš ísť so mnou.

- A to už prečo?

- Inžinier mi dovolil, aby som si pribral ešte jedného pomocníka. Keď som sa spýtal, koho mi pridelí, povedal mi, že si môžem vybrať sám. Rozumie sa samo sebou, že si vyberiem teba.

- Počuj, nie je tá rýchla a veľká dôvera k tebe trochu podozrivá?

- Pravdaže je. No vidím, že inžinier potrebuje človeka, ktorému by mohol úplne dôverovať, a doteraz takého nemal. Ten skvelý odporúčajúci list mi najväčšmi pomohol. Ostatne, nelámem si hlavu nad tou rýchlou dôverou, lebo je v tom háčik.

- Tak? Aký háčik?

- Táto úloha je totiž spojená s nebezpečenstvom.

- Aha, tak to už chápem a som spokojný. Azda je trať nedbanlivo vystavaná?

- Nie, aj keď je to vlastne len trať dočasná, ako som zistil z úradných spisov a plánov. Môžeš si však domyslieť, že na takej veľkej novej trati niet dosť skúsených zamestnancov. Za strojníkov prijímajú ľudí, ktorých ani dobre nepoznajú, a za kuričov sa tu hlásia takí, čo parný kotol ani len nevideli. Predstav si, vlak s pol miliónom dolárov, a je na ňom takýto strojník a kurič! Keby sa tí dvaja chlapíci dorozumeli, ľahko by mohli s vlakom zastať hocikde na trati a s peniazmi zdúchnuť. Preto musí byť pri nich ešte dozorca. A pretože sú dvaja, aj dozorca si môže pribrať pomocníka. Chápeš, ide o čosi podobné ako policajný dozor. Obaja budeme mať vo vrecku nabitý revolver, aby sme mohli na mieste zastreliť každého, kto by prejavil nejaký zločinný úmysel.

- Počúvaj, to znie ako dobrý žart. My, a dozerať na peniaze! Cestou prinútime tých chlapíkov, aby zastali, a doláre si pekne zoberieme.

- To nejde. Okrem strojníka a kuriča bude tam ešte vlakvedúci a pokladník z Kansas City, ktorý peniaze opatruje v kufri. Obaja sú dobre ozbrojení. Hneď by v nich skrslo podozrenie a postavili by sa na odpor, len čo by sme strojníka a kuriča donútili zastaviť vlak. Nie, musíme ísť na to celkom inakšie. Zaútočíme v presile, a to na takom mieste, kde by to nikto nečakal, teda práve tu.

- A myslíš, že sa to podarí?

- Pravdaže! Ani najmenej o tom nepochybujem. A nikomu z nás sa ani len vlások neskriví na hlave. Som o tom pevne presvedčený. Choď hneď ku Cornelovi a povedz mu, ako sa veci majú.

- V tejto hroznej temnote sa predsa nemôžem pustiť na cestu, veď nepoznám kraj.

- Počkaj teda do rána! Ale potom bude už najvyšší čas, aby si vyrazil, lebo musím dostať pokyny od Cornela ešte pred obedom. Poriadne musíš hnať koňa, aj keby si ho mal uštvať na smrť.

- A čo mám Cornelovi povedať?

- To čo si teraz odo mňa počul. Vlak sem dorazí presne o tretej v noci. My obaja budeme na rušni, a len čo vlak zastane, vezmeme si na starosť strojvodcu a kuriča. Ak to bude treba, zastrelíme ich. Naši ľudia musia s Cornelom čakať ukrytí pri trati a ihneď naskákať do

vozňov. Keby aj niektorí obyvatelia Sheridanu boli hore, nič si proti takej presile nepomôžu, boli by úplne zmätení, ako aj traja či štyria železniční zamestnanci, ktorí azda budú na stanici.

- Hm, nie je to zlý plán. Toľko peňazí! Ak každý z nás dostane rovnaký podiel, to by sa na osobu ušlo dvetisíc dolárov. Dúfajme, že Cornel ten návrh prijme.

- Veď by bol blázon, keby ho neprijal. Povedz mu, že sa odtrhnem od jeho bandy a vykonám tento kúsok na vlastnú päsť, ak by on nemal na to chuť. Pravda, bola by to odo mňa veľká opovážlivosť podujať sa na čosi také, ale potom by všetky peniaze boli moje.

- Nerob si zbytočné starosti! Takúto jedinečnú príležitosť predsa musíme využiť. Budem tvoj návrh tak presvedčivo odporúčať, že Cornelovi ani na um nepríde niečo namietať. Rozhodne ti prinesiem priaznivú odpoveď. Ale ako ti mám podať správu?

- To je veru chúlostivá vec. Nesmieme sa stretnúť. Ani neviem, či by sme na to mali čas a vhodnú príležitosť, aby sme neboli podozriví. Musíš mi správu poslať písomne.

- A nebude práve to veľmi nápadné? Keď ti pošlem posla s listom...

- Posla? Kto hovorí o poslovi? - prerušil ho pisár. - To by bola najväčšia hlúposť, akú by sme len mohli urobiť. Neviem, či sa mi naskytne príležitosť odísť z domu. Musíš mi teda Cornelov odkaz napísať a schovať niekde tu nablízku.

- Ale kde?

- Hm... Musí to byť také miesto, kde môžem vyjsť tak, aby som nebol podozrivý, a nesmiem pritom stratiť veľa času. Už viem. Predpoludním budem mať veľa roboty. Musím vypĺňať dlhé mzdové listiny, ako mi inžinier povedal. Rozhodne však budem mať aspoň toľko času, aby som vyšiel predo dvere. Tesne pri nich stojí pod odkvapom sud na dažďovú vodu, za ten môžeš lístok veľmi dobre schovať. Ak ešte položíš na lístok kameň, nenájde ho tam nikto nepovolaný.

- Ale ako sa dozvieš, že lístok je už tam? Nemôžeš predsa stále chodiť k dverám a nazerať za sud!

- Tu je ľahká pomoc. Ešte ti musím povedať alebo odkázať, že máš so mnou nastúpiť na vlak s peňažnou zásielkou. Hneď popoludní ťa budem hľadať. Ty potom prídeš, aby si sa spýtal, čo si

prajem. Keď pôjdeš vedľa suda, zastrčíš zaň lístok, a hneď budem vedieť, že je tam. V poriadku?

- Áno. Máš mi ešte niečo povedať?

- Nie. Presvedč teda Cornela, aby môj plán prijal. a podľa možnosti bez akejkoľvek zmeny. Keby niečo chcel zmeniť, museli by sme sa na to prichystať, a na nejaké prípravy nebudeme mať čas. Poponáhľaj sa, príď čo najskôr! A teraz dobrú noc!

- Dobrú noc! - odvetil druhý a už aj zmizol v tme. Okno sa potichu zatvorilo. Old Firehand ostal ešte chvíľu ležať na streche a potom sa opatrne priplazil k štvorcovému príklopu, aby tadiaľ zostúpil. Rýchlo zbehol dolu schodíkmi. Keď prechádzal vedľa inžinierovej izby, začul z nej pritlmený hlas:

- Kto je to?

- Ja, Old Firehand.

- Poďte ku mne, sir.

Keď Old Firehand vošiel, inžinier sa ho spýtal, či vypočul rozhovor. Lovec mu vyrozprával, čo počul, a doložil, že všetko pôjde ako po masle. Potom sa rozišli, aby sa vyspali.

Na druhý deň sa Old Firehand zobudil veľmi skoro. Bol zvyknutý na činnosť, pohyb, a preto mu nebolo ľahko vydržať v izbe. No musel sa podrobiť nutnosti. Mohlo byť asi jedenásť hodín, keď prišiel k nemu inžinier a oznámil mu, že pisár sedí pri práci a veľmi sa snaží pôsobiť dojmom usilovného úradníka. V tej chvíli uzrel Old Firehand malého hrbatého chlapíka vystupovať hore kopcom, na ktorom dom stál. Hrbáčik mal na sebe kožený lovecký oblek a cez plece mal prevesenú dlhú pušku.

- Humply Bill! - zvolal Old Firehand s úžasom. A na vysvetlenie doložil: - Patrí k mojim ľuďom. Muselo sa stať niečo nepredvídané, keď prichádza. Dúfam, že sa neprihodilo nič zlé. Ten človek vie, že moju prítomnosť tu treba tajiť, a teda sa na mňa nebude nikoho spytovať, iba vás. Privediete ho sem, sir?

Inžinier vyšiel z izby a práve v tej chvíli vstupoval Bill do domu.

- Sir, - povedal hneď pri dverách, - čítal som na štíte domu, že tu býva inžinier Charoy. Mohol by som sa s ním zhovárať?

- To som ja. Nech sa páči ďalej!

Odviedol ho do izby k Old Firehandovi, ktorý hrbáčika privítal otázkou, prečo tak nenazdajky prichádza.

- Nerobte si starosti, sir, nestalo sa nič zlé, - odvetil Bill. - Ba hádam je to dobré, no rozhodne je to čosi, čo sa musíte dozvedieť. Vybrali ma, aby som vám priniesol o tom správu. Hnal som koňa čo najrýchlejšie, a to pokiaľ možno popri trati, lebo som rátal s tým, že trampi sa blízko nej nebudú ukazovať. Nechcel som, aby ma spozorovali. Koňa som ukryl v lese, a keď som sa uberal sem, vybral som si vhodnú chvíľu, takže ma nikto z tunajších ľudí nevidel.

- V poriadku, - prikývol Old Firehand. - Čo sa teda stalo?

- Ako viete, včera večer k nám dorazil Winnetou. Tetke Drollovej tým spôsobil nemalú radosť a aj druhí boli hrdí na to, že môžu spoznať slávneho apačského náčelníka.

- Keď vás tak ľahko našiel, asi ste sa nedobre skryli.

- To si zase nemyslite, sir! Skryli sme sa tak, že trampi nás nemohli zbadať. Uložili sme sa na takom mieste, ktoré by tí lotri neobjavili ani do súdneho dňa. Ale čo by mohlo uniknúť Winnetouovmu zraku! Krátko predtým vysliedil aj táborisko trampov, a keď sa zotmelo, vydal sa ta sám, aby tých lotrov pozoroval a prípadne ich vypočul. Rozbrieždilo sa, hodina sa míňala za hodinou, nastal deň a Winnetou sa nevracal. Už sme sa oňho začínali báť, ale náš strach bol zbytočný. Winnetouovi sa nestalo nič zlé. Za bieleho dňa sa priplazil k trampom tak blízko, že mohol vypočuť ich rozhovor. Vlastne bol to skôr krik než rozhovor. Práve k nim prišiel posol a celý tábor sa vzrušil správou, ktorú priniesol.

- Aha, Faller!

- Áno, Faller, tak sa ten chlapík volal. Rozprával im o pol milióne dolárov, ktoré vraj možno ulúpiť z vlaku.

- Správne.

- Áno, náčelník Apačov nám už predtým o tom hovoril. To teda má byť pasca, do ktorej chcete tých lotrov vlákať? Faller rozprával trampom len to, čo ste mu tu zavesili na nos. A zaiste už viete aj to, že sa k nim vybral, aby im o tom podal správu.

- Áno. Práve to, že im ju šiel oznámiť, zapadá do nášho plánu.

- Ale musíte sa predsa dozvedieť aj to, na čom sa trampi uznesú.

- Pravdaže. Postarali sme sa už o to, aby sme sa všetko dozvedeli hneď po Fallerovom návrate.

- No, to už vôbec nebude potrebné, lebo Winnetou všetko vypočul. Tí lotri od nadšenia tak kričali, že ich bolo počuť na míle

ďaleko. Faller má úbohého koňa a dorazí sem až popoludní. Je to od Winnetoua veľmi múdre, že ma hneď poslal k vám.

- Áno, bolo to od neho veľmi múdre. Čím prv spoznáme rozhodnutie trampov, tým skôr sa môžeme podľa neho zariadiť. Oboznámim vás s naším plánom.

Old Firehand mu všetko vysvetlil a nezabudol ani na najmenšiu okolnosť, s ktorou bolo treba rátať. Bill pozorne počúval a potom poznamenal:

- To je znamenitý plán, sir. Som presvedčený, že všetko pôjde hladko. Trampi totiž prijali pisárov návrh a zmenili ho iba v jednom bode.

- V ktorom?

- Zmenili miesto, kde chcú vlak prepadnúť. Pretože tu v Sheridane je veľa robotníkov a každý zvláštny vlak nevyhnutne vzbudí ich pozornosť, trampi predpokladajú, že mnohí robotníci odídu z tábora a pôjdu pozerať na príchod súpravy. To by mohlo viesť k nepredvídanej zrážke. Tí lotri síce dychtia po peniazoch, ale nechceli by za ne platiť krvou. Preto má pisár pokojne vyčkať, až vlak vyjde zo Sheridanu, a onedlho potom má strojvodcu a kuriča donútiť, aby zastavili na otvorenej trati.

- Určili už miesto?

- Nie. Trampi však chcú pri koľajniciach zapáliť oheň, pri ktorom má rušeň zastať. Keby strojvodca a kurič nechceli poslúchnuť, má ich pisár so svojím pomocníkom zastreliť. Azda je vám táto zmena nemilá, sir?

- Nie, vôbec nie, lebo tým sa vyhneme nebezpečenstvu, na ktoré nesmieme zabúdať: mohlo by naozaj dôjsť k zrážke medzi tunajšími robotníkmi a trampmi. S oboma trampmi nemusíme ísť ani do Carlyle a vôbec, nemusíme ich už ďalej klamať. Povedal vám Winnetou, kde máte čakať?

- Áno pred tunelom, ktorý je na druhej strane mostu.

- Výborne! Ale musíte byť ukrytí až dotiaľ, kým vlak doň nevojde. Ostatné už príde samo od seba.

Teraz už vedeli presne, na čom sú, a tak mohli začať s prípravami. Zaraz poslali do Carlyle telegram, aby zastavili vlak. Potom telegrafovali zase do pevnosti Wallace, aby si vyžiadali vojakov. Humply Bill, ktorý sa zatiaľ dobre posilnil jedlom a pitím, vytratil sa práve tak nenápadne, ako bol prišiel.

Okolo poludnia prišla odpoveď z Carlyle i pevnosti Wallace, že žiadosti vyhovujú. Asi o druhej hodine prišiel Faller. Jeden z domácich ľudí mu hneď oznámil, že sa po ňom Halier zháňa. Old Firehand sedel vo svojej izbe aj s inžinierom. Obaja potajomky hľadeli na trampa, ako chvíľu kutral za sudom.

- Zavolajte ho do kancelárie, - povedal Old Firehand inžinierovi. - Rozprávajte sa s ním tak dlho, kým neprídem. Zatiaľ si prečítam lístok.

Inžinier teda vošiel do kancelárie a jednému zo svojich ľudí prikázal, aby mu hneď priviedol prichádzajúceho Fallera. Len čo Faller vošiel do kancelárie, Old Firehand sa pobral k domovým dverám. Pozrel za sud a hneď zbadal kameň. Zdvihol ho a pod ním našiel papier. Rozvinul ho a prečítal. Obsah listu súhlasil so správou Humplyho Billa. Old Firehand opäť položil papier pod kameň a vošiel do kancelárie, kde Faller úctivo stál pred inžinierom. Tramp nepoznal hneď lovca v plátennom obleku, a preto sa nemálo zľakol, keď mu Old Firehand položil ruku na plece a s hrozivým prízvukom sa ho spýtal:

- Mister Faller, viete, kto som?

- Nie, - znela prekvapená odpoveď.

- Pri Butlerovej farme ste teda nemali dobre otvorené oči. Som Old Firehand.

A vtom už aj vytrhol trampovi nôž spoza opasku a vytiahol mu revolver z vrecka nohavíc. Prekvapený chlap sa nestihol ani len pohnúť, aby tomu zabránil. Potom Old Firehand povedal inžinierovi:

- Prosím, sir, choďte hore k pisárovi a povedzte mu, že tu bol Faller a pýtal sa naňho. Ale viac nehovorte nič a hneď sa vráťte sem!

Inžinier odišiel. Old Firehand vtlačil trampa na stoličku a silnou šnúrou, ktorá ležala pripravená na písacom stole, pripútal ho pevne k operadlu.

- Sir, - ozval sa tramp, keď sa ako-tak spamätal z úľaku, - prečo so mnou takto zaobchádzate? Prečo ma zväzujete? Nepoznám vás!

- Čuš! - zahriakol ho lovec a schytil revolver. - Ak prehovoríš čo len slovko, prevŕtam ti hlavu guľkou. Môžeš hovoriť až potom, keď ti to dovolím!

Lotor zbledol na smrť a teraz sa už neodvážil ani len perami pohýbať. O chvíľku prišiel inžinier nazad. Old Firehand mu kývol, aby ostal pri dverách. Sám si stal k obloku, ale tak, aby ho zvonku

nikto nemohol zbadať. Bol presvedčený, že pisárovi nedá zvedavosť pokoja. Nemusel dlho čakať; prešli sotva dve minúty, a už spozoroval ruku siahajúcu za sud. Chlapa, ktorému ruka patrila, nebolo vidieť, lebo stál tesne pri verajach. Old Firehand kývol inžinierovi a ten zrazu otvoril dvere. Stalo sa tak práve vo chvíli, keď pisár chcel tadiaľ prebehnúť.

- Nech sa páči na chvíľu ku mne, - pozval ho inžinier. Pisár držal ešte papierik v ruke. Rýchlo ho vopchal do

vrecka a vstúpil do kancelárie. Bolo na ňom zreteľne vidieť, že je v pomykove. Ale ako sa prekvapil, keď zbadal svojho druha priviazaného k stoličke! No zaraz sa spamätal a podarilo sa mu zatváriť sa celkom nevinne.

- Aký papierik ste to práve skryli? - spýtal sa ho Old Firehand.

- Ale bolo to len prázdne papierové vrecúško od cukríkov, - vyhováral sa tramp.

- Tak? Nože mi ho ukážte!

Pisár naňho prekvapene pozrel a odvetil:

- Ako to, že mi dávate taký čudný rozkaz? Kto ste vlastne? Nepoznám vás.

- Nepoznáte ho? - prerušil pisára inžinier. - Je to Old Firehand!

- Old Fi... - zhíkol tramp vyľakane. Posledné dve slabiky sa mu od strachu zadrhli v hrdle. Vyvalil oči a uprene sa zahľadel na obra.

- Áno, som to ja, - potvrdil mu lovec. - Nemysleli ste si, že sa tu so mnou stretnete, však? No a čo sa týka lístku vo vašom vrecku, mám naň väčšie právo než vy. Musím ho vidieť!

Old Firehand vzal trampovi najprv nôž, potom mu vytiahol z vrecka nabitý revolver a napokon mu odňal aj lístok. Muž sa vôbec nezmohol na odpor, len štipľavo poznamenal:

- Sir, akým právom si to dovoľujete?

- Právom silnejšieho a statočnejšieho. Okrem toho pán inžinier Charoy, ktorý tu predstavuje policajnú moc, mi dal príkaz, aby som ho v tejto záležitosti zastupoval.

- V akej záležitosti? Čo mám pri sebe, je môj majetok. Nedopustil som sa trestného činu, a teda musím vedieť, prečo so mnou zaobchodíte, akoby som bol zlodej!

- Zlodej? Pshaw! Bolo by dobre, keby ste boli len zlodej! Tu nejde len o lúpež, ale najprv o vraždu a potom, čo je ešte horšie, o

prepadnutie a vyrabovanie vlaku, pri ktorom by mohlo prísť o život veľa ľudí.

- Sir, dobre počujem? - zvolal muž s predstieraným úžasom. - Kto vám to naluhal takéto nezmysly?

- Nikto. Vieme určite, že naozaj chcete tieto nezmysly vykonať.

- Od koho ste sa to dozvedeli?

- Od vás samého.

- Odo mňa? - zasmial sa tramp. - Nehnevajte sa, sir, nepreskakuje vám azda v hlave? Ja, chudobný pisár, ktorý som tu sám, bez akéhokoľvek pomocníka, mám zastaviť vlak a vyrabovať ho? Kto takéto čosi tvrdí, tomu sa hádam rozum čistí.

- Áno, kto by podobnú vec tvrdil, nemal by všetkých päť pohromade. Lenže po prvé, vy nie ste pisár, ako nám chcete nahovoriť. Patríte k trampom, ktorí prepadli Osedžov pri Osage Nooku, potom zaútočili na Butlerovu farmu a teraz chcú vyrabovať vlak vezúci pol milióna dolárov.

Na oboch trampoch bolo vidieť, že sa hrozne zľakli. Nepravý Halier sa však vzchopil a rozhorčil sa, akoby bol najnevinnejším človekom na svete:

- Neviem o tom vôbec nič!

- A predsa ste prišli sem iba preto, aby ste tu vyzvedali a podali správu svojim spojencom.

- Ja? Veď som ani na chvíľu nevyšiel z tohto domu!

- Celkom správne, nevyšli ste. Ale zato vyšiel váš kamarát, ktorý vám robil posla. O čom ste sa včera večer rozprávali cez otvorené okno? Ležal som nad vami na streche a počul som každé slovo. Na tomto lístku je odpoveď, ktorú vám posiela Ryšavý Cornel. Trampi táboria hore pri Eagle Taile. Tejto noci chcú prísť k trati a utáboriť sa niekde za Sheridanom. Tam zapália oheň a ten vám má byť znamením, že na tom mieste máte strojvodcu donútiť, aby zastavil vlak, ktorý chcete vylúpiť.

- Sir, - vyrazil zo seba pisár, ktorý teraz už nevládal utajovať strach, - ak sa naozaj také čosi chystá, ja nemám o tom ani tušenia. Len zhodou okolností sa mohlo stať, že ma zaplietate do tej veci. Nie som spojencom tých zločincov. Som statočný človek a...

- Mlč! - osopil sa naňho Old Firehand. - Statočný človek nevraždí!

- Chcete azda tvrdiť, že som vraždil?

- Pravdaže! Obaja ste vrahovia. Kde je mastičkár a jeho pomocník, ktorých ste prenasledovali s Ryšavým Cornelom? Pisára ste zastrelili preto, lebo ste potrebovali jeho odporúčajúci list. Chceli ste sa vydávať za Haliera, aby ste tu mohli nerušene vykonávať vyzvedačskú činnosť. A okrem toho ste mastičkára obrali o všetok majetok.

- Sir, neviem... neviem... o to-tom... vôbec nič, - vyjachtal tramp.

- Neviete? Musím vám to teda dokázať. No aby vám azda neprišlo na um zmiznúť odtiaľto, zaistíme si vás. Pán inžinier, buďte taký láskavý a zviažte mu za chrbtom ruky. Ja vám ho podržím.

Keď to tramp počul, rýchlo sa rozbehol k dverám a chcel ujsť. No Old Firehand bol rýchlejší. Zachytil ho, mykol ho nazad, a hoci sa vzpieral, zovrel ho tak pevne, že inžinier ho mohol bez ťažkostí zviazať. Potom odviazali Fallera zo stoličky a zaviedli ho i s pisárom do izby, kde ležal ranený Hartley. Keď zazrel oboch chlapov, sadol si a zvolal:

- Tisíc hrmených, veď to sú lotri, ktorí neboráka Haliera zavraždili a mňa okradli! Kde je tretí?

- Toho nemáme, ale veď ho ešte dolapíme, - odvetil Old Firehand. - Títo dvaja všetko popierajú.

- Popierajú? Celkom určite ich poznávam a mohol by som tisíc ráz odprisahať, že sú to oni.

- Nepotrebujeme vašu prísahu, master Hartley. Máme v rukách dosť dôkazov a vieme veľmi dobre, čo sú to za vtáčikov.

- To ma teší. Ale čo bude s mojimi peniazmi, ktoré mi ukradli?

- Hádam ich ešte nájdeme. Zatiaľ sme im odobrali len zbrane a tento lístok, ktorý si pekne prečítame.

Rozvinul papierik a podal ho inžinierovi, aby si ho aj on prečítal. Na papieri stálo to isté, čo Winnetou vypočul a čo pred chvíľou Old Firehand povedal trampom do očí.

Obaja lotri nepovedali už ani slova. Videli, že zapierať ďalej by bolo smiešne.

Dôkladne im vyprázdnili vrecká. Našli u nich aj peniaze, ktoré dostali ako podiel, keď okradli Hartleyho. Teraz sa bankovky dostali zase k bývalému majiteľovi. Lotri sa priznali, že ostatné peniaze má Cornel. Potom obidvom zviazali nohy a položili ich na dlážku. V dome nebola pivnica ani nijaká uzatvorená miestnosť, kde by ich mohli vopchať. Hartley bol na nich náramne rozhorčený, a tak nie

div, že lepší strážca než on by sa tu nebol našiel. Dostal nabitý revolver a radili mu, aby hneď strieľal, keby sa zajatci pokúšali zbaviť pút.

Až potom sa mohli pustiť do ďalších príprav, potrebných pre chystaný plán. Teraz už nebolo treba posadiť oboch trampov na drezinu a odviezť ich do Carlyle. Poslali ta iba telegram, aby vlak vypravili v dohovorený čas a aby zastal na určenom mieste pred Sheridanom, kde má naň nastúpiť Old Firehand.

Neskôr popoludní prišiel telegram i z pevnosti Wallace so správou, že hneď večer, ako sa zotmie, vyšlú oddiel vojakov, ktorý o polnoci dorazí na dohovorené miesto.

DESIATA KAPITOLA

Pri pohorí Eagle Tail

Robotníci v Sheridane boli väčšinou Nemci a Írovia. Nemali ani tušenia o udalostiach, ktoré sme práve vyrozprávali, a nikto im nič o nich neprezradil. Inžinier a Old Firehand predpokladali, že Cornel vyšle špehúňov, a keby tí spozorovali, že sa robotníci nejako neobyčajne správajú, hneď by v nich skrslo podozrenie. Až večer, keď sa prestalo pracovať, inžinier rozpovedal všetko dielovedúcemu a požiadal ho, aby to nenápadne oznámili robotníkom.

Dielovedúci pochádzal z New Hampshiru. Bol to človek, ktorý už všeličo v živote preskákal. Pôvodne chcel byť staviteľom a niekoľko rokov aj pracoval v tomto odbore, ale keď v ňom nemohol dosiahnuť samostatné postavenie, nechal všetko a zvolil si iné povolanie. Pre Yankeeho také čosi vôbec nie je hanba. No ani potom sa mu dobre nevodilo, a tak sa rozlúčil s domovinou a vybral sa za oceán hľadať šťastie. Ale aj tu mal ten istý neúspech. Konečne nadobudol v Sheridane vedúce postavenie, pri ktorom mohol uplatniť svoje skúsenosti, no ani tu nebol spokojný. Kto sa raz nadýchal vzduchu prérie alebo pralesa, tomu je ťažko privykať na usporiadané pomery, ba hádam sa mu to vôbec nepodarí.

Tento muž, menom Watson, sa nadmieru zaradoval, keď sa dozvedel, čo sa chystá.

- Konečne, konečne nejaká zmena v tej každodennej jednotvárnosti, - povedal si. - Moja stará puška už dávno odpočíva v kúte a iste by sa už chcela dostať aj ona k slovu. Myslím, že teraz bude na to príležitosť. Ale počujte, sir, to meno, ktoré ste spomenuli, sa mi vidí známe. Ryšavý Cornel? Inak Brinkley? Raz som sa stretol s istým Brink-leym, ktorý mal zafarbené ryšavé vlasy. Ich pôvodná farba bola čierna. A len-len že som na toto stretnutie nedoplatil životom.

- Kde ste sa stretli s tým lotrom? A kedy?

- Pred dvoma rokmi pri Grand River. Bol som hore pri Striebornom jazere i s kamarátom. Volal sa Engel, bol to Nemec. Chceli sme ísť do Puebla a potom po rieke Arkansas na východ, aby

sme si zaopatrili nástroje na podujatie, ktoré nás mohlo urobiť milionármi.

Old Firehand zbystril sluch.

- Ten chlap sa volal Engel? - spýtal sa. - A chceli ste sa pustiť do podujatia, ktoré by vám vynieslo milióny? Mohli by ste mi povedať o tom dačo bližšie?

- Prečo nie? Obaja sme síce sľúbili, že budeme mlčať. No milióny sa nám vyparili do vzduchu, lebo plán sme nemohli uskutočniť, a preto si myslím, že ma sľub mlčanlivosti už neviaže. Chceli sme vytiahnuť poklad, skrytý pod vlnami Strieborného jazera.

Inžinier sa krátko, nedôverčivo zasmial. Dielovedúci sa však len tak ľahko nedal a pokračoval:

- Možno sa vám to vidí neskutočné a dobrodružné, sir, ale predsa je to pravda. Vy, mister Firehand, patríte k najslávnejším zálesákom a zažili ste a skúsili už toľko, že by vám nikto neveril, keby ste to rozprávali. Dúfam, že aspoň vy sa mi nevysmejete.

- Ani mi na um nepríde, - odvetil lovec vážne. - Rád vám uverím, a dokonca mám na to aj dôvody. Aj ja som počul od hodnoverných ľudí, že v hlbočine jazera leží poklad.

- Naozaj? No hádam by som so spokojným svedomím mohol odprisahať, že správa o poklade je pravdivá. Ten človek, čo nám o tom rozprával, celkom iste neluhal.

- Kto to bol?

- Starý Indián. Vlastne slovo starý je slabý výraz, Indián bol prapraprastarý. Ešte som takého starého človeka nevidel. Bol vychudnutý na kosť a kožu a sám nám povedal, že nad jeho hlavou prešumelo vyše sto liet. Volali ho Hói Kolakäkho, ale dôverne nám oznámil, že sa vlastne menuje Ikhači Tatli. Čo tieto indiánske mená znamenajú, veru neviem.

- Ale ja viem, - prerušil ho Old Firehand. - Prvé meno je v reči Tonkóov a druhé v reči Aztékov. Obe majú ten istý význam: Veľký otec. Rozprávajte len ďalej, mister Watson! Som veľmi zvedavý, ako ste sa s tým Indiánom zoznámili.

- Nuž, nebola to nijaká neobyčajná ani dobrodružná príhoda. Nevyrátal som si dobre čas a ostal som v horách pridlho, takže ma tam prekvapila snehová chumelica. Musel som teda ostať celú zimu v horách, na návrat nebolo ani pomyslenia. Hľadal som miesto, kde by som mohol prezimovať, aby som nezahynul hladom. Sám, celkom

sám a dookola len hory a snehové záveje, veru to nebol žart! Našťastie dostal som sa až k Striebornému jazeru a tam som zazrel kamennú chatu, z ktorej vystupoval dym. Bol som zachránený! Majiteľom chaty bol práve onen Indián. Býval tam i so svojím vnukom a pravnukom. Volali sa Veľký a Malý medveď, ale obaja...

- Ach! Nintropan Hói a Nintropan Homoš? - vpadol mu do reči Old Firehand.

- Áno, tak zneli ich indiánske mená. Azda ich oboch poznáte, sir?

- Áno. Ale rozprávajte ďalej.

- Obaja Indiáni boli práve vtedy za pohorím Wahsatch, kde museli ostať až do jari. Zima prišla predčasne a cez snehové masy by sa nijako neboli mohli vrátiť k Striebornému jazeru. Teda v chate býval vtedy starý Indián iba sám. No našiel som v nej ešte jedného človeka, spomenutého Engela, ktorý sa do nej uchýlil podobne ako ja pred snehovou chumelicou. Ostatné porozprávam čo najstručnejšie. My traja sme tam spolu prežili celú zimu. Hladovať sme nemuseli, zveriny tam bolo dosť. No staručký Indián už nevydržal drsné zimné počasie. Umrel, a keď zaviali prvé teplejšie vetry, museli sme ho pochovať. Obľúbil si nás a pred smrťou nám vyzradil tajomstvo o poklade v Striebornom jazere. Mal starý kus kože, na ktorom bolo presne zakreslené miesto, kde bol poklad ponorený. Dovolil nám, aby sme si mapku odkreslili. Našťastie Engel mal pri sebe kus papiera. Bez toho by sme si veru neboli mohli kópiu urobiť, lebo starec nám nechcel kožu dať. Schovával ju pre Veľkého a Malého medveďa. Deň pred smrťou ju zakopal, ale kam, to sme sa nedozvedeli a pátrať sme nechceli, lebo sme chceli splniť jeho posledné želanie. Pochovali sme ho teda, ako som už povedal, a hneď v ten deň sme odišli. Engel si zašil mapku do loveckej kazajky.

- A nevyčkali ste, kým sa obaja Indiáni vrátia? - spýtal sa Old Firehand.

-Nie.

- Urobili ste veľkú chybu.

- Možno. No boli sme dlhé mesiace odrezaní od sveta snehovými závejmi a túžili sme už po ľuďoch. Aj sme prišli medzi ľudí, ale medzi akých! Prepadol nás húf Utahov. Úplne nás orabovali. Iste by nás boli zabili, no poznali a veľmi si ctili starého Indiána, a keď sa dozvedeli, že sme ho ošetrovali a napokon i pochovali, darovali nám

život. Vrátili nám aspoň šaty a pustili nás. Naše zbrane si však ponechali. Veru za to sme im boli málo povďační, veď bez zbraní sme boli vystavení každému nebezpečenstvu, ba i smrti hladom. Na šťastie, alebo lepšie povedané na nešťastie stretli sme sa na tretí deň s poľovníkom, ktorý nám dal mäso. Keď sa dopočul, že mierime do Puebla, predstieral, že aj on sa ta uberá, a dovolil nám, aby sme sa k nemu pripojili.

- A to bol Ryšavý Brinkley?

- Áno. Vtedy nám povedal nejaké iné meno, ale neskôr som sa dozvedel, že ho nazývajú Brinkley. Vypytoval sa nás na všetko a my sme mu na všetko pekne odpovedali. Len o poklade a mapke, ktorú mal Engel zašitú v kazajke, sme mu nič neprezradili, lebo nevyzeral dôveryhodne. Nemôžem za to, ale vždy som sa cítil akýsi nesvoj v prítomnosti ľudí s ryšavými vlasmi, hoci viem, že medzi nimi sú práve tak dobrí i zlí ľudia ako medzi ostatnými ľuďmi, ktorí majú na hlave skalpy inej farby. Ale naša mlčanlivosť nám málo pomohla. Keďže zbrane mal iba on, vychádzal často na poľovačku a my dvaja sme zatiaľ sedeli a zhovárali sa. A takmer vždy o poklade. Raz sa vrátil tak, že sme ho nezbadali, priplazil sa odzadu k nám a vypočul náš rozhovor. Keď potom zase odchádzal na poľovačku, požiadal ma, aby som šiel s ním, lebo vraj dva páry očí lepšie vidia ako jeden. Asi po polhodine cesty, keď sme už boli dosť ďaleko od Engela, mi povedal, že všetko vypočul. Pretože sme mu vraj nedôverovali, za trest nám odoberie mapku. A v tej chvíli už aj vytrhol z pošvy nôž a vrhol sa na mňa. Bodol ma do pŕs.

- Hrozné! - zvolal Old Firehand. - Iste chcel potom zabiť aj Engela, aby len sám vedel o tajomstve.

- Pravdaže. Ale našťastie nezasiahol mi srdce. Domnieval

sa, že som mŕtvy. Keď som sa prebral z mrákot, ležal som vedľa veľkej kaluže krvi v náručí Indiána, ktorý ma tam našiel. Bol to Winnetou, náčelník Apačov.

- Aké šťastie! To ste sa ocitli v dobrých rukách. Zdá sa, že tento človek je všade tam, kde treba.

- Áno, ocitol som sa v dobrých rukách, to je pravda. Winnetou mi obviazal ranu. Priniesol mi vody, a hoci som bol veľmi slabý, musel som mu rozpovedať, čo sa stalo. Nechal ma tam ležať a pustil sa po stopách Brinkleyho. Keď sa asi po dvoch hodinách vrátil, oznámil mi výsledok pátrania. Vrah šiel za Engelom, aby ho zabil.

No Engelovi bolo podozrivé, že si ma Brinkley vzal so sebou. Šiel za nami. Podľa stôp Winnetou zistil, že Engel z diaľky videl, ako sa Brinkley na mňa vrhol s nožom. Na pomoc mi nemohol pribehnúť, bol priďaleko a vrah neotáľal. Engel dobre vedel, že teraz aj jemu hrozí nebezpečenstvo. Keďže nemal nijakú zbraň, pokladal za najvhodnejšie ujsť, a to čo najrýchlejšie. Brinkley ma teda nechal ležať v domnienke, že som mŕtvy, a vrátil sa. Namiesto Engela našiel iba jeho stopy. Hneď sa po nich pustil. No neskoršie som sa dozvedel, že mu Engel ušiel.

- Áno, ušiel mu, - prisvedčil Old Firehand.

- Čože? - začudoval sa dielovedúci. - Vy to viete, sir?

- Áno. Ale o tom neskoršie. Teraz rozprávajte ďalej!

- Winnetou cestoval na sever. Nemal čas ošetrovať ma dlhé týždne, nuž ma dopravil do tábora indiánskeho kmeňa Timbabačov, s ktorými bol spriatelený. Tí sa o mňa starali, kým som sa ako-tak zotavil. Potom ma dopravili na najbližšiu farmu. Farmárova rodina ma pekne prijala a dobre sa o mňa starala. Pol roka som tam vykonával všelijakú robotu, až som si toľko nasporil, že som sa mohol vybrať do východných štátov.

- Kam ste vlastne chceli ísť?

- Za Engelom. Vedel som, že mal brata v Russellville v Kentucky. Dohodli sme sa totiž, že ho navštívime a že sa uňho pripravíme na cestu k Striebornému jazeru. Keď som prišiel do Russellville, dozvedel som sa, že Engelov brat sa práve vysťahoval kamsi k rieke Arkansas. Presné miesto mi však nikto nevedel povedať. U suseda však nechal list pre prípad, že by prišiel brat a vypytoval sa naňho. Ten naozaj prišiel a prevzal list, v ktorom bolo označené nové bydlisko. Odcestoval teda a medzitým sused umrel. No Engel, ako som sa dopočul, v Russellville rozprával o svojom dobrodružstve a môjho vraha nazýval Brinkleym. Ako a kde sa dozvedel toto meno, veru neviem. A to je meššurs, všetko, čo vám môžem povedať. Ak je to meno Brinkley správne, kráľovsky sa teším na stretnutie s tým lotrom. Má toho veľa na rováši.

- Aj iní by sa s ním chceli porátať, nielen vy, - poznamenal Old Firehand. - Jedno mi však ešte stále nie je jasné. Spomenuli ste predtým, že Brinkley mal vlasy prefarbené na ryšavo. Ako to môžete vedieť?

- To je jednoduché. Keď bol s nami, akiste mu dochádzalo farbivo, lebo jeho ryšavé vlasy boli pri koreni - čierne!

- Well! Nepochybujem ani najmenej, že ste mali do činenia s Ryšavým Cornelom. Zdá sa, že celý život tohto človeka a všetko jeho konanie sa skladá zo samých zločinov. Dúfajme, že mu to dnes zarazíme.

- To si aj ja želám z úprimného srdca. Ale doteraz ste mi ešte nepovedali, ako sa máme brániť proti jeho útoku.

- To ešte nepotrebujete vedieť. Keď príde vhodná chvíľa, dozviete sa to. Zatiaľ nech sa robotníci správajú čo najpokojnejšie. Nech sa pripravia na to, že v noci nebudú môcť spať. Aj zbrane musia mať v poriadku. Ešte pred polnocou nastúpia do vlaku, ktorý vypravíme zo Sheridanu a ktorý ich odvezie na určené miesto.

- Well, musím teda svoju zvedavosť trochu skrotiť. Vaše príkazy, sir, splním.

Keď dielovedúci odišiel, Old Firehand sa spýtal inžiniera, či tu azda nemá dvoch robotníkov, ktorí by sa postavou a výzorom tváre ponášali trochu na oboch trampov. Museli by to však byť odvážni chlapi, aby mohli zastupovať trampov na rušni. Inžinier Charoy hodnú chvíľu rozmýšľal a potom poslal svojho černocha po dvoch mužov, ktorí sa mu videli na túto úlohu súci.

Keď sa obaja dostavili, Old Firehand uznal, že to bola dobrá voľba. Postavy mali celkom ako dvaja zajatí trampi a čo sa týka výzoru tváre, v nočnej temnote si iste nikto nevšimne rozdiel. Teraz išlo už len o to, aby aj hlasy boli aspoň ako-tak podobné hlasom zajatcov. Preto Old Firehand zaviedol oboch robotníkov do Hartleyho izby a podrobil zajatých trampov krátkemu výsluchu. Robotníci počuli teda ich hlasy, aby ich neskôr, ak to bude potrebné, mohli napodobniť.

Keď boli so všetkými týmito prípravami hotoví, lovec sa rozhodol, že ešte raz pôjde na výzvedy. Chcel zistiť, či Ryšavý Cornel nevyslal špehúňov. Vyšiel z domu a podľa zvyku zálesákov si prezrel okolie. Pravdaže, pátral predovšetkým smerom k pohoriu Eagle Tail, lebo stadiaľto by tí ľudia museli prísť.

Ak skúsený zálesák chce vysliediť nepriateľa, nerobí to len tak naslepo. Rozváži si, na ktorom mieste by sa nepriateľ za tých alebo iných okolností asi ukryl. Tak si počínal aj Old Firehand. Keby prišli vyzvedači, iste by si zvolili ako úkryt také miesto, skadiaľ by mohli

bezpečne a zároveň zblízka pozorovať celú robotnícku osadu. A také miesto bolo neďaleko inžinierovho domu. Týčil sa tu kopec, z ktorého pri stavbe trate museli značný kus odstrániť, aby ho koľajnice nemuseli na kuse obchádzať. Na temene kopca rástlo niekoľko stromov. Stadiaľ bol najlepší výhľad na osadu a okrem toho pod stromami sa človek mohol dobre ukryť. Ak niekde, tak predovšetkým tam treba hľadať vyzvedačov.

Old Firehand sa nepozorovane prikradol z druhej strany k úpätiu kopca a potom ticho liezol hore. Keď sa dostal na temeno, zistil, že sa vo svojom predpoklade nemýlil. Pod stromami sedeli dvaja chlapi a potichu sa zhovárali. Odvážny lovec sa k nim priplazil tak blízko, že sa hlavou mohol dotknúť kmeňa stromu, pri ktorom sedeli. Oboch by bol dosiahol rukou. Mohol sa tak blízko k nim odvážiť preto, lebo jeho strakatý lovecký oblek by ani naj bystrejšie oči neboli rozoznali od zeme. V rozhovore práve nastala prestávka a lovec musel dlho čakať, kým sa jeden zo špehúňov ozval:

- Počul si už, čo sa chystá, keď budeme tuto hotoví?

- Neviem nič určité, - odvetil druhý. - Povráva sa všeličo, ale pravdu vedia len máloktorí.

- Tak je. Cornel je mlčanlivý a má len málo dôverných priateľov. Jeho vlastný zámer poznajú len tí, čo s ním pracovali pred nami.

- Myslíš Woodwarda, ktorý spolu s ním utiekol zo zajatia rafterov? Ale veď ten sa práve s tebou veľmi priatelil. Nič ti neprezradil?

- Iba náznakovite. Nič určité.

- Ale aj podľa náznakov si človek môže urobiť dobré závery.

- Pravdaže. Podľa Woodwardových slov som si napríklad domyslel, že Cornel nás zamýšľa rozdeliť. Veľký počet trampov je ďalším jeho zámerom iba na prekážku. Á v tom mu dávam celkom za pravdu. Čím viacej nás je, tým menší podiel pripadne na jednotlivca. Myslím, že si vyberie najlepších a naraz s nimi zmizne.

- Tisíc rohatých! Chce teda ostatných ošmeknúť?

- Prečo ošmeknúť?

- Predsa ostatných ošmekne, ak zajtra zoberie ulúpené peniaze a zmizne s tými, ktorých si vybral.

- To by bolo dobre. Ba dokonca by som sa tomu tešil.

- Tak? A mňa by porazilo od zlosti.

- Teba? Ty trubiroh! Pokladal som ťa za múdrejšieho.

- Ako to myslíš?

- Rozumie sa samo sebou, že my dvaja by sme neboli medzi tými, ktorých by ošmekol a ponechal ich osudu.

- Môžeš mi to dokázať? Ak nie, budem mať oči otvorené, a keby niečo, hneď spravím bengál.

- To nie je ťažko dokázať. Či ťa neposlal sem so mnou? -No a?

- Mohol sem poslať len šikovných a spoľahlivých ľudí. Keď nás vybral, aby sme pozorovali túto osadu, tým nám dal najlepšie vysvedčenie. A čo z toho vyplýva? Ak sa naozaj chce zbaviť mnohých darmožráčov, nebudeme medzi nimi, ale medzi tými, ktorých vezme so sebou.

- Hm! To už hej. Presvedčil si ma a upokojil. Ale keď si myslíš, že patrím medzi tých, ktorých si vyberie, prečo mi tajíš, čo ti Woodward prezradil o jeho plánoch?

- Pretože sám neviem nič určité. Ale čo viem, to ti poviem. Ide o výpravu do hôr.

- Prečo do hôr?

- Hm! Neviem, či ti to smiem prezradiť. No, poviem ti to. Tam vo vrchoch býval za pradávnych čias národ, ktorého meno mi však vypadlo z pamäti. Tento národ sa presťahoval na juh, alebo ho vyvraždili, no a predtým, než sa toto stalo, potopil do jazera obrovský poklad.

- Nezmysel! Kto má poklady, vezme si ich so sebou, keď sa sťahuje.

- Ale veď som ti povedal, že ho azda vyvraždili!

- Aký je to poklad? Peniaze?

- To neviem. Nie som učenec a nemôžem ti povedať, či si staroveké národy razili mince a tlačili aj bankovky. Ostatne, tie peniaze by dnes aj tak nemali cenu. Woodward mi rozprával, že to bol pohanský národ, mal veľké chrámy, v ktorých boli veľké modly zo zlata a striebra a tiež nespočetné množstvo zlatých a strieborných nádob. A to bohatstvo leží v Striebornom jazere, veď ho aj tak pomenovali pre množstvo strieborných modiel a nádob, ktoré sú v ňom potopené. To je aspoň moja mienka.

- Musíme teda jazero vyslopať, aby sme zazreli tie drahocenné veci, ktoré ležia na jeho dne.

- Netrep do vetra! Cornel už bude vedieť, čo a ako. Údajne má mapku, na ktorej je presne označené miesto, kde poklad v jazere leží.

- No toto! A kde vlastne je to Strieborné jazero?

- Neviem. Akiste to prezradí až potom, keď sa rozhodne, ktorých si vezme so sebou. Predsa nie je taký hlúpy, aby popredku roztrúbil svoje tajomstvo a plány!

- To máš pravdu. Ale rozhodne to bude podujatie veľmi nebezpečné.

- Prečo?

- Nezabúdaj na Indiánov!

- Pshaw! Sú tam len dvaja, vnuk a pravnuk Indiána, od ktorého mapka pochádza. Stačí dvakrát vystreliť, a obaja Indiáni sú hore bradou.

- Ak je to tak, to ma len teší. Nikdy som nebol v tých vrchoch a musím sa teda spoľahnúť na tých, čo sa tam vyznajú. Nechajme to tak a myslime radšej na naše dnešné podujatie. Si presvedčený, že sa nám vydarí?

- Rozhodne. Len pozri, aká je celá osada pokojná! Nikto v nej netuší našu prítomnosť a náš zámer. A dvaja z našich najlepších a najšikovnejších ľudí sú už tu, aby nám podujatie uľahčili. Kto by tu mohol myslieť na neúspech!

- Well! Ak budú tí robotníci čo len trochu rozumní, nezamiešajú sa nám do roboty. Inak by sme boli nútení siahnuť po zbrani.

- Ani im na um nepríde zamiešať sa, lebo o ničom nevedia. Vlak sem príde, zdrží sa päť minút a potom zase odíde. Asi na hodinu cesty odtiaľto horí náš oheň. Na rušni sú dvaja naši spojenci. Pohrozia stroj vodcovi, že ho na mieste zastrelia, ak nezastaví. My hneď obkľúčime vlak, Cornel vystúpi naň a vezme...

- Oho! - prerušil ho druhý. - Kto naň vystúpi? Azda Cornel sám? Alebo len s tými, ktorých si vybral a s ktorými mieni poľahky zdúchnuť? Neskôr zastaví vlak, zoberie si pol milióna dolárov a zmizne! A ostatných nechá tu s prázdnymi vreckami a s dlhými nosmi! To teda nie! Takto sa hrať nebudeme.

- Čo to táraš? - ozval sa hnevlivo druhý hlas. - Veď som ti už povedal: ak má Cornel naozaj dačo také za lubom, obaja by sme boli medzi tými, ktorí by sme smeli nasadnúť do vlaku.

- Keď to pokladáš za také isté, nuž zariadim sa podľa toho a budem čakať. Ale počul som aj to, čo vravia iní. Cornelovi nedôverujú. Som presvedčený, že sa všetci budú hrnúť do vlaku, ak tu zastane.

- Pre mňa za mňa nech sa tlačia. Ja by som veru nechcel ošmeknúť kamarátov a aj Cornela budem vystríhať pred podobným počínaním. A pretože nás v Striebornom jazere čaká taký veľký poklad, nie je potrebné, aby sme sa nečestne zachovali voči našim druhom. Rozdelíme sa. Každý dostane svoju čiastku a potom nech Cornel vyberie tých, čo s ním pôjdu do vrchov. Dosť! Nehovorme už viac o tom! Teraz by som rád vedieť len jednu vec: čo je to za rušeň, ktorý stojí tamdolu. Pod kotlom horí oheň. Teda rušeň je prichystaný na cestu. Kam?

- Azda je to len skúšobný rušeň, ktorý má ísť pred vlakom vezúcim peniaze.

- To nie. Ten by nečakal už teraz. Vlak príde až v noci o tretej hodine. Ten rušeň mi je podozrivý a som náramne zvedavý, čo s ním vlastne chcú.

Tramp tu vyslovil vážne podozrenie a Old Firehand pochopil, že treba čosi podniknúť. Rušeň tam nesmie ostať. Bol to jeden z malých obyčajných rušňov, používaných pri stavbe tratí. Vzadu boli k nemu pripojené vozne, v ktorých odvážali vykopanú zem. V týchto vozňoch mali teraz odviezť robotníkov na dohovorené miesto. Aby však tramp ďalej nehútal, prečo tu rušeň stojí, robotníkov musia odviezť hneď a nie až o polnoci, ako plánovali. Old Firehand sa teda odplazil. Nepozorovane sa dostal až do inžinierovho domu. Keď vyrozprával všetko, čo počul, inžinier povedal:

- Well. Musíme teda robotníkov hneď odviezť. Ale špehúni ich uvidia nastupovať.

- Nie. Nariadime robotníkom, aby sa nenápadne vytratili z osady a zišli sa pri trati asi na štvrť hodiny cesty odtiaľto. Tam vyčkajú, kým príde vláčik s prázdnymi vozňami, a potom pohodlne nastúpia. Tak ďaleko rozhodne nepočuť rachot vláčika a okrem toho trať vedie širokým oblúkom za vrch, takže vyzvedači neuvidia ani nepočujú, že rušeň zastal.

- A koľko ľudí si mám ponechať tu?

- Dvadsiati postačia na ochranu vášho domu a na stráženie zajatcov. Všetky prípravy môžu byť za polhodinu hotové. Potom náš vláčik odíde. Ja sa opäť priplazím k vyzvedačom, aby som zistil, čo sa budú rozprávať.

Čoskoro bol opäť za chrbtami oboch mužov. Sedeli tu mlčky. Práve tak ako oni mohol aj Old Firehand pozorovať osadu a jej

okolie. Napínal zrak, či v tme nezbadá robotníkov idúcich za osadu, ale márne. Chlapi sa vykradli tak opatrne, že vyzvedači nespozorovali nič. Pravda, kde-tu v domoch či chatách horelo svetlo, ale stadiaľto to boli len malé plamenné škvrny, pri ktorých sa ľudské postavy nijako nedali rozoznať.

Vtom bolo vidieť, ako sa od inžinierovho domu ku koľajniciam blíži jasné svetlo lampáša. Muž, ktorý ho niesol, volal čo najhlasnejšie, aby ho bolo ďaleko počuť:

- Prázdny staničný vlak do Wallace môže odísť. Vozne treba nechať tam, lebo ich potrebujú!

To inžinier kričal tieto slová. Už vopred sa dohovoril so strojvodcom, ktorý mu tiež veľmi hlasne odpovedal:

- Well, sir! Som rád, že sa už môžem pohnúť a nemusím zbytočne páliť uhlie. Máte nejaký odkaz do Wallace?

- Nič, len tamojšiemu inžinierovi odovzdajte môj pozdrav. Iste bude sedieť pri kartách, keď tam dorazíte. Good road!

- Good night, sir!

Rušeň prenikavo zapískal a vláčik sa pohol. Keď doznel rachot kolies, jeden z vyzvedačov poznamenal:

- No tak, teraz už vieš, načo tam ten rušeň stál!

- Áno, už viem. Vezie prázdne vozne do Wallace, lebo ich tam potrebujú. Moje podozrenie sa rozplynulo.

- Akékoľvek podozrenie za týchto okolností je číry nezmysel. Plán je tak dobre premyslený, že sa musí podariť. Mohli by sme sa vlastne už vrátiť do tábora.

- Nie. Cornel nám nariadil, aby sme tu vyčkali až do polnoci. Musíme ho poslúchnuť.

- Pre mňa za mňa. No keď už tu musím byť, neviem, načo by som si mal zbytočne oči namáhať. Ľahnem si a budem spať.

- Veru aj ja. To je najmúdrejšie, čo môžeme urobiť. Neskôr nebudeme mať na spanie čas a azda ani chuť.

Old Firehand sa rýchlo skĺzol dolu svahom, lebo obaja vyzvedači vstali a obzerali sa po najpohodlnejšom miestečku. Lovec sa vrátil k inžinierovi. Usadili sa v kancelárii a pri víne a cigaretách vyčkávali začiatok udalostí. V osade ostalo iba dvadsať robotníkov, ale to úplne stačilo. Veď tu neočakávali nijaký útok.

Ostatní sa podľa rozkazu vytratili. Hodný kus za Sheridanom na seba počkali a potom šli pozdĺž trate, až sa dostali na ustanovené

miesto. Tu zastali a počkali, kým prišiel vláčik, ktorý ich odviezol ku skupine vŕškov zvaných Eagle Tail. Trampi ich tu nemohli vysliediť, lebo iste sa už vydali na cestu do Sheridanu. Rieka, ktorá tadiaľto tiekla, im nedovoľovala priblížiť sa k trati natoľko, aby videli, čo sa tam deje.

Bystrozraký Old Firehand si vybral naozaj vhodné miesto. Trať tu viedla cez rieku, ktorej brehy boli veľmi strmé. Most, po ktorom sa koľajnice ťahali, bol iba dočasný a hneď za ním bol tunel, dlhý asi sedemdesiat metrov. Vláčik zastal iba niekoľko krokov pred týmto miestom. No vozne neboli prázdne, ako sa obaja vyzvedači domnievali. Posledné dva boli naložené suchým drevom a uhlím. Len čo vláčik zastal, z nočnej tmy vystúpil malý tučný chlapík, oblečený takmer ako žena. Prišiel k rušňu a tenkým, piskľavým hlasom sa spýtal strojvodcu:

- Sir, čo tu chcete tak skoro? Azda ste priviezli robotníkov?

- Áno, - odvetil strojvodca a s údivom hľadel na čudácku postavu, ktorá stála práve v odbleskoch ohňa horiaceho pod kotlom. - Ktože ste?

- Ja? - zasmial sa brucháč, - Ja som to, tetka Drollová.

- Tetka! Tisíc hromov a jedny hrable! Načo ste sem prišli? Tu nepotrebujeme nijaké tetky Betky.

- No, len sa ma nebojte! Ešte by ste sa mohli nervove zrútiť. Som tetka, ale to len navonok. Veď sa to neskôr dozviete. No tak, prečo ste vlastne prišli?

- Nariadil nám to Old Firehand. Vypočul dvoch vyzvedačov, ktorých poslali trampi. Bolo im čudné, prečo stojí na stanici rušeň pripravený na odchod. Keby sme boli vyrazili neskôr, ich podozrenie by bolo ešte vzrástlo. Sú tu už Old Firehandovi ľudia?

- Áno, ale nie aby ste sa zase zľakli! Sú to samí ujovia, ja som medzi nimi jediná tetka.

- Nemyslite si, drahá slečna či pani, že som sa vás zľakol! Ale kde sú trampi?

- Už sa vydali na cestu do Sheridanu, a to asi pred tri štvrte hodinou.

- Teda môžeme tu zložiť uhlie a drevo?

- Áno. Ako vidím, vaši ľudia už vystúpili. Nech znovu nastúpia do vozňov, ba aj ja nastúpim, aby som vám dal potrebné pokyny.

- Vy? Pokyny? Azda len vás neurobili generálom tejto malej armády?

- Ba veru som ním, pravda, ak to láskavo dovolíte. No a teraz vyskočím hore k vám. Tak, už som tu. Pomaličky preveďte svojho železného koňa cez most a potom ho zastavte tak, aby vozne s uhlím ostali pred vchodom do tunela.

Keď sa Droll vyhupol na rušeň, museli aj robotníci, ktorí pri zastavení vlaku vystúpili, znovu nasadnúť do vozňov. Dielovedúci ešte raz pozrel na brucháča pohľadom, z ktorého nebolo ťažké vybadať, že len nerád sa podrobuje rozkazom tejto tetky-netetky.

- No, bude to? - naliehal naňho Droll.

- A naozaj ste muž, ktorého mám poslúchať?

- Pravdaže! A keď to ihneď neurobíte, prinútim vás. Nemám chuť trčať na tomto moste do súdneho dňa!

Vytiahol zálesácky nôž a oprel jeho hrot Watsonovi o žalúdok.

- Tisíc hrmených, to ste akási pichľavá a britká tetka! -zvolal dielovedúci. - Ale práve preto, že idete na mňa s nožom, musím vás skôr pokladať za trampa než za priateľa. Môžete sa legitimovať?

- Buďte rozumný, nerobte hlúposti,- povedal brucháčik vážne a zastrčil nôž za opasok. - Jeden vozeň uhlia a dreva vysypeme pred tunelom a druhý za tunelom. Keď som vám prišiel cez most v ústrety, je to znak, že som o vašom príchode vedel a že teda nemôžem patriť k trampom.

- Dobre, už vám verím. Tak ideme!

Vlak pomaly prešiel po moste a vošiel do tunela, ale iba na kúsok, takže dva posledné vozne ostali vonku. Robotníci zoskočili a vysypali uhlie a drevo z jedného vozňa. Plný vozeň, ktorý ešte bolo treba vyprázdniť, stál teraz práve pri východe z tunela. Bol to sklápací vozeň, ako aj predchádzajúci. Stačilo len vychýliť nabok jeho vrchnú časť, kým spodok s kolesami stál pevne, a všetok náklad sa vysypal. Práca bola teda rýchlo hotová. Robotníci potom uložili drevo a uhlie pred tunelom i za ním do veľkých kôp, aby mohlo dobre horieť. Dielovedúci podišiel s vlakom ešte kus dopredu a zastavil stroj. Sám sa potom vrátil k tunelu.

Jeho nedôvera voči Drollovi celkom zmizla. Podľa toho, čo videl, mohol usudzovať, že má pred sebou statočných ľudí. Tunel viedol cez vysoké bralo, za ktorým blčala vatra. No z riečneho údolia, kde trampi donedávna táborili, oheň nebolo vidieť. Okolo

vatry sedeli alebo ležali rafteri a všetci ostatní, ktorí sem prišli s Old Firehandom. Napravo a naľavo od vatry boli zabodnuté do zeme dva silné konáre, ktoré sa hore vidlicovite rozdeľovali. Na týchto vidliciach sa vo vodorovnej polohe otáčal pevný ražeň, na ktorom boli nastoknuté kusiská bizónieho mäsa. Len čo vlak prešiel cez tunel, rafteri a Old Firehandovi ľudia hneď vstali, aby sa pozdravili s robotníkmi.

- No, už veríte, že nie som tramp? - spýtal sa Droll rušňovodiča, ktorý zišiel z vlaku a priblížil sa s ostatnými k ohňu.

- Yes, sir, - odvetil rušňovodič. - Ste statočný človek.

- Statočný a ešte k tomu aj dobrý! To vám dokážem tým, že vás pozvem na večeru. Zastrelili sme tučnú bizóniu kravu. Presvedčíte sa, ako skvele chutí jej mäso pripravené „ä la prairie". Ujde sa všetkým. Dúfam, že vaši ľudia budú čoskoro hotoví s prácou a prisadnú si k nám.

Onedlho už všetci sedeli pri výdatnej večeri. Pravdaže, pri ohni nebolo dosť miesta. Preto sa utvorili rozličné skupinky aj obďaleč. Rafteri, ktorí sa chceli ukázať, že sú pozornými hostiteľmi, behali od skupinky ku skupinke a obsluhovali. Okrem bizónieho mäsa bolo aj dosť rozličnej diviny, takže sa všetci mohli dosýta najesť, hoci železničných robotníkov bolo veľa.

Keď sa vlak mal pohnúť zo Sheridanu, inžinier prišiel za dielovedúcim. Chcel mu dať rozkaz na odchod, ale najprv mu chcel čosi oznámiť.

- Old Firehand vám odkazuje, - povedal dielovedúcemu, - že by vám vedel poradiť, ako by ste sa mohli dozvedieť ďalšie správy o vašom bývalom druhoví Mr. Engelovi. Máte sa len obrátiť na istého Nemca, Mr. Pamprcampela, ktorého nájdete medzi raftérmi.

- A ten pozná Engela? Vie o ňom niečo?

- Pravdepodobne, inak by vám Old Firehand neodkazoval, aby ste sa naňho obrátili.

Watson teraz myslel na Old Firehandovu radu a natŕčal uši, či azda výslovnosť neprezradí niektorého raftera, že je Nemec. Onedlho sa všetci rozhovorili. No každý hovoril bezchybnou angličtinou. Dielovedúci sa teda rozhodol, že sa spýta priamo. Bol práve medzi tými, ktorým sa podarilo zaujať miesto pri vatre. Vedľa neho sedel Humply Bill a naproti tetka Drollová . Dielovedúci sa obrátil k Billovi a povedal:

- Sir, ak dovolíte, rád by som sa vás na niečo spýtal. Je medzi vami niekto nemeckého pôvodu?

- Je tu dokonca viacej Nemcov, - odvetil Bill.

- Naozaj? Kto napríklad?

- No predovšetkým Old Firehand je Nemec. Aj tetka Drollová je Nemka a takisto aj Čierny Tom. Možno aj malý Fred, ktorý sedí v tamtej skupinke.

- Hm... Z týchto nie je ani jeden ten, ktorého hľadám.

- Tak? Vy teda niekoho hľadáte?

- Istého Mr. Pamprcampela.

- Pampr.. .cam...tamprhampela? - zvolal Bill a išiel sa popukať od smiechu. - Tisíc striel a jedna buchta, to je teda meno! Veď si na ňom človek jazyk doláme. Pampr... hampr...kampela, či ako to vlastne bolo? Musím to meno ešte raz počuť.

- Mr. Pamprcampel, - opakoval dielovedúci. Všetci sa tak rozrehotali, až v ušiach zaliehalo.

Meno putovalo od skupinky ku skupinke a vždy sa rozľahol obrovský výbuch smiechu. Onedlho tu nebolo jediného človeka, ktorý by sa bol vážne tváril. Ani jediného? Ba jeden tu predsa bol. Drollova tvár bola stále vážna. Zmocnil sa veľkého kusiska mäsa z bizónieho stehna, ukrajoval si poriadne kusy a žul tak horlivo a sústredene, akoby to meno a smiech, ktorý vyvolalo, vôbec nebol počul.

Keď sa všetci dosť nasmiali, povedal Bill dielovedúcemu:

- Počujte, sir, to si z vás voľakto len vystrelil. Medzi nami nie je muž, ktorý by sa volal Pamprcampel.

- To mi Old Firehand odkázal.

- Tak ste to meno zle počuli, alebo ste si ho zle zapamätali. Som presvedčený, že každý z nás by si dal radšej vpáliť guľku do hlavy, než by mal nosiť také smiešne meno. Však mám pravdu, Droll?

Droll prestal žuť a odvetil:

- Guľku do hlavy? Ani mi na um nepríde!

- To ti je ľahko povedať, lebo sa nevoláš Pamprcampel, ale Droll. No keby si sa volal Pamprcampel, som presvedčený, že by si sa hanbil chodiť medzi ľuďmi.

- Ale veď ja chodím medzi ľuďmi.

Povedal to veľmi vážne. Bill pozrel naňho zboku a spýtal sa:

- Ty sa teda nad tým menom nesmeješ?

- Nie. Nechcem uraziť kamaráta, ktorý je tu medzi nami a ktorý sa naozaj tak volá.

- Čože? Ako? Pamprcampel je naozaj medzi nami?

- Pravdaže.

- Tisíc rohatých! Ktože je to?

- Ja sám!

Bill vyskočil a s úžasom zvolal:

- Ty... Ty sám si Pampr...kampr...campel...

Tak sa rehotal, že meno nemohol ani vysloviť. Ani ostatní sa nemohli ovládnuť a znovu zaburácal všeobecný smiech. Všetci sa museli tým väčšmi smiať, keď videli, že Droll ostal i naďalej vážny a tak sústredene sa pustil do stehna, akoby sa ho tento smiech ani nebol týkal. No keď prehltol posledný kúsok, vstal, obzrel sa dookola a zvolal tak hlasne, že ho všetci počuli:

- Meššurs, ale teraz už koniec žartom! Nikto na svete nemôže za svoje meno. Komu sa vidí moje meno smiešne, nech mi to teraz celkom vážne povie. Mohol by som mu na to odpovedať - nožom! Ale som nad to povznesený. Budem to pokladať za urážku a podľa toho sa budem k tomu človeku aj správať. Keď niekto uráža druhého človeka, hoci by to bol aj jeho nepriateľ, tým len sám o sebe svedčí, že je málo šľachetný. Čo však povedať o človeku, ktorý uráža priateľa?

Hneď nastalo hlboké ticho.

- Ale, Droll, - ozval sa Humply Bill, - kto mohol čo len tušiť, že práve ty sa tak voláš? To meno je naozaj trochu neobyčajné. Nechceli sme ťa uraziť. Dúfam, že mi nebudeš zazlievať moje úprimné slová. Poď, sadni si sem ku mne!

- Well, už aj idem. Vôbec na nikoho sa nehnevám, lebo viem, že to meno znie naozaj tak „pamprlovsky". Ale teraz aspoň viete, ako sa volám, a dáte už pokoj.

- Pravdaže! To sa rozumie samo sebou. Ale prečo si nám to až doteraz zamlčoval? A vôbec, ty veľmi nerád rozprávaš o svojej minulosti.

- Nerád? Kto to tvrdí? Veľmi rád spomínam na svoju mladosť. No doteraz som nemal príležitosť o nej rozprávať.

- Tak to dohoň teraz! O nás ostatných vieš všetko, kto sme a čím sme kedysi boli. Na našich cestách a potulkách sme sa všetci zblížili

a spriatelili, a tak musíme navzájom o sebe všetko vedieť. Len o tebe jedinom nevieme nič, takmer nič.

- Pretože nie je toho veľa, čo by ste sa mohli dozvedieť. Ostatne, viete dobre, odkiaľ pochádzam.

- Áno. Z Langenleube v altenburskom kniežatstve. Čím bol tvoj otec? Prezradil by si nám to?

- Prečo nie? - usmial sa Droll. - Bol viac, oveľa viac než otec hociktorého iného smrteľníka. Času máme dosť, lebo trampi prídu až nad ránom okolo tretej hodiny, nuž vám môžem vymenovať všetky jeho zamestnania a hodnosti. Bol zvonárom, kľučiarom obecnej vínnej pivnice, kostolníkom, hrobárom, vinšovníkom pri krsteniach, pytačom na svadbách, odobierkárom pri pohreboch, brusičom kôs, hájnikom ovocných záhrad a zástupcom veliteľa hasičov. Tu to máte!

Dívali sa skúmavo naňho, aby uhádli, či to hovorí žartom, alebo vážne.

- Môžete mi veriť, - uisťoval ich. - Naozaj to tak bolo, ako vravím. Kto pozná pomery v mojej vlasti, ten si ľahko domyslí, že môj otec bol chudobný bedár, ale pritom si ho všetci spoluobčania veľmi vážili. Bolo nás detí ako smetí, vyše tucta, hladovali sme a treli biedu. Ale všetci sme sa statočne prebíjali životom a môžem vám o každom podrobne porozprávať...

- Počkajte, prosím, - prerušil ho dielovedúci. – Myslíte len na to, sir, aby ste vyhoveli ostatným, a chcete im rozprávať o minulosti. No zabudli ste, že ja som sa na vás pýtal. Old Firehand mi odkázal, aby som sa obrátil na vás...

- Áno, on jediný vie moje pravé meno.

- Od vás by som sa vraj mohol dozvedieť, - pokračoval Watson, - čo sa stalo s vaším krajanom Engelom. Vy by ste mi to vraj vedeli povedať.

- Engelom? Ktorého Engela máte na mysli?

- Lovca a stopára, ktorý bol hore pri Striebornom jazere.

- Ach, o tom je reč? - živo zvolal Droll. - Poznali ste ho?

- Ako seba samého. Žije ešte?

- Nie. Je mŕtvy.

- Viete to iste?

- Celkom iste. Kde ste sa s ním spoznali?

- Práve hore pri Striebornom jazere. Museli sme tam prezimovať, lebo všetko dookola bolo zaviate snehom a...

- Tak vy sa teda voláte Watson! - prerušil ho Droll.

- Áno, sir, tak sa volám.

- Watson, Watson! To je náhoda! Ba vlastne nie, náhoda nejestvuje. To sa muselo stať. Master, poznám vás ako vlastné vrecko, hoci som vás nikdy nevidel.

- Tak vám teda o mne niekto rozprával? Kto to bol?

- Brat vášho kamaráta Engela. Pozrite na tohto chlapca! Volá sa Fred Engel. Je to synovec vášho druha, s ktorým ste boli pri Striebornom jazere. Fred sa vydal so mnou na cesty, aby pátral po vrahovi svojho otca.

-Jeho otca zavraždili? - spýtal sa sústrastne Watson, keď podával chlapcovi ruku.

- Áno, a to pre mapku, ktorú...

- Zase tá mapka! - vpadol mu do reči dielovedúci. - Poznáte vraha? Iste to bol Ryšavý Cornel.

- Áno, sir, on to bol. Ale... vraj aj vás zavraždil!

- Len poranil, sir, len poranil. Nôž našťastie nezasiahol srdce. No aj tak by som bol vykrvácal a zahynul, keby sa tam nebol zjavil záchranca, istý Indián. Obviazal ma a potom ma odniesol k iným Indiánom, u ktorých som ostal tak dlho, kým som sa nezotavil. Môj záchranca bol jeden z najslávnejších indiánskych náčelníkov. Volá sa...

Nedohovoril. Slovo sa mu už nestihlo vydrať z hrdla. Pomaly vstal a uprene hľadel ku skaliskám, akoby tam videl nadzemské zjavenie. Stadiaľ pomaly prichádzal Winnetou. Odskočil si na výzvedy a teraz sa vracal.

- Veď práve tu prichádza... Winnetou, náčelník Apačov! - zvolal dielovedúci. - On je tu, medzi nami! Aké šťastie! Winnetou, Winnetou!

Rozbehol sa náčelníkovi Apačov v ústrety. Chytil mu ruky a pritiahol si ich na hruď. Winnetou mu pozrel do tváre a hneď mu okolo pier zaihral ľahký, priateľský úsmev.

- Môj biely brat Watson, - povedal Indián. - Keď som bol nedávno u bojovníkov kmeňa Timbabačov, dozvedel som sa, že môj biely brat sa zotavil a odišiel smerom k Mississippi. Dobrý Manitou ťa musí mať veľmi rád, keď ti vyliečil takú ťažkú ranu. Nechcel som

ti ani prezradiť, aká bola nebezpečná, aby som ťa nevyľakal. Sadni si a porozprávaj mi, čo si odvtedy zažil.

Teraz všetci zabudli aj na trampov a boli zvedaví na to, čo bude rozprávať Watson. Winnetou si uvedomoval, že pozornosť všetkých odvrátil od trampov a upútal ju na jedného muža. Urobil to iste zámerne. Nezistil v okolí nič podozrivé. Bol teda presvedčený, že sú tu bezpeční a že sa na chvíľu môžu trochu z napätia uvoľniť. Môžu si pohovoriť aj o inom, nielen o trampoch.

Pravdaže, všetci ledva čakali, čo bude rozprávať muž, ktorému Winnetou zachránil život. Nikto teda ani nedýchal, keď Watson rozprával svoje dobrodružstvá. Rozpovedal to isté, čo už bol vyrozprával Old Firehandovi a inžinierovi. Keď skončil, na chvíľu zaváhal a potom sa odrazu spýtal:

- A vy by ste mi teda mohli povedať, master Droll, čo sa stalo s mojím kamarátom?

- Ako som už spomenul, je mŕtvy, - odvetil Droll.

- Teda Cornel ho zavraždil?

- Nie, iba poranil, ako aj vás. Neborák Engel zraneniu podľahol.

- Rozpávajte, sir, rozprávajte!

- To vám vyrozprávam rýchlo. Nemusím do rána rečniť. Keď vás Cornel vylákal z táboriska, v Engelovi skrslo podozrenie. Uvedomil si, že Ryšavému Cornelovi nemôžete na poľovačke pomôcť, lebo nemáte pušku. Prečo vás ten chlap vzal so sebou? Mal asi nejaký nečestný zámer, ktorý s poľovačkou vôbec nesúvisel. Ani vy, ani Engel ste Cornelovi nedôverovali. Vášho druha pochytil strach. Bál sa o vás. Znepokojený vybral sa po vašich stopách. Úzkosť ho hnala dopredu a ani nie za hodinu dostal sa tak ďaleko, že vás videl. Práve obišiel husté krovisko, keď vás *zazrel.* No pri tom pohľade sa mykol a skočil späť za krovisko. Priam zmeravený hrôzou hľadel pomedzi vetvičky v kroví. Ryšavec vás práve bodol nožom a potom si na vás kľakol, aby sa presvedčil, či je rana smrteľná. Nato sa vzpriamil a dosť dlhú chvíľu stál nepohnuto, akoby nad čímsi uvažoval. Čo mal Engel robiť? Pomstiť vašu smrť? Ale ako, veď nemohol zaútočiť na dobre ozbrojeného vraha, pretože sám nemal nijakú zbraň! To by predsa bolo číre šialenstvo! Alebo mal vyčkať, keď Cornel od vás odíde, a potom bežať k vám a presvedčiť sa, či je vo vás ešte iskierka života? Ani to nie. Bol presvedčený, že ste mŕtvy. Keby bol Cornel videl, že ešte žijete, iste by vás bol ešte raz bodol. Engel nechcel

bežať za vami aj pre druhú príčinu. Ryšavý Cornel by bol zbadal jeho stopu a bol by sa pustil za ním, aby aj jeho poslal na druhý svet. Engel bol presvedčený, že ste mŕtvy a že teraz je rad na ňom. Preto sa obrátil a uháňal, čo mu len sily stačili. Zo začiatku sa hnal po predošlej stope, ale potom, keď bola smerom na východ lepšia cesta, obrátil sa ta. No čoskoro zbadal, že vrah neostal dlho na mieste činu, ale vrátil sa, natrafil na jeho stopu a pustil sa po nej. Engel vyliezol na temeno kopca, a keď sa obzrel, uvidel ryšavca, ako sa ženie za ním. Bol síce ešte dolu v úžľabine, ale nie ďalej ako na desať minút cesty. Za kopcom sa šírila rovná préria. Engel zbehol dolu svahom a potom sa hnal cez prériu tak rýchlo, ako len vládal. Asi po štvrťhodine sa odvážil na chvíľočku zastať a obzrieť sa. Videl, že prenasledovateľ je teraz oveľa bližšie. Rýchlo sa teda rozbehol ďalej. Naháňačka trvala už asi hodinu, keď tu Engel zrazu zbadal pred sebou krovie. Bol presvedčený, že teraz sa už zachráni. Ale krovie bolo pomerne riedke a medzi ním rástla bujná tráva, v ktorej sa stopa odtláčala veľmi zreteľne. Engel bol síce dobrým bežcom, ale jeho telo, zoslabnuté nedostatočnou výživou za drsného zimného obdobia, teraz vypovedávalo službu. Prenasledovateľ bol čoraz bližšie. Keď sa utečenec opäť obzrel, uvidel ho vo vzdialenosti asi sto krokov. Napäl všetky sily. O chvíľu uzrel pred sebou rieku. Bol to Orfolk, prítok Grand River. Zamieril rovno k nemu, ale skôr než by bol ta dobehol, zarachotil výstrel. Engel pocítil na pravej strane chrbta hroznú bolesť, akoby ho bol ktosi z celej sily udrel päsťou. Skočil do vody, aby preplával na druhú stranu. Tu si všimol, že zľava vteká do rieky potok. Obrátil sa k jeho ústiu a plával kúsok proti prúdu. Tu zočil husté krovie. Jeho konáre viseli z brehu do vody. Zrak cez ne nemohol preniknúť jednak preto, že boli dosť husté, a jednak preto, že sa na nich zachytili chumáče naplavenej trávy. Engel vkĺzol pod toto krovie. Voda mu tu siahala po hruď. Môžete si domyslieť, že sa triasol na celom tele od námahy.

- A od rozčúlenia a strachu, - doložil Watson. - Prosím vás, rozprávajte ďalej, ďalej!

- Medzitým aj Cornel dobehol na breh. Pretože Engela nevidel a pretože rieka nebola široká, domnieval sa, že ju utečenec preplával. Vstúpil do vody. Počínal si pritom čo naj opatrnejšie, aby sa mu nezamáčali zbrane a strelivo. Plával na chrbte, zbrane a strelivo držal

nad vodou. Nie div, že dlho trvalo, kým sa dostal na druhý breh a zmizol v kroví.

- Ten sa iste vrátil, - poznamenal Humply Bill. - Keď na druhom brehu nenašiel stopy, iste si povedal, že utečenec rieku nepreplával.

- Tak je, - prikývol Droll. - Prehľadal veľký kus brehu, a keď nenašiel stopy, opäť preplával rieku a pátral zase tu. Lenže ani tu nenašiel nič a bol z toho celkom zmätený. Dva razy prešiel povedia krovia, pod ktorým sa Engel skrýval, ale nezbadal ho. Ten dlhú chvíľu ešte načúval, aj keď vraha už nevidel a nepočul. Ostal vo vode, kým sa nezotmelo. Potom preplával na druhú stranu a celú noc sa ponáhľal smerom na západ, len aby sa dostal čo naj ďalej.

- Ale veď bol ranený.

- Bol, ale nie ťažko. Guľka mu preletela cez bočnú časť chrbta pod pravým plecom. V rozčúlení a v chladnej vode to ani necítil, ale pri chôdzi ho začala rana páliť. Odtrhol si kus košele a ranu pevne obviazal. Na druhý deň našiel liečivé byliny. Keď si ich priložil na ránu, príjemne chladili. Z času na čas si ich vymieňal za čerstvé. Bol na smrť vyčerpaný a od hladu ledva nohami prepletal. Jedol iba korienky. Vliekol sa ďalej a večer dorazil k osamelému domcu, ktorého obyvatelia ho pohostinsky prijali. Bol taký slabý, že im ani nemohol porozprávať, čo sa mu prihodilo. Padol do mdlôb. Keď napokon precitol, našiel sa v starej posteli, ale nevedel, ako sa tam dostal. A tu sa dozvedel, že takmer dva týždne ležal v horúčke a stále blúznil len o vražde, krvi, o úteku a o vode. Až teraz im vyrozprával svoje dobrodružstvo. Nato mu osadník, ktorý ho prijal pod svoju strechu, prezradil, že tadiaľto prešiel akýsi ryšavý chlap a vypytoval sa, či tu nie je nejaký cudzinec. Osadník už videl kedysi tohto ryšavého človeka v Colorado Springs a vedel, že sa volá Brinkley. Keďže ho však nepokladal za dôveryhodného, dal mu zápornú odpoveď. Tak sa Engel dozvedel vrahovo meno. Pravda, zaručiť sa nemohol, že sa naozaj tak volá. Rana sa mu dobre hojila, a keď raz osadník šiel na voze do Las Animas, Engel sa ta dal odviezť.

- Teda nešiel do Puebla? - poznamenal dielovedúci. - Tam by som azda objavil jeho stopu, keď som tam neskoršie prišiel. A čo vlastne potom robil?

- Pripojil sa ako furman k istej obchodnej spoločnosti, ktorá práve viezla tovar po arkansaskej ceste do Kansas City. Keď mu vyplatili mzdu, šiel vyhľadať brata. V Russellville ho však nenašiel.

No sused mu odovzdal list, ktorý mu uňho brat nechal. Z listu sa Engel dozvedel, že jeho brat sa odsťahoval do Bentonu v Arkansase.

- Aha, teda tam! A práve Benton je jedným z nemnohých miest, do ktorých som neprišiel, - povedal Watson. - A čo sa stalo s mapkou, ktorú mal pri sebe?

- Pravda, mapka sa vo vode Orfolku rozmočila a Engel si ju musel odkresliť. Rozumie sa, že povedal bratovi o všetkom, a ten bol ochotný vydať sa s ním na cestu. Bohužiaľ čoskoro vysvitlo, že nešťastná príhoda neostala bez následkov, ako sa zo začiatku zdalo. Engel začal kašlať a síl mu ubúdalo. Lekár povedal, že má suchoty. Dva mesiace bol u brata a - zomrel. Dlho stál v studenej vode v rieke - bolo to na jar - a ešte k tomu spotený po takom namáhavom behu. Nie div, že prišiel o život.

- Teda Cornel ho má na svedomí?

- Keby ich len nemal viacej na svedomí! Medzi nami sú mnohí, ktorí by chceli s týmto viacnásobným vrahom zúčtovať. Ale počúvajte, čo bolo ďalej! Engelov brat bol zámožný človek. Mal farmu a okrem toho i výnosný obchod. Mal dve deti, chlapca a dievča. Rodina mala i sluhu, ktorý vykonával všetky práce, dokonca aj varil. Jedného dňa prišiel k Engelovcom cudzinec. Ponúkol Engelovi taký skvelý obchod, že ten bol celý nadšený. Cudzinec sa predstavil ako podnikateľ plavby cez prieplavy. Poznamenal, že si nadobudol veľký majetok, keď bol ešte zlatokopom. Pritom zároveň spomenul, že ako zlatokop sa bol zoznámil aj s istým lovcom, ktorý sa tiež volal Engel a tiež bol Nemec. Pravdaže, vysvitlo, že to bol brat domáceho pána. Rozhovor sa preťahoval, uplynulo poludnie, prišiel večer a cudzinec ani len nepomýšľal na odchod. Nuž ho poprosili, aby ostal, načo on po určitom zdráhaní privolil. Engel potom porozprával o bratovej smrti a jeho príhodách a z malej skrinky pri stene vytiahol aj odkreslenú mapku. Keď ich už rozhovor unavil, odobrali sa spať. Rodina Engelovcov spala na poschodí v zadnej izbe a sluha tiež na poschodí, lenže v komôrke. Hosťovi dali najlepšiu izbu na poschodí, a to prednú. Dolné miestnosti boli všetky zamknuté a Engel si vzal kľúče ako obyčajne k sebe. Nedávno predtým rodina oslavovala narodeniny chlapca Freda. Dostal do daru dvojročné žriebä. Tu si chlapec spomenul, že žriebä nenakŕmil. Pri mnohých zaujímavých príhodách, o ktorých sa toho večera rozprávalo, celkom zabudol na svojho koníka. Potichu teda vstal, aby

nikoho neprebudil, a vyšiel zo spálne. Dolu pri zadných dverách odsunul závoru a šiel cez dvor k stajniam. Nevzal si lampáš, lebo visel v kuchyni a tá bola zamknutá. Musel kŕmiť žriebä potme, a tak mu to trvalo dlhšie ako zvyčajne. Ešte nebol hotový, keď sa mu zrazu zazdalo, že počul výkrik. Vyšiel zo stajne na dvor a videl, že v spálni je svetlo. No čoskoro zhaslo a onedlho sa rozsvietilo zase v sluhovej komôrke. Tam nastal zrazu veľký lomoz. Sluha kričal a bolo počuť praskot nábytku. Chlapec si s hrôzou uvedomil, že sluha zúfalo bojuje o život. Zarachotili dva výstrely. Fred od strachu vykríkol. V tej chvíli sa cudzinec ukázal v obloku. Odhodil pištoľ, z ktorej sa ešte dymilo, a zoskočil na zem. Vrhol sa na chlapca, zhodil ho a začal kopať z celej sily. No pritom mu vypadol nôž, ktorým sa práve chystal svoju obeť bodnúť. Zúfalým úsilím sa Fredovi podarilo chytiť nôž a zo všetkej sily ním bodol nepriateľa do lýtka. Ten zreval od hnevu a bolesti a odskočil dozadu. Fred bleskurýchlo vyskočil a už aj uháňal preč. V smrteľnej úzkosti letel k obydliu najbližšieho suseda. Stálo v určitej vzdialenosti od osady, ako aj Engelov domec. Na Fredov krik sa susedia zobudili a vybehli z domu. Keď počuli, čo sa stalo, zobrali si zbrane a už sa aj náhlili s chlapcom na miesto nešťastia. Ešte nedobehli k Engelovmu domu, a už videli, že celé prvé poschodie je v plameňoch. Cudzinec teda podpálil dom a potom zmizol. Požiar sa už natoľko rozšíril, že nebolo možné dostať sa na prvé poschodie. Čo bolo v dolných miestnostiach, to sa ešte dalo zachrániť. Ale skrinka pri stene bola otvorená a prázdna. Celé horné poschodie s mŕtvolami zhorelo.

- Hrozné... strašné... - ozývalo sa dookola, keď sa rozprávač na chvíľu odmlčal, aby si vydýchol.

Fred Engel sedel pri ohni, tvár si držal v dlaniach a potichu vzlykal.

- Áno, bolo to hrozné, - prikývol Droll. - Ten zločin vzrušil a rozhorčil celé okolie. Pátralo sa na všetky strany, ale márne. Bratia mali v St. Luise sestru, vydatú za bohatého staviteľa riečnych lodí. Vypísala odmenu desaťtisíc dolárov za chytenie neznámeho vraha a podpaľača. Ale aj to bolo bezvýsledné. Tu jej prišlo na um obrátiť sa na súkromný detektívny ústav, na firmu Harris a Blother. A konečne sa úspech dostavil.

- Úspech? - čudoval sa Watson. - Veď vrah je ešte na slobode. Pravdaže, predpokladám, že ide o Cornela.

- Áno, ide oňho a ešte je na slobode, - odvetil Droll, - ale už mu odzvonili. Zašiel som do Bentonu, aby som sa tam poobzeral, ale trochu bystrejšie, než to robili doteraz

iní, a...

- Vy? Prečo ste ta šli práve vy?

- Aby som si zarobil päťtisíc dolárov.

- Bolo to predsa desaťtisíc.

- Odmena sa rozdelí, - vysvetľoval Droll. - Polovičku dostane firma Harris a Blother a polovičku detektív.

- Vari ste detektív, sir?

- Hm... Myslím, že mám do činenia so samými statočnými ľuďmi a že tu niet ani jedného, ktorý by sa detektíva musel báť. Preto vám prezradím, čo som až doteraz tajil. Som súkromný detektív, a to pre určité obvody Divokého západu. Už nejedného lotra, ktorý sa cítil bezpečný, som dostal do chládku a myslím, že i naďalej mi bude šťastie priať. No tak teraz viete, kto som, čo som a prečo som o sebe nehovorieval. Starý Droll, z ktorého sa už roky kdekto smeje, predsa len nie je celkom na smiech. Ale to sem nepatrí. Rozprávame predsa o vražde.

Hoci sa pred chvíľou všetci rehotali smiešnemu Drollovmu menu, teraz hľadeli naňho celkom inakšie. Keď sa priznal, že je detektívom, hneď pochopili, prečo sa tak čudácky oblieka do položenských šiat. Náročky chcel pôsobiť smiešnym dojmom, aby tým istejšie mohol lapiť človeka, po ktorom pásol.

- Nuž teda, - pokračoval Droll, - najprv som sa obrátil na Freda a na všetko som sa ho povypytoval. Dozvedel som sa i to, čo sa o vražde iba hádalo a rozprávalo. Nástennú skrinku vrah odomkol. Vylomiť ju nemohol, lebo tým by bol obyvateľov domu zobudil. Preto sa rozhodol najprv ich zabiť, vziať kľúč od skrinky a potom sa zmocniť mapky. Z toho vyplývalo, že sa chystá k Striebornému jazeru. Neostávalo mi nič iné, len sa vydať za ním. Vzal som so sebou aj Freda, ktorý vraha videl, a teda by ho spoznal. Už na parníku som Ryšavého Cornela podozrieval, no a potom medzi raftermi ho Fred naisto spoznal. Dúfam, že dnes dostanem toho arcilotra do rúk!

- Ty? - spýtal sa starý Blenter. - Oho! A čo s ním urobíš?

- To, čo v tej chvíli budem pokladať za najlepšie.

- Azda ho pošleš do Bentonu?

- Možno.

- Ani nemyslím! Sú ľudia, ktorí majú naňho oveľa väčšie právo. Spomeň si napríklad len na to, koľko má u mňa na rováši!

- Aj ja si mám s ním vyrovnať účet! -zvolal dielovedúci.

- Aj my! - ohlasovali sa rafteri zo všetkých strán.

- Nerozčuľujte sa, veď ho ešte nemáme, - odvetil Droll.

- Už akoby sme ho mali, - tvrdil Missouri Blenter. - Rozhodne vstúpi prvý do vlaku.

- Možno. Nezabúdajte však, že najprv treba bizóna skoliť, a až potom si môžeme pochutiť na jeho stehne. Ostatne, je mi jedno, kto Cornela dostane. Aspoň ho nebudeme musieť vliecť až do Bentonu. Ak prinesiem potvrdenie o jeho smrti a dokážem, že mojou zásluhou nebude viac šarapatiť, odmena bude moja, ako je moje toto spacie vrece. Pre dnešok som vám toho už narozprával dosť a teraz si trochu pospím. Prebuďte ma, keď príde čas, ak je to vôbec potrebné.

Vstal, aby si vyhľadal nejaký tmavý kútik na spanie. Ale ostatní nemysleli na spánok. Ešte dlho sa rozprávali o tom, čo počuli. Aj nastávajúca zrážka s trampmi im dodávala toľko látky na rozhovor, že ju nijako nemohli vyčerpať.

Winnetou sa nezúčastnil na rozhovore. Oprel sa chrbtom o skalisko a zavrel oči. Ale nespal, lebo zavše zdvihol viečka a pozrel do tmy; bol to pohľad ostrý a všetko prenikajúci ako blesk.

Mohlo byť asi okolo polnoci, keď dvadsiati robotníci, ktorí v osade ostali, prišli k inžinierovi, aby obkľúčili a strážili jeho dom. Old Firehand sa odobral k Hartleymu. Ten ležal v posteli a spal. No vedľa postele sedel Charoyov černoch s revolverom v ruke. Prevzal dozor nad trampmi namiesto raneného, ktorý si potreboval odpočinúť a vyspať sa. Old Firehand videl, že si nemusí robiť starosti. Vrátil sa teda k inžinierovi a oznámil mu, že pôjde vlaku naproti.

- Teda osudná hodina je už tu, - poznamenal Charoy.

- Sir, nebojíte sa?

- Ja, a báť sa? - začudoval sa lovec. - Bol by som dobrovoľne prevzal túto záležitosť, keby som sa bál?

- Ale narobili ste si starosti.

- Mám iba jednu starosť: aby mi Cornel neušiel.

- Je však možné, ba dokonca pravdepodobné, že budú na vás strieľať.

- Ale ešte pravdepodobnejšie je, že ma netrafia. Nebojte sa o mňa a radšej dávajte za mojej neprítomnosti dobrý pozor. Možno, že Cornel sem poslal niekoľkých svojich ľudí, ktorí majú sledovať, či u nás všetko prebieha podľa poriadku. V opačnom prípade má s nimi iste dohovorené nejaké výstražné znamenie. Teda nech sa tu všetko deje celkom tak ako zvyčajne.

Zavolal dvoch robotníkov, ktorí mali nastúpiť na rušeň namiesto oboch trampov, a vydal sa s nimi na cestu pozdĺž trate, ale opatrne, aby ich prípadní vyzvedači nespozorovali. Inžinier sa už postaral, aby obaja robotníci boli oblečení celkom tak, ako trampi, keď k nemu prišli.

Bola tma ako v rohu. No robotníci dobre poznali trať a lovca vzali medzi seba. Kým kráčali smerom ku Carlyle, znovu im dôrazne kládol na srdce, ako sa majú správať, keby sa prihodilo to alebo ono. Tak sa dostali až na telegraficky dohovorené miesto a sadli si do trávy, aby vyčkali vlak. Krátko pred treťou hodinou vlak dohrmel a zastal. Bol to rušeň a šesť veľkých osobných vozňov. Old Firehand nastúpil do vlaku a prešiel vozňami. Boli prázdne, len v prvom ležal zamknutý kufor naplnený kamením. Sprievodcu nebolo vidieť. V celom vlaku boli len dve osoby: strojvodca a kurič. Keď Old Firehand prešiel vozňami, zamieril k týmto dvom mužom a poučil ich, ako si majú počínať. No ešte nedohovoril, keď ho kurič prerušil:

- Sir, počkajte chvíľku! Myslím, že ani nemusíte zopakovať všetky svoje príkazy a poučenia. Nemám najmenšej chuti správať sa podľa nich.

- Tak? A prečo?

- Som kuričom a mám sa starať o to, aby nevyhaslo pod kotlom. No dať sa zastreliť, to už nepatrí do mojich povinností.

- Kto tu hovorí o zastrelení?

- Vy nie, to je isté, ale ja.

- Nikoho nezastrelia.

- Nemusia. Ale môžu niekoho z nás prebodnúť alebo inakším spôsobom poslať na druhý svet. Je to jedno, či ma zastrelia, prekolú, zahlušia nejakým kyjom alebo zahrdúsia. Nerád by som niektorým z týchto spôsobov odchádzal zo služby.

- Ale či vám vaši predstavení nenariadili, aby ste urobili všetko, čo od vás budeme žiadať?

- Nie, také dačo mi nemôžu nariadiť. Som živiteľom rodiny a mám svoje povinnosti. Ruvať sa s trampmi, to nepatrí do rámca môjho zamestnania. Predstavení mi povedali, že musím ísť s vami a počúvať, čo mi rozkážete. No či to aj vykonám, to závisí len od môjho uváženia, a ja to nevykonám.

- To je vaše pevné rozhodnutie?

- Áno.

- A čo vy, sir? - spýtal sa Old Firehand strojvodcu, ktorý doteraz pokojne počúval.

- Neopustím svoj stroj, - odvetil tento statočný, smelý muž.

- No pokladám si za povinnosť povedať vám, že pre nejakú nepredvídanú okolnosť by mohlo dôjsť aj k nešťastiu.

- A vám nehrozí to isté, sir?

- Pravdaže hrozí.

- No vidíte. Čo sa odvažujete vy, hoci ste tu cudzí, to sa môžem odvážiť aj ja, veď som tu zamestnaný, no nie?

- Správne. Ste chlap na mieste! Kurič môže pokojne odísť do Sheridanu a tam vyčkať náš návrat. Ja ho zastúpim.

- Well. Idem teda a prajem vám šťastlivú cestu! - zahundral kurič a odišiel.

Old Firehand nastúpil aj s robotníkmi na vlak a dal ešte stroj vodcovi posledné príkazy. Potom si začiernil tvár sadzami. V plátennom obleku vyzeral celkom ako kurič. Vlak sa pohol.

Vozne boli zhotovené podľa amerického spôsobu. Cestujúci museli nastúpiť do zadného a len tak sa dostali do predných. Samozrejme, všetky boli osvetlené. Vlak mal takzvaný tendrový rušeň, ktorého pevné steny boli obité hrubým železným plechom na ochranu pred zlým počasím a hlavne pred útokom lúpežníkov alebo divých Indiánov. Bola to veľká výhoda, lebo steny celkom zakrývali osoby stojace na rušni a dostatočne ich chránili pred guľkami pištolí alebo pušiek, lebo boli veľmi pevné.

Onedlho vlak dorazil do Sheridanu. Kurič tíško vyskočil. Na stanici bol iba inžinier, ktorý si ako zvyčajne vymenil so stroj vodcom niekoľko viet a potom dal znamenie na odchod.

Medzitým obaja vyzvedači, ktorých Old Firehand vypočul, prišli k miestu, kde sa rozložil Cornel so svojimi trampmi. Oznámili mu, že v Sheridane ani netušia, čo sa chystá. Trampi sa rozjasali. Potom však vyzvedači nebadane požiadali Cornela, aby s nimi zašiel trochu

nabok, a dôverne sa ho spýtali, či si chce naozaj z celej bandy ponechať iba niekoľkých. Cornel ich pokojne vypočul a potom povedal:

- Pravaže, ani na um mi nepríde, aby som si ponechal všetkých týchto chlapov, veď väčšina sú iba neužitoční lenivci. Nechápem, prečo by som tým, ktorých nepotrebujem, mal vyplatiť čo len dolár z toho pol milióna. Nedostanú nič!

- Tak si vezmú svoj podiel sami.

- Len vyčkajte! Mám plán.

- Ale veď vojdú do vlaku!

- Nech! Viem, že sa každý bude tlačiť do vlaku. Ja ostanem dolu a vyčkám, kým nebude pokladnica vonku. Keď vlak odíde, potom už uvidíme, čo a ako.

- A čo bude s nami dvoma?

- Ostanete so mnou. Už som vám dokázal, že vám dôverujem, veď som vás poslal do Sheridanu. Teraz choďte k Woodwardovi. Vie o mojom pláne a povie vám mená tých, ktorých si chcem ponechať.

Poslúchli a sadli si vedia Woodwarda, ktorý bol akoby Cornelovým zástupcom. Temnota zahaľovala celé okolie. Neskôr, keď sa už blížila rozhodná chvíľa, trampi zapálili vatru vedľa trate. Nemali ani tušenia, že práve táto neskorá nočná hodina je hodinou ich záhuby. Bolo ešte tma. No kým sa vlak dostane k pohoriu Eagle Tail, začne sa brieždiť a vtedy sa už bude môcť presne strieľať.

Prešla štvrťhodinka a čakajúci zrazu začuli vzdialený rachot vlaku. Onedlho zažiaril reflektor rušňa. Old Firehand prichlopil otvor pece, aby ani jeho, ani ostatných troch mužov nebolo dobre vidieť. Asi sto krokov od vatry strojvodca akoby z donútenia dal spiatočnú paru. Zaznela píšťala, kolesá zahrkotali a vlak zastal.

Až doteraz trampi tŕpli, či sa domnelému pisárovi a jeho druhoví podarí zastrašiť stroj vodcu a kuriča. Keď teraz videli, že vlak stojí, rozkričali sa od radosti a tlačili sa do zadného vozňa. Každý tam chcel byť prvý. No Cornel nezabudol na opatrnosť; vedel, čo treba najprv urobiť. Pristúpil k rušňu, nazrel cez okraj ochrannej steny a spýtal sa:

- Všetko v poriadku, chlapci?

- Well, - odvetil jeden z robotníkov, ktorý mieril revolverom strojvodcovi na hruď. - Dívaj sa, Cornel! Keby sa čo len trochu niektorý z nich pohol, strieľame!

Old Firehand sa opieral akoby vyľakaný o nádrž s vodou a pred ním stál druhý robotník tiež s namiereným revolverom. Cornel sa dal oklamať.

- Dobre, veľmi dobre ste to urobili, chlapci, -povedal. - Dostanete za to zvláštnu odmenu. Ostaňte tam, kým nebudeme hotoví. Keď dám znamenie, zostúpite, aby títo neboráci nepomreli od strachu, ale mohli cestovať ďalej.

Odstúpil od rušňa do tmy. O chvíľu sa Old Firehand vyklonil ponad ochrannú stenu, aby sa poobzeral. Nezazrel nikoho, všetci trampi boli vo vozňoch. Bolo počuť, ako sa škriepia nad kufrom.

- Preč, preč! - zašepkal Firehand strojvodcovi. - A nie pomaly, ale rýchlo! Zdá sa, že aj Cornel nastúpil. Nesmieme viac otáľať.

Neozval sa zvuk píšťalky, a vlak sa naraz rozbehol.

- Zastaviť, zastaviť! - kričal akýsi hlas. - Zastreľte tých psov, zastreľte ich!

Slová síce bolo rozumieť, ale pri rachote kolies ťažko rozoznať, čí hlas je to. Old Firehand teda nevedel, že to volal Cornel.

Keď sa vlak pohol, trampi vo vozňoch sa vyľakali. Chceli vystúpiť alebo zoskočiť, ale nedalo sa, lebo vlak uháňal veľmi rýchlo. Old Firehand musel prehrabávať oheň pod kotlom a pritom ich všetkých ožarovali plamene. Tu sa roztvorili dvere prvého vozňa a ukázal sa v nich Woodward. Zazrel rušeň a ožiareného Old Firehanda, pri ktorom celkom pokojne stáli domnelí trampi. - Old Firehand! - vykríkol Woodward tak hlasne, že ho bolo počuť aj pri rachote kolies a dunení stroja. - Áno, je to ten pes Old Firehand. Choď do jazerného pekla!

Vytrhol spoza opaska pištoľ a vystrelil. Lenže Old Firehand sa o zlomok sekundy pred výstrelom hodil na zem. V najbližšej chvíľke sa zablyslo z jeho revolvera a Woodward, trafený do srdca, zrútil sa späť do vozňa. V otvorených dverách sa potom ukazoval tramp za trampom, ale padali jeden za druhým, trafení guľkami z lovcovho revolvera. Hneď nato sa obom robotníkom podarilo postaviť bočnú stenu medzi vozeň a rušeň. Teraz už trampi môžu strieľať, koľko chcú!

Zatiaľ uháňal vlak ďalej. Strojvodca upieral oči na koľajnice ožiarené silným svetlom reflektora. Po polhodine sa začalo na východe trochu rozjasnievať . Strojvodca pustil paru do píšťaly, ale tak, aby hvízdala nie v prestávkach, lež dlho a nepretržite. Blížil sa k

mostu a týmto spôsobom dával správu mužom, ktorí tam čakali na príchod vlaku.

Rafteri už dávno stáli na svojich miestach. Krátko po polnoci dorazili sem aj dragúni z pevnosti Wallace. Rozložili sa na brehoch rieky pod mostom, aby každého trampa, ktorý by sem utekal, hneď lapili. Na jednej strane mosta stál Winnetou s raftermi a lovcami; strážili vchod do tunela. Na druhej strane brala pri východe z tunela čakali ozbrojení železničiari s dielovedúcim, ktorý sa podobral na neľahkú úlohu: mal v tuneli odpojiť rušeň od vozňov. Keď počul hvizd píšťaly, rozkázal svojim ľuďom:

- Zapáľte vatru!

Ihneď zapálili hromadu dreva a uhlia pri východe z tunela. Sám dielovedúci vošiel do tunela a pričupil sa k stene, aby tu vyčkal príchod vlaku.

Pred mostom vlak zmiernil rýchlosť a blížil sa k tunelu. Old Firehand zbadal rozostavených ľudí a zakričal na nich:

- Zapáľte za nimi hranicu!

O chvíľu bol už vlak v tuneli a zastal. Rušeň sa ocitol práve na mieste, kde ho dielovedúci Watson očakával.

- Len chvíľočku! - povedal Watson. Rýchlo podliezol medzi rušeň a prvý vozeň, rozpojil ich a už aj uháňal z tunela. Rušeň sa ihneď rozbehol a vyletel z tunela. Pravdaže, vozne ostali vnútri. Robotníci pri vchode do tunela a rafteri zasa pri východe pohádzali chytro kamene na koľajnice, aby ich tak chránili, a preniesli oheň aj sem.

Toto všetko sa stalo oveľa rýchlejšie, než to možno vyrozprávať a než trampi mohli zistiť, do akej pasce sa dostali. Už pri rýchlej jazde sa necítili vo svojej koži.

Dozvedeli sa, že na rušni je Old Firehand a že celý ich plán je zmarený. No boli si istí, že sa zase dostanú na slobodu, len čo vlak zastane, aj keby to bolo na stanici, kde bude veľa ľudí. Nikto sa neopováži napadnúť ich, lebo sú dobre ozbrojení a je ich veľa.

Teraz vlak stál. Na to čakali. No márne zízali cez oblôčiky, nevideli nič, len tmu a tmu. Tým, čo sa tlačili k dverám zadného vozňa, aby vystúpili, sa zdalo, že hľadia cez obrovskú tmavú rúru do čmudiaceho mora plameňov. A tí, čo stáli v prednom vozni, naraz len videli, že rušeň zmizol a je tu namiesto neho horiaca hranica. Ktorýsi sa dovtípil, o čo ide.

- Sme v tuneli, v tuneli! - zvolal vyľakane. - V tuneli, v tuneli! - rozrevali sa aj iní.

- Čo robiť? Von, musíme sa dostať von! -vrieskali ďalší.

Nastala hrozná tlačenica. Tí, čo stáli pri dverách prvého vozňa, lebo aj tadiaľ sa dalo vychádzať, nevystúpili, ale doslova vyleteli na koľajnice. Druhý sa skotrbáľal na prvého, tretí na druhého a tak ďalej. Tak vznikla spletená kopa tiel, rúk a nôh. Každý kričal, reval, preklínal a nadával. Ba mnohým navreli hrče od buchnátov, kopancov a úderov, ktoré sa im v tej trme-vrme ušli. Niektorí siahli aj po zbrani, aby sa zbavili tých, čo na nich viseli alebo ležali.

Ani vatra vpredu a vzadu, ba ani svetlá vozňov nemohli rozptýliť temnotu v tuneli. Teraz sem ešte začal vnikať hustý, dusivý dym z uhlia, lebo ho sem hnal vetrík, ktorý sa nad ránom zdvihol.

- Dočerta! Chcú nás vydusiť! - zľakane zaškriekal jeden z trampov. - Von, musíme sa dostať von!

Desať, dvadsať, päťdesiat, sto hlasov vrieskalo to isté. V smrteľnej úzkosti sa všetci hnali k východom. Pritom sa tlačili, sácali, kopali, predbiehali. Ale vyjsť sa nedalo ani vpredu, ani vzadu. Na oboch stranách tunela šľahali plamene husto a dovysoka. Kto by bol tadiaľ chcel prejsť, bol by sa musel pokúsiť prebehnúť cez oheň a iste by sa mu boli šaty chytili. Tí, čo boli vpredu, to hneď pochopili a tlačili sa späť. Ale zadní sa tisli zase dopredu a nechceli ustúpiť, a tak sa pri obidvoch vatrách rozpútal hrozný zápas medzi ľuďmi, ktorí len donedávna boli priateľmi a spojencami odhodlanými páchať hocijaké zlo. Ozvena v tuneli zdesaťnásobovala všetok vresk a rev, takže sa vonku zdalo, akoby sem nahnali divú zver z celého sveta.

Old Firehand obišiel skalisko, cez ktoré tunel viedol, aby sa dostal k prednému ohňu.

- Aspoň nám ušetria robotu, - zvolal naňho jeden rafter. - Tí lotri sa potlčú sami. Len počúvajte, sir!

- Áno, chytili sa za pačesy, - odvetil lovec. - Ale predsa len sú to ľudia a musíme ich šetriť. Urobte mi miesto, aby som sa mohol dostať dnu.

- Vy chcete ísť do tunela?

- Áno.

- Preboha, sir, nerobte to! Vrhnú sa na vás a zahrdúsia vás!

- Nie! Budú radi, že im ukážem cestu k záchrane.

Sám pomáhal odsunúť horiacu hranicu, aby vznikol medzi ňou a tunelovou stenou priechod, ktorým by sa dalo skočiť dnu. Lovec neváhal. Skočil - a ocitol sa v tuneli sám pred rozzúrenými chlapmi. Hádam ešte nikdy v živote neukázal toľko odvahy ako teraz, ale hádam nikdy nemal ani také pevné sebavedomie ako teraz. Vedel zo skúsenosti, že odvaha jednotlivca môže niekedy dav ohromiť a držať ho v šachu.

- Hallo, silence! - zvolal silný hlas, ktorý prekričal aj vrieskanie toľkých hrdiel. Všetko hneď stíchlo. - Počúvajte, chcem vám niečo povedať!

- Old Firehand! - bolo počuť z davu. Všetci užasli nad jeho odvahou.

- Áno, som Old Firehand! - odvetil smelý zálesák. - A kde som ja, tam je márny každý odpor. To ste teraz skúsili na vlastnej koži. Ak sa nechcete zadusiť, odložte zbrane a po jednom vychádzajte z tunela. Budem stáť vonku pri ohni a veliť. Kto vyskočí skôr, než zavelím, toho zastrelíme. A tiež aj toho, kto si ponechá zbraň. Je nás tu mnoho. Sú tu robotníci, zálesáci, rafteri a vojaci, slovom, je nás dosť, aby sme vás všetkých do jedného mohli postrieľať. Rozmyslite si to teda dobre! Vyhoďte čiapku alebo klobúk. To bude znak, že sa chcete poddať. Ak to neurobíte, sto pušiek namieri na oheň, aby nikto cezeň neprešiel.

Posledné slová vyriekol iba s najväčšou námahou, lebo dym ho už pridúšal. Potom hneď vyskočil z tunela, aby ho azda nezasiahla guľka niektorého trampa. Táto opatrnosť bola však zbytočná. Dojem, ktorý vzbudil svojím vystúpením, bol taký mocný, že ani jeden z trampov nemal dosť odvahy zdvihnúť proti nemu zbraň.

Nato kývol robotníkom, aby namierili pušky na ústie a trampov zahnali nazad, keby azda chceli hromadne preraziť.

Bolo počuť, ako sa trampi radia. Kričali jeden cez druhého. Ale za týchto okolností sa nemohli viesť dlhé reči. Dym, ktorý napĺňal tunel, bol čoraz hustejší a dýchanie sa stávalo čoraz ťažšie. Stratili odvahu, lebo videli, že boj s mužom, ako je Old Firehand, je vopred prehratý. Uvedomovali si, že svoju hrozbu by uskutočnil, a preto videli iba jedinú cestu k záchrane: vzdať sa. Cez priechod medzi ohňom a tunelovou stenou preletel klobúk. Hneď nato Old Firehand zakričal, že prvý tramp môže vyjsť, ten zaraz vyskočil a musel bez zastávky prejsť most, kde sa ho chopili rafteri a Old Firehandovi

lovci, ktorí si už predtým pripravili remene a povrazy. Trampa pevne zviazali. A tak to urobili aj s ostatnými, ktorí po jednom vyskakovali z tunela. Old Firehand zavelil nasledujúcemu, aby vyskočil z tunela až potom, keď predchádzajúci tramp bol už spútaný. Všetko išlo rýchlo ako po masle, takže o krátky čas boli trampi v moci víťazov. No tu vysvitlo, na nemalú mrzutosť Old Firehandových ľudí, že Ryšavý Cornel medzi nimi nie je. Zajatci, ktorých sa hneď spýtali na ich vodcu, vyhlásili, že Cornel s oddielom asi dvadsiatich mužov nenastúpil do vlaku. Víťazi starostlivo prehľadali tunel aj vozne, ale ryšavca nenašli. Museli teda uznať, že zajatci hovorili pravdu.

Mal ujsť práve tento lotor, na ktorom im najväčšmi záležalo? Nie! Old Firehand odovzdal zajatcov vojakom a pobral sa s Winnetouom, lovcami a raftermi sledovať ryšavcovu stopu od miesta, kde vlak zastal. Old Firehand poslal štyroch rafterov do Sheridanu po svojho koňa a lovecký oblek. Zároveň mali sem priviesť aj dvoch zajatých trampov z inžinierovho domu. Nemienil sa už vrátiť do Sheridanu, ale chcel ísť so svojimi druhmi do pevnosti Wallace, kam mali vojaci dopraviť všetkých zajatých trampov. Tam budú stále pod vojenským dozorom, a teda nikde by neboli tak dobre zaistení ako práve v pevnosti. Pravdaže, štyria poslovia mali inžinierovi oznámiť aj to, ako sa plán vydaril.

Old Firehand s Winnetouom a raftermi ľahko našli miesto, kde trampi čakali na vlak, a zistili - pravda, po dlhšom pátraní a skúmaní stôp - že asi dvadsiati muži nenasadli na vlak a odišli. Vzali si dvadsať koní, iste tie najlepšie, a ostatné rozohnali.

- Cornel si počínal veľmi opatrne, - poznamenal Old Firehand. - Keby bol vzal so sebou všetky kone, bola by to pre jeho malý oddiel priveľká príťaž a okrem toho by bola ostala za nimi stopa, po ktorej by aj decko bolo trafilo. Pretože rozohnal ostatné kone, bude nám ťažšie sledovať v toľkých otlačkoch konských kopýt stopu jeho oddielu, ktorý tak získa pred nami náskok. Trampi si iste vybrali lepšie kone a budú sa hnať ako diví. Sotva ich dohoníme.

- Možno sa môj biely brat mýli, - ozval sa Winnetou. - Bledá tvár neodíde z tohto kraja, kým sa nepresvedčí, čo sa stalo s jeho ľuďmi. Ak pôjdeme po jej stope, iste sa dostaneme k pohoriu Eagle Tail.

- Som presvedčený, že môj červený brat uvažuje správne. Cornel stadiaľto odišiel preto, aby vypátral, čo sa stalo. Keď to zistí, bude sa

snažiť čo najrýchlejšie ujsť. My sme však prišli hľadať jeho stopu a stratili sme pritom drahocenný čas.

- Ak sa rýchlo vrátime, azda ho ešte dolapíme.

- Nie. Nech si môj brat uvedomí, že nemôžeme hneď vyraziť. Najprv predsa musíme ísť do pevnosti Wallace, kde s nami úradne spíšu zápisnicu o tom, ako sme zajali trampov. To nám zaberie celý deň, takže za dvadsiatimi trampmi sa budeme môcť pustiť až zajtra. _ Teda získajú pred nami náskok jeden deň?

- Áno. Ale vieme, kam smerujú, a tak nemusíme strácať čas tým, že by sme šli po ich stope. Pôjdeme priamo k Striebornému jazeru.

- Myslí môj brat, že ta sa vybrali?

- Rozhodne.

- Hoci sme ich teraz porazili?

- Áno.

- Ale možno zmenili svoje rozhodnutie práve preto, že teraz nemali úspech.

- Sotva. Chceli si zaobstarať peniaze, aby sa mohli vystrojiť na cestu a pokúpiť si potrebné veci. Ale tieto nákupy nie sú také nevyhnutné. Potraviny kupovať nemusia, zveri je dosť. Zbrane majú a tiež aj strelivo. A keby sa im azda strelivo minulo, cestou sa im rozhodne naskytne príležitosť zaobstarať si ho, či už statočne, alebo nestatočne. Som presvedčený, že sa vydajú k Striebornému jazeru.

Dvadsiati jazdci zanechajú dosť zreteľných stôp a tu bolo veľa ľudí s vycvičeným zrakom, ktorému by neboli ušli ani menej zreteľné stopy. Netrvalo dlho a prenasledovatelia našli stopu utečencov. Viedla k rieke a potom stále po brehu proti prúdu. Bola veľmi zreteľná; mohli dosť rýchlo uháňať bez obavy, že ju stratia.

Pri pohorí Eagle Tail, neďaleko mosta, trampi zastali. Jeden z nich, akiste Cornel, plazil sa pod stromami a medzi kríkmi až ku koľajniciam. Tu iste videl, ako zajali celú jeho bandu. Vrátil sa k svojim dvadsiatim druhom a potom

nimi zmizol ako gáfor.

Lovci a rafteri sledovali stopu ešte asi pol hodiny a potom, keď už vedeli naisto, ktorým smerom sa utečenci vydali, vrátili sa k mostu. Trampi vyrazili smerom k Bush Creeku, čo bolo takmer istým znamením, že mieria do Colorada a odtiaľ odbočia k Striebornému jazeru.

Medzitým sa štyria rafteri vrátili zo Sheridanu. Prišli s nimi aj Hartley a inžinier Charoy, ktorí tiež chceli ísť do pevnosti Wallace, lebo ich svedectvo bude veľmi potrebné. Robotníci sa vydali do Sheridanu pešky. Ako odmenu vzali si zbrane, ktoré ukoristili trampom. Dopraviť zajatých lotrov do pevnosti Wallace nebola ťažká vec, vozňov bolo nadostač. Na dopravu poslúži staničný vlak a tiež aj vlak „s peniazmi". Rafteri naložili teda do vlakov zviazaných trampov a potom nasadli aj sami. Oba vlaky sa rozbehli po trati. Dragúni vyrazili do pevnosti Wallace na koňoch.

Tam už o všetkom vedeli, a keď oba vlaky dorazili na tamojšiu stanicu, tlačilo sa tu množstvo ľudí. Vítali trampov nadávkami a hrozili im päsťami. Veru, zajatí lotri si nemuseli veľmi namáhať obrazotvornosť, aby si vedeli domyslieť podľa prijatia, čo ich tu po odsúdení čaká. Keby trampov nebolo bývalo tak veľa a keby neboli bývali natoľko ozbrojení, ľudia by ich tu iste boli zlynčovali.

Ostatne, už i tak si dosť vystali a dobrá štvrtina z nich našla v tuneli smrť. Dodnes sa v tamojšom kraji rozpráva o tom, ako vykúrili trampov z tunela pri Eagle Taile, a pritom sa, pravdaže, spomínajú najmä mená Winnetou a Old Firehand.

JEDENÁSTA KAPITOLA

V pasci

Severne od rieky Gunnison - v západnej časti štátu Colorado - na úpätí vysokých hôr, štyria jazdci cválali po náhornej plošine, porastenej krátkou trávou. Kam len oko dohliadlo, nikde nebolo vidieť jediný kríkjediný strom. Hoci ľudia na Divokom západe sú zvyknutí na rozličných pocestných, títo štyria muži by boli vzbudili údiv v každom, kto by ich bol stretol.

Jeden z nich sedel na skvostnom vraníkovi; takýto druh koní chovajú len apačské kmene. Jazdec nebol ani veľmi vysoký, ani plecnatý, a predsa pôsobil dojmom silného, húževnatého muža. Opálenú tvár lemovala tmavohnedá brada. Mal na sebe kožené legíny, koženú loveckú košeľu a vysoké čižmy vyhrnovačky. Siahali mu až vyše kolien, lebo ich hornú časť mal teraz vyhrnutú. Na hlave mal plstený klobúk so širokou strechou. Za šnúrkou klobúka boli dookola pozastrkované končeky z uší sivých medveďov. Za širokým opaskom, spleteným z viacerých remeňov, trčali náboje, dva revolvery a zálesácky nôž. Okrem toho mu pri boku viseli dva páry podkov a štyri okrúhle, hrubé rohožky, spletené z trstiny a slamy. Na rohožkách boli remienky a slučky, zrejme preto, aby ich jazdec mohol priviazať koňovi na kopytá, keď chcel pomýliť svojich prenasledovateľov. Od ľavého pleca k pravému boku sa mu vinulo skrútené laso. Okolo krku mu visela na pevnej hodvábnej šnúrke fajka mieru, ozdobená kolibričími krídelkami. V pravej ruke držal pušku s krátkou hlavňou, a ako sa zdalo, s uzáverom zvláštnej konštrukcie. Cez plece mal na širokom remeni prevesenú dlhú a ťažkú dvojku, ktorá sa dnes už nepoužíva. Bola to takzvaná medveďobijka. Jej hlavne boli veľmi široké, takže sa hodili na guľky najväčších rozmerov. Tento jazdec bol Old Shatterhand, preslávený zálesák. Toto meno dostal preto, že každého nepriateľa vedel omráčiť a zraziť úderom päste. Shatterhand totiž znamená Drviaca ruka.

Vedľa neho cválal malý, vychudnutý holobradý chlapík v belasom fraku s dlhými polami a so žltými, vyleštenými gombíkmi.

Na hlave mal veľký dámsky klobúk, takzvaný amazonský, a na klobúku sa hojdalo obrovské pero. Nohavice mu boli prikrátke. Nohy mal naboso obuté v starých zodratých topánkach, na ktorých boli pripevnené veľké mexické ostrohy. Jazdec bol akoby živou zbrojnicou, lebo bol ovešaný množstvom najrozličnejších zbraní. Veru, jeho dobrácka tvár nijako nepristala k takejto výzbroji. Tento chlapík bol pán Heliogabalus Morpheus Franke. Kamaráti ho nazývali aj Hobble Frank čiže Krivý Frank, lebo Indiáni mu raz dokaličili nohu a od tých čias kríval.

Za týmito dvoma jazdcami cválal dlhánisko vysoký dobré dva metre. Sedel na starom nízkom mulovi a človek by sa bol mimovoľne čudoval, ako to úbohé zvieratko môže uniesť takého jazdca. Na nohách mal kožené nohavice, ktoré však krajčír iste ušil pre osobu oveľa menšiu a tučnejšiu. Aj on bol obutý naboso v topánkach, lenže tie boli ešte v horšom stave než topánky jeho druha Hobble Franka. Skladali sa z množstva záplat. Záplata na záplate a na oboch ešte ďalšia záplata, takže každá topánka vážila dobré tri kilá. Hruď mal dlháň obnaženú, lebo košeľa z bizónej kože, ktorú mal na sebe, nemala gombíky, šnúrky ani slučky, ktorými by sa dala zapnúť alebo stiahnuť. Rukávy siahali sotva k lakťom. Okolo dlhého krku mal ovinutú bavlnenú šatku, ktorej pôvodnú farbu už nebolo možno zistiť. Na končistej lebke sedel klobúk, ktorý pred mnohými rokmi bol sivým cylindrom. Vtedy azda trónil na hlave nejakého milionára, ale potom klesal vždy nižšie a nižšie a napokon sa dostal na prériu k terajšiemu majiteľovi. Ten akiste považoval strechu klobúka za prepych a zbytočnosť, lebo ju odtrhol a ponechal iba malý okraj, aby tento dokrkvaný a zohyzdený výrobok slávneho umenia klobučníckeho mal za čo chytiť, keď ho snímal z hlavy. Za silným povrazom, ktorý mu slúžil namiesto opaska, trčali dva revolvery; zálesácky nôž a niekoľko vrecúšok s rozličnými drobnosťami, bez ktorých sa zálesák nemôže zaobísť. Cez plecia mal prehodený plášť do dažďa, ale aký to bol plášť! Len čo prvý raz zmokol, zbehol sa a scvrkol natoľko, že svoju pôvodnú úlohu už nemohol spĺňať a majiteľ ho musel nosiť len na spôsob husárskej kazajky. Krížom cez dlhé nohy mal jazdec položenú dlhú pušku, ktorou ako pravý zálesák vždy trafil. Nedalo sa uhádnuť, koľko má tento muž rokov. Ani vek jeho mula by nebol nikto odhadol. No dalo

sa predpokladať aspoň to, že obaja sa veľmi dobre poznajú a prežili spolu už nejedno dobrodružstvo.

Štvrtý jazdec sedel na silnom a veľmi vysokom koni. Sám bol veľmi tučný, ale pritom taký malý, že jeho krátke nohy siahali koňovi sotva do pol bokov. Hoci slnko nemilosrdne pražilo, tučniak mal na sebe - kožuch! Pravda, bol to kožuch poriadne vypĺznutý. Všetka jeho srsť by nestačila zaodieť ani len myšku. Na hlave mu sedel velikánsky panamský klobúk. Spod kožucha vytŕčali dve obrovské čižmiská vyhrnovačky. Keďže aj rukávy kožucha boli nesmierne dlhé, z celej jazdcovej postavy bolo vlastne vidieť len tučnú červenú tvár, ktorá vyzerala síce dobromyseľne, ale trochu lišiacky. Aké zbrane mal muž, nedalo sa zistiť, lebo boli skryté pod kožuchom.

Títo dvaja jazdci boli David Kroners a Jacob Pfefferkorn, známi pod menami Dlhý Davy a Tučný Jemmy. Boli to nerozluční priatelia a nikto ešte nevidel jedného bez druhého. Ak aj niektorého z nich nebolo práve vidieť, bolo isté, že je dakde nablízku. Tučný Jemmy bol Nemec a Dlhý Davy Yankee. No pretože boli dlhé roky pospolu, naučil sa Davy od Jemmyho toľko po nemecky, že sa mohli zhovárať aj touto rečou. A práve tak ako jazdci, aj ich kone boli nerozlučné. Stáli vždy spolu, pásli sa spolu, a keď sa niekedy pritrafilo, že museli dakde na táborisku strpieť aj spoločnosť iných koní, poodstúpili aspoň na kúsok od nich a tým tesnejšie sa k sebe pritisli. Pritom radostne fŕkali a erdžali, akoby priateľsky besedovali.

Hoci poludnie minulo iba nedávno, štyria jazdci prekonali dnes už iste veľký kus cesty, a to veru nielen po mäkkej trávnatej prérii. Ich kone boli poriadne zaprášené. Ale ani na jazdcoch, ani na koňoch nebolo badať únavu. Iba podľa mlčania by sa dalo usudzovať, že sú vyčerpaní. Ticho prerušil po dlhšom čase Hobble Frank, ktorý jazdil vedľa Old Shatterhanda. Spýtal sa:

- Teda dnes budeme nocovať pri Elk Creeku? Ako ďaleko je to?

- Okolo večera sme tam, - odvetil Old Shatterhand.

- Až okolo večera? Beda, prebeda! Kto to má vydržať? Od včasného rána sedím v sedle. Musíme predsa už zastať, aby si kone mohli trochu oddýchnuť. Nemyslíte?

- Pravdaže, keď prejdeme cez túto prériu. Potom dorazíme k lesu, cez ktorý tečie potok.

- Výborne! Kone sa napijú a nájdu si trávu. Ale čo tam nájdeme my? Včera sme zjedli posledný kus bizónieho mäsa a dnes ráno sme objedli kosti. Odvtedy nám neprišiel pred mušku ani len vrabec, nieto ešte zver. Som hladný ako vlk a tuším odpadnem, ak čoskoro nedostanem niečo pod zub.

- Netráp sa! Nejakú pečienku už obstarám.

- Ale akú? Odkiaľ? Myslím, že na tejto opustenej lúke by sme ani len chrobáka nenašli. Odkiaľ by tu mohol hladný zálesák vyčariť pečienku?

_ Už ju aj vidím. Vezmi môjho koňa za uzdu a klusaj pomaly dopredu s ostatnými!

- Naozaj? - zakrútil Frank hlavou a nedôverčivo sa poobzeral. - Už vidíš pečienku? Ja veru nie, nevidím ju, ba ani len nevoniam.

Vzal Old Shatterhandovho koňa za uzdu a klusal s Davym a Jemmym ďalej. Old Shatterhand zamieril nabok, kde vyčnievalo z trávy množstvo kopčekov. Bola tu kolónia stepných psov, ako nazývajú americké svište pre ich brechavý hlas. Sú to pokojné a neškodné zvieratká. Rady sa zdržujú so štrkáčmi a sovami v podzemných dierach. Americké svište sú veľmi zvedavé. Keď sa k nim niekto približuje, sadnú si na zadoček, obzerajú si príchodzieho a pritom robia veľmi smiešne pohyby. Keď zvetria nebezpečenstvo, bleskurýchlo zmiznú v podzemnej diere. Ak môže poľovník dostať lepšiu zver, odmieta mäso týchto zvierat, no nie preto, že by bolo nepožívateľné, ale iba z predsudku. Ak chce poľovník predsa zastreliť stepného psa, nesmie sa potajomky k nemu prikradnúť, lebo by sa mu to nepodarilo. Tieto zvieratká sú veľmi obozretné. Lepšie urobí, keď vzbudí v nich zvedavosť a udrží ju dotiaľ, kým sa k nim nepriblíži na dostrel. A to docieli len tak, keď aj sám napodobní ich smiešne pohyby a čudné obraty. Stepný pes potom nevie, čo je to za tvora a čo si má o ňom myslieť. Len čo zvieratá sediace na kopčekoch spozorovali Old Shatterhanda, začali sa všelijako ukláňať a poskakovať. Prikrčil sa, potom znovu vyskočil, obracal sa okolo vlastnej osi a krútil rukami ako veterný mlyn krídlami, a to len preto, aby sa dostal k zvieratám čo najbližšie.

Hobble Frank, ktorý teraz jazdil vedľa Jemmyho a Davyho, s údivom hľadel na Old Shatterhanda a ustarostene poznamenal:

- Prepánajána, čo sa tomu človeku stalo? Tuším má o koliesko viacej. Robí, akoby sa bol napil jedovatého odvaru... Počúvajte! Strieľa!

Old Shatterhand vypálil dvakrát za sebou, a to tak rýchlo, že oba výstrely zneli takmer ako jeden. Videli ho, ako uteká ku kopčeku a dva razy sa zohýna, aby čosi zdvihol. Potom sa vracal k nim. Zastrelil dva stepné psy a vopchal ich do poľovníckej kapsy. Keď prišiel k svojim druhom, vyhupol sa na koňa. Hobble Frank sa tváril veľmi nedôverčivo a za jazdy sa spýtal:

- Toto má byť tá pečienka? Za takú úctivo ďakujem.

- Prečo?

- Také dačo nevezmem do úst.

- Už si ju niekedy ochutnal?

- Nie. To mi ani vo sne neprišlo na um.

- Tak nemôžeš vedieť, či sa stepný pes dá jesť, alebo nie. Jedol si už niekedy kozliatko?

- Mladé kozliatko? - spýtal sa Hobble Frank a zamľaskal.

- Pravdaže som jedol. To je lahôdka!

- Ozaj? - smial sa Old Shatterhand.

- Čestné slovo. To je lahôdka, akú treba pohľadať.

- A tisíce ľudí sa posmievajú tým, čo jedia kozľacinu.

- Áno, ale všetci, čo sa posmievajú, sú hlúpi. Poviem ti len toľko: my Sasi sme ľudia, ktorí sa do jedla a lahôdok rozumieme lepšie než hociktorý európsky národ. Mladé kozliatko na pekáč, k tomu strúčok cesnaku, niekoľko stoniek majoránu, vypiecť to pekne do červena, to ti je pokrm pre všetkých pánov a dámy na Olympe. Ja to môžem povedať, lebo u nás v Moritzburgu okolo Veľkej noci, keď sú mladé kozliatka, na nedeľu alebo sviatok ani iné mäso nebývalo.

- To už hej. Ale povedz mi, jedol si už voľakedy králika?

- Krá... krá... králika? Malého kráľa?

- Ale čoby! To je predsa druh zajaca! No jedol si už voľakedy pečeného zajaca?

- Pečeného zajaca? Á la bonne heure! Ach, to je pochúťka! V Moritzburgu a okolí mávali na hody všade pečeného zajaca. Mäso je krehučké ako maslo a priam sa rozplýva na jazyku.

- A predsa by ťa mnohí vysmiali, keby si im povedal, že si si pochutil na zajačine.

- Tak im preskakuje v hlave. Taký zajac odhryzuje končeky bylín a musí mať teda znamenité mäsko. To sa predsa rozumie samosebou. Alebo mi azda neveríš?

- Verím. A preto ťa žiadam, aby si ani ty nepohŕdal mojím stepným psom. Uvidíš, že jeho mäso chutí ako kozľacinka, ba ako zajačinka.

- Ale ja som o takom mäse ešte nepočul.

- Dnes si však počul, a tak ho ochutnáš. Poviem ti len toľko, že... ach, pozri tuším sú tamto jazdci!

Ukázal na juhovýchod, kde bolo vidieť rad pohybujúcich sa škvŕn. Boli tak ďaleko, že sa ešte nedalo rozoznať, či je to azda črieda bizónov, alebo jazdci. Štyria zálesáci zatiaľ klusali pomaly ďalej a nespúšťali túto skupinku škvŕn z očí. Onedlho zistili, že naozaj sú to jazdci, a čoskoro potom videli, že majú uniformy. Boli to vojaci.

Oddiel mieril na severovýchod. No keď vojaci spozorovali našich štyroch jazdcov, zmenili smer a cvalom sa rozbehli k nim. Boli dvanásti a viedol ich poručík. Priblížili sa asi na tridsať krokov a zastali. Poručík pozeral na štyroch jazdcov nevľúdnym, skúmavým pohľadom a potom sa spýtal:

- Odkiaľže, odkiaľ, lotri?

- Tisíc hrmených! - zahundral Hobble Frank. - Dovolíme mu, aby nás nazýval lotrami? Veď musí vidieť, že patríme do vyššej spoločenskej triedy.

- Nešuškajte si! - prísne skríkol poručík. - Chcem vedieť, odkiaľ idete.

Frank, Jemmy a Davy pozreli na Old Shatterhanda, čo bude robiť a hovoriť. Ten však pokojne odvetil:

- Z Leadville.

- A kam idete?

- Do Losích hôr.

- To je lož.

Old Shatterhand popohnal koňa tesne k poručíkovi a tým istým pokojným hlasom sa spýtal:

- Máte dôvod, pre ktorý by ste ma mohli nazvať luhárom?

- Áno.

-Aký?

- Neprichádzate z Leadville, ale z Indiánskej pevnosti.

- Mýlite sa.

- Nemýlim. Poznám vás.

- Ale? No, ktože som?

- Vaše meno neviem, ale hneď mi ho prezradíte!

- A keď tak neurobím?

- V tom prípade vás všetkých vezmem so sebou.

- Počujte, sir! A čo keď sa vzoprieme?

- Ponesiete následky. Iste viete, kto sme a čo sme. Táto uniforma vám to prezrádza. Kto z vás siahne po zbrani, toho hneď na mieste odstrelím.

- Ozaj? - usmial sa Old Shatterhand. - Nože sa presvedčte, či sa vám ten smelý pokus podarí! Dívajte sa!

Už aj držal henryovku v pravej ruke a mieril hlavňou na dôstojníka. A zároveň ľavou rukou vytrhol revolver spoza opaska. Práve tak isto namierili puškami na ostatných vojakov Frank, Davy a Jemmy.

- Dočerta! - zvolal dôstojník a chcel siahnuť za opasok. -Ja...

- Nehýbať sa! -zahrmel naňho Old Shatterhand. - Ruky od opaska, lotor! Aj vy ostatní, hore ruky, lebo inak sa bude z našich pušiek blýskať!

Pravda, Old Shatterhand to nemyslel vážne, ale v podobných položeniach všetko závisí od toho, kto môže prv strieľať. Ten vyzve nepriateľa, aby zdvihol ruky a držal ich čo možno naj ďalej od opaska alebo od vreciek, v ktorých by mohol byť revolver alebo nôž. Ak nepriateľ neposlúchne výzvu, je s ním koniec, lebo dostane guľku do hlavy. Dôstojník i jeho ľudia to vedeli veľmi dobre. Boli si vedomí, že majú prevahu, a ani nepomysleli na to, že by im mohlo hroziť nebezpečenstvo. Preto ani zbrane nemali tak pohotove, aby ich v sekunde mohli chytiť do ruky. Naraz len zbadali, že sa na ich hrozivo škeria čierne otvory ôsmich pušiek a ôsmich revolverov. Boli presvedčení, že majú do činenia s vrahmi a lotrami, a preto zaraz poslúchli a zdvihli ruky.

Bol to smiešny pohľad, keď toľko dobre ozbrojených husárov muselo nehybne sedieť na koňoch a poslušne vytŕčať ruky pred niekoľkými mužmi. Na Old Shatterhandovej tvári, obyčajne takej vážnej, sa mihol ľahký úsmev.

- No tak čo myslíte, lotor? - spýtal sa poručíka. - Čo teraz urobíme?

- Postrieľate nás! - odvetil poručík. - Ale pomste neujdete!

- Pshaw! Čo by sme mali z toho, keby sme vyplytvali náš dobrý pušný prach a náboje na ľudí, ktorí sa boja štyroch domnelých lotrov a vytŕčajú pred nimi ruky dohora? To by nám veru na sláve nepridalo. Chcel som vám dať len malú príučku. Ste ešte mladý a zíde sa vám to. Po prvé, sir, podľa možnosti buďte vždy zdvorilý. Nadávať do lotrov gentlemanom, to sa nepatrí. Po druhé, ani sa nepatrí nazývať niekoho luhárom, keď mu nemôžeme dokázať, že naozaj luhal. Mohli by ste niekedy natrafiť na rázneho človeka, a vtedy by sa to s vami zle skončilo, ako to ukazuje aj vaše terajšie položenie. A po tretie, keď stretnete na Divokom západe ľudí, s ktorými nemienite zaobchodiť príliš jemne, vezmite si do rúk pušky. Nestane sa vám, že by ste museli pred niekým dvíhať školácky ruky ako teraz pred nami. Zmýlili ste sa v nás. Nie sme lotri ani luhári. A teraz už môžete ruky spustiť. Nebojte sa, nechceme vám prevŕtať kožu.

Zastrčil revolver za opasok a sklonil hlaveň pušky. Ostatní jeho traja druhovia urobili tak isto. Vojaci spustili ruky. Dôstojník až horel od hanby a rozhorčenia.

- Sir, ako ste sa mohli opovážiť zahrať s nami túto komédiu? - vyhŕkol. - Musíte si predsa byť vedomý, že mám moc za toto vás všetkých potrestať.

- Máte moc potrestať nás? - zasmial sa Old Shatterhand. - Chuť na to máte, ale moc nie. To sme vám práve dokázali. Rád by som vedel, ako by ste si počínali, keby ste nás chceli potrestať. Pochodili by ste tak ako pred chvíľou a utŕžili by ste ďalšiu hanbu.

- Oho! Teraz záleží na tom, kto prv schytí do ruky revol...

Nedohovoril. Siahol rukou za opasok, ale v tej chvíli akoby ho nejaká tajná sila bola vyhodila zo sedla. Old Shatterhand ho bleskurýchlo schmatol a prehodil pred seba na svojho koňa. V nasledujúcej sekunde vytrhol nôž a oprel jeho hrot dôstojníkovi o hruď.

- Hovorte ďalej, sir, -povedal Old Shatterhand s úsmevom. - Teraz záleží na tom, kto prv prehodí druhého pred seba na sedlo. To ste chceli povedať, však? Keď sa niektorý z vašich ľudí pohne, môj nôž sa vám vbodne do srdca. Vojaci, počuli ste?

Husári sedeli na koňoch ako prilepení. Veru nečakali, že tento muž má takú neobyčajnú silu, že je taký šikovný a rýchly. Boli

nesmierne prekvapení, ani čo by bol do nich hrom udrel. Zabudli aj na to, že majú zbrane a že sú v prevahe.

- Sto striel! - kričal dôstojník, ale pritom sa bál pohnúť čo len prstom. - Čo vám to prišlo na um? Pustite ma!

- Prišlo mi na um len to, že ste natrafili na ráznych ľudí a že vám to treba dokázať. Takých chlapíkov, ako ste vy, sa nebojíme, aj keď vás je mnoho. Ba ani vtedy by sme sa vás nezľakli, keby vás bol celý pluk. Postavte sa pekne sem a úctivo počúvajte, čo vám poviem.

Chytil ho za golier, zdvihol ho jednou rukou do výšky a postavil na zem vedľa koňa. Potom pokračoval:

- Azda ste už niekoho z nás videli?

- Nie, - odvetil poručík, ktorý ledva lapal dych. V duchu zúril, ale navonok to nemohol ukázať. Takú hroznú hanbu utrpel pred svojimi ľuďmi! Najradšej by bol vytasil šabľu a prebodol toho chlapa, no vedel, že by sa mu taký pokus iste nepodaril a že by mohol sám zle pochodiť.

- Teda nikoho z nás ste dosiaľ nevideli? - pokračoval zálesák. - No som presvedčený, že nás poznáte. Naše mená ste už istotne počuli. Rozprával vám už voľakto o Hobble Frankovi? Tu stojí neďaleko vás.

- Nepoznám toho chlapa, ani jeho meno som ešte nepočul, - odvrkol poručík.

- Ale o Dlhom Davym a Tučnom Jemmym ste už istotne počuli?

- Áno. Azda sú to títo dvaja?

- Pravdaže.

- Pshaw! To neverím.

- Azda ma chcete pokladať za luhára? Sir, to sa neopovažujte! Old Shatterhand nikdy neluhá, to si zapamätajte!

- Old Shat... - vyhŕkol poručík a o krok ustúpil. Vyvalenými očami meravo hľadel na zálesáka. Druhá slabika mena mu ostala trčať kdesi v hrdle.

Aj ostatní vojaci s údivom a zároveň aj s obdivom hľadeli na slávneho zálesáka. Niektorým sa mimovoľne vydralo z hrdla hlasné „ach".

- Áno, som Old Shatterhand, - povedal zálesák. - Poznáte to meno?

- Poznám. Poznáme ho všetci veľmi dobre. A teda... to ste vy, sir?

Keď tak hľadel na zálesáka široko otvorenými očami, na tvári sa mu zračila pochybnosť. Tu mu však pohľad skĺzol na krátku pušku, ktorá len pred chvíľou naňho mierila. Až teraz si ju lepšie všimol, najmä jej neobyčajný guľovitý uzáver.

- Behold! - zvolal. - Sir, nie je to azda henryovka?

- Pravdaže je, - prikývol zálesák. - Poznáte azda tento druh pušiek?

- Ešte som ju nikdy nevidel, ale poznám jej dôkladný opis. Vynálezca tejto zbrane bol čudák. Zhotovil iba niekoľko takýchto pušiek. Bál sa vraj, že by belosi vykántrili všetkých Indiánov a všetky bizóny, keby sa tieto opakovačky rozšírili. Tých málo kusov sa potratilo a posledný vraj má Old Shatterhand.

- Tak je, sir. Z jedenástich alebo dvanástich henryoviek ostala iba táto jedna. Ostatné zmizli i so svojimi majiteľmi na prériách a v horách Divokého západu.

- Tak vy ste teda naozaj... vy ste naozaj Old Shatterhand, široko-ďaleko preslávený zálesák, ktorý hlavu dorasteného bizóna stlačí holými rukami k zemi a ktorý najsilnejšieho Indiána omráči jediným úderom päste?

- Už som vám povedal, že som to ja. Ak o tom pochybujete, rád vám to dokážem. Nielen Indiánom, ale niekedy aj belochom dám ovoňať svoju päsť. Chceli by ste skúsiť?

Nahol sa zo sedla k dôstojníkovi a rozohnal sa zovretou päsťou, akoby ho chcel udrieť. Poručík rýchlo odskočil dozadu a zvolal:

- Ďakujem, sir, ďakujem! Radšej vám uverím aj bez dôkazu. Mám len túto jednu makovicu, a keby ste mi ju rozmlátili, neviem, odkiaľ by som vzal druhú. Prepáčte mi, že som pred chvíľou nebol príliš zdvorilý. Máme dôvody, aby sme si na určitých ľudí trochu posvietili. Boli by ste taký láskavý a odprevadili by ste nás? Moji kamaráti by sa nesmierne tešili a pokladali by si za veľkú česť, keby ste boli naším hosťom.

- Kam vás mám odprevadiť?

- Do Mormonskej pevnosti. Ta ideme.

- V tom prípade vám bohužiaľ nemôžem vyhovieť. Musíme ísť práve opačným smerom, aby sme sa v dohovorený čas stretli s priateľmi.

- To naozaj ľutujem. Smiem sa opýtať, sir, kam pôjdete?

- Najprv ideme do Losích hôr, ako som vám už povedal, a potom zamierime k horskému pásmu Kniha.

- Musím vás teda vystríhať, - povedal dôstojník. Teraz rozprával takým úctivým tónom, ani čo by stál pred samým generálom.

- Vystríhať? Pred čím alebo pred kým?

- Pred Indiánmi.

- Ďakujem. Nebojíme sa Indiánov. Ostatne neviem, aké nebezpečenstvo by nám mohlo z ich strany hroziť. Práve teraz žijú Indiáni v mieri s belochmi, a dokonca aj Utahovia, ktorí bývajú tu na okolí, už roky nevykonali nič také, čo by mohlo vzbudzovať nedôveru.

- Máte pravdu, ale práve preto sú tým väčšmi rozhorčení. Vieme celkom iste, že prednedávnom vykopali vojnovú sekeru, a preto musíme z Mormonskej a Indiánskej pevnosti stále vychádzať na prieskum.

- Naozaj? O tom neviem ešte nič.

- To verím, veď prichádzate z Colorada a táto správa iste neprenikla až do tých končín. Cesta vás povedie priamo cez územie Utahov. Viem, že meno Old Shatterhand veľa zaváži u všetkých indiánskych kmeňov. Neberte však veci na ľahkú váhu, sir! Pretože Utahovia majú dôvod hnevať sa na belochov.

- Prečo?

- Nedávno vtrhla banda bielych zlatokopov do tábora Utahov, aby im ukradla kone. Bolo to v noci, ale Utahovia sa zobudili a postavili sa na odpor. Pritom padlo mnoho Indiánov, lebo belosi boli lepšie vyzbrojení. Belosi potom ušli s koňmi aj s mnohými ukradnutými vecami. Ráno sa však Indiáni pustili za zlatokopmi. Dohonili ich a rozpútal sa boj, v ktorom vyhaslo mnoho ľudských životov. Vraj zahynulo šesťdesiat Indiánov, ale belosi sa zachránili iba šiesti - ušli. Teraz Utahovia sliedia po týchto šiestich zlodejoch a vrahoch a zároveň vyslali posolstvo do pevnosti Union, aby žiadali náhradu. Za každého koňa pýtajú koňa a za ukradnuté predmety tisíc dolárov. Za každého zabitého Indiána dva kone a pušku.

- To ani nie je mnoho. A vyhoveli im?

- Nie. Belochom ani len na um neprišlo, aby Indiánom priznali nejaké právo na náhradu. Posolstvo sa teda vrátilo bez výsledku a Utahovia hneď vykopali vojnové sekery. Združujú sa vždy do väčších a väčších oddielov, a keďže na tomto území nemáme dosť

vojska, aby sme ich jediným útokom skrotili, museli sme sa poobzerať po spojencoch. Niektorí naši dôstojníci odišli k Navahom, aby ich získali proti Utahom, a to sa im aj podarilo.

- A čo sľúbili Navahom za pomoc?

- Môžu si ponechať všetku korisť, ktorej sa zmocnia. Old Shatterhandova tvár sa zachmúrila. Pokrútil hlavou

a povedal:

- Teda belosi najprv Utahov prepadli, olúpili a mnohých zabili. Keď potom Utahovia žiadali trest pre vinníkov a náhradu škôd, odmietli ich. A teraz, keď sa búria, belosi huckajú proti nim kmeň Navahov, ktorý za odmenu dostane korisť ulúpenú tým, čo utrpeli toľko krívd. Nemožno sa teda čudovať, keď Utahovia siahajú po zbrani. Zaiste sú nanajvýš rozhorčení a beda každému belochovi, ktorý sa im dostane do rúk!

- Ja musím len poslúchať, sir, a nemám právo tie veci posudzovať. Povedal som vám to, aby som vás vystríhal. Nemôžem zastávať také názory ako vy.

- Chápem. Ďakujem vám za výstrahu, a keď budete v Mormonskej pevnosti rozprávať o našom stretnutí, povedzte im, že Old Shatterhand nie je nepriateľom Indiánov. Veľmi ľutuje nadané indiánske plemeno, ktoré musí vyhynúť len preto, že mu neponechávajú čas, aby sa vyvíjalo, aby si získavalo vždy vyššiu a vyššiu kultúru. Belosi od neho žiadajú, aby sa z loveckého národa cez jedinú noc stala spoločnosť s moderným štátnym zriadením. Tým istým právom by sme potom mohli zabiť školáka za to, že nie je dosť šikovný a že nemá dosť vedomostí, aby mohol byť generálom alebo profesorom astronómie. Good bye, sir!

Obrátil koňa a odklusal i so svojimi tromi druhmi. Ani jediný pohľad už nevenoval vojakom, ktorí zarazene hľadeli za ním a až po chvíli pokračovali v prerušenej ceste. Old Shatterhand sa dal uniesť hnevom a vychrlil zo seba prúd trpkých slov, hoci vedel, že je to márne. Tým mlčanlivejší bol teraz, keď si opäť uvedomil, aké zbytočné je poučovať strýčka Sama o tom, že nemá na svet väčšie právo než Indián, ktorého preháňajú z miesta na miesto tak dlho, až vyčerpaný klesne a naposledy vydýchne.

Uplynulo vyše pol hodiny, kým sa Old Shatterhand prebral z dúm. Zahľadel sa na obzor, kde sa črtala tmavá čiara, ktorá sa čoraz väčšmi rozširovala. Ukázal na ňu rukou a poznamenal:

- Tam sa rozprestiera les, o ktorom som hovoril. Popchnite kone! O päť minút sme tam.

Kone, pobodnuté ostrohami, sa rozbehli cvalom a čoskoro dorazili k smrekovému lesu. Stromy tu rástli tak husto, že sa do lesa s koňom nedalo vojsť. Ale Old Shatterhand si vedel poradiť. Našiel úzke miesto, kde bol iba porast, pretlačil sa tadiaľto i s koňom a ocitol sa na takzvanom indiánskom chodníku. Chodník bol široký sotva meter a vyšliapali ho Indiáni, ktorí občas tadiaľto chodievali. Old Shatterhand zoskočil z koňa, aby zistil, či na chodníku nie sú čerstvé stopy. Keď ich nenašiel, vyhupol sa do sedla a zavolal na svojich druhov, aby ho nasledovali.

V hustom lese nezafúkol ani len vetríček a okrem dupotu koní nebolo počuť nijaký zvuk. Old Shatterhand držal v pravej ruke henryovku, prichystanú vystreliť. Uprene hľadel pred seba, aby spozoroval nepriateľa. Bol však presvedčený, že nateraz im nehrozí nijaké nebezpečenstvo. Ak sa Indiáni potulujú po kraji a sliedia po belochoch, idú iste vo veľkej skupine a rozhodne sa nepustia po takomto chodníku, kde zriedka možno stretnúť človeka a kde porast prekáža koňom v chôdzi. Na tomto chodníku bolo len málo miest, kde sa mohol jazdec i s koňom obrátiť. Tu by celý oddiel Indiánov, ktorí by boli na koňoch, musel prehrať boj proti nepriateľom, ktorí by šli pešky, hoci aj v menšom počte.

Po nejakom čase chodník vyústil na čistinku, uprostred ktorej ležalo množstvo balvanov. Boli nakopené krížom na sebe a tvorili kopu čnejúcu do značnej výšky.

Na balvanoch rástli lišajníky, ale aj kríčky, ktorých korene nachádzali v skalnatých trhlinách dosť pôdy. Old Shatterhand zastavil koňa a povedal:

- Tu si môžu kone dobre oddýchnuť. My si zatiaľ upečieme stepné psy. Ako vidíte, je tu aj voda.

Spod balvanov vytekal potôčik, hadovite sa vinul cez čistinku a mizol v lese.

Jazdci zoskočili z koní a sňali im uzdy, aby sa mohli popásť. Potom sa rozbehli nazbierať raždia na oheň. Jemmy odral a vypitval stepné psy a Old Shatterhand sa šiel poobzerať po okolí, či sa tu môžu cítiť bezpečne.

Les bol totiž široký len asi tri štvrte hodiny chôdze a indiánsky chodník viedol krížom cezeň. Čistinka ležala asi uprostred medzi oboma okrajmi lesa.

Onedlho sa už mäso stepných psov pieklo nad ohňom a čoskoro sa čistinkou šírila príjemná vôňa.

Medzitým sa Old Shatterhand vrátil. Zašiel si rezkým krokom na šíru prériu. Nezbadal nič podozrivé, a preto sa pokojne vrátil k ostatným trom druhom. Uistil ich, že sa nemusia ničoho obávať.

Asi o hodinu bolo mäso upečené.

- Hm, - zahundral Hobble Frank. - Mám sa aj ja pustiť do tej psej pečienky? Mám sa aj ja napchávať mäsom psa, najlepšieho štvornohého priateľa človeka? Keby mi to bol voľakto predpovedal, veru by som mu bol tak vynadal, že by sa mu boli vlasy od hrôzy zježili. Ale som náramne hladný, musím to teda oprobovať.

- Ale veď to nie je pes, - potešoval ho Jemmy. - Počul si predsa, že je to svišť a že meno stepný pes dostal neprávom, len preto, že sa jeho hlas naozaj podobá psiemu brechotu.

- To na veci nič nemení, ba povedal by som, ešte ju zhoršuje. Svištia pečienka! Kto to kedy slýchal! No, ochutnáme to.

Odrezal si kúsok z hrude upečeného zvieraťa a zdráhavo ho vložil do úst. No čoskoro sa mu tvár vyjasnila. Ešte žuval, a už volal:

- Ozaj, veď to vôbec nie je zlé, na moju česť! Chutí to ako zajačinka, ba povedal by som, že je to krehké mäsko ako kozľacinka. Kamaráti drahí, veru z týchto dvoch upečených psíkov veľa neostane.

- Musíme si z nich nechať aj na večeru, - upozorňoval ho Davy. - Nevieme, či sa nám dnes podarí ešte niečo zastreliť.

- Čo ma po večeri? Keď som unavený a môžem sa vrhnúť do náručia Orfeovho, to mi stačí a o iné sa nestarám.

- Do náručia Morfeovho si chcel povedať, nie Orfeovho, - opravoval ho Jemmy.

- Keby si radšej mlčal! Neviem, načo mi pcháš „M" pred môjho Orfea. Viem dobre, čo hovorím, a nedám sa poučovať. U nás doma v dedinke Klotsche pri Moritzburgu bol spevokol, ktorý sa volal „Orfeus v nadsvetí". A jeho členovia spievali tak ľúbezne, že ich poslucháči zakaždým klesli do príjemného spánku. Teda z Klotsche pochádza úslovie: Klesnúť do Orfeovho náručia. Nuž sa so mnou neškriep a radšej si mlčky a pokojne odhrýzaj zo stepného psíka.

Uvidíš, že ti bude lepšie chutiť, keď sa nebudeš so mnou hádať a nebudeš pochybovať o mojich vedomostiach a skúsenostiach. Vieš, že som dobrý človek, ale keď mi niekto chce kaziť chuť do jedenia Morfiom, tak nie div, že sa napajedím.

Old Shatterhand potajomky naznačil Jemmymu, aby mlčal. Pri jedení treba predsa pokoj. No osud im tentoraz nechcel dožičiť, aby sa v pokoji najedli.

Malý prchký Hobble Frank sa nemusel namáhať, aby vyrušil jediacich. Urobil to ktosi iný.

Ak sa štyria jazdci domnievali, že sú celkom bezpeční, veľmi sa mýlili. Hrozilo im nebezpečenstvo, lebo k lesu sa približovali dve skupiny jazdcov.

Jedna z týchto skupín bola malá. Skladala sa iba z dvoch jazdcov, ktorí prichádzali od severu a naďabili na stopu Old Shatterhanda a jeho druhov. Hneď zastavili kone a zoskočili z nich, aby si stopu prezreli. Podľa toho, ako si počínali, bolo isté, že sú to neskúsení greenhorni. Ozbrojení boli dobre, ale ich šaty boli dotrhané. Podľa rozličných známok sa dalo usudzovať, že v poslednom čase sa im nevodilo práve najlepšie. Ich kone neboli síce vychudnuté od hladu, ani vyčerpané, ale nemali sedlo ani zubadlo, iba remennú ohlávku.

Takto sa obyčajne pásavali kone Indiánov celkom blízko tábora.

- Počuj, Knox, - ozval sa jeden z jazdcov, - čo povieš na túto stopu? Nie sú pred nami azda Indiáni?

- Nie, - odvetil druhý jazdec určite.

- Teda belosi! Podľa čoho tak usudzuješ?

- Kone boli podkované a klusali vedľa seba. Keby to boli bývali Indiáni, tí by boli jazdili za sebou.

- A koľkí boli?

- Len štyria, Hilton. Nemusíme sa ich obávať.

- Ibaže by to boli vojaci.

- Pshaw! Ani vtedy nie. Pravda, ani v jednej pevnosti by sme sa nemohli ukázať. Tam by si nás poriadne poprezerali a zasypali by nás prívalom otázok, že by sme sa iste prezradili. Ale štyria obyčajní jazdci z nás nič nevytiahnu. Podľa čoho by mohli usudzovať, že patríme k belochom, ktorí prepadli Utahov?

- To si aj ja myslím. Ale čert nikdy nespí. Sme v poriadnej kaši. Prenasledujú nás Indiáni, sliedia po nás vojaci, a tak blúdime po území Utahov z miesta na miesto. Bolo to od nás hlúpe, že sme Cornelovi a jeho kompánom uverili tú bájku o poklade.

- Hlúpe? Rozhodne nie. Rýchlo zbohatnúť, to nie je zlá vec, a ja ešte vždy dúfam. Onedlho dorazí k nám Cornel s druhým oddielom a potom budeme už bez starostí.

- Ale dovtedy sa všeličo môže stať.

-Zaiste. Pokúsime sa nejako vyviaznuť z tejto kaše. Keď nad tým rozmýšľam, vidím iba jediné východisko. Musíme využiť príležitosť, ktorá sa nám práve naskytuje.

- Ako to myslíš?

- Musíme vyhľadať štyroch belochov, na ktorých stopy sme natrafili. Pridružíme sa k nim. V ich spoločnosti nás bude každý pokladať za lovcov a nikomu ani na um nepríde, že patríme k ľuďom, ktorí prinútili Utahov vykopať vojnovú sekeru.

- Teda myslíš, že naozaj sú pred nami belosi?

- Pravdaže. Vošli do lesa. Poďme za nimi!

Pustili sa po Old Shatterhandovej stope smerom k lesu. Cestou sa rozprávali o svojich zážitkoch a plánoch. Z ich reči sa dalo ľahko uhádnuť, že sú Cornelovými spoločníkmi.

Ryšavý Cornel sa snažil zosilniť svoj oddiel, skladajúci sa z dvadsiatich trampov, ktorí spolu s ním ušli do pohoria Eagle Tail. Uvedomil si, že jeho malá skupina zredne v prípadných bojoch s Indiánmi a že dvadsať chlapov na také veľké podujatie je predsa len málo. Preto už na ceste cez Colorado pribral každého dobrodruha, ktorý sa k nemu chcel pripojiť. Pravdaže, boli to všetko ľudia bez zamestnania a s podobným charakterom. Nový Cornelov oddiel čoskoro vzrástol natoľko, že všade vzbudzoval pozornosť, a okrem toho aj zásobovanie sa stávalo čoraz ťažším. Preto sa Cornel rozhodol, že svojich ľudí rozdelí. S jednou časťou chcel prejsť cez Skalnaté hory v okolí La Veta a druhá mala cez ne prejsť v okolí Morrisonu a Georgetownu. Keďže Knox a Hilton boli skúsení ľudia, mali byť vodcami druhého oddielu. Šťastne prešli cez hory a zastali pri Breckinridge. Tam sa im však stala nehoda. Kone istého haciendera sa splašili, a keď sa hnali povedľa ich koní, aj tie sa vyľakali, odtrhli sa a ušli. Hiltonovi a Knoxovi ľudia potom prepadli tábor Utahov, aby si zaobstarali nové kone. Ale Indiáni ich

prenasledovali a pobili. Len šiesti unikli. No Utahovia im boli ustavične v pätách. Štyroch z nich včera zastrelili a len obaja vodcovia, Knox a Hilton, šťastne vyviazli.

Práve o tomto sa rozprávali, keď sa približovali k lesu. Našli na jeho okraji vchod na indiánsky chodník a pustili sa po ňom hlbšie do lesa. Došli k čistinke práve vo chvíli, keď Jemmy a Hobble Frank končili svoj slovný spor.

Keď trampi uzreli skupinku sediacu pri ohni, na chvíľu sa zarazili. No hneď vytušili, že títo ľudia im neublížia, že môžu od nich očakávať len dobré.

- Teda sme lovcami, rozumieš? - zašepkal Knox Hiltonovi. - Ty čuš, ja budem rozprávať.

Teraz ich Old Shatterhand zbadal. Schytil pušku, vážne sa na nich zahľadel a čakal, čo bude.

- Good day, meššurs, - pozdravil Knox. - Dovolíte nám, aby sme si pri vás trochu odpočinuli?

- Každý statočný človek je nám vítaný, - odvetil Old Shatterhand. Pritom premeriaval skúmavým pohľadom najprv oboch jazdcov a potom ich kone.

- Dúfam, že nás nebudete pokladať za nejakých lotrov, - povedal Hilton a pokojne zniesol prenikavý zálesákov pohľad.

- O svojich blížnych si robím úsudok až potom, keď ich dobre poznám.

- Nuž tak dovoľte, aby sme vám dali k tomu príležitosť. Obaja zostúpili z koní a posadili sa k ohňu. Iste boli

hladní, lebo dychtivo hľadeli na pečené mäso. Dobrosrdečný Jemmy položil pred nich niekoľko kúskov a ponúkol ich, aby jedli. Nebolo im treba dvakrát hovoriť. Po celý čas, kým jedli, vládlo pri ohni mlčanie, pretože by nebolo bývalo zdvorilé vypytovať sa pri jedení.

Druhá skupina jazdcov, ktorá sa približovala k lesu z opačnej strany, bola omnoho početnejšia. Skladala sa asi z dvesto Indiánov. Old Shatterhand bol síce aj na tejto strane lesa a prezrel si šíru prériu, ale nemohol zbadať blížiacich sa Indiánov, pretože práve v tej chvíli ich zakrýval výbežok lesa. Iste sa veľmi dobre vyznali v kraji, lebo

zamierili priamo k úzkemu východu lesného chodníka, po ktorom sa belosi dostali z opačného konca na čistinku.

Indiáni boli na bojovom chodníku, ako dokazovali krikľavé farby, ktorými si pomaľovali tváre. Väčšina z nich bola ozbrojená strelnými zbraňami a len podaktorí mali luky a šípy. Na ich čele jazdil Indián obrovskej postavy, zrejme náčelník, lebo v chochole vlasov mal orlie pero. Jeho vek nebolo možno určiť, lebo tvár mal pomaľovanú čiernymi, žltými a červenými čiarami. Keď prišiel k chodníku, zoskočil z koňa, aby zistil, či tu nie sú dajaké stopy. Bojovníci, čo jazdili hneď za ním na čele oddielu, napäto sledovali jeho počínanie. Tu ktorýsi z koní zafŕkal. Náčelník výstražne zdvihol ruku a dotyčný jazdec hneď pridržal koňovi nozdry. Keďže náčelník posunkom upozornil svojich bojovníkov, aby zachovali ticho, znamenalo to, že zbadal niečo podozrivé. Zohnutý takmer až nad samý chodník postupoval krok za krokom hlbšie do lesa. Keď sa o chvíľu vrátil, ticho povedal v reči Utahov:

- Prešla tadiaľto jedna bledá tvár, a to pred časom, za ktorý slnko postúpi o piaď. Nech sa bojovníci Utahov ukryjú i s koňmi pod stromami. Ovuts Avát pôjde vypátrať bledú tvár.

Náčelník, ktorý bol ešte vyšší a plecnatejší než Old Firehand, sa teda volal Ovuts Avát, čo znamená Veľký vlk. Opäť sa odplazil do lesa. Keď sa asi o pol hodiny vrátil, nebolo z jeho ľudí vidieť ani jedného. Tu slabo zahvízdol a hneď sa vynorili spoza stromov. Kone nechali na mieste, kde ich boli priviazali. Náčelník kývol a hneď k nemu pristúpilo niekoľko bojovníkov. To boli podnáčelníci.

- Šesť bledých tvárí táborí pri skalách, - povedal im. - Sú to akiste tí šiesti, ktorí nám včera unikli. Jedia mäso a ich kone sa pasú neďaleko. Nech idú moji bratia so mnou až k čistinke. Tam sa rozdelia. Polovica sa odplazí naľavo a druhá zase napravo, a tak čistinku celkom obkľúčime. Keď dám znamenie, červení bojovníci zaútočia. Bieli psi sa tak zľaknú, že na obranu ani nepomyslia. Chytíme ich živých a odvedieme do našej dediny, kde ich priviažeme k mučiarskym kolom. Piati bojovníci ostanú tu dozerať na priviazané kone. Howgh!

Náčelník sa pustil prvý po chodníku, ostatní šli za ním, ale všetci tak tíško, že nebolo počuť ani len najmenší šuchot. Keď prišli k miestu, kde chodník vyúsťoval na čistinku, rozdelili sa na dva oddiely, aby ju obkľúčili.

Belosi práve dojedli. Hobble Frank si zastrčil zálesácky nôž za opasok a povedal po anglicky, aby aj ich dvaja hostia mohli rozumieť:

- Tak, dobre sme sa napapkali a kone si odpočinuli. Môžeme teda vyraziť, aby sme do večera dosiahli náš cieľ.

- Máš pravdu, - súhlasil Jemmy. - Ale najprv by sme sa mali pozhovárať s našimi novými priateľmi. Dozvieme sa, kam idú, a oni sa dozvedia, kam máme namierené zase my.

- Správne, - prikývol Knox. - Smiem sa teda dozvedieť, kam chcete dnes doraziť?

- Ideme do Losích hôr.

- Aj my. To je zaujímavá náhoda. Môžeme teda ísť spoločne.

Old Shatterhand neprehovoril doteraz ani slovo. Potajomky však naznačil Jemmymu, aby sa len ďalej vypytoval. Sám sa chcel zamiešať do rozhovoru až potom, keď to uzná za vhodné.

- Som rád, že pôjdete s nami, - odvetil Tučný Jemmy. - Ale kam chcete ísť odtiaľ?

- Ešte sme sa nerozhodli. Hádam ku Green River chytať bobry.

- Tam by ste ich veľa nenašli. Kto chce chytať bobry, musí zájsť ďalej na sever. Teda ste trapermi, chytáte bobrov?

- Áno. Ja sa volám Knox a môj druh Hilton.

- Ale kde máte pasce, master Knox? Bez nich predsa nemôžete loviť.

- Ukradli nám ich dolu na juhu pri rieke San Juan. Zlodejmi boli akiste Indiáni. Dúfam, že cestou natrafíme na nejaký tábor lovcov, kde by sme si mohli kúpiť nové. Vravíte teda, že by sme mohli ísť s vami do Losích hôr?

- Ak s tým súhlasia moji druhovia, nemám nič proti tomu.

- Dobre, master. Smieme sa teda dozvedieť vaše mená?

- Prečo nie? Mňa nazývajú Tučný Jemmy. Tu môj sused je...

- Dlhý Davy, - vpadol mu do reči Knox.

- Áno. Ako ste to uhádli?

- Celkom ľahko. Veď vaše mená poznajú široko - ďaleko. A každý vie, že tam, kde je tučný Jemmy, treba hľadať aj Dlhého Davyho. A kto je ten malý master po vašej ľavej strane?

- Toho nazývame Hobble Frank. Je to veselý chlapík. Frank vrhol na hovoriaceho vrelý, vďačný pohľad.

A Jemmy potom pokračoval:

- Posledné meno, ktoré vám prezradím, iste lepšie poznáte než moje. Myslím, že ste už počuli o Old Shatterhandovi.

- Old Shatterhand? - zvolal Knox radostne prekvapený. - Naozaj? Je to pravda, sir? Vy ste Old Shatterhand?

- Prečo by to nemohla byť pravda? - odvetil zálesák.

- Dovoľte teda, aby som vám smel povedať, že sa nesmierne teším nášmu zoznámeniu.

Pri tých slovách podával zálesákovi ruku a pritom pozrel na Hiltona významným pohľadom, akoby chcel povedať: „Teš sa, sme zachránení!" Old Shatterhand sa však tváril. akoby nevidel podávanú ruku, a chladne odvetil:

- Naozaj sa tomu tešíte? Škoda, že ja sa tomu nemôžem tešiť.

- Prečo nie, sir?

- Pretože ste ľudia, ktorí veru nie sú iným na potešenie.

- Ako to myslíte? - spýtal sa Knox, celý zarazený touto úprimnosťou. - Sir, iste len žartujete.

- Hovorím vážne. Ste dvaja podvodníci, ak to nebude ešte dačo horšie.

- Oho! Myslíte si, že len tak bez všetkého strpíme, aby nás dakto urážal?

- Ba veru si to myslím! Čo by ste mi mohli urobiť?

- Azda nás poznáte?

- Nie. Nebola by to pre mňa česť, keby som sa s vami poznal.

- Sir, ste čím ďalej, tým bezohľadnejší. Dokážte mi teda, že sme podvodníkmi!

- Prečo nie? - odvetil Old Shatterhand chladnokrvne.

- To nemôžete dokázať. Sám priznávate, že nás nepoznáte. Nikdy ste nás ešte nevideli. Ako môžete dokázať svoje tvrdenie?

- Pshaw! Zbytočne sa pretvarujete. Nemyslite si, prosím vás pekne, že Old Shatterhand vám uverí, keď ukážete kojota a budete tvrdiť, že je to bizón. Len čo som vás zazrel, hneď som vedel, koho mám pred sebou. Teda dolu pri rieke San Juan vám ukradli pasce? A kedyže sa to stalo?

- Pred štyrmi dňami.

- A idete rovno stadiaľ sem?

- Áno.

- Teda z juhu? No vidíte, a to je lož. Prišli ste hneď za nami. Boli by sme vás teda videli na širej prérii. Na severe vniká do prérie na

hodnom kuse les. Boli ste za týmto lesným výbežkom, keď my sme sa chystali vstúpiť na indiánsky chodník, a preto som vás nevidel, hoci som sa obzeral na všetky strany. Prišli ste teda zo severu!

- Ale, sir, povedal som vám pravdu. Prišli sme z juhu, lenže vy ste nás na prérii nezbadali.

- Ja že som vás nezbadal? Keby som mal taký slabý zrak, už dávno by som bol hore bradou. Nie, mňa len tak ľahko neoklamete. A teraz poďme ďalej: Kde máte sedlá?

- Ukradli nám ich.

- A uzdy?

- Aj tie nám ukradli.

- Vari ma pokladáte za hlúpeho chlapca? - pohŕdavo sa zasmial Old Shatterhand. - To ste strčili do vody s pascami aj sedlá a uzdy, keď vám to všetko ukradli? Ktorý jazdec sníma koňovi uzdu? A odkiaľ máte tú indiánsku ohlávku?

- Kúpili sme ju od Indiána.

- A hádam aj kone.

- Nie, - odvetil Knox, ktorý pochopil, že túto ďalšiu bezočivú lož už nemôže vysloviť.

- Teda Utahovia obchodujú s ohlávkami! To som nevedel. Odkiaľ ste vzali tie kone?

- Kúpili sme ich v pevnosti Dodge.

- Tak ďaleko odtiaľto? Stavil by som sa neviem o čo, že tieto kone boli posledné týždne na pastvinách. Kôň, ktorý by prišiel až z pevnosti Dodge, by veru vyzeral inakšie. A ako je to vlastne, že vaše kone nie sú podkované?

- Na to sa spýtajte priekupníka, od ktorého sme ich kúpili!

- Priekupníka? Nezmysel! Tieto kone ste nekúpili!

- Azda si myslíte, že nám ich niekto veľkodušne daroval?

- To nie. Ukradli ste ich!

- Sir! - vzkypel Knox a schmatol nôž. Aj Hilton siahol rukou za opasok.

- Nechajte nože za opaskami, lebo vás zrazím na zem ako hnilé hrušky! - zahrmel na nich Old Shatterhand. - Veď tie kone majú indiánsky výcvik! Myslíte, že som to nezbadal?

- Ako to môžete tvrdiť, veď ste nás nevideli jazdiť na nich! Videli ste nás len chvíľočku, keď sme odbočili z chodníka sem ku skalám.

- Všimol som si však, že bočia od našich koní a držia sa pospolu. Tieto kone ste ukradli Utahom! Patríte k bande, ktorá prepadla úbohých Indiánov.

Knox nevedel, čo odpovedať. Na bystrý um tohto človeka bol prikrátky. Preto začal byť hrubý, lebo ľudia jeho druhu si v podobných prípadoch obyčajne nevedia inakšie pomôcť.

- Sir, už som o vás mnoho počul, - zavrčal na Old Shatterhanda, - ale predstavoval som si vás inakšieho. Rozprávate ako z horúčky. Kto tvrdí také nezmysly ako vy, o tom by som povedal, že mu straky vyzobali rozum. Naše kone vraj majú indiánsky výcvik! Človek by sa urehotal na smrť, keby ho to nezlostilo. Skrátka, presvedčil som sa, že sa k sebe nehodíme, a preto vyrazíme na ďalšiu cestu bez vás. Nikto ma predsa neprinúti, aby som počúval ďalšie vaše jalové táraniny.

Vstal a Hilton tiež.

No vstal aj Old Shatterhand. Položil každému ruku na plece a povedal:

- Ostanete tu!

- Tu máme ostať, sir? Azda je to rozkaz?

- Pravdaže.

- Vy nemáte právo nám rozkazovať.

- Mám. Vydám vás Utahom, aby vás potrestali.

- Ach, naozaj? Blúznili ste o indiánskom výcviku našich koní a teraz zase blúznite, že sme ich ukradli. To je už vrchol.

Chcel to povedať posmešne, ale nepodarilo sa mu to. Pery sa mu chveli. Bolo na ňom vidieť, že nemá takú sebadôveru, akú silou-mocou chcel ukázať navonok.

- Moje blúznenie bolo správne v prvom prípade a bude správne i v druhom, - odvetil zálesák. - Vaše kone patria Utahom. To sa dá ľahko... sto striel, čo to znamená?

Keď chcel čosi povedať o koňoch, pozrel na ne, a tu sa zarazil. Zbadal čosi podozrivé. Kone natŕčali nozdry dohora, obracali sa na všetky strany, vetrili a potom sa s radostným erdžaním rozbehli na okraj čistinky.

- Čože to robia tie kone? - zvolal Jemmy. - To je znak, že sú nablízku Indiáni.

Old Shatterhand sa bystrým zrakom poobzeral na všetky strany a hneď pochopil, v akom veľkom nebezpečenstve sa ocitli.

- Sme obkľúčení! - skríkol. - Iste to budú Utahovia, lebo kone ich zvetrili a rozbehli sa k nim. Indiáni vidia, že sú prezradení, a preto každú chvíľu môžu zaútočiť.

- Čo urobíme? - spýtal sa Dlhý Davy. - Postavíme sa im na odpor?

- Najprv im musíme ukázať, že s týmito zlodejmi a vrahmi nemáme nič spoločné. To je teraz najhlavnejšie. Musíme ich zraziť na zem!

A vtom jeho zovretá päsť už aj zasiahla Knoxa do spánkov. Muž sa zrútil ako prázdne vrece. Hilton sa nestihol ani spamätať, a už aj on klesol pod úderom Old Shatterhandovej päste ako podťatý.

- A teraz rýchlo hore na skaly! - zavelil Old Shatterhand. - Tam budeme krytí, tu by sme nemali nijakú ochranu. Potom uvidíme, ako ďalej.

Nebolo také ľahké vyliezť na hromadu skál. No v nebezpečenstve sa sily človeka zdvojnásobujú. Netrvalo hádam ani päť sekúnd, a zálesáci už boli hore na skalách. Tu sa skryli za rohmi a výstupkami balvanov alebo sa prikrčili za kroviská. Odvtedy, ako oba indiánske kone zaerdžali, uplynula sotva minúta. Náčelník Utahov chcel hneď v tej chvíli dať znamenie na útok, ale zháčil sa, keď videl, že jedna bledá tvár zrazila na zem dve iné. Nevedel si to vysvetliť, a preto zaváhal. Tak získali štyria zálesáci čas vyliezť na skaliská.

Veľký vlk sa teraz v duchu spytoval sám seba, čo za týchto okolností robiť. Prekvapiť belochov sa mu nepodarilo. Teraz sú hore na skaliskách v dobrom úkryte, kde ich nemôžu zasiahnuť guľky ani šípy. Pritom majú zhora dobrý rozhľad a môžu presne mieriť všade naokolo. Dvesto Indiánov proti štyrom alebo nanajvýš šiestim belochom! Víťazstvo Indiánov je isté. Lenže ako na to? Azda zaútočiť na skaliská? Bolo zrejmé, že by pritom padlo veľa Indiánov. Indián vie byť udatný, ba až šialene odvážny, ak to okolnosti vyžadujú. No ak môže svoj cieľ dosiahnuť pomocou ľsti a bez nebezpečenstva, ani len na um mu nepríde, aby sa zbytočne pohrával so smrťou. Náčelník zahvízdol a tak zvolal k sebe podnáčelníkov, aby sa s nimi poradil.

Na výsledok porady nemuseli belosi dlho čakať. Keďže čistinka bola široká nanajvýš päťdesiat krokov a skaliská boli od okraja lesa

ani nie na dvadsaťpäť krokov, bolo zreteľne počuť každé slovo. Sám náčelník stál za stromom a volal:

- Nech bledé tváre zídu zo skál, lebo ich obkľúčilo množstvo červených bojovníkov!

Bola to smiešna výzva, a preto náčelník nedostal ani odpoveď. Opakoval ju ešte dva razy, a keď odpoveď ani potom neprišla, doložil:

- Ak bieli muži neposlúchnu, zabijeme ich. Tu sa ozval Old Shatterhand:

- Čo sme urobili červeným bojovníkom, že nás obkľúčili a že nás chcú dokonca zabiť?

- Ste psi, ktorí usmrtili našich mužov a ukradli nám kone.

- Mýliš sa. Z tých zbojníkov sú tu len dvaja. Prišli k nám pred chvíľkou, a keď som vytušil, že sú to nepriatelia Utahov, zrazil som ich päsťou na zem. Nie sú mŕtvi, sú len omráčení a čoskoro sa preberú. Ak chcete, vezmite si ich.

- Chceš nás k nim prilákať, aby ste na nás mohli strieľať. -Nie.

- Neverím ti.

- Kto si? Ako ťa nazývajú?

- Som Ovuts Avát, náčelník Utahov.

- Poznám ťa. Veľký vlk je veľký telom i duchom. Je náčelník Utahov Jampov, udatných a šľachetných bojovníkov, ktorí nebudú mstiť zločiny vinníkov na nevinných ľuďoch.

- Rozprávaš ako squaw. Fňukáš, lebo by si rád žil. Vyhlasuješ sa za nevinného len zo strachu pred smrťou. Ako sa voláš? Iste máš meno starého slepého psa!

- Nie je azda slepý sám Veľký vlk? Zdá sa, že nevidí naše kone. Azda patria Utahom? Je medzi nimi aj mul. I toho sme ukradli Utahom? Ako nás môže Veľký vlk pokladať za zlodejov koní? Nech si prezrie môjho vraníka! Mali Utahovia dakedy takého koňa? Je zo vzácneho druhu, aký chovajú Apači len pre svojho veľkého náčelníka Winnetoua a jeho priateľov. Veľký vlk predsa musí podľa toho usúdiť, že som priateľom tohto slávneho apačského náčelníka. Nech bojovníci Utahov počujú moje meno a nech povedia, či je to meno psa! Bledé tváre ma nazývajú Old Shatterhand, Pokai Mu, Drviaca ruka.

Náčelník hneď neodpovedal. Ticho, ktoré teraz zavládlo, trvalo niekoľko minút. Bolo to neklamné znamenie, že lovcovo meno zapôsobilo silným dojmom. Až o chvíľu sa opäť ozval Veľký vlk:

- Bledá tvár sa vydáva za Old Shatterhanda. My však jej tvrdeniu neveríme. Bledá tvár vie, že tohto veľkého bieleho zálesáka si všetci červení muži veľmi vážia, nuž si prisvojila jeho meno, aby nás oklamala a vyviazla z pazúrov smrti. No my sme podľa správania bledej tváre zistili, že to meno jej nepatrí.

- A ako ste to zistili? - spýtal sa zálesák.

- Old Shatterhand nepozná strach. Ty sa však bojíš a nechceš sa nám ukázať.

- Keby to bola pravda, červení bojovníci by boli ešte väčší bojkovia. Veď sa ukrývajú len pred štyrmi mužmi. Dokážem ti, že nepoznám strach. Uvidíte ma.

Vyšiel z úkrytu, vystúpil na najvyššie bralo a pozrel dolu. Stál tu tak nenútene, bezstarostne, akoby nebolo na svete pušky, ktorej guľka by ho mohla zasiahnuť.

- Ing Pokai Mu, ing Pokai Mu! - zaznievalo zo všetkých strán. - To je Old Shatterhand, Drviaca ruka.

Tak kričali bojovníci, ktorí ho už videli, a teda ho poznali.

Zálesák stál na temene brala celkom pokojne, bez najmenšieho strachu a potom zavolal na náčelníka:

- Počul si, čo dosvedčili tvoji bojovníci? Veríš teraz, že som Old Shatterhand?

- Verím. Tvoja odvaha nám to dokázala. Naše pušky dostrelia oveľa ďalej, než ty stojíš. Hneď by mohla niektorá z nich vypáliť a vyhasiť tvoj život.

- To sa nestane, lebo bojovníci Utahov sú hrdinovia, ale nie vrahovia. A keby ste ma teraz zastrelili, stihla by vás hrozná pomsta.

- Nebojíme sa pomsty!

- Dohoní vás a zgniavi a nebude sa vás pýtať, či sa jej bojíte, alebo nie. Splnil som želanie Veľkého vlka a ukázal som sa mu. Prečo však ostáva Veľký vlk v úkryte? Azda sa bojí, alebo ma pokladá za zákerného vraha, ktorý ho chce zastreliť?

- Náčelník Utahov sa nebojí nikoho. Vie, že Old Shatterhand siaha po zbrani až vtedy, keď naňho zaútočia! Preto sa mu ukáže.

Vystúpil spoza stromu a stál hrdo vzpriamený.

- Je Old Shatterhand spokojný? - spýtal sa. -Nie.

- Čo si ešte želá?

- Rád by som sa zhováral na menšiu vzdialenosť, aby som lepšie počul, čo si so svojimi bojovníkmi praješ. Poď teda bližšie, na polovicu cesty medzi nami. Potom si sadneme na zem, ako sa patrí na veľkých bojovníkov a náčelníkov, keď sa idú radiť.

- Nechcel by si radšej prísť k nám?

- Nie. To by nebola pre teba česť, keby si mi nevyšiel na pol cesty v ústrety. A pre mňa by zase nebola česť, keby si prišiel k nám.

- Ale keď ti vyjdem na pol cesty v ústrety, budem na nechránenom mieste a tvoji ľudia by ma mohli v hociktorej chvíli odstreliť.

- Dávam ti svoje slovo, že sa nič také nestane. Moji druhovia by vypálili len v tom prípade, keby na mňa vystrelil niektorý z tvojich bojovníkov. Pravdaže, potom by si sa mohol rozlúčiť so životom.

- Ak Old Shatterhand dá svoje slovo, na to sa možno spoľahnúť. Jeho slovo platí toľko ako posvätná prísaha. Pôjdem teda do polovice cesty. Ako bude veľký biely lovec ozbrojený?

- Odložím všetky svoje zbrane a nechám ich tu. No ty môžeš urobiť, ako sa ti bude páčiť. Ak chceš, môžeš si vziať aj zbrane.

- Veľký vlk sa nedá zahanbiť tým, že by prejavil menej odvahy alebo dôvery. Poď teda dolu!

Náčelník položil zbrane do trávy a čakal, že Old Shatterhand zíde zo skál.

- Priveľa si trúfate, - vystríhal Jemmy slávneho zálesáka. - Naozaj ste presvedčený, že sa na to môžete odvážiť?

- Áno. Keby bol náčelník poodišiel najprv k svojim bojovníkom, aby sa s nimi poradil alebo aby im potajomky niečo rozkázal, to by mi bolo podozrivé. Pretože to však neurobil, môžem mu dôverovať.

- A čo budeme zatiaľ robiť my?

- Nič. Namierite naňho pušky, ale tak, aby to zdola nikto nespozoroval, a hneď vypálite, keby na mňa azda zaútočili.

Old Shatterhand potom zostúpil a čoskoro už kráčal pomaly k Veľkému vlkovi a ten zase k nemu. V polovici cesty sa stretli. Old Shatterhand podal náčelníkovi ruku a povedal:

- Ešte som nevidel Veľkého vlka, ale veľa som už o ňom počul. Pri poradách je vraj naj múdrejší a v boji naj udatnejší. Teší ma, že môžem vidieť jeho tvár a že ho môžem pozdraviť ako priateľa.

Ale Indián neprijal ponúknutú ruku. Prísnym pohľadom premeral belochovu postavu, pozrel mu prenikavo do tváre a potom ukázal na zem a povedal:

- Sadnime si! Bojovníci Utahov museli vykopať proti bledým tvárám vojnové sekery, a tak ani jedného belocha nemôžem pozdraviť ako svojho priateľa.

Sadol si a tak isto urobil aj Old Shatterhand. Oheň už vyhasol. Vedľa pahreby ležali Knox a Hilton, ktorí museli byť poriadne omráčení, lebo sa ešte neprebrali. Old Shatterhandov mustang zvetril Indiánov ešte skôr, než počul hlas ich náčelníka, a s fŕkaním pribehol k hromade skál. Aj Davyho starý mul mal bystrý čuch a taktiež pricválal ku skalám. Kone Franka a Jemmyho urobili tak isto, a tak všetky štyri zvieratá stáli teraz pri bralách. Ich správanie nasvedčovalo, že cítia nebezpečenstvo, ktoré hrozí ich pánom.

Veľký vlk a Old Shatterhand mlčky sedeli oproti sebe. ani jeden z nich nechcel prvý začať rozhovor. Slávny zálesák čakal a hľadel pred seba tak ľahostajne, akoby mu nikto ani najmenej nemohol ublížiť. Indián nemohol od belocha odtrhnúť oči. Nedalo sa zistiť, aký výraz mala tvár Veľkého vlka, pretože bola na nej hrubá vrstva farieb. Ale kútiky úst, rozšírené a trochu vytiahnuté dohora, svedčili o pohŕdavom úsmeve. Iste si slávneho zálesáka predstavoval ako obra, a tu videl, že sa mýlil. Preto konečne po dlhom mlčaní posmešne povedal:

- Old Shatterhand má veľkú povesť, len škoda, že aj jeho postava nerástla s touto povesťou.

Old Shatterhand bol síce vyšší než priemerne urastený chlap, ale na Goliáša veru nedorástol. Indián si ho iste predstavoval ako nejakého obra.

- Postava a povesť, to sú dve veci, ktoré predsa nijako nesúvisia, - odvetil slávny zálesák s úsmevom. - Keby súviseli, mohol by som náčelníkovi Utahov odpovedať: Postava Veľkého vlka je veľká, ale škoda, že jeho udatnosť a jeho povesť nerástli súčasne s ňou.

- Takáto odpoveď by bola urážkou, - vyhlásil Indián a zablýskal očami. - Hneď by som odišiel od teba a vydal rozkaz zaútočiť.

- Prečo si teda dovoľuješ podobne hovoriť o mne a o mojej postave? Tvoje slová síce nemôžu uraziť Old Shatterhanda, ale sú veľmi štipľavé, a to nemôžem strpieť. Som práve tak náčelníkom ako ty. Chcem sa s tebou rozprávať zdvorilo, ale to isté čakám aj od teba.

Musel som ti to povedať prv, než začneme rokovať, lebo inak by sme sa nedohodli.

Old Shatterhand musel Indiána takto pokarhať. Išlo tu nielen o jeho vlastnú dôstojnosť, ale aj o záchranu jeho troch druhov. Čím ráznejšie bude vystupovať, tým úctivejšie bude naňho Indián hľadieť. A na dojme, aký vyvolá, sa môže zvrtnúť všetko ostatné.

- Ako sa chceš dohodnúť? - zasmial sa Veľký vlk. - Máš so svojimi spoločníkmi len jediné východisko.

- Aké?

- Smrť.

- Keby ste nás zabili, spáchali by ste vraždu, lebo sme vám v ničom neublížili.

- Naši sme ťa v spoločnosti vrahov, ktorých sme prenasledovali.

- Myslíš, že sme boli s nimi, keď vás v noci prepadli?

- Nie, Old Shatterhand nie je zlodejom koní. Bol by tých lotrov vystríhal pred podobným činom.

- Prečo teda vidíš vo mne nepriateľa?

- Pricválal si sem s nimi.

- Nie, to nie je pravda. Pošli niektorého zo svojich bojovníkov preskúmať našu stopu. Čoskoro zistí, že títo dvaja prišli po nás, uberali sa po našej stope.

- To na veci nič nemení. Bledé tváre nás prepadli, hoci boli pokojné mierové časy. Veľmi sme sa rozhnevali, ale zachovali sme rozvahu. Poslali sme múdrych mužov, aby žiadali potrestanie vinníkov a náhradu za škodu, ktorú sme utrpeli. Vysmiali ich však a odohnali. Preto sme vykopali vojnové sekery a prisahali sme, že zabijeme každého belocha, ktorý sa nám dostane do rúk. Túto prísahu musíme dodržať. A ty si beloch!

- Ale nevinný!

- Azda bojovníci, ktorých mi zabili, boli vinní? Žiadaš od nás, aby sme boli milosrdnejší než naši nepriatelia a vrahovia?

- Naozaj mi je ľúto, že sa to stalo. Veľký vlk iste vie, že som priateľom červených mužov.

- Viem to, ale aj tak musíš umrieť. Nespravodlivé bledé tváre, ktoré nedbali na našu sťažnosť, sa dozvedia, že svojím správaním zavinili smrť mnohých belochov, ba dokonca aj smrť Old Shatterhanda. Vezmú si z toho ponaučenie a v budúcnosti si budú počínať rozumnejšie a obozretnejšie.

Boli to nebezpečné závery. Indián hovoril veľmi vážne a uvažoval celkom logicky.

- Veľký vlk myslí len na svoju prísahu, - ozval sa Old Shatterhand. - Mal by však uvažovať aj o jej následkoch. Ak nás zabijete, po horách a prériách sa zdvihne veľký krik rozhorčenia a povstanú proti vám tisíce bielych mužov, aby vás potrestali. A tento trest bude tým prísnejší, lebo sme priateľmi červených mužov.

- Ste priateľmi? Len ty sám si priateľom červených mužov. Hovoríš aj o svojich druhoch? Kto sú tie bledé tváre?

- Jeden z nich sa volá Hobble Frank. Asi ho nebudeš poznať. No mená druhých dvoch si už iste počul. Je tu so mnou aj Tučný Jemmy a Dlhý Davy.

- Poznám ich. Je to nerozlučná dvojica. Nikdy som nepočul, že by boli nepriateľmi Indiánov. Ale práve ich smrť poučí nespravodlivých náčelníkov bledých tvárí, ako nemúdro konali, keď odmietli našich poslov. Na vašom osude sa už nedá nič zmeniť, ale sľubujem, že vaša smrť bude čestná. Ste udatní a slávni muži a umriete takou ukrutnou smrťou, že ukrutnejšiu by sme už nevedeli pripraviť. Vy všetko vytrpíte mužne a hrdinsky a zvesť o tom prenikne do všetkých krajov. Vaša sláva sa teda ešte zväčší. Dúfam, že nahliadneš, aký veľký ohľad k vám máme, a iste nám za to budeš vďačný.

Old Shatterhand nebol nijako nadšený výhodami, ktoré mu Indián ponúkal. Nedal to však na sebe znať a pokojne odvetil:

- Tvoj úmysel je veľmi dobrý a chválim ťa zaň. Ale množstvo tých, ktorí ťa prídu potrestať za našu smrť, nebude ťa ani najmenej chváliť.

- Smejem sa im. Nech prídu.

- Myslíš, že ich porazíš? A čo keď ich bude veľmi, veľmi veľa?

- Ovuts Avát nikdy nepočíta svojich nepriateľov. Iste nevieš, koľko nás bude. Zhromaždia sa bojovníci Uliverov, Uintov, Jampov, Pahvantov, Viminučov, Elkov, Kapotov, Pajov, Tašov, Muačov a Tabekvačov.

- Zájdi si na východ a spočítaj belochov! A akých slávnych náčelníkov budú mať! Jediný z nich zaváži za mnohých Utahov.

- Pomenuj mi aspoň jedného takého náčelníka, čo toľko zaváži.

- Pomenujem: Old Firehand.

- To je hrdina, - priznával Veľký vlk. - Medzi bledými tvárami je tým, čím grizly medzi kojotmi. Ale to je jediný. Iného podobného náčelníka by si mi nemohol pomenovať.

- Och, ešte mnohých by som mohol pomenovať. Ale spomeniem aspoň jedného: Winnetoua. Iste ho poznáš.

- Kto by ho nepoznal? Ale keby tu bol, aj on by musel umrieť. Aj on je naším nepriateľom.

- Nie. Je ochotný hoci aj život položiť za jedného zo svojich červených bratov.

- Čuš! Je to náčelník Apačov. Bledé tváre sa cítia slabé proti nám; poslali poslov k Navahom a nahuckali ich na nás.

- Už vieš o tom?

- Oči Veľkého vlka sú bystré a jeho sluchu neujde ani najslabší šepot. Či azda Navahovia nepatria ku kmeňu Apačov? Dobre viem, že Winnetou je naším nepriateľom. Beda mu, ak sa nám dostane do rúk!

- Ale potom beda aj vám! Varujem ťa, maj sa na pozore! Mali by ste proti sebe nielen bojovníkov belochov, ale aj tisíce Meskalerov, Lanerov, Kikarijov, Tarakonov, Navahov, Čiriguamov, Pilanenov, Lipanov, Koperov, Čilov a Mimbrenov. Títo všetci patria ku kmeňu Apačov. Tiahli by proti vám a belosi by nemuseli nič robiť, len sa prizerať, ako sa Utahovia a Apači navzájom zabíjajú. Naozaj chceš svojim nepriateľom bledým tvárám spôsobiť takú radosť?

Náčelník hľadel pred seba na zem a až po chvíli odpovedal:

- Povedal si pravdu. Ale bledé tváre sa na nás valia zo všetkých strán, priam nás zaplavujú a Indiáni sú odsúdení na pomalú a bolestnú smrť, na vyhynutie. Či nie je azda pre nich lepšie viesť boj tak, aby rýchlejšie vymreli a rýchlejšie prišla ich záhuba? Spomenul si, že by prišli tisíce bojovníkov potrestať nás, keby sme teba a tvojich druhov zabili. Ale veď to práve chceme, boj na život a na smrť! Keď už tak či tak máme zahynúť pomalou smrťou, radšej si volíme rýchlu. Vojnová sekera sa teda bude mihať vo vzduchu bez ohľadu a bez milosrdenstva! Nenamáhaj sa viacej! Ostane pri tom, čo som povedal.

- Teda priviažete nás k mučiarskym kolom?

- Áno. Povedal som ti, aký osud ťa čaká. Podrobuješ sa mu?

- Áno, - odvetil Old Shatterhand pokojne.

- Teda nám vydajte zbrane! - rýchlo zvolal náčelník.

- Nevydáme!

- Ale veď si povedal, že sa podrobuješ! - začudoval sa Veľký vlk.

- Áno, podrobujem, ale nie vám, iba osudu, ktorý si spomínal. Čo si povedal? Že zabijete každú bledú tvár, ktorá sa vám dostane do rúk. Alebo to tak nebolo?

- Hej, tak som to povedal, - prikývol náčelník a zvedavo čakal na ďalšie Old Shatterhandove slová.

- Dobre, tak nás teda zabite, veď ste nás dostali do rúk. Nezabili ste nás a ani nás nezabijete.

- Uff! Azda si myslíš, že nám ujdeš?

- Pravdaže ujdem.

- To je nemožné. Vieš, koľko bojovníkov mám tu so sebou? Je ich dvesto.

- Len? Hádam si už počul o tom, že neraz väčší počet červených bojovníkov sa snažil chytiť ma a zajať, ale nepodarilo sa im to.

- Nezabúdaj však, že nás je dvesto, a vy ste len štyria! Nie je tu nijaká medzera, cez ktorú by ste mohli uniknúť.

- Tak si ju urobíme.

- Zabijeme vás pri tom.

- Možno. Ale koľko padne aj tvojich bojovníkov! Kým nás dostanete do rúk, každý z mojich druhov zastrelí najmenej dvadsiatich a ja sám viac než päťdesiatich.

Povedal to s veľkou sebadôverou. Veľký vlk naňho s údivom pozrel, no potom sa drsno rozrehotal. Hodil rukou a povedal:

- Myšlienky v tvojej hlave sa akosi zamotávajú. Si smelý zálesák, ale neviem, ako by si chcel zastreliť päťdesiatich mojich bojovníkov.

- Celkom ľahko. Ešte si nepočul, aké mám zbrane?

- Máš vraj zbraň, z ktorej možno stále strieľať bez nabíjania. Ale to je nemožnosť, tomu neverím.

- Mám ti tú pušku ukázať?

- Áno, ukáž mi ju! - nadšene zvolal náčelník. Radoval sa, že uvidí tajomnú pušku, o ktorej už počul toľko rozprávať.

- Hneď ju prinesiem.

Old Shatterhand vstal, aby priniesol zbraň. Vedel, že za týchto okolností je potrebné predovšetkým jedno: nejako Indiánov zastrašiť. Veď je ich priveľa, belosi by ich v boji nijako nepremohli. A

henryovka sa znamenite hodí na to, aby vzbudila medzi divochmi najvyšší údiv. Indiáni si o nej rozprávali všelijaké bájky. Považovali ju za čarodejnú zbraň, ktorú veľký Manitou vložil do rúk Old Shatterhandovi, aby ho takto urobil nepremožiteľným. Jemmy mu ju teraz podal zo skaly. Old Shatterhand sa vrátil k náčelníkovi a podával mu zbraň so slovami:

- Tu je tá puška. Vezmi ju do rúk a prezri si ju! Indián už naťahoval ruku, ale hneď sa zháčil a spýtal sa:

- Smie sa tej pušky dotknúť aj niekto iný okrem teba? Ak je tá puška čarodejná, musí byť nebezpečná pre každého, komu nepatrí.

Old Shatterhand si uvedomil, že túto myšlienku Veľkého vlka by mohol dobre využiť. Ak sa bude musieť so svojimi druhmi vzdať Utahom, iste im vezmú aj zbrane. V tom prípade by bolo veľmi dôležité, keby im aspoň jedna puška ostala. Slávny zálesák nechcel povedať priamu lož, preto povedal:

- Nesmiem prezradiť tajomstvo tejto pušky. Vezmi ju do ruky a skús to sám!

Old Shatterhand držal henryovku v pravej ruke a nepozorovane pootočil guľovitou komorou, čím pušku odistil. Teraz musela zbraň vypáliť pri najmenšom dotyku kohútika. Bystrému lovcovmu oku neušlo, že niekoľkí Indiáni zo zvedavosti vyšli z úkrytov a zhŕkli sa do malého húfika na okraji čistinky. Tento húfik tvoril dobrý terč, ktorý by guľka, vypálená aj náhodne, ľahko mohla zasiahnuť.

Teraz záležalo už len na tom, či náčelník vezme pušku do ruky, alebo nie. Bol síce menej poverčivý ako ostatní Indiáni, ale predsa len tej zbrani nedôveroval.

V jeho očiach, dychtivo upretých na pušku, sa zreteľne dali čítať dve otázky.

„Mám ju vziať do rúk? Nemám?"

Old Shatterhand chytil henryovku oboma rukami a ešte väčšmi sa s ňou priblížil k Veľkému vlkovi. Pritom ju však obrátil tak, že hlaveň presne mierila na spomenutý húfik Indiánov.

Náčelníkova zvedavosť bola väčšia než strach. Siahol po puške. Old Shatterhand mu ju podal tak, že Indiánove prsty sa museli dotknúť kohútika. Hneď zahrmel výstrel a spomedzi húfika červených bojovníkov sa ozval výkrik. Veľký vlk v strachu pustil henryovku na zem. Jeden z Indiánov kričal, že je ranený.

- To ja som ho postrelil? - spýtal sa náčelník vydesene.

- Kto iný? - odvetil Old Shatterhand. - To je len malá výstraha. Keby si ešte raz pušku chytil, mohlo by sa stať čosi horšie. Dovolím ti, aby si ju ešte raz vzal do rúk, ale musím ťa upozorniť, že tentoraz by guľka...

- Nie, nie! - kričal náčelník. - Ani vidieť ju nechcem! Je to čarodejná zbraň a patrí len do tvojich rúk.

- Múdro hovoríš, - povedal Old Shatterhand vážne. - Dostal si len malú príučku. Druhý raz by sa mohlo prihodiť niečo horšie. Pozri, tam pri potoku rastie mladý javor. Je iba na dva prsty hrubý, a predsa bude v ňom čoskoro desať dier. Budú pekne nad sebou a vzdialenosť medzi nimi bude široká ako tvoj palec.

Old Shatterhand zdvihol pušku, zamieril a stisol kohútik raz, dva razy, tri, sedem, desať ráz. Potom povedal:

- Choď a presvedč sa, ako strieľa moja čarodejná puška! Mohol by som ešte mnoho, mnoho ráz vystreliť. Ale toto predsa stačí, aby som ti dokázal, že v minúte môžem päťdesiatich tvojich bojovníkov zasiahnuť do srdca, ak to bude treba.

Náčelník šiel k stromčeku. Old Shatterhand videl, že meria vzdialenosť palcom. Zvedavosť vylákala z úkrytu aj mnohých Indiánov a teraz pribehli k svojmu náčelníkovi. Lovec využil túto chvíľu a do guľovitej komory, excentricky sa otáčajúcej, nepozorovane vložil nové náboje.

- Uff, uff, uff! - bolo počuť výkriky údivu. Už to bolo pre Indiánov veľkým divom, že niekto mohol toľko ráz vystreliť bez nabíjania. No ich úžas sa zdvojnásobil, keď videli, že každá guľka trafila do tenkého stromčeka a že medzi prestrelenými otvormi je vzdialenosť presne na šírku palca. Náčelník sa vrátil, sadol si a naznačil rukou lovcovi, aby si sadol aj on. Hodnú chvíľu hľadel mlčky pred seba a potom povedal:

- Vidím, že si miláčik Veľkého ducha. Už som mnoho počul o tvojej zbrani, ale neveril som tomu. Teraz už viem. že všetko, čo sa o nej rozpráva, je pravda.

- Buď teda múdry a dobre si rozváž, čo konáš! Chceš nás zajať a usmrtiť. Pokús sa o to, nič proti tomu nenamietam. Ale keď spočítate svojich bojovníkov, ktorých zasiahnu strely z mojej pušky, vo vašich dedinách nastane veľký nárek. Ženy a deti budú srdcervúco plakať za padlými. Mňa však potom nesmieš obviňovať.

- Myslíš si azda, že sa dáme postrieľať? Musíte sa nám vzdať, a to bez jediného výstrelu. Ste obkľúčení a nemáte čo jesť. Budeme vás tak dlho obliehať, až vás hlad prinúti zložiť zbrane.

- To by si musel dlho čakať. Pitnej vody máme dosť a mäsa tiež. A tam sú naše štyri kone, z ktorých môžeme mať mäsa na celé týždne. Ale k tomu nepríde, aby sme ich museli zabiť, lebo sa prebijeme. Pôjdem popredku so svojou čarodejnou puškou a budem strieľať bez prestania. Ako viem triafať, to si sa už presvedčil.

- Budeme stáť za stromami.

- Myslíš, že stromy vás ochránia pred mojou čarodejnou puškou? Vystríham ťa! Prvý, na koho ju namierim, budeš ty! Som priateľom červených bojovníkov a veľmi by som ľutoval, keby som ich musel veľa zabiť. Už teraz bedákate, že niekoľkých vašich druhov zabili. Čo budete robiť potom, keď v boji s bielymi vojakmi a Navahmi padnú ešte mnohí a mnohí z vašich ľudí? Preto by ste nemali nútiť nás, ktorí sme vašimi priateľmi, aby sme kosili rady vašich bojovníkov.

Tieto vážne slová neostali bez účinku. Náčelník opäť hľadel dlho pred seba nehybný ako socha. Potom zvolal hlasom, v ktorom znelo akoby poľutovanie:

- Keby sme neboli zložili prísahu, že usmrtíme všetky bledé tváre, ktoré sa nám dostanú do rúk, azda by sme vás pustili. No prísahu musíme dodržať.

- Nie. Prísahu možno aj odvolať.

- Ale iba vtedy, ak to dovolí Rada starších.

- Tak sa teda poraďte!

- Ako môžeš takto hovoriť! Ja som tu jediný náčelník. S kým sa mám radiť?

Teraz Old Shatterhand dostal náčelníka tam, kam ho dostať chcel. Keď Indián začne hovoriť o porade, to značí, že najväčšie nebezpečenstvo je zažehnané. Slávny zálesák dobre poznal obyčaje červených bojovníkov. Preto mlčal a vyčkával, čo bude Veľký vlk hovoriť ďalej.

Náčelník sa skúmavo obzeral po čistinke. Akiste rozmýšľal, či by predsa len nemohol zajať štyroch belochov, aj keď majú čarodejnú pušku.

No keď pridlho uvažoval, Old Shatterhand sa napokon pomrvil, akoby sa chystal vstať, a povedal:

- Náčelník Utahov počul už všetko, čo som mu chcel povedať. Ďalej sa už nemáme o čom radiť. Vrátim sa teda k svojim druhom. Nech si Veľký vlk urobí, ako sa mu páči.

- Počkaj ešte! - rýchlo odvetil Indián. - Budete nás pokladať za zbabelcov, ak nebudeme s vami bojovať?

- Nie. Náčelník musí byť nielen udatný a smelý, ale aj múdry a opatrný. Ani jeden náčelník nesmie zbytočne obetovať svojich bojovníkov. Aj ja sám som vždy len vtedy zaútočil na nepriateľa, keď som mal víťazstvo isté. Každý vie, že Veľký vlk je udatný bojovník. No ak teraz pripustíš, aby štyria belosi postrieľali polovičku tvojich ľudí, pri všetkých táborových ohňoch sa bude rozprávať, že si konal nerozumne a že už nie si schopný viesť Utahov do boja. Nezabúdaj, že belosi a Navahovia už vytiahli proti vám a že budeš potrebovať svojich bojovníkov, aby ste mohli nepriateľa odraziť. Bola by to teda náramná hlúposť, keby si ich dal zbytočne postrieľať.

- Máš pravdu, - odvetil náčelník a zhlboka si vzdychol, lebo videl, že musí i so svojimi dvesto bojovníkmi ustúpiť štyrom mužom. - Ja sám nemôžem tú prísahu odvolať, - doložil. - To môže urobiť len Rada starších. Preto pôjdete teraz so mnou ako moji zajatci. Uvidíme, ako o vás Rada starších rozhodne.

- A keď sa budeme zdráhať a nepôjdeme s vami?

- Potom sa musíme pustiť do boja. Zasypeme vás guľkami.

- Ani jedna netrafí. V skalách je dosť všelijakých dier a puklín, do ktorých sa môžeme skryť. Zhora môžeme na vás veľmi dobre cieliť a každá guľka skosí jedného Utaha.

- Tak vyčkáme, až sa zotmie a nebudete dobre vidieť. Potom sa prikradneme ku skalám a obložíme ich dookola hromadami dreva. Zapálime ho a ráno prídeme pozrieť, či ste sa už podusili v dyme, alebo či ešte žijete.

Povedal to s veľkou sebadôverou, no Old Shatterhand s úsmevom odvetil:

- Nebude to také ľahké, ako si predstavuješ. Len čo sa zotmie, zostúpime zo skál. Ľahneme si vedľa nich na zem a beda každému Indiánovi, ktorý sa priblíži. Odstrelíme ho. Ako vidíš, máme všetky výhody. Ale práve preto, že mám rád červených mužov a nechcel by som zbytočne ani jedného usmrtiť, som hotový zrieknuť sa všetkých týchto výhod. Som tvojím priateľom a nechcem, aby si ostal v zlom

položení, v akom si teraz. Porozprávam sa so svojimi druhmi. Možno budú ochotní ísť s vami. Radi by sme však vedeli, aké podmienky nám kladieš. Zajatcom môže byť len ten, koho nepriatelia chytili. Ak nás chcete chytiť, len to skúste! Ale práve takto by vznikol boj, ktorému sa predsa chceš vyhnúť.

- Uff! - vyhŕkol náčelník. - Tvoje slová triafajú tak presne ako guľky z tvojej pušky. Old Shatterhand je nielen hrdinom v boji, ale i majstrovským rečníkom.

- Nehovorím len v svoj prospech, ale i v tvoj. Prečo by sme mali byť nepriateľmi? Vykopali ste tomahavky proti bielym vojakom a proti Navahom. Či by to nebola pre vás výhoda, keby Old Shatterhand nemusel byť vaším nepriateľom, ale práve naopak, spojencom?

Náčelník bol dosť múdry, aby pochopil, že zálesák má pravdu. Ale prísaha ho viazala. Preto vyhlásil:

- Dovtedy, kým Rada starších o vás nerozhodne, musím vás pokladať za nepriateľov. Ak nesúhlasíš, musia prehovoriť zbrane.

- Súhlasím. Prehovorím so svojimi druhmi. Dúfam, že budú ochotní ísť s vami, ale nie ako zajatci.

- Ako by teda chceli s nami ísť?

- Ako rovný s rovným.

- Teda nám nevydáte zbrane a nedáte sa zviazať?

- Nie, rozhodne nie.

- Uff! Tak ti poviem ešte posledné slovo. Ak neprivolíš, budeme vás obliehať, aj keď máš čarodejnú pušku. Teraz sa odoberiete s nami do našej dediny. Môžete si ponechať svoje zbrane i kone a nezviažeme vás. Budeme s vami zaobchádzať tak, akoby sme boli uzavreli mier. Za to nám však odprisaháte, že sa bez odporu podrobíte uzneseniu Rady starších. Dohovoril som. Howgh!

Toto posledné slovo značilo, že náčelník už ďalej v ničom neustúpi. Old Shatterhand bol však s výsledkom porady úplne spokojný. Keby teraz Indiáni na nich vážne zaútočili, ani jeden zo štyroch belochov by nevyviazol so zdravou kožou. Bolo veľké šťastie, že Utahovia mali taký rešpekt pred čarodejnou puškou. Dosiahol vlastne všetko, čo za daných okolností mohol vôbec dosiahnuť. Strach pred čarodejnou puškou určite bude mať vplyv aj na rozhodnutie Rady starších. Preto Old Shatterhand odvetil:

- Veľký vlk sa teraz presvedčí, že som jeho priateľom. Bez odporu sa podrobíme uzneseniu Rady starších.

- Vezmi teda svoj kalumet a prisahaj na to.

Old Shatterhand si odviazal zo šnúrky fajku mieru, vložil do jej hlavičky štipku tabaku a ten potom zapálil prériovým kresadlom, takzvaným punkom. Potom vyfúkol dym smerom k oblohe a k zemi a tiež na všetky štyri svetové strany.

- Sľubujem, - vyhlásil, - že prijmeme bez odporu uznesenie Rady starších.

- Howgh! - prisvedčil náčelník. - Teraz je všetko v poriadku.

- Ešte nie, lebo aj ty musíš potvrdiť svoj sľub, - povedal Old Shatterhand a podal fajku Indiánovi.

Náčelník azda potajomky dúfal, že to zálesák od neho nebude žiadať. V tom prípade by ho sľub neviazal a potom, keby belosi zostúpili zo skál, mohol by konať podľa svojho. No teraz bez námietky vzal fajku, tak isto vyfúkol dym k oblohe a k zemi a na všetky štyri svetové strany a pomaly vyhlásil:

- Štyrom bledým tváram neurobíme nič zlé až dovtedy, kým o nich nerozhodne Rada starších. Howgh!

Vrátil kalumet Old Shatterhandovi a pristúpil ku Knoxovi a Hiltonovi, ktorí ešte vždy ležali pri vyhasnutom ohni, ako ich bol Old Shatterhand zrazil.

- Na týchto sa môj sľub nevzťahuje, - doložil Veľký vlk. - Sú to vrahovia a zbojníci; zistili sme, že majú naše kone. Lepšie by pre nich bolo, keby z nich tvoja ruka bola vyrazila duše. Sú mŕtvi?

-Nie, - odvetil Old Shatterhand, ktorého bystrým očiam neušlo, že obaja muži, keď sa rozprával s náčelníkom, trochu zdvihli hlavy, aby sa poobzerali. - Nie sú mŕtvi. Ba ani len v mdlobách už nie sú. Pretvarujú sa, že sú mŕtvi, lebo sa domnievajú, že ich tu necháme ležať.

- Vstávajte teda, psi, lebo vás na mieste rozdupem! - skríkol náčelník a každému z nich uštedril taký silný kopanec, že im veru prešla chuť pretvarovať sa. Vstali.

- Dnes ráno ste unikli mojim bojovníkom, - pokračoval Veľký vlk zúrivo. - Teraz vás veľký Manitou vydal do mojich rúk. Za vraždy, ktorých ste sa dopustili, budete zavýjať pri mučiarskych koloch tak hrozne, že vás budú počuť všetky bledé tváre na horách i na prériách.

Trampi rozumeli každé slovo Veľkého vlka, lebo hovoril dosť obstojne po anglicky.

- Za vraždy? - ozval sa Knox. - Neviem o tom, že by sme boli nejaké popáchali. Koho sme zavraždili?

- Čuš, ty pes! -zahriakol ho náčelník. -Poznám vás. Aj tieto bledé tváre, ktoré len pre vás padli do našich rúk, vedia, čo ste popáchali.

Knox bol prefikaný chlap. Videl, že Old Shatterhand stojí živý a zdravý vedľa náčelníka. Indiáni sa teda neodvážili vztiahnuť ruku na tohto presláveného zálesáka. Keby bol pod jeho ochranou, ani jemu by Indiáni neublížili. Knox prišiel na myšlienku, ktorú pokladal za svoju jedinú záchranu. Old Shatterhand je beloch. Musím sa teda ujať belochov a obrániť ich pred Indiánmi. Tak aspoň Knox uvažoval, a preto povedal:

- Musíme predsa vedieť, čím sme sa previnili. Celé týždne sme boli s týmito štyrmi belochmi, spolu s nimi sme prišli.

- Neluhaj!

- Hovorím pravdu. Spýtaj sa Old Shatterhanda! Ten ti to potvrdí a dokáže ti, že nemáme nič spoločné so zbojníkmi, za ktorých nás pokladáš.

- Nemýľte sa, Knox, - odvetil Old Shatterhand. -Nebudem luhať, aby ste ušli zaslúženému trestu. Viete, čo si o vás myslím. Už som vám to povedal a svoju mienku o vás nezmením.

Nato sa od oboch trampov odvrátil.

- Ale, sir, - zvolal Knox, - azda nás len nechcete opustiť v takomto nebezpečenstve? Veď nám ide o život!

- Pravdaže ide. Práve tak, ako išlo o život tým, ktorých ste povraždili. Zasluhujete si smrť a ja sa do toho nemôžem miešať. Kto seje vietor, búrku bude žať.

- Tisíc hrmených! Keď vy tak, aj ja začnem inú húsť. Ak nás nezachránite, zahyniete všetci štyria s nami.

Potom sa obrátil k náčelníkovi a pokračoval:

- Prečo nezajmeš aj týchto štyroch lotrov? Kradli kone spolu s nami a tiež strieľali s nami na Utahov. Práve oni zastrelili najviac tvojich bojovníkov.

To bola naozaj bezočivá, podlá lož. Ale hneď nasledoval aj trest, a ešte aký! V náčelníkových očiach sa zablyslo. Doslova z nich sršali blesky, keď zahrmel na Knoxa.

- Zbabelec! Nemáš ani toľko odvahy, aby si vinu sám niesol, ale zvaľuješ ju na druhých! Ty si voči nim len smradľavá ropucha! Za to ťa stihne trest už hneď teraz, nebudeme čakať, kým sa dostaneš k mučiarskemu kolu. Vezmem ti skalp a nechám ťa nažive, aby si ho videl, ako sa bude hojdať pri mojom opasku. Nani vič, nani vič!

Tieto dve slová v reči Utahov značia: „Môj nôž, môj nôž!" Náčelník takto zvolal na Indiánov, stojacich na okraji čistinky.

- Preboha! - zdesene vykríkol tramp. - Skalpovať ma za živa! Nie, nie!

Vyskočil, že utečie. Ale náčelník bol práve taký šikovný ako on. Vrhol sa za ním a zdrapol ho pod krk. Z celej sily mu ho stisol, a Knox už visel vo vzduchu bezvládne ako kus handry. Pribehol jeden z Indiánov a podal náčelníkovi nôž. Ten ho vzal, hodil priduseného trampa na zem a kľakol si naňho.

- Tak pochodí každý pes, ktorý sa odváži útočiť proti Utahom a potom ešte zvaľovať vinu na druhých, aby ich zničil! - zvolal Veľký vlk a o chvíľu si zastrčil skalp za opasok.

Knox od bolesti omdlel.

Hilton s hrôzou hľadel, ako pochodil jeho druh. Od ľaknutia takmer zmeravel. Pomaly klesol vedľa oskalpovaného. Tam potom sedel ako hŕbka nešťastia a neodvážil sa ani muknúť.

Náčelník kývol, a tu sa zo všetkých strán vyhrnuli na čistinku Utahovia. Čoskoro sa tu len tak hmýrili. Hiltona a Knoxa spútali remeňmi.

Ešte vtedy, keď Veľký vlk spomenul skalpovanie, Old Shatterhand vystúpil na skaliská, aby sa nemusel dívať na hrozný výjav. Oboznámil svojich druhov s výsledkom rozhovoru.

- To je zlé, - poznamenal Jemmy. - Nemohol si to dohovoriť tak, aby sme mohli slobodne odísť?

- Nie, bolo to nemožné.

- Hádam by bolo bývalo lepšie, keby si sa bol rozhodol pre boj.

- Vôbec nie. Všetci by sme tu museli zahynúť.

- Oho! Veď by sme sa bránili. Tvojej henryovky sa Indiáni náramne boja, nemuseli by sme teda strácať nádej. Neodvážili by sa prísť bližšie.

- Možno nie. Ale zato by nás vyhladovali. Spomenul som pred Veľkým vlkom, že by sme mohli jesť mäso našich koní, ale radšej by som zomrel hladom, než by som mal zabiť svojho vraníka.

- Nemusel by si ho zabiť. Len čo by začal boj, Indiáni by najprv zastrelili naše kone.

- A potom by sme im len ťažko mohli ujsť.

- Ale čoby! Kone by sme ani tak nepotrebovali. Boli by sme sa zachránili aj bez nich. Okolo nás na čistinke je dvesto mužov. Teda Indiáni nestoja nahusto pri sebe. Za tmy by sme boli nepozorovane zostúpili zo skál a odplazili sa. Hádam by sme boli natrafili na nejakú medzeru v radoch Utahov a boli by sme sa cez ňu všetci štyria prekĺzli. V najhoršom prípade by sme sa boli prebili. Bolo by stačilo odstrániť jedného, nanajvýš dvoch Indiánov, ktorí by nám stáli v ceste... Dva výstrely alebo dve bodnutia nožom, a hotovo, pekne-krásne by sme zdúchli.

- A čo potom? Predstavuješ si všetko celkom inakšie, než by sa to bolo odohralo. Indiáni by večer iste zapálili dookola mnoho vatier, takže by nás videli zostupovať zo skál a hneď by uhádli, že chceme ujsť. A keby sa nám aj podarilo preraziť cez ich rady, nedostali by sme sa ďaleko, lebo by nám stále boli za pätami. Museli by sme niekoľkých z nich zabiť a potom by ani oni nešetrili naše životy.

- To všetko je pravda, - prikyvoval Hobble Frank. - Vôbec neviem pochopiť, ako sa môže tento Jemmy Pfefferkorn, ktorého mozog je obrastený sadlom, robiť múdrejším než Old Shatterhand. Kura chce byť múdrejšie ako sliepka. Old Shatterhand urobil všetko, čo mohol, a dostane za to jednotku s hviezdičkou. Som presvedčený, že Davy je toho istého názoru.

- To sa rozumie samosebou, - odvetil dlháň. - Boj by znamenal našu skazu.

- Ale čo bude s nami potom, keď pôjdeme s nimi? - spýtal sa Jemmy. - Musíme predsa predpokladať, že nás Rada starších bude súdiť ako nepriateľov kmeňa.

- To by som jej však neodporúčal, - zastrájal sa Hobble Frank. - Do toho mám aj ja čo hovoriť. Mňa len tak ľahko nedostanú k mučiarskemu kolu. Budem sa brániť zubami - nechtami.

- To nesmieš. Old Shatterhand predsa sľúbil a sľub potvrdil prísahou, že sa uzneseniu Rady starších podrobíme bez odporu. Musíme teda pokojne prijať všetko, čo o nás rozhodnú.

- Kto to povedal? Či naozaj nevidíš, ty rytier smutnej postavy, že taký sľub alebo prísaha na fajku tabaku nestojí ani za fajku dymu? Náš slávny Old Shatterhand si tu ponechal celkom pokojne zadné

dvierka. Nesľúbil, že budeme sedieť so založenými rukami a čakať. Povedal iba toľko, veď si to od neho sám počul, že sa podrobíme bez odporu. V poriadku, slovo dodržíme. Nech sa Indiáni uznesú na tom alebo onom, nepôjdeme proti nim v ťažkom pancierovom vlaku. Podrobíme sa bez odporu, milý Jakob! To nie je odpor. Predstav si to takto: sme na javisku a odsúdili nás na smrť. My však zmizneme pod javiskom a pekne-krásne vyjdeme za kulisami s veľkou pumpou...

- Chcel si povedať azda s veľkou pompou, - opravoval ho Jemmy.

- Zase si strelil capa! - nedal sa malý Hobble Frank. - Keby si radšej neotváral zobák! Ja, a nevedieť, ako je v konzervačnom flexikóne! Vraj pompa! Dobre, že si nepovedal kompa! Už vidím, že si pletieš filagóriu s alegóriou a sezónu s fazónou. Veď pred tebou človek vôbec nemôže používať cudzie slová. Strpčuješ mi život. Keď raz zavriem oči, pamätaj si, že to ma do hrobu priviedla len tvoja neúcta voči mojim vedomostiam. Potom budeš rukami zalamovať a bedákať, že si bol chronologický tvrdohlavec, keď si mi vždy protirečil.

Hobble Frank to nehovoril žartom. Ostatne, položenie týchto štyroch mužov nebolo vhodné na žartovanie. Malý Hobble Frank to myslel vážne, smrteľne vážne.

Jemmy chcel svojho druha opäť poúčať, že mal povedať chronický, a nie chronologický, ale Old Shatterhand hodil rukou a povedal:

- Hobble Frank ma pochopil. Sľúbil som, že sa vzdávame odporu, ale nie lesti. Pravda, bolo by mi milšie, keby som nemusel používať takéto zadné dvierka. Dúfam, že sa nám naskytne ešte aj nejaké iné a čestnejšie východisko. Teraz sa musíme v prvom rade starať o prítomnosť.

- A najprv si musíme zodpovedať na otázku, či možno Indiánovi dôverovať, - ozval sa Davy. - Dodrží Veľký vlk slovo?

- Celkom iste. Ešte nikdy sa nestalo, aby indiánsky náčelník porušil prísahu, pri ktorej fajčil z kalumetu. Až dovtedy, kým zasadne Rada starších, môžeme medzi Utahmi pokojne spať. Poďme teda dolu a vysadnime na kone. Indiáni sa už chystajú na cestu.

Knoxa a Hiltona priviazali Utahovia na svoje kone, ktoré im títo dvaja lotri boli ukradli. Knox, ktorý bol ešte stále v bezvedomí, ležal koňovi na chrbte. Ruky mal pripútané ku konskej šiji.

Utah za Utahom mizol na úzkom chodníku. Náčelník bol posledný. Čakal na belochov, aby sa k nim pripojil. To bolo dobré znamenie. Zálesáci sa zo začiatku domnievali, že Indiáni ich vezmú medzi seba a budú ich strážiť. Teraz však mohli predpokladať, že Veľký vlk ich vôbec nepodozrieva a úplne sa spolieha na Old Shatterhandov sľub.

Keď sa Utahovia po úzkom chodníku dostali na okraj lesa, vyhľadali pod stromami svoje kone a vysadli. Oddiel sa pohol. Štyria belosi ostali s náčelníkom vzadu. Na čele šlo niekoľko Indiánov, ktorí mali Knoxa a Hiltona medzi sebou. Old Shatterhand bol tomu rád; Indiáni šli husím pochodom, a keďže takto tvorili dlhočizný rad, nebolo na jeho konci počuť bedákanie oskalpovaného Knoxa, ktorý sa medzitým prebral z mdlôb.

Oddiel tiahol po širej prérii. Bolo vidieť ďaleko, až k Losím horám. Old Shatterhand sa náčelníka nespýtal na nič, ale usúdil, že cieľom ich cesty sú iste tieto hory. Nehovorilo sa veľa. Ani belosi sa medzi sebou nerozprávali, veď akákoľvek porada by bola bývala zbytočná. Musia vyčkať, kým sa dostanú do tábora Utahov. Až tam sa môžu rozhodnúť a vyhútať plán, ako sa oslobodiť.

DVANÁSTA KAPITOLA

Radšej rozumom ako silou

Podľa všetkého Indiáni mali veľmi naponáhlo; jazdili väčšinou klusom a ani najmenej nebrali ohľad na spútaných zajatcov, z ktorých jeden bol ťažko ranený. Áno, stiahnutie kože z hlavy je nebezpečné zranenie. Stalo sa už síce, že oskalpovaný beloch ostal nažive, ale to sú zriedkavé výnimky. Po takom zranení sa mohol uzdraviť len človek, ktorý mal neobyčajne silnú telesnú sústavu.

Losie hory boli čoraz bližšie. Pred večerom sa Utahovia dostali k ich úpätiu. Tu zabočili do dlhého údolia, ktorého svahy boli porastené stromami. Potom sa uberali cez mnohé postranné údolia stále nahor. Hoci sa medzitým už zotmelo, Utahovia pokračovali v ceste s takou istotou, akoby to bolo za bieleho dňa. Neskôr vyšiel mesiac a osvietil skalnaté úbočie, nahusto porastené stromami. Mlčky a bez zastávky klusali jazdci údoliami. Okolo polnoci sa zdalo, že sú už neďaleko cieľa, lebo náčelník rozkázal niekoľkým bojovníkom, aby vyrazili rýchlo napred a oznámili ich príchod. Poslovia mlčky popchli kone a vyrazili rýchlo dopredu, aby splnili rozkaz.

Onedlho sa Utahovia dostali k širokému potoku s vysokými brehmi. Uberali sa proti jeho prúdu. Brehy sa čoraz väčšmi rozostupovali, takže napokon nebolo z jedného dovidieť na druhý, hoci mesiac jasne svietil. Lesy, ktoré siahali na oboch stranách až k vode, teraz zmizli a na ich mieste sa šírila trávnatá savana. V diaľke bolo vidieť blkotajúce vatry.

- Uff! - zvolal náčelník. To bolo po prvý raz, čo sa ozval za celej cesty. - Tam stoja stany nášho kmeňa a tam sa rozhodne o vašom osude.

- Ešte dnes? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Nie. Moji bojovníci si musia odpočinúť. Aj vy sa musíte posilniť spánkom, aby ste potom dlhšie mohli znášať mučenie. Spôsobíte nám tak väčšiu radosť.

- To je dobré, - poznamenal Tučný Jemmy po nemecky, aby Utahovia nerozumeli. - Aby sme vraj dlhšie mohli znášať mučenie!

Ten človek rozpráva tak, akoby sme už nemohli ujsť mučiarskym kolom. Čo na to povieš, Hobble Frank?

- Zatiaľ nič, ani slovko, - odvetil malý Sas. - Až neskôr, keď príde pravá chvíľa, začnem hýbať rozumom i jazykom. Teraz by som poznamenal iba toľko, že nemám chuť umrieť. Vyčkajme teda, ako sa veci vyvinú. Ale keby ma predsa násilne chceli poslať za mojimi pradedmi, nuž by som si bránil kožu! Veru neskôr pri mojom náhrobku by bedákali a výčitkami ma zasypávali premnohé siroty a vdovy po tých, ktorých by som pred sebou poslal do exília.

- Chcel si azda povedať elýzia? - namietal tučniak.

- Netrep dve na tri! Mal by si so sebou nosiť klaxikón cudzích slov, a prv než otvoríš ústa, vždy doň pozrieť. Nie som pohan, a nebudem teda spomínať nejaké pohanské elýzium starých Rimanov. Čudujem sa, že práve tí sa robia najmúdrejšími, čo majú v hlave najmenej chochmesu. To už vždy tak bolo, že prázdny klas sa vypína dohora, kým plný sa skromne skláňa k zemi.

Ešte i naďalej by bol ostatných obveseľoval a bol by na tučniaka sypal hromy-blesky, keby bol býval na to čas. Nemal ho, pretože už nadišla chvíľa privítania. Obyvatelia indiánskej osady vyšli vracajúcim sa bojovníkom v ústrety, a to v celých húfoch. Popredku šli muži a mladíci, za nimi ženy a dievčatá. Všetci kričali a revali z plných pľúc, takže sa zdalo, že sa to blíži črieda divých zvierat.

Old Shatterhand sa domnieval, že tu nájde obyčajnú stanovú osadu Indiánov, ale čoskoro zistil, že sa mýlil. Horelo tu priveľa vatier a z toho sa dalo usúdiť, že je tu omnoho viacej bojovníkov, než by sa zmestilo do stanov. Zišli sa tu obyvatelia z mnohých dedín Utahov, aby sa tu dohodli o vojnovej výprave proti bledým tvárám. Poslovia, ktorých Veľký vlk vyslal napred, oznámili, že prichádzajúci bojovníci vedú so sebou šesť bledých tvárí. Keď sa to Utahovia dopočuli, prejavili svoju radosť spôsobom, akého sú schopní len divosi. Mávali zbraňami a revali z plného hrdla; pritom sa zajatcom vyhrážali najstrašnejšími hrozbami.

Keď bojovníci dorazili do tábora, Old Shatterhand zistil, že dedina sa skladá zo stanov pokrytých bizónimi kožami a z kolíb napochytro postavených z konárov. Stany i koliby tvorili veľký kruh, uprostred ktorého prichádzajúci oddiel bojovníkov zastal. Oboch spútaných belochov odviazali z chrbtov koni a zhodili ich na zem. Hrozné stonanie oskalpovaného Knoxa celkom zanikalo v reve

Indiánov. K týmto dvom zajatcom priviedli potom aj ostatných štyroch belochov. Bojovníci utvorili okolo nich veľký kruh, do ktorého vstúpili ženy a dievčatá a divo vrieskali a tancovali okolo zajatcov.

Pre belochov to bola najväčšia urážka, aká sa im len mohla dostať. Indiáni rozkážu ženám a dievčatám tancovať okolo zajatcov len vtedy, ak zajatci sú zbabelí a bezcharakterní ľudia. A ak to zajatci bez odporu znesú, Indiáni nimi potom pohŕdajú z hĺbky duše. Old Shatterhand povedal svojim druhom niekoľko slov. Tí si hneď kľakli a priložili pušky k lícu. Sám Old Shatterhand hneď vystrelil z medveďobijky. Jej výstrel prehlušil všetok rev a vresk. Old Shatterhand si potom priložil henryovku k plecu. Zaraz nastalo ticho.

- Čo to má znamenať? - zakričal slávny zálesák tak hlasno, že ho všetci počuli. - Veľký vlk vyfajčil so mnou pri porade fajku mieru a dohodli sme sa, že vyčkáme na rozhodnutie Rady starších. Táto Rada rozhodne, či nás bojovníci Utahov budú pokladať za priateľov, alebo nepriateľov. Teda zatiaľ nie sme vašimi zajatcami. Ale aj keby sme nimi boli, nestrpíme, aby okolo nás tancovali ženy a dievčatá ako okolo zbabelých kojotov. Sme tu len štyria. Utažských bojovníkov je tu na stá. A predsa sa spytujem: Kto z nich sa odváži uraziť Old Shatterhanda? Nech vystúpi a vyzve ma do boja! Varujem vás! Tu vidíte moju čarodejnú pušku! Viete dobre, ako strieľa! Ak ženy a dievčatá budú pokračovať v tanci, prehovoria naše zbrane a toto miesto očervenie krvou tých, čo nedbajú, že sme s vaším náčelníkom vyfajčili fajku mieru!

Slová povestného zálesáka mocne zaúčinkovali. Indiánom sa páčilo, že sa Old Shatterhand odvážil vyhrážať aj pri toľkej presile nepriateľov. Ženy a dievčatá sa hneď utiahli, hoci im to nikto neprikázal. Muži si polohlasne čosi vraveli a často bolo počuť slová: „Old Shatterhand" a „čarovná puška". Niekoľkí bojovníci, ozdobení orlími perami, pristúpili k Veľkému vlkovi a chvíľu sa s ním rozprávali. Potom sa Veľký vlk priblížil ku štyrom zálesákom a povedal v reči Utahov, ktorou pred chvíľou vravel aj Old Shatterhand.

- Náčelník Utahov Jampov si ctí fajku mieru a vie, čo sľúbil. Keď svitne zajtrajší deň, rozhodne sa o osude bledých tvárí. Až dovtedy sa musia zdržiavať v stane, ktorý im teraz ukážem. No ostatné dve bledé tváre sú vrahovia a môj sľub sa na nich

nevzťahuje. Kým žili, prelievali krv iných, nech teda umrú zmáčaní vlastnou krvou. Howgh! Súhlasí Old Shatterhand s mojimi slovami?

- Áno, - odvetil zálesák. - Žiadam však, aby naše kone ostali blízko nášho stanu.

- Dovolím to, hoci nechápem, prečo Old Shatterhand vyslovil takéto želanie. Azda sa domnieva, že by mohol ujsť? Prezradím mu, že okolo jeho stanu rozostavíme viacnásobný kruh bojovníkov, takže nebude môcť ani len pomýšľať na útek.

- Sľúbil som, že vyčkám na uznesenie Rady starších. Nemusíte teda rozostavovať stráže k nášmu stanu. No ak ich predsa rozostavíš, nič proti tomu nenamietam.

- Tak poďte!

Štyria zálesáci sa uberali za náčelníkom. Indiáni zatiaľ utvorili uličku a pozerali na nich plachými, úctivými pohľadmi. Stan určený pre belochov bol jeden z najväčších. Pri vchode bolo po oboch stranách zabodnutých do zeme niekoľko oštepov. Tri orlie perá, ktoré ozdobovali vrcholec stanu, naznačovali, že je to obydlie náčelníka Veľkého vlka.

Namiesto dverí tu bola rohožka, ktorú odhrnuli nabok. Sotva päť krokov od nej blčala pred stanom vatra a ožarovala jeho vnútrajšok. Zálesáci vstúpili, odložili pušky a posadali si na zem. Náčelník sa vzdialil, ale čoskoro prišlo niekoľko Indiánov, ktorí sa rozsadili v určitej vzdialenosti okolo stanu, takže ho mohli zo všetkých strán starostlivo pozorovať.

O niekoľko minút vošla do stanu mladá žena. Postavila pred belochov dve nádoby a potom mlčky odišla. Jedna z týchto nádob bol starý hrniec s vodou a druhá železná panvička, v ktorej ležalo niekoľko kusov mäsa.

- Hoho! - uškeril sa Hobble Frank. - To má byť asi naše supé, naša večera. Hrniec vody, aká to noblesa! Tí chlapíci sa pred nami chcú blysnúť. Myslia si, že budeme vyvaľovať oči a zalamovať ruky nad hlavou od údivu nad ich skvostným kuchynským riadom. Doniesli nám bizónie mäso, najmenej štyri kilogramy. Azda ho len neposypali otravou na potkany?

- Otravou na potkany! - zasmial sa tučniak. - Skadiaľ by Utahovia vzali také dačo? Ostatne, je to losie mäso, a nie bizónie.

- Zase vieš niečo lepšie ako ja? Nech už robím alebo hovorím, čo chcem, vždy si proti mne. Slovom, si nepolepšiteľný. Ale dnes sa

nebudem s tebou škriepiť, hodím na teba len zdrvujúci pohľad, z ktorého môžeš vyčítať, ako vysoko je moja osobnosť povznesená nad tvojou pigmentovskou postavou.

- Pygmejovskou postavou, - opravil ho Jemmy.

- Keby si čušal aspoň po dvanásť šesťosminových taktov! - napaprčil sa malý Hobble Frank. - Nedopaľuj ma. lebo vzkypí vo mne žlč! Radšej mi preukazuj úctu, na akú mám nárok pre svoj neobyčajný životopis. Vieš dobre, že som sa stal populárnym pre svoje papulárne umenie, totiž kuchárske, aby si si to zase nevysvetľoval nejako inakšie. Len v tom prípade, ak sa budeš ku mne správať úctivo, som ochotný ukázať na tomto mäse svoje skvelé, neprekonateľné kuchárske umenie.

- Len teda do toho, upeč ho! - prikyvoval Old Shatterhand, aby malého Hobble Franka odviedol od jalového tárania k robote.

- To sa ti ľahko povie. Ale skadiaľ tu vezmem cibuľu a bobkový list? Ostatne, veď ani neviem, či s tou panvicou môžem ísť k ohňu.

- Pokús sa!

- Áno, tebe sa to povie: pokús sa! Ale keď sa to tým chlapíkom vonku nebude pozdávať a pošteklia ma guľkou pri žalúdku, veru mi prejde chuť aj na mäso a nebudem sa viacej starať, či je losie alebo bizónie. Nuž ale kto sa bojí, v živote neobstojí. Okrem toho turecké príslovie vraví: „Veni, vidi, vici, utečiem vám, bojovníci." Idem teda smelo von.

Vyniesol panvicu s mäsom k vatre a začal sa okolo nej krútiť ako pravý kuchár. Strážcovia mu v ničom nebránili. Ostatní belosi ostali sedieť v stane a pozorovali cez nezastretý vchod čulý ruch v indiánskom tábore.

Mesiac jasne svietil, takže bolo všetko vidieť takmer ako vo dne. Neďaleko sa černel lesnatý horský masív, dolu ktorým sa vinula široká jagavá bystrina ako strieborná stuha. Bystrina ústila do jazierka. Odtok z jazierka tvoril riečku, popri ktorej brehu belosi prišli s bojovníkmi Utahov do tábora. Na brehoch jazierka nebolo vidieť stromy ani kríky, jeho okolie bolo rovinaté.

Pri každej vatre sedeli Indiáni a prizerali sa ženám, ktoré piekli mäso. Zavše niektorý z nich vstal, prešiel pomalými krokmi vedľa stanu belochov a nenápadne pozrel, čo robia.

Kde je Knox a Hilton, o tom štyria zálesáci nemali ani poňatia, ale ľahko si domysleli, že ich položenie iste nie je závideniahodné.

Po hodine sa do stanu vrátil Hobble Frank i s panvicou, z ktorej sa dymilo. Predložil ju pred svojich druhov a hrdo vyhlásil:

- Tak tu máte výtvor môjho veľkolepého kuchárskeho umenia. Len počkajte, ako sa budete oblizovať! Pravda, nemal som korenie ani potrebné veci, ale moje vrodené kuchárske schopnosti sa zaobišli aj bez toho všetkého.

- A to ako? - spýtal sa Jemmy a krútil malým pričapeným nosíkom priamo nad panvicou. Z mäsa sa dym len tak valil v hustých kúdoloch. O chvíľu bol celý stan naplnený čmudom a štipľavým pachom spáleniny.

- Takým prostučkým spôsobom, že sa až začudujete, - odvetil Hobble Frank. - Kdesi som čítal, že drevené uhlie znamenite nahradí soľ. A tej tu veru nemáme. Ale nielen to, drevené uhlie vraj odstraňuje zápach pokazeného mäsa. A veru naše mäso už trochu páchlo, nebolo najčerstvejšie. Nuž som použil spomínaný spôsob. Vyprážal som mäso v drevenom popole, ktorého tu máme dosť. Pritom mi plamene olizovali panvicu aj mäso, ale podľa mojich geniálnych skúseností práve toto bola výhoda. Mäsko bude aspoň krehučké. Počkajte len, ako si pochutíte!

- Ach, beda-prebeda! Vyprážal losie mäso v popole! Vari ti straší v makovici?

- Prosím ťa, nerapoc ako straka na kole! Mám rozum pokope! Popol je predsa chemické čistidlo všetkej alchymistickej gebuziny. Len porozmýšľaj o tom trochu a potom pokojne zahryzni do tejto losej pečienky. Uvidíš, ako ti bude chutiť. Načerpáš telesných, ale i duševných síl, ktoré tak veľmi potrebuješ.

Jemmy pokrútil hlavou:

- Ale veď sám si povedal, že to oheň olizoval panvicu aj mäso. Prihorelo ti, nevidíš? Nedá sa jesť.

- Nefrfoc, ale radšej hryz! - oboril sa naňho Frank. - Pri jedení sa nemá spievať a rozprávať, je to nebezpečné. Môže sa stať, že ti v hrdle ostane otvorená nesprávna klapka a jedlo ti vkĺzne namiesto do žalúdka do sleziny.

- Hryz, hryz, ale kto môže takú podošvu hrýzť? No len naň pozri! Je to ešte mäso?

Nabodol na nôž kus dymiacej spálenej hmoty a pridržal ju malému Frankovi pod nosom. Mäso bolo uškvarené až do čierna a pokryté vrstvou tmavého popola, presiaknutého tukom.

- Pravdaže je to mäso. Čo by to malo byť? - odvetil Frank.
- Ale veď je čierne ako čínsky tuš!
- Len do toho zahryzni! Uvidíš, akú má výbornú chuť.
- Áno, hneď ti to uverím. A ten popol!
- Je tam toho! Sfúkneš ho a utrieš!
- Tak mi najprv ukáž, ako sa to má robiť.
- Prosím, veľmi rád.

Frank vytiahol z panvice kus mäsa a tak dlho ho šúchal o koženú stenu stanu, až sa na ňu nalepil všetok popol, presiaknutý tukom.

- Vidíš, tak sa to robí, - smial sa Hobble Frank. - Človek musí vedieť hýbať trochu prstami, no a hlavne rozumom. Tak a teraz do toho zahryzneme... Aj, ale mi bude chutiť... Už sa mi slinky zbiehajú. Odhryznem si šťavnatý kúsok, pekne ho pritlačím jazykom. To sa...

Zarazil sa. Zahryzol do mäsa, ale hneď ústa zase otvoril a od údivu ich zabudol aj zavrieť. Prekvapene hľadel na svojich troch druhov.

- Nože, - ponúkal ho Jemmy, - hryz predsa ďalej!

- Hrýzť...? Ale ako? Tisíc hrmených, veď sa to nedá požuť. Je to tvrdé a praskoce to medzi zubami ako vyprážaná kefa, ktorou sa drhne dlážka. Čo sa s tým mäsom porobilo, veď je to nepochopí teľné!

- To sa dalo predvídať. Myslím, že tá stará panvica je mäkšia než mäso. Teraz môžeš výtvor svojho skvelého kuchárskeho umenia zjesť sám!

- Oho! To zase nie. Nechcem, aby ma niekto ohováral, že som vám všetko pojedol a že ste museli preto hladovať. Čo keby sme to mäso vyklopali, tak ako sa vyklopkávajú rezne pred vyprážaním? Možno by to pomohlo.

- Pokús sa o to! - smial sa Old Shatterhand. - No ja sa pozriem, či je naozaj všetko také tvrdé.

- Ozaj! Hádam sa dá nájsť nejaký kúsok trochu mäkšieho charakteru. Nemusíš sa namáhať, veď ja už mäsko poprezerám. Aj popol z neho dobre poutieram.

Našťastie našiel viacej mäkších kúskov, ktoré sa dali zjesť a pre štyri osoby aj vystačili. Ale Frank po tomto kuchárskom nešťastí zmĺkol ako ryba. Utiahol sa na najtmavšie miestečko a tváril sa, že

spí. No počul všetko, čo sa rozprávalo, a aj videl, čo sa v tábore robilo.

Na druhý deň ráno mali Knox a Hilton umrieť pri mučiarskom kole. Ostatní belosi sa mali dozvedieť o svojom osude, ktorý azda bude podobný. Indiáni sa chystali osláviť mučenie zajatcov a na túto slávnosť sa museli pripraviť. Preto si po večeri ľahli spať. Zhasili všetky ohne okrem dvoch. Jeden horel pred stanom, v ktorom bol Old Shatterhand so svojimi troma priateľmi, a druhý zase pred stanom, v ktorom boli Knox a Hilton so svojimi strážcami. Trojnásobný kruh indiánskych bojovníkov strážil stan, v ktorom spal Old Shatterhand so svojimi druhmi. Aj vonku okolo osady boli rozostavené viaceré stráže. Útek by bol ťažké a nebezpečné podujatie, ak nie vôbec nemožné.

Old Shatterhand spustil nad vchod rohožku, lebo inak by oči strážcov boli naňho upreté po celú noc. Teraz teda ležali belosi potme, ale márne sa namáhali zaspať.

- Ktovie, čo bude s nami zajtra o takomto čase, - poznamenal Davy. - Možno nás Indiáni predsa len pošlú do večných lovísk.

- Aspoň jedného alebo dvoch z nás, - odvetil Jemmy.

- Prečo? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Myslím, že na teba sa neodvážia.

- Iba na vás by sa odvážili? Hm? Čo si vlastne o mne myslíš? Patríme predsa spolu a nikto z nás sa nesmie snažiť, aby sa zachránil len sám, bez ohľadu na ostatných. Keby vás odsúdili na smrť a mne by chceli darovať život, ani na um by mi neprišlo, aby som to prijal. V tom prípade by sme všetci bojovali až do posledného dychu.

- Ale veď si sľúbil, že sa podrobíme rozhodnutiu Rady starších.

- Áno, a tento sľub aj dodržíme. Ale nesľúbil som, že sa nepokúsime o útek. Pokúsime sa a kto sa nám postaví do cesty, ten si bude sám vinný, keď ho odstránime. Ostatne, nie veľmi ma to trápi, lebo podľa môjho názoru Rada starších nevynesie nad nami priamy rozsudok smrti.

- Nie? Azda nás pustia na slobodu?

- Ani to nie. Ich rozhorčenie proti belochom je veľké a musím priznať aj oprávnené. Ani jednej bledej tvári len tak ľahko nedarujú slobodu. Pravda, naše mená majú u nich dobrý zvuk a okrem toho sa veľmi boja mojej henryovky, takže sa jej neopovážia ani dotknúť. Pokladám teda nielen za možné, ale dokonca za pravdepodobné, že

urobia s nami výnimku. Tým chcem povedať, že nám síce nedarujú život a slobodu, ale usporiadajú nejaké preteky alebo súboj. Ak vyhráme, sme slobodní.

- Tisíc hrmených! To by sme ešte potrebovali! Veď to by bolo celkom tak, akoby nás hneď na mieste zavraždili. Určia také podmienky, že musíme podľahnúť.

- Pravdaže. No zato nesmieme strácať odvahu. Beloch sa musí učiť od Indiána. Čo sa týka ľstivosti a zručnosti, obaja sú rovnakí, ale čo sa týka vytrvalosti, beloch Indiána prevýši. Túto skúsenosť sme si všetci overili a iste nás ani teraz nesklame. Myslím, že pri boji zblízka traja belosi sa hocikedy vyrovnajú štyrom Indiánom, ak pravda, majú všetci rovnaké zbrane a všetci sú - aspoň približne - rovnako silní, Neverím však, že by Utahovia proti nám postavili príliš veľkú presilu. Zabráni im v tom bojová pýcha. A keby to hneď urobili, začali by sme sa im posmievať a potom by podmienky iste pozmenili.

- Nech už je tak či onak, - ozval sa Hobble Frank, ktorý od nešťastného kuchárskeho výčinu až doteraz mlčal, - máme veľmi smutné vyhliadky. Nedostaneme sa tak ľahko z tejto omáčky, Indiáni nám ju ešte poriadne okyslia. Pravda, Old Shatterhandovi je ľahko smiať sa. Je silný ako slon, prebije sa, preseká a utečie. Ale my ostatní sme voči nemu ako tri nedochôdčatá. Dnes iste prežívame posledné radosti nášho žitia.

- A jednou z týchto radostí bolo chutné losie mäso, ktoré si nám upiekol, však? - posmešne sa opýtal Jemmy.

- Zasa zapáraš do svojho najlepšieho kamaráta a bojového druha, a to ešte krátko pred smrťou? Zbytočne rušíš prúd mojich myšlienok. Musím predsa celého svojho ducha pozorne sústrediť, aby som vymyslel nejaký plán na našu záchranu. Azda sa domnievaš, že je nesmierne šľachetné a hrdinské trápiť posmeškami človeka, ktorý je odsúdený na smrť? Veď sa cítim ako človek, ktorého vedú pod guľatinu.

- Pod gilotínu, nie guľatinu, - poznamenal Jemmy. Nemohol sa zdržať, aby Franka neopravil. No ten sa

hrozne napajedil.

- Počúvaj, - oboril sa na Jemmyho, - to je už trochu silný tabak. Všetko vo mne vrie. V ničom sa nevyznáš a stále ma opravuješ.

Dodrúzgam ťa slovami, ktoré napísal Shakespeare vo svojej básni „Spevákova kliatba".

Ty zloduch, vykopli ťa z pekla dverí,
staviaš sa proti človeku i zveri.
Na tele ľudstva ty si zrelý, hnusný vred,
neresti každej ty si ohnisko a stred!
Vyslali policajtov celú rotu,
lapia ťa, postavia ťa pred porotu!

Tak! Aby si vedel, to je moja mienka o tebe! Vezmi si ju k srdcu a tak dlho ju omieľaj v hlave, až začneš svoje zločiny ľutovať.

- Ale, môj drahý Frank, veď ja som to vôbec nemyslel zle. Ako priateľ ťa predsa musím upozorniť. Nechcel by som, aby si ľudia o tebe mysleli, že si všetko popletieš.

-Čože? Vari... ja... ja... ja, totiž ja, Hobble Frank z Moritzburgu, si dakedy niečo pletiem?

- Sveter alebo ponožky iste nie. Mýliť sa je ľudské, drahý Frank. Aj úryvok z básne, ktorý si práve predniesol, je toho dôkazom. Ten úryvok znie v skutočnosti inakšie, a najmä tam nie je reč o nijakej polícii ani porote. A po druhé, báseň nie je od Shakespeara, ale od Búrgera, a po tretie, jej názov je „Divý poľovník", a nie „Spevákova kliatba".

- Tak teda? Tisíc striel sa ti do pečene páralo! Čo ty všetko vieš, alebo lepšie povedané chceš vedieť! Vyznám sa v dejinách literatúry tak dobre ako vo vlastnom humne! Som povýšený nad takých nedoukov, medzi ktorých patríš aj ty! Všetko obraciaš naruby a chceš, aby som si pomiešal vedomosti, ktoré som tak krvopotne získal. Ale to sa ti nepodarí! Hovor si odteraz, čo chceš, nestratím s tebou už ani slovíčko. Zahalím sa pred tebou do panciera pohŕdania. Kto si môže spliesť Shakespeara s Búrgerom, a to ešte v indiánskom vigvame, tomu zapadli už všetky hviezdy. Ja som ti vždy niesol v ústrety ako na dlani svoje šľachetné, exponované srdce, ale hrozne som sa v tebe sklamal. Tvoja faloš mi obracia až bránicu v hrdle. No ja som statočný a veľmi vzdelaný človek, nuž ti odpustím. Ale nášmu priateľstvu už odzvonili a tvoja chladná nátura sa už nikdy nesmie slniť v lúčoch môjho ducha. Tak... lúčime sa. Ó rezervoár,

Jemmy! V tejto chvíli mizne tvoja planéta v nočných tieňoch a hmlách. Dobrú noc!

Ľahol si a prižmúril oči. Zdalo sa mu síce, že z miesta, kde sedel Jemmy, akoby sa bol ozval tichý, pritlmený smiech, ale nedbal na to.

Belosi v stane zmĺkli. Ticho, ktoré teraz zavládlo, občas prerušoval iba praskot ohňa.

Na unavené viečka konečne zlietol spánok. Old Shatterhand a jeho druhovia otvorili oči až ráno, keď sa zvonku ozvali hlasy a ktosi zdvihol rohožku na vchode. Jeden z Indiánov nazrel dnu a povedal:

- Nech bledé tváre vstanú a idú so mnou!

Vstali, zobrali si zbrane a šli za Indiánom. Oheň už dávno vyhasol, na východe sa dvíhalo nad obzor slnko. Jeho prvé jagavé lúče zaliali horský masív a bystrina, ktorá tadiaľ tiekla, sa roziskrila ako tekuté zlato. Hladina jazierka vyzerala ako vyleštený povrch obrovského kovového kotúča. Teraz zrak dovidel ďalej než včera večer. Rovina, v západnej časti ktorej sa jazierko rozprestieralo, bola dlhá asi štyri kilometre a široká asi dva. Dookola ju ohraničovali lesy. V južnej časti bol indiánsky tábor, skladajúci sa asi zo sto stanov a kolíb. Na brehoch jazierka sa popásali kone Indiánov. Kone belochov stáli neďaleko stanu. Tak si to Old Shatterhand žiadal a Veľký vlk mu urobil po vôli.

Medzi kolibami a stanmi prechádzali Indiáni v bojovom výstroji. Obliekli si ho zrejme preto, aby tak oslávili smrť dvoch zajatých vrahov. Keď strážca viedol štyroch belochov, bojovníci ustúpili stranou a premeriavali si ich ani nie tak nepriateľskými ako skôr skúmavými pohľadmi.

- Čo si myslia tie chlapiská? - zašomral Hobble Frank.

- Prezerajú si nás, ako si kupci prezerajú kone, ktoré chcú kúpiť.

- Skúmajú, akí sme silní, - odvetil Old Shatterhand.

- Dobre som predvídal. Asi už vedia, aký osud nás čaká. Budeme musieť bojovať o život.

- To je pekné! Ale veru len tak lacno im svoju kožu nepredám, - zastrájal sa Hobble Frank. - Bojíš sa, Jemmy?

Hoci sa včera Hobble Frank veľmi hneval na svojho tučného priateľa, teraz už nebolo po hneve ani stopy. Ba z jeho hlasu sa dalo vycítiť, že sa väčšmi strachuje o priateľa než o seba samého.

- Báť sa nebojím, ale je prirodzené, že ma to všetko skľučuje. Strachu sa nesmieme poddávať, ten by nám len škodil. Teraz sa musíme usilovať, aby sme boli pokojní a duševne vyrovnaní.

Neďaleko táboriska boli zabodnuté do zeme dva koly. Pri nich stáli piati bojovníci ozdobení orlími perami. Medzi týmito bojovníkmi bol aj Veľký vlk. Vyšiel belochom niekoľko krokov v ústrety a povedal im:

- Nariadil som priviesť bledé tváre preto, aby boli svedkami, ako vedia červení bojovníci trestať svojich nepriateľov. Hneď sem dovedú vrahov, aby umreli pri mučiarskych koloch.

- Neprajeme si dívať sa na to, - odvetil Old Shatterhand.

- Azda ste zbabelci, že sa bojíte krvi? Potom by sme museli s vami zaobchodiť ako so zbabelcami a nemusel by som dodržať slovo.

- Sme kresťania. Ak sme prinútení zabiť nepriateľov, tak to urobíme rýchlo, ale nemučíme ich.

- Teraz ste u nás a musíte sa teda podrobiť našim zvykom. Ak to neurobíte, urazíte nás a potrestáme vás za to smrťou.

Old Shatterhand vedel, že náčelník hovorí vážne a že by bolo nebezpečné, keby mu odporovali a nechceli tu ostať. Preto povedal:

- Ostaneme tu.

- Dobre, tak si teda sadnite! Ak sa budete správať smelo, čaká vás čestná smrť.

Veľký vlk si sadol do trávy a obrátil tvár ku kolom. Tak isto urobili aj ostatní štyria náčelníci. Belosi sa museli podrobiť. Potom Veľký vlk zaryčal mocným, doďaleka sa rozliehajúcim hlasom. Odpoveďou mu bol víťazný rev zo všetkých strán. To bolo znakom, že ohavné divadlo sa čoskoro začne.

Prihrnulo sa množstvo bojovníkov. Čoskoro utvorili okolo mučiarskych kolov polkruh, v ktorého strede sedeli piati náčelníci s belochmi. Potom pribehli i ženy a deti a utvorili oproti mužom oblúk, takže kruh sa uzavrel.

Nato priviedli Knoxa a Hiltona, ba lepšie povedané priniesli. Obaja boli totiž tak pevne zviazaní, že nemohli kráčať á Indiáni ich museli niesť. Remene sa im zarezávali hlboko do mäsa. Hilton stonal. Knox ležal ticho. Mal ranovú horúčku a práve prestal blúzniť. Bol naňho hrozný pohľad. Oboch priviazali postojačky ku kolom mokrými remeňmi. Keď remene budú schnúť, ešte väčšmi sa

stiahnu, takže obetiam krutej indiánskej spravodlivosti spôsobia hrozné muky.

Knox mal zatvorené oči a hlava mu bezvládne visela na hrudi. Bol v mdlobách a nevedel, čo sa s ním deje. Hilton sa však vydesene díval dookola. Keď zbadal štyroch zálesákov, skríkol:

- Zachráňte ma, meššurs, zachráňte ma! Veď nie ste pohania! Vari ste prišli sem len preto, aby ste pozerali na našu hroznú smrť a kochali sa v našich mukách?

- Nie, - odvetil Old Shatterhand. - Nie sme tu z vlastnej vôle. Bohužiaľ, nijako vám nemôžeme pomôcť.

- Môžete, môžete, len keby ste chceli. Indiáni dajú na vaše slová.

- Nie. Sami ste si zavinili takýto osud. Kto má odvahu páchať zlo, nech má odvahu prijať za to aj trest.

- Som nevinný. Nezastrelil som ani jedného Indiána. Knox ich zastrelil veľa.

- Neluhajte! Len zbabelec zvaľuje vinu na iného. Radšej ľutujte svoje činy, aby ste na druhom svete dosiahli odpustenie.

- Ale ja nechcem umrieť! Nesmiem umrieť! Pomoc, pomoc, pomóóóc!

Reval tak hrozne, že sa to rozliehalo po celej rovine. Pritom sa mykal, aby roztrhal putá. No dosiahol iba to, že mu spod remeňov vystrekla krv. Tu vstal Veľký vlk a kývol na znamenie, že chce hovoriť. Oči všetkých sa upreli naňho. Náčelník potom stručne, jadrne a plynne ako pravý indiánsky rečník rozpovedal, čo sa prihodilo. Spomínal, ako zradne si počínali bledé tváre, s ktorými Indiáni nažívali v mieri. Opisoval všetko veľmi živo a presvedčivo, takže bojovníci začali štrngotať zbraňami. Potom vyhlásil, že obaja vrahovia sú odsúdení na smrť pri mučiarskom kole a že sa s mučením hneď začne. Keď dohovoril a sadol si, Hilton opäť prosil Old Shatterhanda, aby sa za nich prihovoril.

- Dobre, pokúsim sa o to, - odvetil zálesák. - Nemôžem síce odvrátiť vašu smrť, ale azda sa mi podarí dosiahnuť, že vás zabijú rýchlo a bez múk.

Obrátil sa k náčelníkovi, ale prv než mohol otvoriť ústa, Veľký vlk sa naňho zlostne osopil:

- Vieš, že aj ja rozprávam rečou bledých tvárí. Dobre som rozumel, čo si sľúbil tomu psovi. Či som nebol k tebe dosť povoľný, keď som ti dal také výhodné podmienky? Chceš hovoriť proti nášmu

výroku a rozhnevať mojich bojovníkov natoľko, že vás nebudem môcť proti nim obrániť? Radšej čuš! Nechcem už od teba počuť ani jediné slovo! Mysli na seba a nestaraj sa o druhých! Keď sa budeš zastávať týchto vrahov, budeme ťa pokladať za takého istého lotra, akými sú oni, a podľa toho s tebou aj naložíme.

- Moje náboženstvo mi prikazuje, aby som sa prihovoril za nich, - povedal Old Shatterhand na svoje ospravedlnenie.

- Podľa ktorého náboženstva sa máme správať, podľa vášho, či podľa nášho? Či vaše náboženstvo prikázalo týmto psom, aby nás v mierovom čase napadli, ukradli nám kone a pobili našich bojovníkov? Nie! A preto ani ty nebudeš teraz konať podľa vášho náboženstva! Nedovolím ti, aby si sa za nich prihováral. Za vinu ich musí stihnúť trest!

Odvrátil sa a kývol rukou. Hneď predstúpilo asi dvanásť bojovníkov. Náčelník sa opäť obrátil k Old Shatterhandovi a povedal:

- Tu stoja príbuzní tých, čo padli pod výstrelmi bledých tvárí. Majú právo začať mučenie.

- Aké mučenie to bude? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Zajatci musia podstúpiť viaceré druhy múk. Najprv budú do nich hádzať nože.

Indiáni majú obyčaj predlžovať čo možno najväčšmi múky nepriateľa, ktorý má umrieť pri mučiarskom kole. Spôsobujú mu najprv len ľahké zranenia, ale neskôr vždy ťažšie a ťažšie. Mučenie sa zvyčajne začína hádzaním nožov. Jeden z Indiánov - obyčajne náčelník - postupne označuje údy alebo miesta na tele, kam sa majú nože zabodnúť. Volí si také miesta, z ktorých netečie veľa krvi, aby obeť privčas nevykrvácala.

- Pravý palec! - zavelil Veľký vlk.

Odsúdenci boli tak priviazaní ku kolom, že ruky mali natiahnuté pozdĺž tela. Dvanásti Indiáni, ktorí predstúpili pred Veľkého vlka, rozdelili sa do dvoch skupín. Jedna zastala pred Hiltonom, druhá pred Knoxom. Bojovníci stáli za sebou asi vo vzdialenosti dvanásť krokov od kolov. Prvý vytiahol spoza opaska nôž, chytil ho do troch prstov a hodil. Trafil presne palec. Hilton od bolesti skríkol. Aj Knoxa trafil nôž do palca, ale bol v takej hlbokej mdlobe, že neprecitol.

- Ukazovák, - zavelil náčelník.

Takto prišiel rad na každý prst a zásahy boli vždy presné. Hilton zo začiatku vykríkol iba pri každom bodnutí, no teraz reval bez prestávky. Knox sa prebral z mdlôb až vtedy, keď za terč slúžila jeho ľavá ruka. Neprítomným pohľadom sa obzeral, čo sa to deje. Zrazu opäť privrel krvou podliate oči a rozkričal sa tak hrozne, že sa to ľudskému hlasu ani nepodobalo. Pochopil, čo sa s ním deje, hoci mal horúčku. Pochytil ho smrteľný strach.

Mučenie pokračovalo. Obidve obete neprestajne kričali. Nože sa postupne zabodávali do dlaní, do zápästí, do svalov lakťa, pleca a v takom istom poradí aj do nôh. Trvalo to asi štvrť hodiny a bol to iba začiatok prvých ľahkých múk. Celé mučenie malo trvať dlhé hodiny. Old Shatterhand a jeho traja druhovia sa odvrátili. Nemohli sa na tento hrozný výjav pozerať. Krik, pravdaže, museli zniesť.

Indián hneď od útlej mladosti sa učí znášať telesné bolesti. Napokon sa vie natoľko ovládnuť, že znesie aj najväčšie bolesti a pritom ani brvou nepohne. Zdalo by sa, že Indiáni majú nervový systém menej citlivý než belosi. Keď Indiána zajmú a priviažu k mučiarskemu kolu, znáša bolesť s úsmevom na tvári. Pritom si nahlas spieva svoju pohrebnú pieseň a len občas ju preruší, aby svojich mučiteľov potupil a vysmial. Nenájde sa Indián, ktorý by pri mučiarskom kole bedákal. Kto tak robí, tým Indiáni pohŕdajú, a čím hlasnejšie bedáka, tým väčšie pohŕdanie ho stihne. Neraz sa prihodilo, že zajatí belosi sa dostali na slobodu, lebo slabošsky jačali a tým dokázali, že sú baby, ktorých sa netreba obávať. Každý indiánsky bojovník by si pokladal za hanbu, keby usmrtil takého zbabelca.

Ľahko si teda domyslíme, akým dojmom pôsobilo Knoxovo a Hiltonovo bedákanie. Indiáni sa odvracali a hlasnými výkrikmi dávali najavo svoje rozhorčenie a pohŕdanie. Keď príbuzní zavraždených Utahov skončili svoju úlohu a náčelník vyzval iných, aby pokračovali v mučení, neprihlásil sa ani jeden bojovník. Takýchto „zbabelcov, kojotov a ropúch" sa nikto nechcel ani dotknúť. Vtom vstal jeden z náčelníkov a povedal:

- Títo ľudia nie sú hodni, aby sa ich dotkla ruka odvážneho bojovníka, prenecháme ich ženám. Kto zomrie rukou ženy, toho duša bude mať vo večných loviskách podobu squaw a po celú večnosť musí pracovať. Dohovoril som!

Po krátkej porade návrh prijali. Zavolali ženy a matky zabitých Indiánov. Dali im do rúk nože.

A tak squaw, boli to väčšinou staršie ženy, začali svoju robotu. Obaja belosi sa opäť rozbedákali a rozvrieskali, že to už ani uši Indiánov nemohli zniesť. Veľký vlk prerušil mučenie a vyhlásil:

- Títo zbabelci si nezasluhujú ani to, aby vošli do večných lovísk v ženskej podobe. Nech ta vstúpia ako kojoty, ktoré každý naháňa a prenasleduje. Vydajte ich teda psom! Dohovoril som!

Začala sa porada, ktorej výsledok Old Shatterhand predvídal a s hrôzou očakával. Niekoľkí Indiáni odišli priviesť psov. Náčelník sa potom obrátil k štyrom belochom so slovami.

- Psi Utahov sú vycvičení proti belochom. Najprv sa vrhnú len na tých, na ktorých ich nahuckáme, ale potom by roztrhali každého belocha, ktorý by bol nablízku. Musíte teda so strážou odísť do stanu a tam vyčkať, kým zvieratá opäť priviažeme.

Na pokyn Veľkého vlka bojovníci odviedli štyroch belochov do neďalekého stanu a ostali tam pri nich, aby ich strážili. Belosi sa cítili celkom tak, akoby sami mali zahynúť pod zubiskami psích šeliem. Obaja vrahovia si zaslúžili smrť, ale toto bol naozaj hrozný koniec!

Vonku vládlo asi desať minút ticho, ktoré iba občas prerušilo Hiltonovo bedákanie. Potom bolo počuť hlasné, prudké brechanie, ktoré sa čoskoro zmenilo na besné zavýjanie. Do toho sa vmiešali ľudské výkriky, plné hrôzy a úzkosti. A naraz všetko stíchlo.

Strážcovia vyviedli belochov zo stanu a vrátili sa s nimi k mučiarskym kolom. Smerom k táboru kráčali piati Indiáni. Odvádzali psov uviazaných na silných remeňoch. Zvieratá akiste zacítili pach belochov, lebo zrazu sa jeden pes začal mykať. Obzrel sa a zbadal štyroch zálesákov. Prudkým šklbnutím roztrhol remeň a už letel k nim. Zo všetkých hrdiel sa vydral výkrik hrôzy. Pes bol taký veľký a silný, že by si s ním veru nikto neporadil. A predsa ani jeden z Indiánov nechcel na zviera vystreliť - bolo príliš cenné. Preto si Davy priložil pušku k lícu a zamieril.

- Počkaj, nestrieľaj! - zvolal Old Shatterhand. - Indiáni by sa mohli nahnevať, že sme im zastrelili takého vzácneho psa. Ukážem im, aká silná môže byť päsť bieleho zálesáka.

Tieto slová priam vychrlil zo seba. Všetko sa odohralo oveľa rýchlejšie, než sa to dá vyrozprávať alebo opísať. Pes už prebehol

celú vzdialenosť. Robil také dlhé skoky ako leopard. Old Shatterhand sa rozbehol oproti nemu. Ruky mal prichystané - len psa zdrapnúť.

- Už je s tebou koniec! - zakričal naňho Veľký vlk.

- Len počkaj! Ešte nie! - odvetil zálesák.

Pes už bol pri Old Shatterhandovi. Vyceril zubiská a roztvoril papuľu. Hrozne zavrčal a vrhol sa na protivníka. Ale Old Shatterhand ho uprene sledoval. Keď sa zviera prikrčilo a chcelo skočiť, vrhol sa aj on dopredu s roztiahnutými rukami. Pes, ktorý mu chcel zahryznúť do hrdla, letel vo vzduchu a tu prudko narazil na pevnú zálesákovu hruď. Old Shatterhand mu rýchlo zovrel krk do železného objatia svojich ramien. Pritom tak silne pritisol k sebe hlavu zvieraťa, že ho nemohlo ani raz uhryznúť. Ešte silnejší tlak - a pes sa začal dusiť. Nohy, ktorými zúrivo trepal, naraz mu bezvládne ovisli. Zálesák rýchlym pohybom ľavej ruky odhodil od seba psiu hlavu a vtom ju už aj z celej sily udrel po pysku pravou rukou. Potom beštiu odhodil.

- Tak, má dosť, potvora! - zvolal a obrátil sa k náčelníkovi. - Priviažte psa na remeň, aby sa nestalo nešťastie, keď precitne.

- Uff, uff, uff! - zaznievalo zo všetkých strán. Indiáni žasli. Nikto z nich by sa nebol odvážil na takýto kúsok. Ba neboli by ani verili, že je také čosi možné, keby to teraz neboli videli na vlastné oči. Veľký vlk nariadil priviazať psa na remeň a odniesť ho. Potom sa obrátil k Old Shatterhandovi a povedal mu s netajeným obdivom:

- Môj biely brat je hrdina. Niet indiánskeho bojovníka, ktorého nohy by vládali tak pevne stáť. Hruď iného človeka by nebola vydržala taký náraz a boli by sa v nej dolámali mnohé rebrá. Prečo nechcel Old Shatterhand, aby druhá bledá tvár strelila na psa?

- Nechcel som vás zarmútiť. Bolo by škoda takého cenného zvieraťa.

- Priveľmi si si trúfal. A čo keby ťa bol ten pes roztrhal?

- Pshaw! Old Shatterhand sa nedá len tak ľahko roztrhať psovi! Čo budú teraz robiť bojovníci Utahov?

- Idú sa radiť, čo s vami. Čas prišiel. Nebudú bledé tváre prosiť o súcit?

- O súcit? Vari sa ti rozum múti? Radšej sa ma spýtaj, či ja budem mať súcit s vami!

Náčelník naňho pozrel pohľadom, v ktorom sa zračil najvyšší úžas a obdiv. Odviedol Old Shatterhanda za kruh bojovníkov a pokynom privolal aj ostatných troch belochov. Zaviedol ich sem preto, aby nemohli nič počuť z nastávajúcej porady. Keď si sadli, náčelník sa znovu odobral do stredu kruhu.

Začala sa porada. Podľa indiánskych zvykov najprv rečnil Veľký vlk, a to veľmi dlho. Po ňom ostatní náčelníci. Potom zase Veľký vlk a zase aj ostatní náčelníci. Obyčajní bojovníci nesmeli rečniť. Úctivo stáli v kruhu a počúvali. Indián je málovravný. Len pri poradách reční rád a dlho. Mnohí Indiáni sa preslávili svojím rečníckym talentom.

Porada trvala dobré dve hodiny. Belochom, ktorých osud závisel od nej, sa to zdalo, pravdaže, veľmi dlho. Napokon zaznelo zo všetkých strán hlasné „howgh", čo znamenalo koniec porady.

Belochov priviedli do stredu kruhu, kde museli vypočuť rozsudok. Veľký vlk vstal a slávnostne vyhlásil:

- Štyri bledé tváre, ktoré tu pred nami stoja, dobre vedia, prečo sme vykopali vojnové sekery. Prisahali sme, že usmrtíme každého belocha, ktorý sa nám dostane do rúk, a nemal by som robiť nijakú výnimku. Prišli ste so mnou sem, aby ste tu vyčkali, aký rozsudok nad vami vynesieme. Sľúbili ste, že sa nebudete vzpierať. Vieme, že ste priatelia červených bojovníkov, preto vás nestihne osud ako iné bledé tváre, ktoré zajmeme. Tie hneď priviažeme k mučiarskym kolom. Vy však smiete o svoj život bojovať.

Náčelník sa na chvíľu odmlčal. Old Shatterhand to využil a spýtal sa:

- S kým budeme bojovať? Azda my štyria proti vám všetkým? Dobre, súhlasím. Moja čarovná puška pošle mnohých bojovníkov do večných lovísk.

Zdvihol henryovku. Náčelník nevedel zatajiť strach. Rýchlo pohodil odmietavo rukou a povedal:

- Old Shatterhand sa mýli. Každý z vás bude mať svojho protivníka. Víťaz má právo na život premoženého.

- S tým súhlasím. Ale kto má právo voliť si svojho protivníka, my, alebo vy?

- My. Vyzvem svojich bojovníkov, aby sa prihlásili dobrovoľníci.

- Bude to nejaký zápas, preteky, alebo azda budeme bojovať zbraňami? Aké zbrane to budú?

- Budete bojovať tak a takými zbraňami, ako to určia naši bojovníci, ktorí sa prihlásia.

- Ach! Teda naše želania vôbec neprichádzajú do úvahy. - Nie.

- To je nespravodlivé.

- Nie, je to spravodlivé. Musíš uvážiť, že sme v prevahe, a teda máme právo žiadať si výhody.

- Vy ste v prevahe? A to ako?

- Je nás proti vám tak veľa!

- Pshaw! Čo sú všetky vaše zbrane proti mojej čarodejnej puške? Len ten, kto sa bojí, žiada si výhody.

- Kto sa bojí? - opakoval Veľký vlk a v očiach sa mu zablyslo. - Chceš ma urážať? Chceš azda tvrdiť, že sa bojíme?

- Nehovoril som o vás, ale len tak vo všeobecnosti. Keď sa má zlý bežec pretekať s lepším, obyčajne si žiada nejakú výhodu. Keď žiadaš výhody pre svojich bojovníkov, celkom oprávnene môžem usudzovať, že nás pokladáš za lepších bojovníkov, než ste vy. Keby som bol ja náčelníkom Utahov, nepokladal by som bledé tváre za lepších bojovníkov.

Veľký vlk hľadel dlhú chvíľu na zem. V duchu súhlasil so zálesákovými slovami, ale nechcel mu to dať najavo. Napokon povedal:

- Už aj tak sme vám mnoho poľavili, nesmiete požadovať ešte ďalšie výhody. Či sa vás bojíme, to sa uvidí pri pretekoch alebo pri súboji.

- Dobre. Ale chcem, aby sme mali čestné podmienky.

- Čo tým myslíš?

- Vravíš, že víťaz má právo premoženého usmrtiť. Keby som niektorého z tvojich bojovníkov premohol a usmrtil, môžem slobodne odtiaľto odísť?

- Áno.

- A nikto z Utahov mi neublíži?

- Nie, lebo nezvíťazíš. Ani jeden z vás nezvíťazí.

- Rozumiem ti. Vyberiete takých bojovníkov a určíte nám také podmienky, aby sme podľahli. Ale nemýľ sa! Veľmi ľahko sa môže všetko zvrtnúť. Môže sa to skončiť celkom inakšie, než si predstavuješ.

- Ako sa to skončí, to viem celkom určite, a preto doložím ešte jednu podmienku: víťaz dostane všetok majetok premoženého.

- Táto podmienka je veľmi dôležitá, lebo inak by sa nikto neprihlásil, aby s nami bojoval.

- Dávaj si pozor na jazyk! - vzkypel náčelník. - Chcem od teba počuť len toľko, či súhlasíte, alebo nie.

- A keď nebudeme súhlasiť?

- Tým by ste porušili sľub, lebo si povedal, že sa rozsudku Rady starších nebudete vzpierať.

- Dodržíme sľub. No aj ty mi musíš zaručiť svojím slovom, že s každým z nás, ktorý vyjde z boja ako víťaz, budete zaobchádzať ako s priateľom.

- Sľubujem ti to.

- Vyfajčíme teda fajku mieru, aby sme to potvrdili.

- Azda mi neveríš? - zvolal Veľký vlk.

Old Shatterhard videl, že nemôže strunu príliš napínať, ak nechce stratiť výhody, ktoré dosiaľ získal. Preto povedal:

- Spýtaj sa teda svojich bojovníkov, kto sa prihlási. Medzi Indiánmi nastal veľký ruch. Pobiehali sem a tam ako mravce v mravenisku, pokrikovali a vypytovali sa jeden cez druhého. Old Shatterhand povedal svojim druhom:

- Bohužiaľ, nesmel som strunu príliš napínať, lebo by bola praskla. No nie som spokojný s určenými podmienkami.

- Musíme byť spokojní, keď nemáme lepšie, - poznamenal Dlhý Davy.

- Strachujem sa len o vás. Čo sa mňa týka, nemám starosti. Som zvedavý, či sa aj pre mňa nájde dáky vhodný protivník.

- Celkom iste, a to sám Veľký vlk. Ak sa nikto iný neprihlási, musí Veľký vlk brániť česť svojho kmeňa. Je to obrovský chlap a silný ako slon.

- Bah! Nebojím sa ho! Ale ako to bude s vami? Vyberú vám najnebezpečnejších protivníkov a určia taký spôsob zápasu, na aký nie ste zvyknutí. Tak napríklad som si istý, že ani jeden z nich nebude mať chuť pustiť sa so mnou do pästného zápasu.

- Musíme vyčkať, - poznamenal Jemmy.

- Pravdaže, - prikývol Old Shatterhand. - Popredku sa starať a strachovať je zbytočná vec. Nech je teraz naším heslom jasná myseľ a smelé srdce.

- A rozum do hrsti! - pripojil sa Hobble Frank. - Čo sa mňa týka, som taký pokojný ako kilometrovník pri priekope. Títo Utahovia dnes uvidia, čo dokáže Hobble Frank z Moritzburgu! Budem tak bojovať, že iskry budú až do Grónska lietať.

Medzi Indiánmi opäť nastal poriadok. Znovu utvorili kruh a Veľký vlk priviedol k belochom troch bojovníkov, ktorí sa dobrovoľne prihlásili.

- Teraz oznám, kto bude s kým bojovať, - požiadal ho Old Shatterhand.

Veľký vlk postrčil prvého bojovníka k Dlhému Davymu a povedal:

- Tu stojí Pagu Angare, Červená ryba. Bude s touto bledou tvárou plávať opreteky na život a na smrť.

Pre Indiánov to bola výhodná voľba. Nezdalo sa, že by Davy, dlhý a tenký ako klinec, mohol byť dobrým plavcom. Indián však mal okrúhle boky, širokú mäsitú hruď a silné svaly na nohách i rukách. Iste bol najlepším plavcom svojho kmeňa. Aj keby tomu nenasvedčovalo jeho meno, každý to mohol vyčítať z pohŕdavého pohľadu, ktorý vrhol na Davyho.

Potom náčelník postavil vysokého Indiána so širokými plecami oproti nízkemu, tučnému Jemmymu a povedal:

- Toto je Nambó Avát, Veľká noha. Bude zápasiť s touto tučnou bledou tvárou. Priviažeme ich chrbtami k sebe. Každý dostane do pravej ruky nôž a ten, kto svojho protivníka zrazí na zem, môže ho na mieste usmrtiť.

Veľká noha oprávnene nosil svoje meno. Mal silné nožiská a stál na nich tak pevne, že malý tučný Jemmy by bol od strachu najradšej zutekal.

Tretie kostnaté chlapisko mohlo byť vysoké dobré dva metre. Inak to bol štíhly muž, ale mal mocne vyklenutú hruď a dlhé ruky i nohy. Náčelník ho postavil pred Hobble Franka a povedal:

- Tu je Tuk Tei, Skáčuci jeleň. Bude sa pretekať s touto bledou tvárou v behu.

Neborák Hobble Frank! Kým Skáčuci jeleň urobí svojimi sedemmíľovými nohami dva kroky, malý Frank ich musí urobiť desať. Áno, Indiáni sa postarali, aby mali zaistenú prevahu pri každej dvojici.

- A kto bude bojovať alebo pretekať so mnou? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Ja, - odvetil Veľký vlk hrdo a vypäl svoju herkulovskú postavu. - Iste si sa domnieval, že sa ťa bojím. No dokážem ti, ako veľmi si sa mýlil.

- Som rád, že ty budeš mojím protivníkom, - odvetil Old Shatterhand milo. - Doteraz boli mojimi protivníkmi vždy len náčelníci.

- Tentoraz prehráš!

- Old Shatterhand nikdy neprehrá.

- Ani Ovuts Avát nie! Kto môže povedať, že nad ním zvíťazil?

- Ja to ešte dnes budem môcť povedať.

- Ako? Veď ja zvíťazím a budem rozhodovať nad tvojím životom.

- Nebojujme slovami, ale puškami! -povedal Old Shatterhand trochu posmešne. Vedel dobre, že náčelník sa jeho pušky náramne bojí.

Veľký vlk chytro odvetil:

- Nechcem mať s tvojou čarodejnou puškou nič do činenia. Budeme bojovať nožmi a tomahavkom.

- Súhlasím aj s tým.

- Onedlho budeš mŕtvy a ja budem pánom všetkých tvojich vecí i tvojho koňa.

- Viem, že sa ti môj kôň veľmi páči. Ale moja puška je ešte cennejšia. Čo si s ňou počneš?

- Nechcem ju a nikto z nás po nej netúži. Je príliš nebezpečná. Kto sa jej dotkne, poraní alebo zastrelí svojich najlepších priateľov. Zakopeme ju hlboko do zeme, nech tam zhrdzavie a zhnije.

- Lenže musí byť veľmi opatrný aj ten, kto ju ponesie a bude ju zakopávať. Ak sa jej dotkne, môže tým spôsobiť veľké nešťastie pre celý kmeň Utahov Jampov. A teraz povedz, kedy sa začnú preteky a zápasy a v akom poriadku!

- Najprv sa bude plávať. Viem, že kresťania zachovávajú pred smrťou tajomné obyčaje. Poskytneme vám na to čas, ktorý bledé tváre nazývajú hodinou.

Indiáni utvorili okolo belochov kruh. Iste preto, aby videli, aké budú bledé tváre zdesené, keď uzrú svojich protivníkov. No keď

nevideli na štyroch zálesákoch nijaké známky strachu, opäť sa rozišli.

Zdalo sa, že sa teraz o belochov nikto nestará. No tí vedeli dobre, že ich veľmi starostlivo strážia. Preto pokojne sedeli a potichu sa radili o možnostiach, ako sa zachrániť. Bezprostredné nebezpečenstvo hrozilo najmä Dlhému Davymu, lebo z belochov bol prvý na rade; ťažko mu bude merať svoju šikovnosť v plávaní s Indiánom. Netváril sa síce zúfalo, ale bol veľmi vážny.

- Červená ryba, - hundral si. - Iste dali tomuto oplanovi preto také meno, lebo je výborným plavcom.

- A čo ty? - spýtal sa Old Shatterhand. - Videl som ťa síce plávať, ale len pri kúpaní a okrem toho raz, keď sme mali prejsť cez rieku. Ako vlastne plávaš?

- Biedne.

- Ó, beda!

- Veru beda! Nemôžem za to, že sú na mne samé kosti, ktoré mnoho vážia a sťahujú ma pod vodu. Myslím, že nikto zo synov celého ľudského pokolenia nemá také ťažké kosti ako ja.

- Teda na rýchlosť sa nemôžeš spoliehať. Ako dlho vydržíš plávať?

- Ako dlho? Bah! Tak dlho, ako len chceš. Sily mám dosť, ale čo sa týka rýchlosti, ten červený oplan ma prevýši. Tak sa zdá, že prídem o skalp.

- To zatiaľ nie je také isté. Ešte sa nevzdávam nádeje. Plával si už niekedy na chrbte?

- Áno, zdá sa mi, že to mi ide ľahšie.

- Pravdaže. Skúsenosť učí, že chudí, v plávaní nevycvičení ľudia plávajú na chrbte lepšie než prsia. Ľahneš si teda na chrbát. Hlavu hodne dozadu a nízko, nohy vysoko pri hladine. Nohami sa budeš mocne a pravidelne odrážať a naberieš dych len vtedy, keď budeš mať ruky pod chrbtom.

- Well. Ale to mi nepomôže. Červená ryba ma predsa predbehne.

- Azda ani nie, ak si pomôžeš ľsťou.

- Akú lesť máš na mysli?

- Musíš plávať po prúde a on proti prúdu.

- Ach, bolo by to možné? Je tu nejaký prúd?

- Podľa všetkého áno. Keby tu nebol, je s tebou koniec.

- Ale veď vôbec neviem, kde budem plávať.

- Kde inde ako na jazierku? Ako sa odtiaľto dá odhadnúť, je asi päťsto krokov dlhé a nejakých dvestopäťdesiat široké. Voda bystriny sa doň valí dosť prudko, a to k ľavému brehu. Pri tomto brehu vzniká teda prúd, ktorý tečie pozdĺž neho až k výtoku, teda asi do troch štvrtín celej dĺžky brehu. Len to nechaj na mňa! Urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby si pomocou tohto prúdu zvíťazil nad svojím protivníkom.

- To by som jasal, Charley! A keby som naozaj zvíťazil, môžem svojho protivníka poslať do večných lovísk?

- Azda by si to naozaj chcel urobiť?

- Veď on by ma iste neušetril. Ak pre iné nie, tak už preto, že by chcel mať tých pár vecí, ktoré mi patria.

- To je pravda. No myslím, že by sme si mali počínať milosrdne, a to jednak preto, že sme kresťania, a jednak preto, že to je v našom vlastnom záujme.

- To je pekné! A čo urobíš, ak v pretekoch vyhrá Indián a potom sa vrhne na mňa s nožom v ruke? Veď sa nesmiem brániť!

- V tom prípade zakročím a pokúsim sa prehovoriť Veľkého vlka, aby sa so zabíjaním počkalo, kým sa zápasy a preteky skončia.

- Well, to je pre mňa veľká útecha, ak pri pretekoch zle pochodím. Teraz som už spokojný. Ale čo bude s tebou, úbohý Jemmy?

- To isté, čo s tebou, - odvetil tučniak. - Môj protivník sa volá Veľká noha. Vieš, čo to znamená?

- Čo?

- Stojí tak pevne na nohách, že ho nikto nezrazí na zem. A ja, ktorý som od neho o dve hlavy menší, mal by som ho zvaliť? A svaly má ten chlapisko ako hroch! Ja mám len samé sadlo.

- Nestrachuj sa, milý Jemmy, - utešoval ho Old Shatterhand. - Aj ja som v podobnom položení. Náčelník je oveľa vyšší a mocnejší ako ja, ale čo sa šikovnosti týka, myslím, že ma neprevyšuje. Ba dokonca sa opovažujem tvrdiť, že mám silnejšie svaly než on.

- Áno, to máš. Tvoja telesná sila, to je čosi mimoriadne. Čo som však ja proti Veľkej nohe? Budem sa brániť, kým len budem vládať, ale potom predsa len podľahnem. Ej, keby aj mne pomohol nejaký prúd ako Davymu!

- Veď tu je taký! - vpadol mu do reči Hobble Frank. - Keby som ja mal do činenia s takým nohatým kolohnátom, nebál by som sa ani za mačný mak.

- Ty? Veď si ešte slabší než ja!

- Telom, ale nie duchom. A duch vždy zvíťazí. Rozumieš mi?

- Čo zmôžem duchom proti takému silákovi?

- No vidíš, aký si ty mudrc. Všetko vieš lepšie než ja, ale keď ti ide o život a o skalp, sedíš tu ako mucha v omáčke. Trepeš rukami a nohami, ale nevieš, ako sa z toho dostať.

- Tak už vyvaľ zo seba tú svoju dobrú myšlienku!

- Myšlienku! Čo to zase trepeš dve na tri. Ja nepotrebujem nijaké myšlienky, aj bez nich som vždy duchaplný. No tak... teraz sa vži do svojho postavenia pri zápase. Postavia vás chrbtami k sebe a nad bruchom vás zviažu. Budete vyzerať celkom ako siamske dvojčatá na nebeskej oblohe. Každý z vás dostane do ruky nôž a turnaj sa môže začať. Víťazom bude ten, kto druhého zvalí na zem. Ale ako ťa môže sok v takomto postavení zvaliť na zem? Len tak, že ti podrazí nohy. Slovom, Indián ťa bude kopať do lýtok alebo ti bude chcieť zakliesniť nohu o nohu, aby ti ju odsotil z miesta. Mám pravdu, či nie?

- Máš! Hovor ďalej!

- Len pomaly! Takéto veci musí človek konať rozvážne a nie napochytro. Keď sa taký experiment podarí, protivník zaryje nosom do zeme a druhý sa hneď naňho zvalí. Lenže chrbtom na jeho chrbát, a tým by sa vaša medzištátna európska rovnováha ľahko mohla narušiť. Vlastne by ste mali byť zviazaní tak, aby ste boli obrátení tvárami k sebe. Či pri týchto obrátených štátnych pomeroch Indiáni zamýšľajú nejakú lesť, to teraz ešte nemôžem uhádnuť. Toľko však viem, že práve toto môžeš využiť vo svoj prospech.

- Ale ako? Tak hovor konečne! - naliehal Jemmy.

- Prepánajána, veď už hovorím dobrú štvrťhodinu! Počúvaj teda! Indián ťa bude zozadu kopať, aby ti podrazil nohy a zvalil ťa na zem. Tebe to však nijako neublíži, lebo máš lýtka nehanebne silné, a tak každé kopnutie zacítiš až o štrnásť mesiacov. Vyčkáš chvíľu, keď sa zase bude chystať kopnúť. To značí, že bude stáť iba na jednej nohe. Vtedy napneš sily a nakloníš sa dopredu. Tým ho vyzdvihneš na chrbát. Rýchlo prerežeš povraz alebo remeň, ktorým budete zviazaní, a pekným oblúkom si prehodíš Indiána ponad hlavu. Druzgne na

zem. Hneď sa naňho vrhneš, zdrapíš ho za hrdlo a oprieš mu nôž na srdce. No pochopil si ma, ty staré motovidlo?

Old Shatterhand podával Hobble Frankovi ruku a povedal:

- Múdry chlapík si, Frank! Je to výborný plán a výsledok bude zaručene skvelý!

Frankova statočná tvár až zažiarila radosťou, keď stisol podávanú pravicu.

- Ďakujem za uznanie, pán generál! Nechcem si namýšľať, že som múdry chlapík. Niečo také samozrejmé si predsa ani nemôžem namýšľať. Nuž ale to je zase ďalší dôkaz, že mnohí nerozumní ľudia aj diamant pokladajú za žabu! Preto si myslím...

- Za žabicu, nie za žabu! - prerušil ho Jemmy. - Tisíc hromov, čo by to bol za diamant, keby vyzeral ako žaba! ôsmy div sveta!

- Budeš konečne čušať, ty starý, nepolepšiteľný tlčhuba! Snažím sa svojou duševnou prevahou zachrániť ti život, a ty mi hádžeš na hlavu žabice. To sú čudné vrtochy. Vari si už niekedy našiel diamant?

- Nie.

- Tak prečo sa opovažuješ hovoriť o tom, ako diamant vyzerá?

- A ty si už niekedy diamant našiel?

- Áno. Istý oknár v Moritzburgu stratil diamant, ktorým rezal sklo, a ja som ho našiel na ulici. Bol som vtedy ešte mladý. Vrátil som mu ho a za svoju statočnosť som dostal darček nesmiernej ceny. Oknár bol totiž aj kramárom a daroval mi hlinenú fajku za dva groše a pol balíčka tabaku za tri groše. To bol pre mňa nezabudnuteľný zážitok. No tak vidíš, že môžem hovoriť aj o diamante. Ak neprestaneš do mňa zapárať, môžeš prísť až tak ďaleko, že ti vypoviem priateľstvo. Potom uvidíš, či sa bezo mňa pretlčieš svetom! Lenže toto nie je vhodné miesto na škriepky a nemáme ani čas. Svetielko nášho života už len slabo blikoce a našou svätou povinnosťou teraz je, aby sme si navzájom pomáhali radou i skutkom. Musíme teda prestať so škriepkami! Ak už o hodinu, dve nás budú azda trýzniť a po kúskoch rezať, prečo by sme si mali ničiť zdravie a skracovať si drsnými rečami život? Myslím, že je už načase, aby sme vzali rozum do hrsti.

- Veru máš pravdu, - prisvedčil Old Shatterhand. - Myslime radšej na súboj a preteky, ktoré nás čakajú. Jemmy si už nejako

poradí. Vidím na ňom, že mu je už ľahšie na srdci. Čo však bude s tebou, zlatý Frank?

- Zlatý Frank! - opakoval malý Sas. - Ach, ako pekne akusticky to znie! Čo budem robiť? No budem bežať!

- To viem, ale ostaneš pozadu.

- To je pravda.

- Musíš urobiť tri kroky, kým ten Indián jeden.

- Žiaľ, je to tak.

- Pravda, záleží aj na tom, ako ďaleko budete bežať a či to vydržíš. Ako je to s tvojím dychom?

- Výborne. Mám pľúca ako čmeliak. Bzučím a bzučím celý deň a nikdy mi vzduch nechýba. A behať viem tiež. Naučil som sa, keď som ako chlapec chodil s pánmi na poľovačku. Ani psa si nebrali! Ja som im nadháňal i prinášal zajace.

- Ale s takým dlhonohým Indiánom sa predsa len nemôžeš merať!

- Hm. Možno aj áno.

- Volá sa Skáčuci jeleň. Musí mať teda dobré nohy! Na to môžeš vziať jed!

- Ako sa volá, tak sa volá, to mi je jedno. Hlavná vec, že budem prvý pri cieli.

- Ale práve že nebudeš! Len si porovnaj svoje nohy s jeho čongáľami!

- Ach, ty pozeráš iba na nohy! Myslíš, že len od nich všetko závisí?

- Pravdaže. Od čoho iného by záviselo. Nezabúdaj, že vám pôjde o život a o smrť!

- Nuž hej, aj nohy sú dôležité, ale nie sú najdôležitejšie. To závisí všetko - od hlavy!

- Ale tá predsa nepobeží.

- Ako by nie. Aj ona musí bežať zároveň s ostatným telom. Alebo azda pustím nohy, aby bežali samy, a ostatné telo počká, kým sa vrátia? To by bolo nebezpečné. Keby ma potom nohy nenašli, musel by som na tom mieste trčať, kým by mi narástli nové. Ale to by som musel čakať do súdneho dňa. Nie som predsa rak a moje nohy nie sú klepetá. Slovom, hlava musí utekať s ostatnými súčasťami tela, lebo od nej všetko závisí.

- Neviem, čo vlastne zamýšľaš, - poznamenal Old Shatterhand, ktorého veľmi udivoval pokoj malého Sasa.

- Ani ja to neviem, aspoň teraz nie. V tejto chvíli viem len toľko, že jediná dobrá myšlienka je lepšia než sto krokov alebo skokov, ktoré nevedú k cieľu.

- Teda máš nejakú myšlienku?

- Ešte ju nemám. No myslím si, že nenechám sám seba v kaši, keď som Jemmymu vedel dať takú dobrú radu. Teraz ešte nemám ani poňatia, kde vlastne pobežíme. Až sa o tom rozhodne, potom uvidím, akú lesť použijem. O mňa sa nemusíte báť. Akýsi vnútorný hlas ma uisťuje, že ešte nepôjdem ta, kde loj kopú. Narodil som sa pre veľké veci! A svetové osobnosti obyčajne neumierajú prv, kým nesplnia svoje poslanie. A najmä neumierajú v ústraní, ďaleko od civilizácie.

Vtom prišiel Veľký vlk aj s ostatnými pohlavármi, aby odviedli belochov k jazeru. Na brehu sa len tak hmýrili Indiáni a Indiánky každého veku. Všetci boli zvedaví na preteky v plávaní.

Keď belosi došli k jazierku, Old Shatterhand hneď videl, že sa nemýlil. Bol tu dosť silný prúd. Jazierko malo tvar elipsy. Bystrina sa doň vlievala pri hornom užšom konci, prúdila pozdĺž ľavého brehu, potom pozdĺž dolného užšieho konca a na kus aj pozdĺž pravého brehu až k odtoku. Odtok ani nebol veľmi vzdialený od ústia bystriny. Prúd sa teda ťahal pozdĺž troch štvrtín celého obvodu jazera. Keby ho Davy mohol využiť, iste by sa zachránil.

Ženy, dievčatá a chlapci obsadili takmer celé pobrežie. Bojovníci sa usadili pri dolnej užšej strane, lebo tam sa preteky mali začať. Oči všetkých sa upierali na oboch súperov. Červená ryba pozrel pyšne a sebavedome na jazierko. Bolo na ňom vidieť, že už teraz sa cíti víťazom. Aj Davy bol pokojný, ibaže často musel pregĺgať. Ohryzok mu skákal hore-dolu. Kto poznal Davyho, vedel, že to je uňho znak rozčúlenia.

Veľký vlk sa spýtal Old Shatterhanda:

- Myslíš, že by sme mohli začať?

- Áno, môžeme, - odvetil zálesák, - lenže ešte nepoznáme podmienky pretekov.

- Hneď sa ich dozviete. Práve tu predo mnou vojdú obaja súperi do vody. Keď zatlieskam, začnú plávať. Preplávajú raz okolo celého jazera a každý z nich sa bude držať na dĺžku človeka od brehu. Kto zahne, aby si skrátil cestu, prehral. Teda obaja musia vzdialenosť od

brehu aspoň približne dodržiavať. Kto sem pripláva prvý, môže svojho súpera prebodnúť nožom.

- Dobre. Ale ktorým smerom budú plávať? Napravo, alebo naľavo?

- Naľavo. Z pravej strany sa teda vrátia.

- Budú plávať vedľa seba?

- Pravdaže.

- Teda môj druh na pravom a Červená ryba na ľavom boku?

- Nie, naopak. -Prečo?

- Pretože ten, čo bude plávať na ľavom boku, bude o niečo bližšie k brehu, a teda bude mať dlhšiu cestu.

- V tom prípade je teda nespravodlivé a nesprávne, aby obaja plávali tým istým smerom. Nemáš rád podvod. Iste teda uznáš, že by bolo spravodlivejšie, keby plávali každý opačným smerom. Nech teda jeden vyrazí smerom napravo a druhý naľavo. Hore sa stretnú a potom sa každý vráti po opačnom brehu k nám.

- Máš pravdu, - prikývol náčelník. - Ale kto má plávať napravo a kto naľavo?

- Aby sa aj tu konalo podľa spravodlivosti, nech rozhodne žreb. Pozri, odtrhnem tieto steblá trávy. Podám ich obom plavcom, aby si volili. Kto si vytiahne dlhšie steblo, bude plávať naľavo, kto kratšie, napravo.

- Dobre. Nech je teda tak. Howgh!

Keď Old Shatterhand počul toto posledné slovo, zaradoval sa, lebo to znamenalo, že na tomto rozhodnutí sa už nemôže nič meniť. Teraz už šlo len o to, aby Davy vytiahol kratšie steblo, lebo len tak mohol plávať napravo, teda v smere prúdu. Old Shatterhand odtrhol dve steblá rovnakej dĺžky. Pristúpil najprv k Červenej rybe, aby si volil. Keď si Indián steblo vytiahol, Old Shatterhand podal Davymu druhé, ale najprv z neho nebadane kúsok odštipol. Keď teraz steblá porovnali, Davy mal kratšie a musel teda plávať smerom napravo. Jeho súper sa ani trošku nehneval. Nemal ani tušenia o svojej nevýhode. No tým väčšmi sa rozžiarila tvár Davymu. Preletel pohľadom po hladine jazera a zašepkal Old Shatterhandovi:

- Ani neviem, ako som prišiel k tomu kratšiemu steblu. Už sa pokladám za zachráneného. Dúfam, že doplávam k cieľu skôr. Prúd je silný a Červená ryba sa bude musieť poriadne namáhať.

Vyzliekol si šaty a nechal si len krátke nohavice. Vstúpil do vody, ktorá tu bola plytká. Aj polonahý Indián vošiel do vody, vedľa neho. Vtom náčelník zatlieskal. Obaja hneď skočili do hlbšej vody a plávali každý opačným smerom. Indián pozdĺž brehu naľavo a beloch napravo.

- Davy, drž sa! - zakričal Hobble Frank na priateľa.

Zo začiatku nebolo pozorovať rozdiel v rýchlosti plavcov. Indián zaberal pomalými, ale mocnými a širokými zábermi ako človek, ktorý sa cíti vo vode doma. Pozeral iba dopredu a chránil sa čo len trochu obzrieť za belochom, aby tým nestratil ani chvíľočku času. Davy plával nepokojnejšie a nepravidelnejšie. Nebol skúseným plavcom a namáhal sa o súhru všetkých pohybov. Keď sa mu to nedarilo, ľahol si na chrbát, a hneď to šlo rýchlejšie. Prúd tu nebol veľmi silný, no predsa len mu pomáhal dopredu, takže nijako nezaostával za Červenou rybou. Teraz boli obaja pri dlhších stranách jazierka.

Indián napokon pochopil, že má oveľa ťažšiu úlohu. Ešte mal veľký kus k ústiu bystriny a pri každom rozmachu cítil, že prúd je silnejší. Zo začiatku pridal sily a šlo to, ale čoskoro bolo vidieť, že sa musí veľmi namáhať. Pri každom tempe sa jeho hruď vynorila takmer dopoly z vody.

Zatiaľ u Davyho bol prúd čoraz miernejší, ale i tak ho veľmi dobre niesol dopredu. Okrem toho Davy pomaly nadobúdal väčšiu a väčšiu zručnosť. Jeho rozmachy boli pravidelnejšie a uváženejšie. Pozoroval výsledok každého svojho pohybu a čoskoro prišiel na chyby, ktoré robil. Tým sa mu podarilo zdvojnásobiť rýchlosť a onedlho Indiána predbehol. Ten to hneď zbadal a ešte väčšmi napäl sily, hoci by bol býval múdrejšie urobil, keby si ich bol šetril na neskorší namáhavejší úsek.

Davy sa blížil k výtoku z jazierka. Tu bol prúd veľmi silný a Davymu hrozilo, že ho strhne so sebou a vynesie z jazierka. Musel sa veľmi namáhať, aby premohol prúd. Zaostal za Indiánom. Blížila sa rozhodujúca chvíľa.

Davyho druhovia stáli na brehu a s najväčším napätím hľadeli na preteky.

- Červená ryba Davyho predbehol, - s obavou preriekol Jemmy. - Tuším to prehrá.

- Ak sa mu podarí preplávať ešte nejaké tri metre, prekoná prúd a je zachránený, - poznamenal Old Shatterhand.

- Áno, áno, - prikyvoval Hobble Frank. - A Davy akoby to vedel. Len sa dívajte, ako sa rozháňa, ako sa hádže! Tak, výborne, napreduje! Už je za prúdom. Sláva, hurááá! Vivat!

Dlhému Davymu sa napokon podarilo premôcť silný prúd a dostal sa do pokojnej vody. Čoskoro mal za sebou pravú pozdĺžnu stranu jazierka, kým Indián svoju ľavú stranu ešte nepreplával. Davy zahol teraz k užšej strane a plával k miestu, kde do jazierka vtekala bystrina.

Červená ryba to spozoroval a metal sa vo vode ako šialený, len aby sa dostal rýchlejšie dopredu a zachránil si život. Ale ani najmocnejším záberom sa nedostal ďalej ako o pol metra. Davy jediným rozmachom preplával dvakrát toľko. Teraz sa dostal ku vtoku bystriny do jazierka. Mal za sebou už dve tretiny cesty, kým Červená ryba nepreplával ešte ani len prvú tretinu. Teraz sa obaja stretli a prefrkli povedľa seba.

- Hurá! - skríkol Davy. Indián divo zareval.

Teraz sa už Davy nemusel ani namáhať, plávanie bolo preňho rozkošou. Stačili mu ľahké zábery, aby sa udržal v správnom smere. Pravda, ako sa prúd zmierňoval, Davy musel pridať, ale šlo to ľahko. Zdalo sa mu, akoby celý život nebol nič iné robil, iba plával. Čoskoro sa dostal na určené miesto a tu vystúpil na breh. Keď sa obrátil, uvidel svojho súpera pri výtoku z jazierka, ako zápasí s prúdom.

Indiáni krátko, prenikavo zavyli, čím naznačovali, že Červená ryba prehral a že ho čaká smrť. Davy sa rýchlo obliekol a už sa aj ponáhľal k svojim druhom. Cítil sa ako človek, ktorý sa vracia z hrobu.

- Kto by to bol čo len pomyslel, - povedal Old Shatterhandovi, keď si s ním potriasol ruku. - Zvíťazil som nad najlepším plavcom Utahov.

- Pomocou stebla trávy, - s úsmevom odvetil preslávený zálesák.

- Ako si to narafičil?

- Bol to len malý fígeľ; nemožno to nazvať podvodom, lebo tu šlo o záchranu ľudského života a Indiánom sa tým nestala nijaká škoda.

- Tak je! - súhlasil Hobble Frank, ktorý sa nesmierne radoval z víťazstva svojho priateľa. - Tvoj život, Davy, visel na vlásku, lepšie povedané: na stebielku trávy. A tak je to aj pri pretekoch v behu. Nohy samotné ani zďaleka nestačia. Kto môže vedieť, aké steblo zachráni mňa! Pravda, aj nohy musia byť, ako sa patrí, ale najdôležitejšia je hlava. Dívajte sa, tu prichádza ten nešťastný Indián Červená ryba!

Z pravej strany jazierka blížil sa Indián. Celých päť minút sa omeškal za svojím súperom. Vystúpil na breh, sadol si do trávy a hľadel smutne do vody. Z Indiánov ani jediný nepozrel naňho, ani jediný sa nepohol. Čakali, že pribehne Davy a prebodne porazeného súpera.

Tu sa k Červenej rybe priblížila squaw. Viedla za ruky dve deti. Keď zastala pri svojom mužovi, ten privinul k sebe jedno dieťa pravou, druhé ľavou rukou a potom ich mierne od seba odstrčil. Žene stisol ruku a kývol jej, aby sa vzdialila. Hľadal očami Davyho, a keď ho zbadal, zakričal naňho:

- Nani vič, nine pokai! Vezmi nôž a prebodni ma!

Davymu, ktorý bol dobrákom od kosti, takmer vyhŕkli do očí slzy. Pribehol a ženu i s deťmi zase pristrčil k Indiánovi. Napolo anglicky a napolo utažsky povedal:

- No wič, not pokai! Nijaký nôž, nezabíjam!

Potom sa obrátil a vrátil sa k svojim druhom. Utahovia sa na to všetko dívali s úžasom. Náčelník sa spýtal Davyho:

- Prečo si ho nezabil?

- Pretože som kresťan. Darujem mu život.

- Keby však bol on zvíťazil, iste by ťa bol preklal.

- Nezvíťazil, a teda nemohol to urobiť. Nech si žije.

- Ale vezmeš si aspoň jeho majetok, však? Jeho zbrane, kone, ženu i deti?

- Ani mi na um nepríde! Nie som zlodej! Nech si všetko nechá.

- Uff! Nechápem ťa. On by si bol počínal múdrejšie. Ani ostatní Indiáni nechápali Davyho konanie. Zreteľne

o tom svedčili ich udivené pohľady. Ani jeden z nich by sa nebol vzdal svojho práva.

Červená ryba sa odkradol preč. Ani on nemohol pochopiť, prečo ho beloch neprebodol a neoskalpoval. Hanbil sa za svoju porážku a uznal za najlepšie nepozorovane zmiznúť.

Ale Dlhému Davymu sa predsa niekto poďakoval. Žena Červenej ryby pristúpila k nemu a podala mu ruku. Potom zdvihla obe deti a vyriekla niekoľko polohlasných slov. Davy síce nerozumel ich zmysel, ale ľahko si domyslel, čo žena chcela povedať.

Tu prikročil k náčelníkovi Nambó Avát, Veľká noha, a spýtal sa, či môže začať zápas s druhou bledou tvárou. Veľký vlk prikývol a nariadil, aby sa všetci odobrali na miesto určené na tento zápas. To bolo pri mučiarskych koloch. Ako obyčajne, aj tu sa čoskoro utvoril široký kruh. Náčelník odprevadil Veľkú nohu do stredu kruhu a Old Shatterhand zase Tučného Jemmyho. Slávny zálesák to urobil preto, aby prípadne odhalil lesť, keby nejakú Indiáni chceli proti jeho druhoví použiť.

Obaja zápasníci si obnažili hornú časť tela až po pás a postavili sa chrbtami k sebe. Jemmyho hlava nesiahala Indiánovi ani len po plecia. Náčelník zviazal oboch lasom. Remeň sa vinul Indiánovi okolo bokov a Jemmymu okolo hrude. Bola to náhoda, ale zároveň výhoda pre Jemmyho, že náčelník urobil slučku práve na jeho hrudi. Práve potiaľ siahali konce lasa.

- Teraz nemusíš ani remeň prerezať; potiahneš koniec slučky, a laso sa rozviaže, - povedal Old Shatterhand po nemecky svojmu priateľovi.

Obaja súperi dostali do ruky nôž a zápas sa mohol začať. Náčelník odstúpil a Old Shatterhand tiež.

- Stoj pevne, Jemmy, a nedaj sa zvaliť! - zvolal Hobble Frank. - Keby ťa prebodol, navždy by som ostal vdovcom a sirotou, a to mi predsa len neurobíš. Nech ťa myká a kope, nedbaj nič, ale potom ho v pravej chvíli prehoď cez hlavu!

Aj Indiáni posmeľovali a povzbudzovali svojho súkmeňovca. Veľká noha odvetil:

- Nie som Červená ryba, aby som sa dal premôcť. O chvíľku túto malú tučnú žabu, ktorá mi visí na chrbte, rozmliaždim.

Jemmy nepovedal nič. Hľadel vážne a sústredene. Pri mohutnej Indiánovej postave sa vynímal priam smiešne. Tvár obrátil trochu stranou, aby mohol vidieť pohyby Indiánových nôh. Nemal v úmysle začať zápas a nebolo by to ani výhodné. Čakal, až začne Veľká noha.

Ale Jemmyho súper stál dlhý čas nepohnute. Zaiste chcel svojho soka prekvapiť náhlym útokom. Lenže to sa mu nepodarilo. Keď nečakane nastavil nohu dozadu, aby sa Jemmy o ňu potkol, tučniak

ho prudko kopol do druhej nohy, na ktorej Indián stál, a len-len že ho nezhodil.

Ale teraz nasledoval útok za útokom. Indián bol silnejší, beloch však opatrnejší a rozvážnejší. Keď Veľká noha videl, že jeho úsilie nevedie k cieľu, napokon sa rozzúril. Ale čím väčšmi besnel a kopal dozadu, tým bol jeho súper pokojnejší. Zdalo sa, že zápas bude trvať dlho, lebo nebolo vidieť, že by mal niektorý z nich prevahu. Ale v tom práve spočívala lesť Veľkej nohy, ktorý bol presvedčený, že zápas sa skončí už čoskoro.

Doterajšie Indiánovo počínanie malo len jeden účel: presvedčiť súpera, že nemožno čakať iný spôsob útoku. Tu však Veľká noha chytil laso na svojej hrudi a prudko ho mykol. Tým získal priestor, aby sa mohol obrátiť. Lenže obrátil sa - iba bokom, nie úplne, lebo už nestihol.

Keby sa mu bol úmysel podaril, keby sa totiž bol k svojmu sokovi obrátil hrudou, bol by ho jednoducho stlačil rukami na zem a zvalil sa naňho. Ale Jemmy bol fifik a mal sa na pozore. Aj Hobble Frank hneď zbadal zákerný Indiánov úmysel a zvolal rýchlo na svojho druha:

- Prehoď ho! Obracia sa!

Práve v tej chvíli bol už Indián obrátený bokom, a teda nestál pevne na nohách. Jemmy sa rýchlo zohol a tým svojho soka nadvihol. Zároveň potiahol za koniec slučky. Laso sa rozviazalo. Veľká noha zatrepotal rukami vo vzduchu a pekným kotrmelcom preletel ponad Jemmyho hlavu rovno na zem. Pritom mu nôž vypadol. Tučniak bleskurýchlo skočil k nemu a kľakol si naňho. Ľavou rukou ho zdrapil pod krk a pravou mu oprel na srdce nôž.

Možno by sa bol Veľká noha bránil do posledného dychu a za nič na svete by sa nebol vzdal, ale po tom kotrmelci bol akoby omráčený. A okrem toho oči tučného soka sa hrozivo blýskali tak blízko nad ním, že pokladal za najlepšie nehybne ležať. Tu Jemmy pozrel na náčelníka a spýtal sa:

- Priznávaš, že prehral?

- Nie, - odvetil Veľký vlk.

- Prečo to nepriznávaš? - zamiešal sa do veci Old Shatterhand, ktorý pribehol k súperom hneď za náčelníkom.

- Nepremohol ho.

- Ja tvrdím, že premohol.

- To nie je pravda. Laso sa rozviazalo.

- Tým je vinný Veľká noha. Obrátil sa bokom a predtým laso prudko mykol a napäl, takže sa muselo rozviazať.

- To nikto nevidel. Pusť ho! Nepodľahol a zápas sa začne znovu.

- Nie, Jemmy, nepusť ho! - nariadil zálesák. - Ak sa pohne alebo ak ti poviem, hneď ho prekoleš!

Tu sa náčelník hrdo vypäl a spýtal sa:

- Kto tu rozkazuje, ja, či ty?

- Ty aj ja, obidvaja.

- Kto to tvrdí?

- Ja to tvrdím. Ty si náčelník tvojich bojovníkov a ja zase mojich. Obaja sme sa dohodli na podmienkach zápasu. Kto tieto podmienky nedodrží, je luhár a podvodník!

- Takto sa opovážiš so mnou hovoriť pred toľkými červenými bojovníkmi?

- To nie je opovážlivosť. Hovorím pravdu a žiadam len spravodlivé a čestné dodržiavanie podmienok! Ak nesmiem ďalej hovoriť, dobre, tak prehovorí moja čarodejná puška.

Držal henryovku tak, že sa opierala kolbou o zem. Teraz ju však hrozivo zdvihol.

- Tak povedz, čo si vlastne praješ! - povedal náčelník oveľa miernejšie.

- Priznávaš, že títo dvaja mali zápasiť opretí k sebe chrbtami?

- Áno.

- Ale Veľká noha mykol lasom a chcel sa obrátiť. Je čestné takéto počínanie? To si predsa musel vidieť!

- Áno, videl som to, - doznal náčelník váhavo.

- Ten, ktorého sok zvalí, mal umrieť. Znela tak podmienka, či nie?

- Áno.

- No a kto leží na zemi?

- Veľká noha.

- Kto je teda víťaz?

- Bledá tvár... - odvetil náčelník proti svojej vôli, lebo Old Shatterhand držal pušku tak, že jej hlaveň mierila rovno na hruď Veľkého vlka.

- Namietaš azda niečo proti tomu?

Pri týchto slovách vyšľahol zo zálesákových očí taký prenikavý a podmaňujúci pohľad, že sa obrovský Indián cítil, akoby bol trpaslíkom. Po krátkej chvíli odvetil, ako si to Old Shatterhand želal:

- Nie. Premožený patrí víťazovi. Povedz bledej tvári, že môže Veľkú nohu prebodnúť.

- To mu nemusím hovoriť, to vie aj sám. Ale neurobí to.

- Azda aj on mu chce darovať život?

- O tom rozhodneme neskôr. Až dovtedy bude Veľká noha zviazaný tým lasom, ktoré pri zápase tak pekne mykol.

- Prečo by mal byť zviazaný? Neutečie vám.

- Ručíš zaňho?

- Áno.

- Čím?

- Celým svojím majetkom.

- To nestačí. Môže ísť, kam chce, ale na konci pretekov a zápasov nech sa hlási u víťaza.

Jemmy zatiaľ vstal a začal sa obliekať. Aj Veľká noha vyskočil a prebehol cez kruh súkmeňovcov, ktorí nevedeli, či mu majú prejaviť svoje pohŕdanie, alebo nie.

Utahovia ešte nikdy nevideli, že by sa bol niektorý beloch takto správal voči nim a ich náčelníkovi ako teraz Old Shatterhand. No nemohli mu odoprieť, čo žiadal. Jednak preto, že to bolo spravodlivé, a jednak preto, že na nich mocne účinkovala jeho osobnosť, opradená slávou a mnohými povesťami.

Náčelníka však veľmi škrelo, že dvaja z jeho najlepších bojovníkov podľahli, a to ešte sokom, ktorých prevyšovali i zručnosťou. No keď zablúdil pohľadom na Hobble Franka, nálada sa mu trochu zlepšila. Predsa nie je možné, aby takéto nedochôdča dobehlo Skáčuceho jeleňa! Tu je víťazstvo Indiánov nepochybné.

Veľký vlk kývnutím zavolal Skáčuceho jeleňa. Odprevadil ho k Old Shatterhandovi a povedal:

- Tento bojovník beží rýchlo ako vietor a ešte ho nikto nepredbehol. Nebolo by múdrejšie, keby si svojmu druhovi poradil, aby sa radšej vopred vzdal?

-Nie.

- Umrel by rýchlejšie a vyhol by sa hanbe.

- A nebolo by najväčšou hanbou vzdať sa bez boja? Veď aj Červenú rybu si pokladal za takmer nepremožiteľného. A Veľká

noha zase vyhlásil, že vo chvíľočke rozmliaždi svojho soka ako žabu. Myslíš, že Skáčuci jeleň bude šťastnejší než dvaja vaši bojovníci, ktorí tak pyšne začali a tak neslávne skončili?

- Uff! - zvolal Skáčuci jeleň. - Ja dohoním aj - srnca, keby som s ním bežal opreteky.

Old Shatterhand si ho teraz prezrel dôkladnejšie. Áno, podľa telesnej sústavy tohto Indiána sa hneď dalo poznať, že je to skvelý bežec. Nohy mal ako struny, iste by vládali ubehnúť veľkú vzdialenosť a len tak ľahko sa neunavia. Ale nezdalo sa, že by mal aj rozum taký výkonný ako nohy. Na tvári mal nasprostastý výraz.

Aj Hobble Frank sa priblížil a prezeral si Skáčuceho jeleňa.

- Čo naňho povieš? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Vyzerá ako Hlúpy Kubo z Kocúrkova, - odvetil Hobble Frank.

- Trúfaš si teda naňho?

- Hm! Nohy, pravda, má trikrát také dlhé ako ja. Ale čo sa týka fištrónu, myslím, že ho mám predsa len trošku viacej. Najprv sa však musíme dozvedieť, kde sa bude bežať. Možno bude moja hlava lepšie utekať než jeho nohy.

Old Shatterhand sa teda obrátil k náčelníkovi s otázkou:

- Určili ste už miesto, kde sa bude bežať?

- Áno. Poď, ukážem ti ho.

Old Shatterhand a Hobble Frank vystúpili z kruhu Indiánov a šli za náčelníkom. Skáčuci jeleň nešiel. Vedel už, kade sa pobeží a kde je cieľ.

Náčelník ukázal prstom na juh a povedal:

- Vidíš tamten strom, ktorý stojí práve v polovici cesty medzi nami a lesom?

-Áno.

- K tomu stromu pobežia obaja pretekári. Ten, kto sa okolo neho trikrát obráti a potom pribehne nazad prvý, bude víťazom.

Hobble Frank meral vzdialenosť očami a zároveň si prezeral celé okolie. Potom poznamenal po anglicky, aby mu rozumel aj Veľký vlk:

- Dúfam, že na oboch stranách sa budú čestne zachovávať podmienky.

- Azda tým chceš povedať, že zamýšľame niečo nečestné? - ostro naňho vystúpil náčelník.

- Áno.

- Mám ťa zraziť na zem?

- Pokús sa! Guľka môjho revolvera by bola rýchlejšia než tvoja ruka. Či sa Veľká noha nechcel obrátiť tvárou k súperovi, hoci to bolo proti dohovoru? Bolo to čestné konanie?

- Nebolo v tom nič nečestné, bola to iba lesť.

- Ach! Teda lesť je dovolená?

Náčelník rozmýšľal. Ak povie áno, obráni česť Veľkej nohy a zároveň dá i Skáčucemu jeleňovi možnosť uchýliť sa k nejakej ľsti. Tieto bledé tváre vedia plávať, zápasiť a behať šikovnejšie, než by to o nich niekto predpokladal. Možno aj tento malý chlapík je výborným bežcom. Náčelník si teda pomyslel, že bude dobre, ak nechá Skáčucemu jeleňovi zadné dvierka otvorené. Preto odvetil:

- Lesť nie je podvod. Prečo by teda mala byť zakázaná?

- A keby niektorý z pretekárov použil lesť, bolo by jeho víťazstvo platné?

- Pravdaže.

- Dobre, súhlasím. Som ochotný hneď bežať opreteky so Skáčucim jeleňom. Odkiaľ začneme?

- Zabodnem do zeme oštep. Z toho miesta vybehnete a k tomu istému miestu sa i vrátite.

Náčelník sa nakrátko vzdialil, takže belosi osameli.

- No prišiel si už na nejakú dobrú myšlienku? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Áno. Azda si to na mne zbadal?

- Pravdaže. Vidím, že sa akosi usmievaš.

- Prečo by som sa neusmieval? Náčelník si myslel, že mi poškodí, keď vyhlási lesť za dovolenú, ale urobil pravý opak, preukázal mi len veľkú službu.

- Ako?

- Čoskoro sa to dozvieš? Aký je to strom, okolo ktorého máme trikrát obehnúť?

- Zdá sa mi, že je to buk.

- Pozri tamhľa naľavo! Aj tam stojí strom, lenže je takmer dva razy tak ďaleko. Aký je to strom?

- Smrek.

- Výborne. Teda kam to máme bežať?

- K buku.

- Ja pobežím rovno k smreku.

- Vari sa ti rozum čistí?

- Nie. Pobežím k buku hlavou, ale nohami k smreku, aj keď je to dva razy tak ďaleko.

- Ale načo?

- To uvidíš a budeš sa z toho tešiť. Myslím, že ma moje tušenie nesklame. Keď pozriem Skáčucemu jeleňovi na prednú časť jeho lebečnej karosérie, zdá sa mi, že omyl je vylúčený.

- Buď opatrný, Frank, ide ti o život!

- Keby mi šlo len o život, to by som sa nemusel ani namáhať. Aj keby som preteky prehral, ostal by som nažive. Veľká noha má umrieť. Ty budeš zápasiť s náčelníkom a viem, že vyhráš. Za tých dvoch iste by ma Indiáni radi vymenili. Teda vôbec sa nebojím, že by som tu musel otrčiť päty. Tu ide skôr o česť. Majú azda dejiny posledného kvartálu devätnásteho storočia zaznačiť, že Hobble Franka z Moritzburgu predbehla taká melónová indiánska hlava?

- Tak mi aspoň vysvetli, čo máš za lubom. Možno by som ti mohol prispieť dobrou radou.

- Ponížene ďakujem. Radu som si dal už sám a budem aj podľa nej konať. Povedz mi však toto: ako Utahovia nazývajú smrek vo svojej reči?

- Ovomb.

- Ovomb? Zaujímavé meno. A ako bude znieť krátka veta: „K tamtomu smreku?"

- Inč ovomb.

- Tieto dve slovíčka si musím zapamätať. Veď je to ľahko.

- Ale čo má toto „inč ovomb" do činenia s tvojím plánom?

- Tieto dve slová budú mi v duši svietiť pri pretekoch ako dve žiarivé hviezdy. Ale už ticho! Ide náčelník.

Veľký vlk sa vrátil. Zapichol oštep do mäkkého trávnika a vyhlásil, že sa začne beh o život.

- Ako máme byť oblečení?

- Ako sa vám páči.

Hobble Frank sa vyzliekol, nechal si len krátke spodné nohavice. Skáčuci jeleň mal okolo pása koženú zásterku. Keď pozrel na svojho soka, snažil sa, aby jeho tvár vyjadrovala pohŕdanie, no zatiaľ bola klasickým vzorom stelesnenej hlúposti.

- Frank, drž sa! -povzbudzoval Jemmy priateľa. - Nezabúdaj, že pred tebou už zvíťazil Davy aj ja.

- Nekňuč mi tu, - odvetil Hobble Frank posmešne. - Neboj sa, aj ja mám nohy. Ak si to dodnes nevedel, tak ich teraz uvidíš. Počkaj, ako budem nimi strihať!

Náčelník zatlieskal. Skáčuci jeleň prenikavo vykríkol a pustil sa do behu. Malý Frank za ním. Už po troch, štyroch sekundách bolo celkom isté, kto zvíťazí. Skáčuci jeleň bol už ďaleko pred svojím súperom a každým krokom ho väčšmi predbiehal. Indiáni jasali. Len blázon by bol mohol tvrdiť, že beloch Indiána dohoní alebo predbehne.

Bolo potešením pozerať, ako malý Frank prepletá nožičkami. Takmer splývali, čo sa tak rýchlo mihali. A predsa dobrý pozorovateľ by vybadal, že Frank by vedel bežať ešte rýchlejšie, keby chcel.

Medzi Indiánmi nastal rozruch. Bolo počuť výkriky posmechu a škodoradosti. Mnohí sa smiali a mysleli si, že oprávnene. Išlo o toto: buk stál v prérii rovno naproti táboru, asi kilometer od neho. Naľavo od buka, dobré tri štvrte kilometra ďalej, stál spomínaný smrek. A teraz, keď sa obaja bežci už blížili k cieľu, bolo zrejmé, že malý beloch smeroval nie k buku, ale k smreku! Frndolil k nemu, čo mu len nôžky stačili. Bolo to veru smiešne a nie div, že sa Indiáni rozrehotali.

- Tvoj druh mi zle rozumel, - zvolal náčelník na Old Shatterhanda.

- Nie.

- Ale veď beží k smreku!

- Pravdaže beží.

- Skáčuci jeleň teda zvíťazí.

- Nezvíťazí.

- Nie? - začudoval sa Veľký vlk.

- Hobble Frank chce použiť lesť, ako si mu to dovolil.

- Uff! Uff! Lesť, lesť! - kričali ostatní Indiáni, keď im náčelník vysvetlil, čo povedal Old Shatterhand. Prestali posmešne vykrikovať a namiesto toho s dvojnásobným, ba s desaťnásobným napätím sledovali preteky.

Onedlho dorazil Skáčuci jeleň k buku. Trikrát mal obehnúť okolo stromu. No len čo obehol prvý raz, obzrel sa na svojho soka,

ktorý utekal celkom iným smerom a bol od buka vzdialený asi na tristo metrov. Indián zastal ako bleskom zasiahnutý a s otvorenými ústami hľadel na malého Sasa.

Z tábora bolo vidieť, ako Hobble Frank vystiera ruku a prstom ukazuje k ďalekému smreku. Nebolo počuť, čo pritom hovorí. No Skáčuci jeleň zreteľne počul, ako jeho sok naňho volal:

- Inč ovomb, inč ovomb! K tamtomu smreku, k tamtomu smreku!

Skáčuci jeleň rozmýšľal, či dobre počul. Ani vo sne mu neprišlo na um, že by ho súper mohol preľstiť. Tak ďaleko jeho rozumová schopnosť nesiahala. Vedel si to vysvetliť iba jediným spôsobom: zle rozumel náčelníkovi. Pretekári nemajú trikrát obehnúť okolo buka, ale okolo smreka. Zatiaľ malý beloch uháňal, až sa mu kečka parila. Bol už hodne ďaleko. Skáčuci jeleň videl, že nemôže ďalej uvažovať a váhať. Veď mu ide o život! Nechal buk bukom

a rozbehol sa k smreku. Onedlho prefrkol popri svojom sokovi a uháňal k druhému cieľu ako divý. Ani raz sa neobzrel.

Keď Indiáni videli, čo sa deje, akoby boli zdiveli. Zavýjali a vrieskali, ani čo by im všetkým šlo o život. Tým väčšmi sa však radovali belosi, a najmä Tučný Jemmy, že sa geniálny kúsok ich druha podaril.

Hobble Frank, len čo Skáčuci jeleň prefrkol povedľa neho, hneď sa obrátil a uháňal k buku. Keď k nemu dorazil, obehol okolo neho trikrát a potom ešte i štvrtý, ba i piaty raz. A už sa aj vracal rýchlym behom. Keď prebehol asi štyri pätiny cesty, zastal, aby sa obzrel k smreku. Skáčuci jeleň tam stál bez jediného pohybu. Pravdaže, na takú vzdialenosť nebolo možné rozoznať jeho ruky, nohy ani tvár, ale bolo zrejmé, že tam stojí ako socha. Nevedel, čo si má o tom všetkom myslieť. A pritom mu ešte stále neprišlo na um, že ho sok tak jedinečne - prekabátil.

Hobble Frank až žiaril radosťou. Zvyšok cesty už ani nebežal, ale pohodlne si vykračoval. Indiáni ho privítali so zachmúrenými tvárami. On si však z toho veľa nerobil. Pristúpil k náčelníkovi, plesol ho po chrbte a povedal:

- No, pánko Vlčí Janko, ktože vyhral?

- Ten, kto splnil podmienky, - zlostne odvrkol Veľký vlk.

- Tak víťazom som teda ja. -Ty?

- Áno. Či som nebol pri buku?

- To som videl.

- A či nie som prvý nazad?

- Áno.

- Či som neobehol okolo buka? A to dokonca nie trikrát, ale až päťkrát.

- Prečo o dva razy viac?

- Z čistej lásky ku Skáčucemu jeleňovi. Obehol okolo buka len raz a už aj uháňal preč. Preto som vykonal, čo on zanedbal, aby sa buk nemohol naňho sťažovať.

- Prečo Skáčuci jeleň odbehol od buka a pustil sa k smreku?

- Chcel som sa ho na to spýtať, ale prefrkol popri mne tak rýchlo, že som nestihol. Keď sa vráti, azda ti to prezradí.

- A prečo si aj ty bežal najprv k smreku?

- Pretože som si myslel, že je to jedľa. Old Shatterhand mi však tvrdil, že je to smrek, nuž som sa chcel presvedčiť, kto z nás dvoch mal pravdu.

- Prečo si sa teda obrátil a neutekal až k smreku?

- A načo, keď tam bežal Skáčuci jeleň. Od neho sa môžem pohodlne a bez námahy dozvedieť, kto z nás dvoch mal pravdu, ja, či Old Shatterhand.

To všetko rozprával malý Hobble Frank tak pokojne a prirodzene, akoby sa vôbec nechumelilo. V náčelníkovi to až vrelo. Priam syčal od zlosti, keď sa spytoval:

- Azda si Skáčuceho jeleňa podviedol?

- Podviedol? Mám ťa zraziť na zem? - zvolal malý Sas zdanlivo nahnevane. Použil tie isté slová ako nedávno náčelník.

- Alebo si azda použil lesť?

- Lesť? A načo?

- Aby si Skáčuceho jeleňa poslal k smreku.

- To by bola úbohá lesť a musel by som sa za ňu hanbiť. Človek, ktorý beží k cieľu zo všetkých síl, lebo mu ide o život, nedá sa predsa od nikoho poslať o veľký kus ďalej. Keby to urobil, musel by mať v hlave namiesto mozgu slivkovú marmeládu a tí, ku ktorým patrí, by sa museli červenať až po korienky vlasov, že ho lepšie nevyučili a nevycvičili. Len blázon by poslal takého trubiroha pretekať sa s belochom. Nechápem tvoje domnienky, veď to by ti poškvrnilo česť.

Náčelníkova ruka vkĺzla za opasok a kŕčovite stisla rukoväť noža. Najradšej by bol tohto smelého a pritom takého prefíkaného chlapíka na mieste prebodol. No musel svoj hnev preglgnúť.

Hobble Frank pristúpil k svojim druhom, ktorí mu ticho, ale tým radostnejšie blahoželali.

- Aj ja som zvíťazil, Jemmy, si teda so mnou spokojný? - spýtal sa svojho kamaráta.

- Pravdaže. Skvele si to zahral. Bol to priam majstrovský kúsok.

- Naozaj? Tak si to dobre zapíš za uši, strana tristošesť, a vždy si dolistuj k tomuto miestu, keď ti príde na um zapochybovať o mojej duševnej prevahe. Ach, pozrite, blíži sa Skáčuci jeleň. Lenže neskáče, prichádza ako zmoknutý pudlík. Je zachmúrený, akoby mal zlé svedomie, a bočí, akoby sa bál bitky. Len pozrite na jeho nasprostastú tvár! A s týmto Konfúciom som sa mal merať! Veru, veru, nohy pri pretekoch nie sú ešte všetko, rozhodujúca je hlava!

Skáčuci jeleň chcel zmiznúť ako gáfor, ale náčelník ho zavolal a vyrútil sa naňho:

- Počkaj! Kto zvíťazil?

- Bledá tvár, - znela bojazlivá odpoveď.

- Prečo si bežal k smreku?

- Bledá tvár ma oklamala. Zavolala na mňa, že cieľom je smrek.

- A ty si to uveril? Veď som ti povedal, čo je cieľ!

Old Shatterhand preložil Hobble Frankovi celý rozhovor. Keď sa malý Sas dozvedel, že vraj klamal, hneď sa rozbehol k náčelníkovi a spustil:

- Ja že som klamal? Ja že som Skáčucemu jeleňovi zvolal: „Smrek je cieľ?" To nie je pravda. Videl som ho, ako stojí pri buku. Zadivene hľadel na mňa a veľmi si lámal hlavu nad tým, čo robím. Aby si ju nebodaj celkom nerozlámal, zľutoval som sa nad neborákom a zakričal som naňho „Inč ovomb!" Tým som mu chcel naznačiť, že bežím k smreku. Prečo sa ta on pustil potom namiesto mňa, to som nevedel uhádnuť. Azda ani on sám to nevie. Dohovoril som. Howgh!

Old Shatterhand sa musel v duchu smiať. Tento malý Frank je naozaj stonoha, zakončil svoju reč ako indiánsky náčelník slávnostným „howgh".

Veľkého vlka to ešte väčšmi napajedilo a zvolal:

- Áno, dohovoril si, skončil si. Ale ja som ešte neskončil, a keď príde pravý čas, prehovorím si s tebou. No slovo musím dodržať; život, skalp i majetok Skáčuceho jeleňa sú tvoje.

- Nie, nie, - odmietol malý Frank. - Nechcem nič. Len si nechajte svojho Skáčuceho jeleňa! Ešte ho budete potrebovať, keď zase usporiadate preteky v behu.

Medzi Indiánmi sa ozvalo pridusené, hrozivé mrmlanie. Náčelník zasyčal na Franka:

- Teraz vyprskuješ jedovaté slová, ale neskôr budeš kňučať o milosť a budeš zavýjať od bolesti, až sa hory budú triasť. Každý úd tvojho tela musí uschnúť osobitne a tvoja duša len pomaly bude unikať z tela, takže budeš umierať dlhé mesiace.

- Čo mi môžeš urobiť? Zvíťazil som, a teda som voľný.

- Je tu ešte Old Shatterhand, ktorý doteraz nezvíťazil. Počkaj len, uvidíš, ako bude ležať v prachu a skuvíňať o svoj život. Vymením ho za teba a potom budeš mojím majetkom.

- Nemýľ sa, - vážne ho vystríhal Old Shatterhand. - Ešte si ma neporazil. A keby sa ti podarilo, čo sa ešte nikomu nepodarilo, totiž zvíťaziť nado mnou, tak by som svoj život nevymenil na život iného.

- Len počkaj! Teraz ešte necítiš bolesti. No v ohni múk, ktoré ťa čakajú, vyparí sa pýcha z tvojho srdca a zmení sa tvoje zmýšľanie. Rád by si mi ponúkol hoci tisíc životov namiesto svojho, len keby si ich mal. Poďte všetci so mnou! Nasleduje posledný, najväčší zápas, ktorým sa všetko rozhodne.

Indiáni šli v celých húfoch za svojím náčelníkom. Belosi kráčali pomaly za nimi.

- Azda som mu povedal priveľa? - ustarostene sa spýtal Hobble Frank.

- Nie, - upokojoval ho Old Shatterhand. - Je to celkom v poriadku. Aspoň si trochu zrazil rožky ich bojovej pýchy. Pravdaže, keby ma náčelník zabil, boli by ste aj vy všetci stratení. Hneď by sa vrhli na vás. Ale ani v tom prípade, keď zvíťazím, nemôžem týmto Indiánom dôverovať. Som presvedčený, aj keď na to nemám isté dôkazy, že nás len tak ľahko neprepustia. Rozhodli sa pre tieto zápasy a preteky len preto, lebo naisto čakali, že všetci podľahneme. Keďže sa tak nestalo, iste si vymyslia niečo iné. Najdôležitejšie je, že sme v ich očiach získali úctu. To ich až doteraz držalo ako-tak na uzde a iste nám to bude prospešné aj v budúcnosti. Áno, musíme si

úctu vynútiť. Preto sa teším, že si tak smelo hovoril s Veľký vlkom. Stál si pred ním ako trpaslík pred obrom. Náčelník sa síce napajedil, ale aspoň sa presvedčil, že ani najmenší z nás sa ani trochu nebojí. Teraz ho musíme ešte pokoriť pred jeho ľuďmi. To urobím ja, keď si budem s ním merať sily. Zdá sa mi, že si nás tu chcú podržať ako rukojemníkov. To však nesmieme pripustiť, lebo by sme si ani chvíľu neboli istí životom.

Za tohto rozhovoru došli až ku kruhu stanov a chatrčí. Tu už bolo všetko pripravené na nastávajúci súboj.

Z veľkej hromady balvanov, ktoré sem nanosili, vyčnieval silný stĺp. Boli k nemu priviazané dve lasá, ale každé iba jedným koncom. Naokolo stáli všetci obyvatelia tábora, muži i ženy, aby boli svedkami vzrušujúceho divadla. Old Shatterhand si všimol, že všetci Indiáni sú dobre ozbrojení. Pravdaže, táto okolnosť neznamenala nič dobré. Zaumienil si, že sa podľa toho zariadi. Vstúpil do stredu kruhu. Náčelník už tu bol a počínal si, akoby si bol víťazstvom úplne istý. Ukázal na lasá a povedal:

- Pozri na tieto dva remene! Vieš, načo sú?

- Môžem si to domyslieť, - odvetil zálesák. - Pri súboji budeme priviazaní.

- Uhádol si. Jeden koniec je pripevnený k stĺpu a druhý nám uviažu okolo tela.

- Prečo?

- Aby sme sa mohli pohybovať len v tomto úzkom kruhu a aby sme si navzájom nemohli uniknúť.

- Pokiaľ ide o mňa, toto opatrenie je zbytočné. Ani na um mi nepríde, aby som stadiaľto utekal. No dovtípil som sa, prečo si to tak zariadil. Predpokladáš, že som slabší než ty, ale som rýchly a šikovný, a týmito lasami mi chceš zabrániť, aby som tieto svoje prednosti využil. Nech je po tvojom! Je mi to ľahostajné. Akými zbraňami budeme bojovať?

- Každý z nás dostane do ľavej ruky nôž a do pravej tomahavk. Týmito zbraňami budeme bojovať dotiaľ, kým jeden z nás nepadne.

Bolo zrejmé, že náčelník volil tento spôsob boja a tieto zbrane preto, lebo sa domnieval, že takto bude mať nad belochom prevahu. Ale Old Shatterhand celkom pokojne vyhlásil:

- V poriadku, súhlasím.

- Súhlasíš? Ty súhlasíš so svojou vlastnou smrťou? Je isté, že ťa premôžem.

- To sa uvidí.

- Pozri, aký som silný, - chvastal sa Veľký vlk. - Skús, či to vládzeš urobiť za mnou!

Prikročil k veľkému balvanu, zdvihol ho a znovu ho položil na zem. Náčelník bol naozaj neobyčajne silný a bolo isté, že ani jeden jeho bojovník by tento kúsok nebol mohol opakovať za ním. Old Shatterhand sa zohol, aby zdvihol ten istý balvan. Hoci sa veľmi namáhal, aspoň sa tak zdalo - nepodvihol balvan ani len o centimeter.

- Uff! - spokojne si vydýchli Indiáni okolo neho. Malý Hobble Frank povedal svojmu druhoví, Tučnému

Jemmymu:

- Old Shatterhand sa len pretvaruje, aby náčelníka oklamal. Viem celkom iste, že by vládal zdvihnúť balvan až nad hlavu a ešte by ho odhodil na desať krokov. Len vyčkajme! Veľkému vlkovi ovisnú uši.

No Veľký vlk bol opačného názoru. Touto ukážkou svojej sily chcel belocha zastrašiť a teraz bol presvedčený, že sa mu to podarilo.

- Si veľmi silný muž, - dôrazne povedal Old Shatterhand. - Dúfam, že v tomto súboji sa budeš spoliehať len sám na seba.

- To je samozrejmé. Ktože by mi mal pomáhať?

- Tvoji bojovníci. Ako sa zdá, pokladajú za možné, že ťa porazím. Prečo sú vyzbrojení, akoby sa chystali na vojnový chodník?

- A vari tvoji druhovia nemajú zbrane?

- Majú, ale na môj pokyn ich všetky odložia do nášho stanu. Taký je zvyk bledých tvárí. Každý udatný biely bojovník je hrdý a nestrpí, aby si nepriateľ mohol z nejakej okolnosti domýšľať, že sa naňho zákerne zaútočí. Ak máš dosť smelosti, aj ty nariadiš svojim bojovníkom, aby tak urobili.

- Chceš ma urážať? - vzkypel Veľký vlk. - Nepotrebujem, aby mi niekto pomáhal. Ak tvoji bojovníci odložia zbrane do stanu, aj moji tak urobia.

- V poriadku. Ja so svojimi bojovníkmi hneď odložím všetky zbrane. Ponechám si len nôž.

Odovzdal svoje zbrane Hobble Frankovi a tak isto urobili aj Jemmy a Davy. Pritom Old Shatterhand povedal malému Frankovi po nemecky:

- Odnesieš zbrane do stanu, ale iba zdanlivo. Keď ťa nikto nebude pozorovať, vystrčíš ich popod zadnú stenu von. Sem sa už nevracaj! Nikto si to nevšimne, lebo pozornosť bude upútaná na súboj. Potajomky sa vykradneš zo stanu a osedláš naše kone, ktoré stoja pri ňom; budeme musieť rýchlo ujsť.

- Prečo si sa s tým mužom rozprával? - oboril sa náčelník na Old Shatterhanda. - Prečo si s ním hovoril rečou, ktorej nerozumieme?

- To je jediná reč, ktorú dobre ovláda.

- Čo si mu povedal?

- Požiadal som ho, aby odniesol zbrane do nášho stanu a tam ich strážil.

- Načo ich má strážiť! Azda si myslíš, že vám ich ukradneme?

- Nie. Nemôžem však nechať svoju čarodejnú pušku bez dozoru, lebo by sa mohlo prihodiť nešťastie. Vieš dobre, že spustí sama od seba a začne strieľať do Indiánov, len čo sa jej niekto nepovolaný dotkne.

- Áno, to som videl. Dobre, nech ju teda ten muž stráži. Keď ťa zabijem, zakopem ju hlboko do zeme alebo hodím do jazera, aby už nemohla nikomu ublížiť.

Hobble Frank teda odišiel.

Na rozkaz Veľkého vlka aj Indiáni odovzdali zbrane svojim ženám. Tie ich hneď odniesli do stanov. Náčelník sa vyzliekol do pása, aby mu odev pri boji neprekážal v pohyboch. Old Shatterhand tak neurobil. Keby sa po súboji znovu musel obliecť, stratil by veľa času a to by sa mu mohlo stať osudným. Ženy sa rýchlo vrátili, aby azda nezmeškali dačo zo súboja. Oči všetkých sa upierali do stredu kruhu a nikomu ani na um neprišlo, že malý Sas tu už dosť dlho nie je.

- Stalo sa ti po vôli, - povedal Veľký vlk Old Shatterhandovi. - Začneme?

- Najprv by som sa ťa chcel ešte na čosi spýtať. Čo bude s mojimi druhmi, ak ma usmrtíš?

- Stanú sa našimi zajatcami.

- Ale veď pri pretekoch zvíťazili, a teda sú slobodní. Môžu ísť, kam sa im zapáči.

- Budú slobodní. No zatiaľ musia ostať u nás ako rukojemníci.

- To je proti dohovoru. Ale pokladám za zbytočné stratiť o tom ešte čo len slovo. A čo bude s nimi v tom prípade, ak zvíťazím?

- Je vylúčené, aby si zvíťazil! - hrdo odsekol náčelník.

- Musíme však rátať aj s touto možnosťou.

- Dobre teda. Ak zvíťazíš nado mnou, ty i tvoji druhovia ste voľní.

- A nikto nás nebude zdržovať?

- Nikto.

- Som spokojný. Môžeme začať.

- Áno, začnime! Nech nám priviažu okolo tela laso. Tu máš tomahavk!

Dva tomahavky tu ostali, tie ženy neodniesli s ostatnými zbraňami. Náčelník, ktorý bol ozbrojený nožom, vzal jeden tomahavk a podal ho Old Shatterhandovi. Ten si zbraň najprv prezrel a potom ju vysokým oblúkom hodil ďaleko za kruh divákov.

- Čo to robíš? - začudovane sa spýtal náčelník.

- Odhodil som tomahavk, lebo je nanič. Ako vidím, tvoj je výborný. Môj by sa mi hneď pri prvom náraze rozletel v ruke.

- Myslíš, že som ti ho azda dal z prefikanosti?

- Myslím len toľko, že by mi skôr poškodil než prospel, nič viac.

Pravdaže, vedel veľmi dobre, že mu náročky dali takúto zlú zbraň. Hoci náčelník mal tvár natretú hrubou vrstvou farieb, predsa bolo na nej vidieť posmešný výraz, keď odvetil:

- Keď si zahodil tomahavk, to je tvoja vec. Druhý však nedostaneš.

- Ani nepotrebujem. Budem bojovať len s nožom, o ktorom viem, že sa naň môžem spoľahnúť.

- Uff! Vari ti máta v hlave? Prvý sek môjho tomahavku ťa zabije. Ja mám dve zbrane, tomahavk i nôž, a okrem toho som silnejší než ty.

- Ako vidím, ty si mi uveril, keď som zo žartu predstieral, že nemôžem zdvihnúť balvan. Nechcel som ťa zastrašiť. No pretože stále tvrdíš, že si silnejší, presvedčíme sa. Pozri, čo dokážem!

Poobzeral sa a našiel balvan, ešte väčší a ťažší než ten, ktorý zdvihol Veľký vlk. Old Shatterhand ho pevne chytil, zdvihol ho do výšky pása a potom až nad hlavu. Tam ho hodnú chvíľu držal a potom ho odhodil asi na desať krokov.

- No, urob to po mne! - zvolal nahlas na Veľkého vlka.

- Uff, uff, uff, - ozvalo sa dookola. Náčelník hneď neodvetil. Pozrel na zálesáka, potom na balvan a znovu na zálesáka. Od prekvapenia sa nezmohol na slovo. Až po chvíli sa ozval:

- Myslíš, že ma zastrašíš? To si nenamýšľaj! Zabijem ťa a vezmem ti skalp, aj keby som musel bojovať do samého večera.

- To nebude tak dlho trvať, - povedal Old Shatterhand s úsmevom. - O niekoľko minút je po súboji. Teda chcel by si mi vziať skalp?

- Áno. Skalp premoženého patrí predsa víťazovi. Priviažte nás k lasám!

Posledné slová povedal dvom Indiánom, ktorí tu už pohotovo stáli. Priviazali náčelníkovi aj Old Shatterhandovi lasá okolo drieku a potom sa vzdialili. Obaja súperi sa mohli pohybovať len v kruhu, ktorého polomer tvorila dĺžka lasa. Stáli tu proti sebe tak, že obe lasá tvorili rovnú čiaru, teda priemer kruhu. Indián držal tomahavk v pravej a nôž v ľavej ruke. Old Shatterhand mal iba nôž v pravej ruke.

Veľký vlk si predstavoval súboj tak, že budú behať jeden za druhým v kruhu, a to tak dlho, až niektorý z nich bude môcť soka presným zásahom skoliť. Teraz už pochopil, že silou svojho protivníka neprevyšuje. No mal výhodu, že bol lepšie ozbrojený. Preto skalopevne veril, že zvíťazí. V tomto presvedčení ho utvrdilo i to, že Old Shatterhand, aspoň podľa jeho názoru, nedržal tesák dobre v ruke. Hrot čepele nebol obrátený nadol, ale nahor. To značí, že sok nebude môcť bodnúť zhora nadol. Indián sa tomu v duchu smial a starostlivo pozoroval belocha.

Ale ani beloch nespúšťal oči z Indiána. Sám nechcel začať, radšej vyčkával útok. Vedel, že musí skoncovať so súperom hneď pri tejto prvej zrážke. Išlo len o to, ako použije Veľký vlk tomahavk. Pokým ho pevne drží v ruke, nemusí sa obávať. No keď sa rozoženie, aby ho hodil, musí čo najrýchlejšie odskočiť. Obaja stáli dosť ďaleko od seba, takže by nebolo ťažké včas sa uhnúť pred letiacim tomahavkom.

Našťastie náčelník ešte nemienil hodiť tomahavk. Keby azda netrafil, zbraň by už nemal a späť by ju nedostal.

Súperi stáli proti sebe päť minút, desať minút, ani jeden sa nehýbal. Indiáni už strácali trpezlivosť a začali pokrikovať. Veľký vlk posmešne vyzval súpera, aby začal. Old Shatterhand však mlčal. Namiesto odpovede si sadol a správal sa tak pokojne a nenútene,

akoby bol medzi najdôvernejšími priateľmi. No v skutočnosti jeho svaly a šľachy boli prichystané na najrýchlejšie pohyby.

Náčelník videl v tomto správaní urážku svojej chrabrosti; bledá tvár ho podceňuje. No bola to iba bojová lesť, ktorá mala Veľkého vlka vydrážditť k neopatrnosti. A aj dosiahla svoj cieľ. Indián bol presvedčený, že sediaceho soka skôr porazí a že túto chvíľu musí využiť. Vyrazil prenikavý bojový pokrik a vrhol sa k Old Shatterhandovi. Tomahavk, pripravený na seknutie, držal nad hlavou. A Indiáni čakali, že v najbližšej chvíľočke rozotne hrozná zbraň belochovu lebku. Mnohí už otvárali ústa, aby zakričali na slávu víťazovi. Ale Old Shatterhand bleskurýchlo odskočil nabok a nastavil nôž. Hrot čepele, obrátený dohora, vykonal svoje. Prebodol Indiánovi predlaktie, ktoré sa naň pri údere tomahavkom samo nabodlo. A tomahavk - pravdaže - netrafil, spadol na zem. Old Shatterhand rýchlo vytiahol tesák z náčelníkovho predlaktia a rukoväťou ho udrel z celej sily aj do druhej ruky, takže mu z nej vypadol nôž. Potom beloch bleskovým, takmer neviditeľným pohybom vrazil rukoväťou tesáka tak prudko sokovi do hrude, že Veľký vlk odkvätol na zem ako prázdne vrece a už sa nehýbal.

Old Shatterhand zdvihol do výšky ruku s nožom a zvolal: - Kto je víťaz?

Nikto sa neozval. Ba dokonca aj tí, čo pokladali za možné, že ich náčelník podľahne, nechceli veriť vlastným očiam. Nikto z nich by si nebol ani len vo sne pomyslel, že sa to môže stať tak rýchlo.

- Veľký vlk sám vyhlásil, že skalp porazeného patrí víťazovi, - pokračoval Old Shatterhand. - Teda mohol by som mu spokojne stiahnuť z hlavy kožu i s vlasmi. Ale ja to neurobím. Som kresťan a priateľ červených mužov, a preto mu darujem život. Možno som mu zlomil niektoré rebro. Ale mŕtvy iste nie je. Nech ho moji červení bratia prezrú a ošetria. Ja odchádzam do svojho stanu.

Odviazal si od pása laso a odišiel. Nikto ho nezastavil a nikto nezadržal ani Davyho a Jemmyho, keď sa pobrali za ním. Každý chcel vedieť, čo je s Veľkým vlkom, a tak sa k nemu všetci tlačili.

Zatiaľ zálesáci prišli celkom nerušene k svojmu stanu. Za ním už ležali pripravené zbrane a stál tu aj Hobble Frank s koňmi.

- Rýchlo do sediel a už sa aj berme stadiaľto! - povedal Old Shatterhand. - Porozprávame sa neskoršie.

Vyhupli na kone a pohli sa. Zo začiatku napredovali pomaly, lebo sa museli kryť za stanmi a chatrčami. Keď už boli za táborom, zbadali ich stráže. Tie hneď vyrazili bojový pokrik a začali strieľať. Belosi popchli ostrohami kone do prudkého cvalu. Keď sa obzreli, videli, že streľba vyburcovala celý tábor. Indiáni sa začali hemžiť medzi stanmi, akoby poštuchal do mraveniska. Pritom spustili taký diabolský rev, že hory hučali mnohonásobnou ozvenou.

Štyria zálesáci uháňali priamo k miestu, kde sa bystrina vlievala do jazierka. Old Shatterhand sa dosť dobre vyznal v tomto kraji a vedel, že údolie tejto bystriny je pre útek najvhodnejšie. Bol presvedčený, že Utahovia hneď vyrazia za nimi, aby ich prenasledovali. Musel si teda vybrať takú cestu, kde Indiáni nebudú môcť sledovať ich stopy.

TRINÁSTA KAPITOLA

Šľachetnosť Old Shatterhanda

Toho rána, keď sa v tábore Utahov konali preteky a súboje na život a na smrť, po brehu potoka, ktorý vytekal z jazierka, cválala skupina jazdcov. Bolo ich vyše štyridsať. Postupovali proti prúdu. Na čele oddielu bol Old Firehand a tetka Drollová. Za nimi jazdil Humply Bill a Gunstick Uncle s anglickým lordom. Skrátka, boli to belosi, zálesáci a rafteri, ktorí pri pohorí Eagle Taile zažili dobrodružstvo s trampmi a potom vyrazili do hôr k Striebornému jazeru. V Denvere sa k nim pripojil inžinier Butler so svojou dcérkou Elien. Vybral sa do Denveru priamo z bratovej farmy. Jeho žena ostala na Butlerovej farme, lebo po príhode s čiernym leopardom sa necítila dobre a potrebovala si dlhší čas oddýchnuť. Elien sa však nechcela odlúčiť od otca a rozhodla sa ísť s ním aj do hôr. Sedela v nosidlách, pripevnených na dva malé, ale vytrvalé indiánske poníky.

Winnetoua nebolo vidieť, lebo šiel dopredu na výzvedy. Old Firehand viedol ostatných práve cez lesnú čistinku, kde sa Old Shatterhand a jeho druhovia stretli s Utahmi. Pravda, lovci hneď vyčítali zo stôp, že tu Indiáni zajali belochov. Rozhodli sa sledovať stopy a prípadne zajatcom pomôcť.

Netušili, že Utahovia vykopali vojnové sekery. Ako Winnetou, tak aj Old Firehand žili doteraz s týmto kmeňom v mieri. Obaja boli presvedčení, že ich Utahovia priateľsky prijmú a že sa u nich môžu prihovoriť za zajatých belochov.

Samozrejme, nemohli naisto vedieť, kde sa Indiáni utáborili. No poznali tento kraj a vedeli, že okolie neďaleko jazierka je ako stvorené na táborenie. Domýšľali sa teda, že tam Utahov nájdu. Ale aj keď čakali priateľské prijatie, podľa nepísaných zákonov západu bolo treba, aby najprv Indiánov pozorovali. Až potom sa im môžu ukázať. Preto sa Winnetou vybral dopredu ako zved. Práve keď oddiel dorazil k miestu, kde sa brehy potoka rozostupovali, náčelník Apačov sa cvalom vracal. Už z diaľky kýval, aby zastali.

To nebolo dobré znamenie, a preto Old Firehand naňho zvolal:

- Môj brat nás vystríha. Videl Utahov?

- Áno, videl som ich, aj ich tábor.

- A neukázal si sa im?

- Nie, lebo vykopali vojnovú sekeru.

- Podľa čoho si to zistil?

- Podľa bojového pomaľovania ich tvárí a aj podľa toho, že sa ich zišlo na jednom mieste tak veľa. Červení bojovníci sa združujú do takých veľkých oddielov len vtedy, keď tiahnu do boja alebo na lov bizónov. Pretože v tomto ročnom období sa bizóny nesťahujú, môže ísť len o vojnovú výpravu.

- Koľko ich je?

- Winnetou nemohol všetkých vidieť. Pri jazierku bolo najmenej tristo a iste boli mnohí aj v stanoch.

- Pri jazierku? A koľkí? Čo tam robia? Azda lovia ryby?

- Nie. Keby bojovníci nadháňali ryby do sietí, kráčali by dopredu. Títo však stáli ticho a pozerali pokojne do vody.

- Sto hromov! - zľakol sa Old Firehand. - Azda je to príprava? Azda hodili belochov do vody, aby sa utopili?

Old Firehand čiastočne uhádol. Winnetou pozoroval Utahov od samého začiatku, ako sa preteky v plávaní začali , a teraz odvetil s takou istotou, akoby stál na brehu jazierka a všetko videl:

- Nie, nechcú ich utopiť. Sú to preteky v plávaní, pri ktorých ide o život.

- Vieš to iste?

- Áno. Winnetou pozná zvyky svojich červených bratov. Aj Old Firehand vie veľa o týchto zvykoch a iste mi dá za pravdu. Utahovia majú tváre pomaľované vojnovými farbami. To značí, že zajatých belochov pokladajú za nepriateľov a chcú ich zabiť. Indián si však neželá, aby nepriateľ umrel rýchlou smrťou, radšej ho pomaly mučí. Neraz mu dovolí bojovať o život s protivníkom, ktorý však je oveľa silnejší a zručnejší. Inokedy zase musí zajatec plávať opreteky, ale iba preto, aby si predĺžil smrteľnú úzkosť a muky.

- Máš pravdu, Utahovia iste sledujú takéto preteky v plávaní. Našli sme stopy najprv štyroch belochov a potom ešte dvoch. Spolu je ich teda šesť. Všetci iste nebudú plávať opreteky, ale každý musí iným spôsobom bojovať alebo pretekať sa. Musíme sa poponáhľať a zachrániť ich.

- Ak sa môj brat poponáhľa k nim, to akoby sa hnal do náručia istej smrti.

- Odvážnym šťastie praje. Spolieham sa na to, že som sa voči Utahom nikdy nesprával nepriateľsky.

- Na to sa nemôžeš spoliehať. Keď raz vykopali vojnovú sekeru proti belochom, budú aj so svojím najlepším priateľom, ak je to bledá tvár, zaobchádzať ako s nepriateľom. Ani u teba by neurobili výnimku.

- Ale náčelníci by ma predsa chránili.

- Nie. Utahovia nie sú verní a úprimní a ani jeden ich náčelník nemá na svojich ľudí taký veľký vplyv, aby ťa mohol zachrániť pred smrťou. Nesmieme sa im ukázať na oči!

- Ale ty môžeš k nim ísť, veď si Indián.

- Ani ja k nim nemôžem ísť. Ktovie, či nevykopali vojnovú sekeru aj proti niektorým indiánskym kmeňom.

- Ale v tom prípade sú tí šiesti belosi beznádejne stratení.

- Môj brat sa mýli. Sú dva dôvody, svedčiace proti jeho domnienke.

- No vrav! Prvý?

- Prvý som spomínal pred chvíľou. Zajatci Indiánov neumierajú hneď a rýchlo, ale iba neskôr a pomalou smrťou. Teraz je ešte len ráno. Azda sa dozvieme viacej a potom si ľahšie urobíme nejaký záver.

- A druhý dôvod?

Náčelník Apačov sa však potmehúdsky usmial a odvetil:

- Medzi bledými tvárami je muž, ktorý sa len tak ľahko nedá usmrtiť a ktorý iste bude úporne chrániť aj svojich druhov.

- Kto je to?

- Old Shatterhand.

- Čože?! - zhíkol lovec. - Old Shatterhand, s ktorým sa máš zísť hore pri Striebornom jazere? Naozaj je už tu?

- Old Shatterhand je presný ako slnko na oblohe.

- Videl si ho? - Nie.

- Ako teda môžeš tvrdiť, že je tu?

- Viem to už od včerajška.

- A nepovedal si mi to.

- Neraz je lepšie, keď človek mlčí. Keby som ti bol včera prezradil, čia puška na lesnej čistinke prehovorila, neboli by ste pokojne napredovali, ale boli by ste uháňali cvalom.

- Na čistinke prehovorila Old Shatterhandova puška? Skadiaľ to vieš?

- Keď sme včera hľadali stopy na okraji lesa a na čistinke, našiel som stromček prevŕtaný guľkami z pušky. Guľky pochádzajú z Old Shatterhandovej čarodejnej pušky, to viem iste. Chcel červených bojovníkov zastrašiť a teraz sa jeho zbrane naozaj boja.

- Škoda, že si mi ten stromček neukázal. Hm, ak je Old Shatterhand s tými belochmi, tak sa nemusíme o nich príliš strachovať. Poznám ho. Viem, čo dokáže a aký rešpekt majú Indiáni pred ním. Čo urobíme? Čo navrhuješ?

- Moji priatelia pôjdu teraz za mnou, ale husím pochodom. Keď Utahovia natrafia na našu stopu, nesmú sa dozvedieť, koľko jazdcov tadiaľto prešlo. Howgh!

Obrátil koňa doprava a pokračoval v ceste. Nespytoval sa, či Old Firehand s ním súhlasí, a neobzeral sa, či ho nasledujú.

Ako sme už spomínali, brehy potoka sa rozširovali. O niečo ďalej prechádzali v kruhovité návršie, ktoré čoraz väčšmi stúpalo a obkľučovalo rovinu s jazierkom. Na rovine nebolo stromov, ale návršie bolo porastené lesom, ktorý siahal až k úpätiu. A pred lesom, celkom na okraji úpätia, sa ťahal riedky pás krovísk. Winnetou, krytý za stromami

a kroviskami, pustil sa po návrší napravo. Takto prešiel tou časťou návršia, ktorá lemovala severnú časť rovinky,

a dostal sa na západnú stranu, kde sa z horského masívu rútila do jazierka bystrina.

Ostatní belosi šli za Winnetouom, a tak sa dostali z východnej strany na západnú až k bystrinke. Od jazierka boli vzdialení asi sto krokov. Pomedzi stromy, ktoré tu rástli, ľahko mohli vidieť tábor Utahov. Potom zostúpili, priviazali kone k stromom a posadali si alebo polihali do mäkkého machu. To miesto bolo akoby stvorené na pozorovanie jazierka a okolia.

Zrazu sa zo zástupu Utahov odlúčili dvaja muži a zo všetkých síl upaľovali smerom na juh.

Old Firehand si priložil k oku ďalekohľad a zvolal:

- Indián a beloch sa pretekajú v behu. Indián je ďaleko vpredu a iste zvíťazí. Beloch je chlapík malej postavy.

Old Firehand podal ďalekohľad náčelníkovi Apačov a ten, keď cezeň pozorne pozrel na malého chlapíka, hneď zvolal:

- Uff! Veď je to Hobble Frank! Neborák, musí bežať opreteky, ale veru Indiána nedohoní.

- Hobble Frank? - spýtal sa Old Firehand. – Nemôžem sa na to dívať so založenými rukami. Musíme sa rýchlo rozhodnúť a pomôcť mu.

- Teraz ešte netreba, - mienil náčelník Apačov. - Zatiaľ mu nehrozí nebezpečenstvo. Je tam predsa Old Shatterhand.

Pre stromy nebolo vidieť celú pretekársku dráhu. Obaja bežci zmizli napravo. Všetci boli presvedčení, že sa najprv ukáže Indián. Aké však bolo ich prekvapenie, keď sa namiesto Indiána naraz zjavil malý chlapík a vykračoval si celkom pomaly, akoby sa vracal z prechádzky.

- Frank je prvý! - zvolal Old Firehand. - Ako je to možné?

- Iste si pomohol nejakou ľsťou, - odvetil Winnetou.

- Hlavné, že zvíťazil. Veď sa neskôr dozvieme, ako to narafičil. Počujete, ako zúrivo Utahovia zavýjajú? Už odchádzajú. Vracajú sa do tábora. A dívajte sa, tam stoja štyri bledé tváre! Poznám ich!

- Aj ja! - zvolal Droll. - Je to Old Shatterhand, Dlhý Davy, Tučný Jemmy a ten malý je Hobble Frank.

Tieto mená spôsobili všeobecný rozruch. Niektorí poznali toho alebo onoho osobne. Iní zase o nich už mnoho počuli a boli na nich náramne zvedaví. Len sa tak sypali rozličné poznámky a dohady. Napokon Winnetou povedal Old Firehandovi:

- Vidí teraz môj brat, že som mal pravdu? Naši priatelia majú ešte zbrane. Teda ešte to s nimi nie je také zlé.

- Zatial nie. Ale čoskoro sa to môže zmeniť. Navrhujem, aby sme sa ta rozbehli cvalom.

- Ak to môj brat chce urobiť, nech ide. Ja ostanem tu, - odvetil náčelník Apačov rozhodne. - Old Shatterhand pozná všetky okolnosti a vie, čo má robiť. My ich nepoznáme a azda by sme len pokazili jeho plán. Ostaňte tu! Pokúsim sa dozvedieť, ako sa veci majú.

S ďalekohľadom v ruke zmizol medzi stromami. Uplynula dobrá polhodina, kým sa vrátil. -Uprostred tábora sa odohráva súboj, - oznamoval.

- Utahovia stoja tak husto pri sebe, že som súperov nemohol vidieť. Ale videl som Hobble Franka. Potajomky a čo naj opatrnejšie priviedol kone za stan a osedlal ich. Belosi chcú ujsť.

- Urobil to potajomky? Chcú ujsť? - spytoval sa Old Firehand. - Musíme sa im teda postaviť do cesty, aby sme sa ich mohli ujať. Alebo hádam bude ešte lepšie, keď im vyjdeme v ústrety.

- Ani to, ani ono, - odporoval náčelník Apačov.

- Zdá sa, že moje náhľady sa dnes nezhodujú s myšlienkami môjho červeného brata.

- Nech sa Old Firehand nezlostí, ale radšej nech uvažuje. Čo urobia Utahovia, ak im belosi ujdú?

- Budú ich prenasledovať.

- Správne. Utečenci sú štyria. Koľkých bojovníkov vyšlú Utahovia za štyrmi až šiestimi utečencami?

- No... asi dvadsiatich, tridsiatich.

- Dobre. Tridsiatich by sme síce premohli. No keď sa Utahom ukážeme, hneď sa za nami pustí celý kmeň a potom by tieklo veľa krvi.

- Máš pravdu, Winnetou. Ale Utahovia zistia podľa stôp, koľko nás tu bolo.

- Budú sledovať len stopy mužov, ktorých budú mať pred sebou.

- Ach, už viem, čo máš na mysli. Pôjdeme za nimi?

- Áno.

- Old Shatterhandovi sa ani neukážeme?

- Budeme s ním hovoriť, ale len ty a ja. Počúvaj! Čo to znamená?

Z tábora zaznelo hrozné zavýjanie a hneď nato bolo vidieť divo uháňať štyroch jazdcov. Boli to belosi. Mierili k severnému koncu jazera. Zrejme mali v úmysle dostať sa do údolia bystriny a ujsť tadiaľ do hôr.

- Prichádzajú, - povedal Winnetou. - Nech ide Old Firehand za mnou. Ostatní moji bieli bratia rýchlo odvedú kone hlbšie do lesa a tam vyčkajú, kým sa vrátime. Nech zoberú so sebou aj naše kone.

Chytil Old Firehanda za ruku a ťahal ho pozdĺž strmého brehu bystriny až k miestu, skadiaľ dobre videli tábor, ale kde ich nikto nemohol zbadať. Tu zastali.

Old Shatterhand sa rýchlo blížil. Cválal i so svojimi druhmi tesne popri vode. Náčelník Apačov s Old Firehandom stáli vyššie na brehu. Keď sa Old Shatterhand so svojimi druhmi ocitol práve naproti nim, Winnetou zhora zvolal:

- Uff! Nech sa tu moji bieli bratia zastavia! Štyria jazdci zastavili kone a pozreli nahor.

- Winnetou! Winnetou! - zvolali všetci naraz.

- Áno, tu stojí Winnetou, náčelník Apačov, - odvetil Indián. - A je tu ešte jeden priateľ mojich bielych bratov.

Kývol mohutnému lovcovi a ten vystúpil do popredia.

- Old Firehand! - zvolal Old Shatterhand. - Ty si tu? Musím hore k tebe. Alebo poď ty dolu!

Hoci mu hrozilo veľké nebezpečenstvo, chcel zoskočiť z koňa.

- Počkaj, nezostupuj! - zvolal Old Firehand. - Ani ja nemôžem k tebe.

- Prečo nie?

- Utahovia, ktorí sa poženú za tebou, nesmú vedieť, že sme tu.

- Ach! Ste tu sami?

- Nie. Sú tu ešte mnohí lovci a rafteri. Je nás vyše tridsať. Iste tu nájdeš aj veľa známych. Teraz však nemáme čas na rozhovor. Kam mierite?

- K Striebornému jazeru.

- Aj my. Pokračujte v ceste. Len čo sa tadiaľto preženú vaši prenasledovatelia, pustíme sa za nimi, a tak ich dostaneme do prostriedku.

- Výborne! - potešil sa Old Shatterhand. - Veľké šťastie, že sme sa s vami stretli! Vidíte až do tábora?

- Áno.

- Dávajte teda pozor! Keď zazrieš prenasledovateľov, hneď mi to hlás, aby ma tu nezbadali. Poviem vám aspoň to najnutnejšie.

Pravda, všetci títo muži sa nesmierne tešili zo stretnutia. No okolnosti im nedovoľovali strácať veľa času dlhými rozhovormi. Preto si navzájom oznámili len to naj potrebnejšie. Ostatne, ich vycvičený bystrý um im pomohol domyslieť si, čo sa pri rozhovore nestihlo spomenúť. Keď skončili, Winnetou sa obrátil na Old Shatterhanda s otázkou:

- Pozná môj biely brat hlbokú skalnú úžľabinu, ktorú bledé tváre nazývajú Night Canyon, Nočný kaňon?

- Áno. Bol som tam už viac ráz.

- Stadiaľto sa k nej dostaneme asi za päť hodín. Úžľabina má strmé skalné steny, po ktorých by nikto nemohol vyliezť hore. Zdá

sa, že čnejú až k oblohe. Uprostred úžľabiny je rozšírené kruhovité miesto. Old Shatterhand sa bude naň iste pamätať.

- Pravdaže.

- Nech teda môj biely brat ide až tam. Prejde cez kruhovité miesto a usadí sa i so svojimi druhmi hneď za ním. Skalná úžľabina je tu taká úzka, že ani dvaja jazdci sa tu nemôžu vyhnúť jeden druhému. Môj brat Charlie sám by tam mohol svojou čarodejnou puškou zadržať niekoľko sto Utahov. Keď vniknú do kaňonu, nebudú môcť jazdiť ani dopredu, ani dozadu, lebo im budeme za pätami. Ostanú im len dve možnosti: buď sa dajú postrieľať do posledného chlapa, alebo sa vzdajú.

- Dobre, urobíme, ako vravíš. Ale povedzte mi ešte aspoň jedno: prečo sa toľkí uberáte k Striebornému jazeru.

- To ti ochotne prezradím, - odvetil Old Firehand. - V Skalnatých horách som objavil mimoriadne bohaté

ložisko striebra. Lenže v tom kraji nieto vody. Na ťažbu nemožno ani pomyslieť, ibaže by sme tam nejakým spôsobom priviedli vodu. Prišlo mi na um, že by sme ta mohli odviesť vodu Strieborného jazera. Ak sa nám to podarí, vydobyjeme zo strieborného ložiska celé milióny. Ide so mnou aj inžinier, ktorý všetko preskúma z technického hľadiska a v priaznivom prípade by viedol ťažbu. Old Shatterhand sa letmo usmial a odvetil:

- Ložisko striebra? Kto ho objavil?

- Ja ešte s niektorými druhmi.

- Hm, ak odvedieš vody tohto jazera k ložisku striebra, budeš mať dvojnásobný zisk. Na dne jazera ležia toľké bohatstvá, že strieborné ložisko je proti nim ako žobrákova kapsa.

- Ach, myslíš poklad v Striebornom jazere?

- Pravdaže.

- Vieš o ňom dačo?

- Viacej, než si myslíš. Neskoršie sa to dozvieš. Ale aj ty si ho spomenul, od koho si sa o ňom dopočul?

- Od koho...? Nuž... aj o tom si povieme až neskôr. Teraz sa už ponáhľajte! Vidím, ako indiánski jazdci vyrazili z tábora.

- Idú sem?

- Áno. Na koňoch.

- Koľkí sú?

- Piati.

- Pshaw! Tých sa nemusíme báť. To je len predvoj, ktorý nás nemá pustiť z očí. Hlavný oddiel čoskoro vyrazí za nimi. Teda dopredu! Do videnia v Nočnom kaňone!

Popohnal koňa a už aj uháňal i so svojimi druhmi ďalej. Old Firehand a Winnetou sa prikrčili, aby mohli piatich Utahov pozorovať. Tí čoskoro prebehli vedľa, pozorujúc upreto stopy pred sebou.

Potom sa Old Firehand s Winnetouom vrátili k svojim ľuďom, utáboreným v lese neďaleko miesta, kde sa bystrina vlievala do jazierka. Old Firehand im už chcel rozpovedať, čo mu Old Shatterhand rozprával, keď tu zbadal niekoľko utažských žien, ako sa blížili k brehu jazierka. V rukách niesli udice. Hneď upozornil na ne Winnetoua a doložil:

- Keby sme mohli tieto squaw vypočuť, azda by sme sa dozvedeli dačo o úmysloch utažských bojovníkov.

- Winnetou sa o to pokúsi, keď sa priblížia, - odvetil náčelník Apačov.

Čoskoro prišli ženy bližšie. Nemienili loviť ryby v jazierku, ale v ústí bystriny. Sadli si na breh pod kroviská, hodili udice do vody a začali sa rozprávať. Ani za mak sa neznepokojovali tým, že pri rybačke sa nemá hovoriť. Winnetou sa k nim priplazil nepozorovane ako had a čoskoro ležal za kroviskami. Všetci sa so záujmom dívali z úkrytu naňho i na ženy. Zdržal sa tam dobrú štvrťhodinu. Keď sa vrátil, s úsmevom povedal svojim druhom:

- Ak sa tieto squaw nenaučia lepšie držať jazyk za zubami, nikdy nechytia ani len jediného pstruha. Prezradili mi všetko, čo som sa chcel dozvedieť.

- A čo si sa dozvedel? - spýtal sa ho Old Firehand.

- Piati bojovníci, ktorí precválali pomimo nás, majú čo naj zreteľnejšie vyznačiť Old Shatterhandovu stopu. Onedlho prídu za nimi päťdesiati iní a povedie ich Veľký vlk.

- Teda je živý?

- Áno. Old Shatterhandov nôž mu zranil a ochromil pravú ruku. Úder do pŕs mu vyrazil dych, takže Veľký vlk omdlel, ale inak sa mu nestalo nič. Keď sa prebral z mdloby, vyrazil so svojimi bojovníkmi za utečencami, aby sám viedol prenasledovanie. Ostatní bojovníci sa dnes rozptýlia po celom kraji, aby lovili zver, lebo zajtra tábor preložia.

- Kam?

- Ženy a deti sa odoberú k starcom a starenám do hôr, kde budú v bezpečí. Bojovníci sa však vyberú za Veľkým vlkom na miesto, kde sa majú zhromaždiť všetky kmene Utahov.

- Kde to je?

- O tom asi squaw nevedeli. Viacej som sa nemohol dozvedieť. Ale to, čo vieme, nám stačí.

- Zatiaľ teda nemôžeme nič robiť. Musíme vyčkať, kým prejde pomimo nás Veľký vlk so svojím oddielom. Už z toho, že si so sebou vzal päťdesiat mužov, môžeme usúdiť, aký veľký rešpekt má pred Old Shatterhandom. Taká presila proti štyrom belochom!

- Old Shatterhand je môj priateľ a žiak, - hrdo povedal Winnetou. - Nemusí sa báť ani päťdesiatich piatich bojovníkov.

Muži si teda ľahli a striehli. Veľký vlk i so svojimi ľuďmi prišiel až o dobrú hodinu. Precválali povedľa a ani jediným pohľadom nezablúdili pod stromy. Podľa výzoru Indiánov ľahko sa dalo uhádnuť, že sú na vojnovom chodníku. Všetci do jedného boli ozbrojení strelnými zbraňami. Náčelník mal pravú ruku v obväze. Tvár mal natretú ešte hrubšou vrstvou farieb než ráno. Z pliec mu splýval na chrbát koňa vojenský plášť, ozdobený orlími perami. Ale na hlave nemal ani jediné. Cítil sa porazený a chcel si tento odznak chrabrosti zastoknúť do vlasov až potom, keď sa pomstí víťazovi. Jeho bojovníci sedeli na najlepších koňoch, aké v tábore mali.

Po desiatich minútach sa vydal za Utahmi najprv len Winnetou a po ďalších desiatich minútach ostatní.

Pravdaže, o nejakej skutočnej ceste tu nemohlo byť ani reči. Postupovali proti prúdu bystriny vždy vyššie do hôr. Keď bola bystrina na jar rozvodnená, poriadne sa zažrala do brehov. Na mnohých miestach ich strhla, a tak všade ležali balvany a vyvalené stromy. Nie div, že napredovali iba pomaly. Veľmi ich zdržiavalo aj to, že cez takéto prekážky sa ťažko prenášali nosidlá s Elien Butlerovou. Keď vyšli na hrebeň horského masívu, cesta sa zlepšila. Strmú stráň hory mali už za sebou. Tu už aj bystrina tiekla pokojnejšie, breh nebol rozrýpaný a rýchlejšie po ňom postupovali.

Stopa, po ktorej sa uberali, už naozaj nemohla byť zreteľnejšia. Pretože Old Shatterhand našiel takých spojencov, nepokladal za nutné starať sa o to, aby za nimi neostávali odtlačky konských kopýt. Piati Utahovia, ktorí sa hnali tesne za belochmi, náročky zanechávali

za sebou pokiaľ možno naj zreteľnejšiu stopu a Veľký vlk, ženúci sa i so svojimi ľuďmi po tejto stope, bol presvedčený, že za ním nie je nijaký nepriateľ, nuž mu ani na um neprišlo, aby bol opatrný.

Cesta k Nočnému kaňonu viedla krížom cez Losie hory úzkym priesmykom.

Teraz museli od bystriny odbočiť. Išli cez prales, ktorý nemal nijaký porast. Hoci stromy tu stáli poriedko, ich koruny splývali a vytvárali hustú klenbu, cez ktorú len kde-tu mohol preniknúť slnečný lúč. Pôda bola kyprá, mäkká a ostávali v nej zreteľné stopy.

Niekedy sa Old Firehand a jeho ľudia natoľko priblížili k náčelníkovi Apačov, že ich mohli zazrieť. Winnetou si počínal naozaj bezstarostne. Vedel, že Utahovia sa ani najmenej nebudú starať o to, čo sa deje za nimi.

Mohlo byť asi desať hodín, keď sa Old Firehand pohol so svojimi ľuďmi od jazierka. Až do jednej hodiny popoludní išli ustavične cez les. Potom zase cez prériu porastenú kroviskami. Belochom to bolo veľmi vhod. Kroviská ich tu veľmi dobre kryli a okrem toho kryli ich aj doliny, ktoré tu vo veľkom počte brázdili prériu. Keby tu bola rovná préria bez krovísk, museli by sa držať za Utahmi vo väčšej vzdialenosti. Po prérii opäť nasledoval les, ale nie dlho. Už o niekoľko minút sa ocitli na jeho okraji. Tu stál aj náčelník Apačov a čakal na svojich druhov. Keď sa ho spýtali, prečo nešiel ďalej, neodvetil, iba vystrel ruku a ukázal dopredu.

Belochom sa tu naskytol jedinečný pohľad. Za chrbtom mali Losie hory a pred sebou územie Grand River s jeho kaňonmi. Z pravej strany, z ľavej a tiež z miesta, kde jazdci zastali, skláňali sa nadol tri skalné plošiny ako tri obrovské bridlicové tabule. Ich sklon bol taký prudký a ich plocha taká hladká, že každý jazdec, ktorý by sa tadiaľto pustil, musel by spadnúť zo sedla. Hrozné bolo pozrieť do závratnej hĺbky. Po pravej i ľavej skalnej ploche stekali dolu jarčeky vody, ktorá však nenapájala ani jediný strom, ani jediný krík, ba ani len jediné stebielko trávy. Dolu, kde sa všetky tri šikmé skalné plochy k sebe zbiehali, jarčeky splývali v potok, ktorý onedlho mizol v úzkej skalnej roz-sadline.

- To je Nočný kaňon, - vysvetľoval Old Firehand. - Je taký hlboký a úzky, že lúče slnka nikdy nepreniknú na jeho dno, kde vládne temnota aj za najjasnejšieho dňa. Preto ho nazvali Nočný kaňon. Pozrite dolu, pozrite!

Ukazoval na skalnú rozsadlinu, do ktorej potok vtekal. Pohybovali sa tam malé postavy. Boli to jazdci, ale z tejto výšky sa zdalo, že sú to iba trpaslíci, siahajúci dospelému mužovi sotva po kolená. Boli to Utahovia, ktorí práve vchádzali do kaňonu.

Kaňon bol úzkou zvislou štrbinou v obrovskej skalnej stene, nad ktorou sa ťahala rozsiahla náhorná plošina. V diaľke ju obtáčalo zahmlené horské pásmo nazvané Kniha. Droll pozrel do hlbiny na miesto, kde sa pred vchodom do kaňonu stretali tri šikmé skalné plochy, a povedal Čiernemu Tomovi:

- Tadiaľto by sme sa mali pustiť dolu? To by sa mohlo podariť len pokrývačovi striech! Veď to by značilo zahrávať sa so životom. A je to vôbec potrebné? Keby si voľakto sadol na túto šikmú skalnú plochu, len trochu ho posotím, a zletí dolu ako na sánkach.

- Musíme dolu, nič sa nedá robiť, - poznamenal Old Firehand. - Zostúpte z koní a vezmite ich za uzdy, ale nakrátko. Áno, pôjdeme ako na sánkach, lenže nie priamo dolu, lebo nemôžeme brzdiť, ale kľukato. Raz napravo, raz naľavo, potom zase napravo a zase naľavo. Urobili podľa jeho rady. Ukázalo sa, že bola veľmi dobrá. Keby boli šli priamo, nejeden by sa bol skĺzol do hroznej hlbiny. Zostup im trval vyše pol hodiny. Bolo to veľké šťastie, že Utahovia nemali o nich ani len tušenia. Keby tak boli spozorovali, že za nimi idú nepriatelia, mohli sa skryť medzi skalami a ľahko by ich boli všetkých za tohto pomalého zostupu postrieľali. Utahom by sa pritom nebol skrivil ani vlások na hlave.

Konečne sa belosi ocitli dolu a chystali sa vojsť do kaňonu, ktorý bol taký tesný, že vedľa potoka mohli ísť nanajvýš dvaja jazdci.

Pravdaže, popredku jazdil Winnetou. Za ním nasledoval Old Firehand a vedľa neho lord. Potom šli lovci a napokon rafteri, medzi ktorými bol aj inžinier a jeho dcérka Elien. Po odchode z Eagle Tailu sa oddiel zväčšil, lebo sa k nemu pridružil dielovedúci Watson s viacerými robotníkmi.

V kaňone nesmeli hovoriť, lebo mnohonásobná ozvena tu prenikala veľmi ďaleko. Aj konský dupot mohol prezradiť ich prítomnosť nepriateľom. Preto Winnetou zostúpil z koňa, odovzdal ho jednému z rafterov a pustil sa sám dopredu v mäkkých mokasínoch.

Bola to akoby jazda v podsvetí. Pred sebou a za sebou mali jazdci len úzku skalnú štrbinu, pod sebou mŕtvu, kamením pokrytú

pôdu. Vedľa nich strašidelne žblnkotala tmavá voda. Napravo a naľavo čneli strmé skalné steny, také vysoké, že pre ne nevideli ani oblohu. Čím ďalej postupovali, tým bol vzduch chladnejší. Hoci vonku bol jasný deň, tu vládlo pološero.

A dlhý, nesmierne dlhý bol tento kaňon! Niekedy sa rozšíril, takže tu mohli prejsť povedľa seba aj piati, šiesti jazdci. Potom sa však steny opäť zbiehali, takže človek mal dojem, že ho rozmliaždia. Ani kone sa tu necítili dobre. Úzkostlivo fŕkali a náhlili sa dopredu, len aby sa čím skôr dostali z nekonečnej skalnej rozsadliny.

Prešla štvrťhodina, ešte jedna. Naraz všetci akoby na povel zastali, lebo sa ozval rachot, ani čo by vypálilo desať diel.

- Preboha, čo to bolo? - spýtal sa inžinier Butler. - Rúcajú sa skalné steny?

- To bol iba výstrel z pušky, - upokojoval ho Old Firehand. - Rozhodujúca chvíľa sa blíži! Pri troch koňoch nech ostane vždy jeden jazdec, ostatní pešky dopredu! Zostúpiť zo sediel!

Vo chvíľočke bolo vyše tridsať mužov na nohách a s puškou v ruke sa chystali vyraziť za Old Firehandom. Už po niekoľkých krokoch zazreli pred sebou stáť Winnetoua. Bol k nim obrátený chrbtom. Striebornú pušku mal priloženú k plecu. Len vystreliť.

- Zložte zbrane, lebo prehovorí moja čarodejná puška! - zahrmel zrazu mocný hlas.

Nikto nevedel, skadiaľ ten hlas prichádza, či zhora, alebo azda spod zeme.

- Zložte zbrane! - nariaďoval zase iný hlas a jeho ozvena v skalnej rozsadline znela ako burácanie hromu. - Rozumeli ste. Zložte zbrane.

Hneď nato zarachotili tri výstrely za sebou. Mnohí spoznali, že vyšli z jednej a tej istej hlavne. To mohla byť len Old Shatterhandova henryovka. Výstrely tak hrozne hučali, akoby hrmelo delo. Hneď nato sa zablyslo aj zo striebornej pušky Winnetouovej. Ranení zvrieskli a potom zahučal taký rev, ani čo by boli na svet vypustené všetky pekelné mocnosti.

Old Firehand pribehol k Apačovi a hneď vedel, čo sa deje. Kaňon sa kruhovite rozširoval, takže vznikol dosť veľký voľný priestor, akási skalná dvorana. Bolo tu toľko miesta, že by sem bolo vošlo hádam aj sto jazdcov. Potok tiekol popri ľavej stene. Aj tu vládlo temné pološero, ale Utahov bolo možno rozoznať.

Piati bojovníci Utahov, ktorí šli popredku, urobili veľkú chybu. V kruhovitej časti kaňonu zastali, aby tu vyčkali súkmeňovcov. Keby boli šli ďalej, boli by ich štyria belosi museli vyzvať, aby zložili zbrane. Možno by boli ušli späť a boli by vystríhali ostatných, ale teraz boli všetci v klepci. Vpredu stál Old Shatterhand a henryovku mal priloženú k lícu. Vedľa neho kľačal Hobble Frank, aby Davy a Jemmy, ktorí stáli hneď za ním, mohli ponad neho strieľať. Indiáni zo začiatku nechceli odložiť zbrane, a preto museli zahrmieť pušky. Utahovia veru nemohli na obranu ani pomýšľať. Mali dosť roboty s koňmi, ktoré sa plašili pri hromovej ozvene výstrelov.

- Odložte zbrane, lebo budem strieľať ďalej! - znova zvolal Old Shatterhand.

A v tej chvíli sa ozval zozadu iný hlas:

- Tu stojí Old Firehand. Vzdajte sa, ak si chcete zachrániť život!

A vedľa neho zahrmel tretí hlas:

- Tu stojí Winnetou, náčelník Apačov! Kto zdvihne proti mne pušku, príde o skalp. Howgh!

Utahovia sa domnievali, že majú nepriateľov iba pred sebou. No teraz videli, že majú uzavretú aj cestu dozadu. Stál tam mohutný obor Old Firehand a vedľa neho štíhly, hrdo vzpriamený náčelník Apačov. Vedľa nich - ale vo vode, pretože inde už nebolo miesto - stál Droll s namierenou puškou.

A medzi týmito tromi nebezpečnými mužmi všade trčali hlavne pušiek.

Ani jediný bojovník Utahov sa neodvážil zdvihnúť zbraň. Vyľakane pozerali dopredu, potom zase dozadu a nevedeli, čo si počať. Pochopili, že na odpor sa nemôžu postaviť, bola by to ich záhuba. Ale zase vzdať sa tak rýchlo a bez rokovania, to sa im tiež nechcelo. Tu tetka Drollová vyskočila z potoka, pribehla až k náčelníkovi Utahov, namierila mu na hruď pušku a zvolala:

- Odhoď zbraň, lebo inak strelím!

Veľký vlk vyvalil na tučného, čudáckeho chlapíka oči, ani čo by mal pred sebou mátohu. Prsty sa mu roztvorili a puška spadla na zem.

- Preč aj s tomahavkom a s nožom!

Náčelník siahol za opasok, vytiahol obe zbrane a odhodil ich.

- Teraz mi podaj laso!

Veľký vlk poslúchol aj tento rozkaz.

Droll vzal laso a zviazal náčelníkovi nohy pod bruchom jeho koňa. Potom chytil koňa za uzdu a odviedol ho stranou i s náčelníkom, ktorý na ňom sedel. Tu Droll zbadal Gunstick Uncla, stojaceho za Old Firehandom, a hneď naňho zvolal:

- Poď sem, Uncle, a zviaž mu aj ruky!

Uncle strojene a slávnostne prikročil k Veľkému vlkovi a zadeklamoval:

Za chrbtom mu zviažem ruky,
bude pritom trpieť muky.

Vyšvihol sa na koňa za Veľkého vlka a zaviazal zajatcovi ruky koncom lasa, ktoré mu Droll podal. Keď takto uskutočnil svoje slová, opäť zoskočil z koňa. Zdalo sa, že náčelník si ani neuvedomuje, čo sa s ním vlastne deje. Bol akoby v snách. A to zapôsobilo aj na ostatných utažských bojovníkov. Podrobili sa osudu. Belosi ich odzbrojili a spútali. Šlo to neobyčajne rýchlo.

Hobble Frank by sa bol veľmi rád zvítal s Winnetouom. Aj Davy a Jemmy by to boli radi urobili. No teraz sa nedalo ani myslieť na takéto priateľské záležitosti. Veď to sa dá vykonať aj neskôr. Predovšetkým sa musia dostať z tohto hlbokého, tmavého kaňonu, kde nie je ani trochu príjemne. Preto hneď, len čo zviazali posledného Indiána a pozbierali ukoristené zbrane, pokračovali v ceste. Popredku išli na koňoch lovci, potom Indiáni a zadný voj tvorili rafteri.

V čele celého oddielu bol Winnetou, Old Firehand a Old Shatterhand, s ktorým sa napochytro zvítali len nemým stiskom ruky. Pred zajatými Indiánmi jazdili dvaja belosi, ktorí boli dokonca príbuzní, aj keď nemali o tom tušenia. Boli to Droll a Hobble Frank. Doteraz nepadlo medzi nimi ešte ani slovo. Po nejakom čase Droll naraz vytiahol nohy zo strmeňov, stal si za jazdy na koňa a potom si opäť sadol do sedla, ale tvárou dozadu.

- Tisíc hrmených! Čo to má znamenať? - zhíkol Hobble Frank. - Sir, azda nám tu chcete zahrať nejakú komédiu? Hádam ste boli zamestnaný v nejakom cirkuse ako clown?

- Nie, master, - odvetil brucháč. - Mojím zvykom však je nikdy nekonať podľa zvyku, ale podľa rozumu.

- Čo tým chcete povedať?

- Preto som sa zvrtol, aby sa situácia nezvrtla. Nezabúdajte, že za nami ide päťdesiat Indiánov. Ľahko by sa mohlo stať niečo také, na čo by si nikto nebol ani pomyslel. Keď sedím takto, mám ich stále na očiach. Revolver držím v ruke, aby som im prípadne mohol poslať oceľovú pilulku na utíšenie nervov, keby to vôbec bolo potrebné. Ak ste múdry, aj vy tak urobíte.

- Hm... Veru máte pravdu. Môj kôň mi iste nebude zazlievať, ak sa aj ja obrátim.

O niekoľko sekúnd sedel už aj on opačne, aby mohol pozorovať Indiánov. Pravdaže, títo smiešni rytieri sa občas museli na seba pozrieť, inak to nemohlo byť. Ich pohľady sa stávali čoraz priateľskejšími. Zrejme sa páčili jeden druhému. Prešla hodná chvíľa, čo neprehovorili ani slovo. Napokon to už Hobble Frank nevydržal a ozval sa:

- Nemajte mi za zlé, sir, ale rád by som vedieť vaše meno. Keď sa tak na vás dívam, ako tu vedľa mňa sedíte, zdá sa mi, že som vás už voľakde videl.

- A kde?

- Vo svojej obrazotvornosti.

- Tisíc hrmených! Kto by si to bol pomyslel, že žijem vo vašej obrazotvornosti! Čo som dlžný za nájomné a ako je to s výpoveďou?

- No, veď sa nepoškriepime. Ostatne, už nemusíte bývať v mojej obrazotvornosti, lebo vás vidím pred sebou v životnej veľkosti. Ak ste naozaj ten, za koho vás považujem, musím povedať, že som o vás počul veľa veselých historiek.

- Nože, za koho ma považujete?

- Za tetku Drollovú.

- A kde ste o nej počuli?

- Na rozličných miestach, kde som bol s Old Shatterhandom a Winnetouom.

- Čože? Vy ste cestovali s týmito slávnymi mužmi?

- Áno. Bol som s nimi v Národnom parku a aj na Liane Estacade.

- Sto hromov a tristo stromov! Tak vy ste teda Hobble Frank!

- Áno. Poznáte ma?

- Pravdaže. Náčelník Apačov mi o vás rozprával. Aj dnes ráno, keď sme číhali pred táborom Utahov, vás spomínal a povedal, že ste malý hrdina.

- Malý... hrdina! - opakoval Frank a tvár sa mu rozžiarila blaženým úsmevom. - Malý hrdina! To si musím zapísať! Dobre ste uhádli, kto som. Lenže či som aj ja dobre hádal?

- Za koho ma pokladáte?

- No za tetku Drollovú, veď som vám to už povedal.

- Správne.

- Naozaj? To ma veľmi teší.

- Ale ako ste prišli na myšlienku, že ja som tetka Drollová?

- Ako? Podľa vášho oblečenia a podľa správania. Často som počul, že tetka Drollová je dáma známa svojou odvahou. Keď som vás videl, ako ste obskakovali náčelníka Utahov, hneď som si pomyslel: „To je tetka Drollová! To nemôže byť nikto iný!"

- Aká to česť pre mňa! Zdá sa mi, že my sme obaja podarení chlapíci. Najväčšmi ma však teší, že ste krajanom Old Shatterhanda. Aspoň som to počul. Je to naozaj pravda?

- Áno, je to tak.

- Teda ste Nemec?

- Áno.

- A skadiaľ?

- Pochádzam priamo zo srdca Nemecka. Som Sas.

- Tisíc hrmených! Veď aj ja som Sas. Pochádzam z Altenburského kniežatstva.

- Prepánajána! - zvolal v údive Hobble Frank. - Teda zas jeden Sas! A to dokonca z Altenburského kniežatstva. Je to možné? Pochádzate priamo z mesta Altenburg, alebo z vidieka?

- Nie z mesta, ale z vidieka. Z Langenleube.

- Z Langen... leube? - zhíkol Frank a zabudol aj ústa zatvoriť. - Z Langenleube-Niederhainu?

- Áno, tak sa to volá plným menom. Poznáte to?

- Že či! Veď tam mám príbuzných, u ktorých som bol ako chlapec dvakrát na hodoch! Počúvajte, ale tam vám bývajú hody! Celé dva týždne pred nimi sa pečú koláče. A keď sa skončia hody v jednej dedine, začnú sa v susednej. Tam sa chodí z hodov na hody.

- Máte pravdu, - prikývol Droll. - Tam na to držia. Ale spomenuli ste, že máte u nás príbuzných. Ako sa volajú a kde bývajú?

- Sú to veľmi blízki príbuzní. Vec sa má takto: môj otec mal kmotra, ktorého nevesta, teda synova žena, sa vydala po druhý raz do

Langenleube. Chuderka, už je nebohá, ale jej nevlastný syn mal švagra, a to je práve ten blízky príbuzný, ktorého mám na mysli.

- Ahá, ták? A čímže bol ten človek?

- Všetkým možným. Bol to skvelý chlapík, ktorý bol súci na všetko. Bol hájnikom, kostolníkom, zástupcom veliteľa hasičov, odobierkárom pri pohreboch, pytačom na svadbách, hrobá...

- Počkajte! - prerušil ho Droll, ktorý sa zrazu naklonil k nemu a chytil ho za ruku. - Ako sa volal?

- Na krstné meno sa už nepamätám. No priezvisko viem, bolo veľmi smiešne. Volal sa Pamprcampel. Ja som ho vždy volal skrátene ujo Campel.

- Ako? Pamprcampel? Dobre počujem? - zhíkol Droll. - Mal aj deti?

- Celú hromadu.

- Viete, ako sa volali?

- Nie, už si nepamätám. Ale na najstaršieho si spomínam, mal som ho veľmi rád. Nazývali ho Bastel.

- Bastel? Teda Sebastián?

- Áno. V Altenburskom kniežatstve tak volajú každého Sebastiána. Myslím, že mal okrem toho ešte jedno krstné meno: Melchior, v Altenburskom kniežatstve veľmi rozšírené.

- Správne, celkom správne. Súhlasí, všetko navlas súhlasí. Sebastián Melchior Droll. Viete, kde je a ako sa mu vodí?

- Nie, veru nie.

- Tak pozrite na mňa! Dobre otvorte oči! Ja som to!

- Vy... ? V... - jachtal Frank.

- Áno, ja! Ja som Bastel a veľmi dobre sa pamätám, kto k nám chodieval na hody, Frank z Moritzburgu, ktorého som vždy chcel mať za kmotra a ktorý sa neskôr stal horárovým pomocníkom.

- To som ja vo vlastnej osobe! Ach, kmotríčko, kto by si to bol pomyslel, že sa tu na Divokom západe stretneme! Pokrvní príbuzní! Poď, braček, na moju hruď, musím si ťa pritisnúť k srdcu!

- Aj ja teba! Tu ma máš!

Naklonili sa k sebe. Objatie bolo spojené s veľkými ťažkosťami, lebo sedeli na koňoch obrátene. Ale oni hrdinsky prekonali všetky prekážky. Nedbali ani na to, že z pomaľovaných tvárí Indiánov sršia na nich nenávistné pohľady. Jazdili vedľa seba obrátení chrbtom dopredu, držali sa pekne za ruky a besedovali o blaženom čase svojej

mladosti. Ešte dlho, dlho by sa boli rozprávali, keby sa nebol oddiel rozostúpil do širšieho útvaru. Práve totiž vyšli z úzkej rozsadliny a dostali sa do iného kaňonu, ktorý bol oveľa širší a priestrannejší.

Slnko sa už hodne znížilo k obzoru a jeho lúče už nezlátili zem, iba vysoké horské štíty. No v tomto priestrannom kaňone bolo ešte svetlo a vial tu čerstvý vánok. Jazdci si uľahčene vydýchli, keď sa sem dostali. Pravda, predtým, ako doň vstúpili, najprv si dobre poprezerali okolie. No nevideli tu nikde nablízku nepriateľa.

Kaňon bol asi dvesto krokov široký a na jeho dne zurkotal úzky potôčik, ktorý mohli kone ľahko prebrodiť. Pri potôčiku rástla tráva a kroviská, ba stálo tu aj niekoľko stromov.

Indiánom rozviazali nohy, aby ich mohli zložiť z koni. Potom im nohy znovu spútali a všetkých pokládli na zem. Až teraz prišla vhodná chvíľa na rozhovory a srdečné zvítanie. Veru ju poriadne využili. Tí, čo sa ešte nepoznali, rýchlo sa zoznámili. A nielenže sa zoznámili, ale stali sa hneď dobrými kamarátmi.

Old Firehandov oddiel niesol so sebou i zásoby potravín, a tak sa všetci najprv najedli. Potom sa rozhodovalo o tom, aký osud má stihnúť Indiánov. Winnetou, Old Firehand a Old Shatterhand boli ochotní pustiť ich na slobodu, ale ostatní žiadali prísny trest. Lord povedal:

- Dovtedy, kým sa neskončili preteky a zápasy, neurobili Indiáni nič, za čo by zasluhovali prísny trest. Potom vás mali pustiť na slobodu. Oni vás však namiesto toho prenasledovali a chceli vás zabiť. Nepochybujem, že by to boli urobili, keby boli mali na to príležitosť.

- To je možné, - pripustil Old Shatterhand. - No príležitosť nemali, a teda to neurobili.

- Well! Tak je trestuhodný ich úmysel.

- Ako chcete ten úmysel potrestať?

- Hm! To bude ťažko.

- Azda len nie smrťou? -Nie.

- Chcete ich azda dať do žalára alebo do polepšovne?

- Pshaw! Poriadne ich zbite!

- To by bolo najhoršie, čo by sme mohli urobiť. Niet väčšej urážky pre Indiána ako bitka. Prenasledovali by nás po celej Amerike.

- Tak im uložte pokutu!

- A majú peniaze?

- Nie, ale majú kone a zbrane.

- Chcete povedať, aby sme im ich odňali? To by bolo kruté. Bez koní a zbraní museli by zahynúť hladom alebo padnúť za obeť nepriateľom.

- Nechápem vás, sir. Práve vy by ste nemali byť voči nim taký milosrdný, lebo vás zajali a trápili.

- Nuž, práve preto, že zajali a trápili mňa, Franka, Davyho a Jemmyho, mali by sme my štyria rozhodovať o ich osude.

- Robte si teda, ako chcete, - odvrkol lord a namrzene sa odvrátil. Ale čosi mu prišlo na um, lebo hneď sa zase obrátil k Old Shatterhandovi.

- Chcete sa staviť? - spýtal sa ho. -O čo?

- O to, že Indiáni sa vám zle odplatia, ak budete k nim zhovievavý.

-Nie.

- Stavím sa o desať dolárov.

- Ja nie.

- Stavím sa o dvadsať dolárov proti desiatim.

- Ja neuzavieram stávky.

- Nikdy?

- Nikdy.

- Škoda, preškoda. Počas celej dlhej cesty do Osage Nooku až potiaľto sa mi nepodarilo uzavrieť ani jednu stávku. Veď som o vás počul a musel som si urobiť podľa toho úsudok, že ste pravý gentleman. A vy mi tu naraz poviete, že neuzavierate stávky!

Takmer sa rozhneval. Veľmi ľahko sa prispôsobil životu na Divokom západe, no nijako sa nemohol zmieriť s myšlienkou, že tu sa s ním nikto nechce staviť.

Keď Old Shatterhand vyhlásil, že on, Frank, Jemmy a Davy jediní majú právo rozhodovať o osude Utahov, jeho slová sa neminuli účinkom. Po dlhšej porade všetci pristali, aby spomenutí štyria zálesáci naozaj rozhodli o osude Utahov, no zároveň ich mali pohnúť k tomu, aby sa vzdali ďalších nepriateľských úmyslov. Slovom, mali sa s Indiánmi dohodnúť na pevných podmienkach mieru. No nestačilo by rokovať iba s náčelníkom. Všetci jeho podriadení musia počuť, čo povie a prisľúbi. Azda potom dodrží slovo, aby si nenaštrbil dobrú povesť.

Indiáni a belosi utvorili teda veľký kruh. Na jednej i druhej strane kaňonu stáli na stráži dvaja rafteri, ktorí mali ihneď oznámiť, keby sa azda blížil nepriateľ. Náčelník sedel pred Winnetouom a Old Shatterhandom, ale nepozeral na nich, či už z hanby, alebo z tvrdohlavosti.

- Čo si myslí teraz Veľký vlk o svojom osude? - spýtal sa Old Shatterhand v utažskej reči.

Indián mlčal.

- Náčelník Utahov sa bojí. Preto neodpovedá.

Tu Veľký vlk pozrel na zálesáka pohľadom, z ktorého sršala zúrivosť, a povedal:

- Bledá tvár je luhár, keď tvrdí, že sa bojím.

- Tak teda odpovedaj! Ostatne, ty nemáš právo hovoriť o tom, že niekto je luhár, lebo sám si luhal.

- To nie je pravda.

- Je to pravda. Keď sme boli ešte vo vašom tábore, spýtal som sa, či nás pustíte na slobodu, ak zvíťazím. Čo si odpovedal?

- Že môžete odísť.

- Nebola to lož?

- Nebola, pretože ste naozaj odišli.

- Ale prenasledovali ste nás. -Nie.

- Chceš to azda popierať?

- Áno, popieram to.

- Prečo ste teda vyrazili z tábora?

- Chceli sme ísť na miesto, kde sa majú zhromaždiť všetky kmene Utahov, a nemienili sme vás prenasledovať.

- A prečo si vyslal piatich bojovníkov po našej stope?

- To som neurobil. Vykopali sme vojnovú sekeru, a teda sme museli byť opatrní. Sľúbil som vám slobodu, ak zvíťazíte. Vtedy som nevedel, ktorým smerom by ste sa chceli pustiť. Sľúbili sme vám, že môžete odísť, a slovu sme dostáli. Vy ste nás však prepadli, všetko ste nám zobrali a poranili ste piatich našich bojovníkov.

- Ty vieš dobre, čo si máme o tvojich slovách myslieť. Prečo teda na nás strieľali vaši strážcovia, keď sme odchádzali?

- Nevedeli, čo som vám sľúbil.

- Prečo však všetci tvoji ľudia vyrazili bojový pokrik? Tí predsa vedeli, čím si sa zaviazal.

- Tento pokrik nepatril vám, ale strážcom, aby na vás už nestrieľali. Moji ľudia vám chceli len dobre, a ty im to ešte zazlievaš.

- Vidím, že sa vieš vykrúcať. Uvidíme, či tvoji bojovníci budú mať viacej odvahy než ty a či budú úprimnejší.

Spýtal sa niektorých Utahov, prečo sa vydali na cestu, no všetci odpovedali tak, aby sa ich slová zhodovali s náčelníkovou výpoveďou. Vraj nemali voči belochom nijaké nepriateľské úmysly.

- Títo ľudia nechcú, aby som ti dokázal, že si luhal, - povedal Old Shatterhand Veľkému vlkovi. - No ja mám nezvratný dôkaz tvojej viny. Prikradli sme sa k tvojmu táboru a vypočuli sme, čo sa tvoji ľudia rozprávali. Vieme, že ste nás chceli usmrtiť.

- To si len namýšľate.

- Nie, počuli sme to. Vieme aj to, že z terajšieho táboriska sa Utahovia vysťahujú a všetci bojovníci pôjdu za tebou na spoločné zhromaždenie. Ženy a deti sa vyberú k starcom v horách. Je to tak, či nie?

- Je.

- Nuž tak je pravda aj ostatné, čo sme počuli. Sme pevne presvedčení, že ste nás chceli zabiť. Aký trest za to zasluhujete?

Indián neodpovedal.

- Vôbec sme vám neublížili, - pokračoval Old Shatterhand, - a vy ste nám chceli vziať život. Zasluhujete si smrť. No my vám chceme odpustiť. Pustíme vás na slobodu a vrátime vám aj zbrane, ale za to nám musíte sľúbiť, že nikomu z nás, čo tu sedíme, nikdy ani len vlások na hlave neskrivíte.

- Hovorí tak len tvoj jazyk, alebo aj tvoje srdce? - spýtal sa náčelník a pozrel na Old Shatterhanda nedôverčivým, skúmavým pohľadom.

- Môj jazyk nikdy nehovorí inak než moje srdce. Si ochotný prisľúbiť mi to?

- Áno.

- Pristávaš na to, že všetci, čo sme tu, belosi aj Indiáni, odteraz budeme bratmi?

- Pristávam.

- Zaväzuješ sa, že si budeme navzájom pomáhať v každej tiesni a nebezpečenstve?

- Zaväzujem sa.

- A si ochotný potvrdiť to aj pri fajke mieru? - Som.

Odpovedal rýchlo a bez váhania. Z toho sa dalo usudzovať, že to myslí so svojím sľubom vážne. Pravda, výraz jeho tváre sa nedal rozoznať, lebo bola pomaľovaná silnou vrstvou farieb.

- Nech teda koluje medzi nami fajka mieru, - pokračoval Old Shatterhand. - Budem ti predriekať slová, ktoré musíš opakovať.

- Dobre, hneď môžeme začať.

Táto ochota mohla byť dobrým znamením a dobromyseľný zálesák sa tomu tešil. No nezdržal sa, aby Indiánovi nedal ešte poslednú výstrahu:

- Dúfam, že tentoraz to myslíš čestne. Bol som vždy priateľom červených mužov. Beriem do úvahy, že bledé tváre Utahom ublížili. Nebyť toho, nevyviazli by ste len tak ľahko. Beda ti však, keby si ešte raz nedodržal slovo! Mohol by si na to doplatiť životom!

Náčelník hľadel pred seba. Neodvážil sa pozrieť na zálesáka.

Old Shatterhand sňal z krku svoju fajku mieru. Napchal ju tabakom a zapálil. Potom rozviazal náčelníkovi putá. Ten vstal, vyfúkol dym k oblohe, k zemi a na všetky štyri svetové strany a pritom vyhlásil:

- Som Veľký vlk, náčelník Utahov Jampov. Hovorím za seba a za svojich bojovníkov. Hovorím bledým tváram, ktoré tu vidím pred sebou: Old Firehandovi, Old Shatterhandovi a všetkým ostatným a taktiež aj Winnetouovi, náčelníkovi Apačov. Všetci títo bojovníci sú našimi priateľmi a bratmi. Nikdy im neublížime a radšej by sme zomreli, než by sme dopustili, aby nás pokladali za nepriateľov. To je moja prísaha. Dohovoril som. Howgh!

Náčelník si sadol. Aj ostatným Utahom sňali putá a fajka kolovala, kým si všetci z nej nepofajčili podľa predpisov. Dokonca aj útlučká Elien Butlerová musela si z fajky šesť ráz potiahnuť a šesť ráz vyfúknuť dym. Nemohli pri nej urobiť výnimku, lebo inak by sa ochrana a priateľstvo Utahov na ňu nevzťahovali.

Po skončení obradov dostali bojovníci Utahov svoje zbrane. Belosi vedeli, že im ich môžu pokojne vydať, lebo Utahovia sa budú snažiť prísahu dodržať. No pri tom všetkom belosi zachovali náležitú opatrnosť a každý z nich mal stále ruku na revolveri. Náčelník si dal priviesť koňa a spýtal sa Old Shatterhanda:

- Teda môj brat nám dal úplnú slobodu?

- Úplnú.

- Môžeme odísť?

- Áno, kam len chcete.

- Vrátime sa do nášho tábora.

- Ale veď ste chceli ísť na miesto, kde sa majú zhromaždiť všetky kmene Utahov. Teraz teda priznávaš, že ste išli iba za nami!

- Nie. Zdržali ste nás, takže teraz by sme ta prišli neskoro. Vrátime sa.

- Cez Nočný kaňon?

- Áno. Maj sa dobre!

Podal zálesákovi ruku a vyšvihol sa na koňa. Potom sa pustil smerom k Nočnému kaňonu a na nikoho sa už ani len neobzrel. Jeho ľudia prívetivo pozdravili belochov a potom vyrazili za svojím náčelníkom.

- Ten chlap je predsa len lotor! - ozval sa Missouri Blenter. - Keby nemal pomaľovanú tvár, mohli by sme z jeho čŕt priam čítať falošˇ. Lepšie by sme boli urobili, keby sme mu boli vpálili guľku do hlavy.

Winnetou to počul a ozval sa:

- Možno má môj biely brat pravdu, ale vždy je lepšie konať dobro než zlo. Dnešnú noc ostaneme tu a ja sa vyberiem za Utahmi na výzvedy.

A už aj zamieril do Nočného kaňonu. Šiel bez koňa, pešky, lebo takto mohol lepšie vykonať svoj úmysel.

Všetci sa teraz cítili akosi ľahšie a voľnejšie. Čo vlastne mali robiť s Utahmi? Pozabíjať ich? Nie! Vliecť ich so sebou ako zajatcov? Ani to nie! Teraz aspoň sú zaviazaní prísahou dodržiavať mier a priateľstvo. To je najlepšie, čo za daných okolností môže byť.

Slnko sa klonilo k západu, no tu v kaňone vládol súmrak už hodnú chvíľu. Niektorí muži odišli po drevo na táborový oheň. Old Firehand sa vyhupol na koňa a pustil sa na juh cez kaňon a Old Shatterhand zase na sever. Išli na výzvedy, lebo museli byť veľmi opatrní. Obaja prešli hodný kus cesty, no keď nespozorovali nič podozrivé, vrátili sa.

Iste tu dlhý čas neboli ľudia, ktorí by tu boli zakladali oheň, lebo tu ležalo dosť suchých konárov. Pravda, les tu nebol, o tom nemohlo byť ani reči. Ale jarné prívaly sem nanosili veľa konárov a raždia. Nikto sa z ohňa tak netešil ako lord. Mal takto skvelú príležitosť ukázať svoje kuchárske umenie. Aspoň raz využije kuchynské náčinie, ktoré vláči so sebou. Ešte mali akú-takú zásobu mäsa a

konzerv, múky aj iných potravín, ktoré si priniesli z Denveru. Lord mohol piecť a pražiť, koľko sa mu len chcelo.

O niečo neskôr sa vrátil aj Winnetou. Povedal, že Utahovia naozaj odišli smerom k svojmu táboru. Sledoval ich, až kým nevyšli z Nočného kaňonu, a zreteľne videl, ako sa pustili hore strmým skalnatým svahom a ako zmizli v lese.

No Old Firehand predsa postavil v Nočnom kaňone stráž, aby sa zaistil pre prípad, že by sa Utahovia vrátili a chceli ich prepadnúť. Okrem toho postavili stráž aj v širokom kaňone: jeden muž stál sto krokov pred táborom a druhý zase sto krokov za táborom. Všetci boli presvedčení, že sa o svoju bezpečnosť dobre postarali.

Prirodzene, mali si čo rozprávať a bolo už hodne po polnoci, keď sa uložili spať. Old Firehand ešte ponavštevoval stráže, aby sa presvedčil, či bdejú, a zároveň ustanovil poradie, v akom sa mali vymieňať. Potom zahasili oheň a v kaňone zavládla tma a ticho.

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

V zajatí a na slobode

Winnetou videl dobre: Utahovia naozaj zmizli v lese. No neprešli cezeň, ale zastali. Nerobilo im ťažkosti, že majú ranených, lebo neprišli ani o jediného koňa. Každý ranený sa niesol na vlastnom zvierati. Náčelník nariadil, aby všetci okrem ranených zostúpili. Sám podišiel k okraju lesa, pozrel do Nočného kaňonu, z ktorého práve vyšli, rozhliadol sa a povedal:

- Iste nás pozorujú. Som presvedčený, že tamdolu už stojí niektorý z tých bielych psov, aby sa presvedčili, či sme naozaj odtiahli do nášho tábora.

- A neurobíme tak? - spýtal sa jeden z jeho bojovníkov. Iste sa vyznamenal udatnosťou v bojoch alebo inými skvelými vlastnosťami, keď si dovolil takúto otázku.

- Máš taký slabý mozog ako prériový kojot, - oboril sa naňho Veľký vlk. - Musíme sa tým bledým ropuchám pomstiť.

- Ale veď sú teraz našimi priateľmi a bratmi!

- Nie sú.

- Veď sme predsa vyfajčili s nimi fajku mieru!

- Komu patrila tá fajka?

- Old Shatterhandovi.

- Tak prísaha viaže len jeho, ale nie nás. Prečo bol taký hlúpy a nezobral moju fajku? Ešte to nechápeš?

- Náš náčelník Veľký vlk má pravdu, - odvetil bojovník, ktorý sa veľmi ochotne dal presvedčiť týmto vratkým dôkazom. Všetci Utahovia sa tešili, akého majú „múdreho" náčelníka.

- Zajtra ráno budú duše bledých tvárí vo večných loviskách, aby nás tam neskoršie obsluhovali, - pokračoval náčelník.

- Chceš ich prepadnúť?

- Áno.

- Na to je nás málo. A okrem toho sa nemôžeme vrátiť cez Nočný kaňon, lebo iste v ňom stojí stráž.

- Vydáme sa teda inou cestou a priberieme toľko bojovníkov, koľko potrebujeme. Či ich netáborí dosť pri P'a maf? A či o kúsok

vyššie nie je cesta, ktorá vedie krížom cez široký kaňon? Bledé tváre ju sotva poznajú. Ranení a ich kone ostanú tu i s dvoma strážcami. My ostatní vyrazíme na sever.

Urobili podľa náčelníkovho rozkazu. Les tu bol síce úzky, ale ťahal sa doďaleka, na niekoľko hodín cesty. Utahovia sa hnali povedľa neho v prudkom cvale, až sa dostali k priečnej úžľabine. Cez ňu prenikol Veľký vlk i so svojimi bojovníkmi do širokého kaňonu, v ktorom táborili belosi. Pravdaže, úžľabina doň ústila asi päť kilometrov povyše táboriska belochov. Ale Veľký vlk sa teraz ešte nechcel priblížiť k belochom. Najprv musí priviesť ďalších bojovníkov. Práve naproti úžľabine odbočoval z hlavného kaňonu vedľajší. Bol dosť úzky, ale predsa nie natoľko úzky ako Nočný kaňon, v ktorom dnes došlo k zrážke medzi belochmi a Utahmi. Veľký vlk odbočil i s bojovníkmi do tohto vedľajšieho kaňonu. Bolo zrejmé, že veľmi dobre pozná cestu, lebo s istotou viedol svojich ľudí i v temnote.

V tomto vedľajšom kaňone nebolo vody. Stúpal dosť strmo nahor. Čoskoro sa Indiáni dostali na povrch širej skalnej plošiny, do ktorej sa vrezávala mnohonásobne rozvetvená sieť hlavného kaňonu. Tu už bolo jasno; na oblohe žiaril mesiac. Utahovia cvalom uháňali po skalnej plošine. Po polhodine sa pôda znižovala v podobe širokého, okrúhleho výkrojka. Napravo i naľavo čneli tu skalné steny i naďalej ako ochranné múry. Napokon sa pred jazdcami vynorili košaté koruny stromov, pod ktorými horeli početné ohne. Bol to les, skutočný les na plošine, ktorú víchrice nahladko pozametali a slnko vysušilo na kameň.

Les tu mohol vzniknúť len preto, že tu bola preliačina. Víchrice nad ním zavýjali, ale nemohli mu uškodiť. Dažde, ktoré sem stekali, zalievali preliačinu, vsiakli do pôdy a skyprovali ju, takže korene stromov tu nachádzali živiny. Toto bol P'a maf, Mokrý les, a sem sa uberal Veľký vlk.

Aj bez mesačného svetla by sem bol hocikto potrafil, lebo - ako sme už povedali - horeli tu početné ohne. Hneď na prvý pohľad sa dalo spozorovať, že je to tábor bojovníkov. Nikde nebolo vidieť jediný stan, jedinú kolibu. Početní bojovníci ležali pri ohňoch na prikrývkach alebo na holej zemi. Medzi ohňami sa pásli kone. Toto bolo miesto, kde sa mali všetky kmene Utahov zhromaždiť na veľkú vojnovú výpravu.

Keď Veľký vlk pricválal k prvému ohňu, zastavil koňa, zostúpil z neho a kývol svojim ľuďom, aby tu naňho čakali. Potom zakričal na bojovníka, sediaceho pri ohni:

- Nanap Neav!

Tieto dve slová znamenajú: Starý náčelník. Veľký vlk zaiste chcel, aby ho bojovník priviedol k hlavnému náčelníkovi všetkých utažských kmeňov. Oslovený bojovník hneď vstal a odprevadil Veľkého vlka k jazeru, kde blčala bokom od ostatných ohňov veľká vatra. Tam sedeli štyria Indiáni, všetci s orlími perami vo vlasoch. Najmä jeden z nich priťahoval pozornosť. Jeho tvár nebola pomaľovaná, ale zato zbrázdená nespočetnými hlbokými vráskami. Jeho vlasy boli biele ako višňový kvet a splývali mu až na chrbát. Tento starec mal prinajmenej osemdesiat rokov, a predsa sedel pri vatre tak rovno, hrdo a pružne, akoby mal na chrbte o päť krížikov menej. Ostro pozrel na príchodzieho, ale ani slovkom neodvetil na jeho pozdrav. Aj ostatní mlčali. Veľký vlk si teda nemo sadol a hľadel pred seba. Prešla dlhá, dlhá chvíľa, kým sa konečne starec ozval:

- Strom zhadzuje listy v jeseni; no ak ich stratí prv, je nanič a treba ho vyťať. Pred troma dňami si ich ešte mal. Kde sú dnes?

Táto otázka sa vzťahovala na orlie perá, ktoré Veľký vlk nemal na hlave. V slovách Starého náčelníka sa tajila zdrvujúca výčitka, za ktorú by sa hanbil každý chrabrý indiánsky bojovník.

- Zajtra budú orlie perá opäť zdobiť moju hlavu, - hrdo odvetil Veľký vlk. - A okrem toho sa na mojom opasku bude hojdať desať až dvadsať skalpov bledých tvárí.

- Azda bledé tváre premohli Veľkého vlka, keď už nesmie nosiť odznak svojej udatnosti a dôstojnosti?

- Nie bledé tvár, ale iba jedna ma premohla. Tá, ktorej päsť je ťažšia než päste všetkých ostatných spolu.

- To mohol byť len Old Shatterhand.

- Áno, on to bol.

- Uff! - vykĺzlo Starému náčelníkovi z úst.

- Uff! - pripojili sa aj ostatní. Potom sa starec spýtal:

- Teda Veľký vlk videl toho preslávenho bieleho zálesáka?

- Áno, a nielen jeho. Sú s ním ešte aj mnohí iní: Old Firehand, Winnetou, Dlhý a Tučný lovec. Celý oddiel má takmer päťkrát desať mužov. Prišiel som sem, aby som vám priniesol ich skalpy.

Indián má svoje city vždy utajiť. Najmä od starších a náčelníkov sa to požaduje. No to, čo títo pohlavári teraz počuli, celkom ich vyviedlo z rovnováhy. Nevedeli sa už ovládnuť a od radosti, údivu a úžasu „uffkali" ako najatí. V stareckej tvári indiánskeho kmeťa sa zračilo také napätie, že z nej zmizli takmer všetky vrásky.

- Nech Veľký vlk rozpráva, - vyzval Nanap Neav svojho podriadeného.

Veľký vlk sa rozhovoril. Jeho správa sa nezhodovala celkom s pravdou, lebo sa snažil seba samého a svoje činy čo najväčšmi okrášliť. Ostatní sedeli bez pohnutia a pozorne ho počúvali. Keď skončil, Starý náčelník sa spýtal:

- A čo teraz urobí Veľký vlk?

- Nanap Neav mi pridelí ešte päťdesiat bojovníkov, aby som mohol prepadnúť tých bielych psov. Skôr než na obzore rozkvitne kvet zory, musia ich skalpy visieť na našich opaskoch.

Na starcovej tvári sa opäť zjavili vrásky. Obrvy sa mu stiahli a jeho orlí nos akoby sa bol predĺžil a zaostril.

- Skôr než rozkvitne kvet zory? - spýtal sa. - Ako to rozmýšľa Veľký vlk? Bledé tváre nám ukladali o život. A teraz, keď najslávnejších a najpoprednejších z nich vydáva Manitou do našich rúk, majú umrieť rýchlo a bezbolestne ako dieťa v matkinom náručí? Čo vravia moji červení bratia na slová Veľkého vlka?

- Treba ich chytiť živých, - poznamenal druhý.

- Pretože sú to slávni muži, musia podstúpiť tým ukrutnejšie múky, - dodal tretí.

- Dobre hovorili moji bratia, -povedal starec. -Lapíme tých psov živých.

- Ale nech Starý náčelník pritom nezabúda, akí muži sú medzi nimi, - vystríhal Veľký vlk. - Old Shatterhand je taký mocný, že bizónovi ohne hlavu, a Old Firehand nie je o nič slabší. V ich zbraniach sú zlí duchovia. A Winnetou je veľký bojovník, ktorý...

- Ale je to iba Apač, - zlostne mu skočil starec do reči, - Či nepatria aj Navahovia, proti ktorým sme vytiahli, k veľkej rodine padlých Apačov? Winnetou je teda náš úhlavný nepriateľ a pripravíme mu ešte väčšie muky než bledým tváram. Viem, že títo preslávení bieli zálesáci sú mocní a skúsení, ale máme dosť bojovníkov, aby sme ich premohli. Ty máš prvoradé právo na

pomstu, a teda budeš vodcom tejto výpravy. Dám ti tristo bojovníkov a privedieš mi bledé tváre živé!

- A keď budú bledé tváre priviazané pri mučiarskych koloch, smiem si vziať skalpy Old Firehanda, Shatterhanda a Winnetoua?

- Smieš, ale len v tom prípade, ak mi všetkých belochov privedieš živých, ak ani jeden z nich nepríde v boji o život. Chceme sa pásť na ich mukách, keď budú umierať, a keby niektorý z nich padol v boji, prišli by sme o tento pôžitok. Päťdesiat bojovníkov už máš. Teda na každú bledú tvár pripadne sedem Indiánov. Musíte ich obkľúčiť a zviazať skôr, než sa stihnú prebudiť. Vezmite si veľa remeňov! A teraz poď! Vyberieme bojovníkov, ktorí ťa budú sprevádzať. Ostatní sa budú mrzieť, že nemôžu ísť s tebou, ale zato im sľúbim, že budú pri mučiarskych koloch v prvých radoch.

Vstali a chodili od ohňa k ohňu. Čoskoro vybrali tristo bojovníkov a okrem nich ešte päťdesiatich, ktorí mali strážiť kone. Keď bojovníci Utahov zaútočia na bledé tváre, kone nechajú vzadu, lebo by sa na nich nemohli potichu priblížiť k nepriateľskému táboru. Veľký vlk vysvetlil bojovníkom, o čo ide. Dôkladne im opísal polohu miesta a vyložil im svoj plán. Nato všetci vysadli na kone a vydali sa na cestu. Boli presvedčení, že belochom táto ich výprava prinesie istú záhubu a smrť. Mená Old Firehand, Old Shatterhand a Winnetou im stále zvučali v ušiach. Aká sláva, zajať takýchto hrdinov a priviazať ich k mučiarskym kolom!

Uberali sa tou istou cestou, ktorou sem prišiel Veľký vlk. Pravdaže, iba po hlavný kaňon. Tam zostúpili z koní, aby ich odovzdali päťdesiatim strážcom. Pretože Indiáni mali mnohonásobnú prevahu, útok bude ľahký a takmer bez nebezpečenstva. Jediná ťažkosť bola v tom, či azda kone belochov nezavetria prikrádajúcich sa Indiánov. V tom prípade by nepokojným dupotom a hlasným fŕkaním prezradili belochom, že sa blížia nepriatelia. Ako tomu zabrániť? Náčelník si nekládol túto otázku iba v duchu, ale vyslovil ju nahlas, aby ho počuli okolostojaci bojovníci. Tu sa jeden z nich zohol, vytrhol akúsi rastlinu a podal ju Veľkému vlkovi so slovami:

- To je istý prostriedok, ako oklamať konský čuch.

Náčelník poznal rastlinu podľa vône. Bola to šalvia. Na Divokom západe rastie šalvia v takom množstve, že na niektorých miestach pokrýva plochy s rozsahom niekoľkých štvorcových kilometrov. Aj v tomto kaňone, ktorého dno mohlo slnko ožarovať,

rástla šalvia vo veľkom množstve. Rada bola dobrá a všetci ju hneď aj využili. Utahovia si natreli šalviou ruky i šaty. Povetrie sa čoskoro naplnilo vôňou. Indiáni si teraz už boli istí, že kone belochov ich nezavetria. Okrem toho Veľký vlk spozoroval, že slabý vánok vial opačným smerom, ako postupovali, čo bolo pre nich priaznivé.

Pretože Utahov bola veľká presila, nevyzbrojili sa strelnými zbraňami, ale iba nožmi. Boli si istí, že belochov náhlym útokom prekvapia a poviažu skôr, než by sa stihli spamätať. K boju teda akiste ani nedôjde.

V ďalšej ceste pokračovali pešky. Prešli asi štyri kilometre. Zo začiatku kráčali rezko, ale po troch kilometroch museli byť už opatrní.

Až teraz prišlo náčelníkovi na um, že belosi mohli z opatrnosti preniesť svoj tábor na iné miesto. Zmocnil sa ho horúčkovitý nepokoj. Postupovali už len pomaly, prikrádali sa tíško a záludne ako hady. Sedemsto nôh, a predsa nebolo počuť ani najmenší šuchot. Jediný kamienok sa neodkotúľal, jediná vetvička nezapraskala. Veľký vlk, kráčajúci popredku, zrazu zastal. Uvidel strážny oheň. Práve v tejto chvíli Old Firehand robil obchôdzku po strážach. Náčelník sa ešte za dňa presvedčil, že jeden muž stojí na stráži povyše tábora a jeden poniže. Najprv treba zneškodniť oboch strážcov.

Veľký vlk potichu rozkázal zastať a potom kývol iba dvom mužom, aby šli za ním. Ľahli si na zem a začali sa plaziť dopredu. Čoskoro došli k stráži povyše tábora. Muž sa díval za odchádzajúcim Old Firehandom, a stál teda chrbtom k Indiánom. Naraz mu len krk zovreli dve ruky a štyri iné ho zdrapili za ramená a za nohy. Dych sa mu zasekol, pred očami sa mu zahmlilo, strácal vedomie. Keď precitol, zistil, že je zviazaný a v ústach má šatku. Vedľa neho sedeli dvaja Indiáni a jeden z nich mu opieral o srdce hrot noža.

Zatiaľ náčelník zahasil strážny oheň. Potom si zavolal dvoch iných bojovníkov. Teraz bolo treba zneškodniť ešte strážcu poniže tábora. Nedá sa nič robiť, tábor treba obísť. Veľký vlk s dvoma bojovníkmi prebrodili potok a po jeho druhom brehu, na ktorom belosi neboli, tíško sa zakrádali ďalej. Mohli predpokladať, že strážcovia stáli v rovnakej vzdialenosti od tábora. Ľahko si teda vyrátali vzdialenosť, akú musia prejsť. Keď už boli za táborom, nechceli sa hneď prebrodiť naspäť, lebo voda sa ligotala

fosforeskujúcim leskom a ešte by ich mohol dakto spozorovať. Mohol by ich prezradiť aj čľapot vody. Preto sa opatrne zakrádali ešte hodný kus ďalej a až potom prešli na druhú stranu. Tam sa začali opatrne plaziť. Onedlho zazreli strážcu. Stál asi šesť krokov od nich, obrátený tvárou nabok. Uplynula sotva minúta, a Veľký vlk sa so svojimi bojovníkmi naňho vrhol. Krátke dupanie - a strážca klesol na zem napoly udusený. Zviazali ho a vrazili mu do úst šatku. Dvaja utažskí bojovníci ostali pri ňom.

Kone belochov stáli vo dvoch skupinách medzi táborom a strážou na jednej aj na druhej strane. Až doteraz zachovali úplný pokoj. No Veľký vlk sa bál, že by predsa len mohli zavetriť jeho ľudí, keby šli tesne popri nich. Ani vôňa šalvie by pri takej blízkosti nepomohla. Preto uznal za dobré previesť cez potok všetkých svojich ľudí. Stalo sa tak celkom potichu, s ozajstným indiánskym majstrovstvom. Na druhom brehu si ľahli a plazili sa k táboru, ktorý bol od nich ešte asi na sto krokov. Nešlo to len tak ľahko. Kaňon bol pritesný, bojovníkov veľa a okrem toho sa museli pohybovať bez najmenšieho šuchotu. A čo najhoršie: keď boli naproti koňom, tie ich predsa len zavetrili. Začali dupotať a fŕkať. Veľký vlk videl, že musí konať rýchlo. O tom, aby sa tíško prebrodili cez potok, nemohlo byť ani reči.

- Dopredu! - rozkázal polohlasne, ale tak, aby ho všetci bojovníci počuli.

Rýchlo prebehli cez potok. Z belochov sa ešte ani jeden nezobudil. Tvrdo spali a ležali tak tesne vedľa seba, že tristo Indiánov, ktorí sa sem vovalili, nemalo sa tu ani kde obrátiť. Piati až šiesti, ba aj viacerí vrhali sa na jedného belocha. Zviazali ho, potom ho postavili na nohy a ešte napoly omámeného spánkom hodili ho dozadu svojim druhom. Takisto urobili s druhým, tretím... desiatym. Kým sa belosi stihli prebrať zo spánku, už boli zviazaní.

Hoci Indiáni pri každom útoku obyčajne spustia bojový pokrik, Utahovia teraz pracovali bez slova. Až potom, keď belosi začali bedákať a hromžiť, vyrazili aj oni prenikavý bojový pokrik, ktorý sa hrôzostrašne niesol nočným tichom a mnohonásobnou ozvenou sa odrážal od skalných stien kaňonu.

Len Old Firehand, Old Shatterhand, Winnetou a ešte niekoľkí belosi mohli ešte zavčasu vyskočiť. Stáli chrbtom ku skalnej stene, aby boli aspoň zozadu chránení, a bránili sa nožmi a revolvermi proti

presile napriateľov. Utahovia nemohli proti nim použiť strelné zbrane, lebo mali belochov pochytať živých. Ale ani belosi nemohli strieľať, lebo sa na nich navešalo toľko Indiánov, že každý odpor bol márny. Netrvalo dlho a Utahovia zrazili Old Shatterhanda i jeho druhov na zem a spútali ich ako všetkých ostatných. Napokon zaznelo v kaňone prenikavé víťazné vytie Indiánov, ktoré oznamovalo, že sa prepad podaril.

Veľký vlk teraz rozkázal zapáliť vatru. Keď jej žiara osvietila bojisko, vyšlo najavo, že vyše dvadsať Utahov je ranených.

- Za to budú títo psi trpieť desaťnásobné bolesti, -zúril náčelník. - Budete im drať pásy z chrbta. Umrú pomalou, hroznou smrťou. Naložte ranených, zoberte zbrane belochov! Musíme sa vrátiť.

- Kto má chytiť do rúk čarodejnú pušku bieleho lovca? - spýtal sa ktorýsi bojovník. - Tomu, kto sa jej dotkne, prináša nešťastie.

- Necháme ju tam, kde leží, nahádžeme na ňu hromadu kamenia, aby sa jej nemusel nikto z červených bojovníkov dotknúť. Kde je?

Vzali horiace konáre a hľadali ju, ale márne. Nikde jej nebolo. Márne sa náčelník vypytoval Old Shatterhanda, on zanovito mlčal. Neprezradil, že v bojovom hurhaj i, len čo sa prebral zo spánku a vyskočil, ktosi mu v tme pušku vytrhol z ruky a odhodil. Náčelník rozkázal zapáliť fakle a osvietiť jasnú, priehľadnú vodu potoka. Potok bol plytký, takže na jeho dne bolo vidieť kamienok, ale po puške nebolo ani stopy.

Utahovia Jampovia ju videli vo dne v rukách Old Shatterhandových, a preto teraz nevedeli pochopiť, ako mohla tak náhle zmiznúť. Azda leží v Nočnom kaňone? Pri svetle fakieľ prehľadali na kuse aj ten, ale márne. A výsledok toho bol, že aj tí Utahovia, ktorí neverili v čarodejnú moc Old Shatterhandovej pušky, teraz sa pripojili k mienke ostatných. Zľakli sa; čarodejná puška by ich tu mohla z úkrytu aj sama všetkých postrieľať. Preto Veľký vlk, ktorému úzkosť najväčšmi zvierala srdce, rýchlo rozkázal:

- Priviažte zajatcov na kone a už aj ideme stadiaľto. Tú čarodejnú pušku iste zhotovil zlý duch. Nesmieme tu ostať, lebo by nás jej guľky mohli všetkých skosiť.

Poverčiví bojovníci ochotne poslúchli. Onedlho vyrazili na spiatočnú cestu. Od začiatku boja uplynulo len niečo málo vyše hodiny.

- Ani jediný beloch nesmie uvidieť hviezdy zajtrajšieho večera, - tak sa vyjadril náčelník, keď sa vydával na cestu do kaňonu. Teraz bol pevne presvedčený, že všetky bledé tváre sa mu dostali do rúk, no mýlil sa. Spomínali sme, že Old Firehand postavil strážcu aj do Nočného kaňonu, aby sa dobre zaistil pre prípad, že by sa azda Utahovia Jampovia vrátili. Týmto strážcom bola tetka Drollová. Keďže ju mali vystriedať až o dve hodiny, Hobble Frank sa k nej pridal dobrovoľne, aby si s ňou za ten čas mohol pohovoriť o milej domovine. Obaja teda sedeli v hlbokej tme, potichu sa rozprávali a zavše natŕčali uši smerom k hlavnému kaňonu, či niečo nezačujú. Neboli ani trošku unavení a ospanliví. Toľko si mali toho rozprávať, že by im na to nestačila ani celá noc.

A naraz - z hlavného kaňonu doľahol k nim podozrivý dupot. Hneď napli sluch.

- Počuješ? - zašepkal Frank svojmu „kmotríčkovi". - Čo je to?

- Počujem, - odvetil Droll tiež pošepky. - Čo to len môže znamenať?

- Azda niektorí z našich vstali.

- Nie, to nie. Tam musí byť mnoho, mnoho ľudí. To je dupot, akoby tam najmenej dvesto...

Zarazil sa, lebo práve v tejto chvíli sa prepadnutí belosi zobúdzali a začali bedákať a hromžiť.

-Sto striel hrmených a okovaných! Veď je to boj! - zhíkol Hobble Frank. -Tak sa mi vidí, že našich prepadli.

- Áno, prepadli ich! - zhrozil sa aj Droll. - To mohli urobiť len tí lotri Indiáni, ak to bolo vôbec potrebné.

V nasledujúcej chvíľke sa presvedčili, že je naozaj tak. Povetrím zaznel prenikavý bojový pokrik Utahov.

- Bože, pomáhaj nám! Naozaj sú to Indiáni! - zvolal Frank. - Hurá, na nich! Poď rýchlo!

Chytil Drolla za rameno a chcel ho ťahať za sebou. Ale Droll vedel, že by nebolo rozumné, keby sa pustili do boja. Zadržal Franka a povedal:

- Ostaň tu! Len sa tak neponáhľaj! Ak Indiáni podnikajú útok v noci, to značí, že ich je mnoho. V tom prípade musíme byť veľmi opatrní. Najprv sa podívam, ako sa veci majú. Potom uvidíme, čo robiť. Ľahnime si a po štyroch sa prikrádajme dopredu!

Doplazili sa až k východu z Nočného kaňonu. Aj potme ľahko zistili, že ich druhovia prehrali. Presila Indiánov bola priveľká. Naľavo pri skalnej stene, kde bojoval Old Shatterhand s niekoľkými svojimi druhmi, pukotali síce revolvery, ale nie dlho. Čoskoro sa ozvalo prenikavé, víťazné vytie Utahov. Tu pri východe z Nočného kaňonu nebolo nikoho.

- Rýchlo za mnou! - zašepkal Droll kmotríčkovi. - Prejdeme cez potok na druhú stranu! Tam nie sú Indiáni.

A už si opäť ľahol na zem a plazil sa rýchlo, ale pritom obozretne k potoku. Frank, ktorý ho nasledoval, naraz zacítil pod rukou akýsi tvrdý, dlhý predmet. Puška s guľovitým uzáverom!

„Old Shatterhandova henryovka!" prebleskло mu mysľou. Vzal zbraň so sebou.

Obaja sa šťastlivo dostali k potoku a potom i na druhý breh. Tam Droll chytil Franka za ruku a ťahal ho pozdĺž skalnej steny dopredu. Šťastlivo sa prešmykli povedia Indiánov, ktorí ich z druhého brehu nezbadali, lebo tu bola hustá tma. Pre svoj víťazný bojový rev Utahovia nepočuli ani ich kroky. No čoskoro sa cesta medzi potokom a skalnou stenou zúžila, takže obaja utečenci nemohli pokračovať ďalej.

- Musíme prejsť zase na ľavý breh, - poznamenal Droll. - Tam je iste širšia cesta.

Prebrodili sa na druhú stranu. To už bolo dosť ďaleko za miestom, kde predtým stála zadná stráž. Náhlili sa ďalej. Hneď vrazili do skalnej steny, hneď sa zase potkli o nejakú skalu, ležiacu v ceste, ale na nič nedbali. Len rýchlo, rýchlo dopredu. Napokon už nepočuli rev Indiánov. Tu Hobble Frank zadržal druha a vyčítavo mu povedal:

- Veď už konečne postoj, ty staré ohreblo! Prečo si vlastne utiekol a ešte aj mňa si zviedol, aby som bez hanby vzal nohy na plecia? Či nemáš v tele ani za náprstok cti?

- Za ná... prtok cti? - vyjachtal Droll, ktorý tak dychčal, že ani „s" v náprstku nemohol vysloviť. Pri jeho telnatosti bol to hotový div, že vládal tak rýchlo utekať. Trochu si vydýchol a pokračoval: - Česť v tele mám, ale keď si ju chcem chrániť, musím si predovšetkým zachrániť telo. Preto som utekal.

- Lenže to si práve nemal. Kto ti dovolil utekať?

- Kto mi dovolil? A prečo by som mal čakať, kým mi to voľakto dovolí?

- Našou povinnosťou bolo zachrániť ostatných.

- To je pekné. A ako by si ich bol zachránil?

- Mali sme sa vrhnúť na Indiánov a rozsekať ich na franforce!

- Hihihi! Vrhnúť sa na nich a rozsekať ich na franforce! - chichotal sa Droll. - Čo by sme tým boli dosiahli? Len to, že sami by sme boli padli do zajatia.

- Do zajatia? Myslíš, že naši druhovia sú v zajatí, že ich neporúbali tomahavkami, nerozsekali nožmi, nedoklali oštepmi?

- Nie, nezabili ich. To je isté. Na sto percent!

- To by ma teda upokojilo.

- Len buď úplne pokojný. Počul si strieľať?

- Pravdaže.

- A ktože to strieľal? Azda Indiáni?

- Nie. To boli výstrely z revolverov.

- No tak vidíš! Indiáni ani nepoužili pušky. Iste chceli zajať belochov živých, aby ich neskôr mohli mučiť. Preto som zdúchol. Teraz, keď sme sa obaja zachránili, môžeme našim ľuďom nejako pomôcť. Keby sme boli padli do zajatia aj my, tak by sme pre nich nemohli ani prstom pohnúť.

- Máš pravdu, kmotríček, máš naozaj pravdu. Akoby mi balvan odpadol zo srdca. Teraz aspoň nikto nebude môcť povedať, že svetoznámy Hobble Frank zdupkal, keď boli jeho priatelia v nebezpečenstve. Ešteže čo! Radšej by som sa vrhol do naj prudšieho boja. Veď až vo mne žlč kypí.

- Veď aj ja v duchu zúrim, ale nedám sa strhnúť k dačomu nerozumnému. Takí ľudia, ako je Winnetou, Old Firehand a Old Shatterhand, sa len tak ľahko nepoddajú. Len keď musia. A nie sú iba sami, sú s nimi aj iní šikovní chlapíci. Radšej len vyčkajme!

- To sa ľahko povie. Ktovie, akí Indiáni to boli?

- Predsa Utahovia. Veľký vlk sa nevrátil do svojho tábora, lebo vedel, že sú tu nablízku aj iní Utahovia. Priviedol ich inou cestou sem.

- Ten oplan! A nedávno fajčil s nami fajku mieru! Z ktorej strany mohol prísť?

- Hm, keby som to vedel, bol by som múdrejší, než som. Vieme toľko, že zajatcov tu nenechá, ale ich vezme so sebou. Pretože

nemáme ani tušenia, kadiaľ sa so svojimi bojovníkmi teraz pustí, nemôžeme tu stáť. Musíme si nájsť vhodné miesto, kde by sme sa mohli dobre ukryť.

- A potom?

- Potom? No vyčkáme, kým sa rozvidní. Prezrieme stopy a pôjdeme za Indiánmi. Potom už uvidíme, ako môžeme našim priateľom pomôcť. Poď!

Znovu chytil Franka za rameno, a tu sa dotkol obidvoch pušiek.

- Čo to značí? - začudoval sa. - Ty máš dve pušky?

- Áno. Keď sme sa plazili k potoku, našiel som Old Shatterhandovu henryovku.

- To je šťastie, to je ohromné šťastie! Tá zbraň nám môže veľmi pomôcť. Ale či vieš, ako sa z nej strieľa?

- Pravdaže! Bol som dosť dlho s Old Shatterhandom, takže jeho pušku poznám tak ako on sám. Ale teraz dopredu! Ak sa Indiáni pustia dolu prúdom potoka, dohonia nás, a potom nám beda, prebeda. Musím si dávať pozor na svoj drahý život, aby som ho mohol obetovať na záchranu svojich priateľov. Beda Indiánom a beda celému Divokému západu, ak našim priateľom skriví niekto čo len vlások na hlave! Som veľmi dobrý človek, srdce mám ako z masla. Ale keď sa raz napálim, tak... celú zemeguľu rozsekám na kúsky. Ešte ma nepoznáš!

Zovrel päsť a pohrozil ňou do vzduchu. Ešte nikdy v živote nebol taký rozčúlený a rozzúrený ako teraz. Dalo sa to vybadať i z jeho slov, no najmä z jeho správania. Hoci bolo tma ako v rohu, rozbehol sa dopredu, akoby stoj čo stoj chcel dohoniť nepriateľov, akoby zabudol, že nie sú pred ním, ale za ním.

Smer, ktorým sa pustil, bol naozaj dobrý. Obaja to na svoje veľké prekvapenie zistili až neskôr. Aby ich Indiáni azda nedohonili, napredovali tak rýchle, ako sa v temnote len dalo. Potok mali teraz po pravej strane a skalnú stenu po ľavej. Asi po hodine sa kaňon skrútol východným smerom. Práve na tejto zákrute ústil do hlavného kaňonu užší vedľajší kaňon a cez jeho vchod bolo vidieť na oblohe mesiac. Droll zastal a povedal:

- Počkať! Tu sa musíme rozhodnúť, kam zamierime. Napravo, či naľavo?

- O tom nemusíme ani rozmýšľať, - odvetil Frank. -Musíme sem, do vedľajšieho kaňonu.

- Prečo?

- Oprávnene môžeme predpokladať, že Indiáni pôjdu po hlavnom kaňone. Ak sa skryjeme do vedľajšieho, prejdú pomimo a hneď ráno sa im môžeme zavesiť na päty. Čo povieš na to?

- Hm, nie je to zlá myšlienka. A okrem toho mesiac svieti práve nad týmto vedľajším kaňonom, takže nám bude pekne svietiť na cestu.

- Áno, luna mi vleje do srdca celú putňu útechy. Luna vybozkáva slzy, ktoré mi tečú po zarastenej tvári ako potok cez krovinatý kaňon. Luna ochladí moju hlavu, rozpálenú spravodlivým hnevom. Poďme za sladkou žiarou luny! Azda nás jej strieborný svit dovedie na vhodné miesto, kde by sme sa mohli ukryť. A o to nám práve ide!

Prebrodili sa cez potok a vnikli do vedľajšieho kaňonu. Tu nebolo vody. No podľa očividných stôp ľahko sa dalo uhádnuť, že z jari je celé dno kaňonu pod vodou. Frank s Drollom sa teraz uberali rovno na západ. Išli asi pol hodiny, keď zrazu zastali príjemne prekvapení. Steny kaňonu sa nečakane znížili a obaja zazreli pred sebou rovinu a na nej les, skutočný les. Hotový div! Tu uprostred stál les! Iste nikto o ňom nevie. Porast bol pomerne riedky, ale koruny stromov, ktoré sa nad ním týčili, boli také košaté a husté, že mesačné svetlo len kde-tu nimi slabučko prenikalo. Bol to Mokrý les, ktorý si Utahovia zvolili za svoje vojenské táborisko.

Kotlina, ktorú les zapĺňal, sa ťahala zo severu na juh, teda rovnobežne s hlavným kaňonom, vzdialeným stadiaľto asi na pol hodiny cesty. Medzi lesom a hlavným kaňonom boli dve spojovacie cesty alebo dva vedľajšie kaňony. Jeden severný, ktorým prešiel Veľký vlk, a jeden južný, cez ktorý teraz sem prenikli Droll a Frank. Oba bočné kaňony sa tiahli od východu na západ a spolu s lesom a hlavným kaňonom tvorili obrovský štvorec. Plocha tohto štvorca bola skalnatá plošina, do ktorej voda vyhlodala celú sieť hlbokých, úzkych štrbín.

- Ach, les, ozajstný les so skutočnými kroviskami a stromami! - žasol Frank. - Už nič lepšie by sme si nemohli želať. Veď je to úkryt, aký práve potrebujeme. Nemyslíš?

- Nie, - odvetil Droll. - Tento les mi je podozrivý a takmer mi naháňa strach. Netrúfam si doň.

- Prečo? Azda si myslíš, že sa v ňom na každom kroku povaľujú medvede?

- Ech, medveďov sa nebojím. Sú aj inakšie šelmy, a tých sa bojím väčšmi.

-Aké?

- No Indiáni.

- Teda to by bolo naozaj hlúpe, keby sme im vbehli do rúk. To by bolo veľmi hlúpe.

- Tešilo by ma, keby som sa mýlil, ale veru moja myšlienka bude správna.

- Bol by si taký láskavý a mohol by si mi túto myšlienku prezradiť?

Obaja stáli pri rohu veľkého brala, kde bol tmavý tieň. Napäto sa dívali na okraj lesa, ožiarený mesačným svetlom. Tu sa Droll spýtal:

- Kto vie lepšie, že je tu les: my, či Indiáni?

- Indiáni.

- Áno. A tí vedia práve tak dobre ako my, že najlepší úkryt je v lese.

- Pravdaže.

- Či som ti už nevysvetlil, že Indiáni musia byť nablízku?

- Áno. Veď Veľký vlk si priviedol z ich táboriska pomoc.

- A kde asi bude to táborisko? V pustom, kamenistom kaňone, alebo v príjemnom lese?

- V lese.

- Tak je. To však značí, že nám hrozí nebezpečenstvo. Musíme teda byť veľmi opatrní.

- Chceš povedať, že sa nesmieme odvážiť do lesa?

- To nie, ale musíme si dávať veľký pozor. Vidíš niečo podozrivé?

- Nie, vôbec nič.

- Ani ja. Tak to skúsime. Rýchlo na druhú stranu, učupíme sa pod kríky a budeme načúvať, či sa dakde nablízku niečo nepohne. Napred!

Obaja preskočili jasný pás mesačného svetla a prikrčili sa medzi kríky pod stromami a načúvali. Ale nič sa neozývalo. Ani lístok sa nepohol. Droll naraz vtiahol do nosa vzduch a zašepkal:

- Frank, nože ovoňaj trochu povetrie! Cítiť dym. Čo povieš?

- Áno, - odvetil Frank po chvíľke. - Ale veľmi slabo ho cítiť. V celom priestore okolo nás sa rozplynula azda iba štvrtina malého kúdola, ba hádam z tej štvrtiny len polovička.

- To preto, že dym prichodí zďaleka. Musíme sa prikradnúť bližšie a vec vyšetriť.

Chytili sa za ruky a opatrne, ticho sa zakrádali dopredu. Pod klenbou vetiev bolo tma a museli sa teda spoliehať na hmat. Čím ďalej postupovali, tým bol pach dymu ostrejší. Pravdaže, napredovali len veľmi pomaly, Hobble Frankovi sa akosi nepozdávalo toto nebezpečné podujatie, lebo zrazu sa ozval:

- Nebolo by lepšie, keby sme nechali dym dymom? Púšťame sa do akéhosi nebezpečenstva, na ktoré by sme mohli škaredo doplatiť.

- Nebezpečenstvo nám tu hrozí, to je pravda, - odvetil Droll. - Ale musíme sa sem odvážiť. Azda by sme mohli zachrániť našich priateľov!

- Tu?

- Áno. Ak Veľký vlk neostane v našom tábore v kaňone, príde rovno sem.

- To by bolo skvelé.

- Skvelé? No, no, len aby si pritom neprišiel o hlavu!

- Na tom by mi ani tak nezáležalo, len aby sme zachránili priateľov. Teraz mi už ani na um nepríde vrátiť sa.

- Výborne, kmotríček. Si statočný chlap! Ale radšej rozumom ako silou! To si pamätaj! Teda opatrne, opatrne!

Zakrádali sa ďalej. No po nejakej chvíli zastali, lebo zbadali pred sebou svit ohňa. Ba počuli aj nejasné zvuky, ponášajúce sa na ľudské hlasy. Zbadali, že les sa šíri aj napravo. Pustili sa tým smerom a čoskoro spozorovali i ďalšie ohne.

- Je to poriadne veľký tábor, - zašepkal Droll. - Iste sa tu zhromažďujú bojovníci Utahov, ktorí chcú vytiahnuť proti Navahom. Je ich tu na stá.

- To nič. Musíme sa však dostať ešte bližšie. Chcem vedieť, čo bude s Old Shatterhandom a s ostatnými. Musím... Zarazil sa, lebo práve v tej chvíli sa ozval víťazoslávny rev.

- Ach, privádzajú zajatcov, - poznamenal Droll. - Veľký vlk prichádza zo severu a my z juhu. Stoj čo stoj sa musíme dozvedieť, čo s nimi urobia.

Až doteraz mohli kráčať dopredu vzpriamení. No ďalej sa to už nemohli odvážiť. Ľahli si teda a liezli dopredu po štyroch. Onedlho sa dostali k strmej skalnej stene, ktorá ohraničovala les na východe. Stena bola vysokánska, zdalo sa, že čnie až do oblakov. Plazili sa

popri nej ďalej. Ohne teraz blčali naľavo od nich. Čoskoro uzreli menšie jazierko. Na jeho brehu horel oheň.

- Jazierko! - povedal ticho Droll. - To som tušil. Kde je les, tam musí byť aj voda. Nemôžeme ďalej, lebo jazierko siaha až ku skalnej stene. Musíme zabočiť naľavo.

Boli pri južnom okraji jazierka. Oheň, pri ktorom sedeli náčelníci, horel na jeho západnom brehu. Droll a Frank odbočili teda k brehu. Dostali sa k vysokému stromu, ktorého spodné konáre boli dosť nízko, takže ich ľahko mohli dosiahnuť. Práve v tej chvíli Utahovia priložili na oheň. Plamene vysoko vyšľahli a ožiarili zajatých belochov, ktorých tam práve priviedli.

- Teraz musíme dávať dobrý pozor, - povedal Droll. - Vieš liezť na stromy, kmotríček?

- Ako veverica.

- Tak už aj lez hore na strom! Z jeho koruny budeme oveľa lepšie vidieť než stadiaľto!

Obaja sa vyšvihli medzi konáre a čoskoro už sedeli v korune, dobre ukrytí lístím. Ani Indián s naj bystrejším zrakom by ich tu nemohol spozorovať.

Zajatci museli posledný úsek cesty, od začiatku lesa k ohňu náčelníkov, prejsť pešky, lebo pri východe z kaňonu ich odviazali z koní. Nohy teda mali voľné. Veľký vlk si pokojne sadol medzi ostatných náčelníkov. Vytiahol orlie perá, ktoré mal doteraz skryté v dutom opasku, a zase si ich zapichol do vlasového chochola. Je víťaz, a teda smie nosiť odznak víťaza! Hľadel na belochov ako hladný jaguár na korisť. Doteraz neprehovoril, lebo len najstarší pohlavár mal právo prvý sa ozvať.

Nanap Neav si prezeral zajatcov po jednom, až napokon mu oči utkveli na Winnetouovi.

- Kto si? - spýtal sa ho. - Máš vôbec nejaké meno? Ako sa volá prašivý pes, ktorého nazývaš svojím otcom?

Akiste čakal, že mu hrdý Apač neodpovie. Ale Winnetou pokojne odvetil:

- Kto ma nepozná, je slepý červ, živiaci sa hnilobou. Som Winnetou, náčelník Apačov.

- Ty nie si náčelník, ba ani bojovník! Ty si zdochlina smradľavého potkana! - posmieval sa mu starec. - Všetky tieto bledé

tváre umrú čestnou smrťou pri mučiarskych koloch. Teba však hodíme do vody, aby ťa zožrali žaby a raky.

- Nanap Neav je už starec. Prežil mnohé letá a zimy a nadobudol veľké skúsenosti. Lenže ako sa zdá, jednu skúsenosť ešte nenadobudol. Nevie, že Winnetou sa nedá beztrestne urážať. Náčelník Apačov je hotový podstúpiť akékoľvek muky, ale nedovolí ani jednému Utahovi, aby ho urážal.

- Čo mi môžeš urobiť? - vysmieval sa starec. - Veď si zviazaný.

- Nech Nanap Neav uváži, že slobodnému a ozbrojenému mužovi je ľahko správať sa hrubo voči zviazanému zajatcovi. Ale nie je to ani trochu dôstojné! Hrdý bojovník takéto slová nepoužíva. Ak si Nanap Neav nedá povedať, sám ponesie následky.

- Aké následky? Počúvaj: akiste si už dakedy zaňuchal ohavný smrad, šíriaci sa zo zdochliny hnijúceho kojota, z ktorého už ani supy nechcú žrať. Nuž takýmto hnijúcim kojotom si aj ty. Smrad, ktorý sa z teba ší...

Nedohovoril. Z hrdiel Utahov, ktorí stáli nablízku, sa vydral výkrik hrôzy. Winnetou totiž skočil k starcovi a spútanými rukami ho udrel z celej sily po hlave. Starec sa zrútil na zem ako prázdne vrece. Winnetou sa pokojne vrátil na miesto.

Po všeobecnom výkriku hrôzy nastalo na chvíľu hlboké ticho, ktoré prerušil Apačov silný hlas:

- Winnetou ho vystríhal. Nanap Neav nepočúval. Odteraz už nikdy neurazí Apača.

Ostatní náčelníci vyskočili, aby starca zdvihli. Winnetou ho iste chcel iba omráčiť, ale starec nešťastnou náhodou padol hlavou rovno na ostrú hranu kameňa, ležiaceho neďaleko, a rozčesol si lebku. Bol mŕtvy.

Hneď sa sem tlačili červení bojovníci. Ruky siahali za nožmi. Na Winnetoua sa upierali oči, z ktorých sa dala vyčítať túžba po hroznej pomste. Belosi čakali, že teraz Utahovia začnú zúrivo zavýjať. Ale nestalo sa tak. Ovládli svoj hnev, lebo Veľký vlk zdvihol ruku a zvolal:

- Naspäť! Apač zabil Starého náčelníka, aby mohol umrieť rýchlou smrťou, bez múk. Myslel si, že sa hneď naňho vrhneme a na mieste ho usmrtíme. Ale prerátal sa. Umrie takou hroznou smrťou ako ešte ani jeden človek. O tom sa ešte poradíme. Zabaľte Starého náčelníka do prikrývky a odneste ho, aby sa oči týchto bielych psov

na ňom nemohli pásť. Všetkých obetujeme na jeho hrobe. Old Firehanda a Old Shatterhanda pochováme za živa k nemu!

- Ktovie, či budeš tak dlho žiť, aby si ma mohol pochovať! - odvetil Old Shatterhand. - Buď si istý: ty ma nepochováš!

- Čuš, pes! Hovor len vtedy, keď sa ťa spýtam. Ostatne, aj tak je každé tvoje slovo lož!

- Počul si voľakedy, že by bol Old Shatterhand vravel nepravdu?

- Všetky bledé tváre luhajú. Aj ty si jeden z nich, a teda tiež luháš.

- Indiáni luhajú. Najlepší dôkaz si podal ty sám. My štyria belosi sme sa pretekali alebo bojovali na život a na smrť so štyrmi Indiánmi. Sľúbili ste nám slobodu, ak zvíťazíme. A okrem toho víťaz mal právo svojho soka usmrtiť. My sme zvíťazili, ale svojim sokom sme darovali život. No vy ste nám nechceli vrátiť slobodu. Prenasledovali ste nás, a padli ste do našich rúk. Mohli sme vás zabiť. Zasluhovali ste to. Neurobili sme tak. Vyfajčili sme s vami fajku mieru. Sľúbili ste nám, že až do smrti budete našimi priateľmi a bratmi. Pustili sme vás na slobodu, a vy namiesto vďačnosti ste nás prepadli a zavliekli sem. Kto teda luhá, my, alebo vy?

- Veľký vlk je hrdý bojovník a pohŕda slovami bledej tváre. Old Shatterhanda a jeho druhov teraz obkľúčia naše stráže. Budú ich strážiť celú noc. My sa zatiaľ poradíme, ako naložíme s bielymi zajatcami. Toľko však Old Shatterhandovi môžem povedať hneď: len čo sa rozvidní, začnú sa vaše muky, ktoré potrvajú niekoľko hodín, až kým nevypustíte dušu!

Zajatcov potom odviedli na čistinku, kde horel iba jeden oheň. Tu im zviazali aj nohy a zvalili ich na zem. Dookola pod stromami stáli šiesti ozbrojení bojovníci, ktorí ich mali strážiť. Na útek nebolo ani pomyslenia.

Droll a Frank videli toto všetko celkom zreteľne zo svojej vyvýšenej pozorovateľne. Strom, na ktorom sa ukrývali, bol asi na sto krokov od ohňa náčelníkov, takže z väčšej časti vypočuli aj rozhovor, ktorý tu odznel. Teraz im išlo už len o to, aby zistili, kam odvedú zajatcov. Potom sa k nim už nejako prikradnú.

Práve keď zliezali zo stromov, utažskí bojovníci znášali k náčelníkovi ukoristené zbrane a veci. Pretože Utahovia si tieto predmety príliš nevšímali, dalo sa čakať, že si ich budú rozdeľovať až na druhý deň. Táto okolnosť Drolla veľmi upokojila.

Čoskoro pri ohni na brehu jazierka nebol nik, iba náčelníci. Všetci ostatní bojovníci, ktorých tu Droll a Frank len pred chvíľou videli, kamsi napochytro odišli. Kam? Obaja kmotríčkovia sa to mali čoskoro dozvedieť.

Zrazu sa totiž ozvali z lesa žalostné, ťahavé hlasy. Najprv bolo počuť hlas jedného speváka, potom sa rozkvílil celý zbor. Spev znel bez prestania, raz silnejšie, raz slabšie.

- Vieš, čo je to? - spýtal sa Droll kmotríčka.

- Azda je to pohrebná ária na počesť Starého náčelníka?

- Áno. Utahovia začínajú spievať pohrebné piesne prv, než mŕtvola vychladne.

- To je pre nás dôležité. Pri tomto bedákaní a kvílení nás tí chlapi iste nepočujú. Stoj čo stoj musíme za našimi druhmi.

- Čo z toho, keď ich aj nájdeme? Nemôžeme ich predsa odtiaľto odniesť!

- To nebude ani treba, lebo pôjdu aj sami. Hlavné je, aby sme im mohli odviazať putá alebo prerezať remene. Ak ich odviedli niekde neďaleko ohňa náčelníkov, pri ktorom ležia zbrane, tak sme/vyhrali. Naozaj je pre nás veľké šťastie, že tu pod stromami je taká hustá tma. Ohne nám ani trochu nebudú prekážať, ba naopak, aspoň ľahko rozoznáme postavy Indiánov a vyhneme sa im.

- Máš pravdu. A teraz teda rýchlo na zem a plazme sa k našim druhom. Ja idem popredku.

- Prečo práve ty?

- Pretože som už dlhší čas na západe a viem sa lepšie prikrádať než ty.

- Čo nepovieš! Nenamýšľaj si, že si pojedol všetku múdrosť! Bol som už vo všelijakom položení. Mám veľké skúsenosti, mám jedinečné a vynikajúce schopnosti pre život na Divokom západe. Medzi zálesákmi som priam majstrom! Pretože si však môj milovaný kmotríček, dám ti prednosť. A keby ťa azda niektorý Indián zbadal a chcel preklať, len zakvič ako prasiatko, hneď ti skočím na pomoc. Neboj sa, kmotríček, nenechám ťa v kaši.

Malý Hobble Frank naozaj dokázal, že sa hodne podučil u Old Shatterhanda. Zakrádal sa majstrovsky. Hoci mal dve pušky, liezol dopredu tak opatrne, že nespôsobil ani najmenší šuchot. Pravda, Droll, ktorý šiel prvý, mal ťažšiu úlohu. Musel sa kryť za každý strom, krík, za každý balvan.

Prekízli pomimo náčelníkov asi vo vzdialenosti päťdesiatich krokov a nepozorovane sa dostali k najbližšiemu ohňu, pri ktorom ležali zajatci.

Niekoľko ráz sa stalo, že celkom blízko povedľa nich sa mihol Indián. Ba raz musel Frank bleskurýchle odskočiť, lebo by doňho bol zakopol bežiaci Utah. Ale neskoršie Indiáni prestali pobehávať sem a tam. Tí, čo sa pustili do pohrebných spevov, sedeli okolo mŕtveho a ostatní si políhali na zem, aby si mohli oddýchnuť a pospať.

Obaja belosi sa šťastlivo dostali až za strážcov, ktorí sedeli neďaleko ohňa zajatcov. Droll sa pričupil za jeden strom, Frank za druhý. Plameň dohasínal a len matne osvetľoval okolie. Zajatcov bolo sotva rozoznať. Droll sa preplazil na niekoľko krokov doprava, potom zase na kúsok doľava, ale strážcov vo tme nevidel. Keď sa potom vrátil k Frankovi, zašepkal mu:

- Zdá sa mi, že je tu vhodná chvíľa. Vidíš Old Shatterhanda?

- Iba nejasne. Je hneď na kraji.

- Chod ta a ľahni si vedľa neho, akoby si aj ty bol zajatcom.

- A čo ty?

- Doplazím sa k Old Firehandovi a Winnetouovi, ktorí ležia na druhej strane.

- To je nebezpečné.

- Nie je tam nebezpečnejšie ako tu! Ako sa Old Shatterhand poteší, keď zase bude držať v rukách svoju henryovku! Ideme!

Hobble Frank mal k ohňu už len nejakých osem krokov. V tej chvíli plameň blikotal tak slabučko, akoby už-už mal zhasnúť. Jeden zo strážcov šiel naň priložiť drevo. Ale prv než sa oheň rozhorel, Droll a Frank využili temnotu a priplazili sa na určené miesta.

Frank si ľahol vedľa Old Shatterhanda. Vystrel nohy, akoby ich mal spútané, a henryovku položil k priateľovmu boku. Potom si pritisol ruky k telu, aby si strážcovia mysleli, že ich má takto priviazané k bokom.

- To si ty, Frank? - spýtal sa tíško Old Shatterhand. - Kde je tetka Drollová?

- Leží pri Old Firehandovi a Winnetouovi.

- Chvalabohu, že ste našli naše stopy a že ste prišli ešte pred úsvitom.

- Vedel si, že prídeme?

- Pravdaže. Ked Indiáni zapálili v kaňone oheň, hneď som si všimol, že nie ste medzi zajatými.

- Ale veď nás Utahovia mohli lapiť a zajať v Nočnom kaňone!

- Pshaw! Keď tam hľadali moju henryovku, bál som sa, aby nenašli aj vás. No vrátili sa bez vás a moja puška zmizla. Hneď som vedel, koľko udrelo. Dovtípil som sa, že ju niektorý z vás našiel a že ste obaja ušli. Vedel som teda, že nás prídete oslobodiť. Preto som aj Veľkému vlkovi mohol povedať, že ma nepochová. Len čo je pravda, Frank, vyznamenal si sa i s Drollom.

- Veru, bez nás by ste zahynuli pri mučiarskych koloch.

- No, to zase nie. Pozri sem!

Pohol pravou rukou a Frank zbadal, že je voľná.

- Túto ruku som si vytiahol z pút, - pokračoval Old Shatterhand. - O štvrť hodiny by bola voľná aj druhá. V malom tajnom vrecku mám nožík, ktorý by bol teraz šiel z ruky do ruky, a v krátkom čase by sme si všetci boli prerezali remene. Potom by sme boli rýchlo vyskočili a pribehli k zbraniam, ktoré ležia pri ohni náčelníkov...

- Aj to už viete?

- Bol by som zlým zálesákom, keby som si to nebol všimol. Bez zbraní by sme sa predsa nemohli zachrániť. Preto som hneď od začiatku dával dobrý pozor, kam ich položia. Teraz by som sa však rád dozvedel, ako ste sa sem dostali. Sledovali ste Indiánov?

- Nie, veru nie. Odišli sme predsa z kaňonu oveľa skôr než oni.

- Aby ste pozorovali, kam pôjdu, a potom šli za nimi?

- Ach, nie. Bežali sme jednoducho dolu kaňonom, až sme sa dostali k vedľajšiemu kaňonu, do ktorého sme sa chceli najprv len ukryť. Za vami sme sa chceli vybrať až neskôr vo dne, po stope Indiánov. Náhodou sme však natrafili na tento les.

- Iba náhodou? Teda nevedeli ste o ňom?

- Veru nie, ani len tušenia sme o ňom nemali. No keď sme sa už doň dostali, iste nám nebudete zazlievať, že sme sa rozhodli hneď si u vás vykonať povinnú novoročnú návštevu.

- Ach, ako sa nám posmievaš!

- Ani nie. Chcem tým len naznačiť, že nám veru nebolo ľahko preniknúť cez les a pomedzi týchto Indiánov až k vám.

- To viem oceniť, milý Frank. Ale pritisni si pušku lepšie k sebe! Takto by ju niektorý strážca mohol ľahko spozorovať. A podaj mi nôž, aby som mohol prerezať putá susedovi. Ten ho podá zase ďalej.

- Keď budete všetci voľní, potom rýchlo skočíte po zbrane a ku koňom a hneď preč, však?

- Nie. Ostaneme zatiaľ tu.

- Tisíc hrmených! A to myslíš vážne? Ostanete tu? Ako sa chcete vlastne zachrániť?

- Tak, ako ti vravím.

- No ďakujem pekne. Indiáni sa majú na čo tešiť. Keď ráno vyjde nad obzor zlaté slniečko, osvieti o dvoch zajatcov viacej, než ich bolo v noci.

- Nebudeme zajatcami. Keby sme bežali po zbrane a ku koňom, nastal by poplach. Tak rýchlo, aby to nik nespozoroval, by sme to nemohli urobiť. Nikto z nás by si v takom krátkom čase nestihol vybrať zbrane, nôž a všetky svoje veci. Indiáni by sa hnali za nami skôr, než by sme sa dostali ku koňom. A ktovie, či sú na nich ešte sedlá? Nie, my to urobíme trochu inakšie. Budeme mať pevné štíty, ktoré nás dobre ochránia.

- Štíty? A čo sme vari stredovekí rytieri? Keď už to slovo používaš, pekne ťa prosím, vysvetli mi, čo pod tým vlastne myslíš.

- Našimi štítmi budú - utažskí náčelníci.

- Ach, naozaj! To je skvelá myšlienka!

- Prečo skvelá? Veď sa sama núka. Zmocníme sa náčelníkov a potom si budeme istí, že sa nám nič zlé nestane. Ale teraz už ticho! Oheň znovu dohorieva a strážcovia nezbadajú, že pohybujeme rukami.

Old Shatterhand si prerezal putá a tak isto urobil aj svojmu susedovi. Ten podal nôž ďalej. Na druhej strane takto koloval zase Drollov nôž. Potom si zajatci šeptom oznámili - vždy sused susedovi - Old Shatterhandov rozkaz: len čo zhasne oheň, všetci sa rozbehnú k náčelníkom, premôžu ich a zviažu.

- Len čo zhasne oheň? - začudoval sa Frank. - Ale ako to zariadiť, aby oheň zhasol?

- Veď uvidíš, - odvetil mu Old Shatterhand. - Musíme ho zahasiť, lebo inak by nás strážcovia mohli úplne ľahko postrieľať.

Všetci ležali nehybne, ale žilky v nich len hrali, boli prichystaní. Old Shatterhand vyčkal, kým strážca zase priložil na oheň. Pravdaže, v tej chvíli sa plameň nakrátko pridusil. Old Shatterhand vyskočil, pribehol ku strážcovi a z celej sily ho udrel päsťou do hlavy. Zrazil ho rovno do ohňa. Omráčeného Utaha tri či štyri razy pogúľal v

plameňoch, až oheň úplne zhasol. Skôr než ostatní strážcovia pochopili, čo sa deje, zavládla na okolí hustá tma. Vykríkli, ale bolo neskoro. Zajatci už utekali cez les k jazierku, čo im len nohy stačili. Popredku uháňal Old Shatterhand, za ním Winnetou a Old Firehand.

Náčelníci sedeli ešte vždy pri ohni a radili sa. Bola to porada nanajvýš príjemná, veď mohli vymýšľať najhroznejšie muky pre belochov a nenávideného náčelníka Apačov. Počuli síce poplašný výkrik strážcov, ale tu už aj videli, že sa k nim ženú akési postavy. No nestihli sa spamätať z úžasu. Prešli hádam dve či tri sekundy, a už boli odzbrojení a zviazaní.

Belosi napochytro - nemali kedy vyberať - pobrali zbrane, ktoré tu ležali. Keď strážcovia dobehli k posledným stromom, zazreli náčelníkov ležať na zemi. Na každom kľačal beloch s vytaseným nožom. Za touto skupinou stáli ostatní belosi s namierenými puškami. Strážcovia zdesene ustúpili a zúrivo sa rozvrieskali. Tým privolali ostatných bojovníkov.

Old Shatterhand si neželal, aby došlo k boju. Vyhlásil, že náčelníkom ihneď vbodnú nože do hrude, ak sa im niekto opováži priskočiť na pomoc. Žiadal, aby utažskí bojovníci ustúpili. Potom sa vraj s náčelníkmi pokojne dohodnú na mierových podmienkach.

Bola to rozhodujúca chvíľa. Išlo tu o život a smrť mnohých. Indiáni stáli medzi stromami, kde vládlo pološero, kým belosi boli pri ohni, ktorý ich jasne osvetľoval. Ale ani jeden z Utahov sa neodvážil vystreliť. Všetci dobre vedeli, čo by nasledovalo. Pri prvom výstrele by sa nože belochov vryli do sŕdc utažských náčelníkov.

- Ustúpte! - zvolal Veľký vlk na Utahov. - Budeme rokovať s bledými tvárami.

- S tebou nemáme čo hovoriť, - zahriakol ho Old Shatterhand. - Nech rokuje s nami radšej niektorý iný náčelník.

- Prečo nie ja?

- Pretože tvoje ústa sú plné lži.

- Budem hovoriť len pravdu.

- To sľubuješ vždy a nikdy to nedodržíš. Pred chvíľou si mi rozkazoval, aby som len vtedy hovoril, keď sa ma budeš spytovať. Nuž, teraz si ty mojím zajatcom a ja ti rozkazujem to isté. Ak budeš hovoriť, hoci sa ťa nikto nebude na nič pýtať, vbodnem ti nôž do srdca!

Potom sa Old Shatterhand obrátil k najstaršiemu náčelníkovi a spýtal sa:

- Ako sa voláš?

- Nazývajú ma Kun Pui, Ohnivé srdce, - odvetil starec. - Rozviaž ma a budem sa s vami rozprávať.

- Rozviažem ťa, no len v tom prípade, ak budete súhlasiť s tým, čo budem žiadať.

- A čo žiadate? Slobodu?

- Nie, tú už máme a nedáme si ju tak ľahko vziať. Najprv sem zavolaj svojich najpoprednejších bojovníkov!

- Načo?

- To sa dozvieš. Zavolaj ich rýchlo, lebo nože, ktoré sa vám opierajú o hruď, sa veľmi ľahko môžu skĺznuť do vašich sŕdc!

- Musím si rozmyslieť, koho zavolať.

To povedal iba preto, aby získal čas na rozmýšľanie. Nevedel, či má splniť Old Shatterhandov rozkaz, alebo nie. Old Shatterhand sa tešil tejto prestávke, lebo za ten čas si mohli pobrať svoje veci, ktoré im Utahovia ulúpili. Pravda, každému čosi chýbalo, no nedalo sa nič robiť.

Napokon Ohnivé srdce vyslovil päť mien. Bojovníci, ktorých pomenoval, museli hneď odložiť zbrane. Potom prišli k zajatým náčelníkom a belochom. Sadli si na zem a čakali, čo bude Old Shatterhand od nich žiadať. Ale nedozvedeli sa to hneď, ako si predstavovali. Vo chvíli, keď belosi náčelníkov napadli, zvalili ich a zväzovali, Old Shatterhand pustil henryovku na zem. Teraz ju znovu zdvihol. Veľký vlk ju zbadal a zhrozene skríkol:

- Čarodejná puška! Čarodejná puška! Zase ju má! Iste k nemu prileteli zlí duchovia a priniesli mu ju.

- Čarodejná puška! Čarodejná puška! - ozývali sa pod stromami hlasy vystrašených Utahov Jampov.

Old Shatterhand rozkázal Veľkému vlkovi, aby čušal, a potom sa opäť obrátil k Ohnivému srdcu.

- Počúvaj, čo žiadame, - pokračoval. - Chýba nám ešte mnoho vecí, čo ste nám ulúpili. Vrátite nám ich. Na úsvite vyrazíme a vás náčelníkov i s týmito piatimi bojovníkmi vezmeme so sebou ako rukojemníkov. Len čo sa presvedčíme, že nám už nehrozí nebezpečenstvo, prepustíme vás.

- Uff! Veľa žiadaš! - odvetil Ohnivé srdce. - Na to nepristúpime. Ani jeden udatný červený bojovník by nešiel s belochmi ako rukojemník.

- Prečo? Čo je horšie? Byť rukojemníkom, ktorý sa opäť dostane na slobodu, alebo byť zajatcom, ktorý sa dostal do zajatia pre vlastnú neopatrnosť? Isteže je horšie byť zajatcom. Aj vy ste nás zajali, no tým neutrpela naša sláva ani česť. Ba skôr naopak, získali sme aj my, aj vy. Dokázali sme vám, že si vieme pomôcť aj vtedy, keď nás zajme presila nepriateľov a keď nás zviažu putami. To nebude pre vás hanba, keď jeden deň pôjdete s nami a potom sa vrátite k svojim.

- Bude to pre nás hanba, nesmierna hanba, - zaúpel Ohnivé srdce. - Boli ste v našej moci. Ráno ste mali umrieť pri mučiarskych koloch. A teraz sme my zviazaní a musíme sa podriadiť vašim príkazom.

- Azda si tým zlepšíte svoje položenie, keď sa budete zdráhať, keď nebudete chcieť pristúpiť na naše požiadavky? Azda sa vaša hanba tým zmenší, keď dopustíte, aby sa rozpútal boj? Nezabúdaj, že v tomto boji by ste najprv prišli o život vy všetci, čo tu ležíte, a okrem vás ešte mnohí a mnohí iní. V prvom rade by sme zastrelili vás, náčelníkov, a týchto piatich bojovníkov. A hneď potom by naše pušky chrlili smrť na ostatných. Spomeň si, že tu mám čarodejnú pušku!

Táto výstraha veľmi zaúčinkovala, lebo Ohnivé srdce sa spýtal:

- Kam až máme ísť s vami? Do ktorého kraja sa chcete vybrať?

- Mohol by som vás oklamať, ako mi to káže opatrnosť, -odvetil Old Shatterhand. - Ale ja zavrhujem každú lož. Ideme do horského pásma, ktoré nazývajú Kniha, a to k Striebornému jazeru. Keď uvidíme, že si počínate čestne, podržíme vás u seba len jeden deň. Máte štvrť hodiny na rozmyslenie. Ak určený čas uplynie a budete i ďalej váhať, zahrmia naše pušky. Dohovoril som. Howgh!

Posledné slová vyslovil Old Shatterhand pevným, energickým hlasom, aby si nikto nenamýšľal, že azda od svojich požiadaviek upustí. Ohnivé srdce zvesil hlavu. Veď to bolo čosi neslýchané! Táto hŕstka belochov, ktorým len pred niekoľkými minútami hrozila krutá smrť v najbolestnejších mukách, naraz sa ocitla v takom položení, že môže klásť podmienky. Zrazu však musel obrátiť pozornosť inam. Spoza neďalekých stromov polohlasne zaznelo:

- Mai ive! Mai ive!

Tieto slová značia: „Pozri sem! Pozri sem!" Jeden z utažských bojovníkov ich vyriekol pritlmeným hlasom. Mohli platiť komukoľvek, nielen náčelníkovi. Ba mohli to byť aj slová náhodné, pre belochov bezvýznamné. Ale Old Shatterhand, Old Firehand a Winnetou hneď pozrel na dotyčné miesto. Uvideli čosi zvláštne. Stáli tam dvaja Indiáni a držali medzi sebou prikrývku za dva horné rohy, teda zvisle. V istých prestávkach ju dvíhali a zase spúšťali. Za nimi žiaril oheň. Indiáni sa týmto spôsobom dorozumievali s Ohnivým srdcom.

Indiáni majú znakovú reč, ktorá je u jednotlivých kmeňov, pravda, rozdielna. V noci používajú šípy, ku ktorým priviažu chumáče suchej trávy. Trávu zapália, a tak vystreľujú šíp za šípom. Vo dne zase rozložia oheň a pomocou prikrývky alebo kože zadržujú dym. V určitých prestávkach prikrývku alebo kožu odtiahnu, aby vystúpilo mračienko dymu, ktoré je vlastne určitou značkou. Je to akýsi druh telegrafovania, celkom podobný nášmu. Prestávky medzi jednotlivými obláčikmi dymu majú ten istý význam ako bodky a čiarky v morzeovke. Nesmieme si však myslieť, že kmeň používa vždy tie isté značky. Tie sa často menia, aby cudzinec alebo nepriateľ nemohol len tak ľahko uhádnuť obsah odosielanej správy.

Ak si obaja Indiáni mysleli, že nikto z nepriateľov si ich počínanie nevšíma, veľmi sa mýlili. Len čo začali pohybovať prikrývkou, Winnetou odstúpil niekoľko krokov nabok, takže stál práve za Ohnivým srdcom, ktorému boli značky určené. Tým, že Indiáni prikrývku striedavo dvíhali a spúšťali, zakrývali alebo odkrývali náčelníkovi žiaru ohňa v dlhších a kratších prestávkach, ktoré, pravdaže, mali svoj význam.

Old Firehand a Old Shatterhand hneď vedeli, o čo ide, ale tvárili sa, že nič nepozorujú. Prenechali rozlúštenie znakov Winnetouovi, ktorý sa v tom lepšie vyznal ako oni, pretože bol Indián.

Telegrafovanie trvalo asi päť minút. Po celý ten čas Ohnivé srdce nespustil oči z miesta, kde stáli obaja bojovníci. Keď skončili, hneď odišli. Ani na um im neprišlo, že jeden protivník vie obsah ich správy. Ohnivé srdce až teraz zbadal, že Winnetou stojí za ním. Bolo mu to podozrivé. Rýchlo sa obrátil, aby zistil, kam náčelník Apačov pozerá. Ten sa tváril, akoby ho náramne zaujímala hladina jazierka, ligotajúca sa v mesačnom svetle. Ohnivé srdce sa uspokojil. Winnetou sa pomaly vrátil k Old Shatterhandovi a Old Firehandovi.

Všetci traja potom odstúpili ešte ďalej nabok a tu Old Firehand potichu povedal:

- Indiáni sa dorozumievali so svojím náčelníkom pomocou značiek. Videl to môj brat a porozumel ich správe?

- Videl som veľmi dobre, ale nie všetko som rozumel, -odvetil Winnetou. - No zmysel správy je mi jasný. Čo som nerozumel, ľahko som si domyslel.

- A čo chceli oznámiť Ohnivému srdcu?

- Obaja Indiáni sú mladí náčelníci z kmeňa Utahov Sampitšov. Sú tu aj so svojimi bojovníkmi. Vyzvali Ohnivé srdce, aby pokojne šiel s nami.

- To je čudné. Myslia to čestne?

- Veru nie. Ak sa chceme dostať k Striebornému jazeru, cesta nás povedie najprv cez Grand River a potom cez Teivi pah, Jeleniu dolinu. Tam táboria viaceré utažské kmene, najmä Tašovia, Kapotovia a Vihminučovia, ktorí sa zhromažďujú na výpravu proti Navahom. Čakajú Utahov , ktorí táboria tu v lese. Keď prídeme do Jelenej doliny, musíme na spomenuté utažské kmene naraziť. Je vraj isté, že nás premôžu a rukojemníkov oslobodia. Hneď vyšlú k nim poslov, aby im oznámili náš príchod. Len čo sa pohneme, tunajší Utahovia sa potajomky vyberú za nami, aby sme nijako nemohli uniknúť. Dostaneme sa medzi obidva oddiely Utahov a nepodarí sa nám vyviaznuť.

- Tisíc hrmených! To nie je zlý plán! Čo na to povie môj červený brat?

- Veľmi dobre to vyhútali, len čo je pravda. No plán má veľkú chybu.

- Akú?

- Tú, že o ňom vieme. A keď o ňom vieme, môžeme ho prekaziť.

- Ale do Jelenej doliny musíme ísť, ak len nechceme urobiť okľuku a predĺžiť si tak cestu najmenej o štyri dni.

- Nepôjdeme okľukou, ale ani Utahom nevbehneme do rúk.

- Je to možné?

- Je. Len sa spýtaj môjho brata Old Shatterhanda. Bol som s ním v Jelenej doline. Naháňal nás veľký oddiel Utahov Elkov. Ušli sme im, lebo v skalách sme našli úzky priechod, do ktorého pred nami ľudská noha ešte nevkročila. Pravda, tá cesta je nebezpečná. Ale keď musíme voliť medzi ňou a smrťou, netreba váhať.

- Dobre. Pôjdeme teda tou cestou. A čo urobíme s rukojemníkmi?

- Pustíme ich na slobodu až potom, keď budeme mať za sebou nebezpečnú Jeleniu dolinu.

- A čo urobíme s Veľkým vlkom? Aj toho pustíme na slobodu? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Chceš ho azda usmrtiť?

- Zaslúžil by si to. V Nočnom kaňone som ho ušetril a pohrozil som mu, že by ho to stálo život, keby znovu pomýšľal na zradu. No i napriek tejto výstrahe opäť zrušil slovo. Myslím, že by sme to nemali nechať bez trestu. Nejde tu len o nás samých. Ak ho nepotrestáme, bude sa domnievať, že belochom nemusí nikdy dodržať slovo, a príklad takého významného náčelníka by potom ovplyvnil aj ostatných Indiánov.

- Môj brat má pravdu. Nerád beriem niekomu život. No Veľký vlk vás viac ráz oklamal, a teda zaslúžil si smrť už niekoľkokrát. Ak ho necháme žiť, bude to azda považovať za našu slabosť. Ak ho však potrestáme, jeho bojovníci sa aspoň poučia, že nemožno beztrestne rušiť slovo dané čestným ľuďom, a v budúcnosti sa neopovážia také čosi urobiť. No teraz mu ešte nemusíme povedať, že ho chceme potrestať smrťou.

- Ja rozmýšľam trochu inakšie než môj červený brat, - odvetil Old Shatterhand. - Som za to, aby sme ho potrestali, ale nie smrťou. No veď o tom ešte rozhodneme. Vždy sa však väčšmi prikláňam k milosrdenstvu a súcitu než k prísnej spravodlivosti. A keby som videl, že svoj čin ľutuje a že chce nabudúce konať čestne, upustil by som od akéhokoľvek trestu.

Zatiaľ už uplynula štvrťhodina, ktorú dal Old Shatterhand zajatým náčelníkom na rozmyslenie.

- Určený čas už prešiel, - povedal slávny zálesák Ohnivému srdcu a doložil: - Ako sa rozhodol náčelník Utahov?

- Prv než ti na to odpoviem, - odvetil Ohnivé srdce, - musím presne vedieť, ako ďaleko mienite svojich rukojemníkov vliecť.

- Pôjdu s nami až do Jelenej doliny. Keď sa nám nestane nič zlé, budeme presvedčení, že ste dodržali slovo, a pustíme vás na slobodu.

- Potvrdíte tento rozhovor tým, že vyfajčíte s nami fajku mieru?

- Áno, ale postačí, keď budeme fajčiť iba my dvaja. Ty budeš predsa hovoriť a fajčiť i za ostatných.

- Vezmi teda svoj kalumet a zapáľ ho!

- Nie. Budeme fajčiť z tvojho.

- Prečo? Azda nie je tvoja fajka taká dobrá ako moja?

- Práve naopak. Môj kalumet hovorí vždy pravdu; no kalumetu červených mužov nemožno dôverovať.

To bola veľká urážka. Ohnivé srdce zablýskal hnevlivo očami a zvolal:

- Keby som nebol zviazaný, na mieste by som ťa zahlušil! Ako sa opovažuješ takto tupiť náš kalumet a vyčítať červeným mužom, že im nemožno dôverovať?

- Veru nemožno. Vyfajčil som s Veľkým vlkom fajku mieru a oklamal ma. Lenže aj ty máš na tom vinu, lebo si mu dal bojovníkov, ktorí nás mali zlapať. Inak to nepôjde, budeme fajčiť z tvojho kalumetu. Ak neprivolíš, musíme predpokladať, že to s nami nemyslíš čestne. Rozhodni sa rýchlo! Nechceme ďalej zbytočne plytvať slovami.

- Rozviažte mi teda putá, aby som mohol fajčiť.

- Netreba. Si rukojemníkom a musíš byť zviazaný. Ja sám vezmem tvoj kalumet, zapálim ho a vložím ti ho do úst.

Ohnivé srdce už nevedel, čo odpovedať. Old Shatterhand mu teda sňal fajku z krku, napchal ju a zapálil. Potom vyfúkol dym dohora, nadol a do štyroch svetových strán. Nato stručnými slovami vyhlásil, že chce zachovávať dohovor medzi sebou a Ohnivým srdcom, ak nebudú Utahovia kuť nejaké nepriateľské plány. Náčelníka Ohnivé srdce postavili potom na nohy a postupne ho obracali na každú svetovú stranu. Vyfúkol dym všetkými šiestimi predpísanými smermi a zložil sľub za seba i za svojich ľudí. Tým sa obrad skončil.

Teraz museli Utahovia vydať belochom všetky veci, ktoré im ešte chýbali. Vydali ich, ale v duchu sa tešili, že ich onedlho dostanú naspäť. Nato priviedli kone belochov aj rukojemníkov. Práve začínalo svitať. Belosi sa usilovali vyraziť čo najskôr. Museli byť veľmi opatrní, lebo najmenšia chyba sa im mohla ľahko vypomstiť, Indiánom nemohli predsa dôverovať. Náčelníkov pevne priviazali ku koňom. Vždy dvaja a dvaja belosi si jedného z rukojemníkov vzali medzi seba. Oddiel sa potom pohol k vedľajšiemu kaňonu, z ktorého sa do utažského tábora priplichtil Hobble Frank s Drollom. Indiáni sa správali pokojne. Iba pochmúrne pohľady, ktorými sprevádzali

belochov, zreteľne nasvedčovali, aké myšlienky a city vládnu v ich dušiach.

PÄTNÁSTA KAPITOLA

Indiánsky boj

Droll a Hobble Frank až rástli od pýchy nad úspešným zakončením dobrodružstva. Keď odchádzali z tábora Utahov, Droll sa veselo rozchichotal:

- Hihihi, staré kosti sa mi v tele rozhrkotali radosťou. Indiáni sa iste idú popukať od jedu, že nás museli prepustiť. Nemyslíš, kmotríček?

- Máš pravdu, - prikývol Frank. - To bol geniálny kúsok, že o lepšom sa ani v knihe nedočítaš. A vieš, kto boli pri tom dvaja hlavní matadori?

-No?

- Ty a ja, my dvaja. A nebyť nás, ostatní by ešte aj teraz trčali v putách ako Prometeus, ktorý po celý rok nesmie nič jesť, len orliu pečeň.

- Vieš, Frank, ja myslím, že by sa predsa len boli nejako vysekali. Ľudia ako Winnetou, Old Shatterhand a Old Firehand sa nedajú len tak ľahko priviazať k mučiarskemu kolu. Boli už v mastnejšej omáčke, a predsa sa zo všetkého vylízali a stále žijú.

- Verím, že by sa aj teraz z toho boli dostali, ale veru nebolo by to šlo ľahko. Zasiahli sme ako cudzia mocnosť do vnútorných záležitostí iného štátu, ale nedalo sa nič robiť. A bez nás by sa naši slávni zálesáci boli poriadne spotili, kým by sa boli nejako vytiahli z toho čertovského položenia. Nie som síce pyšný, ale predsa len je to povznášajúci pocit, keď si človek môže povedať, že okrem iných vynikajúcich darov ducha má takú bystrú inteligenciu, ktorú ani najrýchlejší kôň nedohoní. Keď už raz budeme na penzii a dostaneme sa k dobrému a lacnému atramentu, napíšem svoje memoláre, ako to na staré kolená robievajú všetci slávni muži. Až potom sa svet dozvie, aké úžasné kompetentné schopnosti na rozličné halucinácie môže mať niektorý človek! Ostatne, aj ty si tak trochu veľduch, lebo si mi kmotríčkom.

Keď oddiel dorazil k vedľajšiemu kaňonu, neodbočili naľavo do hlavného kaňonu, lež napravo, aby pokračovali v ceste vedľajším

kaňonom. Na čele bol Winnetou, ktorý sa tu najlepšie vyznal. Za ním šli lovci a potom rafteri, ktorí mali zajatcov medzi sebou. Napokon nasledovali nosidlá, v ktorých sedela Elien Butlerová. Vedľa nej jazdil jej otec. Koniec oddielu tvorili zase niekoľkí rafteri.

Už od včerajška sa Elien správala neobyčajne smelo. Našťastie Indiáni s ňou nezaobchádzali tak prísne ako s mužskými zajatcami. Keď sa belosi oslobodili z pút a bežali k ohňu náčelníkov, aby sa ich zmocnili, ostala sama pri pahrebe ohňa, ktorý zahasil Old Shatterhand. Bolo veľké šťastie, že Indiánom neprišlo na myseľ zmocniť sa dievčaťa, aby ho vymenili za zajatých náčelníkov!

Úzky kaňon stúpal dosť strmo nahor. Asi po hodine ústil do širej skalnatej roviny. V diaľke ju dookola obkľučovali temné masívy Skalnatých hôr. Tu sa Winnetou obrátil a povedal:

- Moji bratia vedia, že Indiáni nás budú prenasledovať. Musíme teda pohnať kone do cvalu, aby sme získali čo najväčší náskok.

Preto všetci pobodli kone ostrohami, ale nie do najprudšieho cvalu, lebo by im neboli stačili poníky, nesúce nosidlá s Elien Butlerovou. Onedlho však cestu prerušili aspoň na chvíľu. No nikto sa na toto prerušenie nehneval, ba naopak, všetci sa mu len potešili. Zazreli totiž čriedu antilop. Podarilo sa im obkľúčiť ju a dve zvieratá zastrelili. Na dnešok mali teda mäsa dosť.

Hory boli čoraz bližšie. Zdalo sa, že táto náhorná rovina sa spája s ich úpätím. Nebolo to však tak, lebo medzi ňou a úpätím ležalo údolie Grand River. Okolo poludnia, keď sa ľudia i kone poriadne potili pod horúcimi slnečnými lúčmi, došli na úzky skalnatý svah.

- To je začiatok kaňonu, ktorý nás privedie k rieke, - oznámil Winnetou a hneď sa aj pustil dolu svahom. Miesto vyzeralo, akoby tu nejaký obor bol vyhobľoval do tvrdého kameňa cestu, klesajúcu vždy hlbšie a hlbšie. Steny boli najprv sotva znateľné, neskôr čneli do výšky muža, potom do výšky domu a stúpali vyššie a vyššie, až napokon sa hore zdanlivo spájali.

Vládlo tu prítmie a chlad. Zo stien stekala voda, zhromažďovala sa pri úpätí a napokon jej bolo toľko, že sa kone mohli do vôle napiť. A čudná vec: tento kaňon nebol ani trochu zakrivený. Viedol cez skaliská rovno ako šnúra. Jazdci videli pred sebou jasný pásik: to bol východ. Čím väčšmi sa blížili, tým väčšmi sa pásik rozširoval. Keď prišli k východu, videli, že je akoby vytesaný do skaly, a to asi sto metrov hlboko.

Naskytol sa im úchvatný pohľad. Ocitli sa v údolí Grand River. Bolo široké asi kilometer. Uprostred sa striebrila rieka. Po jej brehoch sa ťahal trávnatý pás. A na oboch stranách za trávnatým pásom dvíhali sa strmé steny riečneho údolia. Smerovalo rovno zo severu na juh, akoby načrtnuté podľa lineára. Na skalných stenách nebolo vidieť ani najužšiu štrbinu, ani najmenší výstupok. Žeravé slnko, ktorého lúče prenikali až na dno riečneho údolia, takmer spálilo a vysušilo trávu.

Spomenuli sme, že na stenách nebolo vidieť ani najužšiu trhlinu. A predsa! Práve proti jazdcom na pravom brehu rieky černel sa v skalnej stene dosť široký zárez, z ktorého vytekal žblnkotavý potok. Winnetou ukázal tým smerom a povedal:

- Popri tomto potoku musíme ísť až nahor. Zavedie nás priamo do Jelenej doliny.

- Ale ako sa dostaneme na druhú stranu? - spýtal sa Butler, ktorý si robil starosti o dcérku. - Rieka síce nie je veľmi prudká, ale zdá sa, že je dosť hlboká.

- Trochu vyššie nad ústím potoka je plytký brod. V tomto ročnom období tam voda iste nebude siahať po nosidlá. Nech idú moji bratia za mnou.

Pustili sa po trávnatom páse a čoskoro boli pri brode. No teraz videli, že budú musieť prejsť ešte aj cez potok, aby sa dostali na jeho pravý breh. Ten bol totiž širší a cesta po ňom bude pohodlnejšia než po ľavom. Winnetou prvý pohnal svojho koňa do vín Rio Grande. Ostatní ho nasledovali. Vody tu naozaj nebolo veľa, nesiahala jazdcom ani po nohy. Winnetou nebol už ďaleko od druhého brehu, keď zrazu zastal. Tlmene vykríkol, akoby im hrozilo nebezpečenstvo.

- Čo je? - spýtal sa Old Shatterhand, ktorý šiel hneď za ním. - Azda sa zmenilo koryto rieky?

- Nie. Tam naproti sú stopy. Prešli tadiaľ jazdci.

Ukázal na breh. Old Shatterhand pohnal koňa o niekoľko krokov dopredu a teraz aj on uvidel stopy. Bolo ich tu veľa, akoby tadiaľto prešlo viacej jazdcov. Tráva sa ešte nestihla celkom narovnať.

- To je veru významný objav, - povedal Old Firehand, ktorý sa práve priblížil k Winnetouovi a Old Shatterhandovi. - Preskúmame ich. Ostatní musia zatiaľ ostať v rieke.

Všetci traja popohnali kone až k brehu, tam zoskočili a znalecky si prezerali stopy.

- To boli bledé tváre, - poznamenal Winnetou.

- Áno, - prisvedčil Old Shatterhand. - Indiáni by boli šli za sebou a neboli by zanechali takú širokú, nápadnú stopu. Odvážim sa tvrdiť, že títo ľudia neboli skúsenými zálesákmi. Zálesák, ktorý už všeličo prežil, by bol iste opatrnejší. Myslím, že tadiaľto prešlo asi tridsať až štyridsať jazdcov.

- To je aj moja mienka, - prisvedčil Old Firehand. - Belosi v tomto kraji! A v čase, keď Indiáni vykopali vojnovú sekeru! To sú iste nejakí nováčikovia, neopatrní ľudia, a bolo im nebodaj naponáhlo dostať sa do hôr.

- Hm... - zamyslel sa Old Shatterhand. - Zdá sa mi, že by som vedel uhádnuť, koho máme pred sebou.

- No koho?

- Ryšavého Cornela i s jeho kompánmi.

- Tisíc hrmených! - zhíkol Old Firehand. - To je možné! Podľa môjho odhadu veru by tí chlapi mohli už byť tu. A to súhlasí aj s tým, čo si sa dozvedel od Knoxa a Hiltona. Musíme stopy...

Tu ho prerušil Winnetou, ktorý pristúpil k potoku tečúcemu zo skalnej štrbiny, a zvolal:

- Nech prídu moji bratia sem! Naozaj tu bol Ryšavý Cornel.

A pri tých slovách Winnetou ukázal do vody.

Prišli k nemu a pozreli v smere, ktorým ukazoval jeho prst. Voda bola čistá ako v lesnej studničke. Zreteľne sa dalo dovidieť až na dno. A tu zbadali celý rad stôp.

- Prv než Cornelovi jazdci prešli cez potok, - vysvetľoval náčelník Apačov, - jeden z nich zostúpil, aby zistil, ako je tu hlboko. Boli to hlúpi ľudia, veď každý skúsený zálesák vidí na prvý pohľad, že voda tu nesiaha koňom ani po bruchá. A čím odmeriaval ten muž hĺbku potoka?

- Motykou, ktorej rúčku držal v ruke, - odvetil Old Firehand. - To sa dá celkom zreteľne rozoznať podľa odtlačku.

- Áno, motykou. Teda títo ľudia neprišli sem loviť zver, ale kopať. Bol to - Ryšavý Cornel.

- Aj ja som tej mienky, - prikývol Old Firehand. - Ale predsa len musíme zatiaľ pripustiť možnosť, že to boli azda iní ľudia.

- Mohli by to byť ešte zlatokopi, - povedal Old Shatterhand. - Lenže tomu neverím.

- Prečo? - spýtal sa Old Firehand.

- Po prvé preto, že zlatokopi sú ľudia skúsení a nepočínali by si tak neobozretne. A po druhé preto, že tadiaľto prešlo asi štyridsať koní. Povedzme, že desať koní nieslo náklad. Teda ostáva tridsať jazdcov. Zlatokopi sa veru v takých veľkých skupinách nepotulujú po horách a kaňonoch. To bol iste Ryšavý Cornel so svojimi ľuďmi. Mohol by som na to prisahať.

- Veru aj mne sa vidí, že máš pravdu, - pripúšťal Old Firehand. - Ale kam išli tí ľudia? Nepokračovali v ceste pozdĺž Grand River, ale zahli nabok pozdĺž potoka, smerom do Jelenej doliny. Teda vbehnú Utahom pekne-krásne rovno do rúk.

- To je osud, ktorí si sami pripravili. My na tom už nič nemôžeme zmeniť, - povedal Old Shatterhand.

- Oho! - zvolal Old Firehand. - Musíme to zmeniť.

- Musíme? Prečo? Vari si to zaslúžia?

- Nie. Musíme sa zmocniť plánu, mapky, ktorú Cornel ukradol. Ak ju nedostaneme, nikdy sa nedozvieme, kde leží poklad v Striebornom jazere.

- To je pravda, - pripustil Old Shatterhand. - Chceš teda cválať za tými lotrami, aby si ich vystríhal pred Utahmi?

- Nie aby som ich vystríhal, ale zajal.

- To je nemožné. Len uváž, aký náskok majú pred nami! Old Firehand sa zohol, aby si ešte raz prezrel stopu

v tráve. Potom sklamane povedal:

- Bohužiaľ, prešli tadiaľto už pred piatimi hodinami. Ako ďaleko je stadiaľto do Jelenej doliny?

- Prídeme ta najskôr večer, - odvetil Winnetou.

- Teda sa musíme svojho úmyslu vzdať. Utahovia ich zajmú prv, než prejdeme polovicu vzdialenosti. Ale viete, čo mi prišlo na myseľ? Čo je s poslami, ktorých chceli Utahovia Jampovia poslať do Jelenej doliny? Rozhodne sa vydali na cestu skôr než my, a predsa sme nevideli ich stopy.

- Akiste nešli na koňoch, ale pešky, - vysvetľoval Winnetou. - Pešky je cesta oveľa kratšia, lebo v mokasínoch možno ľahko prejsť aj cez tie miesta, kde by si jazdec i kôň zlámali väzy. Nech moji

bratia nemyslia už na Cornela, ale na to, že musíme tieto stopy zotrieť.

- Prečo?

- Vieme dobre, že Utahovia Jampovia sa ženú za nami. Neskôr odbočíme z cesty, ale oni o tom nesmú vedieť. Budú si myslieť, že sme pokračovali rovno ďalej. Stopu Cornelovu, ktorý so svojím oddielom mieri rovno do Jelenej doliny, iste budú pokladať za našu. Pôjdu rovno po nej a ani vo sne im nepríde na um, že sme z nej odbočili. Preto nesmú vidieť tieto stopy, aby nezistili, že pred nami prešli tadiaľto jazdci. Obaja moji bieli bratia sa dobre vyznajú v tom, ako zotrieť stopy. Hobble Frank a tetka Drollová, Humply Bill a Gunstick Uncle sa to taktiež naučili a aj Watson a Čierny Tom sa v tom veľmi dobre vyznajú. Títo muži teda vyrovnajú trávu, nakoľko sa dá. Potom ju polejú vodou z klobúkov a slnko, ktoré ju bude vysušovať, zároveň vyrovná všetky steblá. Musia to urobiť na takú vzdialenosť, kam len stadiaľto dovidieť. Keď prídu Utahovia Jampovia, tráva bude stáť pekne rovno. Podupaná bude len tam, kadiaľ sme prešli my.

Bola to veľmi dobrá rada. Zálesáci, ktorých spomínal Winnetou, hneď sa dali do roboty. Ostatní so všetkými koňmi prešli cez brod a o chvíľku i cez potok. Na druhom brehu potom čakali, kým zálesáci zotrú stopy. Tí zatiaľ prešli asi sto krokov nazad, a to smerom, skadiaľ prišiel Cornel so svojimi ľuďmi. Ponarovnávali trávu, nakoľko sa dalo, a pokropili ju vodou. Postupovali chrbtom dopredu a stúpali na prikrývku, ktorú si vždy potiahli na kúsok pred seba. Ostatnú prácu vykoná už slnko, o tom nemuseli pochybovať. Keď sem o pol hodiny príde človek, ktorý nevidel, čo sa tu dialo, iste bude presvedčený, že má pred sebou len stopy Old Firehanda a jeho spoločníkov. Keď zálesáci pozotierali stopy Cornelových ľudí, preskočili potok a vyhupli sa do sediel.

Zajatí Indiáni sa mlčky prizerali. Po celú cestu neprehovoril z nich nikto ani slova. Pravda, terajšie počínanie belochov im bolo veľmi podozrivé. Prečo bledé tváre zotreli cudzie stopy? Prečo premárnili na túto prácu toľko drahocenného času? Mali sa predsa čo najrýchlejšie ponáhľať po stope. Ohnivé srdce sa už nezdržal. Obrátil sa k Old Firehandovi a spýtal sa:

- Akí ľudia tu prešli pred nami?

- Jazdci, - úsečne odvetil Old Firehand.

- Kam mierili?

- A čo ja viem!

- Prečo ste zotreli ich stopy?

- Kvôli bojovníkom.

- Kvôli mojim bojovníkom? Čo majú moji bojovníci spoločné s týmito stopami?

- Nesmú ich uvidieť.

- Ako ich môžu uvidieť, keď stopy sú tu a moji bojovníci táboria v Mokrom lese?

- Netáboria, ale tiahnu za nami.

- Never tomu!

- Nemusím tomu veriť. Viem to.

- Mýliš sa. Prečo by šli moji ľudia za vami?

- Aby nás dostali do klepca, a to medzi seba a Utahov, ktorí táboria v Jelenej doline.

Na tvári Ohnivého srdca bolo zreteľne vidieť, že sa preľakol. No rýchlo sa vzchopil a spýtal sa:

- Vari sa môjmu bielemu bratovi prisnil zlý sen? Neviem vôbec nič o tom, čo mi tu hovorí.

-Neluhaj! Videli sme značky, ktorými ti toto všetko oznamovali mladí náčelníci pomocou ohňa a prikrývok. Rozumeli sme týmto značkám práve tak dobre ako ty a vieme, že si nás oklamal, hoci si s nami vyfajčil kalumet.

- Uff! V mojich slovách nebolo klamú.

- To uvidíme. Beda vám, ak Utahovia Jampovia idú za nami! Viac ti nemám čo povedať. Musíme ísť ďalej.

Oddiel pokračoval v prerušenej ceste nahor proti prúdu potoka. Stopa, po ktorej sa uberali, bola široká, a teda aj celý oddiel sa musel rozostúpiť do takej istej šírky, aby prenasledovatelia nezbadali, že majú pred sebou dvojitú stopu. Indiáni, ako sme už spomenuli, po celú cestu mlčali. No teraz dokonca aj zvesili hlavy. Videli, že nepriatelia prezreli ich plán, a pochopili, že ich život teraz nie je hoden ani toľko ako starý zodratý mokasín. Ako radi by boli zdúchli, ale na útek nebolo ani pomyslenia! Remene, ktorými ich zviazali, by veru nebol ani bizón roztrhol. Okrem toho zo všetkých strán ich obkľučovali belosi a preraziť cez ich rady bola číra nemožnosť.

Koryto potoka sa vinulo v mnohých zákrutách vyššie a vyššie. Údolie sa čoraz väčšmi rozširovalo. Hore bolo už zarastené

kroviskami a stromami. Napokon sa rozdelilo na niekoľko menších bočných údolí, z ktorých sem pritieklo niekoľko menších potokov a jarčekov. Hlavný potok mal teda svoj prameň tu. Winnetou sa bral pozdĺž najširšieho z týchto potôčikov. Údolie, ktorým tiekol, mohlo byť široké asi na štvrť hodiny cesty. Zrazu sa však zúžilo do tesnej rozsadliny, za ktorou zazreli šíru trávnatú lúčinu. Keď dorazili k nej, Winnetou zastal a povedal:

- To miesto sa nám výborne hodí, aby sme si oddýchli a najedli sa. Naše kone sú vyčerpané a hladné a aj my potrebujeme odpočinok. Nech moji bratia zostúpia a upečú antilopy, ktoré sme zastrelili.

- Ale veď nás Utahovia dohonia, - obával sa Old Firehand.

- Čo na tom? Nech vidia, že vieme o ich pláne. Nemôžu nám ublížiť. Ak postavíme ku vchodu do skalnej rozsadliny čo len jedného muža, už zďaleka ich zbadá a ohlási nám to. Tu na nás nemôžu zaútočiť a museli by ustúpiť.

- Ale stratíme veľa času.

- Nestratíme ani minútu. Keď sa najeme a uhasíme si smäd, tým sa posilníme. A hádam budeme telesnú silu potrebovať. Keď teraz dožičíme koňom trávy a vody, budú môcť tým lepšie cválať. Náročky som vás zaviedol na toto miesto, lebo je na ten účel ako stvorené. Nech len môj biely brat prijme moju radu, je dobrá.

Náčelník Apačov mal pravdu. Aj ostatní súhlasili, aby tu urobili zastávku. Pri vchode do úzkej skalnej rozsadliny postavili strážcu. Zajatcov priviazali ku stromom. Kone sa popásali na bujnej tráve. Čoskoro vzbĺkli dve vatry a vôňa pečeného antilopieho mäsa sa začala šíriť povetrím. Zálesáci sa najedli dosýta. Aj zajatci dostali svoj diel a čerstvú vodu. Podali im ju v pohári, ktorý si lord niesol so sebou. Lord mal výbornú náladu. Prišiel na Divoký západ za dobrodružstvami a našiel ich tu toľko, až mu srdce prekypovalo radosťou. Vytiahol si zápisník, aby zrátal sumy, ktoré bol Billovi a Gunstick Unclovi dlžný za každé dobrodružstvo.

- Stavíme sa? - spýtal sa Billa. – O čo?

- Že som vám dlžný vyše tisíc dolárov.

- Nestavím sa.

- Prepánajána, to je škoda! Túto stávku by som bol vyhral.

- Teší ma. Ostatne za dnešok, sir, musíte ešte niečo pripísať, lebo je možné, že čosi zažijeme.

- Výborne. Ak prežijeme, čo zažijeme, nedbám, nech to len príde. Pozrite, už sa to aj začína!

Strážca tlmene zapískal. Kýval, aby prišli k nemu. Vodcovia oddielu hneď pribehli. Keď vyzreli cez skalnú rozsadlinu spoza balvanov, videli Utahov tiahnuť hore údolím. Mohli byť vzdialení ešte asi na tisíc krokov.

Vonku pred vchodom do rozsadliny rástli kroviská. Old Shatterhand ta hneď poslal najlepších strelcov a nariadil im, aby strieľali, len čo im dá znamenie výstrelom z henryovky. No doložil, aby nestrieľali na jazdcov, ale iba na kone.

Indiáni sa rýchlo blížili, s očami upretými na vchod do skalnej rozsadliny. Mysleli si, že belosi o ničom nevedia a že sa bezstarostne tešia slobode, ktorú si tak náhle získali. Preto Utahovia nepokladali za potrebné ani vyslať napred vyzvedača. Tu zahrmela Old Shatterhandova henryovka. A vzápätí nasledovala celá salva výstrelov. Trafené kone buď klesli, alebo sa vzpínali na zadných nohách, alebo dokonca sa pustili na útek. Jazdci padali na zem ako hnilé hrušky. V celom oddiele nastal hrozný neporiadok. Indiáni sa rozvrieskali, akoby ich na nože bral, a potom rýchlo ustúpili. Onedlho bolo údolie prázdne.

- Tak, - zasmial sa Old Shatterhand, - aspoň vedia, že bdieme a že vieme o ich zákernom pláne. No teraz musíme už vyraziť, aby nás nenapadli zboku. Teda dopredu!

O niekoľko minút bol oddiel pripravený na odchod a hneď sa aj pohol. Belosi vedeli, že Utahovia budú teraz postupovať len pomaly, čo najopatrnejšie, a že teda získajú pred nimi náskok.

Pokračovali v ceste po zelenom trávnatom koberci až k úpätiu hôr. Tam sa dostali do bludiska úžľabín, ktoré sa ťahali z rozličných strán a smerovali k jednému bodu. Tým bodom bol vchod do širokej pustej skalnej rozsadliny. Bola dlhá na niekoľko hodín cesty. Nerástlo v nej ani jediné stebielko trávy. Ležali tu balvany každej veľkosti a tvaru, či už na hromadách, alebo rozhádzané sem a tam. Vyzeralo to, akoby sa tu dakedy v praveku bol zrútil obrovský prírodný tunel.

Pravda, na kamenistej pôde bolo ťažko nájsť súvislú stopu. Len kde-tu bolo vidieť kameň, ktorý konské kopyto vyvalilo alebo rozdrvilo. Inak nič nedokazovalo, že tadiaľto prešli ľudia. Winnetou ukázal dopredu a povedal:

- Ešte dve hodiny cesty touto pustou kamennou úžľabinou, a ocitli by sme sa v Jelenej doline. No na tomto mieste odbočíme doľava. Nech Old Shatterhand a Old Firehand zostúpia z koní a odovzdajú ich iným mužom, aby ich viedli. Oni sami pôjdu za nami, aby zotreli každú stopu, ktorá by tu azda ostala. Utahovia Jampovia nesmú zbadať, že sme odbočili.

Náčelník Apačov sa pustil naľavo medzi rozváľané skalné steny. Old Shatterhand a Old Firehand poslúchli jeho pokyn a vysadli na kone až potom, keď už boli dosť ďaleko od úžľabiny. Winnetou dokázal, že má výbornú pamäť. Len raz tu bol, aj to už dávno, pred rokmi, no zdalo sa, že v tomto skalnom bludisku, kde človeka chytal závrat, pozná každý kameň, každú štrbinu, každý priechod a každú zákrutu. Ani raz nezaváhal, ktorým smerom sa pustiť ďalej.

Cesta strmo stúpala, až sa dostali na pustú náhornú plošinu. Preleteli cez ňu cvalom. Slnko už zmizlo za hrebeňmi Skalnatých hôr, keď dorazili k okraju tejto náhornej plošiny, alebo lepšie povedané, keď ho uzreli neďaleko pred sebou. Náčelník Apačov totiž zrazu zastal, ukázal dopredu a zvolal:

- Na päťsto krokov ďalej je skalný zráz. Je rovný, ako keď padá dažďová kvapka. A na druhej strane to isté. Medzi týmito dvoma zráznymi skalnými stenami leží Jelenia dolina, v ktorej tečie žblnkotavá rieka a rastie hustý les. Dolina má len jediný známy vchod, ale my sme odbočili od cesty, ktorá k nemu vedie. A dolina má tiež iba jediný východ. Ten smeruje - k Striebornému jazeru. Ja a Old Shatterhand sme jediní ľudia, ktorí poznajú ešte aj iný vchod do Jelenej doliny. Objavili sme ho náhodou, ako sme to spomínali, keď nám raz hrozilo nebezpečenstvo. Ukážem vám ho.

Priblížil sa k okraju náhornej plošiny. Ležali tam balvany pekne vedľa seba, akoby tu ktosi bol chcel postaviť ochranný val, aby sa nikto nezrútil do strašnej hĺbky. Winnetou zmizol medzi dvoma balvanmi a ostatní šli po jednom za ním.

Čudné, ale naozaj tu bol priechod. Priepasť, na ktorej dno sa chceli dostať, ležala vpravo, no cestička zahýbala naľavo medzi skaliská. Pravda, jazdci museli zostúpiť z koni a viesť ich za uzdy. Obrovský, na kilometre dlhý a široký skalný kolos pukol. Trhlina sa ťahala zhora nadol v rozličných zakriveninách. Po stáročia sa sem sypalo drobné kamenie a piesok, ktoré ju vyplnili, takže vznikla pevná pôda. Mohli po nej bez obáv zostupovať.

Hoci cesta bola zrázna, kone sa nepotkýnali ani nekĺzali. Neboli tu osamelé balvany ani hladké kamene, po piesku a drobných kamienkoch sa koňom kráčalo celkom dobre. Čím hlbšie zostupovali, tým väčšie prítmie tu vládlo. Old Firehand posadil Elien Butlerovú na svojho koňa. Sám kráčal vedľa nej, aby ju mohol podopierať a pridržiavať. Všetkým sa zdalo, akoby už zostupovali celé hodiny. Napokon sa však dostali na rovnú pôdu. Rozsadlina, ktorou zostupovali, ústila do akejsi obrovskej skalnej sály; pravdaže, strecha tu chýbala.

Náčelník Apačov zastal a povedal: - Už sme takmer v doline. Ostaneme na tomto mieste až do večernej tmy. Potom budeme môcť prejsť povedľa Utahov. Kone odveďte dozadu, nech sa napijú, a zajatcom dajte do úst šatky, aby nemohli kričať. Zajatí Indiáni, samozrejme, museli zostupovať s ostatnými do doliny. Preto im rozviazali nohy. Teraz im ich znovu spútali a aj ústa im zapchali šatkami, aby nemohli prezradiť belochov krikom. V tejto kruhovej kamennej sále vládlo prítmie, ale mužom, ktorí boli zvyknutí vidieť i v noci ako mačky, to neprekážalo. Voda stekajúca zo stien utvorila v úzadí mláku, z ktorej tiekol kamsi dopredu malý jarček. Kam, to stadiaľto nevideli.

Winnetou zavolal niekoľkých zálesákov, aby im dôkladnejšie ukázal skalnú dvoranu. Všetci sa nemálo čudovali tomu, čo videli. Vpredu, kde sa dvorana zužovala, bol tesný východ, že sotva tu mohli ísť vedľa seba dvaja ľudia. Východ viedol nadol, ale nie ďaleko. Po niekoľkých zákrutách sa ocitli pred hustým závesom z popínavých rastlín. Jarček, vytekajúci zo skalnej dvorany, so žblnkotom mizol pod rastlinami. Winnetou odsunul záves trochu nabok, a tu uzreli pred sebou les, strom pri strome. Koruny boli tak tesne vedľa seba a mali toľko lístia, že svetlo dohasínajúceho dňa sem nemohlo preniknúť.

Náčelník Apačov odišiel hodný kus napred, aby zistil, či im nehrozí nejaké nebezpečenstvo. Keď sa vrátil, oznamoval:

- Napravo od nás, teda v severnej časti doliny, horí pod stromami množstvo ohňov. Iste tam táboria Utahovia. Naľavo od nás, v južnej časti doliny, vládne hustá tma. Ta musíme zamieriť. Možno, že tam nie sú Utahovia. Nanajvýš ak tam postavili k východu z Jelenej doliny dvoch alebo troch strážcov. No tých môžeme ľahko zneškodniť. Teda bez väčšieho nebezpečenstva by sme mohli z

doliny odísť, pravda, ak len nenatrafíme na Ryšavého Cornela a jeho ľudí. Rozhodne sa musíme dozvedieť, čo je s ním. Len čo sa zotmie, prikradneme sa s Old Firehandom a Old Shatterhandom k ohňom a vypočujeme, čo sa dá. Kým to neurobíme, nemôžeme odísť. Všetci musia zachovať za ten čas najväčšie ticho, aby nás nepriateľ nezbadal.

Potom Winnetou odviedol zálesákov nazad a poukazoval im ešte aj iné podobné dvorany a chodby. Bolo to dôležité. V prípade nebezpečenstva musia predsa vedieť, aké je okolie a kadiaľ treba utekať.

Zajatci boli pevne zviazaní, no aj tak každý dostal jedného strážcu. Pretože včera by sa belosi boli aj bez cudzej pomoci oslobodili z pút, to isté by sa mohlo pošťastiť teraz Utahom.

Winnetou chcel ísť najprv na výzvedy sám, ale Old Shatterhand a Old Firehand sa proti tomu postavili. Bolo to veľmi nebezpečné podujatie. Keby sa vydal na výzvedy iba jeden človek a nevrátil by sa, ostatní by nevedeli, čo sa s ním stalo a ako mu pomôcť. Preto chceli obaja zálesáci ísť s náčelníkom Apačov.

Čakali ešte asi dve hodiny, kým sa úplne zotmelo, a potom všetci traja vyrazili. Odkradli sa do lesa. Tu zastali a počúvali, či nie je nablízku nepriateľ. Ale nezbadali nič podozrivé.

Vatry blčali v dosť veľkej vzdialenosti. Bolo ich veľa a podľa počtu sa dalo usudzovať, že tu táborí neobyčajné množstvo Utahov.

Traja vyzvedači sa pustili smerom k ohňom. Zakrádali sa od stromu k stromu. Čím bližšie boli k vatrám, tým ľahšia bola ich úloha. Keď hľadeli proti plameňom, mohli dobre vidieť každý predmet, ktorý pred nimi stál alebo ležal.

Postupovali po pravom okraji doliny. Ohne horeli takmer v prostriedku. Indiáni azda nedôverovali skalnej stene. Neraz sa z nej zvalil obrovský balvan, ktorý pri páde pozrážal stromy a zaryl sa hlboko do zeme.

Naši traja priatelia postupovali pomerne rýchlo, boli už zarovno predných ohňov. Naľavo od nich, trochu ďalej dopredu, horela jasná, veľká vatra, oddelená od ostatných. Sedeli pri nej piati náčelníci, ako sa dalo zistiť podľa orlích pier, ktoré im zdobili vlasy.

Jeden z nich práve vstal. Bojový plášť sa mu pritom skĺzol z pliec na zem. Tvár, ramená a hruď mal nahrubo natreté krikľavou žltou farbou.

- To je T'ab Vahgare, Žlté slnko, - zašepkal Winnetou. - Je to náčelník Utahov Kapotov a je silný ako medveď. Len pozrite na jeho telo! Aké mohutné, silné svaliská, aká široká hruď!

Utah kývol druhému náčelníkovi a ten vstal tiež. Tento bol ešte vyšší a rovnako silný.

- To je Tsu-in-kuts, Štvorbizón, - povedal Old Shatterhand. - Dostal toto meno preto, lebo kedysi štyrmi šípmi skolil štyri bizónie býky.

Obaja náčelníci si vymenili niekoľko slov a potom odišli od vatry. Azda chceli ísť k strážam. Vzdialili sa od ohňov a priblížili sa ku skalnej stene.

- Ach, prejdú blízko popri nás, - poznamenal tíško Old Shatterhand. - Čo povieš, Firehand, nemali by sme ich vziať so sebou?

- Živých?

- Pravdaže.

- To by bol skvelý kúsok! Rýchlo sa prikrčme! Ja prvého, ty druhého.

Utahovia sa priblížili. Kráčali za sebou. Vtom zrazu vyrástli za nimi dve postavy. Dva mocné údery päsťou, a obaja náčelníci klesli.

- Výborne, - zašepkal Old Firehand. - Máme ich. A teraz rýchlo s nimi do nášho úkrytu!

Každý si prehodil svojho zajatca cez plece. Winnetouovi zašepkali, aby na nich počkal, a už sa aj obaja náhlili do skalnej dvorany. Tam nových zajatcov zložili na zem, zviazali ich a zapchali im ústa šatkami. Obaja zálesáci ešte upozornili svojich druhov, aby za nijakú cenu nevychádzali z úkrytu dotiaľ, kým sa oni dvaja s Winnetouom nevrátia. Nato sa odkradli preč.

Winnetou stál na tom istom mieste. Teraz už nebolo ani také dôležité vypočuť, o čom sa ostatní traja náčelníci pri vatre zhovárajú. Oveľa dôležitejšie bolo zistiť, kde je Ryšavý Cornel so svojou bandou. Traja vyzvedači museli teda obísť tábor Utahov a pátrať za ním. A tak postupovali ďalej popri skalnej stene. Ohne teraz mali po ľavej strane.

Naľavo teda mohli vidieť dobre, ale pred seba už nie. To značilo, že musia byť opatrní. Kde nemohol preniknúť zrak, musela vypomáhať hmatajúca ruka. Ako obyčajne, aj teraz šiel Winnetou popredku. Zrazu postál a takmer nahlas zvolal:

- Uff!

Ostatní dvaja taktiež zastali a napäto načúvali. No keď všade naokolo vládlo i naďalej ticho, Old Firehand sa pošepky spýtal:

- Čo je?

- Je tu človek, - odvetil náčelník Apačov. - Kde?

- Tu predo mnou, y mojich rukách.

- Drž ho pevne, aby nekričal.

- Nebude, lebo nemôže. Je mŕtvy.

- Azda si ho zahrdúsil?

- Už bol mŕtvy. Visí tu na mučiarskom kole.

- Preboha! Na mučiarskom kole?

- Áno. Nemá skalp. Jeho telo je samá rana. Je už chladný. Ruky mám vlhké od krvi.

- Teda Cornelovi ľudia sú už mŕtvi. Tu ich umučili. Hľadajme!

Hmatali okolo seba a za necelých desať minút našli dvadsať zohavených mŕtvol, priviazaných k mučiarskym kolom alebo k stromom.

- Hrozné! - povzdychol si Old Shatterhand. - Domnieval som sa, že zachránim tých ľudí aspoň od múk. Indiáni obyčajne čakajú s mučením až do nasledujúceho dňa. No teraz mali akosi naponáhlo.

- A čo mapka? - poznamenal Old Firehand. - Tá je už stratená.

- Ešte nie. Máme v rukách zajatých náčelníkov. Azda ich budeme môcť vymeniť za mapku.

- Ak ju Indiáni ešte majú. Možno ju už zničili.

- Zničili? Sotva. Indiáni sa už naučili, aký význam majú papiere, ktoré nájdu u belocha, najmä ak na nich nie je tlač, ale písmo alebo kresba. Len sa o mapku neboj! Práve mi svitlo, prečo Utahovia tak rýchlo odpravili týchto nešťastníkov.

- No prečo?

- Aby sa mohli zaoberať nami. Vedia, že máme prísť. Čakajú nás. Iste si myslia, že najneskôr zajtra ráno sem dorazíme. Keď nie, vyšlú nám naproti vyzvedačov.

- Poslovia, ktorých sem poslali so správou o našom príchode, už sú iste tu, - poznamenal Winnetou. - No Utahovia Jampovia sem ešte nedorazili.

- Nie, ešte nie sú tu. Zaiste uplynulo veľa hodín, kým sa konečne odhodlali vniknúť do skalnej rozsadliny a prejsť lúčkou, na ktorej sme odpočívali. Možno prídu zajtra ráno, keďže posledný úsek cesty

je pomerne neschodný. V noci je takmer nemôž... Ach, počúvaj! Prichádzajú, už sú tu!

Pred tromi vyzvedačmi zrazu zaznel hlasný pokrik. A zdola sa hneď ozvala podobná odpoveď. Utahovia Jampovia teda predsa prišli! Nedbali ani na nočnú temnotu a zlú cestu. Iste sa tu dobre vyznali. Dolina bola plná kriku a revu, až uši brneli. Utahovia, ktorí tu táborili, brali z ohňov horúce konáre a ponáhľali sa v ústrety súkmeňovcom. V lese bolo čoskoro svetlo. Spredu i zozadu sa sem valili Indiáni, takže naši traja priatelia sa zrazu ocitli vo veľmi nebezpečnej situácii.

- Musíme stadiaľto, - povedal Old Firehand. - Ale kam? Za nami a pred nami sa dolina len tak hmýri Utahmi.

- Na stromy, - odvetil Old Shatterhand. - V hustých korunách môžeme vyčkať, kým sa ruch trošku utíši.

- Výborne! Hore sa teda! Ach, Winnetou už je tam! Naozaj, náčelník Apačov sa nepotreboval spytovať, čo

robiť. Vyliezol na strom a ukryl sa v košatej korune.

Obaja zálesáci nasledovali jeho príklad a raz-dva boli už aj oni na najbližších stromoch. Skryť sa pred takou presilou nie je iste nijaká hanba.

Traja vyzvedači čoskoro mohli cez lístie vidieť vo svetle horiacich ohňov a fakieľ, ako sa oba oddiely Utahov zvítali. Utahovia Jampovia zoskočili z koní, ktoré ich súkmeňovci hneď vzali za uzdy a odvádzali. Prvé, na čo sa Utahovia Jampovia spýtali, bolo, či sem už dorazil Winnetou a belosi. Náramne sa začudovali, keď sa dopočuli, že niet o nich ani chýru. Nechceli tomu ani veriť. Ako by aj mohli, veď išli po ich stope! Teda by tu už mali byť. Desiatky otázok, desiatky odpovedí a rozličných domnienok sa vystriedali, ale márne. Záhada ostala nerozriešená.

Utahov, ktorí tu táborili, priam ohromila správa, že Old Firehand, Old Shatterhand a Winnetou sú nablízku. Traja naši priatelia mohli z korún stromov dobre pozorovať, aký účinok vyvolala táto správa, a podľa toho si ľahko mohli overiť, akú veľkú a zvučnú povesť majú medzi Indiánmi.

Keď sa Utahovia Jampovia dozvedeli, že dvadsiati belosi tu skončili svoj život pri mučiarskych koloch, domnievali sa, že to budú Old Shatterhandovi ľudia, ktorých sledovali. Žiadali teda, aby si ich mohli prezrieť. Hneď im priniesli fakle a zaviedli ich k mučiarskym

kolom. Trom vyzvedačom, skrytým v korunách stromov, sa naskytol otrasný pohľad. Mihotavé, strašidelné svetlo fakieľ všetku hrôzu ešte zvyšovalo. Utahovia Jampovia hneď videli, že to nie sú belosi, ktorých hľadajú. Našťastie celý výjav netrval dlho a skončil sa tak, ako to ani jeden z Utahov neočakával.

Z južného konca doliny zaznel zrazu prenikavý výkrik. Kto podobný počul, nikdy ho nezabudne. Bol to výkrik smrteľnej úzkosti.

- Uff! - vyľakane zvolal jeden z utažských náčelníkov, stojacich pod stromami. - Čo to bolo? Tým smerom odišli Žlté slnko a Štvorbizón.

Nasledoval druhý taký výkrik a potom zahrmelo niekoľko výstrelov.

- Navahovia, Navahovia! - skríkol náčelník. - Winnetou, Old Shatterhand a Old Firehand ich privolali, aby sa nám pomstili. Hurá, na nich, bojovníci! Pozabíjajte tých psov! Pohlušte ich! Kone nechajte vzadu. Budeme bojovať ako pešiaci. Kryte sa za stromami!

O chvíľočku nastal ruch ako v mravenisku. Utahovia si prinášali zbrane, hádzali na ohne drevo, aby mohli bojovať pri svetle. Kričali, vrieskali a revali, až sa hory triasli. Výstrely hrmeli čoraz bližšie. Tmavé postavy nepriateľov sa už mihali medzi stromami. V rukách sa im blýskali pušky.

Utahovia sa zo začiatku bránili iba jednotlivo, ale postupne sa spájali do skupiniek. Nebolo tu vlastne jedno bojisko - iba ak by sme mali na mysli celú dolinu; o každý oheň sa bojovalo osobitne.

Áno, boli to Navahovia. Chceli Utahov prekvapiť náhlym útokom, ale nepodarilo sa im potichu odstrániť strážcov stojacich pri východe z doliny. Ich výkriky spôsobili poplach. Teraz došlo k boju muža proti mužovi. Už nerozhodovalo prekvapenie, ale sila a prevaha.

Indiáni útočia obyčajne nad ránom, keď je spánok -aspoň u nich je to tak - najtuhší. Prečo Navahovia teraz urobili výnimku, ťažko bolo uhádnuť. Azda sa domnievali, že sem nepozorovane vniknú a pri svite ohňov budú môcť nepriateľov ľahko postrieľať. Keď sa im nepodarilo potichu vniknúť do doliny, nechceli už ustúpiť, bránila im v tom pýcha. Podarilo sa im preniknúť ďaleko dopredu, ale mali veľké straty.

Čoskoro vysvitlo, že Utahov je oveľa viacej. Okrem toho poznali celú dolinu lepšie než nepriatelia. A tak ich Utahovia postupne vytláčali, hoci Navahovia bojovali zúrivo. Bojovalo sa zblízka i na diaľku, nožmi, tomahavkami i strelnými zbraňami. Pre skrytých belochov to bol vzrušujúci výjav.

Z troch náčelníkov, ktorí ešte ostali pri vatre, dvaja sa zúčastnili v boji, aby svojím príkladom rozohnili ostatných Utahov. Tretí stál blízko ohňa opretý o strom. Prenikavým zrakom sledoval priebeh boja a dával rozkazy napravo i naľavo. Jeho hlas hrmel ako rev bizóna. To bol najvyšší vojvodca, viedol celú obranu. Vytrval na svojom mieste aj potom, keď Utahovia zatlačovali Navahov ďalej a ďalej. Chcel ostať verný svojmu stanovišťu; velenie pri útoku a prenasledovaní nepriateľov prenechal ostatným náčelníkom.

Boj sa čoraz väčšmi vzďaľoval. Teraz nadišla vhodná chvíľa pre nedobrovoľných divákov na strome, aby ušli. Cesta k ich úkrytu bola voľná. Keby sa azda bojové šťastie obrátilo alebo keby sa Utahovia vrátili ako víťazi, už by naši traja priatelia nemohli prebehnúť do skalnej dvorany tak, aby ich nikto nespozoroval.

Winnetou prvý zostúpil zo stromu. Ostatní dvaja to hneď spozorovali a tiež zliezli. Hlavný náčelník ešte vždy stál na tom istom mieste. Hurhaj boja znel už zo značnej diaľky.

- Vráťme sa! - vyzval svojich druhov Winnetou. - Neskôr vzbĺknu ohne radosti a potom by už bolo neskoro utekať.

- Vezmeme toho náčelníka so sebou? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Áno. Ľahko sa ho zmocníme, je tu sám. Prikradnem sa k nemu od chrbta a...

Zarazil sa. Nie div, že mu ďalšie slová ostali trčať v hrdle. Z temnoty vyrazil náhle ako blesk malý, slabý, krivý chlapík. Rozohnal sa a kolbou pušky zrazil náčelníka na zem. Potom ho chytil za vlasy a rýchlo ho odtiahol do temnoty pod stromy. Pritom bolo počuť, ako si pritlmene hundre:

- Čo dokáže taký Old Shatterhand a Old Firehand, to musí dokázať aj Sas!

- Hobble Frank! - s údivom povedal Old Shatterhand.

- Áno, Hobble Frank, - prisvedčil Old Firehand. -Ten chlapík tuším spochabel. Musíme rýchlo za ním, aby niečo nevyparatil.

- Ten že sa spochabel? - namietol Old Shatterhand. - Rozhodne nie. Veselý chlapík to je, len čo je pravda, ale pritom má srdce na mieste. Ani trochu nie je nerozvážny. Dobre ho poznám a môžem povedať, že mi vždy robil len radosť. Pravda, ideme za ním, ale nie preto, aby sme naňho dávali pozor. Jeho cesta a naša sú predsa spoločné.

Všetci sa rozbehli do temnoty za malým Frankom. Už boli takmer pri vchode do svojho úkrytu, keď práve pred nimi zarachotil výstrel.

- Zbadal ho Indián. Rýchlo, musíme mu ísť na pomoc! - zašepkal Old Shatterhand. No kým sa stihol rozbehnúť, začul tupý úder kolbou a Frank sa veselo rozchichotal:

- Ty trubiroh, mal si lepšie dávať pozor, kam mieriš. Keď ma chceš trafiť, nesmieš cieliť na mesiac. Tak, dostal si svoj podiel a teraz dobrú noc!

Opäť zavládlo ticho. Naši traja priatelia pobehli dopredu a zbadali Franka.

- Späť! - skríkol na nich. - Späť, lebo strieľam!

- Pozor, nestrieľaj! - zvolal Old Shatterhand. - To sme predsa my! Čo tu hľadáš?

- Čo tu hľadám! Nič, vôbec nič. Čo by som tu hľadal, veď som tu nič nestratil, chvalabohu, sir, že ste otvorili ústa. Keby som vás nebol spoznal podľa vášho konglomerátneho hlasu, namojpravdu, bol by som vás nakŕmil olovom.

Hoci položenie bolo vážne, obaja belosi sa museli smiať. Keďže nablízku nebolo nepriateľa, Old Shatterhand mohol pokojne pokračovať v rozhovore:

- Kto ti vlastne dovolil odísť z úkrytu?

- Kto mi dovolil? Mne nemusí nikto nič dovoľovať. Ja sám som si pánom a kapitánom. Len zo starostlivosti o vás som vyrazil z našej skalnej dvorany ako rytier zo stredovekého hradu. Sotvaže ste odišli, strhol sa taký krik, akoby všetci čerti vybehli z pekla. A potom sa rozhrmela streľba. Vzal som pušku a tak, že ostatní nezbadali, vytratil som sa do tej egyptskej tmy. Naľavo sa strieľalo. Vy ste však odišli napravo. Nuž šiel som i ja napravo. Tu som zbadal toho náčelníka. Stál pri strome ako modla, ktorú naložili do oleja. Napálilo ma to, nuž som mu vrazil jednu vertikálnu, takže padol horizontálne. Pravda, chcel som ho odvliecť čo najrýchlejšie z

nebezpečného miesta. Zo začiatku to ako-tak šlo, ale potom mi bol veru ťažký. Nuž som si chvíľku chcel odpočinúť a sadol som si na jeho corpus iuris. Ale vtom sa tam naďabil jeden z tých červených ostrostrelcov. Zbadal ma proti svetlu. Hneď namieril na mňa pušku, ale ja som mu ju včas odrazil nabok, takže guľka letela kamsi do Mliečnej cesty. Nato som mu kolbou vrazil jednu poza uši, že hneď odkvätol vedľa náčelníka. A teraz tu obaja ležia v mrákotách, nevnímajú a necítia. Slovom, zabudli myslieť. Ach, však je ten svet zmotaný.

- Buď rád, že si tak ľahko vyviazol, - karhal ho Old Firehand. - Keby si bol býval vyšiel prv z úkrytu, teraz by už bolo po tebe.

- Len sa o mňa toľko nestrachujte! Hobble Frank sa nepustí na bojisko prv, kým s istotou nevie, že má víťazstvo v rukách. Čo teraz s tými chlapmi? Sám ich neodnesiem.

- Pomôžeme ti. Rýchlo. V doline už prestala paľba a Utahovia sa každú chvíľu môžu vrátiť.

Oboch omráčených Indiánov zavliekli do skalnej dvorany. Zviazali ich, ako predtým ich druhov, a do úst im tiež vrazili šatku. Potom si Winnetou a Old Firehand stali k závesu z popínavých rastlín, aby pozorovali, čo sa vonku deje.

Áno. Utahovia sa vracali ako víťazi. Hneď vzbĺkol dvojnásobný počet ohňov. Utahovia s fakľami v rukách začali zhľadávať po lese mŕtvych a ranených. Navahovia si svojich pobrali so sebou hneď pri ústupe.

Nad každou mŕtvolou, ktorú Utahovia našli, začali nariekať a zúrivo zavýjali. Keď už všetkých mŕtvych poznášali na kopu, aby ich čestne pochovali, zistili, že mnohí bojovníci chýbajú. Zajali ich Navahovia. Medzi chýbajúcimi boli aj traja náčelníci. Nebolo po nich ani stopy. Iste aj tých zajali Navahovia. Les sa znovu rozhučal krikom rozzúrených bojovníkov. Dvaja pohlavári, ktorí ešte ostali, zvolali popredných bojovníkov na poradu. Rozhnevaní rečníci len tak chrlili slová hnevu a nenávisti.

Tu Winnetouovi prišlo na um, že by sa azda mohol ešte raz vykradnúť z úkrytu a vypočuť, na čom sa Utahovia uznesú. Nebolo to ťažké. Indiáni boli presvedčení, že sú tu opäť sami, a preto pokladali každú opatrnosť za zbytočnú. Navahovia, ktorých odrazili, sa sotva vrátia, a keby tak aj urobili, narazili by pri vchode do doliny na strážcov. Utahovia veru netušili, že tu uprostred doliny je oveľa

nebezpečnejší nepriateľ než Navahovia. A tak Winnetou vypočul všetko, o čom sa Utahovia radili.

Ešte za noci chceli pochovať padlých. Pohrebné spevy sa mali odložiť na neskoršie. Teraz išlo predovšetkým o to, ako oslobodiť zajatých náčelníkov. To bolo ešte dôležitejšie než čakať na Winnetoua a jeho bielych druhov, pretože títo sa budú uberať hore k Striebornému jazeru a tak či tak musia padnúť Utahom do rúk. Treba čo najskôr vyraziť za Navahmi a oslobodiť zajatých náčelníkov. Preto sa Utahovia rozhodli urobiť rýchlo prípravy na cestu, aby sa hneď na úsvite mohli pustiť za nepriateľmi.

Winnetou sa pomaly, obozretne vrátil. Keď prišiel do blízkosti skalnej dvorany, spozoroval niekoľko koní. Počas boja sa splašili a odbehli od ostatných. Bolo ich päť. Tu náčelníkovi Apačov prišlo na um, že aj noví zajatci, traja utažskí náčelníci a jeden bojovník, budú predsa potrebovať kone. Naokolo nebolo živej duše. Pred Winnetouom sa kone neplašili, veď bol Indián. Vzal jedného za uzdu a odviedol ho do úkrytu. Za závesom popínavých rastlín stál Old Firehand a koňa prevzal a takisto potom aj ostatné tri. Trochu síce fŕkali, ale Winnetou ich upokojil.

V skalnej dvorane veru nikomu nebol dlhý čas. Veď bolo čo rozprávať! Hobble Frank, hoci tu vládla hustá tma, si našiel miesto po boku svojho kmotríčka. Prv by sa od Tučného Jemmyho nebol vzdialil ani za svet. I pri zdanlivej nezhode bol s ním akoby jedno srdce a jedna duša. No teraz to bolo inak. Droll nechcel zo seba robiť učeného, nuž nechal Franka rozprávať a ani ho neopravoval. Pravda, tým si milého Hobble Franka ešte väčšmi pripútal. Ostatne, Droll ako skúsený zálesák nijako nepodceňoval malého Franka. Ba naopak. Vedel oceniť jeho schopnosti a aj teraz sa tešil z hrdinského činu, ktorý Frank urobil. Každý ho obdivoval a chválil, že priviedol dvoch zajatcov. Iba lord sa ešte neozval. No čoskoro dohonil, čo zameškal. Sadol si naproti Frankovi a povedal:

- Počujte, Frank, stavme sa!
- Nestavím sa.
- Prečo nie?
- Nemám peniaze.
- Požičiam vám.
- Ďakujem, nechcem si narobiť dlhy. Ostatne, veď je to nekresťanské a protisociálne požičať nejakému chudákovi peniaze a

potom ho o ne obrať pri stávke. Ja si radšej svoje ponechám, aj keď nijaké nemám.

- Ale veď by ste mohli vyhrať.

- Kdeže! Z takého športu nezbohatnem. Na tom veru nespočíva božie požehnanie. Ja mám svoje zásady a prísady a od tých sa neodkloním.

- Škoda. Tentoraz som chcel náročky prehrať, aby som vás odmenil za váš hrdinský čin.

- Za každý hrdinský čin dostane človek odmenu akosi samočinne. Tu - okolo srdca - vás to začne hriať. Ostatne, to je trochu multiplikovaný zvyk odmeňovať hrdinov a rytierov prostredníctvom stávky. Kto chce dať, nech dá, ale nie v nejakej predstieranej stávke, ale pekne z ruky do ruky. Taký je zvyk vo vyšších kultúrnych kruhoch, a preto ani v okruhu mojej osobnosti sa to inakšie nerobí.

- Tak teda by ste mi nezazlievali, keby som vám niečo daroval?

- Ba veru zazlieval, a veľmi zazlieval. Hobble Frank nechce nijaké dary. To by urážalo jeho majestátne ambície. Ale dať niečo na pamiatku, to je iná vec. Francúzi tomu hovoria subenýr. To už hej, také dačo by som prijal. Kto by mi ponúkol taký subenýr, nemusel by sa báť, že by sa lýrové struny mojej mysle rozozvučali v nesúlade.

- Nuž tak vám ponúknem takú pamiatku. Dúfam, že vás poteší. Mám dve a bez jednej sa môžem zaobísť.

Pri tých slovách mu vložil do rúk jednu zo svojich skvelých cenných pušiek. Ale Frank ju hneď odstrčil a povedal:

- Počúvajte, mylord, nerobte špásy! Nešteklite ma, lebo z tejto stránky som veľmi citlivý. Rád sa zasmejem a rád si zažartujem, ale môžem strúhať aj kyslú tvár! Znesiem, keď si zo mňa niekto trochu strelí. Veď malý žartík osoží zdraviu, človek potom lepšie trávi. Ale aby mi niekto strkal pod nos takú vzácnu vec len preto, aby ma podráždil, to nedovolím! Zmýšľam o sebe trochu vyššie a hodne diagonálne.

- Ale veď ja nežartujem. Myslím to celkom vážne.

- Čo? Naozaj sa chcete vzdať tej pušky?

- Áno, - odvetil Angličan.

- A chcete mi ju darovať? Chcete, aby patrila medzi môj inventár?

- Tak je.

- Tak sem s ňou, ale rýchlo, kým to neoľutujete! Bláznivá chvíľka je krátka ako náš Jemmy, ale ľútosť potom dlhá ako náš Davy. Teda táto puška patrí mne, je to môj neodškriepiteľný majetok? Cítim sa ako pri vianočnom stromčeku! Od radosti sa mi až hlava krúti. Mylord, keď raz budete potrebovať dobrého priateľa, ktorý by pre vás aj do ohňa skočil, len zapískajte na mňa. Ako sa vám len poďakujem? Chcete priateľské stisnutie ruky, priateľský bozk alebo objatie pred celým svetom?

- Stisnutie ruky mi postačí!

- Dobre. Ako si želáte, mylord. Tu je moja ruka. Len stískajte! Tak dlho, ako sa vám bude páčiť. Odo dneška vám ju dávam k službám, ak ju sám nebudem potrebovať. Musím byť predsa vďačný. Vďačnosť je krásna cnosť a ja jej mám hodne. Kmotríček Droll, počul si, aké šťastie a úctu mi priniesol dnešný deň?

- Pravdaže, - odvetil Droll. - Keby to bol niekto iný, veru by som mu záviděl. No pretože si mojím priateľom a kmotríčkom, doprajem ti to z celého srdca. Blahoželám ti.

- Ďakujem a želám ti podobné šťastie. Mylord, tuje ešte jedna moja ruka. Len ju stisnite! Ešte silnejšie! Keď vám to robí radosť, ja to všetko ochotne znesiem. Vy Angličania ste predsa len skvelí chlapíci. To som už neraz skonštatoval. A keby niekto chcel, potvrdí m to vlastnoručným podpisom. Odteraz, mylord, môžete ma rátať medzi svojich najdôvernejších domácich a rodinných priateľov. Až sa raz dostanem do Londýna, navštívim vás. Nemusíte sa za mňa hanbiť. Ja som stelesnená skromnosť a uspokojím sa so všetkým.

Frank sa náramne tešil z daru a rečnil, div si jazyk nevykĺbil. Veru, okolostojaci mali zábavu. Šťastie, že tu bolo tak tma a že Frank nevidel ich tváre.

Keďže zajtrajšia cesta mala byť veľmi namáhavá, pomaly sa chystali všetci spať. Rozostavili aj ďalšie stráže. No zaspať sa nikomu nedarilo. Až po polnoci sa zniesol sen na ťažké viečka. Ale hneď na úsvite všetci sa znovu pobudili. Utahovia odchádzali s veľkým lomozom a krikom.

Keď už všetko utíchlo, náčelník Apačov opatrne vykĺzol zo skalnej dvorany. Chcel sa presvedčiť, či je cesta už bezpečná. Keď sa vrátil, priniesol uspokojivú správu. V doline nevidieť ani jediného Utaha. Teda z úkrytu už môžu odísť. Miesta bolo síce dosť, ale keďže tu museli mať aj kone, necítili sa tu pohodlne.

Najprv postavili stráž ku vchodu i východu doliny. Potom ju celú dôkladne prezreli. Našli hromadný hrob pobitých Utahov. Bola to kopa kameňov, ktoré Utahovia navŕšili na padlých. Belosi našli aj niekoľko mŕtvych koni, ktoré zasiahli zablúdené guľky. Indiáni nechali zvieratá jednoducho ležať. Belosi boli múdrejší. Cesta k Striebornému jazeru ich povedie cez pusté kraje, najmä ak sa budú chcieť vyhnúť Utahom. V týchto končinách ťažko zohnať niečo pod zub. Nič tu nerastie a niet tu ani zveriny, a tak bude konské mäso celkom dobrou potravou. Zálesák nie je prieberčivý. Ak nemá nič lepšie, naje sa i konského mäsa. Neraz sa stáva, že Indiáni, keď ho chcú pohostiť, predložia mu mäso tučného upečeného psa ako sviatočnú lahôdku.

Belosi teda vyrezali z mŕtvych koní najlepšie kúsky a podelili si ich. Potom zapálili niekoľko ohňov a každý si svoj podiel konského mäsa upiekol, aby si ho tak konzervoval.

Nebola to strata času, lebo aj tak sa nemohli hneď pustiť za Utahmi. Výhodnejšie bolo teraz si upiecť mäso. Keby tak urobili neskoršie na pochode, zbytočne by strácali čas, ktorý potom už bude drahocenný. Rozumie sa, že kone napásli a napojili, aby ich posilnili na dnešnú cestu.

Hneď po odchode Utahov vytiahli belosi šatky z úst zajatcom, ktorí znovu mohli voľne dýchať i hovoriť. Prvý sa ozval Žlté slnko. Dlho pozoroval počínanie belochov a všimol si každého jednotlivca. Keby pohľady mohli vraždiť, belosi by boli padali ako muchy. Teraz sa Žlté slnko zahľadel na Old Shatterhanda a spýtal sa:

- Ktorý z vás ma to zrazil na zem? Ako ste sa opovážili zajať nás a zviazať? Veď sme vám nič neurobili!

- Vieš vlastne, kto sme? - odpovedal mu slávny zálesák na otázku otázkou.

- Poznám Winnetoua, náčelníka Apačov. Podľa toho usudzujem, že tu bude aj Old Shatterhand a Old Firehand.

- Ja som Old Shatterhand. Moja ruka ťa zrazila na zem.

- Prečo?

- Aby som ťa zneškodnil.

- Chceš tvrdiť, že som ti azda mienil ublížiť?

- Áno.

- To je lož!

- Nenamáhaj sa, mňa neoklameš! Viem všetko. Mali sme tu podstúpiť smrť v hrozných mukách, hoci sme s Utahmi vyfajčili fajku mieru. Utahovia Jampovia k vám včera poslali poslov a potom aj sami prišli. Každá lož, ktorú vypustíš z úst, je márna. Vieme, ako sa veci majú, a neuveríme ani jedinému tvojmu slovu.

Náčelník odvrátil tvár a mlčal. Namiesto neho sa teraz ozval bojovník, ktorého Hobble Frank zrazil kolbou neďaleko vchodu do skalnej dvorany:

- To značí, že bledé tváre sú odteraz nepriateľmi Utahov?

- Sme priateľmi všetkých červených mužov, no keď s nami niekto zaobchádza nepriateľsky, bránime sa.

- Utahovia vykopali proti bledým tváram vojnovú sekeru. Vy ste slávni bojovníci a nebojíte sa. Ale či vieš, že aj Navahovia vytiahli, aby pomohli bledým tváram?

- Áno, viem aj to.

- Navahovia patria k národu Apačov a najslávnejší náčelník Apačov Meskalerov, Winnetou, je vaším priateľom a druhom. Je s vami. Vidím ho, stojí pri svojom koňovi. Prečo ste zrazili na zem jedného bojovníka Navahov a zviazali mu ruky a nohy?

- Myslíš tým seba?

- Áno. Ja som Navaho.

- Prečo si sa teda nepomaľoval farbami svojho kmeňa?

- Aby som sa pomstil.

- Ako to, že si sa tu ponevieral, keď tvoji súkmeňovci stadiaľto už ustúpili?

- Práve pre pomstu. Môj brat bojoval po mojom boku a jeden z týchto psov náčelníkov ho zabil. Odvliekol som jeho mŕtvolu na bezpečné miesto, aby z nej Utahovia nestiahli skalp, a vrátil som sa, aby som sa pomstil za jeho smrť. Nedbal som, že naši bojovníci už ustúpili. Priplazil som sa až medzi nepriateľov tak, že ma nezbadali. Jeden z náčelníkov mi zabil brata. Preto som si povedal, že stiahnem niektorému náčelníkovi skalp. Vedel som, že jeden náčelník ostal v doline na svojom stanovišti, a chcel som ho vyhľadať. Tu som uzrel naproti sebe dvoch mužov. Jeden bol živý a druhý mŕtvy. Živý ma spozoroval. Videl som, že som prezradený, a chcel som ho teda zastreliť. No bol rýchlejší, odrazil moju pušku a omráčil ma. Keď som sa prebral z bezvedomia, zistil som, že okolo mňa je tma a že som zviazaný. Zavolaj Winnetoua! Nepozná ma síce, ale keď sa s

ním budem rozprávať, dokážem, že nie som Utah, ale Navaho. Keď som odovzdal bratovu mŕtvolu súkmeňovcom, zotrel som si z tváre vojnové farby, aby Utahovia nespoznali hneď vo mne nepriateľa.

- Verím ti. Si Navaho a pustíme ťa na slobodu. Tu Žlté slnko vzkypel:

- Je to Utah, môj bojovník. Zo zbabelosti luhá, aby sa zachránil.

- Čuš, - zahriakol ho Old Shatterhand. - Keby to naozaj bol jeden z tvojich bojovníkov, neprezradil by si ho. Práve to, že si sa ozval, dokazuje pravdivosť jeho slov. Si náčelník, ale tvoja duša je plná lži a je zbabelá, takže tebou pohŕdame.

- Neurážaj ma! - rozzúril sa náčelník. - Mám veľkú moc a všetkých vás môžem zničiť. Ak nám snímeš putá, odpustím vám. No ak to neurobíš, čakajú vás najhroznejšie muky.

- Smejem sa tvojej hrozbe, - povedal Old Shatterhand. - Si v našej moci a budeme s tebou robiť, čo sa nám páči.

Pri týchto slovách rozviazal Navaha. Bol to pomerne mladý muž. Len čo mal voľné údy, natiahol ich a zaprosil:

- Dovoľ, aby som si mohol vziať skalpy z týchto utažských psov. Čím zhovievavejšie budeš s nimi zaobchodiť, tým skôr ťa oklamú.

- Ty nemáš na nich ani najmenšie právo, - zahriakol ho Old Shatterhand. - Pôjdeš s nami. No keď sa ich opovážiš čo len prstom dotknúť, vlastnými rukami ťa zahrdúsim. Môžu nám byť na osoh len v tom prípade, ak ostanú nažive. Keby sme ich usmrtili, len sebe by sme tým poškodili.

- Ako nám môžu byť na osoh? - pohŕdavo sa spýtal Navaho. - Tí psi nie sú na nič dobrí.

- To ti nebudem vysvetľovať. Ak sa chceš šťastne dostať k svojim ľuďom, musíš sa správať podľa našej vôle.

Na Navahovej tvári bolo vidieť, že len ťažko sa zrieka svojej túžby skalpovať. No musel sa podrobiť. Old Shatterhand ho poveril strážením zajatých Utahov. Prisľúbil mu, že dostane skalp toho zo zajatcov, ktorý by sa pokúsil o útek. Tým ho upokojil. Bola to veľmi múdra myšlienka ustanoviť ho za strážcu. Bude dávať na zajatcov taký pozor ako nikto iný.

Bolo ešte treba prehliadnuť pozabíjaných trampov. Pohľad na nich bol hrozný, pero sa zdráha opísať ho.

Trampi zožali, čo zasievali. Najhoršie obišiel Cornel. Visel na mučiarskom kole dolu hlavou.

Mapku u neho nenašli.

- Rozhodne sa ešte zídeme s Utahmi, - poznamenal Watson, bývalý dielovedúci v Sheridane. - Azda nám ju vydajú.

- Ťažko, - pokrútil hlavou Old Firehand. - Pochybujem, že by nám ju vydali. Ktovie, ktorý z nich si ju vzal. Hádam ju už roztrhal. Mapka je beznádejne stratená.

- Nezabúdajte, - povedal Watson, - že starý Indián, od ktorého mapka pochádza, mal syna a vnuka. Volajú sa Veľký a Malý medveď. Tí by nám azda vedeli povedať, na ktorom mieste leží poklad v Striebornom jazere.

- Tisíc hromov! Máte pravdu, - zvolal Old Firehand.

- Veľký i Malý medveď bývajú hore pri Striebornom jazere, - ozval sa Winnetou. - Poznám ich. Sú to moji priatelia.

- Naozaj? - príjemne sa prekvapil Old Firehand. - To je dobre, veľmi dobre. Máme teda nádej, že sa dozvieme, kde leží poklad. Škoda, že sa teraz nemôžeme dostať k Striebornému jazeru. Medzi ním a nami sú Utahovia, ktorí bojujú proti Navahom a belochom. Neprejdeme.

- Nemusíme ísť tadiaľ, kde sú Utahovia, - vysvetľoval Winnetou. - Poznám cestu, po ktorej nešiel ešte ani jeden Utah, ani beloch. Je síce ťažko schodná, ale keď čoskoro vyrazíme, budeme pri Striebornom jazere pred Utahmi, ba dokonca pred Navahmi.

- Tak sa teda ponáhľajme. Tu už nemáme nijakú robotu, iba pochovať týchto mŕtvych belochov. Nenecháme ich predsa visieť na mučiarskych koloch. Pokladieme ich vedľa seba, navŕšime na nich kamene, a hrob je hotový. Dúfam, že sa všetko dobre skončí. Máme dosť rukojemníkov, a tak môžeme prinútiť Utahov, aby pristúpili na naše mierové podmienky.

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

Pri Striebornom jazere

Keď sa belosi po niekoľkých dňoch namáhavej cesty blížili k svojmu cieľu, uzreli nádhernú scenériu. Uberali sa kaňonom, ktorý pomaly stúpal dohora. Po oboch stranách čneli do výšky mohutné skalné útvary. Priam akoby až k oblohe strmeli tu obrovské pieskovcové pyramídy, jedna vedľa druhej. Lúče slnka, ktoré stálo ešte dosť vysoko na oblohe, sa odrážali na skaliskách a hrali prekrásnymi farbami. Na niektorých miestach bolo vidieť najjemnejší belaskavý jas, inde krásne zlatočervené sfarbenie a inde zase sa ťahali žlté, olivovozelené alebo červené horniny. V brázdach a trhlinách ležali sýtomodré tiene. No všetka tá nádhera, priťahujúca oči pozorovateľa, bola mŕtva. Chýbal v nej život, pohyb. Medzi týmito skaliskami nebolo ani kvapky vody. V hlbokých úžľabinách jediné stebielko nenašlo úrodnú prsť. Na kamenných stenách nebola jediná vetvička, jediný lístoček, ktorého zeleň by mohla osviežiť oči.

A predsa tu kedysi bývalo dosť vody, ako to dokazovali rozličné známky na oboch stenách. Cez tento kaňon, ktorý bol teraz taký suchý, valil sa na jar mohutný prúd vody, vlievajúci sa do rieky Colorado.

Preto dno kaňonu vypĺňala silná vrstva hladkých kameňov. Medzery boli vyplnené pieskovými nánosmi. Cesta tadiaľto bola veľmi namáhavá, lebo žabice sa pri každom kroku koní uhýbali. Tým sa zvieratá veľmi vyčerpali a bolo treba dopriať im občas oddychu.

Popredku sa uberali Old Firehand, Old Shatterhand a Winnetou. Old Firehand si veľmi starostlivo všímal okolie. Bolo zrejmé, že tu hľadá nejaké miesto, ktoré má preňho veľký význam. Konečne zastavil koňa. Bolo to práve pri dvoch mohutných skalných pilieroch, ktoré sa vo výške spájali. Dolu medzi nimi bol vchod do skalnej rozsadliny, široký sotva meter. Old Firehand skúmavo prezeral toto miesto a potom povedal:

- Tu to musí byť. Tadiaľto som vošiel do kaňonu, keď som objavil strieborné ložisko.

- A chceš vojsť do tej rozsadliny? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Áno. Poďte za mnou!

- Možno sa tou rozsadlinou dostať ďalej? Zdá sa, že sa po niekoľkých metroch končí.

- Uvidíme. Možno sa mýlim.

Chcel zostúpiť zo sedla, aby miesto preskúmal. Ale náčelník Apačov ho predbehol. Popchol koňa, a už aj bol pri vchode do rozsadliny.

- Nech len moji bratia idú za mnou, - povedal pokojne a isto. - Tu sa začína cesta, ktorou sa oveľa skôr dostaneme k cieľu. Aj koňom sa tadiaľto lepšie pôjde než po kamenistom a piesočnatom dne kaňonu.

- Ty poznáš túto rozsadlinu? - čudoval sa Old Firehand.

- Winnetou dôkladne pozná všetky vrchy, doliny, úžľabiny a rozsadliny. Vieš dobre, že nikdy nezablúdi.

- To je pravda. Čudujem sa však, že poznáš i toto mies to. Hovoríš, že je to začiatok kratšej cesty k Striebornému jazeru. Teda dobre poznáš i tento kraj?

- Áno. Rozsadlina sa ešte väčšmi zužuje. No čoskoro sa rozšíri. Na jej konci je hladká skalná plošina, ktorá šikmo stúpa nahor. Podobá sa obrovskej tabuli.

- To súhlasí, to súhlasí. Sme teda na správnom mieste. Tá skalná tabuľa čnie do výšky niekoľko sto metrov. A čo je za ňou? Vieš to azda?

- Za ňou je okrúhla kotlina, z ktorej vedie krivolaký žľab do širokej, krásnej doliny Strieborného jazera.

- Aj to je správne. Bol si už v tej kotline?

- Áno.

- Azda si tam našiel niečo pozoruhodné?

- Nie. Tam nemožno nič nájsť, vôbec nič. Tam niet vody, tam niet jedinej trávičky, jediného zvieraťa. Ani chrobáčik, ba ani mravček tam nelezie po vysušenom kameni.

- Tak ti dokážem, - usmial sa Old Firehand, - že tam predsa čosi je, a to oveľa cennejšie než voda a tráva.

- Myslíš strieborné ložisko, ktoré si objavil?

- Áno. Práve do tejto kotliny som sa vybral z takej diaľky. Dopredu! Odbočme do rozsadliny!

Vošli medzi skalné piliere, ale iba po jednom, lebo vchod bol veľmi úzky. Rozsadlina sa po niekoľkých krokoch ešte zúžila, ale čoskoro sa zase rozšírila. Netrvalo dlho a jazdci sa ocitli pred spomínanou skalnou plošinou. Mala podobu trojuholníka. Postupne sa dvíhala šikmo do výšky ako strecha.

Sklon nebol taký veľký, aby sa po plošine nedalo vystupovať. Šlo to pomaly, ale šlo to. Asi o hodinu boli už všetci hore. Teraz sa pred jazdcami smerom na západ šírila rovina dlhá kilometre a kilometre. V jej popredí ležala kotlina, o ktorej boli hovorili Old Firehand a Winnetou. Na juh sa z kotliny ťahala temná čiara. To bola skalná úžľabina, vedúca z kotliny k Striebornému jazeru.

Teraz bolo treba ísť zase nadol. Svah bol taký príkry, že jazdci museli z koní zostúpiť. Prechádzali i cez také miesta, kde si ľahko mohli zlámať väzy. Pravdaže, zajatcov odviazali, zložili ich z koni a sňali im putá z nôh, aby mohli zostupovať do kotliny. Mladý Navaho sa držal tesne za nimi a nespúšťal ich z očí. Keď sa oddiel ocitol v kotline, zajatci museli zase vystúpiť na kone. Znovu ich k nim pevne priviazali.

Old Firehand chcel ukázať svoj nález ostatným druhom, ale tak, aby to zajatí Utahovia nezbadali. Preto odviedol zajatcov na kus do žľabu. Niekoľkí rafteri s Navahom išli so zajatcami, aby dávali na nich pozor. Ostatní účastníci výpravy už nevysadli na kone. Správa, že sa konečne dostali na vytúžené nálezisko, ich veľmi rozrušila.

Kotlina mala v priemere najmenej pol druha kilometra. Jej dno tvorila vysoká vrstva piesku a hladké kamene, veľké ako mužská päsť. Najdôležitejšími osobnosťami tu boli teraz dvaja: Old Firehand, ktorý ložisko objavil, a inžinier Butler, ktorý mal z odbornej stránky posúdiť nálezisko a vyjadriť sa, či sa z neho dá ťažiť. Inžinier sa skúmavo poobzeral okolo seba a potom povedal:

- Možnože tu nájdeme bohatú bonanzu. Ak je tu naozaj nálezisko striebra, môžeme čakať, že bude výdatné. Túto ohromnú kotlinu vymývali vodné prívaly po celé stáročia. Voda sem prúdila z juhu cez priesmyk, a pretože nemohla ďalej, vírila dookola a rozdrobovala horninu na kamenie a piesok. Pôda, na ktorej stojíme, vznikla postupným pôsobením dažďov a musí obsahovať vyplavené kovy, ktoré váhou klesli na dno a ležia pod pieskom. Ak prekopeme dno niekoľko metrov do hĺbky, zistíme, či naša výprava bude úspešná, alebo či sme sem prišli nadarmo.

- Nemusíme ani kopať, - ozval sa Old Firehand. - Stačí zistiť, či je striebro v stenách tej to občasnej vodnej nádrže.

- Máte pravdu. Ak je striebro v stenách, tak je aj na dne tejto kotliny.

- Poďte teda! Chcem vám to dokázať.

A už aj kráčal priamo k istému miestu. Ako sa zdalo, vyznal sa tu. Ostatní šli za ním vo veľkom napätí.

- Kmotríček, srdce mi hrkoce v tele, -priznával sa Hobble Frank svojmu krajanovi. - Ak nájdeme striebro, všetky vrecká si napchám až po vrch a hneď odcestujem domov. Tam si na čarokrásnom brehu Labe vystavím takzvanú vilu a od rána do večera budem mať hlavu v okne, aby som ľuďom ukázal, aký vznešený a slávny muž sa stal zo mňa.

- A ja si zase, - usmieval sa Droll, - kúpim gazdovstvo s dvadsiatimi koňmi a osemdesiatimi kravami. Nič iné nebudem dorábať, len kvargle a kozí syr. U nás sú to najobľúbenejšie pochúťky.

- A keď nič nenájdeme?

- Nuž, keď nič nenájdeme, tak sa nedá nič robiť. No ja myslím, že budeme mať šťastie. To je predsa samozrejmé, že v blízkosti Strieborného jazera musí byť striebro.

Jeho dôvera nemala byť sklamaná. Old Firehand došiel ku skalnej stene, ktorú podomlela voda. Vytiahol uvoľnený balvan, potom druhý a ešte jeden. Bola tu dutina. Vznikla síce prirodzeným spôsobom, ale bolo vidieť, že ju už ktosi rozšíril. Old Firehand siahol do nej a povedal:

- Z toho, čo som tu našiel, vzal som vzorku a dal som ju preskúmať. Teraz by som rád vedel, či inžinier Butler povie to isté.

Keď vytiahol ruku, držal v nej biely, na niektorých miestach trochu zahnednutý nerast, podobný kúsku drôtu. Podal ho inžinierovi. Ten ho vzal do ruky, pozrel naň a zvolal:

- Tisíc hrmených! Veď je to rýdze striebro! A to ste našli tu, v tejto dutine?

- Áno, bolo ho tu plno. Zdá sa, že strieborná žila sa ťahá hlboko do horniny.

- Môžem sa vám zaručiť, že je to veľmi bohaté ložisko a že ťažba by bola naozaj výnosná. Iste tu bude ešte viac podobných ložísk, obsahujúcich rýdze striebro.

- Áno, je tu niekoľko žíl striebornej rudy, - ozval sa Old Firehand.

Vytiahol druhý, ešte väčší nerast a podal ho inžinierovi. Bol väčší ako dve päste. Butler ho pozorne preskúmal a potom zvolal:

- Pravda, chemická skúška by bola istejšia, no prisahal by som, že je to chlorid strieborný čiže kerargyrit.

- Súhlasí. Chemickým rozborom sa zistilo, že je to naozaj chlorid strieborný.

- Koľkopercentný?

- Sedemdesiatpäť percent rýdzeho striebra.

- To už je nález! Pravda, v Utahu sa vyskytuje nanajvýš kerargyrit. Kde je žila, z ktorej pochodí?

- Tam vzadu na druhej strane kotliny. Zakryl som ju kameňom, ale ukážem vám ju.

- Počúvajte, Old Firehand, - zvolal Watson, - veď tu sú skryté milióny! Ten, kto ich objavil, je boháč, preveľký boháč!

- Iba ten, kto ich objavil? My všetci budeme mať na tom podiel. Ja ako objaviteľ, Butler ako inžinier a ostatní ako baníci a robotníci. Veď len preto som vás sem zaviedol. O bližšej spolupráci a o veľkosti podielov sa ešte dohodneme.

Tieto slová vyvolali všeobecný jasot, ktorý nemal konca. Old Firehand im teraz ukázal striebornú žilu. Bolo to veľké ložisko. A dalo sa čakať, že podobných je tu viacej. Mnohí chceli hneď začať s pátraním, ale Old Shatterhand ich zarazil:

- Len nie tak rýchlo, meššurs! Musíme myslieť aj na čosi iné. Nie sme tu hore sami.

- Ale veď sme predbehli Indiánov, - poznamenal lord, ktorý síce nemal nijaké nároky na podiel z ťažby, ale tešil sa s ostatnými.

- Predbehli sme ich, ale nie nadlho. Navaho, ktorý je tu s nami, presne vie, kadiaľ jeho súkmeňovci pôjdu. Vyrátal, že dorazia k jazeru len o niekoľko hodín neskôr ako my. Utahovia iste budú tiahnuť hneď za nimi. Nesmieme teda strácať čas, musíme sa na ich príchod pripraviť.

- To je pravda, - súhlasil Old Firehand. - Ale predsa by som rád vedel, či sa pri ťažbe nevyskytnú nejaké väčšie prekážky. Pán

inžinier potrebuje hádam iba niekoľko minút, aby to zistil. Prosím teda, pán inžinier, aká je vaša mienka?

Inžinier Butler si skúmavo prezrel okolie a potom vyhlásil:

- V prvom rade tu budeme potrebovať vodu. Kde je tu najbližší zdroj s dostatočným množstvom vody?

- To je práve Strieborné jazero.

- Ako ďaleko je to odtiaľto?

- Za dve hodiny sa dostaneme k nemu.

- Leží vyššie než táto kotlina?

- Omnoho vyššie.

- Spád by teda bol. Teraz je otázka, či by sme vodu mohli odviesť sem.

- Mohli by sme, a to cez úžľabinu. To je jediný prístup k tejto kotline.

- Výborne. Budeme však potrebovať rúry. Zo začiatku by sme sa uspokojili s drevenými a len neskôr by sme si zadovážili železné. Je tu drevo?

- Hocikoľko. Okolo Strieborného jazera je les.

- Skvelé. Azda ani nebude potrebné, aby sme vodovod zaviedli na celú vzdialenosť. O niečo vyššie by sme mohli urobiť nádrž. Z jazera až do nádrže by mohla voda tiecť po zemi. Od nádrže by sme ju viedli rúrami, aby sme dosiahli potrebný tlak.

- Aha, chcete zaviesť ťažbu na základe vyplavovacieho systému.

- Áno. Musíme sa vzdať myšlienky, že by sme tu pracovali iba motykou a lopatou. Vodný prúd nám pomôže drobiť skaly, a kde voda nepostačí, vezmeme na pomoc dynamit a ekrazit. Aj z dna tejto kotliny budeme ťažiť striebro na základe vyplavovacieho systému.

- Ale to znamená, že voda musí mať stadiaľto aj odtok. Inak by sa nám kotlina zaliala a nemohli by sme vôbec pracovať.

- Áno. Keďže tu nie je prirodzený odtok, nijaká úžľabina ani dolinka, musíme si ho urobiť sami. Zatiaľ však - podľa mojej mienky - by nám postačili čerpadlá alebo korčekový elevátor, pomocou ktorého by sme vodu z kotliny vyčerpávali, a to na šikmú skalnú plošinu, po ktorej sme sem prišli. Odtiaľ by už tiekla sama rozsadlinou do kaňonu. Pravda, budeme potrebovať aj stroje, ale preto ma hlava príliš nebolí. O nejaký mesiac ich môžeme mať tu. No ešte Čosi mi robí starosti.

- Čo?

- Indiáni. Komu patrí táto pôda?

- Kmeňu Timbabačov. Winnetouovi, ktorý je s nimi zadobre, sa ju iste podarí od nich odkúpiť.

- Ale či bude vláda s touto kúpou súhlasiť?

- Rád by som videl človeka, ktorý by mi chcel odškriepiť moje nepopierateľné práva. V tom sa už spoľahnite na mňa!

- Už som teda spokojný. Hlavná vec je, aby sme sem mohli zaviesť vodu z jazera, a o tom sa presvedčím teraz na ceste. Ideme!

Old Firehand opäť zakryl dutinu kameňmi. Nato všetci vysadli na kone a pokračovali v prerušenej ceste.

Krivolaká úžľabina, ktorou sa uberali k Strieborného jazeru, bola vymletá vodou. Strmo stúpala dohora. Ani tu nebolo vidieť nijaké rastlinstvo. Koryto bolo úplne vyschnuté a mávalo hádam iba na jar trochu vlahy, ktorá tu však nestačila udržať život rastlín.

Už išli takmer dve hodiny, a teda nemohli byť ďaleko od Strieborného jazera. Tu sa bývalé riečisko zrazu rozšírilo a medzi skalami tak vzniklo kruhovité priestranstvo s malým jazierkom. Výprava po dlhej ceste zase videla trávu. Kone veľmi trpeli horúčavou a smädom. Namáhavá cesta ich veľmi vyčerpala. Nechceli už poslúchať uzdu a boli by sa rady pásli. Jazdci teda zostúpili, pustili kone na pašu a posadali si na trávu. Rozprávali sa o tom, aká šťastná budúcnosť ich čaká, ako všetci zbohatnú. Stráže nepostavili. Nepriateľských Indiánov sa tu nemuseli báť a okrem toho chceli si tu len na chvíľu oddýchnuť.

Inžinier si po celej ceste všímal okolie a teraz oznámil výsledok svojho pozorovania:

- Až doteraz som veľmi spokojný. Úžľabina je dosť široká. Vodovod sa sem veľmi ľahko zmestí a okrem toho môžeme tadiaľto dopravovať nahor rozličné predmety, ktoré budeme potrebovať. Ak aj ostatné okolnosti nám budú také priaznivé, môžeme povedať, že nám šťastie naozaj žičí.

- Počuješ? - povedal Hobble Frank a štuchol Drolla medzi rebrá. - Moja vila akoby už stála!

- Aj moje gazdovstvo, - odvetil Droll. - Ale sa poteší moje rodné hniezdo, keď najslávnejší z jeho synov sa vráti domov s mešcom dlhým desať metrov! Kmotríček, poď sem, musím ťa vybozkávať.

- Ešte nie, - odmietol Frank. - Zatiaľ sú to ešte len sny, ktoré by sa mohli rozply...

Vtom ho prerušil úzkostný inžinierov hlas:

- Elien! Kde je Elien? Nevidím ju.

Dievča po celé dva dni videlo len holé skaliská a teraz sa tešilo, že je tu tráva i kvety. Poponáhľalo sa natrhať kytičku. Dá ju oteckovi. Čím ďalej k Striebornému jazeru, tým bolo aj rastlinstvo hojnejšie. Posledný úsek úžľabiny, vedúci k Striebornému jazeru, bol plný krásnych kvetov, Elien bezstarostne vbehla do úžľabiny. Trhala kvety a ani si nevšímala, že sa väčšmi a väčšmi vzďaľuje od výpravy. Naraz došla k zákrute. Až teraz jej prišlo na um, že odišla priďaleko a že by sa mala vrátiť. No vtom spoza zákruty vyskočili traja ozbrojení Indiáni. Dievča od laku takmer zmeravelo. Chcelo volať o pomoc, ale hlas mu zlyhal. Indiána od malička vychovávajú k duchaprítomnosti, aby v každom postavení vedel konať rýchlo a odhodlane. Sotva títo traja zbadali Elien, dvaja hneď priskočili k nej, aby sa jej zmocnili. Jeden jej zapchal ústa, druhý jej pohrozil nožom a povedal lámanou angličtinou: - Ticho, lebo zabiť!

Tretí sa rozbehol na kúsok dopredu, aby vypátral, komu dievča patrí, veď tu nemohlo byť samo. Asi po dvoch minútach sa vrátil. Povedal svojim druhom niekoľko slov, ktoré Elien nerozumela. A už ju aj vliekli preč. Nešťastná Elien nemohla ani len raz zavolať o pomoc. Onedlho sa dostali na koniec úžľabiny. Tu bol nevysoký horský svah. Na jeho úpätí rástli kroviská, o niečo vyššie les. Elien vliekli cez kroviská až k stromom. Tu sedel húf Indiánov. Zbrane mali položené vedľa seba. No hneď ich schmatli, len čo zazreli prichádzať súkmeňovcov s dievčaťom.

Vzápätí začali živo pokrikovať. Elien nerozumela ani slovko, ale podľa hrozivých pohľadov, ktoré sa na ňu upierali, ľahko si domyslela, že sa ocitla v najväčšom nebezpečenstve. Tu jej prišlo na um, že má pri sebe totem, ktorý jej na parníku daroval Malý medveď. Keď jej ho dával, povedal jej, že značky totemu ju ochránia, keby jej hrozilo nebezpečenstvo od Indiánov. Na toteme stálo:

„Jeho tieň je mojím tieňom a jeho krv mojou krvou. Je mojím starším bratom."

Elien vytiahla šnúru, na ktorej totem visel. Odviazala ho a podala Indiánovi, ktorého pre zúrivý výzor pokladala za naj nebezpečnejšieho.

- Nintropan Homoš, - povedala pritom. Vedela, že tak volajú Malého medveďa jeho súkmeňovci.

Indián rozvinul kožený ústrižok, chvíľu skúmal vryté značky a potom prekvapene vykríkol. Podal totem najbližšie stojacemu druhovi. Tak koloval totem z ruky do ruky. Tváre Indiánov sa rozjasňovali a tu sa jeden z nich spýtal:

- Kto ti to dať?

- Nintropan Homoš, - odvetila.

- Mladý náčelník?

- Áno, - prisvedčila. -Kde?

- Na lodi.

- Na veľkom ohnivom kanoe?

- Áno.

- Na Arkansase?

- Áno.

- To byť správne. Nintropan Homoš byť na Arkansase, to my vedieť. Kto tí muži tam? - spýtal sa a ukázal na úžľabinu.

- Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand.

- Uff! - zvolal Indián.

- Uff! - vyhŕkli aj ostatní.

Ten, čo hovoril s Elien, sa chcel aj ďalej vypytovať, ale vtom nastal v kroviskách šuchot. Vyskočili z nich belosi a raz-dva obkľúčili tábor Indiánov. Winnetou objavil ich stopy a hneď sa so svojimi druhmi pustil za nimi. Indiáni sa ani nepokúsili o obranu. Vedeli, že sa im nič nestane. Ten, čo sa zhováral s Elien, zbadal Winnetoua a skríkol:

- Veľký náčelník Apačov! Toto dievča má totem Malého medveďa. Je to teda naša sestra. Zajali sme ju, lebo sme nevedeli, či patrí k priateľom, alebo nepriateľom.

Indiáni mali tváre pomaľované belasou a žltou farbou. Preto sa Winnetou spýtal:

- Ste bojovníci Timbabačov? -Áno.

- Ktorý náčelník vás vedie?

- Čia Ňitsas.

Čia Nitsas znamená Dlhé ucho. Muž, ktorého takto nazvali, akiste sa vyznačoval dobrým sluchom.

- Kde je? - spytoval sa Winnetou ďalej.

- Pri jazere.

- Koľko je tu bojovníkov? - Sto.

- Sú tu ešte aj iné kmene?

- Nie. Príde sem ešte asi dvesto Navahov. S tými sa chceme potom vydať na sever, aby sme ukoristili skalpy Utahov.

- Dávajte si pozor, aby oni neukoristili vaše. Postavili ste stráže?

- Načo? Nečakáme nepriateľov.

- Príde ich viacej, než vám bude milé. Je pri jazere aj Veľký medveď?

- Áno. Aj Malý medveď.

- Zaveďte nás k nim.

Z úžľabiny práve vyšli rafteri s koňmi a zajatcami. Ostatní belosi totiž šli na pomoc zajatej Elien pomalšie než Winnetou s niekoľkými zálesákmi, lebo museli viesť po neschodnej ceste kone a dávať pozor aj na zajatcov. No teraz sa potešili, že Elien nezajali nepriatelia, ale priatelia. Keďže už boli vonku z úžľabiny a cesta bola schodnejšia, belosi mohli nasadnúť na kone. Timbabači išli popredku, lebo kraj dobre poznali. Nikto sa tak netešil šťastnému zakončeniu tohto dobrodružstva ako inžinier, ktorý vystál nemálo strachu o svoju dcérku.

Vystupovali po svahu. Hodný kus šli pod stromami. Potom sa pôda začala znižovať a čoskoro sa im pred očami zaligotala voda.

- Strieborné jazero, - oznamoval Old Shatterhand svojim druhom. - Konečne sme pri cieli.

- Ale pravdepodobne sa tu nebudeme tešiť pokoju a odpočinku, - poznamenal Old Firehand. - Budeme musieť asi hodne privoniavať k pušnému prachu.

Ešte kúsok, a naskytol sa im nádherný pohľad.

Pred nimi ležala dolina dlhá asi na dve hodiny cesty a široká asi na hodinu. Obkľučovali ju skalné hradby, ktoré hrali krásnymi menivými farbami ako steny kaňonu Rio Grande. Za mohutnými skalnými hradbami čneli ďalšie štíty. Lenže neboli holé. V početných úžľabinách rástli kry a stromy. Čím nižšie, tým bol les hustejší. Celé Strieborné jazero bolo obkľúčené lesom, iba na brehoch tesne okolo vody sa ťahal úzky pás trávy.

Uprostred jazera bol krásny zelený ostrovček s čudným tehlovým staviskom, ktoré pravdepodobne pochádzalo z čias, keď tu ešte žili praobyvatelia Ameriky, ktorých neskoršie zatláčali do neúrodných krajov Indiáni. Na trávnatom ostrovčeku, podobne ako na brehoch okolo jazera, stálo niekoľko kolíb a na vode sa pri brehoch hojdali člny. Ostrovček bol okrúhly a jeho priemer mohol

mať asi sto krokov. Staré stavisko pokrývali kvitnúce popínavé rastliny. Veľký a Malý medveď, ktorí tu bývali, premenili ostrovček na krásnu záhradu. Nasadili tu kvety a kry.

V jazernej hladine sa odzrkadľoval les i vysoké horské štíty. Jazero však nebolo ani zelené, ani belasé, ba ani len tmavé. Ligotalo sa striebrosivým leskom.

Vánok nevial, hladina sa nevlnila. Zdalo sa, že tu leží nádrž plná ortuti.

V kolibách pri jazere sedeli Timbabači, bolo to tých sto spomínaných bojovníkov. Nemálo sa vzrušili, keď uzreli prichádzať belochov. No upokojili sa, lebo na čele oddielu zbadali známe osoby, svojich súkmeňovcov.

Belosi sa ešte nedostali k jazeru, keď z ktorejsi koliby na ostrovčeku vyšli dvaja bojovníci. Náčelník Apačov si priložil dlane k ústam a zvolal:

- Nitropan Hói! Winnetou prišiel!

Ozval sa radostný výkrik. Nato bolo vidieť, ako obaja Indiáni - boli to Veľký a Malý medveď, otec a syn – odväzujú kanoe a veslujú od ostrovčeka k pobrežiu. Keď Veľký a Malý medveď zazreli známe tváre, nemálo sa prekvapili. No ani brvou nehli, aby neprezradili svoje vzrušenie. Potom Veľký medveď vystúpil z člna, podal Winnetouovi ruku a povedal:

- Všade, kam veľký náčelník Apačov zavíta, rozohreje srdcia radosťou. Pozdravujem aj ďalšieho svojho známeho, Old Shatterhanda, a taktiež Old Firehanda, ktorý bol so mnou na lodi.

Keď uzrel Drolla, preletel mu po tvári úsmev. Akiste si spomenul na chvíľu, keď prvý raz uzrel tohto čudáckeho chlapíka. Podal mu ruku a povedal:

- Môj biely brat je udatný muž, lebo premohol čierneho leoparda. Vítam ho medzi nami.

Veľký medveď potom šiel od muža k mužovi a podával každému ruku. Pretože jeho syn bol ešte mladučký, nesmel sa správať voči slávnym bojovníkom a zálesákom ako rovný voči rovnému. S Elien však mohol hovoriť, to nebola pre ňu urážka. Keď priviazal k brehu kanoe, prikročil k nej. Elien práve zostúpila z nosidiel. Ľahko sa jej uklonil a povedal lámanou angličtinou:

- Malý medveď veru nečakať, že ešte uvidí bielu miss. Kam smerovať jej cesta?

- Nejdeme ďalej, iba k Striebornému jazeru, - odvetila. Tvár sa mu zaliala červeňou, lebo nemohol úplne potlačiť radostné vzrušenie.

- Teda biela miss tu nejaký čas ostane?

- Áno, a dokonca dlhší čas.

- Prosím teda, aby som smieť byť stále pri nej. Naučím bielu miss poznať všetky stromy, kry a byliny. Na jazere budeme loviť ryby, v lese zver. Ale ja musieť byť stále v jej blízkosti, lebo mnohé zvieratá byť dravé a mnohí ľudia nepriateľskí. Dovolí mi to biely kvietok?

- Veľmi rada. S tebou sa budem cítiť bezpečnejšia, než keby som bola iba sama. Teším sa, že som sa tu s tebou stretla.

Podala mu ruku a on ako pravý gentleman ju pobozkal a ľahko sa uklonil. Kone belochov zaviedli Timbabači do lesa k svojim. Náčelník kmeňa sedel pyšne vo svojej kolibe. Až teraz sa mu uráčilo z nej vyjsť. Škrelo ho, že mu venujú tak málo pozornosti. Bol to nevľúdny chlap s dlhými rukami a nohami. Aj jeho nemálo prekvapil príchod toľkých belochov, ale keby to dal na sebe znať, tým by predsa v očiach svojich podriadených klesol. Tváril sa teda, akoby príchod belochov bola najväčšia samozrejmosť pod slnkom. Zastal obďaleč a díval sa ponad hlavy cudzincov kamsi do diaľky, akoby s nimi nechcel mať nič spoločné. Ale prerátal sa, ak si myslel, že tu bude môcť dlho povýšenecky stáť a mlčať. Zrazu k nemu pristúpil Droll a spýtal sa:

- Prečo nejde Dlhé ucho bližšie k nám? Nechce sa azda zvítať so slávnymi bojovníkmi bledých tvárí?

Náčelník zahundral čosi nezrozumiteľné v reči Timbabačov, ale u Drolla nepochodil, lebo ten mu poklopal ako starému známemu na plece a povedal:

- Rozprávaj po anglicky, kamarát! Ja som predsa neštudoval timbabačtinu.

Indián opäť čosi zamrmlal po timbabačsky, ale Droll sa nedal odbiť.

- Nepretvaruj sa! Viem, že rozprávaš pomerne dobre po anglicky.

- No, - zaluhal náčelník.

- Že nie? Poznáš ma? - No.

- Hm! Rozmýšľaj! Musíš si na mňa spomenúť. - No.

- Prestaň už s tým ustavičným „no"! Môžem ti dokázať, že mám pravdu. Boli sme tam traja belosi a jedenásť Indiánov. Hrali sme v karty a popíjali. Indiáni si však pouhýnali väčšmi než belosi a napokon nevedeli ani to, ako sa volajú a kde sú. Spali potom celé odpoludnie a celú noc. No, spomínaš si, kamarát?

- No.

- Nie? Ale veď mi odpovedáš! To je dôkaz, že rozumieš po anglicky. Budem teda hovoriť ďalej. My belosi sme si potom ľahli vedľa Indiánov do kôlne, lebo inde nebolo miesto. Keď sme sa zobudili, Indiáni boli už preč. Vieš, kam zmizli? - No.

- Zaujíma ma to, lebo s nimi zmizla aj moja puška a kapsa na náboje. Do hlavne pušky som si dal vyryť dve písmená, T. D., čo značí tetka Drollová. Čudná vec, že takéto isté písmená sú aj na hlavni tvojej pušky. Nevieš náhodou, ako sa tam tie litery dostali?

- No.

- Moja kapsa na náboje bola vyšívaná perlami. Aj na nej boli písmená T. D. Nosil som ju na opasku, ako aj ty nosíš svoju. A na svoju náramnú radosť pozorujem, že aj na nej sú tie isté litery. Nevieš, ako sa moje písmená dostali na tvoju kapsu?

- No.

- Ale ja viem. Jednoducho si moju pušku a moju kapsu na náboje potiahol, ako sa vraví. Náčelník má nosiť len veci, ktoré ukoristil v boji. Má pohŕdať majetkom, ktorý je ukradnutý. Musím ti teda tie veci odňať.

Zrazu vytrhol náčelníkovi z rúk pušku a spoza pása kapsu na náboje. A už aj odchádzal. Ale Indián bleskurýchle skočil za ním.

- Daj tie veci sem!

Naraz vedel obstojne po anglicky.

- No! - odvetil Droll.

- Tá puška je moja! -No.

- Aj tá kapsa na náboje!

- No.

- Si zlodej! -No.

- Sem s tými vecami, lebo ťa k tomu donútim! - No.

Indián vytiahol nôž. Tí, čo nepoznali Drolla, už si mysleli, že dôjde k boju. Ale Droll sa zrazu z plného hrdla rozosmial a zvolal:

- Teraz som zlodejom, lebo som ukradol svoje vlastné veci! Je to možné? No, nebudem sa škriepiť. Ty si Dlhé ucho, poznám ťa.

Lenže nemáš dlhé iba ucho, ale aj prsty! Statočne sa ku všetkému priznaj, a dostaneš nazad, čo som ti vzal. Ja som si už zadovážil inú pušku a kapsu na náboje. Teda odpovedz úprimne: poznáš ma?

- Yes! - odvetil Indián.

- Bol si so mnou v pevnosti Defiance? - Yes.

- Bol si opitý? - Yes.

- A zmizol si potom aj s mojou puškou a kapsou na náboje?

- Yes.

- Dobre, dostaneš oboje. Tu máš, ber si! A tu je moja ruka! Budeme priatelia. Ale musíš hovoriť po anglicky a nekradnúť! Rozumieš?

Droll chytil Indiánovu ruku, potriasol ju a dal mu pušku i kapsu. Indián ich prijal, ani brvou nehol. No povedal veľmi prívetivo:

- Môj biely brat je môj priateľ. Vie, čo sa patrí, lebo našiel svoje veci u mňa a daroval mi ich. Je priateľom červených mužov a mám ho rád.

- Áno, priateľko, a ja mám zase rád teba. O tom sa čoskoro presvedčíš. Keby sme neboli prišli, vaše skalpy by sa onedlho boli ocitli v rukách nepriateľov.

- Naše skalpy? Kto by nám ich vzal?

- Utahovia.

- Ó, tí neprídu. Navahovia ich porazili. Aj my čoskoro vyrazíme za Utahmi, aby sme im vzali skalpy.

- A čo keď sa mýliš?

- Nemýlim sa. Vidím, že ste zajali utažských náčelníkov a bojovníkov. To značí, že Utahovia sú porazení.

- Nie. Zajatcov sme sa zmocnili sami, na vlastnú päsť. Navahovia však utrpeli hroznú porážku a utekajú. Utahovia ich prenasledujú a možno, že ešte dnes dorazia k Strieborného jazeru.

- Uff! - vykĺzlo Dlhému uchu a pritom aj ústa zabudol zatvoriť.

Aj jeho podriadení „uffkali" od prekvapenia.

- Je to možné? - spýtal sa Veľký medved. - Hovorí táto biela tetka pravdu?

- Áno, - vmiešal sa do rozhovoru Winnetou. Pretože najlepšie poznal okolie Strieborného jazera, hneď mal hotový plán na obranu. - Všetko vám vyrozprávame neskoršie, - pokračoval. - Najprv sa musíme zabezpečiť, aby nás nepriatelia nemohli prekvapiť. Môžu

sem prísť každú chvíľu. Päťdesiat bojovníkov nech ide na koňoch dolu do kaňonu. Humply Bill a Gunstick Uncle pôjdu s nami.

- Aj ja, - prosil Hobble Frank.

- Aj ja, - ozvala sa hneď tetka Drollová.

- V poriadku, -prikývol Winnetou, -môžete aj vy. Pôjdete až k miestu, kde sa kaňon začína zužovať. Tam sa ukryjete medzi skalami. Je tam dosť výčnelkov a jám, ktoré vám poskytnú dobrú ochranu. Utahovia sa budú ponáhľať za Navahmi, aby dorazili k Striebornému jazeru pokiaľ možno zároveň s nimi. Vy musíte priateľom pomôcť. Len čo sa ukážu Utahovia, pošlete nám posla a prídeme tam aj my. Dobre napojte kone a aj sami sa napite vody, koľko sa do vás vmestí, aj so sebou si zoberte, lebo tamdolu niet. Veľký medveď vám dá na cestu jedlo.

Zásob mäsa bolo dosť. Sušilo sa na remeňoch, ktoré boli natiahnuté medzi stromami. Pitnej vody bolo nadostač. Z hôr stekalo do jazera niekoľko bystrín. Pri jednej napojili kone.

Čoskoro boli päťdesiati Timbabači so štyrmi belochmi prichystaní na cestu.

Malý medveď prosil otca, aby sa aj on smel zúčastniť na výprave. Otec privolil. Malý medveď poznal jazero i kaňon lepšie než Timbabači, lebo tu býval, teda jeho prítomnosť im mohla len osožiť.

Dolina, v ktorej ležalo Strieborné jazero, sa tiahla od severu na juh. Z východnej a západnej strany bola neprístupná. Zo severu sa sem bolo možno dostať cez kaňon a úžľabinu, ktorou prišli aj belosi. Pravda, tí si cestu skrátili skalnou rozsadlinou. Druhá cesta viedla z juhu, kde bol odtok jazera.

Lenže z juhu sa Timbabači neobávali nepriateľov. Stadiaľ mohli prísť nanajvýš spriatelení Navahovia. Tam nebolo treba postaviť ani stráže, iba na severe.

Kto si pozornejšie prezrel okolie Striebornéhо jazera, ten musel čoskoro prísť k názoru, že odtok voľakedy nebol na južnej strane, ale na severnej. Prebytočná voda z jazera iste odtekala do kaňonu. Teraz sa však medzi jazerom a kaňonom týčila široká a dosť vysoká hrádza z kamenia a hliny. Kedysi tu nebola, ale sama od seba iste nevznikla, niekto ju musel postaviť. Ruky, ktoré túto prácu vykonali, iste sa už dávno rozpadli na prach, lebo na hrádzi stáli staré stromy. Mohli byť

hádam aj stopäťdesiatročné. Načo tu postavili túto hrádzu? Je na svete človek, ktorý by túto otázku vedel zodpovedať?

Oddiel, vyslaný Winnetouom, prešiel za hrádzu. Tam sa už začínal kaňon. Bol sotva päť metrov široký a dosť plytký. Až neskôr sa vrezával hlbšie a hlbšie do horniny a s hĺbkou mu pribúdalo aj šírky. Kroviny a stromy rástli na hrádzi iba na strane obrátenej k jazeru. Hneď za ňou rástli už len riedko a čoskoro zmizli úplne. Ba ani len stebielko trávy nebolo nikde vidieť.

Asi po desiatich minútach cesty steny kaňonu vystúpili do výšky až tridsiatich metrov. Ešte štvrťhodinka - a zdalo sa, že strmia až k oblohe. Pôdu tu pokrývali hladké žabice, po ktorých sa koňom veľmi zle kráčalo. Po tretej štvrťhodinke sa kaňon náhle rozostúpil do dvojnásobnej šírky. Nielen vo výške, ale aj dolu boli jeho steny divo rozoklané, zvetrané. Vyzeralo to, akoby tu skaliská ležali na pilieroch a vytvárali tak kamenné besiedky, vhodné na úkryt.

- Nariadili mi, aby sme tu zastali, - vyhlásil Malý medveď, ktorý spolu s belochmi šiel na čele oddielu. - Tu je dosť dier a všelijakých chodieb, máme sa kde skryť.

- Kone zavedieme kus cesty dozadu, - poznamenal Droll. - Na tomto mieste by ľahko mohlo dôjsť k boju, a preto ich nepriatelia stadiaľto nesmú spozorovať.

Urobili podľa jeho rady. Potom päťdesiat mužov zmizlo po oboch stranách v rozličných dierach a za skalnatými výstupkami. Belosi si nechali Malého medveďa pri sebe; mohol im poslúžiť, pretože poznal okolie. Vypytoval sa na udalosti posledných dní tak rozumne a vážne ako dospelý bojovník. Nechcel ani veriť, že sa im podarilo Utahov odraziť, keď ich prenasledovali na ceste k Striebornému jazeru. Tým väčšiu úctu teraz cítil voči bledým tvárам.

- Moji bieli bratia konali ako smelí a rozvážni muži, - vravel. - No Navahovia boli slepí a hluchí. Ľahko mohli zvíťaziť, veď Utahovia ich neočakávali. No predčasne strieľali a kričali, ani strážcov nevedeli potichu zneškodniť. Nie div, že nechali na bojisku svoje skalpy. Teraz sú Utahovia v prevahe, a keby sa boj preniesol do blízkosti Strieborného jazera...

- Tak by sme aj my do toho prehovorili slovíčko, - ozval sa Droll.

- Áno, aj my by sme sa zamiešali, - poznamenal Hobble Frank. - Rád by som vyskúšať pušku, ktorú mi lord daroval. Vedie do tohto kaňonu aj nejaký bočný vchod?

- Okrem hlavného vchodu je tu len jeden bočný. Je to skalná rozsadlina, ktorou ste prišli do kotliny, lenže Utahovia tú cestu nepoznajú.

- A Navahovia?

- Iba niektorí. Ale tým nepríde na um, aby tadiaľ šli, lebo cesta je...

Vtom sa zarazil v reči a načúval. Jeho bystrý sluch zachytil akési zvuky. Aj ostatní ich začuli. Znelo to, akoby sa unavený kôň potkýnal o kamene na ceste. O chvíľu sa ukázal jazdec. Bol to Indián z kmeňa Navahov. Jeho kôň sotva prepletal nohami. Zdalo sa, že muž je ranený, lebo jeho odev bol pofŕkaný krvou. No jazdec predsa rozhadzoval nohami i rukami, aby prinútil koňa k rýchlejšej chôdzi.

Mladý medveď vystúpil z úkrytu. Keď ho Navaho zbadal, zastavil koňa a radostne zvolal:

- Uff! Môj mladý brat! Prišli už očakávaní bojovníci Navahov?

- Doteraz nie.

- Tak sme stratení. Veľký duch nás opustil a obrátil svoju tvár k Utahom. Napadli sme ich v Jelenej doline, ale odrazili nás. Ušli sme. Utahovia sa stále hnali za nami. Strieľali do nás, ale držali sme sa dobre, hoci boli v prevahe. No dnes ráno sa k nim pripojil nový oddiel. Teraz sú štvornásobne takí silní a útočia na nás odzadu.

- Uff! Teda prehrávate?

- Veru áno. Asi vo vzdialenosti desaťkrát väčšej, než dostrelí puška, zúri boj. Poslali ma, aby som priviedol pomoc od Strieborného jazera. Domnievali sme sa, že naši bojovníci tam už dorazili. Teraz je s našimi ľuďmi koniec, môžu sa rozlúčiť so životom.

- Ešte nie. Zostúp z koňa a odpočiň si! Pomoc príde. Navaho sa náramne prekvapil, keď naraz zazrel, ako

z úkrytov vyšlo päťdesiat Timbabačov a štyria belosi. Pravda, belosi nerozumeli, o čom sa Malý medveď s Navahom rozprával. No Malý medveď im všetko pretlmočil. Keď počuli, čo sa stalo, Hobble Frank sa hneď vytasil s dobrým návrhom:

- Jeden bojovník Timbabačov nech hneď cvála k Striebornému jazeru privolať pomoc. Traja ostanú tu dozerať na kone, aby niečo

nevyparatili. My ostatní letíme, čo nám len sily stačia, Navahom na pomoc. Dopredu!

A oddiel už aj vyrazil. Štyria belosi s udatným Malým medveďom boli na jeho čele. Onedlho začuli výstrely a zazreli aj bojujúcich.

Áno, s Navahmi bolo zle. Ich kone boli zväčša postrieľané. Steny kaňonu tu boli hladké, bez výklenkov, takže sa Navahovia museli ukrývať za mŕtve kone. Akiste nemali už ani náboje, ani šípy, lebo strieľali, či už z pušiek, alebo z lukov, iba vtedy, keď mali cieľ istý. Najodvážnejší vybiehali spoza mŕtvych koní a zbierali šípy Utahov. Nepriateľov bolo toľko, že stáli za sebou v niekoľkých radoch, a to po celej šírke kaňonu. Bojovali pešky, kone poslali preč, aby im ich nepostrieľali. A to bolo pre Navahov veľké šťastie. Keby boli Utahovia vysadli na kone a zaútočili, veru sotvaktorý z Navahov by sa bol zachránil.

Bojový hurhaj na chvíľu utíchol. Utahovia zbadali, že nepriateľom prichádza posila. Sotva belosi zistili, že sú na dostrel, zastali uprostred kaňonu. Nekryli sa, lebo vedeli, že zlé pušky Indiánov nenesú až sem. Priložili zbrane k lícam, zamierili a naraz vypálili. Krik Utahov dosvedčoval, že guľky trafili. Ďalšie štyri výstrely, a ďalší štyria Utahovia skríkli. Timbabači sa prikrčili a náhlili sa dopredu, aby aj oni mohli strieľať. Ich pušky tiež niesli na kratšiu vzdialenosť.

Humply Bill poznamenal, že by nemali strieľať všetci štyria naraz, pretože medzi nabíjaním vzniká v streľbe prestávka. Dvaja nabíjať a dvaja strieľať - tak by to malo byť. Ostatní mu dali za pravdu.

Čoskoro sa ukázalo, čo dokážu štyria šikovní strelci s dobrými puškami. Ani jedna guľka nešla pomimo. Utahovia, ktorí mali pušky, mierili len na belochov, nie na Navahov. Tí si teraz vydýchli.

Vedľa zálesákov si kľakol Malý medveď a spustil zo svojej pušky prudkú paľbu. Výstrel hrmel za výstrelom. Utahovia ustupovali. Ostali tam iba tí, čo mali strelné zbrane. No ich guľky nedoletovali až k nepriateľom a bližšie si Utahovia netrúfali. Tu Hobble Frank zvolal na Malého medveďa:

- My piati ostaneme tu. Nech sa Navahovia stiahnu za nás. Povedz im to!

Náčelníkov syn poslúchol a Navahovia hneď vyskočili a bežali dozadu skryť sa za belochov. Bol to smutný pohľad. Až teraz bolo vidieť, ako zredli rady Navahov. Ostalo ich sotva šesťdesiat, a aj z tých bola polovička už bez koni. Našťastie mohli nerušene ustúpiť, lebo aj Timbabači ostali ležať na svojom mieste pred belochmi a držali Utahov v šachu. Bolo to vlastne zahanbujúce pre nich, že sa neodvážili prudko napadnúť Utahov. No z druhej stránky sa im to muselo odpustiť, mnohí z nich by boli padli. Indiáni najradšej útočia len vtedy, ak majú víťazstvo isté a bez značných strát. Inak si dva razy rozmyslia, či majú zaútočiť.

Navahovia, ktorí sa dostali za belochov, ustupovali vždy ďalej a ďalej. Keď už boli hodne ďaleko vzadu, pomaly začali ustupovať aj štyria belosi s Malým medveďom a tiež Timbabači. Utahovia postupovali za nepriateľom. Šetrili si šípy a strieľali väčšinou len z pušiek. Tak sa postupne bojisko premiestňovalo, až sa Timbabači a belosi dostali na miesto, kde sa skrývali predtým, než vyrazili do boja. Navahovia sa tu už medzitým skryli. A naraz - na povel Malého medveďa - za výklenkami a v rozličných dierach zmizli aj Timbabači s belochmi. Boli v bezpečí, tu ich nemohla trafiť nijaká guľka. Utahovia, pravdaže, poskytovali presný terč. Ak čoskoro príde očakávaná pomoc, nebude pochybností o tom, kto zvíťazí.

A táto pomoc bola už na ceste. Winnetou stručne rozpovedal Veľkému medveďovi, čo sa stalo v Jelenej doline. Veľký medveď sa zamračil a povedal:

- Vystríhal som Navahov a radil som im, aby vyčkali, kým nebudú pospolu všetci ich bojovníci. Ale oni boli presvedčení, že ani Utahovia sa ešte nespojili, a chceli jednotlivé oddiely postupne ničiť. Teraz ich stihol osud, ktorý chystali nepriateľom.

- Ešte nie celkom, - poznamenal Old Shatterhand, - ešte ich nezničili.

- Myslíš? Moja mienka je iná, - odpovedal Veľký medveď. - Poznám miesta, kde sa zhromažďujú bojovníci Utahov. Oddiely Navahov, ktoré sa majú zhromaždiť pri Striebornom jazere, musia ísť popri táboroch utažských bojovníkov. Ľahko sa môže stať, že nepriatelia obkľúčia Navahov zo všetkých strán. A keby sa Navahom aj podarilo dostať do hôr, prenasledovateľov tam bude čoraz viac. Ba môžeme čakať, že čoskoro i tu pri Striebornom jazere sa zhromaždí do tisíc utažských bojovníkov.

- Čo by potom bolo s tebou? - spýtal sa Old Shatterhand. - Ako sa voči tebe budú správať Utahovia? Nepriateľsky?

- Áno.

- Teda si vo veľkom nebezpečenstve.

- Nie som.

- Azda preto, že tu máš Timbabačov a očakávaš ešte Navahov?

- Nie. Nespolieham sa ani na jedných, ani na druhých. Spolieham sa iba na seba.

- Nerozumiem ti.

- Nebojím sa ani tisícich Utahov.

- Naozaj ťa nechápem.

- Stačí, aby som zdvihol ruku, a všetci sú stratení. Zahynú v jedinej chvíľočke.

-Hm... Všetci?

- Neveríš? Pravda, ty nemôžeš také dačo pochopiť. Bledé tváre sú síce veľmi múdri ľudia, ale na takú myšlienku by asi nikto z nich neprišiel.

Povedal to s výrazom pýchy na tvári. Old Shatterhand zablúdil pohľadom na jazero, potom na hory, a naraz mu okolo úst zaihral úsmev.

- Lenže tá myšlienka sa nezrodila v tvojej hlave, - povedal Veľkému medveďovi.

- Nie. Odkiaľ to vieš?

- Dovtípil som sa. My belosi sme na takú myšlienku nemohli prísť, lebo sme kresťania a nenávidíme masové vraždy. Ale zato sme dosť múdri, aby sme nazreli do vašich duší.

- Azda vieš, prečo sa nebojím nepriateľov, aj keby ich bolo tisíc?

- Viem.

- Tak to povedz!

- Veď tým by som prezradil tvoje tajomstvo.

- Neprezradíš ho. Nie je možné, aby si uhádol, o čo tu ide. Toto tajomstvo poznám len ja a môj syn.

- A ja.

-Nie. Dokáž to!

- Dobre. Zahubíš tisíc Utahov vo chvíľočke?

- Áno.

- Keď budú v kaňone?

- Áno.

- To nemôžeš urobiť nožom ani puškou, ani inou zbraňou.

- Máš pravdu. Lenže spôsob, akým to urobím, nemôžeš uhádnuť.

- Prečo by som nemohol? Urobíš to pomocou prírodnej sily. Pomocou vetra či búrky? Nie. Pomocou ohňa? Ani to nie. Nuž teda pomocou vody!

- Rozmýšľaš dobre a múdro. Ale ďalej sa nedostaneš.

- Uvidíme. Kde je toľko vody, aby si tisíc mužov utopil? V jazere. Pôjdu títo ľudia do jazera? Teda jazero musí prísť k nim. Jeho vody zaplavia celý kaňon. Ako by sa to mohlo stať? Veď medzi kaňonom a jazerom čnie vysoká, silná hrádza. Nuž, pred dávnymi časmi tu táto hrádza nebola. Nevytvorila ju príroda, ale ľudia. Akiste je tam zariadenie, pomocou ktorého sa hrádza môže náhle otvoriť. A dravý vodný prúd vo chvíľočke zaplaví suchý kaňon. Uhádol som?

Hoci sa Veľký medveď namáhal zachovať pokoj, ktorý musí Indián, a najmä náčelník, zachovať za každých okolností, nepodarilo sa mu to. Vzrušene zvolal:

- Vari si vševedúci?

- Nie, ale viem uvažovať.

- Uhádol si, naozaj si uhádol. Ale čo myslíš, ako som sa dostal k tomuto tajomstvu?

- Zdedil si ho.

- Máš pravdu. A vedel by si, ako sa otvára hrádza?

- Ak dovolíš, aby som pri hrádzi trochu pátral, čoskoro ti na túto otázku odpoviem.

- Nie, nedovolím ti pátrať. Ale či by si vedel uhádnuť, prečo túto hrádzu vystavali?

- Z dvoch príčin. Poprvé, na obranu. Dobyvatelia týchto južných krajov prišli všetci od severu a tento veľký kaňon bol iste vhodnou cestou. Preto tu vystavali hrádzu, aby mohli vodu zadržať a potom ju naraz vohnať do kaňonu.

- A druhá príčina?

- Poklad.

- Poklad? - opakoval náčelník a mimovoľne o krok ustúpil. - Čo ty vieš o poklade?

- Nič. Ale veľa si môžem domyslieť. Vidím jazero, jeho brehy, okolie a uvažujem. Kým tu nebola hrádza, nebolo tu ani jazero, len táto hlboká dolina. Bystriny, ktoré tu ešte i dnes žblnkocú, tiekli po jej dne a spájali sa v rieku. Tá si vyhĺbila kaňon. Žil tu bohatý národ.

Dlho bojoval proti dobyvateľom. Napokon však videl, že musí alebo podľahnúť, alebo ujsť, aspoň na čas. Tu v doline zakopal svoje najcennejšie veci, zlato, drahokamy, posvätné nádoby, bôžikov a potom vystaval hrádzu, aby tu vzniklo veľké jazero, ktorého vody by sa stali tichým a nepremožiteľným strážcom obrovského pokladu.

- Mlč, mlč, lebo uhádneš všetko, všetko! -vyľakane zvolal Veľký medveď. - Nehovorme o poklade, ale iba o hrádzi. Áno, môžem ju otvoriť. Môžem utopiť tisíc, ba viac než tisíc Utahov, ak sa zhromaždia v kaňone. Mám to urobiť, keď prídu?

- Preboha, nie! Je aj iný prostriedok, ako ich premôcť.

- Aký? Zbrane?

- Áno. A okrem toho sú tu rukojemníci. Tam v tráve ležia najslávnejší náčelníci Utahov. Ich bojovníci iste pristúpia na naše podmienky, len aby zachránili svojich vodcov. Preto sme sa ich zmocnili a vzali ich so sebou.

- Ale potom je potrebné, aby sme týchto zajatcov dali na bezpečné miesto.

- Vieš o takom?

- Áno. Najprv nech sa najedia a utíšia si smäd. Potom ich tam uväzníme.

Zajatcom sňali putá z rúk. Dostali mäsa a vody a potom ich znovu zviazali. Niekoľkí Timbabači ich naložili do člnov a odviezli na ostrovček. Preplavili sa ta aj Old Firehand, Old Shatterhand a Winnetou. Boli veľmi zvedaví, ako vyzerá vnútrajšok starého staviska.

Prízemie bolo rozdelené na dve miestnosti. V jednej bol kozub, teda bola to kuchyňa, a druhá bola iste obývacia izba, ale veľmi chudobne zariadená. Bola tu len rohožka a v kúte jednoduché lôžko.

- Tu majú ostať zajatci? - spýtal sa Old Shatterhand.

- Nie, tu by neboli bezpeční. Máme tu lepšie miesto.

Spomenuté lôžko sa skladalo z dreveného rámu, na ktorom ležali rohožky z tŕstia a prikrývky. Veľký medveď odsunul lôžko nabok. Ukázal sa štvorcový otvor. Namiesto rebríka bolo v ňom brvno so zásekmi. Najprv zostúpil náčelník, za ním šiel Old Shatterhand. Ostatní mali spúšťať zajatcov jedného po druhom.

Štvorcovým otvorom prenikalo do tejto pivnice málo svetla. Bola väčšia než obývacia izba, pretože bola predĺžená smerom k záhradnej časti ostrova. Protiľahlú stranu uzatvárala priečka z tehál,

na ktorej nebolo dverí ani obloka. Keď na ňu zálesák zaklopal, ozval sa temný, dutý zvuk. Teda za ňou je ešte druhá pivnica, hoci vchod do nej nebolo vidieť.

Utahov sem po jednom povpúšťali a pokládli vedľa seba. Old Shatterhand sa bál, že tu budú mať málo vzduchu. No Veľký medveď mu odvetil:

- Dobre sa im bude dýchať. Tehly, z ktorých je celá budova vystavaná, sú duté, takže nimi ľahko preniká vzduch. Starí obyvatelia týchto krajov vedeli dobre, čo robia.

Old Shatterhand niekoľko ráz stúpil prudšie na dlážku. Robil to len akoby náhodou, mimovoľne, no v skutočnosti to bolo zámerné. Aj dlážka pivnice znela duto. Túto vzdušnú budovu z dutých tehál akiste vystavili prv, než tu vzniklo jazero. Zároveň navŕšili okolo nej množstvo hliny a kameňov, aby sa tu vytvoril ostrovček. Či azda obrovský poklad leží pod touto budovou na dne jazera?

Na ďalšie skúmanie nebolo času, lebo do pivnice už uložili posledného zajatca a náčelník zase vystupoval po primitívnom rebríku. Old Shatterhand musel ísť za ním.

Pod strechou budovy viseli veľké zásoby sušeného údeného mäsa. Naložili z neho do člnov, aby ho odviezli na breh. Práve keď doplávali k brehu, pricválal sem na spenenom koni posol, ktorého poslali po pomoc. Timbabači a Veľký medveď veru netušili, že nepriatelia sú už tak blízko. Všetci pochytali zbrane a už aj sa hnali ku koňom.

Pravdaže, Elien musela ostať tu, no nemohli ju nechať bez ochrancu. A pretože sa každý chcel zúčastniť v boji, musel pri nej napokon ostať otec. Veľký medveď mu poradil, aby sa s dcérkou preplavil na ostrovček, kde budú bezpečnejší. Pri jazere neostal nikto. Nemali sa síce čoho obávať, ale istota je istota. Inžinier Butler teda posadil dcérku do člna, vzal si zbrane a nasadol aj sám. Odrazil od brehu práve vo chvíli, keď ostatní vyrazili na pomoc svojim druhom.

Hnali kone oveľa rýchlejšie než prvý oddiel. Cválali ako diví po výmoľoch, kameňoch, hrbolcoch a za štvrť hodiny prešli vzdialenosť, na ktorú by prvý oddiel potreboval trištvrte hodiny. Dorazili ku koňom. Vpredu hrmeli výstrely. Muži zostúpili zo sediel. Aj oni tu nechali svoje kone a rozptýlili sa čo najrýchlejšie do menších skupiniek, ktoré sa rozišli napravo i naľavo. Až do

rozoklanej časti kaňonu, ktorá slúžila ich priateľom za úkryt, dostali sa tak, že ich Utahovia nespozorovali.

Pravdaže, tí sa nesmierne potešili, že tak rýchlo prišla pomoc. Humply Bill v krátkosti príchodzím rozpovedal doterajší priebeh boja. Pritom vyzdvihol všetkých, ktorí sa v boji vyznamenali, ale najmä Hobble Franka, a ten bol na pochvalu nemálo hrdý.

Utahovia sa domnievali, že majú do činenia len s tými mužmi, ktorých už videli. Zdalo sa im, že by rýchlym útokom mohli boj vyhrať. Rozhodli sa, že tak hneď urobia a dohonia, čo zameškali. Belosi a Timbabači, ktorí boli skrytí vpredu, videli, že sa Utahovia chystajú na útok. Ihneď to oznámili svojim druhom. Všetci sa teda prichystali.

Zrazu sa rozľahol rev, akoby z pekla vypustili hordu diablov. Utahovia sa rozbehli do útoku. No nepriatelia spustili na nich sprava i zľava takú prudkú paľbu, že Utahovia v nej nevydržali ani dve minúty. Rýchlo ustúpili. Na bojisku ostalo mnoho ranených a mŕtvych. Old Shatterhand stál za skalným pilierom a vypálil už niekoľko ráz zo svojej henryovky. Pravdaže, nie preto, aby Utahov zabíjal, ale aby ich poranil. Len to chcel dosiahnuť, aby boli neschopní pre ďalší boj. Vtom zbadal, ako sa z úkrytov vyvalili Timbabači, aby ranených a mŕtvych oskalpovali. Popredku sa hnal náčelník.

- Stojte! - zahrmel zrazu Old Shatterhandov hlas. - Nedotýkajte sa ranených!

- Prečo? Ich skalpy patria nám! - odvetil Dlhé ucho.

Zároveň vytiahol nôž a sklonil sa nad jedného z ranených, aby mu stiahol skalp. Ale v nasledujúcej chvíľočke už stál Old Shatterhand pri ňom, oprel mu o čelo hlaveň revolvera a pohrozil mu:

- Len čo sa tvoj nôž zareže do jeho kože, strieľam! Dlhé ucho sa nebál ukradnúť pušku a kapsu na náboje,

ale dať sa zastreliť, to sa bál. Vzpriamil sa, prívetivo sa usmial a povedal:

- Čo máš proti tomu? Veď Utahovia oskalpujú zase nás, keď nás dolapia.

- Keby som bol pri tom, museli by sa toho zrieknuť! Nestrpím to, najmä ak ide o skalpovanie živého človeka.

- Nech si teda ranení majú svoje skalpy. Ale mŕtvym ich vezmem.

- Akým právom?

- Nechápem ťa, - urazene povedal Dlhé ucho. - Mŕtveho nepriateľa predsa musíme oskalpovať.

- Mŕtvych je tu mnoho. Všetkých si premohol?

- Nie. Jedného som však trafil.

- Ktorého?

- To neviem.

- Je naozaj mŕtvy?

- Ani to neviem. Utekal ďalej.

- Tak mi ukáž mŕtvolu, v ktorej väzí guľka z tvojej pušky. Potom si môžeš vziať skalp.

Náčelník s hundraním zaliezol do svojho úkrytu a ostatní Timbabači nasledovali jeho príklad.

Vtom zdola, kde sa porazení Utahovia zhromažďovali, rozľahol sa pokrik. Kým Old Shatterhand stál medzi Timbabačmi, Utahovia ho nemohli vidieť. No teraz, keď ho zazreli na voľnom mieste, spoznali ho a hneď bolo počuť výkriky:

- Old Shatterhand!

- Čarodejná puška! Čarodejná puška!

Nemohli pochopiť, kde sa tu zálesák zrazu vzal. Zapôsobilo to na nich ako hrom z jasného neba. No tým väčšiu odvahu cítil Old Shatterhand. Pomaly kráčal k Utahom, a keď ho už mohli dobre počuť, zvolal:

- Zoberte si svojich mŕtvych a ranených. Darujem vám ich.

Jeden z náčelníkov postúpil dopredu a spýtal sa:

- A nebudete na nás strieľať?

- Nie.

- Hovoríš pravdu?

- Old Shatterhand nikdy neluhá.

Po týchto slovách sa zálesák obrátil a vrátil sa do svojho úkrytu.

Indiáni sú veľmi podozrievaví, no tejto bledej tvári verili. Neobávali sa, že ich oklame. Indiáni pokladajú za veľkú hanbu, ak mŕtvych a ranených nemôžu z bojiska odniesť. Utahovia poslali - zatiaľ iba na skúšku - dvoch bojovníkov, aby sa pokúsili priniesť raneného. Približovali sa k bojisku len pomaly, zdvihli jedného raneného a odniesli ho. Potom sa vrátili a odniesli aj druhého.

Keď nepriatelia ani teraz nestrieľali, Utahovia nadobudli dôveru a vyšlo ich viacej. Old Shatterhand opäť vystúpil z úkrytu. Naľakali sa a chceli ujsť. Ale on na nich zvolal:

- Ostaňte! Nič vám neurobím!

Neochotne zastali. Priblížil sa k nim a spýtal sa:

- Koľko náčelníkov máte teraz?

- Štyroch.

- Ktorý z nich je hlavný?

- Kai Unune, Rachotiaci hrom.

- Povedz mu, že sa s ním chcem rozprávať. Nech vyjde do polovice cesty a ja tiež vyjdem do polovice. Stretneme sa teda uprostred. Zbrane obaja odložíme.

Indiáni doniesli náčelníkovi posolstvo a čoskoro sa vrátili s odkazom:

- Rachotiaci hrom príde a s ním aj ostatní traja náčelníci.

- Ja si privediem len dvoch druhov. Možno ich aj pozná. Keď skončíte svoju prácu, Rachotiaci hrom môže prísť.

Čoskoro sa z jednej strany blížili štyria indiánski náčelníci a z druhej Old Shatterhand, Winnetou a Old Firehand. V polovici cesty sa zišli, pozdravili sa vážnym kývnutím hlavy a sadli si na zem. Pýcha bránila Indiánom, aby prví začali rozhovor. Keďže mali na tvárach silnú vrstvu farby, nebolo možno rozoznať, ako sa tvária. No v ich očiach sa zračil údiv, keď videli vedľa Old Shatterhanda ešte ďalších dvoch slávnych bojovníkov. Utahovia hodnú chvíľu mlčky hľadeli na belochov a Winnetoua a tí zase na nich. Napokon najstarší z Utahov, Rachotiaci hrom, stratil trpezlivosť. Rozhodol sa, že začne. Vstal, dôstojne sa vyrovnal a spustil:

- Keď šíre prérie patrili ešte synom veľkého dobrého Manitoua a keď u nás ešte neboli bledé tváre, vtedy...

- ... ste mohli rečniť, ako dlho sa vám len chcelo, - prerušil ho Old Shatterhand. - Bledé tváre vyjadrujú svoje myšlienky stručne a prosím náčelníka, aby si aj on teraz tak počínal.

Keď Indián začne, nevie, kedy prestať. Porada s náčelníkmi by bola trvala azda celé hodiny, keby Old Shatterhand nebol jej niť pristrihol hneď na začiatku. Rečník pozrel naňho napoly začudovane a napoly nahnevane a povedal:

- Rachotiaci hrom je preslávený náčelník. Nad hlavou mu prešumelo viacej liet než, Old Shatterhandovi a nie je zvyknutý, aby

ho mladí muži prerušovali. Ak ma bledé tváre chcú urážať, nemuseli ma sem volať. Dohovoril som. Howgh!

Tu vstal Old Shatterhand a povedal:

- Nemienil som ťa uraziť. Bojovník môže mať mnoho rokov, a predsa môže byť neskúsenejší ako mladík. Chcel si hovoriť o starých časoch, keď tu ešte neboli bledé tváre. No my chceme hovoriť o dnešku. Keďže som ťa ja dal sem zavolať, mne prislúcha, aby som hovoril prvý a aby som ti predostrel svoje požiadavky. Aj ja som dohovoril. Howgh!

Bola to ostrá výčitka. Old Shatterhand ňou naznačil Indiánovi, kto tu má právo hovoriť a klásť podmienky. Utahovia mlčali, a zálesák teda pokračoval:

- Vyslovil si moje meno, to znamená, že ma poznáš. Poznáš azda aj týchto dvoch bojovníkov, ktorí tu sedia so mnou?

- Áno. Je to Old Firehand a Winnetou, náčelník Apačov.

- Tak iste vieš aj to, že sme vždy boli priateľmi červených mužov. Ani jeden Indián nemôže povedať, že by sme ho boli urazili alebo mu ublížili. Ba dokonca neraz sme sa vzdali svojho práva a odpustili sme, hoci sme mohli trestať. Prečo nás teda prenasledujete?

- Pretože ste priateľmi našich nepriateľov.

- To nie je pravda. Veľký vlk nás zajal, hoci sme proti nemu nepodnikli nič nepriateľské. Viac ráz nám ukladal o život, viac ráz zrušil dané slovo. Keď sme si chceli zachovať život, museli sme sa proti Utahom brániť.

- A či ste v Mokrom lese nezrazili na zem nášho Starého náčelníka? Či ste nezajali niekoľkých našich náčelníkov a bojovníkov?

- Urobili sme to len preto, aby sme sa mohli brániť.

- Aj teraz bojujete s Navahmi a Timbabačmi, ktorí sú našimi nepriateľmi.

- Ocitli sme sa medzi nimi náhodou. Išli sme k Striebornému jazeru a tu sme sa s nimi stretli. Dozvedeli sme sa, že má prísť k boju medzi nimi a vami, a ponáhľali sme sa dohodnúť medzi oboma stránkami mier.

- My však chceme pomstu, a nijaký mier. A najmä nie mier z vašich rúk!

- Či ho prijmete, to je vaša vec. My si však pokladáme za povinnosť ponúknuť vám dohodu o mieri.

- My sme víťazi.

- Boli ste, ale teraz už nie ste. Vieme dobre, že sa vám stala krivda. No je od vás nespravodlivé, že sa chcete pomstiť na nevinných. Vystavili sme naše životy veľkému nebezpečenstvu. Keby všetko záviselo len od vás, už by sme boli dávno zahynuli pri mučiarskych koloch ako ostatné bledé tváre v Jelenej doline.

- Čo vy o tom viete?

- Všetko. Pochovali sme ich mŕtvoly.

- Ty si tam teda bol?

- Áno. Boli sme vo vašom tábore. Počuli sme, o čom ste sa rozprávali, a videli sme, čo ste robili. Stáli sme za stromami, keď prišli Navahovia, a videli sme, že ste ich zahnali.

- To nie je možné. To nie je pravda.

- Vieš, že Old Shatterhand nikdy neluhá. Spýtaj sa utažských náčelníkov, ktorí tam vtedy boli.

- Ako sa ich môžem spýtať, keď nám kdesi zmizli?

- Zmizli? Kam?

- Nevieme.

- Azda ich zabili Navahovia?

- Nie. Zo začiatku sme si to mysleli, ale potom sme sa presvedčili, že to nie je tak, lebo sme nenašli ich mŕtvoly. Mysleli sme teda, že ich zajali Navahovia. No keď sme ich prenasledovali, nezbadali sme u nich ani jedného zajatca. Niekoľkých Navahov sme zajali, ale ani tí nám nevedeli o našich náčelníkoch nič povedať. Je isté, že náčelníci Utahov nie sú medzi Navahmi.

- Ale z povrchu zeme predsa nemohli zmiznúť.

- Azda ich vzal Veľký duch k sebe.

- Nie. Veľký duch nepotrebuje takých vierolomných a zradných mužov. Vydal ich do rúk nám.

-Vám?

- Áno. Do rúk tých bledých tvárí, ktoré ste vy chceli usmrtiť pri mučiarskych koloch.

- Tvoj jazyk je lživý. Hovoríš tieto slová len preto, aby si nás prinútil k mieru.

- Áno, chcem vás prinútiť k mieru a aj to urobím. No čo som povedal, je čistá pravda. Keď sme vtedy večer boli vo vašom tábore v Jelenej doline, zajali sme troch vašich náčelníkov.

- Tak, že to ostatní bojovníci nezbadali?

- Nikto to nemohol spozorovať, nikto nemohol počuť zradný výkrik. Zrazili sme ich na zem a omráčili, takže nestihli ani muknúť. Či ma nadarmo volajú Old Shatterhand, Drviaca ruka?

- To je pravda. Lenže naši bojovníci by to predsa boli videli.

- V Jelenej doline je úkryt, ktorý my poznáme, ale vy nie. Dokážem ti, že hovorím pravdu. Čo je toto?

Vytiahol z vrecka úzky remienok, na ktorom boli poprišívané perleťové gombíky valčekovej podoby. Pridržal ho pred očami Rachotiaceho hroma.

- Uff! - zľakane skríkol Rachotiaci hrom. - To je vampum Žltého slnka. Dobre ho poznám.

- A toto? - Old Shatterhand vytiahol druhý remienok.

- To je vampum náčelníka Štvorbizóna. Aj ten poznám.

- A tento tretí vampum?

Keď ukázal ešte i tretí remienok, starému náčelníkovi skoro dych vyrazilo. S hrôzou zalomil rukami a trhane vyjachtal:

- Ani jeden ... bojovník nevydá ... svoj vampum. Je mu... nadovšetko posvätný. Kto má vampum iného ... musel ho buď zabiť, alebo zajať. Žijú ešte tí traja náčelníci?

- Áno.

- Kde sú?

- V našej moci. Na bezpečnom mieste.

- Pri Striebornom jazere?

- Priveľa sa vypytuješ. Nezabúdaj, že okrem týchto spomínaných troch náčelníkov máme aj iných zajatcov. Aj to sú náčelníci alebo udatní bojovníci, z ktorých by sa v budúcnosti iste stali náčelníci.

- Čo chcete s nimi urobiť?

- Život za život, krv za krv! Dohodnite sa na mieri s Navahmi a Timbabačmi, a vydáme vám zajatcov!

- Aj my máme zajatcov. Vymeňme ich muža za muža!

- Azda ma pokladáš za malého chlapca, ktorý nevie, že náčelníka vymieňajú najmenej za tridsiatich bojovníkov? Dobre si rozváž môj návrh! Nezabúdaj, že je lepšie, keď dostanete na slobodu svojich náčelníkov, než keby ste zabili ešte sto alebo dvesto nepriateľov.

- Ale získali by sme aj ďalšiu korisť. To nerátaš?

- Korisť? Pshaw! O tom nemôže byť ani reči, lebo už nemôžete zvíťaziť. Stojíme tu proti vám päťdesiati zálesáci. Boli sme v zajatí Utahov, a predsa sme ich preľstili. Museli nás prepustiť a dokonca

nám museli dať na cestu aj niekoľko svojich náčelníkov. Toto sme si od Utahov vynútili, hoci sme ležali v putách. Čo dokážeme teraz, keď sme na slobode, keď nám nikto nemôže prekážať? Hovorím ti len toľko: ak nepristúpiš na mier, máloktorí z tvojich ľudí uzrú svoje vigvamy.

Na Rachotiacom hromoví bolo vidieť, že tieto slová naňho mocne zapôsobili. Pochmúrne hľadel do zeme. Old Shatterhand pokračoval, aby tento účinok ešte zvýšil:

- Vaši náčelníci nám ukladali o život. Dostali sa nám však do rúk a teraz by sme ich celkom oprávnene mohli zabiť. Neurobili sme to len preto, lebo to s nimi myslíme dobre. Keď vám teraz radíme, aby ste prijali mier, zase to len myslíme s vami dobre. Vieme celkom iste, že by sme vás v budúcom boji porazili. Rozhodni sa teda čo najskôr, kým ešte nie je neskoro.

Tu povstal Old Firehand v celej svojej hrozivej veľkosti a povedal:

- Pshaw! Načo toľko slov, veď máme zbrane! Nech nám Rachotiaci hrom povie priamo, či chce vojnu, alebo mier. Potom budeme vedieť, na čom sme a čo si Rachotiaci hrom vyvolil: či život, alebo smrť.

- Tak rýchlo sa nemôžem rozhodnúť, - znela odpoveď.

- Prečo nie? Ste muži, alebo squaw?

- Nie sme ženy, ale bojovníci. Najprv sa musíme pozhovárať s našimi ľuďmi.

- Ak ste náčelníci, tak to nie je potrebné. Vidím, že chcete iba získať čas, aby ste na nás vymysleli nejaký úskok, ako to už býva vaším zvykom. Ale proti našim päsťam a zbraniam vám nepomôže nijaké mudrovanie.

- Nech Old Firehand hovorí pokojne, ako ja pokojne odpovedám. Nepatrí sa, aby muž bol prchký. Odídeme a rozmyslíme si, čo urobíme.

- Nezabúdaj, že o pol hodiny nastane noc.

- Aj v noci vám môžeme povedať, na čom sme sa dohodli. Kto bude chcieť hovoriť, či už z našej, alebo vašej strany, nech vystrelí a potom hlasne zavolá. Z druhej strany mu odpovedia. Dohovoril som. Howgh!

Vstal, ľahko kývol hlavou na pozdrav a odišiel. Ostatní náčelníci sa pobrali za ním.

- Teraz sme práve tam, kde sme boli aj predtým, - hneval sa Old Firehand.

- Môj brat hovoril príliš prudko, - odvetil Winnetou pokojne, ako to mal vždy vo zvyku. - Mal nechať slovo Old Shatterhandovi. Rachotiaci hrom už váhal a prikláňal sa k nášmu názoru.

Old Firehand iste uznal pravdivosť výčitky, lebo neodvetil. Keď sa vrátil k ostatným, Dlhé ucho ich privítal otázkou:

- Na porade boli štyria Utahovia. Prečo ste vy šli len traja?

- Pretože nás bolo dosť, - odsekol Old Firehand nevrlo.

- Ale sú tu aj iní. Aj ja som náčelník, teda aj ja som mal byť na porade práve tak ako vy.

- Dosť sa tam hovorilo nadarmo. Nebolo tam treba ešte štvrtého.

Dlhé ucho mlčal. Keby však nebol mal tvár pomaľovanú, bolo by na nej zreteľne vidieť, aký je namrzený. A vôbec - mal veľmi zlú náladu. Zahanbil ho Droll, keď mu dokázal, že má jeho ukradnutú pušku a kapsu na náboje. Musel však túto urážku preglgnúť. Potom ho zahanbil Old Shatterhand, keď mu nedovolil skalpovať. A to všetko videli jeho ľudia. Náčelník bol zbabelec, ktorý nemal odvahu postaviť sa priamo na odpor, zato tým prudšie vrel hnev v jeho vnútri.

Prišiel súmrak a onedlho noc. Nebolo sa čo obávať, že by sa Utahovia odvážili zaútočiť, ale z opatrnosti bolo treba postaviť stráže. Dlhé ucho sa dobrovoľne ponúkol, že prevezme i s niekoľkými svojimi bojovníkmi stráž. Odmietnuť ho nemohli. Old Shatterhand mu určil, ako i ostatným Timbabačom, miesto, kde majú strážiť, a prikázal mu, aby ďalej dopredu nepostupovali.

S náčelníkom boli piati bojovníci, ktorí sa rozostavili v kaňone. Dlhé ucho stál na konci pravého krídla. Old Shatterhand si ľahol na zem a plazil sa dopredu. Azda sa mu podarí zistiť, kde a ako sa utáborili nepriatelia. Podarilo sa mu to naozaj, a to v krátkom čase. Utahovia postavili síce troch strážcov, ale ani jeden ho nezbadal, prekĺzol povedľa nich. Zistil, že nepriatelia si políhali v tej časti kaňonu, ktorá sa náhle rozširovala. Uspokojený sa vrátil.

Dlhé ucho videl, že zálesák odišiel na výzvedy. Hnevalo ho, že jemu túto úlohu nezveril. On, náčelník indiánskeho kmeňa, sa v tom iste lepšie vyzná ako bledá tvár. V duši ho žrala zlosť. Prial si dokázať týmto belochom, že je dôležitou osobou, ktorú si treba všímať. Ej, keby sa tak Utahovia radili na nejakom dôležitom pláne a

on ho vypočul! Táto myšlienka mu nedala pokoja a napokon sa rozhodol, že sa odkradne do nepriateľského tábora. Plazil sa pomaly dopredu, vždy ďalej a ďalej. No nešlo mu to tak ľahko, ako si predstavoval. Kamenie sa uhýbalo pod dlhými nohami a rukami. Musel dávať väčšmi pozor na to, čo sa robí pod ním než pred ním. Opäť sa mu spod nohy odkotúľal kameň. Zrazu sa vedia neho mihol akýsi čierny tieň a pred ním tiež. Dve silné ruky ako železné kliešte mu zovreli krk. Druhé dve ruky mu pritisli ramená k telu, Vyrazilo mu dych, stratil vedomie.

Keď prišiel k sebe, videl, že leží medzi dvoma mužmi, ktorí opierajú hroty nožov o jeho obnaženú hruď. Ruky aj nohy mal spútané a v ústach mal šatku. Pohol sa a tento jeho pohyb spozoroval tretí muž, ktorý sedel trochu bokom. Hneď mu položil ruku na hlavu a ticho zašepkal:

- Spoznali sme ťa, si Dlhé ucho. Ja som Rachotiaci hrom. Ak bude Dlhé ucho múdry, nestane sa mu nič. Ak nebude múdry, nože, ktoré cíti na hrudi, vbodnú sa mu do srdca. Ak počul moje slová a súhlasí s nimi, nech mi to naznačí kývnutím hlavy.

Zajatý náčelník prikývol. Mohol si voliť len medzi životom a smrťou. Rozumie sa, že si vyvolil život. Potešil sa myšlienke, že sa mu teraz hádam naskytne príležitosť pomstiť sa pyšným, nafúkaným belochom za všetky príkoria, ktoré mu spôsobili.

- Nech mi teraz Dlhé ucho kývnutím hlavy naznačí, že chce so mnou hovoriť pošepky, - pokračoval náčelník Utahov. - V tom prípade mu vytiahneme šatku z úst.

Zajatec opäť prikývol, a hneď mu šatku vytiahli z úst. Rachotiaci hrom ho však vystríhal:

- Ak čo len jediné slovo vyriekneš hlasne, zabijeme ťa. Keby si sa však chcel spojiť so mnou, všetko by sme ti odpustili a dostal by si aj podiel z koristi. Odpovedz mi!

Korisť! Pri tomto slove sa mihla náčelníkovi Timbabačov v hlave veľká, nádherná myšlienka. Raz totiž bol vypočul rozhovor medzi Veľkým a Malým medveďom, ktorý mu doteraz slovo za slovom znel v ušiach. Korisť! Áno, bude tu korisť, a to taká, akú si ešte bojovníci nikdy nedelili! Od tejto chvíle bol telom i dušou oddaný Utahom.

- Nenávidím týchto belochov, pohŕdam nimi, - odvetil. - Ak mi pomôžeš, zničíme ich.

- Aj Veľkého a Malého medveďa?

- Áno. Ale moji bojovníci musia ostať nažive.

- To ti sľubujem. Ale prečo si bol doteraz naším nepriateľom?

- Pretože som ešte nevedel to, čo viem dnes. Bledé tváre ma tak urazili, že mi to musia zaplatiť krvou.

- Dobre, dovolíme ti, aby si sa pomstil. Čoskoro uvidím, či to myslíš čestne, alebo či nás chceš oklamať.

- Budem ti verným spolubojovníkom a dokážem ti to takým presvedčivým spôsobom, že o tom nemáš ani tušenia.

- Povedz mi teda najprv, či je to pravda, že naši náčelníci sú v moci bledých tvárí.

- Je to pravda. Videl som zajatcov na vlastné oči.

- Tak sú tí bieli psi spojení so zlým duchom. Inak by sa im nebolo podarilo to, čo je pre každého iného človeka nemožné. Kde sú náčelníci Utahov?

- V dome stojacom na ostrovčeku uprostred jazera. - Kto ich stráži?

- Jediná bledá tvár so svojou dcérou.

- Je to pravda? Jediný muž a jediné dievča strážia toľko udatných a slávnych bojovníkov? Luháš!

- Neluhám, hovorím pravdu. Nezabúdaj, že zajatci sú zviazaní.

- Dobre, verím ti. Sú teda na ostrovčeku. A koľko bojovníkov je na brehu?

- Ani jediný.

- Človeče, netrep do vetra!

- Ani jediný. Boli tam len belosi a moji Timbabači. Teraz však všetci prišli sem do kaňonu, aby bojovali proti vám.

- Aká neopatrnosť! A tomu mám veriť?

- To nie je neopatrnosť. Tí bieli psi sa ťa neboja. Zdá sa im nemožné, že by si mohol prísť k jazeru tak, aby ťa nezbadali.

- A vari by som sa ta mohol dostať tak, že by ma nespozorovali?

- Áno. A práve teraz ti dokážem, že to myslím s tebou čestne.

- Uff! Teda cesta týmto kaňonom nie je jediná, ktorá ta vedie? Jestvuje ešte aj iná?

- Áno. Ak chceš, ukážem ti ju.

- Kde je?

- Trochu nižšie odtiaľto medzi dvoma skalnými stĺpmi je úzka rozsadlina, ktorá vedie cez výšinu do hlbokej skalnej kotliny, odkiaľ

vedie úžľabina k Striebornému jazeru. Išiel som raz po tejto ceste s Veľkým medveďom.

- A pri Striebornom jazere naozaj niet bojovníkov?

- Nie. Ak len medzitým neprišlo dvesto Navahov, ktorých očakávajú.

- Ešte neprišli. Keby boli tu, už by sa ponáhľali sem do kaňonu bojovať proti nám. Ako dlho by nám trvala tá druhá cesta k Striebornému jazeru?

- Tri hodiny.

- To je veľa, veľmi veľa.

- Ale odmena bude skvelá. Všetci belosi sa ti dostanú do rúk. Oslobodíš svojich náčelníkov a bojovníkov a okrem to...

Zarazil sa.

- No? Okrem toho... ? Hovor predsa ďalej!

- Okrem toho získaš korisť, o ktorej sa ti ani nesnívalo.

- Korisť? U Navahov? Máš na mysli ich kone a zbrane?

- Nemal som na mysli Navahov, ale Veľkého a Malého medveďa a Strieborné jazero, na ktorého dne leží obrovský poklad. Je tam zlato, obrovské množstvo striebra a drahokamov.

- Kto ti to natáral?

- Nikto. Sám som to počul od oboch Indiánov. Ležal som za tmavého večera pod stromami. Tu prišli Veľký a Malý medveď a zastali neďaleko mňa. Nemali tušenia, že som tam. A vtedy hovorili o tom obrovskom poklade.

- Ako sa ten poklad dostal do jazera?

- Skryl ho tam národ, ktorý tu pred dávnymi rokmi žil a musel stadiaľto ujsť pred nepriateľmi.

- Ako však poklad vyloviť, keď leží na dne jazera? To by sme najprv museli odčerpať vodu.

- Nie. Tam, kde teraz leží jazero, bola kedysi suchá dolina. Onen národ tam vystaval vežu, ktorej hrot tvorí ostrovček. Z veže viedla uzavretá pevná chodba cez dolinu až k miestu, kde sa začína kaňon. Potom vybudovali silnú a širokú hrádzu, aby voda nemohla odtekať na severnú stranu. Dolina sa naplnila vodou a zmenila sa na jazero. Ako som spomenul, hrot veže, obložený kameňom a hlinou, tvorí ostrovček uprostred jazera. Keď voda zaplavila dolinu a vytvorila jazero, začala odtekať južným smerom. Ústie chodby potom zakryli balvanmi.

- A toto všetko je naozaj pravda?

- Čistá pravda. Presvedčil som sa o tom na vlastné oči. Potajomky som v kaňone odstránil niekoľko balvanov a našiel som chodbu. Pri vchode sú uložené fakle potrebné na jej osvetlenie. Chodba vedie pod dnom jazera k ostrovnej budove, teda k veži, v najspodnejšej časti ktorej je uložený poklad. Chodba slúži zároveň aj na to, aby odvádzala prebytočnú vodu, prípadne aby zničila nepriateľov v kaňone. Stačí len uvoľniť isté miesto v chodbe, hneď do nej vnikne voda a zaplaví celý kaňon, takže všetko, čo by v ňom bolo, sa musí utopiť.

- Uff! To by bolo niečo pre nás! Keby sme tak mohli utopiť všetky bledé tváre!

- To nepripustím, lebo by sa s nimi utopili aj moji Timbabači.

- To je pravda. Ale ak je naozaj všetko tak, ako vravíš, aj tak je s belochmi koniec. Záleží len na tom, či to myslíš s nami úprimne. Odvedieš nás hneď teraz k jazeru?

- Áno, veľmi rád. Ale aký podiel z pokladu dostanem?

- To ustanovím hneď, len čo sa presvedčím, že si hovoril pravdu. Teraz ťa rozviažem a dám ti koňa. No pamätaj si, že pri najmenšom pokuse o útek ťa zabijeme.

Náčelník potichu dával rozkazy. Čoskoro boli všetci Utahovia v sedlách a postupovali kaňonom, pravda, čo naj opatrnejšie a najtichšie. Tak sa dostali až k miestu, kde belosi odbočili z kaňonu do skalnej rozsadliny, vedúcej k okrúhlej kotline. Utahovia na čele s Dlhým uchom sa pustili tou istou cestou.

Pravdaže, v noci bola jazda ťažšia než vo dne. Ale Indiáni mali mačací zrak a aj oči ich koní boli privyknuté na tmu. Keď prešli po šikmej skalnej plošine, dostali sa do okrúhlej kotliny a potom do úžľabiny. Posledná časť cesty im ubehla rýchlejšie, lebo vyšiel mesiac. Úžľabina nebola veľmi hlboká, takže mesačné svetlo ju dobre osvecovalo.

Uplynuli tri hodiny, presne, ako to bol odhadol. Dlhé ucho a Utahovia sa ocitli pri Striebornom jazere, a to na stráni, kde sa začínal les. Tu zastali a vyslali napred troch vyzvedačov, ktorí mali zistiť, či sa môžu pustiť ďalej. Boli preč sotva päť minút, keď zarachotil výstrel a za ním druhý. Čoskoro sa vyzvedači vrátili, ale jedného druha niesli.

- Bledé tváre už nie sú v kaňone, - oznamovali. - Sú pred jazerom a strieľali na nás. Jedného z našich bratov strelili do nohy. Bol neopatrný, vybehol na miesto ožiarené mesačným svetlom.

Táto udalosť len zvýšila nedôveru Rachotiaceho hromu. Domnieval sa, že ho Dlhé ucho oklamal. Myslel si, že sa dohovoril s bledými tvárami a že sa náročky dal zajať, aby priviedol Utahov pred nepriateľské pušky. No Dlhému uchu sa napokon podarilo rozptýliť obavy Rachotiaceho hromu. Presvedčil ho, že nemal takýto úmysel, a doložil:

- Pretože bledé tváre sú slabšie než vy, necítili sa bezpečné v tmavom kaňone a vrátili sa k jazeru. Mysleli si, že tu ich nemôžete nečakane prepadnúť. Vchod do doliny, v ktorej jazero leží, je taký úzky, že by ho ľahko mohli obrániť. Nedobyli by ste ho, najmä nie v noci. No dostaneme sa im do tyla.

- Je to možné?

- Áno. Cez chodbu, ktorú som ti spomínal. Jej vchod je vzdialený odtiaľto len na niekoľko krokov. Odvalíme balvany a vnikneme do chodby. Ak si zapálime fakle, budeme ľahko postupovať a dostaneme sa až do veže. Jej vnútrajškom vystúpime na ostrovček. Tam je vždy niekoľko člnov, v ktorých sa môžeme preplaviť na breh jazera. Tak sa ocitneme nepriateľom za chrbtom a môžeme ich ľahko premôcť, najmä ak sa na vašu stranu postavia aj moji Timbabači. Na môj rozkaz tak hneď urobia.

- Dobre. Polovica Utahov ostane tu a druhá pôjde s nami do chodby. Zaveď nás ta.

Utahovia zostúpili z koní. Dlhé ucho ich odviedol k ústiu kaňona. Tu stála hromada balvanov.

- Odstráňte balvany, - povedal náčelník Timbabačov, - a zazriete vchod do chodby.

Odvalili balvany. Ukázal sa tmavý otvor, asi tri metre široký a dva metre vysoký. Náčelníci vkročili doň, a keď chvíľu hmatali okolo seba, našli celú zásobu fakieľ, zhotovených z jelenieho a bizónieho loja. Pomocou takzvaného punku, prériového kresadla, rozžali fakle a pustili sa chodbou.

Bol tu ťažký, ale suchý vzduch. Bola to veľmi dôkladná stavba a z dobrého materiálu, keď taký dlhý čas odolávala vodám jazera.

Aby nemuseli dlho dýchať zdusený vzduch, ktorý sa ešte väčšmi znečisťoval dymom fakieľ, ponáhľali sa čo najrýchlejšie dopredu.

No aj tak sa im cesta zdala nesmierne dlhá. Napokon zastali v akejsi rozsiahlej dvorane, pri ktorej stenách boli poukladané balíky, zakrútené do rohoží.

- To je najspodnejšia miestnosť veže, a teda najspodnejšia časť ostrovčeka, - poznamenal Dlhé ucho. - Možno, že v týchto balíkoch sú skryté bohatstvá, o ktorých som vám hovoril. Nemali by sme do niektorého nazrieť?

- Môžeme, - prikývol Rachotiaci hrom. - Ale dlho sa tu nesmieme zdržovať. Musíme sa čo najrýchlejšie dostať na ostrovček. Veď neskôr budeme mať dosť času, aby sme si pokojne prezreli celý ten obrovský poklad.

Keď odstránili rohožový obal z jedného balíka, ukázal sa v žiare fakieľ bôžik z ligotavého zlata. Už len táto jediná soška znamenala nesmierny majetok. Keby ju bol uzrel civilizovaný človek, bola by ho schytila šialená radosť. No Indiáni ostali chladní. Opäť zabalili bôžika do rohože a chystali sa vystúpiť na ostrovček.

Neboli tu schody v pravom zmysle slova, ako ich poznáme my, ale čosi podobné. Boli tu len akési stupienky vedúce nahor. Na každom stupienku bolo miesto iba pre jedného človeka, a tak Indiáni museli vystupovať iba po jednom.

Dlhé ucho s fakľou v ruke šiel popredku. Ešte mal vystúpiť po niekoľkých schodíkoch a bol by sa ocitol na prvom poschodí, keď tu zrazu počul úzkostný výkrik a hneď za ním ďalšie. To, čo uvidel, naplnilo ho hrôzou. Z chodby, v ktorej stálo ešte mnoho Utahov, sa valil obrovský prúd vody! Fakle vrhali mihotavé svetlo na túto temnú, víriacu záplavu, ktorá siahala mužom až po hruď a úžasnou rýchlosťou stúpala vyššie a vyššie. Všetkým, čo boli ešte v chodbe, hrozila istá záhuba. Prúd ich čoskoro úplne zalial, utopili sa. Ale aj tí, čo už stáli na stupienkoch, boli synmi smrti. Tlačili sa vyššie. Každý sa driapal nahor, každý sa chcel zachrániť a pritom zhadzovali druh druha. Utahovia poodhadzovali fakle, aby sa mohli brániť oboma rukami. Ale ani to nepomáhalo, takmer nikto sa neudržal na stupienkoch. Pritom záplava stúpala tak rýchlo, že od prvého výkriku uplynulo iba niekoľko minút, a voda siahala bojovníkom, ktorí stáli vo dvorane, až po krk. Nadnášala ich. Plávali, bojovali proti hroznému živlu a proti sebe. Lebo každý sa chcel dostať na schodíky - ale všetko bolo márne.

Len šiesti boli už na prvom poschodí, kde im svitala nádej na záchranu. Medzi nimi bol aj Rachotiaci hrom. No mali iba jedinú fakľu, ktorú držal náčelník Timbabačov, vystupujúci pred nimi. Do najbližšieho poschodia viedol úzky otvor cez dlážku. Tam boli zase ďalšie podobné schodíky.

- Daj mi svetlo a pusť ma napred! - rozkázal Rachotiaci hrom náčelníkovi Timbabačov.

Zároveň siahol po fakli, ale Dlhé ucho mu ju nechcel dať. Škriepili sa iba chvíľku, ale za týchto okolností aj to bolo pridlho. Voda vystúpila tak vysoko, že sa drala otvorom až na prvé poschodie, ktoré však bolo oveľa užšie než dvorana pod ním, a teda aj voda stúpala desaťkrát rýchlejšie.

Dlhé ucho bol mladší a silnejší než Rachotiaci hrom, vytrhol sa mu a odkopol ho, takže zletel na dlážku. Ale teraz sa za náčelníkom Timbabačov hnali ostatní Utahovia. Nemal pri sebe nijakú zbraň a okrem toho sa mohol brániť iba jednou rukou, pretože v druhej držal fakľu. Ktorýsi z Utahov už dvíhal naňho päsť, keď vtom Dlhé ucho zvolal:

- Prestaňte, lebo hodím fakľu do vody a ste stratení! Nebudete vidieť na schodíky, nebudete môcť rýchlo vystupovať a voda vás dohoní.

To pomohlo. Pochopili, že sa môžu zachrániť len v tom prípade, ak im ostane svetlo. Tým, čo stáli na dlážke, siahala voda už po pás.

- Nechaj si teda fakľu, ty pes, a stúpaj prvý, - ozval sa Rachotiaci hrom. - Ale neskôr si to odpykáš!

Náčelník Timbabačov bol už na najvyššom schodíku a prekĺzol úzkym otvorom na druhé poschodie. Starý náčelník Utahov, Rachotiaci hrom, myslel svoju hrozbu vážne. To si dobre uvedomoval aj Dlhé ucho. Pomyslel si, že len vtedy by sa ničoho nemusel báť, keby Utahovia zahynuli vo vode. Preto hneď ako sa prevliekol cez úzky otvor na druhé poschodie, zastal a čakal. Netrvalo dlho a v otvore sa ukázala hlava Rachotiaceho hromu.

- Nazval si ma psom a chceš sa mi pomstiť, -zvolal náčelník Timbabačov. - Ty sám si pes a aj zhynieš ako pes! Do vody s tebou!

Z celej sily ho kopol do tváre. Starec skríkol a jeho hlava zmizla z otvoru. O chvíľku sa tam ukázala hlava druhého Utaha. No aj toho Dlhé ucho kopol a Utah zletel zo schodíkov. Tak pochodil aj tretí. Štvrtý sa už neukázal, lebo voda už ostatných dosiahla a spláchla ich

zo schodíkov. Teraz sa voda drala úzkym otvorom už na druhé poschodie. Náčelník Timbabačov tu stál sám. On jediný sa zachránil.

Vystupoval vyššie a vyššie, cez ďalšie a ďalšie poschodia. Ale voda stúpala rovnako rýchlo za ním. Zrazu Dlhé ucho pocítil, že vzduch je sviežej ši. Teraz už vystupoval len v akejsi úzkej chodbe. Dostal sa ešte o poschodie vyššie, ale tu už neboli schodíky. Namiesto nich bol tu o stenu opretý kmeň stromu, v ktorom boli vysekané hlboké zárezy. Náčelník Timbabačov už kládol nohy do zárezov, že vystúpi nahor, keď tu počul nad sebou hlas:

- Stoj! Ostaň dolu, lebo ťa zastrelím. Utahovia nás chceli zničiť. Teraz však sami zahynuli a ty zahynieš posledný!

Bol to hlas Veľkého medveďa. Dlhé ucho ho spoznal.

- Ale ja nie som Utah! Nestrieľaj! - skríkol zúfalo.

- A kto si?

- Tvoj priateľ, náčelník Timbabačov.

- Ach, Dlhé ucho! No ty si zasluhuješ smrť ešte skôr ako Utahovia. Si odpadlík a zradca!

- Nie, nie. Mýliš sa!

- Nemýlim. Nejakým spôsobom si sa dozvedel moje tajomstvo a prezradil si ho Utahom. Teraz sa utopíš, ako sa utopili oni.

- Nič som neprezradil, - úzkostlivo sa bránil náčelník Timbabačov. Voda mu siahala už po kolená.

- Neluhaj!

- Pusť ma nahor! Nezabúdaj, že som ti bol vždy priateľom.

- Nie! Ostaneš dolu!

Tu sa ozval Old Firehandov hlas:

- Pusť ho nahor! Už si vytrpel dosť strachu. Iste sa prizná k svojej vine.

- Áno, priznám sa. Poviem vám všetko, - sľuboval Dlhé ucho horlivo, lebo voda mu siahala až po pás.

- Dobre, darujem ti život. Dúfam, že mi budeš za to vďačný.

- Moja vďačnosť bude nesmierna. Povedz, čo odo mňa chceš, a všetko urobím.

- Len to chcem, aby si mi bol vďačný. Spolieham sa na tvoje slovo. A teraz poď hore!

Náčelník Timbabačov odhodil fakľu do vody, aby sa mohol pridržiavať rukami. Onedlho bol hore v úzkom otvore. Keď ním prekĺzol, ocitol sa v miestnosti ostrovnej budovy, v ktorej bol kozub,

teda v kuchyni. Vonku pred otvorenými dverami horela vatra a v jej žiare, ktorá sa liala dnu, náčelník uzrel Veľkého medveďa, Old Firehanda a Old Shatterhanda. Vyčerpaný únavou a strachom klesol na zem. No hneď sa vzchopil, vyskočil a chcel bežať von.

- Preč, rýchlo preč stadiaľto, - volal, - čoskoro sem vystúpi voda a utopíme sa!

- Len tu pokojne ostaň, - utišoval ho Veľký medveď. - Vody sa už nemusíš báť. Až sem nevystúpi, veď sme nad jazernou hladinou. Si zachránený a teraz nám rozpovieš, ako si sa vlastne sem dostal.

Keď Old Shatterhand v kaňone zistil, kde sa utáborili Utahovia, odplazil sa nazad a vrátil sa k svojim druhom, ktorí ležali spolu s Timbabačmi tíško v úkrytoch. Bdeli, aby sa k nim Utahovia potajomky neprikradli. Uplynula asi hodina a Old Shatterhand sa rozhodol, že pôjde pozrieť stráže v kaňone. Najprv zašiel na miesto, kde mal byť Dlhé ucho. Nenašiel ho. Preto sa vybral k Timbabačovi, ktorý stál najbližšie na stráži, a od neho sa dozvedel, že náčelník sa odplazil.

- Kam?

- K Utahom. Ešte sa nevrátil.

- Je už dlho preč?

- Asi hodinu.

- Iste sa mu stala nejaká nehoda. Poobzerám sa za ním.

Zálesák si ľahol na zem a odplazil sa k miestu, kde predtým videl nepriateľské stráže. Boli preč. Plazil sa ďalej. Dostal sa až k miestu, kde Utahovia táborili. Teraz tu nebolo ani jedného. Čo najopatrnejšie pátral ďalej. Nezbadal ani jedného Utaha, ale nenašiel ani náčelníka Timbabačov. To bolo podozrivé. Vrátil sa po Winnetoua a Old Firehanda, aby aj oni pátrali. Ale všetko bolo daromné. Všetci traja prenikli hodný kus do kaňonu, ale na nepriateľov nenatrafili. Vrátili sa teda presvedčení, že Utahovia zmizli. Na tom by vlastne nebolo nič, že odišli. Bolo to pochopiteľné a nemuseli by sa nad tým ani trochu znepokojovať. Lenže - s Utahmi zmizol aj Dlhé ucho.

- Chytili ho, - usúdil Veľký medveď. - Priveľa si trúfal. Teraz je s ním koniec.

- A s nami tiež, - doložil Old Shatterhand.

- Ako to? Prečo?

- Nezabúdajme, že odišli. Na to museli mať príčinu. Preto, že sa zmocnili náčelníka Timbabačov, predsa nemuseli odísť. Tu musí byť nejaká iná príčina, ktorá však s náčelníkmi súvisí.

- Aká príčina by to mohla byť? - spýtal sa Veľký medveď.

- Hm! Dlhému uchu nedôverujem. Nikdy sa mi nepáčil.

- Neviem, prečo by sme mu nemali dôverovať. Voči mne nikdy neprejavil nepriateľstvo, - bránil Veľký medveď náčelníka Timbabačov.

- To je možné. Ale predsa len by som sa naňho nevedel spoľahnúť. Dobre pozná okolie?

- Áno.

- Pozná aj cestu, ktorá vedie cez skalnú rozsadlinu a okrúhlu kotlinu k Striebornému jazeru?

- Pozná ju, lebo šiel tadiaľ so mnou.

- Tak vie dosť. Hneď musíme ísť k Striebornému jazeru.

- Prečo?

- Pretože tú cestu podľa všetkého Utahom prezradil.

- To by neurobil.

- Prečo nie? Je toho schopný, aspoň podľa mojej mienky. Ale na tom teraz nezáleží, či sa mýlim, alebo nie, či im cestu vyzradil dobrovoľne, alebo z prinútenia. Vieme, že Utahovia odišli. Som presvedčený, že sa o dve-tri hodiny ukážu pri Striebornom jazere.

- To si myslím aj ja, - poznamenal Old Firehand.

- Dlhé ucho nemá dobrú tvár, - ohlásil sa Winnetou. - Nech sa moji bratia hneď vydajú na cestu k jazeru, lebo inak tam Utahovia budú skôr než my a zajmú inžiniera Butlera i s dcérkou.

Keďže títo traja boli toho istého názoru, Veľký medveď cítil, že jeho dôvera v náčelníka Timbabačov sa otriasla, a už nenamietal nič proti odchodu. Všetci teda vysadli na kone a pustili sa hore kaňonom najrýchlejšie, ako sa potme dalo.

Trvalo im dobrú hodinu, kým sa dostali ku vchodu do doliny, v ktorej ležalo Strieborné jazero. Belosi hneď vchod obsadili. Timbabačom už nemohli dôverovať.

No Butler už nebol na ostrovčeku. Preplavil sa v člne aj s Elien na breh jazera. Keď totiž ostali v budove na ostrovčeku sami, Elien sa začala báť. Miestnosť, v ktorej ležali zajatci, bola práve pod nimi. Zajatci sa rozprávali a ich hlasy zneli v Elleninom sluchu strašidelne,

akoby vychádzali z hrobu. Prosila teda otca, aby sa radšej preplavili na breh jazera, a otec jej vyhovel. Len čo sa začalo stmievať, založili si to vatru. Boli však natoľko opatrní, že si nesadli rovno k nej, ale sa zdržovali nablízku v tme, skadiaľ mohli vidieť všetko, čo sa deje na okolí, no ich nemohol nikto spozorovať. Nebolo im príjemne na tomto osamelom a nebezpečnom mieste, a preto sa veľmi potešili, keď sa belosi a Timbabači vrátili k nim.

Keďže Utahovia mohli prísť najskôr o hodinu, pri vchode do doliny strážila zatiaľ iba polovica rafterov. Ostatní belosi sa usadili k vatre. Timbabači si zapálili druhý oheň. Zhrčili sa okolo neho a rozprávali sa o svojom zmiznutom náčelníkovi. Boli presvedčení, že ho Utahovia zajali.

Watson, bývalý dielovedúci v Sheridane, nemal od svojho príchodu k jazeru ešte príležitosť hovoriť s Veľkým medveďom. Zdalo sa, že Veľký medveď ho už nepozná. No teraz, keď sedeli blízko seba pri vatre, beloch povedal Indiánovi:

- Môj červený brat sa so mnou ešte nerozprával. Nech si ma dobre obzrie a nech mi povie, či ma už niekde nevidel.

Veľký medveď skúmavo naňho pozrel a povedal:

- Môj biely brat teraz nosí dlhšiu bradu než predtým. Ale spoznávam ho.

- No, kto som?

- Jeden z belochov, ktorí tu raz prezimovali. Vtedy ešte žil Ikhači Tatli, môj dedo. Bol chorý a vy ste ho opatrovali až do poslednej hodiny.

- Áno, opatrovali sme ho a bol nám za to vďačný. Veľký medveď si iste spomenie, ako sa nám jeho dedo odmenil.

- Viem to, - prikývol Indián. Zdalo sa, že nerád hovorí o tejto veci.

- Prezradil nám isté tajomstvo. Povedal nám o obrovskom poklade, ktorý leží na dne tohto jazera.

- Áno, lenže dedo urobil veľkú chybu, keď hovoril o tomto tajomstve. Bol už starý, zoslabnutý, a keď vám chcel prejaviť svoju vďačnosť, celkom zabudol, že sľúbil o tej veci mlčať až po hrob. O tomto tajomstve, ktoré zdedil od svojich predkov, smel hovoriť len pred synom, vnukom alebo pravnukom. Poklad nebol jeho vlastníctvom, a teda nemohol z neho nič darovať. A najmä pred bledými tvárami mal mlčať.

- Myslíš teda, že nemáme právo rozprávať o tejto veci?

- Nemôžem ti to zakázať.

- Mali sme aj mapku, na ktorej bolo zakreslené miesto, kde poklad leží.

- Tá by ti nepomohla. Keby si hľadal podľa nej, nič by si nenašiel. Preniesol som celý poklad na iné miesto.

- Kam? To sa nesmiem dozvedieť? - Nie.

- Veru nie si taký vďačný, ako bol tvoj dedo.

- Konám len tak, ako mi káže povinnosť. Nikdy ti však nezabudnem, že si opatroval môjho deda, až kým nevydýchol dušu. No musíš sa zrieknuť plánu, že využiješ tajomstvo, ktoré ti prezradil. Keby ste mali hocijaké iné želanie, s radosťou by som vám ho vyplnil.

- Myslíš to vážne? - spýtal sa rýchlo Old Firehand.

- Áno. Ako hovorím, tak vždy aj myslím.

- Teda by som namiesto svojho priateľa predniesol isté želanie.

- Urob tak. Ak je to v mojej moci, rád ti ho splním.

- Komu patrí pozemok, na ktorom teraz sme?

- Mne. Kúpil som ho od Timbabačov a raz ho zanechám svojmu synovi Malému medveďovi.

- A môžeš svoje právo na tento pozemok aj dokázať?

- Áno. Medzi červenými ľuďmi platí slovo. No bieli muži žiadajú papier s čiernymi literami. Dal som taký vyhotoviť a bieli pohlavári mi ho podpísali. Je na ňom aj veľká pečať. Všetka zem okolo Strieborného jazera až po hory, ktoré ho obkľučujú, je mojím majetkom. Môžem o nej rozhodovať, ako sa mi páči.

- A komu patrí okrúhla skalná kotlina, cez ktorú sme dnes prešli?

- Timbabačom. Bieli pohlavári premerali a nakreslili celý kraj. Biely otec vo Washingtone potom potvrdil, že tá zem je vlastníctvom Timbabačov.

- Tí ju teda môžu predať, prenajať alebo darovať, ako sa im zapáči, však?

- Pravdaže. V tom im nemôže nikto brániť.

- No, tak ti prezradím, že by som chcel od nich kúpiť okrúhlu skalnú kotlinu.

- Kúp!

- Nebudeš mať nič proti tomu?

- Nie. Nemôžem predsa Timbabačom zakázať, aby ti kotlinu predali, a tebe nemôžem zakázať, aby si ju kúpil, to uznáš.

- Tak som to nemyslel. Ide mi o to, či ti nebude nemilé, že sa staneme tvojimi susedmi.

- Stanete? Teda nejde len o teba? Všetci budete bývať v kotline?

- Pravdaže. Chcem kúpiť aj okolie až k hraniciam tvojho pozemku, teda aj úžľabinu.

Tvár Veľkého medveďa zažiarila chytráctvom, keď sa spýtal:

- Prečo chcete bývať práve na takom mieste, kde niet ani kvapky vody, kde nerastie ani stebielko trávy? Bledé tváre kupujú len takú zem, ktorá im prinesie úžitok. No ja chápem vaše myšlienky. Ide vám o kameň, o skalu, tá má pre vás cenu.

- Máš pravdu. Ale kameň bude mať pre nás cenu len vtedy, keď tam bude dostatok vody.

- Vezmi si ju teda z jazera.

- To je práve to, o čo som ťa chcel požiadať.

- Môžeš si vziať toľko vody, koľko len potrebuješ.

- Smiem tu teda vybudovať vodovod?

- Áno.

- Vyhotovíme o tom aj papier. Ty mi predáš právo na vodu a ja ti za to zaplatím.

- Ak je potrebný papier, vyhotovím ho. Zapíš doň aj cenu, no ja nechcem za vodu nič. Dám ti ju zadarmo. Preukázali ste mi veľkú službu. Nebyť vás, bol by som sa dostal do rúk Utahov. Splním ti všetky želania. Tento muž, ktorý sa pred chvíľou so mnou zhováral, chcel odo mňa poklad v Striebornom jazere. Ten mu však nesmiem vydať. Zdedené tajomstvo nesmiem nikomu prezradiť. No zato vám budem nápomocný, aby ste dostali poklady skryté v skalnej kotline. Ako vidíš, uhádol som, o čo vám ide. Tešilo by ma, keby ste sa vo svojich nádejach nesklamali.

- To sa mi páči, - zašepkal Hobble Frank svojmu kmotríčkovi. - Teda vodu akoby sme už mali. Keď nám potečie tak aj zlato, čoskoro budem boháčiskom ako Krassus.

- Azda si chcel povedať Krézus, - opravil ho Droll. - Tak sa volal kráľ, čo bol nesmierne bohatý.

- Už aj ty ma ideš opravovať ako Tučný Jemmy? Aj ten sa vždy chcel robiť múdrejším než ja a vždy si to poplietol. Krassus, to je

správna modulácia. Ak chceš ostať aj naďalej mojím priateľom a kmotríčkom, tak... počúvaj!

Pred vchodom do doliny Strieborného jazera sa ozvalo hvízdnutie. Bolo to znamenie dohovorené s raftermi. Belosi vyskočili a ponáhľali sa ku vchodu. Timbabači ostali pokojne sedieť pri ohni. Keď belosi dobehli ku vchodu do doliny, dozvedeli sa, že z úžľabiny bolo počuť dupot konských kopýt.

Rýchlo urobili potrebné prípravy. Belosi sa poukrývali za stromy a napäto čakali, čo bude.

Pred nimi boli iba kroviská. Miesta medzi kroviskami boli jasne ožiarené mesiacom. Hobble Frank a Droll ležali vedľa seba. Mali pred sebou dosť rozsiahly priestor, ktorý mohli dobre prezrieť.

- Pozor! - zašepkal Frank. - Tak sa mi zdá, že tam naľavo sa čosi pri kroviskách pohybuje.

- Áno. Sú to tri tmavé škvrny. Iste Utahovia.

- V poriadku. No musím niektorého z nich pošteklič olovom, aby vedel, že mám pušku. Nechcem ho zabiť, len ho poraním, aby mu prešla chuť na skalpy.

Priložil zbraň k lícu. Vtom jeden z Utahov vyskočil a chcel prebehnúť k najbližšiemu krovisku. V mesačnom svetle ho bolo zreteľne vidieť. Z Frankovej pušky zahrmel výstrel. Utah, trafený do nohy, klesol. Jeho dvaja kamaráti k nemu hneď priskočili, aby ho odvliekli na bezpečné miesto. Jeden rafter na nich strieľal, ale netrafil. Zmizli v temnote aj s raneným.

Uplynul dlhší čas, ale nič sa neozývalo. To bolo podozrivé. Preto sa Winnetou odkradol dopredu na výzvedy.

Asi po štvrťhodine sa vrátil na svoje miesto k Old Firehandovi, Old Shatterhandovi a Veľkému medveďovi a oznámil mu:

- Bojovníci Utahov sa rozdelili. Polovica z nich je i s koňmi tam naľavo, kde sa končí cesta zo skalnej kotliny, ostatní zabočili napravo k ústiu kaňonu. Tam odvalili balvany z akéhosi otvoru a zmizli v ňom.

- Odvalili balvany? - vyľakane zvolal Veľký medveď. - To znamená, že poznajú podzemnú chodbu a moje tajomstvo je teda vyzradené. To nemohol vyzradiť nikto iný, len Dlhé ucho. Ale ako sa o tom dozvedel? Poďte so mnou! Musím sa ihneď presvedčiť, ako sa veci majú.

Ponáhľali sa po vrchole hrádze a ostatní traja za ním. Čoskoro zbadali pred sebou jasne ožiarené ústie kaňonu. Hromada balvanov bola odvalená a v mesačnom svetle zazreli Utahov, ako vchádzali do podzemnej chodby.

- Áno, poznajú tajomstvo, - povedal Veľký medveď.

- Chcú sa dostať na ostrovček, aby nám prenikli do tyla a aby sa zmocnili pokladu, ktorý leží na dne Strieborného jazera. Ale - to sa im nepodarí. Old Firehand a Old Shatterhand nech idú za mnou. Winnetou však nech ostane tu. Musím mu niečo ukázať.

Odviedol náčelníka Apačov o niekoľko krokov dopredu, kde sa hrádza zvislo norila do jazera. Tam ležal veľký, niekoľko metrických centov ťažký balvan na kameňoch, ktoré boli zvláštne usporiadané. Veľký medveď ukázal na jeden z týchto kameňov a povedal:

- Len čo Winnetou stadiaľto zbadá, že som na ostrovčeku zapálil oheň, nech z celej sily kopne do tohto kameňa. Tento balvan sa potom zrúti do vody. Ale nech môj červený brat rýchlo odskočí a nech sa nenaľaká, keď bude počuť za sebou obrovský hukot vody.

- Prečo treba zhodiť balvan? - spýtal sa Winnetou.

- To uvidíš neskoršie. Teraz niet času na vysvetľovanie. Musíme preč. Poďte rýchlo.

Odbehol a obaja zálesáci za ním. Keď prišli k ohňu na brehu jazera, Veľký medveď zapálil fakľu a vstúpil do člna. Zatiaľ čo chránil oheň, aby nezhasol, Old Firehand a Old Shatterhand odrazili s člnom od brehu a veslovali k ostrovčeku. Len čo k nemu dorazili, Veľký medveď vyskočil z člna a bežal do budovy. Na kozube ležalo raždie. Vyniesol kôpku z neho predo dvere a rýchlo ju zapálil.

- Nech moji bratia teraz natrčia uši, - povedal a ukázal rukou tým smerom, kde stál Winnetou.

Stadiaľ sa ozvalo krátke, temné zadunenie a potom náramne silné plesnutie. Balvan sa zrútil do jazera. Hneď nato bolo počuť obrovský hukot, akoby sa rúcal dom. To sa zavalil východ z podzemnej chodby.

- Podarilo sa! - zhlboka si vydýchol Veľký medveď.

- Utahovia sú stratení. Poďte so mnou!

Opäť vošiel do budovy a zaviedol oboch zálesákov do miestnosti, v ktorej bol kozub. Bez väčšej námahy ho odsunul nabok. Obaja belosi až teraz spozorovali, že kozub stál na pohyblivej

podložke. Teraz sa na jeho mieste černel v dlážke otvor. Veľký medveď sa nad ním naklonil a načúval.

- Sú v chodbe. Ba sú už pod nami. Čujem ich kroky, -oznamoval. - A teraz rýchlo vodu!

Vyskočil a odbehol za roh budovy. Čo tam robil, to nemohli zálesáci z kuchyne vidieť. Keď sa vrátil, ukázal na neďaleké miesto v jazere a poznamenal:

- Vidíte, ako sa tam voda krúti? Tam sa tvorí obrovský vír. Voda vniká do podzemnej chodby, ktorú som v tých miestach otvoril.

- Nebesá! - zhíkol Old Shatterhand. - Veď sa Utahovia musia biedne utopiť!

- Áno, všetci. Ani jediný nevyviazne.

- To je hrozné. Nedalo sa tomu nejako vyhnúť?

- Nie. Ani jediný nesmie vyviaznuť, aby nemohol rozprávať, čo tamdolu videl.

- Ale veď tým si zničil celú stavbu!

- Áno, zničil, a nikto viac ju nevybuduje. Obrovský poklad je stratený. Niet človeka, ktorý by ho teraz mohol vyzdvihnúť. Celá veža až po tento ostrovček, teda po hladinu, sa naplní vodou. Poďte dnu!

Obom belochom prebehol po chrbte mráz. Voda, stúpajúc dohora, vytláčala sem stuchlinou zapáchajúci vzduch. Zreteľne bolo cítiť, ako sa sem valí otvorom v dlážke. A tamdolu hynulo vyše sto ľudí!

- A čo zajatci, ktorí sú pod susednou miestnosťou v pivnici? - ozval sa Old Shatterhand. - Neutopia sa aj tí?

- Zatiaľ nie. Murovaná stena nejaký čas vydrží tlak. Pravdaže, nesmieme ich tam dlho nechať, musíme ich vytiahnuť. Ale počúvajte!

Zdola sa ozval lomoz a potom sa z temnoty vynoril Indián s fakľou v ruke. Bol to Dlhé ucho. Veľký medveď chcel aj toho utopiť, ale na Old Firehandovo prihováranie upustil od tejto poslednej ukrutnosti. Len čo náčelník Timbabačov vyliezol do kuchyne, voda zaliala spodnú miestnosť. Teraz bola práve tak vysoko ako hladina vonku na jazere. Lievikovitý vír, ktorý tam až doteraz bolo vidieť, zmizol.

Dlhé ucho si sadol ku kozubu. Už nevládal stáť. Veľký medveď sa usadil naproti nemu, vytiahol spoza opaska revolver a hrozivo povedal:

- Teraz nech mi náčelník Timbabačov povie, ako sa dostal s Utahmi do podzemnej chodby. Ak bude luhať, vpálim mu do hlavy guľku. Dlhé ucho poznal tajomstvo ostrovčeka?

- Áno, - priznal sa náčelník Timbabačov.

- Kto ti ho prezradil?

- Ty sám.

- To nie je pravda.

- Je. Sedel som na okraji lesa pod starým dubom, keď si tam prišiel ty aj so svojím synom. Bolo to za tmavého večera, nevideli ste ma. Zastali ste nablízku. Rozprávali ste sa o ostrovčeku, o poklade pod ním a o podzemnej chodbe, cez ktorú možno vpustiť vodu do kaňonu. Spomínaš si?

- Áno, je to pravda. Stáli sme tam a rozprávali sme sa o tom. Netušili sme, že je tam ešte niekto okrem nás.

- Z vášho rozhovoru som sa dozvedel, že podzemná chodba sa začína tam, kde leží hromada balvanov. Na druhý deň ráno ste sa obaja vydali na lov jeleňov. Vošiel som do chodby a zbadal som i fakle. Vedel som už dosť. Opäť som teda uložil balvany na pôvodné miesto.

- A dnes si sa odobral k Utahom, aby si im vyzradil tajomstvo! - osopil sa naňho Veľký medveď.

- Nie. Chcel som vypočuť ich rozhovor, ale ma chytili. O chodbe a o tomto ostrovčeku som im povedal preto, aby som si zachránil život.

- To bola od teba zbabelosť. Keby Old Shatterhand nebol spozoroval, že si zmizol, bola by sa ti zrada podarila a naše duše by sa už ráno boli ocitli vo večných loviskách. Videli ste, čo leží pod ostrovčekom na dne jazera?

- Áno. Balíky.

- Otvorili ste ich?

- Len jeden.

- Čo v ňom bolo?

- Bôžik uliaty z rýdzeho zlata.

- Už ho viac neuvidia nijaké ľudské oči, ani tvoje. Vieš, čo by si si vlastne zaslúžil?

Náčelník Timbabačov mlčal.

- Smrť, desaťnásobnú smrť. Bol si však mojím druhom a priateľom a ani tieto bledé tváre si neprajú, aby som ťa usmrtil. Darujem ti teda život, ale iba pod podmienkou, že privolíš k tomu, čo budem od teba žiadať.

- Vrav teda, čo si žiadaš!

- Ponajprv chcem, aby si mi zložil prísahu, vážnu a hroznú prísahu, že nikdy a nikomu nebudeš rozprávať o ostrovčeku a o tom, čo je pod ním.

- Som ochotný hneď prisahať.

- Teraz nie, neskôr. A zároveň od teba žiadam, aby si urobil po vôli Old Shatterhandovi, ktorý sa chce usadiť v skalnej kotline a odkúpiť ju. Predáš mu ju teda, ako i cestu, ktorá k nej vedie od Strieborného jazera.

- Nepotrebujem tú kotlinu, načo by nám bola? Kôň sa tam nenapasie.

- Čo chceš za ňu?

- O tom by som sa musel najprv porozprávať s Timbabačmi.

- Oni sa budú teda spytovať, čo majú žiadať, a teda ty musíš tak či tak určiť cenu. Preto ti poviem, čo môžeš požadovať. Old Firehand ti chce dať dvadsať pušiek a dvadsať funtov prachu, desať prikrývok, päťdesiat nožov a tridsať funtov tabaku. To nie je málo. Budeš s tým súhlasiť?

- Pravdaže, a pousilujem sa, aby aj ostatní túto ponuku prijali.

- Okrem toho budeš musieť ísť s Old Firehandom a ešte s niekoľkými svedkami k najbližšiemu náčelníkovi bledých tvárí, aby potvrdil kúpu. Za to dostaneš osobitný dar. Bude malý alebo veľký, podľa toho, ako si ho zaslúžiš a ako o tom rozhodne Old Firehand. Vidíš, že dbám o tvoj prospech. Dúfam, že sa budeš správať tak, aby som mohol zabudnúť na tvoju zradu. Teraz sem zavolaj niekoľko svojich bojovníkov, aby zajatých Utahov vyniesli z pivnice, lebo sa tam utopia.

Dlhé ucho poslúchol, a veru už bol najvyšší čas vyniesť zajatcov. Sotvaže posledného položili predo dvere budovy, ozval sa hrmot a praskot a potom hučanie vody, ktorá rozvalila tenkú stenu a vnikla aj do pivnice. Keby tam boli zajatí Utahovia ostali ešte o desať minút dlhšie, všetci by sa boli utopili.

Teraz ich naložili do člnov, previezli na breh jazera a tam ich odovzdali Timbabačom, aby na nich dávali pozor. No náčelník Dlhé ucho nesmel ostať so svojimi bojovníkmi, nikto mu nedôveroval. Musel odísť s Old Shatterhandom, Old Firehandom a Winnetouom ku vchodu do doliny, ktorý rafteri ešte stále starostlivo strážili, lebo naproti čakala druhá časť Utahov.

Títo bojovníci nevedeli, na čom sú. Väčšina z tých, ktorí mali ísť na ostrov, už bola v podzemnej chodbe. Zrazu sa však povala preborila a chodba sa zatarasila kamením a hlinou. Pravdaže, mnohí Utahovia zahynuli pod touto masou kamenia a hliny. Chodbu úplne zatarasilo, takže voda jazera nemohla ďalej preniknúť. Práve toto chcel Veľký medveď dosiahnuť, keď kázal Winnetouovi zhodiť do vody obrovský balvan. Voda nesmela odtekať do kaňonu, ale mala vniknúť do vežovitej stavby pod ostrovčekom.

Utahovia, ktorých nezasypalo, vyľakane ustúpili a ponáhľali sa k druhému oddielu, aby sa dozvedeli, čo sa prihodilo. Nikto nevedel, či zahynuli všetci, ktorí do chodby vnikli, alebo či niektorých vpredu azda nezasypalo a podarilo sa im preniknúť na ostrovček. V tom prípade by títo bojovníci iste zaútočili na belochov od chrbta. A tak Utahovia čakali, čakali každú minútu, že sa to stane, ale čas ubiehal a ich nádej sa nespĺňala. Teraz už bolo isté, že všetci pri tej katastrofe zahynuli.

Svitlo ráno, a Utahovia i so svojimi koňmi boli ešte stále na tom istom mieste. Aby ich azda bledé tváre náhle nenapadli, postavili niekoľko stráží hodne dopredu. A tieto stráže naraz zbadali, že medzi stromami sa vynoril Old Shatterhand. Zavolal na nich, že sa chce rozprávať s náčelníkom, ktorý velí ich oddielu. Stráže hneď odbehli oznámiť posolstvo svojmu vodcovi. Ten vedel, že Old Shatterhandovi možno dôverovať, a preto šiel k nemu. Keď sa obaja stretli, Old Shatterhand začal:

- Zaiste vieš, že máme niekoľko rukojemníkov. 3ú to vaši náčelníci a bojovníci.

- Viem o tom, - odvetil náčelník a zamračil sa. - Sú to naši najslávnejší muži.

- A vieš aj to, čo sa stalo s vašimi bojovníkmi, ktorí vnikli do podzemnej chodby?

-Nie.

- Chodba sa zrútila a vnikla do nej voda. Všetci, čo boli dnu, sa utopili. Len Dlhé ucho sa zachránil. Práve teraz prišlo dvesto Navahov, ktorých tu očakávali. Máme teda nad vami veľkú prevahu. No my netúžime po vašej krvi, ale chceme sa s vami dohodnúť na mieri. Rukojemníci nám neveria, že toľkí z ich ľudí zahynuli v jazere. Jeden z vás -môžeš to byť napríklad aj ty - nech im to povie a presvedčí ich. Ak sa s nami nedohodnú o mieri, musia o hodinu umrieť. Buď teda múdry a poď so mnou. Odvediem ťa k náčelníkom. Porozprávaj sa s nimi a potom sa môžeš znovu vrátiť k svojim bojovníkom.

Muž hľadel chvíľu na zem a potom povedal:

- Old Shatterhand nepozná klam a pretvárku. Viem, že dodrží slovo a že ma potom zase prepustí. Dôverujem mu a idem s ním.

Niekoľkými slovami vysvetlil svojim ľuďom, o čo ide; potom odložil zbrane a vybral sa so zálesákom k jazeru. Tam vládol veľký ruch, lebo Navahovia naozaj prišli.

Horeli túžbou pomstiť sa Utahom za porážku. Old Shatterhandovi a jeho druhom dalo nemalú námahu, kým ich prehovorili, aby od toho upustili a pokúsili sa uzavrieť s nepriateľmi mier.

Rukojemníkom sňali putá. Old Shatterhand k nim priviedol utažského náčelníka a ten si hneď sadol. Old Shatterhand sa potom vzdialil a k utažským náčelníkom poslal Dlhé ucho, aby im vyrozprával priebeh hroznej katastrofy v jazere. Inak sa nikto nemiešal do ich porady. Museli konečne pochopiť, že odnikiaľ nemôžu očakávať nijakú pomoc.

Porada trvala dlho. Napokon Dlhé ucho prišiel Old Shatterhandovi oznámiť, že sú ochotní pristúpiť na mierové podmienky. Začala sa teda slávnostná porada, na ktorej sa mali zúčastniť najpoprednejší muži spomedzi belochov aj Indiánov. Trvala niekoľko hodín a odznelo pri nej mnoho rečí. A nakoniec kolovala v kruhu fajka mieru.

Výsledkom porady bol „večný" mier medzi všetkými stranami. Nikto nežiadal náhradu vojnových škôd. Zajatcov všetci prepustili. Utahovia, Navahovia a Timbabači sľúbili bledým tváram, ktoré sa mali usadiť a pracovať v skalnej kotline, že im budú priateľmi a budú im pomáhať, ak to bude potrebné.

Keď sa slávnostná porada skončila, usporiadali veľkú poľovačku, ktorá trvala až do večera. Korisť bola hojná. Rozumie sa, že potom bola veľká hostina. Indiáni sa tak napchali divinou, že belosi len hlavami krútili a čudovali sa, že ich červeným bratom nepopukali bruchá. Hostina trvala až do rána. Keď sa slnko vyhuplo nad obzor, hrdinovia mierovej hostiny sa práve zakrúcali do prikrývok a ukladali sa na spánok.

Pokiaľ ide o mapu, ktorú Ryšavý Cornel mal u seba, nebolo po nej ani stopy. Ostatne, aj tak nemala teraz už význam. Najťažšou úlohou pre belochov bolo zachovať sa priateľsky voči Veľkému vlkovi, ktorý sa najväčšmi proti nim previnil. Vlastne on bol vinný za všetko zlé, čo sa tu prihodilo. No - odpustili mu.

Pravdaže, celý deň všetci spali. Hodina rozlúčky udrela až nasledujúceho rána. Utahovia odtiahli na sever a Navahovia na juh. Aj Timbabači sa vrátili do svojich vigvamov. Dlhé ucho sľúbil, že sa dohodne so svojimi ľuďmi o predaji skalnej kotliny a výsledok porady vraj oznámi. Už na tretí deň sa vrátil so správou, že Rada starších prijala cenu, ktorú bol spomínal Veľký medveď. Teraz šlo už len o to, aby kúpu uzavreli a potvrdili na príslušnom úrade.

Teda bohaté nálezisko už akoby bolo ich! Čo najskôr sa pustia do roboty. Belosi sa tešili, besedovali, rojčili - a len jediný z nich nemal dobrú náladu. To bol anglický lord. Dohovoril sa s Humply Billom a Gunstick Unclom, že ho odprevadia až do Frisca. Ale veru za týchto okolností sa im nechcelo vydať na dlhú cestu. Pravda, v lordovom zápisníku mali už peknú sumu, a kým by sa dostali do San Francisca, iste by k nej ešte pribudlo, lebo by zažili ďalšie a ďalšie dobrodružstvá. No dobre vedeli, že z Old Firehandovho náleziská budú mať oveľa, oveľa väčší zisk. Preto sa rozhodli, že veru radšej ostanú tu. Lord to nakoniec pochopil a nezazlieval im to.

Old Firehand sa vydal s Veľkým medveďom a Dlhým uchom do Fillmore City, aby tam potvrdili kúpu skalnej kotliny. Tam zároveň mohli objednať potrebné stroje a náčinie. Cestoval ta aj Droll, aby pred tamojším notárom svedkovia dosvedčili, že Ryšavý Cornel je mŕtvy. Neskôr potom Droll dostal za ohlásenie prisľúbenú odmenu.

Elien a Malý medveď sa veľmi skamarátili. Mladý Indián obletoval po celý deň okolo útleho bieleho kvietka, a keď sa niekedy dlhšie neukazoval, Elien už bola nespokojná, chýbal jej takmer na každom kroku.

Trvalo dva mesiace, kým konečne prišla správa, že stroje sú pripravené a že ich môžu prevziať. Inžinier so svojimi ľuďmi sa teda vydal po ne.

Keď prišli do Fillmore City, vzbudili tu nemalú pozornosť. Ľudia si pošuškávali, že tu ide o veľké podujatie, a všemožne sa usilovali dozvedieť sa o tom dačo bližšie. Ale inžinier a jeho ľudia mlčali ako hrob. Boli radi, že nikto nevie o mieste, kde chcú začať s ťažbou. Hneď by tam mali na krku všelijakú čeliadku najrozličnejších dobrodruhov a oplanov.

Keď už všetky stroje i náčinie šťastne dopravili k Striebornému jazeru, inžinier sa horlivo pustil do roboty. Postavili vodovod a začali s ťažbou striebra najprv na dne kotliny.

Jedla mali dosť. Múku a iné potraviny si priviezli v hojnej miere. O zásobovanie mäsom sa starali traja muži, ktorí striedavo deň čo deň poľovali, zatiaľ čo ostatní pracovali v nálezisku. Kuchárkou bola Elien. Muži ju nevedeli dosť vynachváliť, tak dobre varila.

Nádej, ktorú do náleziská vkladali, ich nesklamala. Množstvo vyťaženého striebra rástlo zo dňa na deň. Každý večer celodennú ťažbu zvážili a ohodnotili. A keď bol výsledok potešiteľný, čo bolo vlastne vždy, tetka Drollová radostne šepkala svojmu kmotríčkovi:

- Ak to takto pôjde ďalej, čoskoro si budem môcť to gazdovstvo kúpiť. Ide nám to tu skvele.

A Hobble Frank na to obyčajne odvetil:

- A ja už v duchu vidím svoju vilu, akoby bola hotová. Ej, tá sa bude vypínať na krásnom brehu Labe! To bude veru kompozantná vila! A meno, ktoré jej dám, bude ešte kompozantnejšie. Dohovoril som. Howgh!

OBSAH

Prvá kapitola
Čierny leopard 3

Druhá kapitola
Trampi 27

Tretia kapitola
Nočný boj 58

Štvrtá kapitola
Útek pred pomstou 83

Piata kapitola
Majstrovský indiánsky výkon 102

Šiesta kapitola
Cvalom v nočných temnotách 131

Siedma kapitola
Boj o Butlerovu farmu 150

Ôsma kapitola
Dráma v prérii 183

Deviata kapitola
Lesť proti ľsti 207

Desiata kapitola
Pri pohorí Eagle Tail 229

Jedenásta kapitola
V pasci 264

Dvanásta kapitola
Radšej rozumom ako silou 306

Trinásta kapitola
Šľachetnosť Old Shatterhanda 357

Štrnásta kapitola
V zajatí a na slobode 382

Pätnásta kapitola
Indiánsky boj 412

Šestnásta kapitola
Pri Striebornom jazere 438

Poznámka:

Román Poklad v Striebornom jazere je preložený z autentického vydania nakladateľstva Union, Stuttgart, Berlin, Leipzig. Neskoršie vydania (napr. vydania nakladateľstva Karl May Verlag) sú upravované a čiastočne skrátené a na mnohých miestach sa teda odlišujú od pôvodného vydania, ktoré vyšlo za spisovateľovho života v spomenutom nakladateľstve Union

KLUB
MLADÝCH
ČITATEĽOV

Edíciu vedie
Elena Linzbothová

KARL MAY

POKLAD VSTRIEBORNOM JAZERE

Z nemeckého originálu (Der Schatz in Silbersee, Union, Deutsche Verlagsgesellschaft, Stuttgart, Berlin, Leipzig) preložil a poznámky zostavil dr. Teofil Usák. Ilustroval Teodor Schnitzer.

Vydali Mladé letá, slovenské vydavateľstvo kníh pre mládež, n. p., Bratislava, ako svoju 6678. publikáciu, **v** roku 1988. Pre čitateľov od 11 rokov. Vydanie štvrté. Zodpovedná redaktorka Viera Dudášová. Výtvarný redaktor Svetozár Mydlo. Technická redaktorka Irena Závodná. Jazyková redaktorka dr. Oľga Rovenská. AH 34,63 (text 32,01, ilustr. 2,62). VH 35,05. Náklad 103 000 výtlačkov. Vytlačil Tlačový kombinát ÚV KSS Pravda, Bratislava. 14/6.4 305-85.6

066-152-88 PVS
14 Kčs 35,-

Vytvoril pody:
pody@centrum.sk

6.6.2005